ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΕΓΕΩΝΑΙΟ ΜΟΥ

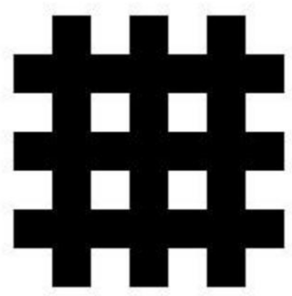
Ανά

CORNELIU ZELEA CODREANU

Corneliu Zelea Codreanu

Σημάδι της Λεγεώνας

ΔΕΙΚΤΗΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 1925 - ΙΟΥΝΙΟΣ 1926

Η ΛΕΓΕΩΝΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΝΤΑΣ ΜΙΧΑΗΛ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΛΑΪΚΕΣ ΜΑΖΕΣ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΕΘΝΟΣ

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Αυτός ο τόμος περιέχει την ιστορία της νιότης μου, ηλικίας 19 έως 34 ετών, με τα συναισθήματά του, την πίστη, τις σκέψεις, τις πράξεις και τα λάθη σου.

CORNELIU CODREANU

6 Δεκεμβρίου 1935,

Cannen Sylva

ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΟΣ

Γράφω για την οικογένειά μας των λεγεωνάριων. Για όλους τους λεγεωνάριους: αυτούς στα χωριά, στα εργοστάσια και στο πανεπιστήμιο. Δεν δίνω σημασία σε τυχόν κανονισμούς που επιβάλλονται στους συγγραφείς βιβλίων. Δεν έχω χρόνο. Γράφω βιαστικά στο πεδίο της μάχης, εν μέσω επιθέσεων. Αυτή την ώρα είμαστε περικυκλωμένοι από όλες τις πλευρές. Οι εχθροί μας επιτίθενται προδοτικά, και η προδοσία δαγκώνει μας.

Για δύο χρόνια ήμασταν δεμένοι με τις αλυσίδες μιας διαβόητης λογοκρισίας. Για δύο χρόνια το όνομά μας και αυτό του λεγεωνάριου γίνονται ανεκτά από τον Τύπο μόνο και μόνο για να προσβάλλονται. Η προδοσία πέφτει βροχή πάνω μας καθώς οι εχθροί μας ζητωκραυγάζουν και περιμένουν να πεθάνουμε. Αλλά αυτοί οι ιππότες της δειλίας, καθώς και τα αφεντικά τους, θα πειστούν, πράγματι, σύντομα, ότι όλες οι επιθέσεις στις οποίες έχουν εναποθέσει τις ελπίδες τους να καταστρέψουν το κίνημα των λεγεωνάριων, όλη τους την αναταραχή και τις απεγνωσμένες προσπάθειές τους, θα παραμείνουν άκαρπες.

Οι λεγεωνάριοι δεν πεθαίνουν. Όρθιοι, αεικίνητοι, ανίκητοι και αθάνατοι, φαίνονται πάντα νικητές απέναντι στους ανίσχυρους σπασμούς του μίσους.

*

_ _

Η γνώμη που δημιουργείται στον μη λεγεωνάριο κόσμο από τις γραμμές που ακολουθούν δεν έχει καμία σημασία για μένα και η επίδρασή της σε αυτόν τον κόσμο δεν με ενδιαφέρει.
Αυτό που θέλω είναι εσείς, στρατιώτες από άλλους ρουμανικούς ορίζοντες, όταν διαβάζετε αυτές τις αναμνήσεις, να αναγνωρίζετε μέσα τους το δικό σας παρελθόν και να θυμάστε τις μάχες σας. Είθε να ξαναζήσετε τα δεινά που υπομείνατε και τα χτυπήματα που καταφέρατε για τον λαό μας. Είθε να γεμίσεις τις καρδιές τους με φωτιά και να σταθείς σταθερός στον σκληρό και δίκαιο αγώνα στον οποίο συμμετέχεις και στον οποίο έχουμε όλοι εντολή να βγούμε νικητές ή νεκροί. Σε σκέφτομαι καθώς γράφω.

Από εσάς που πρόκειται να πεθάνετε, λαμβάνοντας το βάπτισμα του θανάτου με τη γαλήνη των Θρακών προγόνων μας. Κι εσείς, αυτοί που θα πρέπει να πατήσετε πάνω από τους νεκρούς και τους τάφους τους, κουβαλώντας στα χέρια σας τα λάβαρα της ρουμανικής νίκης.

ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ DOBRIN

Εδώ είμαστε, συγκεντρωμένοι ένα ανοιξιάτικο απόγευμα του 1919 στο δάσος Dobrina, το οποίο στέκεται φρουρός στα υψώματα γύρω από το Husi.
ΠΟΥ? Μια ομάδα περίπου 20 μαθητών λυκείου, δευτεροετών μαθητών, μαθητών και τελειόφοιτων. Μάζεψα αυτούς τους νεαρούς συντρόφους μαζί για να συζητήσουμε ένα σοβαρό πρόβλημα, παρόλο που η ζωή μας μόλις άρχιζε. Τι θα κάνουμε αν μας εισβάλουν οι Μπολσεβίκοι;
Η άποψή μου, με την οποία συμφώνησαν και άλλοι, ήταν η εξής: αν ο μπολσεβίκικος στρατός περάσει τον Δνείστερο, τότε ο Προυθ, φτάνοντας στην περιοχή μας, δεν θα υποταχθούμε, αλλά θα καταφύγουμε οπλισμένοι στο δάσος. Θα οργανώσουμε εκεί ένα ρουμανικό κέντρο δράσης και αντίστασης και με επιδέξια δράση θα αποτινάξουμε τον εχθρό. θα διατηρήσουμε ένα πνεύμα μη υποταγής και θα διατηρήσουμε μια σπίθα ελπίδας ζωντανή ανάμεσα στις ρουμανικές μάζες στις πόλεις και τις πόλεις. Όλοι ορκιστήκαμε στη μέση του αρχαίου δάσους. Αυτό το δάσος ήταν μια γωνιά του διάσημου δάσους Tigheciu, στα μονοπάτια του οποίου, σε όλη την ιστορία της Μολδαβίας, πολλοί εχθροί βρήκαν το θάνατο.

Αποφασίσαμε να αποκτήσουμε όπλα και πυρομαχικά, να διατηρήσουμε απόλυτη μυστικότητα, να διεξάγουμε ασκήσεις αναγνώρισης και μάχης εκεί στο δάσος και να δημιουργήσουμε ένα μέτωπο που θα κάλυπτε τις προθέσεις μας. Εύκολα βρήκαμε αυτό το μέτωπο και σύντομα το πραγματοποιήσαμε: έναν εθνικό-πολιτιστικό σύλλογο φοιτητών από το Husi College, τον οποίο ονομάζαμε «Mihail Kogalniceanu». Εγκρίθηκε από τον διευθυντή του κολεγίου. Μετά ξεκινήσαμε συναντήσεις και διαλέξεις στην πόλη. Ασχοληθήκαμε με τις συνηθισμένες δουλειές δημόσια, ενώ στο δάσος προσομοιώσαμε ασκήσεις μάχης. Σε αυτούς τους τίτλους ήταν δυνατό να βρούμε όπλα παντού, έτσι σε περίπου δύο εβδομάδες συγκεντρώσαμε όλα όσα χρειαζόμασταν.

*

_ _

Υπήρχε τότε μια τέτοια χαοτική κατάσταση στη χώρα που εμείς, αν και μόνο παιδιά κάτω των 18 ετών, καταλάβαμε πολύ καλά. Όλοι σκεφτόντουσαν την επανάσταση των Μπολσεβίκων, που είχε ξεκινήσει καλά, λίγα μόλις βήματα από τα σύνορα.
Η αγροτιά αντιτάχθηκε ενστικτωδώς σε αυτό το κύμα καταστροφής, αλλά εντελώς αποδιοργανωμένη, δεν μπορούσε να προσφέρει σοβαρή αντίσταση. Αλλά οι βιομηχανικοί εργάτες γλιστρούσαν ιλιγγιωδώς προς τον κομμουνισμό, τροφοδοτούμενοι συστηματικά με τη λατρεία αυτών των ιδεών από τον εβραϊκό Τύπο και, γενικά, από όλους τους Εβραίους στις πόλεις.

Κάθε Εβραίος, έμπορος, διανοούμενος ή καπιταλιστής-τραπεζίτης, στην ακτίνα δράσης του, ήταν πράκτορας αυτών των αντιρουμανικών επαναστατικών ιδεών.
Η ρουμανική διανόηση ήταν αναποφάσιστη, ο κρατικός μηχανισμός σε αταξία. Ανά πάσα στιγμή μπορεί να αναμένεται μια εσωτερική έκρηξη λίγων καθορισμένων και οργανωμένων στοιχείων ή μια εισβολή στον Δνείστερο. Αυτή η εξωτερική δράση, συντονισμένη με αυτή των εσωτερικών εβραιοκομμουνιστικών συμμοριών - που θα μπορούσαν να μας χτυπήσουν, να καταστρέψουν γέφυρες και να ανατινάξουν αποθέματα πυρομαχικών - θα είχε αποφασίσει τότε τη μοίρα μας ως λαού. Σε αυτές τις συνθήκες, οι σκέψεις μας, σε αναταραχή, απασχολημένες με τη ζωή και την ελευθερία της πρόσφατα ενοποιημένης χώρας μας στο τέλος ενός δύσκολου πολέμου, στο νεανικό μας μυαλό φύτρωσε η ιδέα που μας οδήγησε στον όρκο στο δάσος της Dobrina. .

Πέρασα πέντε χρόνια στη Στρατιωτική Ακαδημία του Manastirea Dealului (Σήμα στο Λόφο), όπου αναπαύεται το κεφάλι του Μιχαήλ του γενναίου, υπό το άγρυπνο βλέμμα του Nicolae Filipescu*. Εκεί, υπό τις διαταγές του ταγματάρχη, μετέπειτα συνταγματάρχη Mareel Olteanu, του διοικητή του σχολείου, του λοχαγού Virgil Badulescu, του Υπολοχαγού. Emil Palangeanu και υπό την καθοδήγηση των δασκάλων, έλαβα αυστηρή στρατιωτική εκπαίδευση και υγιή εμπιστοσύνη στις δικές μου δυνάμεις.

*Πρώην Υπουργός του Υπουργικού Συμβουλίου (1900-1913) που ίδρυσε την Academia Militar κρεμά το όνομά του... (Σημείωση μεταφραστή.)

Στην πραγματικότητα, η στρατιωτική μου εκπαίδευση θα είναι μαζί μου για όλη μου τη ζωή. Η τάξη, η πειθαρχία, η ιεραρχία, που πλάθονται στο αίμα μου από νωρίς, μαζί με το αίσθημα της αξιοπρέπειας του στρατιώτη, θα αποτελέσουν κατευθυντήριο νήμα για όλη τη μελλοντική μου δραστηριότητα. Κι εδώ με έμαθαν να μιλάω ελάχιστα, γεγονός που αργότερα θα με έκανε να μισώ το «κουβεντούλα» και να μιλάω πολύ. Εδώ έμαθα να αγαπώ την τάφρο και να περιφρονώ το σαλόνι.

Οι έννοιες της στρατιωτικής επιστήμης που έλαβα τότε θα με κάνουν αργότερα να κρίνω τα πάντα μέσα από το πρίσμα αυτής της επιστήμης. Αυτή η λατρεία του αισθήματος της ανθρώπινης και στρατιωτικής αξιοπρέπειας, στην οποία με εκπαίδευσαν οι αξιωματικοί, θα μου δημιουργούσε δυσκολίες και θα με εξέθετε σε βάσανα, σε έναν κόσμο συχνά χωρίς τιμή και χωρίς αίσθηση αξιοπρέπειας.
Πέρασα το καλοκαίρι του 1916 στο σπίτι στο Husi.
Ο πατέρας μου ανακλήθηκε στο στρατό τα τελευταία δύο χρόνια και έφυγε με το σύνταγμα για τα Καρπάθια. Ένα βράδυ με ξύπνησε η μητέρα μου και, κλαίγοντας και σταυροκοπώντας, είπε: «Ξύπνα, χτυπούν όλες οι καμπάνες σε όλες τις εκκλησίες». Ήταν 15 Αυγούστου 1916, γιορτή της Σάντα Μαρίας. Κατάλαβα ότι είχε διαταχθεί η επιστράτευση και ότι εκείνη τη στιγμή ο ρουμανικός στρατός είχε περάσει τα βουνά.

Κυριευμένος από συγκίνηση, ολόκληρο το σώμα μου ανατρίχιασε. Τρεις μέρες αργότερα, έφυγα από το σπίτι για να ακολουθήσω τον πατέρα μου, ορμώμενος από την επιθυμία μου να είμαι κι εγώ ανάμεσα στους μαχητές στην πρώτη γραμμή. Τελικά, μετά από πολλές περιπέτειες, έφτασα στο σύνταγμα στο οποίο ο πατέρας μου διοικούσε έναν λόχο, το 25ο Σύνταγμα Πεζικού υπό τον Συνταγματάρχη V. Piperescu, καθώς προχωρούσε στην Τρανσυλβανία στην κοιλάδα Oituz. Η ατυχία μου ήταν μεγάλη, καθώς, σε ηλικία μόλις 17 ετών, ο διοικητής του συντάγματος με απέρριψε ως εθελοντή. Παρόλα αυτά, συμμετείχα και στην προέλαση και στην υποχώρηση από την Τρανσυλβανία, και στις 20 Σεπτεμβρίου, όταν ο πατέρας μου έπεσε τραυματίας πάνω από τη Σοβάτα, στο όρος Ceres-Domu, του ήμουν χρήσιμος πριν από την προέλαση του εχθρού. Αν και τραυματίστηκε, αρνήθηκε να εκκενωθεί, οδηγώντας την εταιρεία του στην υποχώρηση και αργότερα στις σφοδρές μάχες που ακολούθησαν στο Oituz.

Ένα βράδυ, στις δύο η ώρα, το σύνταγμα έλαβε διαταγές να προχωρήσει. Οι αξιωματικοί επιθεώρησαν τα συγκεντρωμένα στρατεύματά τους σε μια σιωπή σαν τάφος στην άκρη του δρόμου.

Ζητήθηκε από τον πατέρα μου να παρουσιαστεί στον συνταγματάρχη. Επιστρέφοντας μετά από λίγο, μου είπε: «Δεν θα ήταν καλύτερα να πας σπίτι σου; Σύντομα θα είμαστε στη μάχη και δεν είναι καλό που θα πεθάνουμε και οι δύο εδώ, γιατί τότε η μητέρα θα μείνει με έξι μικρά παιδιά χωρίς κανένα στήριγμα. ο συνταγματάρχης με πήρε τηλέφωνο και είπε ότι δεν θέλει να αναλάβει την ευθύνη για την παραμονή του εδώ στο μέτωπο. "

Έβλεπα ότι η καρδιά του ήταν σε αμφιβολία: δίσταζε να με αφήσει μόνη μου μέσα στη νύχτα, στα ανοιχτά, σε άγνωστους δρόμους, 40 χιλιόμετρα από τον πλησιέστερο σιδηρόδρομο.

Ωστόσο, σημειώνοντας την επιμονή του, γύρισα την καραμπίνα μου και τις δύο σχάρες φυσιγγίων καθώς προχωρούσαν οι στήλες του συντάγματος, χάνοντας μέσα στη σιωπή και το σκοτάδι της νύχτας. Έμεινα μόνος στην άκρη μιας τάφρου, κι έτσι ξεκίνησα προς τα παλιά σύνορα και το σπίτι.

Όταν, ένα χρόνο αργότερα, την 1η Σεπτεμβρίου, μπήκα στη Στρατιωτική Σχολή Πεζικού Μποτοσάνης, ακόμα σκεφτόμουν να πάω στο μέτωπο. Εδώ ολοκλήρωσα τη στρατιωτική μου εκπαίδευση και γνώση, από 1 Σεπτεμβρίου 1917 έως 17 Ιουλίου 1918, στον Ενεργό Λόχο της Στρατιωτικής Σχολής. Οι τέσσερις διακεκριμένοι αξιωματικοί, ο συνταγματάρχης Slavescu, ο λοχαγός Ciurea, ο υπολοχαγός. Ο Florin Radulescu και ο Maj Steflea καθοδήγησαν τα βήματά μου στα μονοπάτια της μάχης και της θυσίας για τη χώρα μου.

Πέρασε άλλος ένας χρόνος - το 1919 έφερε ειρήνη, κι εμείς, τα ετοιμοθάνατα παιδιά, σκορπιστήκαμε, ο καθένας στο σπίτι του.
Ο πατέρας μου, δάσκαλος δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, ήταν ισόβιος εθνικιστής μαχητής. Ο παππούς μου ήταν δασολόγος, όπως και ο προπάππους μου. Οι άνθρωποι του έθνους μου ήταν από την αρχή, σε όλες τις δύσκολες ιστορικές στιγμές, λαός των δασών και των βουνών. Γι' αυτό και η στρατιωτική μου εκπαίδευση και το αίμα στις φλέβες μου αποτύπωσαν στη δράση του Dobrina -αφελής εκδήλωση- μια νότα σοβαρότητας, που δεν θα προϋπέθετε το νεαρό της ηλικίας μας.

Εκείνες τις στιγμές νιώσαμε στην καρδιά μας, με τις συμβουλές και την εμπειρία τους, την παρουσία όλων των προγόνων μας, που πολέμησαν για τη Μολδαβία στα ίδια μονοπάτια που οι εχθροί δεν διείσδυσαν ποτέ.

ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΑΣΗΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1919

Το καλοκαίρι πέρασε. Έκανα το απολυτήριο* το φθινόπωρο και η ομάδα μας χωρίστηκε, κατευθύνοντας ο καθένας τα βήματά του προς ένα πανεπιστήμιο. Από τη Dobrina, διατηρούμε μόνο τις αναμνήσεις της υπεράσπισης της χώρας μας ενάντια στα απειλητικά κύματα εχθρότητας που ξεπήδησαν μέσα και έξω από τα σύνορά μας.

Έφευγα από το Husi σε αυτό το σταυροδρόμι για κάθε νέο, την αίτηση για το πανεπιστήμιο, την πολυαναμενόμενη αίτηση στο πανεπιστήμιο! Ως προετοιμασία είχα το κεφάλαιο της γνώσης που αποκτήθηκε στο κολέγιο, της εντυπωσιακής λογοτεχνίας ή της πνευματικής διαστροφής που τώρα κατέχει τόσο σημαντική θέση στα μορφωτικά χρόνια ενός μαθητή Λυκείου -για κακή του τύχη- που δεν γεύτηκα. Εκτός από τη συνηθισμένη λογοτεχνία των Ρουμάνων κλασικών, διάβασα όλα τα άρθρα στο Semanatorul ("Ο Σπορέας") και στο Neamul Romanesc ("Ο Ρουμανικός Λαός") των N. Iorga και AC Cuza. Ο πατέρας μου τα είχε αυτά σε κάτι κουτιά στη σοφίτα. Εκεί ανέβαινα στον ελεύθερο χρόνο μου για να ασχοληθώ με αυτή τη λογοτεχνία. Η ουσία αυτών των άρθρων περιείχε την έκφραση, με υψηλό τρόπο, των τριών ιδανικών της ζωής για τον ρουμανικό λαό:

1. Η ενοποίηση του ρουμανικού λαού.
2. Η ανύψωση της αγροτιάς μέσω της αγροτικής μεταρρύθμισης και των πολιτικών δικαιωμάτων 3. Η λύση του εβραϊκού προβλήματος.

Στα σακάκια όλων των εθνικιστικών εκδόσεων εκείνη την εποχή ήταν τυπωμένα δύο ρητά:

«Ρουμανία των Ρουμάνων, μόνο των Ρουμάνων και όλων των Ρουμάνων». - Ν. Ιώργα.

«Η εθνικότητα είναι η δημιουργική δύναμη του ανθρώπινου πολιτισμού, ο πολιτισμός είναι η δημιουργική δύναμη της εθνικότητας». - AC Cuza.

Πλησίασα το Ιάσιο με μεγάλη ευλάβεια - ο Ιάσιος αγάπησε και καταλάβαινε όλους τους Ρουμάνους, την πόλη που όλοι θέλουν να επισκεφτούν.
Πολλές πόλεις στη Μοϊδαβία έχουν μερικά κομμάτια δόξας. Δεν μπορούμε να προφέρουμε τα ονόματα: Hotin, Barlad, Vaslui, Tighina, Cetatea-Alba, Soroca, χωρίς να αισθανόμαστε την ψυχή μας ανεβασμένη.

Αλλά πάνω απ' όλα εμφανίζονται οι Σουτσεάβα και Ιάσι.
Suceava, το προπύργιο του Στέφανου του Μεγάλου. και το Ιάσιο, η πόλη Cuza-Voda, -η πόλη της Ένωσης του 1859, που με την ίδρυση του πανεπιστημίου έγινε η πόλη της νεολαίας και των ευγενέστερων φιλοδοξιών της.

Στο Ιάσιο έζησαν οι: Miron Costin, Bo dan Petriceicu Hasdeu, Mihail Eminescu, Ion Creanga, Vasile Alecsandri, ostache Negri, Iacob Negruzzi, Mihail Kogalniceanu, Sitnion Barnutiu, Vasile Conta, N. Iorga, Ion Gavanescul. Εδώ, σαν φάρος, λάμπει στην Πολιτική Οικονομία, η μεγάλη προσωπικότητα του καθηγητή Cuza. Το πανεπιστήμιο έγινε σχολείο εθνικισμού. Ιάσιο, η πόλη της μεγάλης ρουμανικής προόδου, του εθνικού μας μεγαλείου, των ιδανικών και των φιλοδοξιών μας. Μεγάλη είναι η θλίψη του 1917 όταν εδώ, στις δύσκολες ώρες του, βρήκε καταφύγιο η ταλαίπωρη ψυχή του βασιλιά Φερδινάνδου. υπέροχο για τη μοίρα του να είναι το 1918 η πόλη της ένωσης για όλους τους Ρουμάνους. σπουδαίο για το μεγάλο παρελθόν του και σπουδαίο για την παρούσα τραγωδία -για την πόλη των σαράντα εκκλησιών- πεθαίνει καθημερινά ξεχασμένο κάτω από την αδυσώπητη εβραϊκή εισβολή Το Ιάσιο, καθώς η Ρώμη, χτισμένη σε επτά λόφους, είναι και παραμένει η αιώνια πόλη των Ρουμάνων.

Τι ένδοξες αναμνήσεις!
Εδώ ακούστηκαν για πρώτη φορά, ηχηρές, εκείνοι οι αρμονικοί στίχοι του Αλεξάνδρι:

Μηχανική Μετάφραση από την Google

* Απαιτείται ολοκληρωμένη εξέταση πριν την αποφοίτηση του Λυκείου. (Τρ.)

"Ρουμάνοι από όλα τα
πούπουλα, ελάτε, ας δώσουμε τα
χέρια"

Εδώ, όπως πουθενά αλλού, ο μαθητής νιώθει τον εαυτό του να αιωρείται στον αέρα πάνω από το σιωπηλό Ιάσιο, με τις μυστηριώδεις εκκλήσεις του και με τις ιερές του ορμές, τα πνεύματα των προγόνων μας. Ο μαθητής Ιάσι, μέσα στη σιωπή της νύχτας, ακούει, σαν τρελός από τον πόνο, το φάντασμα του Μιχαήλ Εμινέσκου να τρέχει στους στραβά δρόμους της πόλης, γκρινιάζοντας σαν φάντασμα:

«Αυτός που παίρνει στα σοβαρά τους
ξένους Άφησε τα σκυλιά να του
φάνε την καρδιά Μακάρι να του φάνε τα
απόβλητα το σπίτι Μπορεί η κακή
φήμη να καταβροχθίσει
τους γονείς του».

Αυτή είναι η πόλη που πλησίασα με βαθιά ευλάβεια το φθινόπωρο του 1919, παρασυρόμενος από τη μεγάλη της αύρα αλλά και συγκινημένος που εδώ είχα γεννηθεί είκοσι χρόνια νωρίτερα. Και όπως κάθε παιδί, συγκινήθηκα που είδα και ξαναφίλησα την πατρίδα μου.

Γράφτηκα στη Νομική Σχολή.

Το Πανεπιστήμιο του Ιασίου, που έκλεισε τα χρόνια του πολέμου, άνοιξε ξανά ένα χρόνο νωρίτερα. Οι πρώην φοιτητές, που τώρα έχουν επιστρέψει ως τελειόφοιτοι, έχουν κολλήσει στον παραδοσιακό εθνικισμό της προπολεμικής φοιτητικής ζωής. Χωρίστηκαν σε δύο στρατόπεδα. το ένα, υπό την ηγεσία του Labusca das Cartas, και το άλλο, υπό την ηγεσία του Nelu Ionescu, από το Law.
Αυτές οι ομάδες, μικρές σε αριθμό, κατακλύζονταν από την τεράστια μάζα Εβραίων μαθητών που ερχόταν στο σχολείο από τη Βεσσαραβία, όλοι κομμουνιστές πράκτορες και προπαγανδιστές. Οι καθηγητές πανεπιστημίου, με εξαίρεση μια πολύ περιορισμένη ομάδα με επικεφαλής τον AC Cuza, τον Ion Gavanescul και τον Corneliu Sumuleanu, ήταν παρτιζάνοι των ίδιων αριστερών ιδεών. Ο καθηγητής Paul Bujor, ένας από τους εκπροσώπους της πλειοψηφίας, δήλωσε πολύ ακριβά σε ολόκληρη τη Γερουσία της χώρας: «Το φως έρχεται από την Ανατολή», δηλαδή από πέρα από τον Δνείστερο.

Μια τέτοια στάση από την πλευρά των δασκάλων, που θεωρούσαν κάθε εθνικιστική ιδέα ή νότα «βάρβαρη», είχε ως αποτέλεσμα τον πλήρη αποπροσανατολισμό των μαθητών, άλλοι υποστηρίζουν ανοιχτά τον μπολσεβικισμό, άλλοι -η πλειοψηφία- λέγοντας: «Πείτε ότι θέλετε, εθνικισμός είναι εκτός μόδας η αριστερά». Η ομάδα Labusca γλίστρησε εντελώς προς αυτή την κατεύθυνση. Η ομάδα Nelu , η ανθρωπότητα μετακινείται προς Ionescu, στην οποία προσχώρησα, διαλύθηκε με την πάροδο του χρόνου μετά από κάποιες πανεπιστημιακές εκλογές που έχασαν.

Η προώθηση αυτών των αντιρουμανικών ιδεών, υποστηριζόμενη από μια σφιχτή μάζα καθηγητών και φοιτητών, και με την ενθάρρυνση όλων των εχθρών μιας ενοποιημένης Ρουμανίας, δεν συνάντησε καμία ρουμανική αντίσταση στο φοιτητικό σώμα. Μερικοί από εμάς που προσπαθούσαμε ακόμα να χειριστούμε τα οδοφράγματα περιβαλλόμασταν από μια ατμόσφαιρα περιφρόνησης και εχθρότητας. Στους δρόμους ή στις αίθουσες του πανεπιστημίου, συνάδελφοι με άλλες απόψεις, εκείνοι με «ελευθερία συνείδησης» και που κηρύττουν όλες τις άλλες μορφές ελευθερίας, μας έφτυσαν καθώς περνούσαμε και γίνονταν όλο και πιο επιθετικοί. Χιλιάδες φοιτητές, σε συναντήσεις μετά από συνάντηση στις οποίες προπαγανδίστηκε ο μπολσεβικισμός, επιτέθηκαν στον Στρατό, στη δικαιοσύνη, στην Εκκλησία, στο Στέμμα. Υπήρχε μόνο ένας σύλλογος που διατηρούσε ακόμη τον ρουμανικό χαρακτήρα: ο "Avram Iancu" που ανήκε στους Βουκοβινίους και τους Τρανσυλβανούς, υπό την ηγεσία του Vasile Iasinschi, ενός μαθητή. Το πανεπιστήμιο, παραδοσιακά εθνικιστικό από το 1860, έγινε εστία αντιρωμανισμού.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΕ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Αλλά δεν υπήρχε αποκλειστικά στο πανεπιστήμιο αυτή η κατάσταση. Η μάζα των εργατών του Ιασίου, σχεδόν πλήρως βυθισμένη στον κομμουνισμό, ήταν έτοιμη να εκραγεί στην επανάσταση. Ελάχιστη δουλειά γινόταν στα εργοστάσια. Ώρες στο τέλος έκαναν συνεδριάσεις και συμβούλια. κυρίως για την πολιτική παρά για τη δουλειά.
Βρεθήκαμε να σαμποτάρουμε συστηματικά, σύμφωνα με σχέδιο και παραγγελία: «Καταστρέψτε, καταστρέψτε μηχανές, δημιουργήστε την κατάσταση της γενικής υλικής εξαθλίωσης που οδηγεί στην έκρηξη της επανάστασης». Και, πράγματι, όσο περισσότερο τηρούνταν αυτή η εντολή, τόσο η δυστυχία εξαπλώθηκε, η πείνα απειλούσε απειλητικά και η εξέγερση φούσκωσε στις ψυχές των πλήθων.

Κάθε τρεις ή τέσσερις μέρες στους δρόμους του Ιασίου γίνονταν μεγάλες κομμουνιστικές διαδηλώσεις. Εκείνοι οι 10-15.000 πεινασμένοι εργάτες, έκαναν ελιγμούς. από το εβραϊκό εγκληματικό χέρι της Μόσχας, παρέλασαν στους δρόμους τραγουδώντας το intemationale, φωνάζοντας: "Κάτω ο βασιλιάς!" «Κάτω ο στρατός! Και κρατώντας πινακίδες στις οποίες μπορούσε κανείς να διαβάσει «Ζήτω η κομμουνιστική επανάσταση! «Ζήτω η Σοβιετική Ρωσία! "

Εάν αυτά είχαν κερδίσει, θα είχαμε τουλάχιστον μια Ρουμανία υπό την ηγεσία ενός ρουμανικού εργατικού καθεστώτος; Θα είχαν γίνει οι Ρουμάνοι εργάτες κύριοι της χώρας;
Οχι! Την επόμενη μέρα θα είχαμε γίνει σκλάβοι της πιο βρώμικης τυραννίας: της ταλμουδικής και της εβραϊκής τυραννίας. Η Μεγάλη Ρουμανία, μετά από ένα δευτερόλεπτο ύπαρξης του Τζες, θα είχε καταρρεύσει.
Εμείς, ο ρουμανικός λαός, θα είχαμε εξοντωθεί, σκοτωθεί ή απελαθεί ανελέητα σε όλη τη Σιβηρία: αγρότες, εργάτες, διανοούμενοι, όλοι σε αταξία. Η γη από το Maramures στη Μαύρη Θάλασσα, που αρπάχτηκε από τη Ρουμανία, θα είχε αποικιστεί από εβραϊκές μάζες. Εδώ θα έχτιζαν

η αληθινή της Παλαιστίνη.

Ήξερα πολύ καλά ότι εκείνες τις ώρες διακυβεύονταν η ζωή και ο θάνατος του ρουμανικού λαού. Και επίσης οι Εβραίοι που ωθούσαν τους Ρουμάνους εργάτες προς την επανάσταση. Δεν συμπάσχουν με την αγωνία που κατέλαβε τις καρδιές μας εκείνες τις στιγμές, ούτε με την προδομένη αγωνία στα μάτια μας. Ήξεραν τι έκαναν. Μόνο οι Ρουμάνοι διανοούμενοι αγνοούσαν, οι διανοούμενοι που είχαν πάει σχολείο και έπρεπε να διαφωτίσουν τον κόσμο στα δύσκολα -γι' αυτό ήταν διανοούμενοι- έλειπαν από το καθήκον τους. Αυτά τα ανάξια όντα σε εκείνες τις αποφασιστικές στιγμές υποστήριξαν με εγκληματική ασυνειδησία ότι «το φως έρχεται από την Ανατολή». Ποιος θα εναντιωνόταν στις επαναστατικές στήλες που περνούσαν απειλητικά στους δρόμους όλων των πόλεων μας; Οι μαθητές? Οχι! Η διανόηση;

Οχι! Η αστυνομία? Σιγουράντα *; Αυτοί, ακούγοντας τις κολώνες να πλησιάζουν, πανικοβλήθηκαν και εξαφανίστηκαν. Ούτε ο στρατός δεν μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στο δρόμο τους. Γιατί δεν έγινε λόγος για 1.000 άνδρες, αλλά για 15.000, για 20.000, οργανωμένους και πεινασμένους.

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

Μια βροχερή φθινοπωρινή νύχτα του 1919, στην τραπεζαρία της Σχολής Τεχνών και Χειροτεχνίας, όπου ήμουν σύμβουλος, ένας φίλος μου μού έδειξε μια ειδοποίηση εφημερίδας.

«Η Εθνική Φρουρά Συνείδησης πραγματοποιεί συνάντηση σήμερα το απόγευμα, Πέμπτη, 9 π.μ., 3 Rua Αλεξάνδρι"

Έφυγα αμέσως, βιάζομαι με μεγάλη ανυπομονησία να μάθω και να γίνω μέλος αυτής της οργάνωσης της οποίας τα αντικομμουνιστικά φυλλάδια είχα διαβάσει αρκετούς μήνες νωρίτερα.
Στο δωμάτιο της οδού Αλεξάνδρη 3, στολισμένο με νεόκτιστα παγκάκια, βρήκα μόνο έναν άντρα εκεί. Ήταν περίπου 40 ετών, δυνατός και ταλαίπωρος, καθόταν στο τραπέζι και περίμενε να έρθει ο κόσμος. Ένα μεγάλο κεφάλι, δύο δυνατά χέρια, βαριές γροθιές, μέσου ύψους. Ήταν ο Constantin Pancu, ο Πρόεδρος της Εθνικής Φρουράς Συνείδησης.

* Η Ρουμανική Υπηρεσία Ασφαλείας πριν από την κομμουνιστική ανάληψη. (Τρ.)

Παρουσιάστηκα λέγοντας ότι είμαι φοιτητής και ότι ήθελα να με δεχτούν ως μαχητή στη Φρουρά. Με δέχτηκε. Παρευρέθηκα σε εκείνη τη συνάντηση. Παρευρέθηκαν περίπου είκοσι άτομα: ένας συνθέτης, ο Voinescu; Ενας φοιτητής; περίπου τέσσερις μηχανικοί από την RMS*, δύο από τους σιδηρόδρομους. αρκετοί έμποροι και εργάτες. ο δικηγόρος Victor Climescu και ένας ιερέας. Συζητήθηκαν διάφορα ερωτήματα σε σχέση με τη δυναμική που απέκτησε το κομμουνιστικό κίνημα σε διάφορα εργοστάσια και σε μέρος της πόλης και με το πρόβλημα οργάνωσης της Φρουράς.

Από εκείνο το βράδυ και μετά ο δρόμος μου διχάθηκε. οι μισοί στον αγώνα στο πανεπιστήμιο, οι άλλοι μισοί με τον Constantin Pancu, ανάμεσα στους εργάτες. Συνδέθηκα με αυτόν τον άνθρωπο και παρέμεινα μαζί του υπό την ηγεσία του συνεχώς μέχρι να καταρρεύσει η οργάνωση.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝ ΠΑΝΤΟΥ

Ο Constantin Pancu, του οποίου το όνομα ήταν στα χείλη κάθε Ιασιανού και στα δύο στρατόπεδα, που έλεγαν οι Ρουμάνοι, με φρίκη από άλλους, δεν ήταν διανοούμενος.

Ήταν έμπορος, υδραυλικός και ηλεκτρολόγος. Δεν ξεπέρασε ποτέ τις τέσσερις τάξεις του δημοτικού. Είχε ένα διαυγές και ισορροπημένο μυαλό, το οποίο ο ίδιος εμπλούτιζε με επαρκείς γνώσεις. Για είκοσι χρόνια ασχολήθηκε με τα προβλήματα των εργαζομένων.
Διετέλεσε για αρκετά χρόνια πρόεδρος του σωματείου μεταλλουργών. Ήταν πρωτοκλασάτος ρήτορας.
Στην εξέδρα, μπροστά σε κόσμο, εντυπωσίασε. Είχε ψυχή και συνείδηση που ήταν ξεκάθαρα Ρουμάνικα. Αγαπούσε τη χώρα του, τον στρατό, τον βασιλιά.
Ένας καλός χριστιανός. Είχε τους μύες ενός παλαιστή τσίρκου και πραγματικά ηράκλεια δύναμη.
Οι Ιάσιοι τον γνώριζαν από παλιά.

Πριν από τον πόλεμο, ένα τσίρκο ήρθε στο Ιάσιο, το οποίο έκανε παραστάσεις μάχης. Μεταξύ των μαχητών υπήρχαν άνδρες όλων των εθνών. Ούγγροι, Τούρκοι, Ρουμάνοι, Ρώσοι κ.λπ. ένα βράδυ, όταν ένας από αυτούς είχε χτυπήσει όλους τους άλλους μαχητές, ανάμεσα στους θεατές σηκώθηκε ένας πολίτης ζητώντας να πολεμήσει τον νικητή. Είχε εξουσιοδότηση να το κάνει αυτό. Γδύθηκε και άρχισε ο καβγάς. μέσα σε δύο λεπτά, ο Ούγγρος ισχυρός άνδρας του τσίρκου χτυπήθηκε στο έδαφος, νικημένος.
Ο Ρουμάνος που κέρδισε μέσα στον ενθουσιώδη θαυμασμό του κοινού δεν ήταν άλλος από τον Constantin Pancu. Γι' αυτό και όταν πρωτοεμφανίστηκε το κάλεσμα του για μάχη στους δρόμους του Ιασίου, το δυναμικό κοινό το δέχτηκε με σιγουριά.

Η προσπάθειά του διήρκεσε ένα χρόνο, αυξάνοντας καθώς η απειλή των Μπολσεβίκων αυξανόταν και μειώνονταν καθώς μειώνονταν.

Στην αρχή γίνονταν μικρές συγκεντρώσεις, μετά διαδηλώσεις που έφτασαν τα 5, 6, ακόμα και 10.000 άτομα.
Γίνονταν κάθε εβδομάδα κατά την κρίσιμη περίοδο στο Prince Mircea Hall, ή μερικές φορές στην Union Square. μεταξύ αυτών

που μιλούσα τακτικά ήμουν εγώ. Εδώ έμαθα πώς να μιλάω μπροστά σε πλήθος.
Αναμφισβήτητα, η Εθνική Φρουρά Συνείδησης ύψωσε τη συνείδηση των Ρουμάνων σε μια κρίσιμη στιγμή, σε ένα σημαντικό μέρος όπως το Ιάσιο και το τοποθέτησε ως φράγμα ενάντια στο κομμουνιστικό κύμα.

Αυτή η δραστηριότητα, ωστόσο, δεν περιορίστηκε μόνο στο Ιάσιο. Πήγαμε σε άλλες πόλεις.
Επιπλέον, η περιοδική εφημερίδα Constiinta («Η Συνείδηση») διείσδυσε με την κραυγή συναγερμού της σχεδόν σε κάθε πόλη της Μολδαβίας και της Βεσσαραβίας.
Σχεδόν καθημερινά στο πεδίο μεταξύ των δύο στρατοπέδων γίνονταν αναπόφευκτες αιματηρές συγκρούσεις, με την πλευρά μας να συντηρεί τους περισσότερους τραυματίες. Αυτή η τεταμένη κατάσταση κράτησε μέχρι την άνοιξη, αλλά μετά από δύο μεγάλες νίκες από την πλευρά μας, η επιθετική δύναμη των αντιπάλων μας μειώθηκε πολύ.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΥΛΑΚΗ ΤΟΥ Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Ήταν 10 ή 11 Φεβρουαρίου 1920. Επί δύο εβδομάδες γινόταν λόγος για εθνική γενική απεργία. Η αποφασιστική μάχη πλησίαζε. αναφέρθηκε στην πόλη ότι γύρω στο μεσημέρι στο ASM όπου περίπου 1? Απασχολήθηκαν 000 εργάτες, κηρύχθηκε η απεργία, υψώθηκε η κόκκινη σημαία, η εικόνα του Βασιλιά κατέβηκε και τρυπήθηκε κάτω από τα πόδια και στη συνέχεια αντικαταστάθηκε
από αυτές του Καρλ Μαρξ, του Τρότσκι και του Ρακόφσκι.

Οι δικοί μας χτυπήθηκαν, οι μηχανικοί, μέλη της Φρουράς, τραυματίστηκαν. Στη 1 η ώρα μαζευτήκαμε περίπου 100 στο αρχηγείο μας. Τι να κάνω? Ο Pancu προήδρευσε της συζήτησης. Υπήρχαν δύο απόψεις. Κάποιοι ισχυρίστηκαν ότι έπρεπε να στείλουμε τηλεγραφήματα στην κυβέρνηση ζητώντας στρατιωτική επέμβαση. Η γνώμη μου ήταν ότι οι παρευρισκόμενοι θα έπρεπε να απευθυνθούν στον ASM και να ρίξουν την κόκκινη σημαία με κάθε κίνδυνο. Η άποψή μου έγινε αποδεκτή. Πήραμε τη σημαία μας και στη 1 η ώρα με αρχηγό τον Pancu ξεκινήσαμε να βαδίζουμε στο Lapusneanu και στο Pacurari τραγουδώντας Desteapta-te Romane («Ξύπνα, ρε Ρουμάνι»).

Κοντά στο εργοστάσιο στο δρόμο χωρίσαμε πολλές ομάδες κομμουνιστών.
Μπήκαμε στην αυλή του εργοστασίου και μπήκαμε στο κτίριο μεταφέροντας λάδι σημαίας στην ταράτσα, όπου το φύτεψα. Από εκεί έδωσα μια διάλεξη. Οι στρατιωτικοί εμφανίστηκαν και κατέλαβαν το εργοστάσιο.

Υποχωρήσαμε τραγουδώντας και μετά επιστρέψαμε στα κεντρικά μας γραφεία, θεωρώντας τη γρήγορη επιδρομή μας επιτυχημένη.
Η είδηση της στάσης μας διέσχισε την πόλη σαν κεραυνός, αλλά η απεργία συνεχίστηκε. Οι στρατιωτικοί μπορούσαν να υπερασπιστούν μόνο τη σημαία, δεν μπορούσαν να κάνουν το εργοστάσιο να λειτουργήσει. τι έπρεπε να γίνει; Μας ήρθε η ιδέα να ψάξουμε

εργάτες στην πόλη για να ανοίξει το εργοστάσιο. Σε τρεις μέρες μπήκαν στο εργοστάσιο 400 νέοι εργάτες, προερχόμενοι από όλα τα μέρη του Ιασίου. Αυτό άρχισε να λειτουργεί. η απεργία απέτυχε. Δύο εβδομάδες αργότερα, οι μισοί απεργοί ζήτησαν να γίνει αυτό. Πίσω στη δουλειά.

Η νίκη μας ήταν μεγάλη. Το πρώτο βήμα προς μια γενική απεργία απορρίφθηκε. Τα σχέδια της εβραιοκομμουνιστικής κοινοπραξίας άρχισαν να ματαιώνονται. Η δράση μας είχε ηχηρό απόηχο στις τάξεις της Ρουμανίας, τονώνοντας το ηθικό τους.

Η ΤΡΙΧΡΩΜΗ ΣΗΜΑΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΝΙΚΟΛΙΝΑ

Το πιο ισχυρό κομμουνιστικό κέντρο σχηματίστηκε από τον ρουμανικό σιδηρόδρομο στη Νικολίνα.
Περισσότεροι από 4.000 άνδρες εργάζονταν εκεί, σχεδόν όλοι Μπολσεβικοί. Οι κατοικημένες περιοχές γύρω από αυτά τα έργα, Podul Ros, Socola και Nicolina, δέχτηκαν εισβολή από σημαντικό αριθμό Εβραίων.
Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο ηγέτης του κομμουνιστικού κινήματος στο Ιάσιο, Δρ. Ghelerter και ο σύμβουλός του, Gheler, εγκατέστησαν εδώ το σημείο αντίστασής τους. Δεν είχε περάσει ούτε ένας μήνας από την ήττα του ΑΣΜ και ως σήμα για την έναρξη της γενικής απεργίας και της αποφασιστικής μάχης υψώθηκε και κυμάτιζε η κόκκινη σημαία πάνω από τα έργα.
Κηρύχθηκε απεργία. Χιλιάδες εργάτες έφευγαν.
Οι αρχές ήταν ανίσχυρες.

* Η Κρατική Μονοπωλιακή Υπηρεσία, εφεξής καλούμενη ASM (Tr.)

Μέσω φυλλαδίων, καλέσαμε όλους τους Ρουμάνους σε μια συνάντηση στην αίθουσα Prince Mircea. Μετά τις ομιλίες βγήκαμε από το κτίριο με τις σημαίες μας και όλο το πλήθος κατευθύνθηκε προς τη Νικολίνα. Στην Union Square μας σταμάτησαν οι αρχές που μας συμβούλεψαν να μην συνεχίσουμε καθώς μας περίμεναν πάνω από 5.000 ένοπλοι κομμουνιστές και θα ακολουθούσε αιματοχυσία.

Έτσι βγήκαμε από την Union Square προς το σιδηροδρομικό σταθμό, όπου κρεμάσαμε σημαίες πάνω από τον κυκλικό κόμβο του μηχανήματος και πάνω από το σταθμό. Πήραμε λοιπόν ένα τρένο στη γραμμή και πήγαμε στη Νικολίνα. Κάποιος γύρισε τον διακόπτη στο σταθμό και στο τρένο Nicolina και όλοι μπήκαν στα έργα Nicolina. Κατεβαίνουμε. Στα

καταστήματα, κανείς. Σε ένα από τα κτίρια, η κόκκινη σημαία. Ανέβηκα σε μια πυροσβεστική διαφυγή κρατώντας ένα τρίχρωμο ανάμεσα στα δόντια μου. Με λίγη δυσκολία, καθώς βρισκόμουν σε μεγάλο ύψος, έφτασα στην ταράτσα. Ανέβηκα στην ταράτσα και σύρθηκα στην κορυφή. Άρπαξα την κόκκινη σημαία και μέσα σε τεράστιες επευφημίες, που κράτησαν αρκετά λεπτά, σήκωσα και κράτησα το τρίχρωμο. Από εκεί λοιπόν μίλησα. Έξω από τα τείχη, οι κομμουνιστές, αυξανόμενοι σε αριθμό, αυξάνονταν σταθερά σε μια συμπαγή μάζα και εμφανίζονταν με απειλητικό τρόπο.

Μια κολασμένη ρακέτα. Μέσα, hurrahsi, έξω, μπουμπουκ και κατάρες. Μετά κατέβηκα αργά στο έδαφος. Ο Pancu διέταξε την αναχώρησή μας. Αλλά στην πύλη οι κομμουνιστές μπλόκαραν την έξοδό μας, φωνάζοντας: "Ας έρθουν ο Pancu και ο Codreanu!"
Περπατήσαμε 100 πόδια μπροστά από το πλήθος μας και κατευθυνθήκαμε προς την πύλη.
Στη μέση, ο Pancu, στα δεξιά του ένας έμπορος, ο Margarint, με εμένα στα αριστερά. Οι τρεις μας περπατήσαμε μπροστά χωρίς να πούμε λέξη, κρατώντας τα χέρια μας στις τσέπες του όπλου μας.
Όσοι ήταν στην πύλη μας παρακολουθούσαν, ήσυχοι και ακίνητοι. Τώρα ήμασταν μόνο λίγα βήματα μακριά. Περίμενα το σφύριγμα μιας σφαίρας πέρα από το αυτί μου. Προχωράμε όμως, άμεσοι και αποφασισμένοι. Ωστόσο, αυτή ήταν μια πολύ ασυνήθιστη και συναρπαστική στιγμή. Ήμασταν τώρα μόλις λίγα βήματα μακριά. Οι κομμουνιστές έφυγαν ανοίγοντας μας! Για περίπου δέκα μέτρα περπατούσαμε σιωπηλοί σαν τάφος στη μέση τους. Δεν κοιτάμε ούτε αριστερά ούτε δεξιά. Δεν ακούστηκε τίποτα, ούτε ανθρώπινη αναπνοή. Μας ακολούθησαν οι άντρες μας. Όταν όμως πέρασαν, η σιωπή έσπασε. Η κατάρα ξεκίνησε, με απειλές και από τις δύο πλευρές αλλά όχι καβγά. μαζί πάμε κατά μήκος του σιδηροδρόμου προς το σταθμό. Πίσω μας, πάνω από τα έργα, ο άνεμος που φυσούσε ανακάτευε το πανί της νικηφόρας τριχρωμίας.

Το ηθικό αποτέλεσμα αυτής της ενέργειας ήταν ασύγκριτο. Όλο το Ιάσιο ήταν σε σάλο. Όλοι στους δρόμους μιλούσαν μόνο για την Εθνική Φρουρά Συνείδησης. Ένα υπόγειο ρεύμα ρουμανικής αφύπνισης έγινε αισθητό στον αέρα. Τα τρένα μετέφεραν την είδηση αυτής της ανάστασης ακόμα πιο μακριά στις τέσσερις γωνιές της χώρας. Συνειδητοποιήσαμε ότι ο μπολσεβικισμός θα ηττηθεί γιατί μπροστά του, όπως και στα πλευρά του, υψωνόταν ένα φράγμα συνείδησης που θα εμπόδιζε την επέκτασή του.

Όλοι οι δρόμοι για τη νέα τους εισβολή ήταν πλέον κλειστοί. Από εδώ και πέρα, θα πρέπει να υποχωρήσει, όχι πολύ μετά, η δράση του Γκέτη. Στις προσπάθειές μας προστέθηκε και η διοίκηση Αβερέσκου, αρκεί να μηδενιστούν πλήρως οι προοπτικές αυτού του κινήματος.

ΕΘΝΙΚΟ-ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΣΥΝΔΙΚΟΙ

Η Εθνική Φρουρά Συνείδησης ήταν μια μαχητική οργάνωση που σχεδιάστηκε για να καταρρίψει τον εχθρό. Μιλούσα με τον Pancu πολλές φορές εκείνες τις νύχτες του 1919, καθώς ήμασταν συνεχώς μαζί και τρώγαμε σχεδόν τακτικά στο τραπέζι του. Και του έλεγα:

«Δεν αρκεί να νικήσουμε τον κομμουνισμό. Πρέπει να αγωνιστούμε και για τα δικαιώματα των εργαζομένων. Δικαιούνται το ψωμί και αγωνίζονται για την τιμή. Πρέπει να αγωνιστούμε ενάντια στα ολιγαρχικά κόμματα, δημιουργώντας εθνικές εργατικές οργανώσεις πομ μπορούν να κερδίσουν τα δικαιώματά τους μέσα στη δομή του κράτους και όχι ενάντια στο κράτος.

«Δεν επιτρέπουμε σε κανέναν να προσπαθήσει να υψώσει άλλη σημαία σε ρουμανικό έδαφος, εκτός από αυτή της εθνικής μας ιστορίας. Όσο κι αν είναι η εργατική τάξη, δεν ανεχόμαστε

ξεσηκώνεται κατά της χώρας ή κάνει κοινή υπόθεση με ξένα κινήματα εκτός των συνόρων μας, κανείς δεν θα το παραδεχτεί αυτό

για το ψωμί σου σπαταλάς και μπαίνεις στις μπάντες ενός ξένου λαού τραπεζιτών και τοκογλύφων, όλα αυτά για δύο χιλιετίες ήταν ο ιδρώτας ενός λαού εργατών και γενναίων σώζονται, Τα δικαιώματά σου, ναι
- αλλά μέσα στα δικαιώματα του λαού σου. Είναι απαράδεκτο, λόγω της αυστηρότητάς του, να καταπατείται το ιστορικό δικαίωμα του έθνους στο οποίο ανήκετε.

«Αλλά ούτε θα παραδεχτούμε ότι, κάτω από την κάλυψη των χρωματικών τύπων, μια ολιγαρχική και τυραννική τάξη εγκαθίσταται πίσω από τις πλάτες εργατών όλων των κατηγοριών και κυριολεκτικά τους ξεφλουδίζει, ενώ ανεμίζει συνεχώς πανό στον αέρα για την πατρίδα - κάτι που δεν το κάνουν. αγάπη; Θεός στον οποίο δεν πιστεύουν. Εκκλησία -που δεν μπαίνουν ποτέ και Στρατός- που έστειλαν στον πόλεμο με άδεια μπάντες.

«Πρόκειται για πραγματικότητες που δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως ψεύτικα εμβλήματα για πολιτική απάτη στα χέρια λίγων ανήθικων ζογκλέρ».
Μετά αρχίσαμε να οργανώνουμε εργάτες σε εθνικά συνδικάτα και ακόμη και σε ένα πολιτικό κόμμα: τον «Εθνικ Χριστιανικό Σοσιαλισμό». Τότε ήταν που ο Pancu έγραψε:

ΤΟ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟ-ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Πιστεύω στο ενιαίο και αδιαίρετο ρουμανικό κράτος, από τον Δνείστερο μέχρι την Τίσα, τον ιδιοκτήτη όλων των Ρουμάνων και μόνο των Ρουμάνων, λάτρη της εργασίας, της τιμής και του φόβου του Θεού, που ενδιαφέρεται για τη χώρα και τον λαό της. Δωρητής ίσων δικαιωμάτων, αστικών και πολιτικών, σε άνδρες και γυναίκες· προστάτης της οικογένειας, πληρώνοντας τους δημόσιους υπαλλήλους σας *.
Εκείνη την εποχή δεν είχαμε ακούσει για τον Αδόλφο Χίτλερ και τον γερμανικό εθνικοσοσιαλισμό και τους εργάτες με βάση τον αριθμό των παιδιών και την εργασία που έγινε, την ποιότητα και την ποσότητα. και σε ένα κράτος, υπερασπιστή της κοινωνικής αρμονίας μέσω της ελαχιστοποίησης των ταξικών διαφορών. και εκτός από τους μισθούς, κρατικοποιήστε τα εργοστάσια (που ανήκουν σε όλους τους εργάτες) και μοιράστε τη γη σε όλους τους αγρότες.

Θα διανείμει οφέλη μεταξύ του ιδιοκτήτη (κρατικού ή ιδιωτικού) και των εργαζομένων.
Ο πρώην ιδιοκτήτης, εκτός από τον δικό του μισθό, θα πρέπει να λαμβάνει ένα ποσοστό αντιστρόφως ανάλογο της αξίας της αρχικής του επένδυσης. Επιπλέον, το κράτος θα εγγυηθεί την αρχική του επένδυση. Επιπλέον, το κράτος θα ασφάλιζε τους εργαζόμενους μέσω ενός «ταμείου κινδύνου». θα παρείχε καταθέσεις τροφίμων και ρουχισμού για εργάτες και δημόσιους υπαλλήλους οι οποίοι, οργανωμένοι σε εθνικά συνδικάτα, θα είχαν τους εκπροσώπους τους στα διοικητικά συμβούλια των διαφόρων βιομηχανικών, γεωργικών και εμπορικών ιδρυμάτων.

Πιστεύω σε έναν μεγάλο και δυνατό «πατέρα των εργατών» και βασιλιά των αγροτών, τον Φερδινάνδο τον Πρώτο, που θυσίασε τα πάντα για την ευτυχία της Ρουμανίας και που για τη σωτηρία μας έγινε ένα με τον λαό. ότι επικεφαλής των στρατευμάτων του στο Μαράστι και στο Μαρασέστι νίκησε τον εχθρό· που έκτοτε κοιτάζει με αγάπη και σιγουριά τους στρατιώτες που του οφείλουν πίστη, στρατιώτες που θα ανακαλύψουν ότι το στρατιωτικό τους καθήκον είναι ένα αληθινό σχολείο για το έθνος τους που μπορούν να τελειώσουν σε ένα χρόνο. «Πιστεύω σε ένα τρίχρωμο που περιβάλλεται από τις ακτίνες του Εθνικού Χριστιανικού Σοσιαλισμού, σύμβολο αρμονίας μεταξύ των αδελφών και των αδελφών της Μεγάλης Ρουμανίας.

Πιστεύω σε μια Αγία Χριστιανική Εκκλησία με ιερείς που ζουν το Ευαγγέλιο και για το Ευαγγέλιο και που θέλουν, όπως οι απόστολοι, να θυσιαστούν για τη φώτιση πολλών.

Αναγνωρίζω την εκλογή Υπουργών από την Βουλή, την κατάργηση της Γερουσίας, την οργάνωση της αγροτικής αστυνομίας, προοδευτικό φόρο εισοδήματος, σχολές γεωργίας και βιοτεχνίας στα χωριά, «κύκλους» για νοικοκυρές και ενήλικες, σπίτια αναπήρων και ηλικιωμένων άνθρωποι, εθνικές εστίες, ο καθορισμός της πατρότητας, η αποτελεσματική παροχή σε όλους γνώση των νόμων, το κίνητρο για την πρωτοβουλία

ιδιωτικού τομέα προς το συμφέρον του Έθνους και την ανάπτυξη της αγροτικής εγχώριας βιομηχανίας.

Ελπίζω στην ανάσταση της εθνικής συνείδησης ακόμη και στον ταπεινό ποιμένα και στην κάθοδο των μορφωμένων μεταξύ των κουρασμένων, να τους ενισχύσει και να τους βοηθήσει στην αληθινή αδελφότητα, το θεμέλιο της αυριανής Ρουμανίας, Αμήν! «Η Εθνική Φρουρά Συνείδησης».

Η εφημερίδα Constiinta («Η συνείδηση»), Δευτέρα 9 Φεβρουαρίου 1920.

Έτσι ξεκινήσαμε να οργανώνουμε τα εθνικά σωματεία. Το παρακάτω έγγραφο δείχνει πώς δημιουργήθηκε ένα από τα σωματεία μας. Το δημοσιεύω για να τονίσω την ευσυνειδησία των Ιασίων εργατών εκείνης της εποχής:

Λεπτά!

«Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, έμποροι, εργάτες και υπάλληλοι της καπνοβιομηχανίας ASM, συναντήθηκαν σήμερα το απόγευμα, Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου 1920, στην έδρα της Εθνικής Φρουράς Συνείδησης, No. 3 Rua Alecsandri' υπό την προεδρία του κ. . W.
Pancu, ασκών καθήκοντα προέδρου της Φρουράς. ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΣ ΥΠΟΨΗ τις εγκληματικές τάσεις ορισμένων ατόμων που υπηρετούν συμφέροντα που είναι ξένα για αυτόν τον λαό και, ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΣ ΥΠΟΨΗ την προπαγάνδα που κάνουν, δηλαδή να επιτεθούν στην ευημερία αυτού του ιδρύματος και στην ίδια την ύπαρξη όσων από εμάς έχουμε εργαστεί όλη μας τη ζωή για μια φέτα ψωμί, που είναι η μόνη τροφή μας και των παιδιών μας, ΕΜΕΙΣ, τίμιοι και νομοταγείς Ρουμάνοι εργάτες, που επιθυμούμε να βαδίσουμε μαζί κάτω από τη σημαία της χώρας μας στο δρόμο που υπαγορεύεται από τα υπέρτατα συμφέροντα του λαού μας, ευημερία αυτού του θεσμού, για να βοηθήσουμε να σταματήσει μια για πάντα η προπαγάνδα του εχθρού μας εντός των τάξεων μας, ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΜΕ να συγκροτηθούμε σε μια επαγγελματική εθνική ένωση, στην οποία εκλέγουμε την ακόλουθη επιτροπή και έναν εκπρόσωπο του Εθνικού Φρουρός συνείδησης».

Ακολουθούν 183 υπογραφές.

«Constiinta» («Η συνείδηση»), 9 Φεβρουαρίου 1920, αρ. 17 και 18.

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ ΤΟ 1919

Προσπαθώ να αναφέρω τη στιγμή του 1919-20, παίρνοντας από εφημερίδες και μανιφέστα όσα θεωρώ σημαντικά.
Το πρώτο μανιφέστο που εκδόθηκε από τον Constantin Pancu στο Ιάσιο τον Αύγουστο του 1919, αναρτημένο σε όλους τους τοίχους
του Ιασίου, σε μια στιγμή γενικού αποπροσανατολισμού, είναι το σήμα για μάχη για τους Ρουμάνους εργάτες του Ιασίου:

Έκκληση στους Ρουμάνους εμπόρους, εργάτες, στρατιώτες και αγρότες

Αδερφια,

Μετά από χρόνια τρομερών μαχών, ο κόσμος γιορτάζει την ειρήνη μεταξύ των ανθρώπων. Σοφοί ηγέτες σε όλες τις πολιτισμένες χώρες προσπαθούν να τερματίσουν τον πόλεμο θεσπίζοντας έναν νόμο που θα εγγυάται μια ειρηνική ύπαρξη στο μέλλον.
Ιδού, όμως, από την Ανατολή ακούγονται φωνές μίσους που υποδηλώνουν την προσπάθεια των εχθρών μας να μας διαλύσουν μέσα από διχόνοιες και παρεξηγήσεις μεταξύ μας. Από τη Ρωσία, που κυβερνάται από το σκοτάδι των εσφαλμένων διδασκαλιών, μας προτρέπουν να πολεμήσουμε και να πυροβολήσουμε και να σκοτώσουμε τα αδέρφια μας σαν αίμα.
Από την Ουγγαρία, που κλαίει για το άλλοτε μεγαλείο της, ακούγεται η ίδια έκκληση. Οι εχθροί της Ανατολής ενώθηκαν με εκείνους της Δύσης για να διαταράξουν την ειρήνη μας και

να διαρρήξουν.

Οι ξένοι πέρα από τα σύνορά μας προσπαθούν να περάσουν το ποτήρι του δηλητηρίου μεταξύ μας, μέσω των ξένων που ζουν μέσα στη χώρα μας. Τολμούν να ισχυριστούν ότι μας σπρώχνουν μπροστά στο όνομα της ειρήνης, της δικαιοσύνης και της ελευθερίας και στο όνομα των εργαζομένων. Ο λόγος τους είναι ψέμα, τα αιτήματά τους ένα θανατηφόρο δηλητήριο για: Λένε ότι θέλουν ειρήνη, αλλά οι ίδιοι την καταστρέφουν, σκοτώνοντας τους πιο άξιους. Ζητήστε ελευθερία, αλλά μέσω των απειλών θανάτου αναγκάστε τους ανθρώπους να υποταχθούν σε αυτές. Επιθυμείτε την αδελφοσύνη, ενώ σπέρνετε μίσος, αδικία και ασέβεια μέσα στα έθνη. Επιπλέον, λένε ότι θέλουν την κατάργηση του κεφαλαίου που κέρδισε με τον ιδρώτα του φρυδιού.

Μας λένε ότι δεν θέλουν πόλεμο, αλλά πολεμούν.
Απαιτούν να καταργηθεί ο στρατός, αλλά οπλίζονται. Μας προτρέπουν να απορρίψουμε το τρίχρωμο, ενώ στη θέση του υψώνουν την κόκκινη σημαία του μίσους. Μην πιστεύετε τα μανιφέστα και τις εκκλήσεις του, όπως δεν πίστεψε τον εχθρό όταν πολέμησε στο Oituz, στο Marasti και στο Marasesti.

Το καθήκον κάθε καλού Ρουμάνου είναι να δει ότι και στο μέλλον ο σπόρος της διχόνοιας που προσπαθεί να σπείρει ο εχθρός ανάμεσά μας δεν ριζώνει.
Τελειοποιήστε το Έργο που ξεκινήσατε με τη δουλειά και την τιμή σας. Εχθροί σας είναι η νωθρότητα, το μίσος και η ατίμωση που κυριαρχούν πέρα από τα σύνορα, που απειλούν και εμάς.

Προσεκτικός! Κράτα την ψυχή σου καθαρή, μην ξεχνάς ότι η σωτηρία μας είναι η δουλειά, η ενότητα και η τιμή.

Αδελφοί στρατιώτες,

Με πίστη στον Θεό, έσπασες τη δύναμη του εχθρού. Με τα όπλα σου χάραξες τα σύνορα της χώρας για την αιωνιότητα.

Με το αίμα σου τελειοποίησες και σφράγισες τη θυσία σου. Γι' αυτό δεν πρέπει να επιτρέψετε σε ξένες και άνομες μπάντες να καταστρέψουν αυτό που έχετε τελειοποιήσει.
Συνεχίστε να διατηρείτε την αγάπη σας για την πατρίδα και την πίστη σας στον Βασιλιά σας. Ορκίστηκες να υπερασπιστείς τα σύνορα της πατρίδας με το αίμα σου μέχρι την τελευταία σταγόνα. Προστατέψτε τους προσεκτικά από τις κακές προθέσεις του εχθρού, γιατί αυτό έκαναν οι πατέρες και οι πρόγονοί μας.

αδέρφια αγρότες,

Ο Θεός των πατέρων μας ελέησε τα βάσανά μας και μας έδωσε ένα χρόνο τόσο γενναιόδωρο όσο σπάνια έχουμε δει.
Να είστε ευγνώμονες στον καλό Κύριο, για το έργο σας και για την πίστη σας. Ανανεώστε τις εργασιακές σας δυνάμεις, μαζέψτε επιμελώς τα προϊόντα της γης.
Να είστε βέβαιοι ότι τα εδάφη της Τίσας, του Δούναβη και της Μαύρης Θάλασσας έχουν κατακτηθεί εξ ολοκλήρου από εσάς.
Φυλάξτε το στα ιερά, υπερασπιστείτε τα πλούτη του με τη δουλειά και την αγάπη σας.

Αδελφός Ρώμης,

Σε εσάς βρίσκονται οι ελπίδες και η δύναμη αυτής της χώρας. Είσαι και η αυριανή ευτυχία. Μη μαζεύετε κατάρες, αλλά ευλογίες.
Ο εχθρός επιτίθεται στον Δνείστερο και την Τίσα. Προσπαθεί επίσης να διαταράξει την εσωτερική γαλήνη της χώρας μας.
Η απελευθέρωσή μας είναι στην εργασία, την τιμή, την αγάπη για την πατρίδα και την πίστη στον Θεό.
Προσέξτε, καλέστε στο σωστό δρόμο και αυτούς που παρέσυραν και πέρασαν σε αυτούς χωρίς λαό και χωρίς πίστη.
Ενωμένοι γύρω από το θρόνο και κάτω από τη σκιά της τρίχρωμης σημαίας, παρακολουθούν την ειρήνη της χώρας.

Πείτε στους ξένους και ξένους εραστές που προσπαθούν να μας ενοχλήσουν ότι έχει σχηματιστεί μια εθνοφρουρά γύρω μας, η οποία παρακολουθεί, που θα πολεμήσει εναντίον αυτών

Μηχανική Μετάφραση από την Google

που θέλουν να σπείρουν διχόνοια μεταξύ μας.

Οι απανταχού Ρουμάνοι, εργάτες, τεχνίτες, στρατιώτες και αγρότες, να είναι αντάξιοι των προγόνων μας και της κλήσης αυτών των καιρών που ζούμε. (σσ) ο κύκλος των Ρουμάνων εμπόρων· Railway Traction Union; η Εταιρεία Αναπήρων Πολέμου· η Συντεχνία Μεταλλουργών κ.λπ.

Constiinta ("The Conscience"), 30 Αυγούστου 1919, νεώτερο έτος, No. 1

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Οι ηγέτες των Ρουμάνων κομμουνιστών εργατών δεν ήταν ούτε Ρουμάνοι ούτε εργάτες. Στο Ιάσιο: Δρ. Ghelerter, Εβραίος. Gheler, Εβραίος; Spiegler, Εβραίος; Σράιμπερ, Εβραίος κ.λπ.

Στο Βουκουρέστι: Ilie Moscovici, Εβραίος; Pauker, Εβραίος, κ.λπ. Γύρω τους, ομάδες χαμένων Ρουμάνων εργατών.

Αν η επανάσταση είχε πετύχει, ο πρόεδρος της δημοκρατίας που θα σφετερίστηκε τον μεγάλο βασιλιά Φερδινάνδο θα ήταν ο Ilie Moscovici.

Στο Κοινοβούλιο της Μεγάλης Ρουμανίας το 1919, καθώς οι βουλευτές και οι γερουσιαστές από όλες τις ρουμανικές επαρχίες συγκεντρώθηκαν, ενθουσιασμένοι με τη μεγάλη πράξη της Ένωσης, σηκώθηκαν και χειροκρότησαν τον μεγάλο ενωτικό βασιλιά, αυτός ο κύριος llie Moscovici αρνήθηκε να σηκωθεί, φαινομενικά καθισμένος .

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Είναι απαραίτητο να υπογραμμίσουμε τη στάση του εβραϊκού Τύπου σε εκείνες τις επικίνδυνες στιγμές για τον ρουμανικό λαό. Κάθε φορά που το ρουμανικό έθνος απειλούνταν με την ύπαρξη, αυτός ο Τύπος υποστήριζε τις θέσεις που ταίριαζαν περισσότερο στους εχθρούς μας. Όπως πράγματι, μετά τα γεγονότα, μπορεί κανείς εύκολα να δει ότι οι ίδιες θέσεις αντιτάχθηκαν πεισματικά κάθε φορά που ευνοούσαν ένα ρουμανικό κίνημα αναβίωσης.

Γι' αυτούς οι έγνοιες μας ήταν μέρες χαράς, ενώ η χαρά μας γι' αυτούς μέρες πένθους.

Ελευθερία

Η ελευθερία, τόσο πολύ αρνούμενη στο εθνικό κίνημα σήμερα, θεωρούνταν τότε δόγμα, γιατί εξυπηρετούσε την αιτία της καταστροφής μας. Ιδού, για παράδειγμα, τι έγραψε ο Adevarul («Η αλήθεια») της 28ης Δεκεμβρίου 1919 με την υπογραφή του Emil D. Fagure (πραγματικό όνομα Honigmann):

"Επειδή το Σοσιαλιστικό Κόμμα έχει το δικαίωμα να διαδηλώνει ελεύθερα, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι αυτό το κόμμα έχει ένα προνόμιο. Όποιο κόμμα και να θέλει να διαδηλώσει, αυτό το δικαίωμα θα πρέπει να απορριφθεί..."

SP

Εχθρα

Μπορούμε να διαβάσουμε στο ίδιο χαρτί:

«Το μίσος πρέπει πάντα να είναι ο οδηγός ενάντια στο κόμμα των δολοφόνων, που κυβερνούσε, με επικεφαλής τον Ίωνα Μπρατιάνου"

Το εβραϊκό μίσος για τους Ρουμάνους είναι ευλογημένο. υποστηρίζεται? τον επικαλείται κανείς. Δεν είναι έγκλημα. Δεν είναι μεσαιωνική ντροπή. Αλλά όταν έρχεται η ώρα για τους Ρουμάνους να υπερασπιστούν τα παραβιαζόμενα δικαιώματά τους, η δράση τους χαρακτηρίζεται «μίσος» και το μίσος γίνεται σημάδι βαρβαρότητας, ένα εξευτελιστικό συναίσθημα πάνω στο οποίο δεν μπορεί να οικοδομηθεί τίποτα.

έννομη τάξη

Adevarul ("Η αλήθεια"), 5 Οκτωβρίου 1919

Τελείωσε! Με το «υψηλό» διάταγμα νόμου, κατά την εκλογική περίοδο θεσμοθετείται ένα νέο καθεστώς, πολύ πιο σκληρό από πριν, ένα καθεστώς πολιορκίας και λογοκρισίας, με την αντιπολίτευση και ολόκληρη τη χώρα να αφαιρούνται από το νόμο. Είναι καθαρό και απλό, το καθεστώς της στρατιωτικής δικτατορίας στην οποία μόνο το στέμμα είναι παντοδύναμο. το στέμμα και το κόμμα των Φιλελευθέρων, και ως εκτελεστής αυτών των δύο διαθηκών, έχετε την κυβέρνηση των στρατηγών...... έτσι, το διάταγμα μας απαγορεύει να επιτεθούμε στο Στέμμα. Αν το να λέμε την αλήθεια αντιλαμβανόμαστε ως επίθεση, ότι δηλαδή το στέμμα έχει
αναλάβει το βαρύ φορτίο της διακυβέρνησης της χώρας με το Κόμμα των Φιλελευθέρων, τότε ακόμα, αυτή η επίθεση πρέπει να γίνει.

Το διάταγμα μάς απαγορεύει να επιτεθούμε στην παρούσα μορφή διοίκησης, εάν γίνει κατανοητό ότι δεν έχουμε δικαίωμα να διαμαρτυρόμαστε με κάθε βία κατά του παρόντος.

κυβέρνηση που είναι αποτέλεσμα της αντισυνταγματικής βούλησης δύο ανθρώπων, θα διαμαρτυρηθούμε....
Εάν δεν υπήρχε άλλος δρόμος ανοιχτός απέναντι σε αυτή την κατάσταση πραγμάτων, αν γνωρίζαμε ότι η υποκίνηση εξέγερσης ή κατά της λεγόμενης έννομης τάξης θα είχε κάποιο αποτέλεσμα -δυστυχώς αυτό δεν ισχύει- δεν θα διστάζαμε ούτε μια στιγμή να το κάνουμε έτσι, καθώς δεν υπάρχει άλλος τρόπος να καταπολεμηθεί τέτοια

δικτατορικό και τυραννικό καθεστώς.

* Πρωθυπουργός της Ρουμανίας κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, (Tr.)

Θεωρούμε ότι αντιμετωπίζουμε μια ένοπλη μπάντα που τίθεται εκτός νόμου και χρησιμοποιεί βάναυση βία....

Παρ' όλα αυτά, θα σηκώσουμε αυτή τη σημαία και, πέφτοντας, θα φωνάζουμε, "Κάτω η τυραννία".
«Ζήτω η ελευθερία».

Αυτός είναι τότε ο εβραϊκός Τύπος του 1919.
Με άλλα λόγια: υποκίνηση εξέγερσης ενάντια στο Στέμμα, ενάντια στη μορφή διακυβέρνησης και την έννομη τάξη.

υποκίνηση εξέγερσης

Adevarul ("Η αλήθεια"), 11 Οκτωβρίου 1919

"Οι τρελοί! Πού είναι οι τρελοί;"

Όπως είπαμε, έχουμε πολλούς άντρες με καλή συμπεριφορά και καθόλου τρελούς. Ή, τρελό είναι αυτό που χρειαζόμαστε. Αυτοί του 1848 τρελάθηκαν και ξερίζωσαν το βογιάρ* καθεστώς της εποχής....

Χρειαζόμαστε και τρελούς. Με τους άντρες με καλή συμπεριφορά που μοιράζονται μια τρίχα σε 14 stW όχι, δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να γίνει.
Χρειαζόμαστε τουλάχιστον έναν τρελό, αν όχι περισσότερους από αυτούς. Τι θα κάνει αυτός ο τρελός, πώς θα το μάθω; ......

Τότε ζητείται ένας τρελός. Τότε ας έρθουν οι τρελοί.

Ακόμη και οι σοσιαλιστές συμπεριφέρθηκαν καλά. Στην πραγματικότητα, έχουν ένα πάρτι από πίσω τους και άντρες που δεν πρέπει να φοβούνται κανέναν. Βλέπω ότι δεν φοβούνται, αλλά και πάλι έχουν καλή συμπεριφορά. Όπως έκανε κάποτε ο I. Nadejde, παραμένουν πεισματικά μέσα στο νομικό πλαίσιο, Αυτοί που βρίσκονται στην εξουσία, πολιτικοί και στρατιωτικοί, θέλουν να τους βγάλουν, μια μάταιη προσπάθεια, Η τακτική τους είναι το νόμιμο κράτος. Ακόμη και όταν τους πυροβολούν, όπως στις 13 Δεκεμβρίου 1918, όταν τους ξυλοκοπούν, όταν ο Frimu τον κατεβάζουν στον τάφο του οι κολλητοί του, οι σοσιαλιστές διαμαρτύρονται -με μεγάλη αξιοπρέπεια- αλλά δεν βγαίνουν εκτός νόμου. .

Σε κάθε περίπτωση, χρειαζόμαστε τρελούς.
Ας εμφανιστούν οι τρελοί που θα άρχιζαν παράνομες ή παράνομες ενέργειες κατά της κατάστασης σήμερα.

Το στέμμα

Για τους Ρουμάνους, το στέμμα ήταν πάντα ένα πολύτιμο αγαθό. Ως εγγυητής της ενότητας και της αντίστασής μας μπροστά σε κάθε κίνδυνο, οι Εβραίοι δεν δίστασαν ποτέ να τον επιτεθούν, να τον προσβάλουν και να τον συμβιβάσουν με κάθε μέσο.
Ιδού, για παράδειγμα, πώς αντιμετωπίζει τον βασιλιά Φερδινάνδο η Dimineata («Το πρωί») της 16ης Νοεμβρίου 1919.

«Εξαιτίας λάθους»

Ένα ζώο χρειάζεται περιορισμένες ανησυχίες, αλλά ο εγκέφαλός του είναι αρκετός για να τις ικανοποιήσει. Σπάνια, εξαιρετικά σπάνια, το ζώο κάνει λάθος. Ομοίως, η ευφυΐα του, όσο μικρή κι αν είναι, τον εμποδίζει να πέσει σε χονδροειδές λάθος.

Δεν συμβαίνει το ίδιο με τον βασιλιά.

Θέλω να μιλήσω για τον βασιλιά της δημιουργίας.

Ο βασιλιάς της δημιουργίας είναι πολύ πιο έξυπνος από έναν σκύλο, ένα άλογο ή έναν γάιδαρο. Σωστά. Όμως, ενώ κανένα από αυτά τα ζώα δεν θα πηδούσε από την άκρη ενός γκρεμού, θα πετούσε στο νερό για να πνιγεί ή θα επιχειρούσε μια μη ασφαλή κίνηση, ο βασιλιάς της δημιουργίας κάνει καθημερινά λάθη.

ασυγχώρητα λάθη......

* Me "ers ofp; dvikged -hudhokhn-g @s. ??? (Τρ.)

Η Σοφία απαίτησε από τον βασιλιά να μην επιτρέψει στον εαυτό του να πέσει αιχμάλωτος στα χέρια ενός και μόνο ανθρώπου ή κόμματος.

Με όλο τον σεβασμό, είναι καθήκον μου να πω στην Αυτού Μεγαλειότητα ότι έκανε λάθος. Η κατάσταση που είναι τόσο σκοτεινή είναι πράξη της Αυτού Μεγαλειότητας. Γιατί η Αυτού Μεγαλειότητα, υποχωρώντας σε κάποιες ένοχες και ενδιαφέρουσες εμμονές, έφυγε από τις φυσικές λύσεις που απαιτούσε η εσωτερική κατάσταση.

Αν ακόμη και σήμερα το στέμμα δεν αποφασίσει να μπει στους φυσικούς τρόπους που είναι διαζευγμένοι από μελλοντικά συμφέροντα, η φύση θα διεκδικήσει τα δικαιώματά της με ακόμη μεγαλύτερη αποφασιστικότητα.

Ας προειδοποιηθεί ο βασιλιάς της δημιουργίας.

η χριστιανική εκκλησία

Opinia ("The Opinion"), 10 Αυγούστου 1919

Οι εθνικιστές του Ιασίου αρχίζουν να ταράζονται. Είναι τόσο λίγοι και τόσο κακοί, γι' αυτό και η ταραχή τους, που κάποτε επαναστατούσε, είναι τώρα γελοία, καθαρή και απλή.
Οι εθνικιστές σχημάτισαν μια «Εθνική Φρουρά Συνείδησης». Εκδόθηκαν μανιφέστα. έγιναν συναντήσεις...

Προσκεκλημένοι ήταν και οι σοβινιστές φοιτητές. Ήρθαν και οι εθιμικοί παπάδες... Την ώρα που παντού με τους πιο δεσποτικούς νόμους καταργούνται οι διαφορές μεταξύ εθνικοτήτων, στη χώρα μας οι εθνικιστές θέλουν να τονίσουν αυτές τις διαφορές... η διάσκεψη ειρήνης θέλει να επιβάλει με συνθήκη τον έλεγχο των μειονοτήτων....

Όταν παντού η εκκλησία διαχωρίζεται από το κράτος, παραμένοντας ιδιωτικό μέλημα του καθενός, στη χώρα μας οι εθνικιστές απευθύνουν έκκληση στους κληρικούς για μια οργανωμένη θρησκευτική προπαγάνδα αρχών...

Τότε επεμβαίνει ο ιερέας: αρπάζει απαλά τους ανθρώπους από τα μαλλιά του κεφαλιού τους και χτυπά τα μέτωπά τους στις πέτρες της εκκλησίας μέχρι να ζαλιστούν. Είναι στην εκκλησία που οι άνθρωποι μαθαίνουν την ταπεινοφροσύνη και την παραίτηση. Αυτή είναι η θέληση του
Θεός.

Κανείς δεν ξεγελιέται πλέον με τα ψέματα. Μάταια οι εθνικιστές καρφώνουν τρίχρωμες ταινίες στα μανίκια τους, που υποκινούν τους απλούς διανοούμενους εναντίον των Εβραίων, που κάνουν τους ιερείς να μας αναθεματίζουν στην εκκλησία. Κανείς σήμερα δεν φοβάται το ανάθεμά του.

Κηρύττουμε αγάπη μεταξύ των ανθρώπων. Και γκρεμίστε την πόρτα των ναών που κρύβουν μίσος και εκδίκηση......

Υπογραφή: Μ. Σεβαστός

η πομπή

Opinia ("The Opinion"), 26 Οκτωβρίου 1919

Στο κάλεσμα της «Εθνοφρουράς Συνείδησης», οι ευγενείς κληρικοί έθεσαν στη διάθεση των διαδηλωτών τα γένια, τα άμφια και τα πανό τους.

Αλλά η πολυτέλεια να έχεις έναν Θεό με μια ολόκληρη ομάδα πρέπει να πληρωθεί.
Προτιμούμε οι φόροι μας να προσλαμβάνουν δάσκαλο, όχι ιερέα. Επιθυμούμε λοιπόν τον διαχωρισμό εκκλησίας και κράτους. Γιατί δεν θέλουμε η αναγκαστική συνεισφορά μας να χρησιμεύσει στην ενίσχυση του σκοταδισμού, της απάρνησης και του πνεύματος της παραίτησης, χάρη στο οποίο διατηρούνται τα αστυνομικά καθεστώτα, Επιστροφή στον Μεσαίωνα; Για την Ιερά Εξέταση; Είμαστε εξοργισμένοι με τον τρόμο με ριγέ παντελόνια και ουρές, και στρατιωτικό χιτώνα, δεν μπορούμε πλέον να ανεχόμαστε τον τρόμο να φοράμε τη θρησκευτική συνήθεια. Μας πονάει να βλέπουμε διαδηλώσεις στους δρόμους που υποκινούνται από πολιτικές και στρατιωτικές ίντριγκες και δεν θέλουμε πλέον να παρακολουθούμε παρελάσεις φορώντας κόκκινες μίτρες και κασκόλ...

Αρκετά!

Οι τρούλοι των εκκλησιών βαραίνουν τους ώμους της ανθρωπότητας. υποκλίσεις τον τραβούν στο έδαφος.

Αυτή η πομπή θα είναι άγευστη. Στους δρόμους θα δείτε μουσειακά ενδύματα, σεπτέρ γεμάτα με διαμάντια, μίτρες... Σταυρούς και κλοπέδες.

Τα γένια θα περάσουν, οι ρήτορες με παραμορφωμένες χειρονομίες θα γυμνώσουν το στήθος τους δείχνοντας στο πλήθος την ματωμένη πλευρά τους να ρουφάει σφουγγάρια εμποτισμένα με ξύδι ανάμεσα στα δόντια τους...

Υπογραφή: Μ. Σεβαστός

Είναι ξεκάθαρο. Από εδώ μέχρι να επιτεθούν στους αξιωματικούς και να τους σκίσουν τις ρίγες είναι μόλις ένα βήμα μακριά. Επίσης ένα βήμα για να γκρεμίσουμε εκκλησίες με αξίνες ή να τις μετατρέψουμε σε στάβλους ή χώρους σαδιστικών πάρτι για τους μικρούς Εβραίους ρεπόρτερ της Opinia ("The Opinion"), Adevarul ("The Truth"), Dimineata ("The Morning") και τους ανθρώπους σας .

Είδα στις στήλες αυτών των εφημερίδων, σε μια εποχή μεγάλων ρουμανικών αντιξοοτήτων, όλο το μίσος και τις πονηρές συνωμοσίες μιας εχθρικής φυλής, εγκατεστημένες εδώ και ανέχονται από τον οίκτο και μόνο τον οίκτο των Ρουμάνων. Είδα πώς επιδείκνυαν την έλλειψη σεβασμού για τη δόξα του ρουμανικού στρατού και τις εκατοντάδες χιλιάδες που πέθαναν με την αγιασμένη τους στολή. η έλλειψη σεβασμού τους για τη χριστιανική πίστη ενός ολόκληρου λαού.

Ούτε μια μέρα δεν πέρασε χωρίς δηλητήριο να χυθεί στις καρδιές μας από κάθε σελίδα.

Διαβάζοντας εκείνες τις εφημερίδες που τύλιξαν την ψυχή μου, γνώρισα τα αληθινά συναισθήματα αυτών των εξωγήινων, τα οποία αποκάλυψαν χωρίς επιφυλακτικότητα, τη στιγμή που νόμιζαν ότι είχαμε πέσει στο έδαφος. Έμαθα αρκετό αντισημιτισμό σε ένα χρόνο για να κρατήσω τρεις ζωές. Γιατί δεν μπορεί κανείς να χτυπήσει τις ιερές πεποιθήσεις ενός λαού ή αυτό που η καρδιά του αγαπά και σέβεται, χωρίς να τον πληγώσει βαθιά και χωρίς να τρέξει αίμα από την πληγή του. Πέρασαν δεκαεπτά χρόνια και η πληγή αιμορραγεί ακόμα.

Επιτρέψτε μου για άλλη μια φορά να εκπληρώσω ένα ιερό καθήκον αναφέροντας εδώ αυτόν τον ήρωα, έναν αθλητή των χριστιανών εργατών, τον τεχνίτη Constantin Pancu, υπό τις διαταγές του οποίου ήμουν και στο πλευρό του θα στεκόμουν μέχρι το «Κόκκινο Τέρας», όπως τον αποκαλούσε. , ηττήθηκε. Είναι σε αυτόν τον άνθρωπο - στο θάρρος και τη σταθερότητά του - που η απελευθέρωση του πόλη του Ιασίου από την καταστροφή οφείλεται. Επτά χρόνια αργότερα, αυτός ο γίγαντας, αποδυναμωμένος από τα βάσανα και τη φτώχεια, περπάτησε σαν σκιά στους δρόμους του Ιασίου, αναζητώντας βοήθεια για τη θεραπεία μιας καρδιακής πάθησης. Πέθανε άρρωστος και φτωχός, ξεχασμένος και χωρίς βοήθεια, στη μέση μιας χώρας που αδιαφορούσε, και σε μια πόλη που υπερασπίστηκε με το σώμα του τις πιο δύσκολες ώρες.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΚΛΟΥΖ, 4, 5, 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1920

Το συνέδριο αυτό πραγματοποιήθηκε στο Εθνικό Θέατρο του Κλουζ, σε κλίμα μεγάλου ενθουσιασμού, αποτέλεσμα της ενοποίησης των 26

Ρουμανικός λαός με τη δύναμη των όπλων και τη θυσία του. Αυτή ήταν η πρώτη συνάντηση νέων διανοουμένων από έναν λαό που μέχρι τότε ήταν σκορπισμένος στους τέσσερις ανέμους από τη μοίρα και την ατυχία. Δύο χιλιάδες χρόνια αδικίας και βασάνων έφταναν στο τέλος τους.

Τι ενθουσιασμός! Πόσα ιερά συναισθήματα! Πόσα δάκρυα χύσαμε όλοι!
Όμως όσο μεγάλος κι αν ήταν ο ενθουσιασμός μας για το παρόν, που κυριαρχούσε στις καρδιές μας από το μεγαλείο του, τόσο μεγάλος ήταν ο αποπροσανατολισμός μας ως προς τη γραμμή που θα ακολουθούσαμε στο μέλλον.

Από αυτή την αβεβαιότητα η εβραϊκή εξουσία επεδίωξε να επωφεληθεί προτείνοντας και τελικά ασκώντας πίεση σε υπουργεία, Τεκτονισμό και πολιτικούς να βάλουν στην ατζέντα του Κογκρέσου την πιθανή εισαγωγή Εβραίων φοιτητών σε φοιτητικές ενώσεις.

Επιχειρήθηκε δηλαδή η μετατροπή των ρουμανικών συλλόγων σε ρουμανοεβραϊκούς συλλόγους. Ο κίνδυνος ήταν σοβαρός: από τη μια ο μπολσεβικισμός χτυπούσε την πόρτα, από την άλλη η πιθανότητα να υπερτερούν αριθμητικά από εβραιοκομμουνιστικά στοιχεία στις δικές μας ομάδες. Σε τουλάχιστον δύο από αυτά, το Iasi και το Cernauti, η κατάσταση ήταν τραγική. Παρόλα αυτά, οι ηγέτες του συνεδρίου, Labusca, ο πρόεδρος του φοιτητικού συλλόγου Iasi και ολόκληρη η επιτροπή του. Nazarie, ο Πρόεδρος του Βουκουρεστίου με όλη την επιτροπή του και όλες τις ενώσεις. και ο Πουσκάρου, ο Πρόεδρος της Κλουζ, κέρδισε η ιδέα. Οι μικροί μαθητές επηρεάζονται πολύ εύκολα, ειδικά όταν δεν έχουν πίστη. Επέτρεψαν να παρασυρθούν όχι τόσο από τα άμεσα υλικά πλεονεκτήματα που θα μπορούσαν να προσφερθούν, αλλά πιο συγκεκριμένα από την κολακεία και την προοπτική ενός μεγάλου μέλλοντος που τους υποσχέθηκαν. Αλλά ο νέος πρέπει να ξέρει ότι ανεξάρτητα από τη θέση που κατέχει, είναι φρουρός στην υπηρεσία του έθνους και ότι το να επιτρέψει στον εαυτό του να τον αγοράσουν, να τον κολακεύσουν, να τον αποπλανήσουν, σημαίνει παράλειψη καθήκοντος και μπορεί ακόμη και να οδηγήσει σε λιποταξία ή προδοσία.

Μια μικρή ανεπίσημη ομάδα από εμάς από το Ιάσιο, ακλόνητη στην αποφασιστικότητά μας, ενωμένη με αυτή των Βουκοβίνων, πολεμήσαμε λυσσαλέα επί δύο ημέρες. Και τελικά κερδίσαμε.
Το Κογκρέσο ενέκρινε την πρόταση που πρότεινα, με κανονική ψηφοφορία, σε αντίθεση με την πρόταση που υποστήριξε ολόκληρη η ηγεσία των φοιτητών, πιστεύω ότι το Κογκρέσο ψήφισε έτσι όχι τόσο από πεποίθηση όσο από θαυμασμό για την αποφασιστικότητα και την απόγνωση με την οποία διεξήχθη ο αγώνας μας .

Οι μαθητές του Cernau, ti, όχι περισσότερο από 60 ετών, συμπεριφέρθηκαν θαυμάσια.
Η μικρή μας ομάδα των Ιασίων, όχι περισσότεροι από 20, ομοίως. αν προσθέσουμε και την ομάδα των 20 Ciochina, επίσης από το Iasi, η διήμερη μάχη κέρδισε 100 έναντι 5.000.

Αυτή η νίκη μας ήταν καθοριστική. Αν η άποψή μας είχε χάσει, οι φοιτητικοί σύλλογοι θα είχαν χάσει και τον ρουμανικό τους χαρακτήρα και, σε επαφή με τους Εβραίους, θα είχαν στραφεί στον μπολσεβικισμό. Το σώμα των Ρουμάνων φοιτητών βρισκόταν σε μεγάλο σταυροδρόμι.

Και αργότερα, το 1922, δεν θα είχαμε την έκρηξη ενός ρουμανικού φοιτητικού κινήματος, αλλά ίσως μια έκρηξη κομμουνιστικής επανάστασης.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΑΣΗΣ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΤΟΥ 1920

Στα άλλα πανεπιστημιακά κέντρα επικρατούσε σιωπή. Μόνο η δική μας στο Ιάσιο ήταν καταδικασμένη σε συνεχή αγώνα. Για πρώτη φορά στην ιστορία του Πανεπιστημίου του Ιασίου, η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου ανακοίνωσε την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους χωρίς τη συνήθη θρησκευτική λειτουργία.
Για να καταλάβει κάποιος τον πόνο μας, είναι απαραίτητο να γνωρίζει ότι αυτή η πανηγυρική τελετή ήταν, χωρίς διακοπή, για μισό αιώνα, η πιο όμορφη εκδήλωση στο Πανεπιστήμιο. Η περίσταση αγκάλιασε όλη τη Σύγκλητο του Πανεπιστημίου, όλους τους καθηγητές, όλους τους νεοεγγραφόμενους φοιτητές και την πνευματική ελίτ του Ιασίου. Η λειτουργία εορταζόταν πάντα «Μ στο αμφιθέατρο από τον Μητροπολίτη Μολδαβίας ή τον εφημέριό του, ευλογώντας την έναρξη του νέου έτους στην εκπαίδευση του ρουμανικού λαού. Αλλά τώρα το πανεπιστήμιό μας παραμερίζει, με μια χειρονομία της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου, αυτό το κόσμημα της μισής παράδοσής του.

Ακόμη πιο σοβαρό, το πανεπιστήμιο του Χριστιανού μας Ιασίου, το ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα στα Ρουμανικά, διακήρυττε, σε εκείνες τις δύσκολες στιγμές, τον αγώνα κατά του Θεού, την εξορία του Θεού σε σχολεία, ιδρύματα και χώρες.
Οι καθηγητές στο Πανεπιστήμιο του Ιασίου, με εξαίρεση 4 ή 5 που είναι γνωστό ότι αντιτίθενται σε αυτή την τάση, χαιρέτησαν με μεγάλη ικανοποίηση την παγανιστική απόφαση της Γερουσίας ως ένα βήμα προς τα εμπρός που θα οδηγούσε τη «ρουμανική επιστήμη» από τη «βαρβαρότητα» και τις «μεσαιωνικές προκαταλήψεις». . ".

Οι κομμουνιστές φοιτητές ήταν χαρούμενοι, οι Εβραίοι θριαμβευτές, ενώ μερικοί από εμάς συλλογιζόμασταν: Αναρωτιόμασταν πόσο καιρό θα χρειαζόταν μέχρι να γκρεμιστούν οι εκκλησίες και οι ιερείς με τα ρούχα τους να σταυρωθούν στους βωμούς τους;

Εκείνη την εποχή, περίπου οκτώ από εμάς τους εθνικιστές φοιτητές στο Ιάσιο χτυπήσαμε μάταια τις πόρτες πολλών από τους καθηγητές προσπαθώντας να τους πείσουν να ακυρώσουν το μέτρο που έλαβε η Σύγκλητος, αλλά οι επανειλημμένες προσπάθειές μας απέτυχαν.
Και έτσι, το βράδυ πριν από την έναρξη της σχολικής χρονιάς, αποφασίσαμε να κάνουμε ένα σοβαρό βήμα: θα εναντιωνόμασταν σθεναρά στο άνοιγμα του πανεπιστημίου.
Για να είμαστε όλοι μαζί κοιμηθήκαμε στην οδό Suhupan 4, την έδρα της δράσης μας. Στις έξι το πρωί, ο Βλαντιμίρ Φριρ-νου και εγώ φύγαμε για το πανεπιστήμιο - οι άλλοι υποτίθεται ότι θα τον συνόδευαν. Κλείνουμε και φράσσουμε την πίσω πόρτα του πανεπιστημίου αφήνοντας το Frimu εκεί να το φυλάει. Τοποθέτησα μια αφίσα με κόκκινο μολύβι στη μεγάλη εξώπορτα που έγραφε: «Καλώ την προσοχή των φοιτητών και των καθηγητών ότι αυτό το πανεπιστήμιο θα ανοίξει μόνο μετά την παραδοσιακή εκκλησιαστική λειτουργία».

Οι υπόλοιποι σύντροφοί μας έφτασαν αργά, πολύ αργά. Οι μαθητές άρχισαν να φτάνουν στις 8 η ώρα.
Μόνος μου στην είσοδο, αντιστάθηκα μέχρι τις εννιά και μισή περίπου, όταν συγκεντρώθηκαν περισσότεροι από 300 μαθητές. Όταν ο καθηγητής των μαθηματικών Muller θέλησε να μπει με το ζόρι, του είπα: «Ορκίστηκες στο σταυρό όταν έγινες καθηγητής σε αυτό το πανεπιστήμιο. Γιατί ξεσηκώνεσαι ενάντια στο σταυρό τώρα;

Είσαι ψευδορκολόγος γιατί ορκίστηκες κάτι στο οποίο δεν πίστευες και τώρα παραβαίνεις αυτόν τον όρκο. "

Τότε οι φοιτητές, με επικεφαλής τον Marin, τον κομμουνιστή ηγέτη, τον Hritcu και τον Ionescu de Botosani, όρμησαν πάνω μου, άνοιξαν την κεντρική είσοδο του πανεπιστημίου, με πήγαν στο λόμπι, χτυπώντας με στο κεφάλι με ξύλα και γροθιές. Καμία άμυνα, καμία απάντηση δεν ήταν δυνατή καθώς πιάστηκα στη μέση, με έσπρωξαν από όλες τις κατευθύνσεις, παίρνοντας χτυπήματα από όλες τις πλευρές. Τελικά, ήμουν μόνος. Ενώ βρισκόμουν σε μια γωνία και σκεφτόμουν την ατυχία της ήττας μου, έφτασαν οι έξι μαθητές. Ωστόσο, η νίκη του εχθρού δεν κράτησε πολύ, μόλις ο γραμματέας του πανεπιστημίου κατέβηκε από την πρυτανεία και ανάρτησε την εξής ανακοίνωση: «Είναι γνωστό ότι η πρυτανεία αποφάσισε ότι αυτό το πανεπιστήμιο θα παραμείνει κλειστό μέχρι την Τετάρτη, οπότε και θα ανοίξει με η θρησκευτική λειτουργία». Αυτή ήταν μια μεγάλη νίκη την οποία δεχθήκαμε με αξεπέραστη χαρά. Το πρωί της Τετάρτης, δύο μέρες αργότερα, στο αμφιθέατρο που γέμισε όλος ο πληθυσμός της πόλης, τελέστηκε η θρησκευτική λειτουργία. Μου έδωσαν συγχαρητήρια από όλους.

Ο καθηγητής AC Cuza μίλησε με αξεπέραστο

ευγλωττία. Ήταν εκείνη τη στιγμή που με κυρίευσε η πεποίθηση - και δεν με εγκατέλειψε ποτέ - ότι όποιος αγωνίζεται για τον Θεό και τον λαό του, έστω και μόνος του, δεν θα νικηθεί ποτέ. Στην κοινή γνώμη στο Ιάσιο, αυτοί οι αγώνες, κυρίως στο ASM και στο Σιδηροδρομικό Έργο, και τέλος στο πανεπιστήμιο, είχαν ισχυρό απόηχο. Ο

Ο εχθρός έχει αρχίσει να συνειδητοποιεί ότι ο μπολσεβικισμός δεν μπορεί να προχωρήσει χωρίς σοβαρά εμπόδια, ακόμα κι όταν τον υποστηρίζουν σχεδόν όλοι οι καθηγητές πανεπιστημίου, ολόκληρος ο Τύπος, όλοι οι Εβραίοι, το μεγαλύτερο ποσοστό εργατών, ενώ από την άλλη πλευρά υπάρχει μόνο μια ελάχιστη ομάδα νέων. άνθρωποι που αντιτίθενται σε αυτά τα τεράστια κύματα, οπλισμένοι μόνο με τη μεγάλη τους πίστη στο μέλλον της χώρας τους. Αυτοί οι νέοι είχαν το φράγμα της θέλησής τους συγκρίσιμο με κάποιους αιχμηρούς βράχους στο έδαφος, τους οποίους μπορεί κανείς να δει εύκολα, αλλά δεν μπορεί να σκαρφαλώσει χωρίς μεγάλο τραυματισμό. στην πραγματικότητα, δεν σκεφτήκαμε καν να προσπαθήσουμε. Οι εχθροί δεν φοβόντουσαν τόσο εμάς, αλλά την αποφασιστικότητά μας. Το λογικό μέρος του πληθυσμού, ο χριστιανός και ο Ρουμάνος Ιάσιος, μας ενθάρρυνε και μας παρακολουθούσε με συμπάθεια.

ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 1920-1921

Ξεκινώντας κάτω από τις προαναφερθείσες συνθήκες, φέτος ήταν μια ατελείωτη σειρά από μάχες και συγκρούσεις. Εμείς οι φοιτητές αγωνιστές οργανωθήκαμε γύρω από τον φοιτητικό σύλλογο «Στέφαν Βόντα», του οποίου ήμουν πρόεδρος. Από εδώ, επιτιθέμεθα στους αντιπάλους μας, νικώντας τους ξανά και ξανά. Περιφρονώντας τον ρουμανικό πολιτισμό, περιφρονούσαν το πανεπιστήμιο και όλα αυτά

Είχαμε σε αυτή τη χώρα με το πρόσχημα ότι είμαστε σοφοί και σύμβουλοι, όπως μερικοί άνδρες που φτάνουν από μια μεγάλη χώρα σε αυτό το αμαρτωλό και καθυστερημένο ρουμανικό έδαφος.

Μπορεί να είχαν δίκιο στα σημεία, αλλά σύντομα θα συγκρουστούν στη μικρή μας χώρα με μια μεγάλη κοσμική κοινή λογική, την οποία στη μεγάλη τους αυτοκρατορία πάνω από τον Δνείστερο απέδειξαν ότι δεν είχαν ποτέ. Στο πανεπιστήμιο οι συναντήσεις έγιναν αδύνατες. Δεν μπορούσαν να ληφθούν άλλες αποφάσεις. Η συντριπτική πλειονότητα των φοιτητών ήταν κομμουνιστές και υποστηρικτές τους. Αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν ένα βήμα μπροστά, επειδή η ομάδα μας, ποτέ μεγαλύτερη από 40, ήταν πάντα παρούσα. επιτιθέμεθα και δεν επιτρέπουμε τη διάδοση κομμουνιστικών ιδεών και πρακτικών. Η απόπειρα γενικής απεργίας στο Πανεπιστήμιο του Ιασίου, όταν συνελήφθη ο κομμουνιστής φοιτητής Spiegler, απέτυχε μετά από μια μέρα, επειδή η ομάδα μας κατέλαβε την καφετέρια, απαγορεύοντας στους απεργούς να μπαίνουν στα γεύματα, υποστηρίζοντας ότι «όποιος δεν εργάζεται, δεν τρώει». Όλες οι εκκλήσεις από τον κοσμήτορα και τη σχολή να μας πείσουν ότι αυτοί οι φοιτητές έπρεπε να μπουν για φαγητό ήταν μάταιες. Λίγο μετά, ο όμιλός μας θα κέρδιζε άλλη μια νίκη - την αλλαγή στολής.

Οι κομμουνιστές φοιτητές φορούσαν ρωσικά καπέλα, όχι ότι δεν είχαν άλλα καπέλα, αλλά ως επιδεικτική ένδειξη επιβεβαίωσης του μπολσεβικισμού.
Με αφορμή μια αντιπαράθεση στο πανεπιστήμιο, τα καπάκια αυτά κατασχέθηκαν και κάηκαν στην Union Square. Μετά, κάθε μέρα, στο πανεπιστήμιο, στους δρόμους, στις μπυραρίες, ξεκινούσε το κυνήγι. Όλα τα καπάκια κάηκαν, Μετά από μια εβδομάδα εξαφανίστηκαν εντελώς.

Η ομάδα μας προχώρησε ακόμη παραπέρα και ενέπλεξε τον εβραιοκομμουνιστικό τύπο στη μάχη. Δεν είχαμε τυπογραφείο για να πάρουμε το λόγο μας. Μετά από πολλά ασεβή άρθρα σχετικά με τον Βασιλιά, τον Στρατό και την Εκκλησία, η ομάδα μας, εξαντλημένη την υπομονή, εισέβαλε στα γραφεία και τις τυπογραφικές εγκαταστάσεις των εφημερίδων Lumea ("The World") που εκδίδουν οι Εβραίοι
Hefter και Opinia ("The Opinion" "), και κατέστρεψε τα τυπογραφεία που είχαν εκτοξεύσει δηλητήριο και προσβολή. Προκαλέσαμε ταραχές, αναμφίβολα, αλλά αυτές οι ταραχές θα σταματούσαν τη μεγάλη αναταραχή, την ανεπανόρθωτη αταξία που ετοίμαζαν για τη χώρα μας οι μισθοφόροι της κομμουνιστικής επανάστασης.

Όμως όλη αυτή η δραστηριότητα με έκανε κύριο αντικείμενο της εκδίκησής του.
Ο εβραϊκός τύπος μας επιτέθηκε. Απάντησα βίαια. Συναντώντας τους συντάκτες της Opinia ("The Opinion") μια μέρα στο δρόμο, μετά από προφορική ανταλλαγή, αφού τους ζήτησα να λογοδοτήσουν για τις προσβολές τους, είχαμε καυγά. Οι αντίπαλοί μου ηττήθηκαν βαριά. Αλλά την επόμενη μέρα όλες οι εφημερίδες στο Ιάσιο έκαναν ένα κοινό μέτωπο εναντίον μου, Opinia («Η Γνώμη»), Lumea («Ο κόσμος»), Miscarea («Το Κίνημα»).

ΕΔΙΩΘΗΚΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΑΣΗΣ

Τα πράγματα δεν σταματούν εκεί. Η σύγκλητος του πανεπιστημίου ενήργησε αμέσως. γνώρισε και, χωρίς να μου δώσει κοινό, με έδιωξε για πάντα από το Πανεπιστήμιο του Ιασίου.

Τέλος, τόσο το πανεπιστήμιο όσο και η πόλη του Ιασίου θα απαλλάσσονταν από τον διαταράκτη της δημόσιας τάξης, ο οποίος για δύο χρόνια διατάραξε την ειρήνη των Εβραίων κομμουνιστών και εναντιώθηκε σε όλες τις προσπάθειές τους να εξαπολύσουν την επανάσταση για την ανατροπή του βασιλιά μας, το κάψιμο του εκκλησιών, ο πυροβολισμός του

αξιωματικών και η σφαγή εκατοντάδων χιλιάδων Ρουμάνων. Οι άνδρες της τάξης και νομιμότητα ήταν, στα μάτια της Πανεπιστημιακής Γερουσίας, οι κομμουνιστές. ο διαταράκτης αυτής της τάξης.

ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΧΟΛΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Όμως τα σχέδιά τους απέτυχαν, γιατί ένα πραγματικά μοναδικό γεγονός παρενέβη στην κανονική πορεία της φοιτητικής μας ζωής. Το Συμβούλιο της Νομικής Σχολής αμφισβήτησε την αποβολή που είχε διατυπώσει η Γερουσία και, με επικεφαλής τον καθηγητή Cuza, ο κοσμήτορας του, μαζί με τους καθηγητές Matei Cantacuzino και Dimitrie Alexandrescu, αντιτάχθηκαν σε αυτό το μέτρο.
Οι προσπάθειες του συμβουλίου να μετριάσει την οργή των

Η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου απέτυχε. Η Γερουσία δεν ακύρωσε την εντολή απέλασης.
Στη συνέχεια, η Νομική Σχολή απέσυρε τον εκπρόσωπο της στη Γερουσία, δεν αντιτάχθηκε πλέον στην απόφασή της και δήλωσε ανεξάρτητη. Ενημερώθηκα από τη Νομική Σχολή ότι θα μπορούσα να συνεχίσω να παρακολουθώ τα μαθήματα, καθώς το συμβούλιο της σχολής αρνήθηκε να αναγνωρίσει την απόφαση της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου. Έτσι συνέχισα ως φοιτητής στο Πανεπιστήμιο Ιασίου.
Ως αποτέλεσμα αυτού του περιστατικού, το συμβούλιο της Νομικής Σχολής δεν έστειλε τον εκπρόσωπό του στη Σύγκλητο του Πανεπιστημίου για τρία χρόνια. Αυτή η σύγκρουση συνεχίστηκε για περισσότερα χρόνια, ακόμα και μετά την αποχώρησή μου από το πανεπιστήμιο. Αργότερα, όταν πήρα το δίπλωμά μου, η πρυτανεία αρνήθηκε να εκδώσει το δίπλωμά μου. Και μέχρι σήμερα δεν το έχουν εκδώσει. Για να εγγραφώ στον Δικηγορικό Σύλλογο και να συνεχίσω τις σπουδές μου στο εξωτερικό, χρησιμοποίησα το πιστοποιητικό που μου εκδόθηκε από τη Νομική Σχολή.

ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 1921-1922

Η νέα σχολική χρονιά άνοιξε υπό κανονικές συνθήκες – δηλαδή με εκκλησιασμό. Σε γιορτινό κλίμα για άλλη μια φορά το πανεπιστήμιο και η πόλη του Ιασίου.
Αυτό το μεγάλο γεγονός πέρασε σχεδόν απαρατήρητο στο Βουκουρέστι. Εκεί, όταν φτάνουν φοιτητές, οι αριθμοί τους χάνονται μέσα στο πλήθος των εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, τον θόρυβο, τα φώτα και τις πολλές συγκρούσεις συμφερόντων. Στο Ιάσιο, όταν

οι μαθητές φεύγουν, μια γενική μελαγχολία κατεβαίνει όπως όταν φεύγουν γερανοί και πουλιά το φθινόπωρο. Όταν επιστρέφουν οι μαθητές, έρχεται η νιότη, η ζωή. Είναι διακοπές. Στο Βουκουρέστι, οι μαθητές νιώθουν μόνοι στη μέση ενός απέραντου κόσμου που δεν τους βλέπει, δεν τους εκτιμά, δεν τους λογοκρίνει, δεν τους ενδιαφέρει, δεν τους αγαπά. Η εκπαίδευση του μαθητή στο Ιάσιο δεν θυμίζει τίποτα με εκείνη στο Βουκουρέστι, γιατί μεγαλώνει σαν παιδί κάτω από την αγάπη της μητέρας του, στο καταφύγιο της αγάπης των Ρουμάνων. Εδώ το έθνος μεγαλώνει τους μαθητές του. Ο ίδιος οφείλω σε αυτόν τον Ιάσιο ένα σημαντικό μερίδιο ευγνωμοσύνης για όλα όσα μπόρεσα να κάνω. Πάντα ένιωθα την ανησυχία που είχε αυτό το πνεύμα του Ιασίου για μένα, ένιωθα την ακτίνα της αγάπης του, ένιωθα την παραίνεση του, την ενθάρρυνσή του, την επείγουσα ανάγκη του, την έκκλησή του για μάχη.

Μας ακολουθούν -τους μαθητές του Ιασίου- ακόμα και τώρα, και θα μας ακολουθούν ως το τέλος της ζωής μας, ως η παντοτινή ανάμνηση της λαχτάρας και της αγάπης της μητέρας μου. Από όλες τις γενιές μαθητών που πέρασαν από το Ιάσιο, πόσες δεν έχουν παρακινηθεί για μια ζωή από το κάλεσμα του Ιασίου για αγώνα! Πόσοι δεν συνόδευσαν στον τάφο, πόσοι ακόμη και σήμερα στοιχειώνονται από τις μομφές τους!

Ήταν αντιληπτό στις αρχές του έτους ότι ο εβραϊκός-κομμουνισμός υποχώρησε, αποπροσανατολίστηκε, το ηθικό του πρακτικά μηδενικό και δεν πρόβαλε καμία αντίσταση. Όλοι οι νεοεγγραφόμενοι μαθητές είχαν ακούσει για τις μάχες μας και περίμεναν πολύ καιρό να έρθουν στο πλευρό μας. Μόλις εδώ, εντάχθηκαν στις τάξεις μας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΝΟΜΙΚΗΣ

Εκλέχθηκε πρόεδρος του Συλλόγου Φοιτητών Νομικής το φθινόπωρο. Η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου αρνήθηκε την επικύρωσή μου με το πρόσχημα ότι είχα αποβληθεί από το πανεπιστήμιο. Επικύρωσα τον εαυτό μου.

Ο Σύλλογος Φοιτητών Νομικής μας, όπως και οι σύλλογοι όλων των άλλων κολεγίων, είχε ως σκοπό την επιστημονική δραστηριότητα διεξαγωγής και εμβάθυνσης σπουδών στους αντίστοιχους τομείς. Για παράδειγμα, υπό την προεδρία του Nelu Ionescu, δύο χρόνια πριν από εμένα, η Ένωση Φοιτητών Νομικής πραγματοποιούσε συνεδριάσεις σχεδόν κάθε εβδομάδα. Κάποιος μαθητής διάβασε ένα βιβλίο για το νόμο ή μια σχετική περιοχή, το συμπύκνωσε και, σε μια συνάντηση, παρουσίασε μια κριτική. Στη συνέχεια ακολούθησαν αντιφατικές συζητήσεις. Έχω διατηρήσει αυτή τη γενική μορφή, αλλά έχω προσθέσει και κάτι νέο. Όλα αυτά τα θέματα και οι εκθέσεις δεν θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν αν δεν ερευνούσαν επιστημονικά το εβραϊκό πρόβλημα. Διαβάστηκαν έργα που πραγματεύονταν αυτό το πρόβλημα στη Ρουμανία και στο εξωτερικό, για τη διεθνή εβραϊκή δύναμη, για την ιστορία αυτού του προβλήματος στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Μελετούσαμε όχι μόνο τις μεθόδους τους να μας πολεμούν, αλλά και το εβραϊκό πνεύμα και νοοτροπία, και έτσι προτείναμε διάφορα μέσα μάχης και άμυνας.

Στη συνέχεια, μετά από κάθε έκθεση, γίνονταν συζητήσεις, συμπεράσματα και, τέλος, διατύπωση της θεσμοθετημένης αλήθειας για να φύγουν όλοι φωτισμένοι. Επιπλέον, στις ίδιες συναντήσεις επιδιώκουμε να πραγματοποιήσουμε:

α) η ταύτιση, σε κάθε βήμα, εκείνου του εβραϊκού πνεύματος και νοοτροπίας, που εισχώρησε κρυφά στο μοτίβο της σκέψης και των συναισθημάτων μεγάλου μέρους Ρουμάνοι.

β) η αποτοξίνωση μας, δηλαδή η εξάλειψη του Ιουδαϊσμού που εισήχθη στη σκέψη μας μέσα από βιβλία στα σχολεία, τη λογοτεχνία, τους δασκάλους, τις διαλέξεις, το θέατρο και τον κινηματογράφο. γ) η κατανόηση και η αποκάλυψη των κρυφών εβραϊκών σχεδίων με τόσους πολλούς τρόπους. Για εμάς

Έχουν πολιτικά κόμματα, με επικεφαλής Ρουμάνους, μέσω των οποίων ο Ιουδαϊσμός μιλάει. Ρουμανικές εφημερίδες γραμμένες από Ρουμάνους, μέσω των οποίων ο Εβραίος μιλά για τα συμφέροντά του. Ρουμάνοι ομιλητές και συγγραφείς, που σκέφτονται, γράφουν και μιλούν εβραϊκά στη ρουμανική γλώσσα.

Μελετώντας όλα αυτά, αρχίζουμε να συνειδητοποιούμε ότι, για πρώτη φορά στην ιστορία του, ο Ρουμάνος έχει έρθει σε επαφή με έναν λαό που χρησιμοποιεί ως όπλο για να πολεμήσει και να καταστρέψει -ως εθνικό όπλο- την πονηριά και την απάτη.
Ο Ρουμάνος γνώριζε πάντα μόνο έντιμο αγώνα. Αντιμέτωπος με τη νέα εβραϊκή μέθοδο, έμεινε μπερδεμένος. Καταλάβαμε ότι όλα συνοψίζονται στο να γνωρίσουμε τον εχθρό και ότι μόλις τον γνωρίσουμε εμείς οι Ρουμάνοι, θα τον νικήσουμε.

Οι συναντήσεις μας συνεχίστηκαν τακτικά καθ' όλη τη διάρκεια του έτους. Προσέλκυσαν αυξανόμενους αριθμούς φοιτητών από άλλα κολέγια, με αποτέλεσμα ο Γενικός Σύλλογος φοιτητών Ιασίου να γίνει σχεδόν ανύπαρκτος. Ολόκληρο το φοιτητικό σώμα έλκεται προς τη δραστηριότητα της νομικής ομάδας.

Το αμφιθέατρο ήταν πολύ μικρό για το πλήθος των μαθητών που ήθελαν να συμμετάσχουν σε αυτές τις συναντήσεις. Οι μαθητές της Βεσσαραβίας συμμετείχαν σε συνεχώς αυξανόμενους αριθμούς. Μισό έτος δραστηριότητας μας έφερε ένα πραγματικό θαύμα: τα τρία τέταρτα των Βεσσαραβιανών χριστιανών μαθητών ξύπνησαν, ένιωσαν ότι καλούνται σε μια νέα ζωή, φωτίστηκαν. Σε λίγο θα γίνονταν οι πιο πιστοί στρατιώτες στον αγώνα μας, πετυχαίνοντας μέσα από την πίστη, την αφοσίωση, την καθαρότητα της καρδιάς και το πνεύμα της θυσίας, την ηγεσία του κινήματος που άρχιζε να ανθίζει.

Αυτή η στιγμή της αδελφότητας με την ίδια πίστη και υπόσχεση να πολεμήσουμε για τη χριστιανική μας χώρα ενάντια στις απατεώνες εβραϊκές ορδές δεν θα ξεχαστεί ποτέ. Εμείς που τσακωνόμασταν χθες, τώρα αγκαλιαζόμασταν.

Κατευθυντήριες οδηγίες στις συναντήσεις μας ήταν τα γραπτά των εθνικών μας μεγαλοφυιών Bogdan Petriceicu Hajdeu, Vasile Conta, Mihail Eminescu, Vasile Alecsandri, κ.λπ., αλλά κυρίως τα γραπτά και οι διαλέξεις του καθηγητή Cuza, τα γραπτά του καθηγητή Paulescu, τα μαθήματα εθνικής παιδείας του καθηγητή Gavanescul.

Όλα τα γραπτά του καθηγητή Cuza διαβάστηκαν όχι μόνο μία φορά, αλλά τρεις, τέσσερις φορές και μελετήθηκαν. Ειδικότερα, η πορεία του στην πολιτική οικονομία, αντιμετωπίζοντας έξοχα το εβραϊκό ζήτημα από την περίφημη θέση του, ζητώντας από τους Ρουμάνους να κατανοήσουν το σοβαρότερο παρόν πρόβλημα τους, ήταν για εμάς οδηγός για κάθε στιγμή στην προσπάθειά μας να το γνωρίσουμε. Η μεγαλύτερη τύχη μας, και των Ρουμάνων, ήταν επομένως να έχουμε τον καθηγητή Cuza, έναν από τους πιο έμπειρους άνδρες στο παγκόσμιο εβραϊκό πρόβλημα. ήταν χάρη σε αυτόν που μπορέσαμε να προσανατολιστούμε σε οποιονδήποτε εβραϊκό ελιγμό.

Τα μαθήματά του, υψηλών ακαδημαϊκών προδιαγραφών, παρακολουθήθηκαν από όλους τους μαθητές με πρωτοφανή μέχρι τώρα προσοχή. Το αμφιθέατρο της Νομικής Σχολής ήταν πάντα πολύ μικρό. Για πολύ καιρό αυτό το Πανεπιστήμιο του Ιασίου δεν θα έχει καθηγητή για τον εθνικισμό που θα εμπνέει παρόμοιο ενθουσιασμό.

Εκείνη την περίοδο, για πολλούς από εμάς η ζωή άρχισε να αποκαλύπτει έναν μοναδικό σκοπό, πάνω από όλα τα άλλα συμφέροντα: αυτόν του αγώνα για τον λαό μας, του οποίου η ίδια η ύπαρξη απειλούνταν.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ CERNAUTI

Σε άλλα πανεπιστήμια επικρατούσε σιωπή. Από την άνοιξη του προηγούμενου έτους, του 1921, είχαν ξεκινήσει στο Cernauti ταραχές για τη ρουμανοποίηση του θεάτρου. Μια σκληρή μάχη πολλών ημερών έληξε με νίκη των μαθητών. Τώρα, την άνοιξη του 1922, οργάνωσα, υπό την αιγίδα του Συλλόγου Φοιτητών Νομικής, μια επίσκεψη των Ιασίων στο Cemauti. Μας υποδέχτηκαν καλά καθηγητές και μαθητές. Εμείς, 100 επισκέπτες, δεν κάναμε τίποτε άλλο τις τρεις μέρες που
ήμασταν εκεί, αλλά μεταδώσαμε στους συναδέλφους μας από το Cernauti τη νέα πίστη που απλώνονταν στις ψυχές μας, δεν ήταν δύσκολο για τον Cernauti, όπως ο Iasi, μόνο περισσότερο,

υπέφερε από την εβραϊκή εισβολή, με τους δρόμους, το εμπόριο, τις ερειπωμένες εκκλησίες της, τα εδάφη της και τους Ρουμάνους να στενάζουν υπό την εβραϊκή κυριαρχία. Εν ολίγοις,

μεταξύ μας δημιουργήθηκε μια νέα και στενή πνευματική συγγένεια, βασισμένη στη λαχτάρα και το κοινό μας όνειρο να δούμε τους ανθρώπους μας αμέσως

αφυπνίστηκαν για να συνειδητοποιήσουν την αξιοπρέπεια, τη δύναμη και τα δικαιώματά τους ως κύριοι της μοίρας τους και της μοίρας της χώρας τους. Αυτή η συγγένεια στη συνέχεια ενισχύθηκε με την επίσκεψη που επέστρεψαν οι φοιτητές Cemauti ένα μήνα αργότερα. Τότε ήταν που συνάντησα για πρώτη φορά τον Tudose Popescu, αυτή την όμορφη φιγούρα ενός νεαρού μαχητή που θυμίζει pandur, ο οποίος ήταν αργότερα ένας από τους ηγέτες του φοιτητικού κινήματος, αλλά που σήμερα κοιμάται σε ένα φτωχό νεκροταφείο κάτω από έναν ξεχασμένο σταυρό.

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ «APARAREA NATIONALA».

Την 1η Απριλίου 1922, εκδόθηκε το διμηνιαίο Apararea Nationala ("Η Εθνική Άμυνα") υπό τη διεύθυνση των καθηγητών Cuza και NC Paulescu. Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τι σήμαινε για εμάς η έκδοση αυτού του περιοδικού μέσα στις σκέψεις και τις ανησυχίες μας.

Σε αυτό βρήκαμε όλα όσα χρειαζόμασταν για τη δική μας πλήρη κατανόηση και χρήσιμα επιχειρήματα.
Τα άρθρα των καθηγητών Cuza και Paulescu διαβάστηκαν θρησκευτικά από όλους τους νέους και είχαν ηχηρό αντίκτυπο στους φοιτητές παντού, τόσο στο Βουκουρέστι όσο και στο Κλουζ. Θεωρούσαμε θρίαμβο την έκδοση κάθε τεύχους, καθώς ήταν για εμάς ένα άλλο μέσο μεταφοράς πυρομαχικών για την καταπολέμηση των διαφορών στον εβραϊκό Τύπο.

Θεωρώ σκόπιμο να αναπαράγω εδώ δύο άρθρα που δημοσιεύτηκαν εκείνη την εποχή με τις υπογραφές των καθηγητών Cuza και Paulescu.

«Το θεϊκό πνεύμα του tmtb θα υπερασπίζεται για πάντα την ανθρωπότητα. Συνοψίζοντας, το Ταλμούδ - η πολιτικοθρησκευτική νομοθεσία των Εβραίων - αντί να πολεμά όπως το Ευαγγέλιο τα πάθη της ιδιοκτησίας και της κυριαρχίας, αντίθετα βάζει αυτές τις κακίες σε μια ακατανόητη κορυφή για να πραγματοποιήσει το όνειρο του Ιούδα να είναι, στο την ίδια στιγμή, ο ιδιοκτήτης όλης της γης και ο κύριος όλης της ανθρωπότητας.

Αλλά ενώ οι Χριστιανοί απόστολοι κήρυτταν ανοιχτά το ιδανικό τους, το Ταλμούδ κρύβεται. και τα δύο παραρτήματά του, ο Καχάλ και ο Τεκτονισμός, είναι ακόμη πιο αόρατα.
Οι τρεις χρησιμοποιούν, για να παραμείνουν στο σκοτάδι, ένα σκαμπρό και καταραμένο σημαίνει: το ψέμα.
«Με άλλα λόγια, το ψέμα είναι η βάση του συστήματος που χρησιμοποιούν οι Εβραίοι, στους οποίους μπορεί να ειπωθεί... «Μιλάς, έτσι είσαι.
Όμως το ψέμα έχει έναν θανάσιμο εχθρό, δηλαδή την αλήθεια. Γιατί η αλήθεια είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα του Χριστιανισμού. Ο Χριστός είπε: «Εγώ είμαι η αλήθεια» και γι' αυτό το δόγμα Του απαξιώνεται από τον Ισραήλ.

Το ψέμα, αντίθετα, χαρακτηρίζει αυτό που λέγεται πνεύμα του κακού ή διάβολος.
Έτσι ο Ιησούς, μιλώντας στους Εβραίους, τους είπε: «Είστε από τον πατέρα σας, τον διάβολο, και οι επιθυμίες του πατέρα σας είναι το θέλημά σας. Ήταν δολοφόνος από την αρχή και δεν μένει στην αλήθεια γιατί δεν υπάρχει αλήθεια μέσα του. Όταν λέει ένα ψέμα, μιλά για τον εαυτό του, γιατί είναι ψεύτης και ο πατέρας του. '

"Φεύγοντας από αυτόν τον κόσμο, ο Χριστός έστειλε στους μαθητές του ένα αήττητο όπλο, δηλαδή το Πνεύμα Του. Το θείο πνεύμα της αλήθειας, που θα υπερασπίζεται για πάντα την ανθρωπότητα ενάντια στο δαιμονικό πνεύμα του ψεύδους", υποκλίνομαι μπροστά σε αυτό το Πνεύμα της Αλήθειας που λέει από τα βάθη του ψυχή. Πιστεύω στο Άγιο Πνεύμα! "

(Καθ. Δρ. NC Paulescu, από το "Philosophic Physiology.
The Talmud, the Kahal, Freemasonry» τ. Ιλ., Βουκουρέστι 1913, σ. 300-301)

Η Επιστήμη του Αντισημιτισμού

«Άλλος ένας φρικτός συνδυασμός λέξεων: η επιστήμη του αντισημιτισμού. Πώς μπορεί ο αντισημιτισμός να είσαι επιστήμη; Οι επιστήμονες με τα βράχια τους, αυτοί με τις σφραγίδες τους, οι

μαθηματικοί με τα xs τους, φιλόλογοι με τις καταλήξεις τους, επιστήμονες με τις λεγόμενες «σταθερές» ιδέες τους για τον πολιτισμό. "Αντισημιτισμός; Για αυτούς τους επιστήμονες είναι απλώς αγριότητα, τυφλή εκδήλωση βάναυσων ενστίκτων, υπολείμματα προϊστορικών χρόνων, ντροπή του πολιτισμού μας που καταδικάζει τόσο η επιστήμη όσο και η φωτισμένη συνείδηση του ανθρώπου, απαλλαγμένη από προκαταλήψεις και πάθη.

Αυτή είναι η ατμόσφαιρα που δημιουργούν ιδιαίτερα οι Εβραίοι - και την οποία καλλιεργούν αυτοί οι Ιουδαϊσμοί - γύρω από τον αντισημιτισμό, εξαπατώντας τους αφελείς ή εκμεταλλευόμενοι την αφέλεια των ηλίθιων με τους ισχυρισμούς ότι και αυτοί βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο με τον σύγχρονο πολιτισμό. '
Και ποιος δεν θέλει να είναι;

Για παράδειγμα, υπάρχει αυτή η ενδιαφέρουσα περίπτωση ενός Ιουδαϊσμού ατόμου, ο ίδιος κατά το ήμισυ Εβραίος, που μίλησε αρκετά χρόνια νωρίτερα με τον αέρα ενός απίστευτου επιστήμονα για τον αντισημιτισμό μας, ο οποίος ήταν τότε, όπως και σήμερα, αμετάβλητος. Και να τι μας λέει αυτός ο συγγραφέας, nomen-odiosum, στο Viata Romaneasca («Η ρουμανική ζωή»), δεύτερο έτος, αρ. 11 Νοεμβρίου 1907, σελ. 186, 204-207 - ένας προδότης της εθνικής σκέψης όπως αργότερα ήταν προδότης της εθνικής μας δράσης κατά τη διάρκεια του πολέμου: «Θέλω να μιλήσω για το εβραϊκό ζήτημα... εντελώς μετουσιωμένο από το χυδαίο και άγριο Ιουδαιοφαγία των αντισημιτών μας, που έτσι μας... δεσμεύουν στον πολιτισμένο κόσμο...

«Με σκουριασμένα όπλα που έχουν ανακαλυφθεί από το οπλοστάσιο των μεσαιωνικών διώξεων, με προπαγάνδα μίσους, με παθιασμένη υποκίνηση υπέρβασης, με την αφύπνιση κτηνωδών ενστίκτων στις λαϊκές μάζες... δεν μπορεί παρά να συμβιβαστεί ένας δίκαιος σκοπός -
αλλά η αιτία του αντισημιτισμού δεν μπορεί να είναι δίκαιο...
«Αλλά το να δώσουμε σε αυτή τη σύγκρουση... έναν ψεύτικο αέρα φυλετικής δίωξης, θρησκευτικής δίωξης, με μια λέξη, αντισημιτισμού, δεν μπορεί παρά να εξυπηρετήσει την υπόθεση του εχθρού, πολύ χαρούμενος που εκμεταλλεύεται τις φασαρίες μερικών μανιακών... Οι αντισημιτικοί σκανδαλιώτες, τοποθετούν πρόωρα στην ημερήσια διάταξη το όλο θέμα... «Κανείς, κυρίως ο δικός μας, δεν μπορεί επ' άπειρον να περιφραχτεί χωρίς επιπτώσεις, ενάντια στις σύγχρονες ιδέες, ούτε ενάντια στην εξωτερική πολιτική δράση...
Τα σημεία είναι του συγγραφέα, δηλαδή δεν είναι ανασταλτικά, αλλά απειλητικά, εμπεριέχουν προφανώς μια φανταστική πολιτική διάθεση.
Εκδ. [δηλαδή, Cuza, Tr.]
«Ως εκ τούτου, το να θέσουμε το ερώτημά μας στη σφαίρα του αντισημιτισμού, του φυλετικού μίσους, σημαίνει να οδηγηθούμε σε μια επαίσχυντη και μοιραία ήττα... Ασιατικά επείγοντα... βίαιη δημαγωγία, ανθυγιεινή αναταραχή... προσπάθεια κερδοσκοπία σκοτεινά πάθη ..... (Τα τελευταία σημεία, πάλι, είναι αυτά του συγγραφέα, που προμηνύουν την ίδια απειλή για εγκλήματα τόσο φρικτά με εκείνα του αντισημιτισμού. Εκδ. [δηλαδή, Cuza, Tr .]

Παρέθεσα αυτήν την τυπική έννοια, χαρακτηριστική όλων όσων πούλησαν τον εαυτό τους στους Εβραίους. Και μπορεί κανείς να δει σε τι συνοψίζονται όλα: κλισέ («ο πολιτισμένος κόσμος», «σύγχρονες ιδέες»), αλλά ιδιαίτερα συκοφαντίες («χυδαία και άγρια ιουδαιοφαγία», «σκουριασμένα όπλα, κτηνώδη ένστικτα» κραυγές ορισμένων μανιακών παρορμήσεων , , διαδότες αντισημιτικών σκανδάλων, '' Ασιάτης «σκοτεινά πάθη»).
Τέτοιες «εκτιμήσεις» βρίσκουμε όχι μόνο από απλούς Εβραίους εραστές, αλλά μερικές φορές ακόμη και από διακεκριμένους εκπροσώπους του πολιτισμού σε άλλους τομείς.
Έτσι, για παράδειγμα, ο διαπρεπής νομικός, καθηγητής πανεπιστημίου, ρήτορας, άνθρωπος της πολιτικής, πρώην υπουργός δημόσιας εκπαίδευσης, κ. Α. Αρίων, με επεσήμανε λόγω του αντισημιτισμού μου, στην ολομέλεια της Βουλής την απόστροφο - μπορούμε να πούμε «διάσημος» προερχόμενος από έναν τέτοιο άνθρωπο- που με αποκαλεί άνθρωπο των σπηλαίων.
Όσο για τους Εβραίους, ο απολογισμός τους για τον αντισημιτισμό είναι ακόμη πιο χαρακτηριστικός.
Πέρα από το συνηθισμένο κλισέ, «με μίσος και αγριότητα» - φυσικά χωρίς λόγο, δεν τους πειράζει να συζητούν κίνητρα - σύμφωνα με αυτούς, ο αντισημιτισμός είναι τρέλα, διανοητικός εκφυλισμός, θλίψη του πνεύματος. Έτσι μας θεωρεί ένας από τους πιο διακεκριμένους σύγχρονους Εβραίους «διανοούμενους», ο Δρ. K. Lippe, επιφανούς καταγωγής, ως δισέγγονο του διάσημου σχολιαστή του Ταλμούδ στο Μεσαίωνα Rasi, ο οποίος είπε tob sebegoim barog (σκοτώστε το καλύτερο των Goyim).

Ο γιατρός. Ο K. Lippe, MD, ήρθε από τη Γαλικία και εγκαταστάθηκε στο Ιάσιο, όπου εξέτισε ποινή για τη δολοφονία μιας γυναίκας κάνοντας έκτρωση σε αυτήν, και μάλιστα έγραψε ένα ειδικό έργο στα γερμανικά με τίτλο: Symptoms of Mental Illness - Anti-Semitism (1887) .
Και ως απόδειξη ότι τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούν οι παρασιτικοί Εβραίοι ενάντια στον αντισημιτισμό είναι πολύ φτωχά, όπως και των Ιουδαϊσμών, και πάντα τα ίδια, ιδού το Curierul Israelit ("The Israelite Courier"), επίσημο όργανο της Ένωσης των Οι πολιτογραφημένοι Εβραίοι λένε στο editorial της έκδοσής του αυτή την Παρασκευή, 15

Σεπτέμβριος 1922, με τον συκοφαντικό τίτλο -σε εμάς που γράψαμε στην Aparare'a Nationala («Η Εθνική Άμυνα») - «Ένα μάτσο μαχαίρια».

Υπάρχει με αυτούς τους αντισημίτες μια κατάσταση πνευματικού εκφυλισμού που έχει φτάσει στη διαστρέβλωση των αισθήσεων, ένα είδος ψυχικού σαδισμού με τον οποίο οι συγκινημένοι οδηγούνται σε ψέματα και συκοφαντίες. Όπως μπορείτε να δείτε, αυτή είναι μια πολύ απλή εξήγηση, καθώς και μια εξαιρετικά αφελής: όλα αυτά που ειπώθηκαν

κατά των Εβραίων είναι ψέματα και συκοφαντίες λόγω συγκεκριμένου πνευματικού εκφυλισμού. Ο ορισμός του αντισημιτισμού -σύμφωνα με τους Εβραίους και τους Ιουδαϊσμούς- συνοψίζεται, λοιπόν, σε αυτές τις δύο λέξεις, αγριότητα και τρέλα, φυσικά, των «αντισημιτών». Όσο για τους Εβραίους ως κοινωνικό φαινόμενο, δεν μπαίνουν καν σε αυτή την 'εξήγηση'. Σαν να μην υπήρχαν. Αυτή η αγριότητα και η τρέλα ήταν που ανάγκασε όλους τους λαούς όλων των εποχών, Αιγύπτιους, Πέρσες, Ρωμαίους, Άραβες, καθώς και τα σύγχρονα έθνη μέχρι σήμερα, να θεωρήσουν τους Εβραίους εθνική απειλή και να αναλάβουν δράση εναντίον τους.

Ήταν αυτή η αγριότητα και η τρέλα που θόλωνε την κατανόηση των πιο επιφανών εκπροσώπων του πολιτισμού όλων των εθνών, όπως ο Κικέρων, ο Σενέκας, ο Τάκιτος, ο Μωάμεθ, ο Μαρτίνος Λούθηρος, ο Τζορντάνο Μπρούνο, ο Φρειδερίκος ο Μέγας, ο Βολταίρος, ο Ιωσήφ Β', ο Ναπολέων Α', Γκαίτε, Χέρντερ Λούντβιχ Φόιερμπαχ, Ρίτσαρντ Βάγκνερ, Μπίσμαρκ, , Immanuel Kant, Fichte, Schopenhauer, Charles Fournier, Ρούντολφ Βίρχοου, Θίοντορ Μπίλροθ, Γιουγκέν Ντφίρινγκ - και αμέτρητοι άλλοι σε όλους τους τομείς για να μιλήσουν εναντίον των Εβραίων.

Τέλος, η αγριότητα και η τρέλα εξηγούν τον αντισημιτισμό των πιο επιφανών εκπροσώπων του πολιτισμού μας, όπως οι Simion Barnutiu, BP Hajdau, Vasile Alecsandri, Vasile Conta, Mihail Eminescu.

Άγρια και τρελά: όλα αυτά, Πολιτισμένοι και καλοπροαίρετοι: οι Ιουδαϊσμένοι, Και οι Εβραίοι: ανύπαρκτοι, και η κολακευτικότητα των Ιουδαϊσμών δεν μπορεί να εξηγήσει τον αντισημιτισμό ως κοινωνικό φαινόμενο, θα τον ονομάσουμε αντισημιτική θεωρία .

Σύμφωνα με τη θεωρία μας, στη συγκρότηση του αντισημιτισμού πρέπει να διακρίνουμε τρία στάδια: ένστικτο, συνείδηση, επιστήμη.

Το ένστικτο πάντα οδήγησε το πλήθος, που αρχικά ανησυχούσε για τα άμεσα υλικά του συμφέροντα, να αντιταχθεί στον εβραϊκό παρασιτισμό μέσω λαϊκών κινημάτων, συχνά γενικευμένων και αιματηρών, όπως μεταξύ τόσων άλλων σε όλο τον κόσμο, για παράδειγμα, το τρομερό κίνημα των Κοζάκων στην Ουκρανία από τον Bogdan Hmelnischy, όπου περισσότεροι από 250.000 Εβραίοι πέθαναν το 1649.

Η επίγνωση της εβραϊκής απειλής ξυπνά σταδιακά, πρώτα στις μορφωμένες τάξεις. Στη συνέχεια απλώνεται και διεισδύει στις μάζες. Η πρώτη ομάδα ενώνεται με τον κόσμο για να υποστηρίξει τα αιτήματά του. Οι τελευταίοι αποκτούν έτσι προοδευτική συνείδηση.

Η επιστήμη ξεκινά με μερική έρευνα, μέχρι να φτάσει -μόνο στις μέρες μας- στον καθορισμό του στόχου της, δηλαδή να μελετήσει τον Ιουδαϊσμό ως κοινωνικό φαινόμενο, απομακρυσμένο από το περιβάλλον στο οποίο θέλει να κρυφτεί, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι είναι ανθρώπινο πρόβλημα. στην αλήθεια, το μεγαλύτερο, του οποίου η λύση πρέπει να βρεθεί.

Θα μπορούσαμε να πούμε, ενόψει των συμπερασμάτων που καταλήγουν οι μέχρι τώρα επιμέρους μελέτες, ότι αποτελούν τον αντισημιτισμό της επιστήμης, αυτή είναι η βάση, που δεν πρέπει να συγχέεται με την επιστήμη του αντισημιτισμού, αυτό που τους διακρίνει είναι διαφορετικούς στόχους τους. Και εδώ είναι ο καθορισμένος από το σκοπό ορισμός αυτής της επιστήμης, ο οποίος την καταδεικνύει ξεκάθαρα ως αληθινή επιστήμη από μόνη της:

Η επιστήμη του αντισημιτισμού έχει ως αντικείμενο τον Ιουδαϊσμό ως κοινωνικό πρόβλημα, αποτελώντας, επομένως, αναγκαστικά, τη σύνθεση όλων των επιστημών που μπορούν να συμβάλουν στην επίλυσή του.

Τι είναι αυτές οι επιστήμες, που μέσα από τις επιμέρους μελέτες τους συμβάλλουν στη γνώση του Ιουδαϊσμού, το έχουμε ήδη δει. Και έτσι χρησιμοποιεί η επιστήμη του αντισημιτισμού

τα ευρήματά τους για να καταλήξουν σε λύση.
Η ιστορία αποδεικνύει ότι από τα πρώτα χρόνια οι Εβραίοι ήταν ένας περιπλανώμενος λαός μεταξύ άλλων, νομάδες, χωρίς χωράφι. Η επιστήμη του αντισημιτισμού αποδεικνύει ότι ένας τέτοιος νομαδισμός είναι αντίθετος με την ευημερία των καθιστικών αγροτικών λαών και δεν μπορεί να γίνει ανεκτός.

Η ανθρωπολογία αποδεικνύει ότι οι Εβραίοι είναι ένα μείγμα άσχετων φυλών, που διαφοροποιούνται μεταξύ τους, όπως οι Σημίτες, οι Άριοι, οι μαύροι, οι Μογγόλοι. Η επιστήμη του αντισημιτισμού εξηγεί τη στειρότητα του εβραϊκού έθνους στον τομέα του πολιτισμού ως αποτέλεσμα αυτής της παρεξήγησης και δείχνει ότι αυτό

Το mestizo δεν μπορεί να συνεισφέρει τίποτα στην κουλτούρα των άλλων εθνών, που μόνο παραποιεί, μετουσιώνοντας τα χαρακτηριστικά τους.

Η θεολογία καθιερώνει ότι η εβραϊκή θρησκεία είναι μια αποκλειστική θρησκεία, βασισμένη στην ειδική διαθήκη που έγινε μεταξύ του Θεού της, του Γιαχβέ, και των Εβραίων που θεωρούνται εκλεκτός και άγιος λαός (am codes), εκτός από άλλους λαούς.
Η επιστήμη του αντισημιτισμού συμπεραίνει αυστηρά ότι μια τέτοια έννοια αποκλείει τη δυνατότητα οποιασδήποτε ειρηνικής συνεργασίας ή οποιασδήποτε αφομοίωσης με τους Εβραίους.

Η πολιτική δηλώνει ότι παντού, μέσα σε άλλα έθνη, οι Εβραίοι έχουν τη μοναδική κοινωνική τους οργάνωση, αποτελώντας ένα κράτος μέσα σε ένα κράτος. Η επιστήμη του αντισημιτισμού καταλήγει στο συμπέρασμα «ότι οι Εβραίοι είναι ένα αναρχικό στοιχείο, επικίνδυνο για την ύπαρξη όλων των κρατών.

Η Πολιτική Οικονομία καθιερώνει ότι οι Εβραίοι έζησαν ανά πάσα στιγμή, ακόμη και στην Παλαιστίνη, ως λαός που επιτίθεται σε άλλα έθνη, εκμεταλλευόμενος την εργασία τους, χωρίς να είναι οι ίδιοι άμεσοι παραγωγοί.
Η επιστήμη του αντισημιτισμού λέει ότι κάθε λαός έχει το δικαίωμα να υπερασπιστεί την παραγωγική του εργασία από την εκμετάλλευση από τους Εβραίους, οι οποίοι δεν μπορούν να ανεχτούν να ζουν σαν παράσιτα, θέτοντας σε κίνδυνο την ύπαρξη των ανθρώπων.

Η Φιλοσοφία αποδεικνύει ότι η έννοια της ζωής του Ιουδαϊσμού είναι ένας αναχρονισμός αντίθετος με την ανθρώπινη πρόοδο. Η επιστήμη του αντισημιτισμού επιβάλλει, ως καθήκον του πολιτισμού, να εξαλειφθεί αυτό το πολιτισμικό τερατούργημα με την κοινή προσπάθεια όλων των εθνών.

Η επιστήμη του αντισημιτισμού στηρίζει τα συμπεράσματά της σε αυτό που αντικειμενικά έχουν θεμελιώσει διάφορες αλλά διαφορετικές ειδικές επιστήμες - όλα αυτά οδηγούν αναγκαστικά στο ίδιο συμπέρασμα: Η εξάλειψη των Εβραίων από το

μέσον των άλλων λαών που θέτει τέλος στην αφύσικη και παρασιτική ύπαρξή τους. σε μια αναχρονιστική αντίληψη που έρχεται σε αντίθεση με τον πολιτισμό και την ειρήνη όλων των εθνών που δεν μπορούν πλέον να την ανεχτούν.
Αυτή η αντισημιτική θεωρία διαφέρει, όπως φαίνεται, από την εβραϊκή και την ιουδαϊκή θεωρία που μείωσε τον αντισημιτισμό σε δύο μεμονωμένες εκφράσεις - οι οποίες, στην πραγματικότητα, τη στιγμή που εκδηλώνονται μαζικά, γίνονται κοινωνικό πρόβλημα: αγριότητα και κακοποιός. - και το εξηγεί κι αυτό.

Το ένστικτο του αντισημιτισμού μπορεί μερικές φορές να συνοδεύεται από αγριότητα και μίσος.
Γιατί το ένστικτο είναι τυφλό - λένε - αν και είναι απαραίτητο να υπερασπιστούμε τη ζωή.
Η επίγνωση του αντισημιτισμού προστίθεται, ωστόσο, στο ένστικτο, ενισχύοντας τις παρορμήσεις του, όσο «άγρια» κι αν είναι.
Για να είναι κανείς «πολιτισμένος» πρέπει πρώτα να υπάρχει.
Η επιστήμη του αντισημιτισμού καταφέρνει τελικά να εξηγήσει αυτό το φαινόμενο, φωτίζοντας ακόμη περισσότερο τη συνείδηση των ανθρώπων, ικανοποιώντας πλήρως τα ένστικτα και τις βίαιες εκρήξεις τους, νομιμοποιώντας έτσι την αποκάλυψη της αιτίας τους - τον παρασιτισμό των Εβραίων.
Έτσι, μας δίνει τη φόρμουλα της επιστημονικής λύσης στο πρόβλημα του Ιουδαϊσμού, την οποία για να το κατανοήσουμε δεν έχουμε παρά να εφαρμόσουμε, ο σύγχρονος αντισημιτισμός, λοιπόν, ενώνει όλες τις ενέργειες: την ενέργεια του ενστίκτου, της συνείδησης, της επιστήμης, της η αλήθεια αποκαλύφθηκε πλήρως σχηματίζοντας μια τρομερή κοινωνική δύναμη, σίγουρα ικανή να λύσει το μεγαλύτερο πρόβλημα του πολιτισμού της εποχής μας, που είναι το εβραϊκό πρόβλημα. Και τι κάνουν οι Εβραίοι και οι Ιουδαϊσμοί εναντίον αυτής της μεγάλης δύναμης, επιδιώκοντας να παρατείνουν την καταδικασμένη ύπαρξη του παρασιτισμού τους; Είδαμε: κλισέ, βρισιές και ιδιοτροπίες.

«Η χυδαία ιουδαιοφαγία των αντισημιτών μας...», «μας συμβιβάζουν στα μάτια του πολιτισμένου κόσμου...», «Σκουριασμένα όπλα, σκαμμένα από το οπλοστάσιο των μεσαιωνικών διώξεων...», «Η υποκίνηση των κτηνωδών ένστικτα στις μάζες λαϊκό...», «Ασιατικές παρορμήσεις...», «τρέλα...», «διανοητικός σαδισμός. '

Αυτά είναι όλα τα επιχειρήματα που αντιτίθενται στον αντισημιτισμό μας, γιατί δεν έχουν άλλα, νομίζοντας ότι μπορούν να βάλουν τέλος σε αυτόν με τη βλακεία τους, ενώ εκδικητικές ενέργειες σιγοβράζουν μέσα σε όλα τα έθνη που εξεγέρθηκαν από τον νομαδικό παρασιτισμό. "

AC Cuza, Apararea Nationala ("The National Defense") No. 16, 15 Νοεμβρίου 1922, πρώτη έτος.

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Στις 20 Μαΐου 1922, σε μια περιορισμένη συνεδρίαση, καταργήσαμε τον Γενικό Σύλλογο Φοιτητών Ιασίου που βρισκόταν ακόμη στα χέρια ενός υπολείμματος αντιπάλων που υποστηριζόταν από την πρυτανεία και ιδρύσαμε τον «Σύλλογο Χριστιανών Φοιτητών» που ζει μέχρι σήμερα. Ήμασταν μια μικρή ομάδα όταν ξεκινήσαμε, μετά ιδρύσαμε έναν φοιτητικό κύκλο που εξελίχθηκε αργότερα στον Σύλλογο Φοιτητών Νομικής και τώρα επιτέλους, από τους κόπους μας, γεννήθηκε ένας πραγματικός γενικός φοιτητικός σύλλογος με το όνομα ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ έτσι ώστε οι καρδιές από όλους τους μαθητές του Ιασίου χτυπούσαν, αλλά ένα διαφορετικό φοιτητικό σώμα, σε αντίθεση με το 1919.

Σε αυτό το σημείο, όχι χωρίς αρκετή μελαγχολία στην ψυχή μου, μετά από τρία χρόνια μάχης και αγαπημένες φιλίες μαγειρεμένες στη φωτιά τόσων πολλών δοκιμασιών, πλησίαζα την ημέρα της αποχώρησής μου από το πανεπιστήμιο, από τη φοιτητική ζωή και από τους συντρόφους μου στη μάχη. Είχα μόνο ένα μήνα πριν να δώσω το πτυχίο μου και δεν μπορούσα να ξεπεράσω την ιδέα ότι έπρεπε να φύγω, ότι εμείς οι απόφοιτοι του λυκείου του 1919, τόσο σφιχτοδεμένοι στην καρδιά, θα σκορπίζαμε Θεέ μου. μόνο ξέρει. σε ποιες γωνιές της χώρας. Γι' αυτό, αφού διορίσαμε τους διαδόχους μου, τον Sava Margincanu στον Σύλλογο Φοιτητών Νομικής και τον Ilie Garneata στον Σύλλογο Χριστιανών Φοιτητών, 26 σύντροφοι που ένιωθαν περισσότερο ενωμένοι, έκαναν όρκο να πολεμήσουν όπου κι αν βρισκόμασταν, για την πίστη που μας ένωσε ως φοιτητές στο Πανεπιστήμιο. Όλοι υπογράψαμε αυτόν τον όρκο, τον βάλαμε σε ένα μπουκάλι και μετά τον θάψαμε. Αφού πέρασα τα μαθήματα αποφοίτησής μου, ψηφίστηκε μια άλλη ψηφοφορία από μια δεύτερη ομάδα 46, νεότερη στη μάχη. Ήταν καλεσμένοι μου στο Husi, όπου για τέσσερις ημέρες κάναμε συναντήσεις, ξεκαθαρίζοντας στο μυαλό μας και τις πιο μικρές λεπτομέρειες για τη μελλοντική μας δραστηριότητα. Εδώ, ο πατέρας μου μίλησε με τους συντρόφους μου πολλές φορές, ενθαρρύνοντάς τους να πολεμήσουν. Έτσι χωρίσαμε κουβαλώντας στην ψυχή μας τη λαχτάρα για καλύτερες και πιο δίκαιες μέρες για τους ανθρώπους μας.

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΤΙΜΗΣ

Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, φοιτητές του Πανεπιστημίου του Ιασίου, συνειδητοποιώντας τη δύσκολη κατάσταση στην οποία ο ρουμανικός λαός βρίσκεται να απειλείται στην ίδια του την ύπαρξη από έναν ξένο λαό που οικειοποιήθηκε τα εδάφη μας και τείνει να καταλάβει την ηγεσία της χώρας. για να μην περιπλανηθούν οι απόγονοί μας σε ξένες χώρες διωγμένοι από τα εδάφη τους από τη φτώχεια και τη δυστυχία και για να μην αιμορραγεί ο λαός μας από την τυραννία ενός ξένου λαού, υψωνόμαστε αποφασιστικά γύρω από ένα νέο και ιερό ιδανικό, αυτό της υπεράσπισης της πατρίδας μας ενάντια στην εβραϊκή εισβολή.

Γύρω από αυτό το ιδανικό σχηματίσαμε τον Σύλλογο Χριστιανών Φοιτητών του Πανεπιστημίου Ιασίου. Με αυτό το ιδανικό στην καρδιά μας φεύγουμε από τις αίθουσες

Μηχανική Μετάφραση από την Google

από το σχολείο σήμερα.
Το να αγωνιζόμαστε όπου κι αν βρισκόμαστε, για τη δικαιοσύνη μας, για τις απειλούμενες ζωές του λαού μας, θεωρούμε ότι είναι κύριο καθήκον τιμής μας. Γι' αυτό συγκεντρωμένοι σήμερα, Σάββατο 27 Μαΐου 1922, δεσμευόμαστε σε κοινή υποχρέωση, ότι απλωμένοι σε όλη τη χώρα, θα μεταφέρουμε παντού τη φωτιά που μας εμψύχωσε στους καιρούς της νιότης μας για να ανάψει τις θλιμμένες καρδιές μας. οι άνθρωποι τη δάδα της αλήθειας, αυτή του δικαιώματός τους για ελεύθερη ζωή σε αυτές τις χώρες.

Θα διατηρήσουμε στενότερη επαφή με τον Σύλλογο που αφήνουμε πίσω σήμερα και του οποίου παραμένουμε υποστηρικτικά μέλη, αποτελώντας το κεντρικό σημείο που θα μας ενώνει πάντα στον κοινό μας αγώνα. Θα ξαναβρεθούμε σε 8 χρόνια, μόλις το 1930, από την 1η έως τις 14 Μαΐου στο Πανεπιστήμιο Ιασίου. Η Επιτροπή Μελών θα μεριμνήσει ώστε όλα τα μέλη να ενημερωθούν δύο μήνες πριν από αυτήν την ημέρα και θα μεριμνήσει για την άφιξή τους. Καλούμε όλες τις γενιές φοιτητών που μας ακολουθούν μέσα από αυτόν τον Σύλλογο, που πρέπει να δείξουν κατανόηση για την καταχώριση του έργου τους στο βωμό της πατρίδας, να ενωθούν μαζί μας εκείνη τη χρονιά και εκείνη την ημέρα στο Πανεπιστήμιο Ιασίου.

27 Μαΐου 1922

Corneliu
Zelea-Codreanu-Husi N.
Nadejde, 21 University St.-
Ιάσιο Γρηγ. Ghica, 23 Carol St.-Iasi I.
Sarbu,
Rudi, Soroca County Grigoriev Eusevie,
Caragaiani, Cetatea-Alba County Ilie Gameata, 40 Muzelor
St.-Iasi Alexandru P. Hagiu, Chetresti-Vaslui Loan
Blanaru, 35 Tabacari St. -Husi Constantin C. Zotta,
13 Major
Husi A. Ibraileanu, 3 Ghica Voda St.-Galati M.
Berthet, Purcari, Cetatea-Alba County Iacob I.
Filipescu, Tg.
Falciu, Falciu County Leonid Bondac, 5 I. Heliade Radulescu
St.-Soroca C. Madarjac, 71 Apostol St.-
Galati 1. Miclescu, 165 Portului St.-Galati lonel
1. Teodoreanu,
Muzelor-Galati Laseu Nicolae, 22 Sinadino St.-
Chisinau Bobov Mihail, 85 Podolskaia St.-Chisinau
Mihail V.
Sarbul, Mascauti, Orhei County Nicolae B.
Ionescu, 59 Constantin
Brancoveanu St.-R-Sarat Pavel Epure-Cetatea-
Alba, Καθεδρικός Ναός Gh.
Boca, Balaceana,
Suceava County Vasile Nicolau, 61 Lascar Catargiu St.-Husi Andronic
Zaharia, Partestii de Sus, Bucovina Vasile N.
Popa, Paunesti, Plutna County Vasile Corniciuc, Putrauti,
Suceava County Nicolae N. Aurite, Tereblecea, Siret
County Gr. Mihuta, Scheia, κομητεία Suceava Ciobanu
Stefan, 9 Sturza St.-Suceava Eugeniu
Cardeiu, Bilca, County Radauti Eug. N.
Manoilescu, Epureni, County of Falciu Viadimir

Frirnu, Calmatui, Cahul Gh County.
Zarojeanu, 40 Muzelor St.-Iasi Prelipceanu
Tit. Vasile, Horodnicul de jos, Radauti County Prelipceanu
Gr. Vasile, Horodnicul de jbs, Radauti County
Constantin Darie, Horodnicul de Sus, Radauti County Pasearu
δάνειο στον Stefan, Tereblecea, Siret County Mihail I.
Babor, Balaceana, Suceava County Sava Margineanu, Stroesti, Suceava
County Taranu Traiane, S . Pistuga, Tarnauca,
Dorohoi County Dragomir Lazarescu, Tarnauca,
Dorohoi County Constantin C. Campanu, Scheia,
Suceava D. Porosnicu County, Gurmezoaia, Falciu N.
Gh . Ursu, Malusteni, Covurlui C. Ghica
County, 23 Carol St.-Iasi

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΚΩΝ ΜΟΥ ΣΠΟΥΔΩΝ

Στο σπίτι, τα τρία χρόνια που πέρασα στο πανεπιστήμιο πέρασαν μπροστά στα μάτια μου και αναρωτήθηκα: πώς θα μπορούσαμε να ξεπεράσουμε τόσα πολλά εμπόδια. πώς θα μπορούσαμε να νικήσουμε τη νοοτροπία, τη θέληση χιλιάδων ανδρών; πώς θα μπορούσαμε να νικήσουμε τις γερουσία των κολεγίων. και πώς θα μπορούσαμε να απαλύνουμε την τόλμη ενός ολόκληρου εχθρικού τύπου; Είχαμε τα χρήματα να προσλάβουμε μισθοφόρους, να εκδίδουμε εφημερίδες, να βγούμε στην ύπαιθρο, να τροφοδοτήσουμε αυτόν τον πραγματικό πόλεμο; Δεν είχαμε τίποτα.

Όταν ρίχτηκα σε εκείνη την πρώτη μάχη, δεν το έκανα λόγω της επιμονής κάποιου άλλου, ή ως αποτέλεσμα κάποιας σύγχυσης ή κάποιας προηγούμενης απόφασης που είχα επιφορτιστεί να εκτελέσω, ή ακόμα και υπό την παρόρμηση μιας μεγάλης και παρατεταμένης εσωτερικής αναταραχή ή σκέψη. βάθος στο οποίο εξέτασα αυτό το πρόβλημα. Τίποτα του είδους. Δεν μπορούσα να περιγράψω πώς μπήκα σε αυτόν τον αγώνα.
Ίσως σαν άνθρωπος που περπατώντας στο δρόμο με τις έγνοιες και τις σκέψεις του, έκπληκτος από τη φωτιά που κατατρώει ένα σπίτι, βγάζει το παλτό του, πηδώντας προς βοήθεια όσων τυλίγονται από τις φλόγες. Εγώ, με το μυαλό ενός 19-20 χρονών, κατάλαβα από όλα όσα έβλεπα ότι χάναμε τη χώρα μας, ότι δεν θα είχαμε πια χώρα, ότι μέσα από την ασυνείδητη συνεργασία των φτωχών Ρουμάνων εργατών, εξαθλιωμένων και εκμεταλλευόμενων , η κυρίαρχη και καταστροφική εβραϊκή ορδή θα μας τύλιξε. Ενέργησα σύμφωνα με τις επιταγές της καρδιάς μου, από ένα ένστικτο άμυνας που διακατέχεται ακόμη και από το πιο μικρό ερπυστικό σκουλήκι, όχι από ένα ένστικτο απλής αυτοσυντήρησης, αλλά για να υπερασπιστώ τους ανθρώπους των οποίων ήμουν μέρος. Έτσι, όλη την ώρα, είχα την αίσθηση ότι όλος ο κόσμος ήταν πίσω μας, με όλους τους ζωντανούς, με όλους εκείνους που πέθαναν για την πατρίδα τους, με τις επόμενες γενιές τους. ότι ο λαός μας πολεμά και μιλάει μέσα από εμάς, ότι ο αριθμός των εχθρών, όσο μεγάλος κι αν είναι, μπροστά σε αυτήν την ιστορική οντότητα, δεν είναι παρά μια χούφτα άθλιους ανθρώπους που θα σκορπίσουμε και θα τους νικήσουμε.

Γι' αυτό απέτυχαν όλοι οι αντίπαλοί μας, ξεκινώντας από τις αλόγιστες πανεπιστημιακές συγκλήτες, που πιστεύοντας ότι ένα σωρό τρελοί νέοι πολεμούσαν μέσα μας, ουσιαστικά πολέμησαν και χτύπησαν τους δικούς τους ανθρώπους. Υπάρχει ένας νόμος της φύσης που βάζει τον καθένα στη θέση του. επαναστάτες ενάντια στη φύση, από τον Εωσφόρο μέχρι σήμερα, όλοι αυτοί οι επαναστάτες, συχνά πολύ ευφυείς, αν και πάντα στερούνταν σοφίας, έπεσαν άναυδοι.

Μέσα στα πλαίσια αυτού του φυσικού νόμου, αυτής της σοφής τάξης, ο καθένας μπορεί να πολεμήσει, έχει το δικαίωμα να πολεμήσει μεταξύ τους. Έξω από αυτό, εναντίον του, κάτω από αυτήν την εντολή, κανείς δεν μπορεί

Μηχανική Μετάφραση από την Google

ενεργοποιεί χωρίς τιμωρία και ανίκητο. Στον ανθρώπινο οργανισμό, τα σφαιρίδια αίματος πρέπει να παραμένουν στη δομή του και στην υπηρεσία του. Θα γινόταν εξέγερση όχι μόνο αν μια σφαίρα ταραζόταν ενάντια στον οργανισμό, αλλά όταν έκανε ακόμη λιγότερο, δηλαδή όταν ήταν στη δική του υπηρεσία, όταν ικανοποιούσε μόνο τον εαυτό του, όταν δεν είχε άλλο σκοπό και ιδανικό έξω από τον εαυτό του, όταν έγινε ο δικός σου Θεός.

Το άτομο στην εικόνα και στην υπηρεσία του λαού του. Οι άνθρωποι μέσα στη δομή και την υπηρεσία του Θεού τους και των νόμων του Θεού.

Όποιος τα καταλαβαίνει αυτά τα πράγματα θα είναι νικητής, ακόμα κι αν είναι μόνος του. Όποιος δεν καταλαβαίνει θα νικηθεί. Τελειώνω το τρίτο μου πανεπιστημιακό έτος υπό την επίδραση αυτών των σκέψεων. Από οργανωτική άποψη, είχαμε καθιερώσει την ιδέα του ηγέτη και της πειθαρχίας. Η δημοκρατία αποκλείστηκε, όχι με εικασίες ή πεποιθήσεις που επιτεύχθηκε μέσω της θεωρίας.

Αντιδημοκρατικά ζήσαμε από την αρχή. Πάντα οδηγούσα. Σε τρία χρόνια εκλέχτηκα πρόεδρος του Συλλόγου Φοιτητών Νομικής μόνο μία φορά.

Σε όλες τις άλλες φορές, δεν ήταν οι μαχητές που με έκαναν αρχηγό, αλλά τους επέλεξα να ακολουθήσω. Δεν είχα ποτέ επιτροπές και δεν έβαλα ποτέ προτάσεις σε ψηφοφορία. Ωστόσο, όποτε ένιωθα την ανάγκη, συμβουλεύτηκα όλους, αλλά με δική μου ευθύνη έπαιρνα αποφάσεις μόνος μου.

Γι' αυτό η μικρή μας ομάδα ήταν πάντα μια ακλόνητη μονάδα. Δεν υπήρχαν παρατάξεις διχασμένων απόψεων, πλειοψηφιών ή μειοψηφιών, που να συγκρούονται μεταξύ τους σε ζητήματα δράσης ή θεωρίας.

Με όλες τις άλλες ομάδες, το αντίθετο ίσχυε. Γι' αυτό έπεσαν ηττημένοι.

Μια μεγάλη πίστη, σαν φλόγα που καίει συνέχεια στις καρδιές μας, φωτίζοντας το δρόμο μας. μια μεγάλη και αξέχαστη αγάπη ο ένας για τον άλλον, μια μεγάλη πειθαρχία, μια απόφαση κατά τη διάρκεια της μάχης και μια ισορροπία

Σχέδιο μάχης ζύγιση? Αυτά, η ευλογία της χώρας μας και του Θεού, μας διαβεβαίωσαν για τη νίκη σε αυτά τα τρία χρόνια.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 1922

Το καλοκαίρι του 1922 δεν πέρασε ήρεμα. Στις σκηνές των ρουμανικών εθνικών ή κοινοτικών θεάτρων στις πόλεις της Μολδαβίας, εβραϊκά έργα άρχισαν να παίζονται στα Γίντις από τον θίασο «Kanapof». Οι νέοι μας το θεώρησαν απειλή, καθώς έβλεπαν την αρχή της αποξένωσης αυτού του θεσμού, που προοριζόταν για την εθνική και ηθική διαπαιδαγώγηση του ρουμανικού λαού. Απαλλοτριωμένοι στο εμπόριο, τη βιομηχανία, τον πλούτο του ρουμανικού εδάφους και υπεδάφους, στον Τύπο, κάποτε θα δούμε τους εαυτούς μας να απαλλοτριώνονται από τις σκηνές των εθνικών μας θεάτρων. Το θέατρο, μαζί με το σχολείο και την εκκλησία, μπορεί να ευαισθητοποιήσει ένα παρακμιακό έθνος για τα δικαιώματα και την ιστορική του αποστολή. Μπορεί να προετοιμάσει και να παρακινήσει ένα έθνος να αγωνιστεί για την απελευθέρωση. Από εδώ και πέρα ακόμη και αυτό το οχυρό θα μας το πάρουν. Τα θέατρα μας, που χτίστηκαν με τον ιδρώτα και τα χρήματα του Ρουμάνου, θα εξυπηρετήσουν τους Εβραίους για να προετοιμάσουν και να ενισχύσουν τις δυνάμεις τους στον αγώνα εναντίον μας. Και από την άλλη, από αυτά τα ρουμανικά στάδια θα μας σερβίρουν τους Ρουμάνους ως «πνευματική τροφή», όλα αυτά θα συμβάλλουν στην εθνική μας αποθάρρυνση και ηθική φθορά και καταστροφή.

Ήταν καθήκον άλλων, δηλαδή της κυβέρνησης, ή οποιασδήποτε αρχής, ή των δασκάλων, να πάρουν θέση ενάντια σε αυτή τη νέα αντιρουμανική επίθεση. Όμως κανένα δεν καταλήφθηκε. Μόνο οι νέοι αντέδρασαν με τον καλύτερο τρόπο, ρισκάροντας χτυπήματα, βρέχονταν από αμέτρητες ύβρεις, δεν βρίσκουν πουθενά στήριγμα. Ο αγώνας αυτός έγινε σε όλες τις πόλεις: Husi, Bariad, Botosani, Pascani κ.λπ. από την ομάδα των Ιασίων μαθητών που βοηθούνταν παντού από μαθητές λυκείου.

Πήγαν σε αίθουσες γεμάτες Εβραίους, πετώντας στους ερμηνευτές του Σατανά ό,τι μπορούσαν να αρπάξουν, οδηγώντας τους από τη σκηνή.

Ρουμανικός.

Ίσως – θα πουν κάποιοι – με απολίτιστο τρόπο. Κι εγώ, ας πούμε, ίσως. Ωστόσο, πόσο πολιτισμένο είναι για ένα ξένο έθνος

λεηλατώ το ένα μετά το άλλο όλα τα αγαθά της χώρας μου; Πόσο πολιτισμένο είναι για το ίδιο έθνος να δηλητηριάζει τον πολιτισμό μου και μετά να τον ανεβαίνει στη σκηνή για να με σκοτώσει;
Πόσο πολιτισμένα ήταν τα μέσα που χρησιμοποιούσαν οι Εβραίοι στη Ρωσία; Πόσο πολιτισμένο είναι να σφαγιάζεις εκατομμύρια ανθρώπους χωρίς δίκη; Πόσο πολιτισμένο είναι να καίμε εκκλησίες ή να τις μετατρέπουμε σε καμπαρέ;

Για τον εαυτό μου, μέσα στη φτώχεια μου και με τις φτωχές μου δυνάμεις, υπερασπίζομαι τον εαυτό μου ενάντια σε μια επίθεση όσο καλύτερα μπορώ - από
την έντυπη λέξη, αν μπορώ. με τη βοήθεια των αρχών, αν είναι ακόμα Ρουμάνοι. με λόγια, αν κάποιος ακούσει? με το ζόρι, ως έσχατη λύση, και αν όλοι σιωπήσουν. Ανάξιος και προδότης είναι αυτός που δεν υπερασπίζεται την πατρίδα του προδίδοντας τον εαυτό του ή με έμφυτη δειλία ή δεν αντιδρά καθόλου.

Σε κάθε περίπτωση, αυτός ο αγώνας ήταν μια διαμαρτυρία, η μόνη διαμαρτυρία μέσα σε μια δειλή και τρομακτική σιωπή. Την επόμενη μέρα οι σύντροφοί μας επέστρεψαν γεμάτοι χτυπήματα και πληγές, καθώς δεν ήταν εύκολο για μια ομάδα 15 νέων να μπει σε ένα θέατρο με 3 ή 4.000 Εβραίους. και, ιδιαίτερα, επέστρεψαν απογοητευμένοι από την αηδία και τις βλακείες των Ρουμάνων μας.

Συχνά αναρωτιέμαι: τι μας κράτησε, μια τόσο μικρή ομάδα, μπροστά σε τόσα χτυπήματα, τόσες επιπλήξεις από όλες τις κατευθύνσεις; Δεν βρήκαμε πουθενά υποστήριξη. Σε αυτόν τον αγώνα εναντίον όλων μας βρίσκουμε το μόνο στήριγμα στον εαυτό μας. με την πεποίθησή μας ότι βρεθήκαμε στο μεγάλο μονοπάτι της εθνικής μας μοίρας, δίπλα σε όλους εκείνους που πολέμησαν, υπέφεραν και πέθαναν ως μάρτυρες για τη γη και τον λαό της.

ΣΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

Επέστρεψα στο Ιάσιο το φθινόπωρο του 1922. Εκεί μοιράστηκα με τους συντρόφους μου μια παλιά μου σκέψη, αυτή να πάω στη Γερμανία για να συνεχίσω τις σπουδές μου στην πολιτική οικονομία και ταυτόχρονα να προσπαθώ να πραγματοποιήσω την πρόθεσή μου να πάρω τις ιδέες και τις πεποιθήσεις μας στο εξωτερικο. . Καταλάβαμε πολύ καλά, με βάση τις μελέτες μας, ότι το εβραϊκό πρόβλημα είχε διεθνή χαρακτήρα και, επομένως, η αντίδραση θα έπρεπε να έχει διεθνή εμβέλεια. ότι δεν μπορούσε να επιτευχθεί συνολική λύση αυτού του προβλήματος, παρά μόνο

μέσω της δράσης όλων των χριστιανικών εθνών που αφυπνίστηκαν για να συνειδητοποιήσουν την εβραϊκή απειλή.
Αλλά δεν είχα χρήματα ούτε ρούχα. Οι σύντροφοί μου μου έδωσαν μερικά ρούχα και δανείστηκαν το ποσό

8.000 λέι από τον μηχανικό Grigore Bejan, τα οποία επρόκειτο να αποπληρωθούν μηνιαίως, συνεισφέροντας ο καθένας ανάλογα με τις δυνατότητές του. Με αυτά τα χρήματα έφυγα για το Βερολίνο, συνοδευόμενος στο σταθμό από όλους αυτούς που είχα χωρίσει, που έμειναν τώρα στο σπίτι για να συνεχίσουν να πολεμούν.

Μόλις έφτασαν στο Βερολίνο, δύο φίλοι φοιτητές, ο Balan και ο C. Zotta, βοήθησαν πολύ. Έκανα αίτηση στο πανεπιστήμιο. Την ημέρα της εγγραφής, φόρεσα την εθνική μου φορεσιά και πήγα σε εκείνη την όμορφη τελετή στην οποία ο κοσμήτορας, ακολουθώντας μια αρχαία παράδοση, σφίγγει τα χέρια με κάθε νέο υποψήφιο. Στις αίθουσες του πανεπιστημίου, ήμουν στόχος γενικής περιέργειας λόγω της ρουμανικής ενδυμασίας μου.

Δύο ερωτήματα συγκεκριμένα μπορεί να ενδιαφέρουν τον αναγνώστη αυτών των γραμμών σχετικά με τη Γερμανία του 1922 - μια ματιά στη γενική κατάσταση και το καθεστώς των αντισημιτικών κινημάτων.

Οι πληγές που άφησε ο πόλεμος που έληξε με ήττα εξακολουθούσαν να αιμορραγούν. Η υλική δυστυχία κάλυψε το Βερολίνο και την υπόλοιπη χώρα. Τον τελευταίο καιρό είχε καταληφθεί και η κοιλάδα του Ρουρ, σημαντικό κέντρο πλούτου. Έβλεπα την απότομη και καταστροφική πτώση της μάρκας. Στις εργατικές κατοικίες,
έλλειψη ψωμιού, έλλειψη φαγητού, έλλειψη εργασίας, εκατοντάδες παιδιά πλησίαζαν τους περαστικούς ζητιανεύοντας. Η πτώση της μάρκας έριξε και τη γερμανική αριστοκρατία στην ίδια δυστυχία. Άνθρωποι που είχαν λεφτά, σε λίγα

μέρες ήταν αδέκαροι. Όσοι πούλησαν τη γη και την ακίνητη περιουσία τους, παρασυρόμενοι από τον αντικατοπτρισμό των υψηλών τιμών, φτωχοποιήθηκαν μέσα σε λίγες εβδομάδες. Εγχώριοι και ξένοι Εβραίοι καπιταλιστές έκλεισαν κολοσσιαίες συμφωνίες. Όσοι είχαν σκληρό νόμισμα έγιναν ιδιοκτήτες τεράστιων κτιρίων 50 διαμερισμάτων για μερικές μόνο εκατοντάδες δολάρια. Οι κερδοσκόποι σάλεψαν ολόκληρη την πόλη, σημειώνοντας τρομερές απάτες.

Μοιράζονταν αυτή τη μεγάλη δυστυχία και αρκετοί ξένοι, ανάμεσά τους και ο ίδιος, γιατί δεν είχα χρήματα. Τα 8.000 λέι με τα οποία ήρθα έχουν δαπανηθεί. Τότε άρχισε η πείνα. Αλλά μέσα στη γενική ταλαιπωρία, τα δικά του βάσανα είναι πιο εύκολα υποφερτά. Όντας τύπος που δεν λυγίζει εύκολα μπροστά στις δυσκολίες, δεν υποτάχτηκα στη μιζέρια, αλλά προσπάθησα να την παλέψω.

Μελέτησα όλες τις πιθανότητες και αποφάσισα να αφοσιωθώ στο εμπόριο. Χρειαζόμουν πολύ λίγο κεφάλαιο για να αγοράσω ένα απόθεμα τροφίμων στη χώρα, να το φέρω στο Βερολίνο και μετά να το πουλήσω σε εστιατόρια. Αυτό το γεγονός με έκανε να μετακομίσω στην Ιένα πριν από τις διακοπές, όπου η ζωή ήταν φθηνότερη. Εκεί, μέσα στη δυστυχία στην οποία πάλεψε ο γερμανικός λαός, εντυπωσιάστηκα από το πνεύμα της πειθαρχίας, την ικανότητα για εργασία, την αίσθηση του καθήκοντος, την ορθότητα, τη δύναμη της αντοχής και την πίστη σε καλύτερες μέρες. Ήταν ένας υγιής λαός και έβλεπα ότι δεν θα επέτρεπαν να ανατραπούν και ότι, με ανύποπτες δυνάμεις, θα σηκώνονταν κάτω από τον βράχο όλων των δυσκολιών που τους καταπίεζαν.

Το αντισημιτικό κίνημα. Στη Γερμανία υπήρχαν αρκετές πολιτικές οργανώσεις με αντισημιτικούς φοιτητές σε χαρτιά, μανιφέστα, διακριτικά, αλλά όλα αδύναμα. Το δόγμα του Βερολίνου, όπως και εκείνο της Ιένας, ήταν χωρισμένο σε εκατοντάδες συλλόγους και υπήρχαν πολύ λίγοι αντισημίτες. Η μάζα των μαθητών γνώριζε το πρόβλημα, αλλά αόριστα. Δεν θα μπορούσε κανείς να μιλήσει για αντισημιτική μαθητική δράση ή ακόμη και για δογματικό προσανατολισμό παρόμοιο με αυτόν του Ιασίου. Είχα πολλές συζητήσεις με φοιτητές στο Βερολίνο το 1922, οι οποίοι είναι σίγουρα Χετιερίτες σήμερα, και είμαι περήφανος που υπήρξα ο δάσκαλός τους στον αντισημιτισμό, εξάγοντας σε αυτούς τις αλήθειες που έμαθα στο Ιάσιο. Για τον Αδόλφο Χίτλερ άκουσα για πρώτη φορά στα μέσα Οκτωβρίου του 1922. Είχα πάει σε έναν εργάτη στο βόρειο Βερολίνο με τον οποίο είχα δημιουργήσει καλές σχέσεις, ο οποίος έκανε «σβάστικες». Το όνομά του ήταν Strumpf και έμενε στην οδό Salzwedeler Strasse 3. Μου είπε: "Λέγεται ότι ξεκίνησε ένα αντισημιτικό κίνημα στο Μόναχο από έναν 36χρονο ζωγράφο, τον Χίτλερ. Μου φαίνεται ότι είναι ο άνθρωπος που περιμέναμε εμείς οι Γερμανοί". Αυτή η πρόβλεψη του εργάτη έχει εκπληρωθεί. Πάντα θαύμαζα τις διαισθητικές του δυνάμεις, με τις οποίες μπορούσε να επιλέξει με τις κεραίες της ψυχής του, έναν άγνωστο ανάμεσα σε δεκάδες άνδρες, δέκα χρόνια πριν από την εποχή του, αυτόν που θα πετύχαινε το 1933, ενώνοντας ολόκληρο τον γερμανικό λαό κάτω από μια μεγάλη εντολή .

Ήταν επίσης στο Βερολίνο και περίπου την ίδια περίοδο που άκουσα τα νέα για τη μεγάλη φασιστική έκρηξη: την πορεία στη Ρώμη και τη νίκη του Μουσολίνι. Χάρηκα τόσο πολύ σαν να ήταν η νίκη της ίδιας μου της χώρας. Υπάρχει, μεταξύ όλων εκείνων σε διάφορα μέρη του κόσμου που υπηρετούν τον λαό τους, μια συγγένεια συμπάθειας, όπως υπάρχει μια συγγένεια μεταξύ εκείνων που εργάζονται για την καταστροφή των λαών.

Ο Μουσολίνι, ο γενναίος που πάτησε τον δράκο, ήταν ένας από εμάς, οπότε όλα τα κεφάλια του δράκου έπεσαν πάνω του, ορκιζόμενος θάνατο. Για εμάς τους άλλους θα είναι λαμπρός

Το North Star μας δίνει ελπίδα. Θα είναι ζωντανή απόδειξη ότι η Ύδρα μπορεί να νικηθεί. απόδειξη των δυνατοτήτων νίκης.
"Μα ο Μουσολίνι δεν είναι αντισημίτης. Μάταια χαίρεσαι", ψιθύρισε στα αυτιά μας ο εβραϊκός Τύπος. Δεν είναι θέμα τι χαιρόμαστε, λέω, είναι θέμα γιατί εσείς οι Εβραίοι είστε λυπημένοι για τη νίκη του, αν δεν είναι αντισημίτης. Ποια είναι η λογική της παγκόσμιας επίθεσης εναντίον του από τον εβραϊκό Τύπο; Η Ιταλία έχει τόσους Εβραίους όσο η Ρουμανία έχει τους Ciangai [μια πολύ μικρότερη εθνοτική ομάδα] στην κοιλάδα Siret. Ένα ιταλικό αντισημιτικό κίνημα θα ήταν σαν να ξεκινούσαν οι Ρουμάνοι ένα κίνημα ενάντια στους Ciangai.

Αλλά αν ο Μουσολίνι ζούσε στη Ρουμανία, δεν θα μπορούσε να ήταν αντισημίτης, γιατί ο φασισμός σημαίνει πρωτίστως να υπερασπιστείς το έθνος σου ενάντια στους κινδύνους που το απειλούν. σημαίνει την καταστροφή αυτών των κινδύνων και το άνοιγμα ενός καθαρού μονοπατιού προς τη ζωή και τη δόξα για το έθνος σας.
Στη Ρουμανία, ο φασισμός θα μπορούσε να σημαίνει μόνο την εξάλειψη των κινδύνων που απειλούν τον ρουμανικό λαό, δηλαδή την εξάλειψη της εβραϊκής απειλής και το άνοιγμα ενός ελεύθερου δρόμου προς τη ζωή και τη δόξα που οι Ρουμάνοι έχουν το δικαίωμα να επιδιώκουν. Ο Ιουδαϊσμός έγινε κύριος του κόσμου μέσω του Τεκτονισμού και, στη Ρωσία, μέσω του Κομμουνισμού. Ο Μουσολίνι κατέστρεψε στο σπίτι εκείνα τα δύο κεφάλια Εβραίων που απειλούσαν την Ιταλία με θάνατο: τον κομμουνισμό και τον Τεκτονισμό. Εκεί ο Ιουδαϊσμός εξαλείφθηκε μέσα από τις δύο εκφάνσεις του. Στη χώρα μας, θα πρέπει να εξαλειφθεί από αυτό που υπάρχει: Εβραίους, κομμουνιστές και τέκτονες. Αυτές είναι οι σκέψεις που εμείς οι νέοι Ρουμάνοι γενικά αντιτιθέμεθα στις προσπάθειες των Εβραίων να μας στερήσουν τη χαρά της νίκης του Μουσολίνι.

ΤΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1922

Ήμουν ακόμα στην Ιένα, όταν μια μέρα με εξέπληξε η είδηση ότι ολόκληρος ο Ρουμάνος φοιτητής από όλα τα πανεπιστήμια είχε ξεσηκωθεί στη μάχη. Αυτή η συλλογική διαδήλωση της ρουμανικής νεολαίας, χωρίς κανείς να το υποπτεύεται, ήταν μια ηφαιστειακή έκρηξη που αναδύθηκε από τα βάθη του έθνους. Εκδηλώθηκε για πρώτη φορά στο Κλουζ, την καρδιά εκείνης της Τρανσυλβανίας που έπαιρνε θέση κάθε φορά που το έθνος αντιμετώπιζε αδιέξοδο, στη συνέχεια, σχεδόν ταυτόχρονα, ξέσπασε βίαια σε όλα τα άλλα πανεπιστημιακά κέντρα.

Μάλιστα, στις 3 και 4 Δεκεμβρίου έγιναν μεγάλες διαδηλώσεις στο Βουκουρέστι, στο Ιάσιο και στο Cernauti. Όλος ο Ρουμάνος φοιτητής σηκώθηκε σαν σε μια στιγμή μεγάλου κινδύνου. Για χιλιοστή φορά, αυτή η γήινη φυλή, τόσο συχνά απειλούμενη σε όλη την ιστορία, απελευθέρωσε τη νεολαία της για να αντιμετωπίσει την απειλή για να σώσει το είναι της. Μια μεγάλη συλλογική ηλεκτρισμένη στιγμή, χωρίς προηγούμενη προετοιμασία, χωρίς συζητήσεις υπέρ και κατά, χωρίς αποφάσεις επιτροπών, χωρίς αυτοί από το Κλουζ να γνωρίζουν καν αυτούς από το Ιάσιο, το Cernauti ή το Βουκουρέστι. Μια μεγάλη στιγμή συλλογικής διαφώτισης σαν αστραπή στη μέση μιας σκοτεινής νύχτας, στην οποία όλη η νεολαία της χώρας αναγνώρισε τη μοίρα της ζωής της αλλά και του λαού της.

Αυτό το πεπρωμένο τρέχει λαμπρά σε όλη την εθνική μας ιστορία και εκτείνεται σε όλο το ρουμανικό μας μέλλον, δείχνοντας το δρόμο προς τη ζωή και την τιμή που θα πρέπει να ακολουθήσουμε εμείς και τα εγγόνια μας, αν είναι η ζωή και η τιμή που επιθυμούμε για τον λαό μας. . Γενιές μπορούν να ακολουθήσουν αυτό το πεπρωμένο, μπορούν να μείνουν κοντά του ή να απομακρυνθούν από αυτό, έχοντας έτσι την ικανότητα να δώσουν στο έθνος τους το μέγιστο της ζωής και της τιμής ή το μέγιστο της ατιμίας και της ντροπής. Μερικές φορές μόνο μεμονωμένα άτομα, εγκαταλειμμένα από τη γενιά τους, μπορούν να φτάσουν σε αυτόν τον προορισμό. Εκείνη τη στιγμή είναι ο κόσμος, μιλάει για λογαριασμό σου. Όλοι οι εκατομμύρια νεκροί και μάρτυρες του παρελθόντος είναι μαζί τους, όπως και η ζωή του αυριανού έθνους.

Εδώ, η πλειοψηφία με τις απόψεις της δεν έχει σημασία, αν και μπορεί να είναι 99 τοις εκατό. Δεν είναι οι απόψεις της πλειοψηφίας που καθορίζουν αυτή τη μοίρα ζωής για τον λαό μας. Αυτοί, η πλειονότητα, μπορούν μόνο να το προσεγγίσουν ή να αποστασιοποιηθούν ανάλογα με την κατάσταση της συνείδησης και της αρετής τους ή της ασυνειδησίας και της παρακμής. Ο λαός μας δεν επιβίωσε από τα εκατομμύρια των σκλάβων που έβαλαν το λαιμό τους κάτω από τους ξένους, αλλά από τον ζυγό Horia του Avram Iancu, Tudor, Iancu Jianu, μέσω όλων των haiduci*, που μπροστά στον ξένο ζυγό δεν υποτάχθηκαν, αλλά έβαλαν τους αχθοφόρους τους με φίμωτρα στην πλάτη τους ανεβαίνοντας στα μονοπάτια του βουνού, κουβαλώντας μαζί τους την τιμή και τη σπίθα της ελευθερίας. Μέσω αυτών μίλησε ο λαός μας, όχι μέσω δειλών και καλοπροαίρετων «πλειοψηφιών». Θα κατακτούσαν ή θα πέθαιναν, ό,τι κι αν γινόταν.

Διότι όταν πεθάνουν, όλοι οι άνθρωποι ζουν με το θάνατό τους και τιμούνται από την τιμή τους. Λάμπουν στην ιστορία σαν χρυσοί φάροι σε ύψη που λούζονται το σούρουπο από τις ακτίνες του ήλιου, ενώ πάνω από τις απέραντες πεδιάδες, όσο εκτεταμένες και πολυάριθμες κι αν είναι, κατακάθεται το σκοτάδι της λήθης και του θανάτου. Δεν είναι αυτός που ζει και κερδίζει θυσιάζοντας τη μοίρα της ζωής του λαού του που ανήκει στην εθνική ιστορία, αλλά μόνο αυτός που, νικώντας ή χάσει, θα κολλήσει σε αυτό το πεπρωμένο. Η ρουμανική μας μοίρα είναι προκαθορισμένη από τη σοφία του Θεού. μπορούσαν να δουν στις 10 Δεκεμβρίου Ρουμάνοι φοιτητές. Και εκεί βρίσκεται η αξία της ημέρας: όλη η ρουμανική νεολαία είδε το φως. Στις 10 Δεκεμβρίου, εκπρόσωποι όλων των φοιτητικών κέντρων συγκεντρώθηκαν στο Βουκουρέστι, καθόρισαν σε δέκα σημεία αυτό που θεωρούσαν ότι ήταν η ουσία του κινήματός τους και κήρυξαν γενική απεργία για όλα τα πανεπιστήμια, απαιτώντας την υλοποίηση αυτών των σημείων.

Η 10η Δεκεμβρίου δεν είναι μεγάλη για την αξία της διατύπωσης των συμφωνηθέντων σημείων, όσο και αν μπορούσαν να διατυπώσουν οι σύνεδροι για την ουσία της αλήθειας που ενόχλησε τότε όλη τη ρουμανική νεολαία. Είναι σπουδαίο λόγω του θαύματος αυτού του νεαρού άνδρα που αφυπνίστηκε στο φως που έχει δει η ψυχή του. για την απόφαση κοινής δράσης του να κηρύξει τον ιερό πόλεμο που θα απαιτούσε από αυτόν τον νέο τόσο δύναμη καρδιάς, τόσο ηρωισμό, τόση ωριμότητα, τόσες γνωστές και άγνωστες θυσίες, τόσους τάφους!

Η 10η Δεκεμβρίου 1922 κάλεσε τους νέους αυτής της γης σε μια μεγάλη δοκιμασία.

* Θρυλικοί άντρες τύπου Ρομπέν των Δασών. (Τρ.)

Ούτε όσοι στο Βουκουρέστι, ούτε εγώ που ήμουν μακριά, ούτε άλλοι που ίσως ήταν μαθητές γυμνασίου, αλλά που σήμερα μαραζώνουν σε τόσες φυλακές ή κοιμούνται κάτω από τη γη, δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι αυτή η μέρα θα μας έφερνε τόσους κινδύνους. τόσα χτυπήματα και τόσες πληγές στις μάχες για την υπεράσπιση της χώρας μας.

Στο Βουκουρέστι, το Κλουζ, το Ιάσιο και το Σερναούτι υπήρξαν τρομερές εκρήξεις φοιτητικών μαζών που, καθοδηγούμενοι από τις δικές τους δυνάμεις διαίσθησης - όχι από ηγέτες - στράφηκαν στον εχθρό. Κοιτάζουν πρώτα στον εβραϊκό Τύπο: Adevarul ("Η αλήθεια"), Dimineata ("Το πρωί"), Mantuirea ("The Redemption"), Opinia ("The Opinion"), Lumea ("The World"), ζεστά κρεβάτια ηθικής μόλυνσης, δηλητηρίου και σύγχυσης για τους Ρουμάνους. Στρέφονται σε αυτούς για να τους καταστρέψουν, αλλά και για να δείξουν στον ρουμανικό λαό τον κίνδυνο της πρώτης γραμμής του εχθρού απέναντι στην οποία πρέπει να είναι σε επιφυλακή. Διαδήλωση εναντίον του Τύπου σημαίνει: να τον κηρύσσουμε εχθρό του εθνικού συμφέροντος και να επιστήσουμε έτσι την προσοχή των Ρουμάνων ώστε να μην επιτρέψουν στους εαυτούς τους να εξαπατηθούν, να τυφλωθούν ή να οδηγηθούν από τον Τύπο που γράφουν οι Εβραίοι ή οι Εβραίοι Ρουμάνοι.

Αυτός ο τύπος επιτίθεται στη θρησκευτική ιδέα, αποδυναμώνοντας έτσι την ηθική αντίσταση της Ρουμανίας και διακόπτοντας την επαφή τους με τον Θεό. Αυτός ο τύπος διαδίδει αντεθνικές θεωρίες, αποδυναμώνοντας την πίστη στο έθνος τους και τους χωρίζουν από τη γη της χώρας τους, από την αγάπη τους γι' αυτήν, γη που ανά πάσα στιγμή ήταν πόθος για μάχη και θυσία.

Αυτός ο τύπος παρουσιάζει ψευδώς τα ρουμανικά μας συμφέροντα, παραπλανώντας και προσανατολίζοντας τους Ρουμάνους με τρόπους που αντιβαίνουν στα εθνικά συμφέροντα. Αυτός ο τύπος εξυψώνει μέτρια στοιχεία και ανθρώπους ικανούς για διαφθορά, ώστε ο ξένος να μπορεί να ικανοποιήσει τα συμφέροντά τους, και υποτιμά τους ηθικούς ανθρώπους που δεν θα σκύψουν να κάνουν τη χάρη στον Ιουδαϊσμό και τα συμφέροντά του.

Αυτός ο Τύπος δηλητηριάζει την ψυχή του έθνους, δημοσιοποιώντας καθημερινά και συστηματικά συγκλονιστικά εγκλήματα, ανήθικες υποθέσεις, εκτρώσεις, περιπέτειες.
Αυτός ο τύπος σκοτώνει την αλήθεια και σερβίρει ψέματα με διαβολική επιμονή, χρησιμοποιώντας τη συκοφαντία ως όπλο καταστροφής για τους Ρουμάνους μαχητές. Αυτός είναι ο λόγος που οι Ρουμάνοι πρέπει να είναι προσεκτικοί όταν διαβάζουν μια εβραϊκή εφημερίδα, να δίνουν προσοχή σε κάθε λέξη, καμία από τις οποίες δεν τυπώνεται τυχαία, και να προσπαθούν να αποκρυπτογραφήσουν το εβραϊκό σχέδιο πίσω από αυτήν. Αυτά είναι τα θέματα που το φοιτητικό κίνημα ήθελε να φέρει την προσοχή όλων των Ρουμάνων όταν αποκάλεσε τα εβραϊκά δημοσιογραφικά γραφεία, χαρακτηρίζοντάς τα εχθρούς του ρουμανικού λαού. Τόνισα ότι οι τρομερές εκρήξεις των φοιτητικών μαζών οδηγήθηκαν από τη δύναμη της διαίσθησής τους και όχι από τους ηγέτες.

Γιατί είναι εύκολο για κάποιον να οδηγήσει πολλά άτομα στο σπίτι κάποιου για να οργανώσει μια εχθρική διαδήλωση, αλλά όταν μεγάλα πλήθη στρέφονται εναντίον κάποιου με εχθρότητα κατά την εντολή του ενστίκτου τους, τότε αυτό το άτομο καταδικάζεται, χωρίς δικαίωμα έφεσης, ως εχθρός το έθνος.

Ο "NUMERUS CLAUSUS"

Η φόρμουλα «numerus clausus» περνάει από στόμα σε στόμα κατά τις μαθητικές μάχες, αλλά όχι ως σωτήρια φόρμουλα, καθώς οι μάζες δεν εκδίδουν τύπους, επισημαίνουν απειλές.

"Numerus clausus" σημαίνει ότι, επειδή η εβραϊκή απειλή είναι σε μεγάλους αριθμούς, δεν μπορούμε πλέον να τους υποστηρίξουμε στα σχολεία, στο εμπόριο ή στη βιομηχανία ή σε ανεξάρτητα επαγγέλματα. «Προσοχή στους μεγάλους αριθμούς σας» σημαίνει «numerus clausus», καθώς υπερβαίνει τις δυνάμεις της εθνικής μας αντίστασης και αν δεν αναλάβουμε δράση, θα χαθούμε ως λαός.

Αυτή είναι η συνολική τιμή αυτού του τύπου. Ή, αν θέλετε, ως μέτρο οικονομίας, έχει την αξία μιας συνταγής έκτακτης ανάγκης, απαραίτητης πρώτης βοήθειας, αν και εντελώς ανεπαρκής για τη θεραπεία της ασθένειας. "Numerus clausus" per se σημαίνει: ο περιορισμός των Εβραίων σε σχολεία, επαγγέλματα κ.λπ. Σε ποιον αριθμό, αυτός ο περιορισμός; Η αναλογία του αριθμού όλων των Εβραίων προς τον αριθμό των Ρουμάνων στη Ρουμανία. Δηλαδή, αν υπάρχουν 15 εκατομμύρια Ρουμάνοι και 3 εκατομμύρια Εβραίοι στη Ρουμανία, το ποσοστό είναι 20%. Σύμφωνα με τον τύπο "numerus clausus", οι Εβραίοι πρέπει να γίνονται δεκτοί σε σχολεία, ιατρικά επαγγέλματα, μπαρ κ.λπ. σε αναλογία 20%: "numerus clausus" σημαίνει περιορισμό του αριθμού των Εβραίων στην αναλογία μεταξύ του αριθμού τους και του συνολικού αριθμού των Ρουμάνοι.

Το "Numerus clausus" είναι απλώς μια φόρμουλα για την αναδιανομή των Εβραίων στα έθνη, όχι μια φόρμουλα για την επίλυση του προβλήματος. Αυτή η φόρμουλα δεν λύνει σχεδόν τίποτα, καθώς ασχολείται με αξιοπρεπείς αναλογίες, αλλά δεν μειώνει το υψηλό ποσοστό των Εβραίων. Αν οι Εβραίοι είναι 3 εκατομμύρια, αυτό μένουν. Ειδικά, δεν αντιμετωπίζει την αιτία αυτού του υψηλού ποσοστού και δεν δείχνει τα μέσα με τα οποία μπορεί να μειωθεί. Τέλος, δεν αποτελεί από μόνο του το μέσο για την επίλυση του εβραϊκού προβλήματος.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Ο μεγάλος αριθμός Εβραίων εγείρει μια σειρά προβλημάτων: 1. Το πρόβλημα της ρουμανικής γης. 2. Το πρόβλημα των πόλεων. 3. Το πρόβλημα του ρουμανικού σχολείου και της άρχουσας τάξης. 4. Το πρόβλημα του εθνικού πολιτισμού.

Όλα αυτά τα αντιμετωπίζει άψογα ο καθηγητής AC Cuza στα γραπτά του. Άνθρωποι, Εθνικότητα στην Τέχνη, Άρθρα, Κοινοβουλευτικές Ομιλίες, Μάθημα Πολιτικής Οικονομίας. Οι ιδέες που παρουσιάζω παρακάτω ανήκουν ουσιαστικά στη σκέψη του καθηγητή Cuza.
Ο αριθμός των Εβραίων στη Ρουμανία δεν είναι ακριβώς γνωστός.
Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι συγκεντρωμένες στατιστικές έγιναν με τη μεγαλύτερη αδιαφορία από την πλευρά των Ρουμάνων πολιτικών για να μπορέσουν να καλύψουν το έργο της εθνικής προδοσίας και επειδή οι παντού Εβραίοι ξεφεύγουν από την αλήθεια των στατιστικών. Μια παροιμία λέει: «Οι Εβραίοι ζουν με τα ψέματα και πεθαίνουν όταν έρχονται σε επαφή με την αλήθεια». Παρεμπιπτόντως, για μεγάλο χρονικό διάστημα Διευθυντής Κρατικής Στατιστικής στο Υπουργείο Οικονομικών ήταν ο Leon Colescu, του οποίου το πραγματικό όνομα ήταν Leon Coler. Και από την άποψή τους έχουν δίκιο, γιατί αν οι Ρουμάνοι αντιμετώπιζαν τον ακριβή αριθμό του εβραϊκού πληθυσμού, θα συνειδητοποιούσαν ότι βρίσκονται αντιμέτωποι με μια πραγματική εθνική απειλή και θα ξεσηκώνονταν για να υπερασπιστούν την πατρίδα τους. Με άλλα λόγια, μπροστά στη στατιστική αλήθεια, η εβραϊκή εξουσία παραπαίει, πεθαίνει. Μπορεί να ζήσει μόνο κρύβοντας την αλήθεια, παραποιώντας την με ψέματα.
Πιστεύουμε ότι υπάρχουν 2 έως 2,5 εκατομμύρια Εβραίοι στη Ρουμανία. Αν ήταν μόνο ένα εκατομμύριο -όπως ισχυρίζονται- ο ρουμανικός λαός

αντιμετωπίζουν θανάσιμο κίνδυνο. Διότι σημασία δεν έχει μόνο ο ίδιος ο αριθμός, η ποσότητα, αλλά και η ποιότητα αυτού του αριθμού, ιδιαίτερα οι θέσεις που κατέχουν οι Εβραίοι στη λειτουργική δομή του κράτους και στη ζωή του έθνους σε όλες τις πτυχές του.

Ο τόπος μας υπήρξε χώρα εισβολών. Αλλά ποτέ, σε όλη τη μακρόχρονη ιστορία του, ένας εισβολέας δεν έφτασε σε τόσο τρομερό αριθμό όσο οι σημερινοί Εβραίοι.
Οι εισβολές πέρασαν από πάνω μας. οι σημερινοί εισβολείς δεν φεύγουν ποτέ. Εγκαθίστανται εδώ στη γη μας σε πιο άγνωστους αριθμούς από ποτέ και κρατάνε σαν ψώρα στο σώμα και στους ανθρώπους αυτής της γης.
Πότε ξεκίνησε αυτή η εβραϊκή εισβολή; Μόνο αρκετές χιλιάδες Εβραίοι βρέθηκαν γύρω στο 1800 σε όλη τη Μολδαβία. Το 1821, στο Βουκουρέστι υπήρχαν 120 οικογένειες.

Αυτή η καθυστερημένη εγκατάσταση στη χώρα μας οφείλεται στο γεγονός ότι οι Εβραίοι ανέκαθεν ασχολούνταν με το εμπόριο και το εμπόριο απαιτεί ελευθερία και ασφάλεια για να αναπτυχθεί.

Αυτές οι δύο προϋποθέσεις έλειπαν στη Ρουμανία: αφενός, η ελευθερία εκμετάλλευσης του ρουμανικού εδάφους, επομένως κάθε προοπτική επέκτασης του εμπορίου, και, αφετέρου, η σταθερότητα και η ασφάλεια. Η ρουμανική γη ήταν η πιο ανασφαλής γη στον κόσμο. Ο Ρουμάνος αγρότης δεν είχε καμία ασφάλεια για το σπίτι, τα ζώα, την εργασία ή τις καλλιέργειες από χρόνο σε χρόνο. Η χώρα μας ερημώθηκε από εισβολές και χρησίμευσε ως θέατρο πολέμου για αιώνες, συχνά με τον απόηχο της ξένης κυριαρχίας και των αιματηρών αφιερωμάτων.

Τι έπρεπε να κάνουν οι Εβραίοι σε αυτή τη γη; Να πολεμήσετε τους Ούννους, τους Τάρταρους, τους Τούρκους;
Η εβραϊκή εισβολή ξεκίνησε μόλις πριν από 100 χρόνια. Ως αποτέλεσμα της ειρήνης της Αδριανούπολης το 1829, παραχωρήθηκε η ελευθερία του εμπορίου και ταυτόχρονα άρχισαν να εμφανίζονται οι ορίζοντες μιας πιο ειρηνικής ζωής. Τότε ήταν που άρχισε η εισβολή τους, που αυξανόταν χρόνο με το χρόνο πάνω από τα κεφάλια των Ρουμάνων μας, ειδικά εκείνων των Μολδαβών, στραγγίζοντας μας από πλούτη, καταστρέφοντάς μας ηθικά και απειλώντας μας με εξαφάνιση. Το 1848, Μολδαβοί έμποροι και βιομήχανοι άρχισαν να διαμαρτύρονται στον Mihail Sturza, τον ηγεμόνα, απαιτώντας μέτρα κατά των Εβραίων εμπόρων και τον ανέντιμο ανταγωνισμό τους.

Από τότε, η εισβολή αυξάνεται σταθερά. Η «εισβολή» μπορεί να μην είναι ο σωστός όρος, καθώς προϋποθέτει την ιδέα της βίας, του ηθικού και σωματικού θάρρους.
Η «εβραϊκή διείσδυση» είναι περισσότερο

εύστοχος όρος, καθώς περικλείει καλύτερα την ιδέα της οξυδερκούς διείσδυσης, της δειλής και ύπουλης διείσδυσης. Γιατί δεν είναι μικρό πράγμα να κλέβεις τη γη και τον πλούτο ενός λαού, χωρίς να δικαιολογείς τη μάχη, την αντιμετώπιση κινδύνων, τη μεγάλη θυσία, την κατάκτηση που επιτεύχθηκε. Σιγά σιγά κατέκτησαν το μικρό ρουμανικό εμπόριο και βιομηχανία. στη συνέχεια, χρησιμοποιώντας την ίδια δόλια τακτική, επιτέθηκαν σε μεγάλες επιχειρήσεις και μεγάλη βιομηχανία, αποκτώντας έτσι τον έλεγχο των πόλεων στο βόρειο μισό της χώρας. Η επίθεση στη ρουμανική μεσαία τάξη πραγματοποιήθηκε με αυτή την ακρίβεια που βρέθηκε μόνο στην περίπτωση ορισμένων αρπακτικών εντόμων, τα οποία, για να παραλύσουν τον εχθρό, τον τσιμπούσαν στη σπονδυλική στήλη.

Δεν θα μπορούσαν να έχουν επιλέξει πιο κατάλληλη τοποθεσία. Η επιτυχής επίθεση στη μεσαία τάξη σήμαινε το σπάσιμο του ρουμανικού λαού στα δύο. Είναι η μόνη τάξη που έχει διπλή επαφή: χαμηλή, με την τάξη των αγροτών, που επιτίθεται πάνω της και ασκεί εξουσία πάνω της λόγω της καλύτερης οικονομικής της κατάστασης και εκπαίδευσης. με την άρχουσα τάξη που κρατά στους ώμους της. Μια επιτυχημένη επίθεση στη μεσαία τάξη, δηλαδή η καταστροφή της, φέρνει στο πέρασμά της μια θανατηφόρα συνέπεια, χωρίς να απαιτείται περαιτέρω προσπάθεια από την πλευρά του επιτιθέμενου: α) Η κατάρρευση της άρχουσας τάξης (Αυτή η άρχουσα τάξη τελικά θα καταρρεύσει), β.) Η αδυναμία της ανασύστασής του, γ) Η σύγχυση και η ζωοποίηση, η ήττα και η υποδούλωση της τάξης των αγροτών. Τελικά, η εβραϊκή επίθεση στη ρουμανική μεσαία τάξη προορίζεται να είναι θάνατος. Ο θάνατος του ρουμανικού λαού δεν σημαίνει τον θάνατο του τελευταίου Ρουμάνου, όπως φαντάζονται ορισμένοι. Αυτός ο θάνατος σημαίνει ζωή σε δουλεία. Η μείωση σε σκλαβιά αρκετών εκατομμυρίων Ρουμάνων αγροτών, που θα δούλευαν για τους Εβραίους. Εδώ είναι τα συμπεράσματα του καθηγητή Nicolae Iorga για τον αριθμό των Εβραίων και την άφιξή τους στα μέρη μας. Ο καθηγητής Lorga στο "The History of the Jews in our Principalities", μια εργασία που παρουσιάστηκε στη Ρουμανική Ακαδημία στις 13 Σεπτεμβρίου 1913, εξηγώντας αυτό το ερώτημα, διευκρινίζει, μεταξύ άλλων:

«στο Neamt, αρκετοί Εβραίοι εγκαταστάθηκαν στα εδάφη της Μονής μεταξύ 1764-1766» (σελ. 18).

«Στην Μποτοσάνη κανένα έγγραφο του ηγεμόνα όπως αυτό του 1757 δεν αναφέρει Εβραίους μεταξύ των άλλων κατοίκων της πόλης» (σελ. 17).

«Μερικές φορές ένας Εβραίος εμφανίζεται στη Σουτσεάβα ως ταβερνιάρης σε εκκλησιαστικά εδάφη· μερικές φορές ως μικροέμποροι στο Ocna, στο Harlau, στο Siretiu, στο Galati, στο Barlad (υπήρξε μια εποχή που οι Χριστιανοί του Barladian μπορούσαν να ειπωθούν ότι ασχολούνταν με το εμπόριο περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο άλλο επάγγελμα) "(σελ.10); «Έπειτα στη Ρωμαϊκή όπου το 1741 ήταν γνωστοί μόνο οι «Μολδαβοί» και οι «Αρμένιοι»· στο Targul Frumos όπου το 1755 αναφέρονται «δύο ταβέρνες» και μια Εβραία ως υπάρχουσες» (σ. 17-18).

Στην Μπουκοβίνα, την εποχή της προσάρτησής της το 1775:

«Στις περιοχές Cernauti και Campulung, στις οποίες προσαρτήθηκαν τμήματα του Hotin και της Suceava - σε όλες αυτές τις περιοχές - πριν από την αυστριακή αυτοκρατορική κυριαρχία υπήρχαν μόνο 206 εβραϊκές οικογένειες.

Το 1775, λόγω της πλημμύρας της Γαλικίας, ο αριθμός τους έφτασε τις 780-800 οικογένειες.
Ο πρώτος κυβερνήτης της χώρας, στρατηγός Ehzenberg, έμαθε ότι είναι αφοσιωμένοι κυρίως στη δημιουργία ταβέρνων, με κρασί, ουίσκι, μπύρα...
Είναι, λέει ο στρατηγός, «οι πιο διεστραμμένοι άνθρωποι, με τάση προς την τεμπελιά, που ζουν, χωρίς πολλά προβλήματα, με τον ιδρώτα των χριστιανών εργατών». "

Μια επιτροπή που λειτούργησε το 1781 δείχνει ότι:

«Σε αυτή τη χώρα οι Εβραίοι έχουν τη συνήθεια να αγοράζουν από τον αγρότη την γκόμενα στο αυγό, το μέλι στο άνθος, το αρνί στην κοιλιά της μητέρας, για ένα ασήμαντο ποσό, και μέσω αυτής της τοκογλυφίας ρουφούν εντελώς τους κατοίκους. , οδηγώντας τους στη φτώχεια, έτσι ώστε οι αγρότες που βαρύνονται έτσι με χρέη να μην βρίσκουν πόρους για το μέλλον για να σωθούν, αλλά να φεύγουν από τη χώρα.Βλέπουμε τη διοίκηση αυτής της χώρας (Μολδαβία), μετά τους βογιάρους, ιδιαίτερα τον Constantin Moruzi , υπερασπιζόμενοι τον εαυτό τους απεγνωσμένα από αυτούς. "

"... Καθώς οι Καμπάλ πρόσφεραν στον Ένζενμπεργκ γραπτώς 5,00,0 χρυσά νομίσματα ετησίως για να αντέξουν την παλιά κατάσταση πραγμάτων, δικάστηκε επίσης να διαφθείρουν τον ηγεμόνα μας, αλλά απέρριψε τα ΧΡΗΜΑΤΑ αντί να εκθέσει τη χώρα του σε ολοκληρωτική καταστροφή" , (σελ.20).

Και αργότερα, γύρω στο 1840-48, είναι αυτό που λέει ο καθηγητής Iorga:

«Θα μπορούσε κανείς να μετρήσει αυτές τις εγκαταστάσεις εκμετάλλευσης και εξαθλίωσης για λογαριασμό, ταβέρνα με ταβέρνα, με μπουκάλια πατάτες wbiskey και άλλα δηλητήρια, σε όλη τη Μολδαβία, εξαντλώντας έναν αγώνα τροφής για τις πολιτισμένες κακίες της άρχουσας τάξης» (σελ. 34).

Και ο καθηγητής Iorga γράφει για:

«Ακόμα κι έτσι, η επέμβαση των ξένων, που προωθούνται από εβραϊκά στοιχεία στη χώρα, δεν σταμάτησε. Το 1878, επέβαλαν όρους πριν αναγνωρίσουν την ανεξαρτησία της Ρουμανίας (κέρδισαν με τόσες θυσίες αίματος Ρουμανίας) και σώρευσαν ταπεινώσεις στο ζήτημα της ανεξαρτησίας: πόσα πληρώνουν οι σημερινοί Kahals στους ηγέτες της Ρουμανίας;

Η Ρουμανία, η οποία δεν μπορεί να μην αυτοκτονήσει παραχωρώντας πολιτικά τον μισό της εαυτό στην εξουσία των Μολδαβών Εβραίων... Και δεδομένου ότι ο Kogalniceanu υπερασπίστηκε τα χωριά από το αλκοόλ και την εβραϊκή τοκογλυφία, ο κ. Maiorescu υπερασπίζεται την αξιοπρέπεια της Ρουμανίας από την προσβολή της παραχώρησης πολιτικών δικαιωμάτων σε αλλοδαπούς στη χώρα ως αποτέλεσμα της πίεσης από τους ομοθρήσκους του στο εξωτερικό. ”(σελ. 39).

Αναφέρω αυτά τα παραδείγματα όπως αναφέρει μια μεγάλη, αναγνωρισμένη και αδιαμφισβήτητη επιστημονική αρχή, για να ρίξει φως στις απαρχές των εβραϊκών οικισμών στο ρουμανικό έδαφος.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΣ ΓΗΣ - Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΔΡΑΣ

Δεν μπορεί να υπάρχουν άνθρωποι σε αυτόν τον κόσμο, ακόμα κι αν ήταν μια φυλή άγριων που, αντιμέτωποι με μια ξένη εισβολή, δεν θα αντιμετώπιζαν με λυπηρό πόνο τα δεινά της γης τους. Όλοι οι λαοί του κόσμου, από την αρχή της ιστορίας μέχρι σήμερα, υπερασπίστηκαν το έδαφος της πατρίδας τους. Η ιστορία όλων των λαών, όπως και η δική μας, είναι γεμάτη αγώνες για την υπεράσπιση των εδαφών τους. Ήταν μια ανωμαλία, μια αρρωστημένη κατάσταση της δικής μας, της ρουμανικής νεολαίας, που λογιστήκαμε στην υπεράσπιση της απειλούμενης γης μας; Ή ανωμαλία αν δεν τον υπερασπιστήκαμε όταν τον βλέπαμε να κινδυνεύει; Θα ήταν ανωμαλία να μην το υπερασπιστούμε, δηλαδή να μην κάνουμε αυτό που έχουν κάνει όλα τα έθνη. Το να θέσουμε τον εαυτό μας σε αντίφαση με ολόκληρο τον κόσμο και με ολόκληρη την ιστορία μας θα ήταν μια ανωμαλία και μια κατάσταση ασθένειας.

Γιατί, αναρωτιέμαι, όλοι οι λαοί πολέμησαν, πολέμησαν και θα πολεμούν πάντα για την υπεράσπιση των εδαφών τους; Η γη είναι το θεμέλιο της ύπαρξης ενός έθνους. Το έθνος έχει τις ρίζες του σαν δέντρου βαθιά στο χώμα, από όπου αντλεί την τροφή του και τη ζωή του. Δεν υπάρχουν άνθρωποι που να μπορούν να ζήσουν χωρίς γη, όπως δεν υπάρχουν δέντρα που να μπορούν να ζήσουν κρεμασμένα στον αέρα. Ένα έθνος που δεν έχει δική του γη δεν μπορεί να ζήσει αν δεν εγκατασταθεί στη γη ενός άλλου έθνους - στο σώμα του, υπονομεύοντας τα προς το ζην. Υπάρχουν νόμοι που δόθηκαν από τον Θεό που διατάσσουν τη ζωή των λαών. Ένας τέτοιος νόμος είναι ο εδαφικός νόμος. Ο Θεός έχει δώσει σε κάθε λαό μια καθορισμένη περιοχή για να ζήσει, να αναπτυχθεί και στην οποία να αναπτυχθεί και να δημιουργήσει τον δικό του πολιτισμό.

Το εβραϊκό πρόβλημα στη Ρουμανία, όπως και αλλού, συνίσταται στην παραβίαση από τους Εβραίους αυτού του φυσικού νόμου της επικράτειας. Εισέβαλαν στην επικράτειά μας. Αυτοί είναι οι παραβάτες και δεν είμαστε εμείς, ο ρουμανικός λαός, που καλούμαστε να φέρουμε τις συνέπειες του αδικήματος του. Η στοιχειώδης λογική μας λέει: ο δράστης πρέπει να φέρει τις συνέπειες του αδικήματος που διαπράχθηκε. Θα πρέπει να υποφέρει; Αφήστε τον να υποφέρει!

Όλοι οι παραβάτες υποφέρουν. Καμία λογική στον κόσμο δεν θα μου πει ότι πρέπει να πεθάνω για την παράβαση που διαπράττουν άλλοι.

Έτσι, το εβραϊκό πρόβλημα δεν προκύπτει από το «φυλετικό μίσος». Προέρχεται από μια παράβαση που διέπραξαν οι Εβραίοι ενάντια στους νόμους και τη φυσική τάξη στην οποία ζουν όλοι οι λαοί.

του κόσμου. Η λύση στο εβραϊκό πρόβλημα; Εδώ είναι: η επανείσοδος των παραβατών στην καθολική φυσική τάξη και τους

σεβόμενος το φυσικό δίκαιο. Αλλά οι νόμοι της χώρας απαγορεύουν επίσης την εβραϊκή εισβολή.
Το άρθρο 3 του Συντάγματος λέει: «Το έδαφος της Ρουμανίας δεν μπορεί να αποικιστεί από πληθυσμό ξένης καταγωγής».
Τι σημαίνει το γεγονός ότι δύο εκατομμύρια Εβραίοι εγκαθίστανται στη ρουμανική επικράτεια, αν όχι αποικισμό; Αλλά αυτό το έδαφος είναι αναφαίρετη και αμετάκλητη ιδιοκτησία του ρουμανικού λαού. Και όπως έγραψε κάποιος, όχι μετά από 50, ούτε μετά από 100, αλλά ακόμη και χιλιάδες χρόνια αργότερα, θα διεκδικήσουμε το δικαίωμα σε αυτή τη γη καθώς θα ανακατακτήσουμε τα εδάφη της Τρανσυλβανίας μετά από 1000 χρόνια ουγγρικής κατοχής.

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΓΗ ΜΑΣ

Όλοι οι άνθρωποι γύρω μας ήρθαν από κάπου αλλού και εγκαταστάθηκαν στη γη που ζουν τώρα. Η ιστορία μας δίνει ακριβείς ημερομηνίες για την άφιξη Βούλγαρων, Τούρκων, Μαγυάρων κ.λπ. Μόνο ένας λαός προήλθε από το τίποτα: ο δικός μας. Γεννηθήκαμε σε αυτή τη γη στην ομίχλη του χρόνου μαζί με βελανιδιές και έλατα. Μας συνδέει όχι μόνο το ψωμί και η ύπαρξη που μας παρέχει καθώς το δουλεύουμε, αλλά και όλα τα κόκαλα των προγόνων μας που κοιμούνται στο χώμα του. Όλοι οι γονείς μας είναι εδώ. Όλες οι αναμνήσεις μας, όλη η δόξα μας στον καιρό του πολέμου, όλη η ιστορία μας εδώ, σε αυτή τη γη, είναι θαμμένη.

Εδώ είναι τα ερείπια της Sarmisegetuza με τις στάχτες του αθάνατου βασιλιά Decebal, γιατί όποιος ξέρει να πεθαίνει σαν Decebal δεν πεθαίνει ποτέ. «Εδώ αναπαύονται οι ηγεμόνες Μουσάτιν και οι ηγεμόνες Βασαράβοι. εδώ στο Podul Inalt, Razboeni, Suceava, Baia, Hotin, Soroca, Tighina, Cetatea Alba, Chilia, κοιμούνται οι Ρουμάνοι που έπεσαν εκεί στη μάχη, ευγενείς και αγρότες, τόσο πολλοί όσο τα φύλλα και οι λεπίδες του χόρτου.

Στο Posada, Calugareni, στους ποταμούς Olt, jiu e.Cerna, σε Turda; στα βουνά του άτυχου και ξεχασμένου Moti de Vidra, στο Huedin και στην Alba-Iulia (τόπος βασανιστηρίων του Horia και των αδερφών του στα όπλα), υπάρχουν παντού μαρτυρίες μαχών και τάφοι ηρώων. Σε όλα τα Καρπάθια, από τα Όρη Ολτενιά στο Ντραγοσλαβέλε και το Πρεντέαλ, από το Οϊτούζ μέχρι το Βάτρα Ντορνέι, στις κορυφές και στο βυθό των κοιλάδων, παντού κυλούσε το ρουμανικό αίμα σαν ποτάμια. μέσα στη νύχτα, σε δύσκολες στιγμές για τον λαό μας, ακούσαμε το κάλεσμα από το έδαφος της Ρουμανίας να μας προτρέπει να πολεμήσουμε. Ρωτώ και περιμένω απάντηση: με ποιο δικαίωμα οι Εβραίοι θέλουν να μας πάρουν αυτή τη γη;

Σε ποιο ιστορικό επιχείρημα βασίζουν τις αξιώσεις τους και κυρίως το θράσος με το οποίο μας προκαλούν, τους Ρουμάνους, εδώ στη γη μας; Είμαστε συνδεδεμένοι με αυτή τη γη με εκατομμύρια τάφους και εκατομμύρια αόρατες κλωστές που μόνο η ψυχή μας νιώθει, και αλίμονο σε όσους προσπαθούν να μας αρπάξουν μακριά της.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Αλλά μέσα στο πεδίο εφαρμογής αυτής της ρουμανικής γης, οι Εβραίοι δεν εγκαταστάθηκαν πουθενά, τυχαία. Εγκαταστάθηκαν σε πόλεις, σχηματίζοντας μέσα τους αληθινά νησιά συμπαγών εβραϊκών πληθυσμών. Αρχικά, εισέβαλαν και κατακτήθηκαν οι εμπορικές πόλεις και κωμοπόλεις της βόρειας Μοϊδαβίας: Cernauti, Hotin, Suceava, Dorohoi, Botosani, Soroca, Burdujeni, Itcani, Briceni, Secureni κ.λπ.

Πριν από αυτούς, ο Ρουμάνος έμπορος και έμπορος εξαφανίστηκε σταδιακά - σήμερα ένας δρόμος, αύριο ένας άλλος, μεθαύριο ένας τομέας. Σε λιγότερο από 100 χρόνια,

Τα ρουμανικά κέντρα αρχαίας φήμης έχασαν τον ρουμανικό χαρακτήρα τους, παίρνοντας την ομοιότητα με αληθινά εβραϊκά οχυρά. Οι άλλες πόλεις στη Μολδαβία έπεσαν επίσης γρήγορα: Ρόμαν, Πιάτρα, Φαλτιτσένι, Μπακάου, Βασλούι, Μπαριάντ, Χούσι, Τεκούτσι, Γαλάτι. και το Ιάσιο, η δεύτερη πρωτεύουσα της Μολδαβίας -μετά την πρώτη, και η πρώην Suceava μας- έχει μεταμορφωθεί πολύ απλά σε μια βρώμικη εβραϊκή φωλιά, που περιβάλλει τα φτωχά και ένδοξα ερείπια του φρουρίου του Μεγάλου Στεφάνου.

Τώρα, στο Ιάσιο, μπορείτε να περπατήσετε σε ολόκληρους δρόμους και τομείς χωρίς να συναντήσετε ποτέ έναν Ρουμάνο ή βλέπω ένα

Ρουμανικό σπίτι ή ρουμανικό κατάστημα. Οι άνθρωποι περνούν από διάσημες εκκλησίες, τώρα ερειπωμένες και παρακμασμένες:. η Εκκλησία του Ταλπαλάρι* που χτίστηκε από τη συντεχνία των Ρουμάνων τσαγκάρηδων, η Εκκλησία του Κουρελαρί* που χτίστηκε από τη συντεχνία των Ρουμάνων ιπποσκευαστών. Όλα καταρρέουν. Στη μεγάλη πόλη του Ιασίου, δεν υπάρχει πλέον Ρουμάνος τσαγκάρης ή κατασκευαστής λουριών.

Η εκκλησία του Αγίου Νικολάου του Φτωχού, της παλιάς Μολδαβικής αριστοκρατίας, έχει καταρρεύσει εντελώς. και στους τάφους γύρω τους, τα εβραϊκά εστιατόρια εξακολουθούν να απορρίπτουν τα σκουπίδια, τα σκουπίδια και τα σκουπίδια τους. Η Εκκλησία στην Κεντρική Πλατεία, όπου βρίσκεται ο μεγαλύτερος κόσμος, είναι κλειστή λόγω έλλειψης κόσμου. Και είναι ο εβραϊκός πληθυσμός που αποτελεί αυτή τη συσσώρευση ανθρώπων τώρα. Στην οδό Lapusneanu, το παλάτι της Cuza Voda, που σχεδόν στενάζει σαν να πονάει, έχει μετατραπεί σε εβραϊκή τράπεζα και στον πρώην κήπο του διακρίνεται ένα παλαιστινιακό εβραϊκό θέατρο. Ο ξένος εισβολέας πατάει ό,τι πιο ιερό θεωρούμε. Η καρδιά μας στενάζει από αγωνία. Εμείς τα παιδιά, με διχασμένη ψυχή, αναρωτιόμαστε: πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν Ρουμάνοι που να συμπεριφέρονται με τέτοια έχθρα στους ανθρώπους τους; Πώς μπορεί να υπάρχουν τόσοι προδότες; Πώς και δεν παρατάχθηκαν στον τοίχο ή δεν κάηκαν ζωντανοί τη στιγμή της προδοσίας τους; Πώς γίνεται να είναι όλοι απαθείς; Πώς και δεν κάνουμε τίποτα;

Είναι προβλήματα συνείδησης που μας βαραίνουν, που ενοχλούν την ψυχή μας, αναστατώνουν τη ζωή μας. Ξέρουμε ότι δεν θα βρούμε ποτέ την ησυχία μας παρά μόνο στις μάχες, στα βάσανα ή στους τάφους. Η σιωπή μας μας σκεπάζει δειλία και κάθε λεπτό καθυστέρησης μοιάζει να μας σκοτώνει.

Δεν αναφέρουμε καν τις εμπορικές πόλεις και τα χωριά της Βεσσαραβίας που είναι ανοιχτές πληγές στο κουρασμένο και στριμωγμένο σώμα της χώρας.
Δεν αναφέραμε καν το Maramures, όπου οι Ρουμάνοι, σε κατάσταση σκλαβιάς, πεθαίνουν καθημερινά. Δεν υπάρχουν λόγια που να μπορούν να περιγράψουν τη μεγάλη τραγωδία του Maramures. Αλλά η σήψη εξαπλώθηκε σαν καρκίνος. έφτασε στο Ramnicul-Sarat, το Buzau, το Ploesti και διείσδυσε στην πρωτεύουσα. Σε 15 χρόνια, το Vacaresti, μια αρχαία ρουμανική γειτονιά, έπεσε. Ο Ντουντέστι έπεσε εντελώς. ομοίως οι Ρουμάνοι έμποροι στο Calea Grivitei. Οι διάσημοι έμποροι της γειτονιάς Obor πεθαίνουν και αντικαθίστανται από Εβραίους. Calea Victorieil * έπεσε. Σήμερα, στην πραγματικότητα, έχει γίνει απλώς ένας ρουμανικός δρόμος «ήττας». για τα τρία τέταρτα των ακινήτων στην Calea Victoriei ανήκουν πλέον σε Εβραίους. Τα τελευταία δέκα χρόνια οι Εβραίοι εξαπλώθηκαν δυτικά κατά μήκος της πεδιάδας του Δούναβη στην Oltenia και στην πρωτεύουσα της Κραϊόβα, την πρωτεύουσα του Μιχαήλ του Γενναίου. πήγαν στο Ramnicul-Valcea, στο Severin, υπό την προστασία Ρουμάνων πολιτικών που, καλοπληρωμένοι, προσποιούνται ότι δεν υπάρχει εβραϊκό πρόβλημα.

Αυτή η προδοσία από αυτούς τους πολιτικούς του λαού τους είναι τόσο φρικτή που αν είναι ακόμα ζωντανοί, ο λαός πρέπει να βγάλει τα μάτια του. αν είναι νεκροί, τα οστά τους πρέπει να ξεθάψουν και να καούν σε δημόσιες πλατείες. Τα παιδιά και τα εγγόνια τους έπρεπε να διωχθούν, η περιουσία τους να κατασχεθεί και να στιγματιστούν με το επίθετο «γιοι προδοτών». Η απώλεια των ρουμανικών πόλεων μας έχει καταστροφικές συνέπειες για εμάς, καθώς οι πόλεις είναι το οικονομικό κέντρο ενός έθνους. Σε αυτά συσσωρεύεται όλος ο πλούτος της χώρας. Ώστε όποιος ελέγχει τις πόλεις να ελέγχει τα μέσα επιβίωσης, τον πλούτο ενός έθνους. Θα ήταν αδιάφορο για εμάς τους Ρουμάνους που είμαστε οι κάτοχοι του εθνικού μας πλούτου; Εμείς ή οι Εβραίοι; Για οποιονδήποτε στον κόσμο, αυτό θα μπορούσε να είναι θέμα αδιαφορίας. Γιατί ένας πληθυσμός αναπαράγεται και αναπτύσσεται μέσα του

μέσα διαβίωσης που διαθέτει, Όσο λιγότερα αυτά τα μέσα, τόσο μικρότερη είναι η αύξηση του εν λόγω πληθυσμού και μικρότερες οι πιθανότητες ανάπτυξής του και αντίστροφα. Αυτές οι αλήθειες για το νόμο του πληθυσμού έχουν μελετηθεί από όλους τους οικονομολόγους και διατυπώθηκαν από τον καθηγητή Cuza με απαράμιλλη σαφήνεια. Το πέρασμα του ρουμανικού πλούτου στα χέρια των Εβραίων δεν σημαίνει μόνο οικονομική ή πολιτική εξάρτηση από τους Ρουμάνους -για όσους δεν έχουν οικονομική ελευθερία δεν έχουν πολιτική ελευθερία- αλλά σημαίνει περισσότερα: μια εθνική απειλή που συντρίβει την ίδια την ικανότητά μας να αναπτυχθούμε σε πληθυσμό. Καθώς τα βιοποριστικά μας μέσα εξαφανίζονται, εμείς οι Ρουμάνοι θα χαθούμε στη γη μας, αφήνοντας τις θέσεις μας στα χέρια του εβραϊκού πληθυσμού, του οποίου ο αριθμός αυξάνεται μέρα με τη μέρα, τόσο λόγω εισβολής από το εξωτερικό όσο και λόγω κατάληψης των μέσων διαβίωσής μας. επιβίωση, τα πλούτη μας.

* Πληθυντικός αριθμός για τσαγκάρης και κατασκευαστής λουριών, αντίστοιχα. (Τρ.)

Δεύτερον, οι πόλεις είναι τα πολιτιστικά κέντρα ενός έθνους**. Εδώ στις πόλεις υπάρχουν σχολεία, βιβλιοθήκες, θέατρα, αίθουσες διδασκαλίας, όλα εξυπηρετούν τους κατοίκους της πόλης. Μια εβραϊκή οικογένεια μπορεί εύκολα να υποστηρίξει πέντε ή έξι παιδιά στο σχολείο, ενώ ο Ρουμάνος χωρικός, σε κάποιο απομακρυσμένο χωριό μακριά από την πόλη, δύσκολα μπορεί να στείλει ένα παιδί στο σχολείο μέχρι το τέλος. Και σε αυτή την περίπτωση είναι εντελώς εξαντλημένος σε δυνάμεις και πλούτη σε σημείο να θέτει σε κίνδυνο την ευημερία των άλλων τεσσάρων πέντε παιδιών στο σπίτι. Έτσι, όποιος ελέγχει τις πόλεις ελέγχει τις δυνατότητες συμμετοχής στον πολιτισμό. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Είναι μέσα από τις πόλεις και τα σχολεία που ένα έθνος εκπληρώνει την πολιτιστική του αποστολή στον κόσμο. Πώς είναι δυνατόν οι Ρουμάνοι να εκπληρώσουν την πολιτιστική τους αποστολή μέσα από εβραϊκές φωνές, στυλό, καρδιές και μυαλά;

Τέλος, οι πόλεις είναι τα πολιτικά κέντρα ενός έθνους, τα έθνη ακολουθούν το προβάδισμα των πόλεων. Όποιος ελέγχει τις πόλεις, άμεσα ή έμμεσα, έχει την πολιτική ηγεσία της χώρας. Τι μένει από την ύπαιθρο έξω από τις πόλεις; Πλήθος πολλών εκατομμυρίων αγροτών, χωρίς ανθρώπινα μέσα ζωής, εξαντλημένοι και εξαθλιωμένοι, χωρίς πολιτισμό, δηλητηριασμένοι από το ποτό, με επικεφαλής τους πλούσιους Εβραίους που γίνονται τώρα άρχοντες των ρουμανικών πόλεων ή από τους Ρουμάνους (δήμαρχοι, δήμαρχοι, αστυνομία, χωροφύλακες , υπουργοί του υπουργικού συμβουλίου) που είναι ονομαστικοί διαχειριστές μόνο και μόνο επειδή δεν είναι παρά ύπτιοι εκτελεστές των εβραϊκών σχεδίων. Αυτοί οι αξιωματούχοι υποστηρίζονται, κολακεύονται, πλημμυρίζονται με δώρα, συμμετέχουν σε διοικητικά συμβούλια, πληρώνονται κάθε μήνα από τη δικαστική οικονομική εξουσία (ο Ιούδας πληρώθηκε μόνο μία φορά). Η λαγνεία τους για χρήμα διεγείρεται, οδηγούνται στην πολυτέλεια και την κακία, και όταν δεν υπακούουν στις εβραϊκές οδηγίες και διατάγματα, απλώς εκδιώκονται, αν και είναι υπουργοί του υπουργικού συμβουλίου. Οι μισθοί και τα επιδόματά τους κόβονται, οι κλοπές τους αποκαλύπτονται και σκιερές συμφωνίες αποκαλύπτονται, εμπλέκοντάς τους για να τους συμβιβάσουν.

Αυτό είναι ό,τι απομένει από τη ρουμανική πατρίδα από τότε που χάσαμε τις πόλεις μας: μια ανέντιμη άρχουσα τάξη, ένας λαός αγροτών χωρίς ελευθερία και όλα τα παιδιά της Ρουμανίας χωρίς χώρα και χωρίς μέλλον.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΜΑΝΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Όποιος ελέγχει τις πόλεις ελέγχει τα σχολεία και όποιος ελέγχει τα σχολεία σήμερα ελέγχει τη χώρα αύριο. Εδώ είναι μερικά στατιστικά στοιχεία από το 1920:

Η κατάσταση στο Πανεπιστήμιο του Cernauti

Φιλοσοφική Σχολή.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Θερινό εξάμηνο, Ρουμάνοι: 174; Εβραίοι 574.

Scbool of Law.

Θερινό εξάμηνο, κατά ονομασία: Ορθόδοξος:
237 (Ρουμάνοι και Ρουθηναίοι)
Καθολικοί: 98
Λουθηρανοί: 26
Άλλες θρησκείες: 31
Εβραϊκά: 506

De Situatia demografica a Romaniei (Η δημογραφική κατάσταση στη Ρουμανία) του Εμ.
Vasiliu-Cluj σελ. 84

*
**The Victory Way, μια μοντέρνα εμπορική λεωφόρος (Tr.)
Βλέπε AC Cuza, Apararea Nationala ("The National Defense") No. 3, 1 Maΐου 1922.

στη Βεσσαραβία

Αγροτικά δημοτικά σχολεία: Αγόρια:
72.88,9 Ρουμάνοι, 1.974 μη Ρουμάνες εθνοτικές χριστιανές Κορίτσια: 27.555 Ρουμάνοι, 1.302 , 1.281 Εβραίοι.
μη Ρουμάνοι χριστιανοί , 2.147 Εβραίοι.

Αστικά Δημοτικά Σχολεία: Αγοριών.
6.385 Ρουμάνοι, 2.435 μη Ρουμάνοι, εκ των οποίων οι 1.351 ήταν Εβραίοι. Κορίτσια:
5.501 Ρουμάνοι, 2.435 μη Ρουμάνοι, εκ των οποίων οι 1.492 ήταν Εβραίοι.

Σχολές δευτεροβάθμιας και
επαγγελματικής εκπαίδευσης: 1.535 Ορθόδοξες, 6.302
Εβραϊκά,

Μικτά σχολεία δευτεροβάθμιας
εκπαίδευσης: 690 Ορθόδοξα, 1341 Εβραϊκά.

(Op.cit, σελ. 84-5)

στο αρχαίο βασίλειο

Ρουμάνοι Εβραίοι
Λύκειο Bacau 363 198
Λύκειο Μποτοσάνης 229 127
Γυναικείο Λύκειο Μποτοσάνης 155 173
Λύκειο Δωροχών 177 167
Λύκειο Φαλτικένης 152 100
Εθνικό Λύκειο, Ιάσιο 292 201
Γυμνάσιο Alexander the Good Gymnasium, Iasi 93 215
Stefan the Great Gym, Iasii 94 120
Ρωμαϊκό Λύκειο 256 157
Λύκειο Piatra-Neamt 343 179

Ιδιωτικά σχολεία:
Βουκουρέστι 441 781
Ιάσιο 37' 108
Γαλάτη 1,90, 199

(0p.cii. Σελ. 85-7)

* Μολδαβία και Βλαχία πριν από την ένωση της Ρουμανίας το 1918. (α)

Η κατάσταση στο Πανεπιστήμιο του Ιασίου
Ρουμάνοι Εβραίοι
Ιατρική Σχολή 546 831
Φαρμακευτική Σχολή 97 299
Σχολή Τεχνών 35 1 100
Σχολή Επιστημών 722 321
Νομική Σχολή 1.743 370

(0p.cit. Σελ.87-8)

Το εκπαιδευτικό σύστημα της Ρουμανίας, που καταστράφηκε έτσι από τον μεγάλο αριθμό Εβραίων, εγείρει δύο προβλήματα:

1. Το πρόβλημα της ρουμανικής άρχουσας τάξης, γιατί τα σχολεία αποτελούν τους αυριανούς ηγέτες, όχι μόνο τους πολιτικούς, αλλά όλους τους ηγέτες σε όλους τους τομείς δραστηριότητας.

2. Το πρόβλημα του εθνικού πολιτισμού, γιατί το σχολείο είναι το εργαστήριο στο οποίο πλάθεται ο πολιτισμός ενός λαού.

Για να υπογραμμίσω την τραγωδία αυτού του ρουμανικού σχολικού συστήματος που καταπιέζεται από τους Εβραίους, θεωρώ ιδιαίτερα σημαντικό να αναφέρω παρακάτω τις οδυνηρές ανακαλύψεις ενός από τους πιο διακεκριμένους παιδαγωγούς του έθνους μας, του καθηγητή Ion Gavanescul του Πανεπιστημίου του Ιασίου: Δεν θέλουμε πλέον να βλέπουμε το θέαμα που
προσφέρει το Εθνικό Λύκειο Ιασίου, όπου η συντριπτική πλειοψηφία των μαθητών αποτελείται από το εβραϊκό στοιχείο. Οι λίγοι Ρουμάνοι μαθητές νιώθουν περίεργα. κατά τη διάρκεια της διακοπής, υποχωρούν ανήσυχα στις γωνίες. Αποτελούν την ανεκτή μειοψηφία.

Οι περισσότεροι ζουν χωριστά, μιλούν μεταξύ τους για τις ανησυχίες τους, τα παιχνίδια τους, τις κοινωνίες τους, τους Macaby, Hacoah, Macoah κ.λπ., τις συναντήσεις και τις διαλέξεις τους, τα αθλήματά τους, τα σχέδια εργασίας και τις καλές στιγμές. Και όταν έχουν αμφιβολίες ως προς τη διακριτικότητα των Ρουμάνων, οι Εβραίοι μαθητές (η πλειοψηφία στο σχολείο, αν και μειοψηφία στη χώρα), ψιθυρίζουν μεταξύ τους ή μεταβαίνουν απευθείας στα Γίντις.

Κρίμα που οι Ρουμάνοι δάσκαλοι αντιμετωπίζουν αυτές τις μαθητικές ψυχές!
Άθελά του, θυμάται την κότα που εκκολάπτει αυγά πάπιας. Κοιτάξτε την, καθώς στέκεται καβουρδίζοντας, τρομαγμένη, στην άκρη της λίμνης, όπως απελπισμένη καλεί τα παπάκια της, τα μικρά της άλλου είδους που έχουν πηδήξει στο νερό, γλιστρώντας στην άλλη πλευρά όπου δεν μπορεί να ακολουθήσει. Ποια σχολή εθνικισμού μπορείτε να διδάξετε σε αυτό το κοινό; Μπορείς να μιλήσεις, αν νιώθεις μέσα σου τη φλόγα του πατριωτισμού, των ρουμανικών φιλοδοξιών και ιδανικών; Μπορείς να ανοίξεις και το στόμα σου; Τα σαγόνια τους κλειδώνουν, τα λόγια τους παγώνουν στα χείλη τους.

Ο μεγάλος Kogalniceanu, μπροστά σε στασίδια τόσο γεμάτα ξένους μαθητές... θα μπορούσε να είχε εκφωνήσει την περίφημη ομιλία του παρουσιάζοντας την ιστορία των Ρουμάνων που εκφώνησε σε αυτό ακριβώς το μέρος, όπου σήμερα το Ρουμανικό «Εθνικό Λύκειο» έχει γίνει Εβραϊκό «Εθνικό» ένας?

Θα είχε χάσει την έμπνευση που αντλεί τη δύναμή της από τη συμπάθεια από λαμπερά μάτια γεμάτα κατανόηση και πίστη.

1. Gavanescul, Imperativul momentului istoric, («The Imperative of the Historic Moment») σελ.67.

Κι αλλα:

«Και για να περιοριστούμε σε μια μόνο πτυχή της εθνικής ζωής, πού έχει δει κανείς στην Αγγλία, τη Γαλλία, την Ιταλία σχολείο οποιουδήποτε επιπέδου, όπου ο κυρίαρχος αριθμός μαθητών ανήκει σε έναν λαό διαφορετικό από τον λαό που αποτελεί τον αυτόχθονα πληθυσμό του χώρα και ποια ίδρυσε το εν λόγω Εθνικό Κράτος; «Θα μπορούσε κανείς να φανταστεί, για παράδειγμα, ότι σε κάποια νομική σχολή σε κάποιο αγγλικό πανεπιστήμιο μπορεί να υπήρχαν 547 Εβραίοι έναντι 234 Βρετανών, η ίδια αναλογία Εβραίων προς Ρουμάνους στη Νομική Σχολή του Cernauti το 1920 ? «Ή ότι, σε μια φιλοσοφική σχολή στην Ιταλία, θα μπορούσαν να υπάρχουν 574 Εβραίοι έναντι 174 Ιταλών, η ίδια αναλογία Εβραίων προς Ρουμάνους στο Cernauti;

"Είναι φυσιολογικές αυτές οι αναλογίες; Δεν είναι απαράδεκτα και ασύλληπτα τερατουργήματα της εθνικής βιολογίας; Δεν είναι ένδειξη εγκληματικής ασυνειδησίας από την πλευρά της υπεύθυνης άρχουσας τάξης του ρουμανικού λαού; "(I. Gavanescul, op.cii,)

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΚΟΡΥΦΑΙΑΣ ΤΑΞΗΣ

Ποιοι είναι όμως οι μαθητές και οι μαθητές του σήμερα; Οι σημερινοί μαθητές είναι οι δάσκαλοι, οι γιατροί, οι μηχανικοί, οι δικηγόροι, οι δήμαρχοι, οι βουλευτές, οι υπουργοί του αύριο, με μια λέξη, οι μελλοντικοί ηγέτες του λαού σε όλους τους τομείς δραστηριότητας. Εάν οι σημερινοί φοιτητές είναι 50, 60, 70% Εβραίοι, αύριο λογικά θα έχουμε 50, 60, 70% Εβραίους ηγέτες για αυτόν τον ρουμανικό λαό. Μπορεί ακόμα να αμφισβητείται εάν ένα έθνος έχει το δικαίωμα να περιορίσει τον αριθμό των ξένων φοιτητών στα πανεπιστήμιά του;

Δείτε πώς απαντάται αυτή η ερώτηση στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ. Δελτίο του Morris Gray, ενός πτυχιούχου ψεύτη (1906) αφού μελέτησε το εβραϊκό πρόβλημα εκεί - όπως παρατίθεται από τον καθηγητή Cuza στο "Numerus Clausus" σελ. 11. Ο Morris Gray ξεκίνησε διατυπώνοντας το πρόβλημα καταρχήν, ρωτώντας: «Πρώτον, ποια είναι η λειτουργία ενός πανεπιστημίου; Ποιες είναι οι λειτουργίες του;

«Αν το καθήκον του είναι απέναντι στο άτομο, η εισαγωγή στο πανεπιστήμιο πρέπει να βασίζεται, ειλικρινά και φανερά, στη δημοκρατική αρχή: κάθε υποψήφιος πρέπει να γίνει δεκτός υπό την προϋπόθεση ότι θα περάσει τις εισαγωγικές εξετάσεις και θα πληρώσει την πρώτη περίοδο των διδάκτρων, και ότι χωρίς οποιαδήποτε σοβαρή έρευνα σχετικά με την προσωπικότητα του υποψηφίου ή λανθάνουσες δυνατότητες ανέλιξης, ικανότητας ή χρησιμότητας για τον ίδιο ή τους άλλους.

Αλλά εάν το καθήκον του πανεπιστημίου είναι καθήκον προς το έθνος, η στάση του ως προς την εισαγωγή φοιτητών πρέπει φυσικά να βασίζεται σε μια διαφορετική αρχή.

Κατά τη γνώμη μου, το καθήκον ενός πανεπιστημίου είναι να εκπαιδεύει άνδρες στους διάφορους τομείς της ανθρώπινης σκέψης με τέτοιο τρόπο ώστε τουλάχιστον μερικοί από αυτούς να μπορούν να γίνουν ηγέτες στους αντίστοιχους τομείς τους και έτσι να υπηρετήσουν το έθνος.

Αυτή είναι μια καλά εδραιωμένη αρχή , προσθέτει ο καθηγητής Cuza:

«Το καθήκον των πανεπιστημίων είναι προς το έθνος τους, για το οποίο πρέπει να προετοιμάσουν ηγέτες σε όλους τους τομείς και αυτοί πρέπει απαραίτητα να είναι εθνικά αυτόχθονες». Γιατί είναι απαράδεκτο για ένα έθνος να εκπαιδεύει ξένους ηγέτες στα πανεπιστήμιά του. "

Από τους προηγούμενους αριθμούς μπορεί κανείς να συμπεράνει το σοβαρό πρόβλημα της αυριανής ρουμανικής άρχουσας τάξης. Μια καλά εδραιωμένη αλήθεια παραμένει: η Ρουμανία πρέπει να ηγείται από Ρουμάνους. Ισχυρίζεται κανείς ότι η Ρουμανία πρέπει να οδηγείται από Εβραίους; αν όχι, τότε ένας πρέπει να παραδεχτεί ότι ο νεαρός Ρουμάνος φοιτητής έχει δίκιο και ότι όλες οι εκστρατείες, όλα τα λάθη, όλες οι ατασθαλίες, όλες οι προκλήσεις, όλες οι συνωμοσίες, όλες οι αδικίες που συσσωρεύονται και θα συσσωρευτούν

αυτός ο νεαρός Ρουμάνος, βρίσκουν τη δικαίωσή τους στον πόλεμο που έκαναν οι Εβραίοι για την εξόντωση των Ρουμάνων και των καλύτερων μαχητών τους.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ένας λαός, θεωρώντας αυτό το πιο σοβαρό από όλα τα προβλήματα, είναι σαν ένα δέντρο που ανησυχεί για το πρόβλημα των καρπών του. Όταν βρεθεί καταπιεσμένος από κάμπιες, δεν μπορεί πλέον να εκπληρώσει την αποστολή του σε αυτόν τον κόσμο, δεν μπορεί να αποδώσει καρπούς. τότε θα έπρεπε να αντιμετωπίσει το πιο θλιβερό πρόβλημα, μεγαλύτερο ακόμα και από το πρόβλημα της ίδιας της ζωής, γιατί, βλέποντας τον σκοπό της ζωής της να καταστρέφεται, θα ήταν πιο οδυνηρό γι' αυτήν αν ήταν νεκρός. Οι μεγαλύτεροι πόνοι είναι αυτοί των άχρηστων προσπαθειών, γιατί είναι οι πόνοι που προκύπτουν από την τρομακτική επίγνωση της ματαιότητας της ζωής.

Δεν είναι τρομακτικό που εμείς, ο ρουμανικός λαός, δεν μπορούμε πλέον να καρποφορήσουμε; Ότι δεν έχουμε μια ρουμανική κουλτούρα δική μας, του λαού μας, του αίματος μας, για να λάμπουμε στον κόσμο δίπλα-δίπλα με αυτή των άλλων λαών; Ότι είμαστε σήμερα καταδικασμένοι να παρουσιαζόμαστε στον κόσμο με προϊόντα εβραϊκής ουσίας; Ότι σήμερα, αυτή τη στιγμή, που ο κόσμος περιμένει να εμφανιστεί ο ρουμανικός λαός για να δείξει τον καρπό του αίματος και την εθνική μας ιδιοφυΐα, παρουσιάζουμε τους εαυτούς μας με μια

μόλυνση της εβραϊκής πολιτιστικής καρικατούρας;

Βλέπουμε αυτό το πρόβλημα με βαριά καρδιά και δεν θα υπάρχει Ρουμάνος που, βλέποντας ολόκληρη την ιστορία του σε κίνδυνο, να μην πάρει τα όπλα του για να αμυνθεί. Αναπαράγω εδώ από το "The Imperative of the Historic Moment", του καθηγητή I. Gavanescul, αυτές τις αθάνατες γραμμές:

«Το κύριο μέλημα του ρουμανικού λαού, τόσο σημαντικό για την ύπαρξή του όσο και η φυσική του διατήρηση, είναι η διεκδίκησή του στη σφαίρα του ιδεώδους ζωής της ανθρωπότητας - η δημιουργία ενός πολιτισμού ειδικά ρουμανικού χαρακτήρα. Είναι αδύνατο για μια ρουμανική κουλτούρα να εξελιχθεί από ένα σχολείο ή μια οικονομική ή πολιτική οργάνωση εξωγήινου χαρακτήρα. "

«Ένας θεσμός, ως συνάρτηση της εθνικής ζωής, έχει ρουμανικό χαρακτήρα μόνο όταν ο ανθρώπινος παράγοντας που τον προκάλεσε είναι ρουμανικός».

Μπροστά σε αυτή τη θλιβερή κατάσταση, αντιμέτωποι με τον μεγάλο αριθμό των εισβολέων που μας συντρίβουν, Ο καθηγητής Gavanescul, θέτοντας το ζήτημα ενός εθνικού σχολείου και πολιτισμού, αναρωτιέται γεμάτος άγχος:

«Πού μπορούν να αναζητήσουν καταφύγιο οι ρουμανικές ψυχές; Πού μπορούν να ξεφύγουν από την οδυνηρή και εμμονική εντύπωση της εξορίας στη χώρα τους;». Εκτός από την εκκλησία, όπου μπαίνουν για να μαζέψουν τις σκέψεις τους σιωπηλοί, υπό την προστασία του σωτήριου σταυρού, το μόνο καταφύγιό τους είναι το σχολείο.

Το σχολείο είναι η ιδανική φωλιά όπου η εθνική ιδιοφυΐα μαζεύει τους απογόνους της για να τους ταΐσει, να τους μεγαλώσει, να τους μάθει να πετούν, να τους δείξει το δρόμο προς τα ύψη που μόνο αυτή η εθνική ιδιοφυΐα ξέρει και μόνο που πρέπει να φτάσει. «Το σχολείο είναι το καταφύγιο όπου οι χορδές της καρδιάς του έθνους και τα πνευματικά όργανα των ανθρώπων συντονίζονται για να τραγουδήσουν μια νέα συμφωνία που δεν έχει ακουστεί ακόμη στον κόσμο, την πρώτη συμφωνία των φυσικών ταλέντων του που προορίζονται από τον Θεό μοναδικά στην ύπαρξή του.

Το σχολείο είναι το ησυχαστήριο όπου ξετυλίγεται το μεγάλο μυστήριο της ζωής ενός λαού, όπου η εθνοτική ψυχή αποστάζει την αθάνατη ουσία της σε σταγόνες φωτός ώστε να διαμορφωθεί στην ιδανική μορφή που της έχει προκαθορίσει αποκλειστικά η δημιουργική σκέψη του ο κόσμος.

Τα μελωδικά όργανα άλλων έθνικ ψυχών δεν μπορούν να συμμετέχουν αρμονικά στη συμφωνία του πολιτισμού μας. Χάρη στη σύνθεσή τους, ξέρουν μόνο να υποκλίνονται για να ηχήσουν τη νότα των ανθρώπων τους.

Τι είδους ρουμανική συμφωνία θα μπορούσαν να παράγουν;

Η ουσία της εθνικής ιδιοφυΐας άλλων εθνοτικών ψυχών δεν μπορεί να αποκρυσταλλωθεί με μια μορφή διαφορετική από αυτή που καθορίζει γι' αυτές ο δημιουργός των λαών. Πώς μπορεί να παραχθεί μια ρουμανική εικόνα από την εβραϊκή, τη μαγυάρικη ή τη γερμανική εθνική ουσία; "

(1. Gavanescul, «The Imperative of the Historic Moment», σσ. 64-8).

Όχι μόνο οι Εβραίοι θα είναι ανίκανοι να δημιουργήσουν ρουμανικό πολιτισμό, αλλά θα παραποιήσουν αυτόν που έχουμε και θα τον σερβίρουν δηλητηριασμένο. Το ρουμανικό σχολείο εμποτισμένο έτσι, βρισκόμαστε στη θέση να αποκηρύξουμε την αποστολή μας ως λαός, να απαρνηθούμε τη δημιουργία ενός ρουμανικού πολιτισμού και να πεθάνουμε με το εβραϊκό δηλητήριο.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Σε αντίθεση με τους συναδέλφους μας σε άλλα πανεπιστήμια, εμείς οι Ιασιώτες φοιτητές τα γνωρίζαμε όλα αυτά από τις διαλέξεις του καθηγητή Cuza, από τα γραπτά των καθηγητών Paulescu και Gavanescul, από τις σπουδές και την έρευνά μας που κάναμε στην Ένωση Φοιτητών Νομικής και από όσα είδαμε. με τα μάτια μας και νιώθουμε με την ψυχή μας. Ένα πρόβλημα μεγάλης συνείδησης έχει προκύψει για εμάς. Κάθε μέρα μας έφερνε πρόσθετα στοιχεία. Αναγνωρίζουμε την απιστία του εβραϊκού Τύπου, έχουμε δει την κακή πίστη του σε όλες τις περιστάσεις, έχουμε δει τις υποκινήσεις του πίσω από οτιδήποτε αντιρουμανικό. Είδαμε το έργο της κολακείας και του επαίνου πολιτικών προσώπων, αξιωματούχων, αρχών, συγγραφέων, χριστιανών ιερέων, που έσκυψαν να κάνουν την προσφορά των εβραϊκών συμφερόντων. είδαμε τη γελοιοποίηση σε όσους

υιοθέτησε μια στάση σωστή και αντάξια της Ρουμανίας, ή εκείνων που τόλμησαν να καταγγείλουν τον εβραϊκό κίνδυνο. είδαμε την απρέπεια με την οποία μας φέρθηκαν στη γη μας, σαν να ήταν άρχοντες εδώ για χιλιάδες χρόνια.

παρακολουθούσαμε με αυξανόμενη αγανάκτηση την τολμηρή εισβολή αυτών των ανεπιθύμητων επισκεπτών στα πιο στενά προβλήματα της ρουμανικής ζωής: θρησκεία, πολιτισμό, τέχνη, πολιτική, καθώς προσπαθούσαν να χαράξουν γραμμές στις οποίες έπρεπε να κινηθεί η μοίρα του ρουμανικού λαού. Όσο μικρός ήμουν, σχεδόν παιδί, με προβλημάτιζαν αυτές οι σκέψεις για πολύ καιρό καθώς έψαχνα να βρω λύση.

Τα στοιχεία που με εντυπωσίασαν περισσότερο, που στη συνέχεια καθόρισαν τον αγώνα μου και με παρηγορούσαν και με ενίσχυαν σε στιγμές ταλαιπωρίας, ήταν: 1.
Επίγνωση του θανάσιμου κινδύνου στον οποίο βρέθηκε ο λαός μας και το μέλλον του.
2. Η αγάπη μου για τη γη και ο πόνος για κάθε ιερό και ένδοξο μέρος, σήμερα που χλευάζεται και βεβηλώνεται από τους Εβραίους.
3. Κρίμα για τις στάχτες αυτών που έπεσαν για την πατρίδα τους.
4. Το αίσθημα εξέγερσης κατά των προσβολών, καθώς και η γελοιοποίηση και η καταπάτηση από αυτόν τον παράξενο εχθρό της αξιοπρέπειάς μας ως ανθρώπινων όντων και ως Ρουμάνοι.

Ως εκ τούτου, όταν στις 10 Δεκεμβρίου 1922, άκουσα τη μεγάλη είδηση: την ηφαιστειακή έκρηξη του φοιτητικού κινήματος, αποφάσισα να επιστρέψω στο σπίτι για να πολεμήσω κι εγώ δίπλα-δίπλα με τους συντρόφους μου. Λίγη ώρα αργότερα, το τρένο με πήγαινε σπίτι. Από την Κρακοβία έστειλα τηλεγράφημα στους φοιτητές Cernauti που με περίμεναν στο σταθμό. Έμεινα εκεί για δύο μέρες. Το πανεπιστήμιο ήταν κλειστό. Οι μαθητές που τον φύλαγαν έμοιαζαν με στρατιώτες που υπηρετούσαν τη χώρα τους, με το

ψυχή φωτισμένη από τον Θεό. Κανένα ίχνος ιδιοτελούς δεν θόλωσε την όμορφη και ιερή δράση του. Ο σκοπός για τον οποίο ενώθηκαν και αγωνίστηκαν ως ένα ξεπέρασε πολύ τους εαυτούς τους και τις συνεχείς κακουχίες και ανάγκες τους.

Στο Cemauti, οι κύριοι μαχητές ήταν: Tudose Popescu, γιος του παλιού ιερέα Marcesti, Dambovita County, τριτοετής φοιτητής της Θεολογίας. μετά ο Ντανιλεάνου, ο Παβελέσκου, ο Καρστεάνου κλπ. Ρώτησα για το σχέδιο μάχης. Αποφασίστηκε η κήρυξη γενικής απεργίας μέχρι τη νίκη, δηλαδή μέχρι η κυβέρνηση να επιλύσει ικανοποιητικά τα σημεία που τέθηκαν στην πρόταση της 10ης Δεκεμβρίου, ξεκινώντας από το «numerus clausus». Για μένα, αυτό το σχέδιο ήταν λάθος.

Στο κεφάλι μου άρχισε να σχηματίζεται ένα άλλο: α) Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να φτάσει σε όλο τον ρουμανικό λαό. Περιοριζόμενο τώρα στα πανεπιστήμια, θα πρέπει να επεκταθεί σε ένα ρουμανικό εθνικό κίνημα, γιατί αφενός το εβραϊκό πρόβλημα δεν περιορίζεται στα πανεπιστήμια αλλά αφορά ολόκληρο το ρουμανικό έθνος και αφετέρου τα πανεπιστήμια μόνα τους δεν μπορούν να το λύσουν. β) Αυτό το εθνικό κίνημα πρέπει να ενσωματωθεί σε μια οργάνωση υπό μια ενιαία διοίκηση. γ) Ο σκοπός αυτής της οργάνωσης θα πρέπει να είναι να αγωνιστεί για να φέρει το εθνικό κίνημα στην εξουσία, το οποίο θα λύσει τόσο το «numerus clausus» και όλα τα άλλα προβλήματα, καθώς κανένας άλλος κανόνας πολιτικών κομμάτων εκτός αυτού του κινήματος δεν θα λύσει το εθνικό πρόβλημα. δ) Έχοντας αυτά τα σημεία κατά νου, οι μαθητές θα πρέπει να οργανώσουν μια μεγάλη εθνοσυνέλευση Ρουμάνων από όλα τα κοινωνικά στρώματα, η οποία στη συνέχεια θα σηματοδοτήσει την αρχή της νέας οργάνωσης. γ) Για την υλοποίηση της συνέλευσης αυτής, κάθε πανεπιστήμιο πρέπει να παρέχει
τόσες σημαίες

κομητείες σε κάθε επαρχία, ενώ το ύφασμα για κάθε επαρχία δίνεται στη συνέχεια από μια αντιπροσωπεία φοιτητών σε έναν γνωστό εθνικιστή τον οποίο η αντιπροσωπεία θα θεωρούσε το άτομο που έχει τα περισσότερα προσόντα για να συγκεντρώσει γύρω του μια ομάδα αρχηγών πόλεων και χωρών. Στη συνέχεια, μόλις λάμβανε το τηλεγράφημα που ανήγγειλε την ημερομηνία και την τοποθεσία του συλλαλητηρίου μια εβδομάδα νωρίτερα, θα έφευγε για εκείνη την τοποθεσία με τη σημαία και όλους τους άνδρες του.

στ) Για να μην προσπαθήσει η κυβέρνηση να αποτρέψει τη διαδήλωση, όλες οι προετοιμασίες πρέπει να γίνουν διακριτικά, κρατώντας την ημερομηνία άγνωστη μέχρι την τελευταία στιγμή.

Περιέγραψα αυτό το σχέδιο σε περίπου 50 μαχητές σε έναν από τους κοιτώνες. Το θεώρησαν καλό. Έτσι, μαζέψαμε όλοι τα χρήματά μας, αγοράσαμε το απαραίτητο ύφασμα και αμέσως οι μαθητές άρχισαν να φτιάχνουν σημαίες για τις κομητείες της Μπουκοβίνα.

ΣΤΟ ΙΑΣΗ

Στο Ιάσιο γνώρισα όλους τους πρώην συμπαίκτες μου. Έκανα το σχέδιό μου και για αυτούς. Και εδώ, οι σημαίες κατασκευάστηκαν την πρώτη μέρα, από μαθήτριες, για όλες τις κομητείες της Μολδαβίας και της Βεσσαραβίας.

Δεν μπορούσα να βρω τον καθηγητή Κούζα. Είχε φύγει για το Βουκουρέστι με τον καθηγητή Σουμουλεάνου και τον πατέρα μου για να παρακολουθήσει μια συνάντηση στην πρωτεύουσα.

ΣΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

Την επόμενη μέρα έφυγα για το Βουκουρέστι. Εδώ πήγα να δω τους καθηγητές Cuza και Sumuleanu και τον πατέρα μου, που για περισσότερο από ένα τέταρτο του αιώνα πολεμούν μαζί ενάντια στην εβραϊκή απειλή, συνθλίβονται από γελοιοποίηση, χτυπήματα, ακόμη και πληγές, και που σήμερα βιώνουν τη μεγάλη ικανοποίηση να βλέπουν όλη η νεανική χώρα, που αριθμούσε πάνω από 30.000, υψώνοντας σημαίες μάχης για την πίστη που υπηρέτησαν μια ζωή.

Αλλά στο Βουκουρέστι οι σκέψεις μου δεν έγιναν δεκτές με τον ίδιο ενθουσιασμό. Πρώτον, γιατί συνάντησα κάποια αντίθεση από τον καθηγητή Cuza. Παρουσιάζοντας το σχέδιό μου, προτείνοντας τη δημιουργία ενός εθνικού κινήματος, με επικεφαλής τον ίδιο, στο συλλαλητήριο που θα γίνει, δεν θεώρησε το σχέδιό μου καλό γιατί, είπε. «Δεν χρειάζεται να οργανωθούμε, το κίνημά μας βασίζεται σε ένα τρομερό μαζικό ρεύμα».

Επέμεινα, συγκρίνοντας μια μαζική κίνηση με μια πετρελαιοπηγή, η οποία, αποσυνδεδεμένη από έναν αγωγό πετρελαίου, δεν αχρηστεύεται ακόμη και όταν αναβλύζει, επειδή το πετρέλαιο ξεχειλίζει. Έφυγα, ωστόσο, χωρίς επιτυχία, αλλά την επόμενη μέρα, ο καθηγητής Sumuleanu και ο πατέρας μου τον έπεισαν.

Σύντομα όμως ήρθα αντιμέτωπος με μια δυσκολία που δεν περίμενα. Ήταν περίπου αρχές Φεβρουαρίου. Το μεγάλο σώμα των μαθητών ήταν γεμάτο ενθουσιασμό. Αν και όλες οι τραπεζαρίες ήταν κλειστές και οι πύλες όλων των κοιτώνων έκλεισαν εναντίον μας, αφήνοντας έτσι έξω να λιμοκτονούν στη μέση του χειμώνα, οι φοιτητές ήταν ενθουσιασμένοι, θαυμάσια προστατευμένοι από τους Ρουμάνους της πρωτεύουσας, οι οποίοι την επόμενη μέρα άνοιξαν διάπλατα. τις πόρτες των σπιτιών τους, στεγάζοντας και τροφοδοτώντας περισσότερους από 8.000 μαθητές που αγωνίζονται.

Υπήρχε, σε αυτή τη χειρονομία, επιδοκιμασία, όρεξη για μάχη, αλληλεγγύη, παρηγοριά για τους τραυματίες. Αλλά δεν είχα επαφή με αυτή τη μάζα. Δεν ήξερα κανέναν εκεί. Μέσω της μαθήτριας Fanica Anastasescu, που ήταν υπεύθυνη του περιοδικού Apararea Nationala («Η Εθνική Άμυνα»), γνώρισα μερικούς από αυτούς. Είχα την εντύπωση ότι οι ηγέτες του φοιτητικού κινήματος στο Βουκουρέστι δεν ήταν επαρκώς προσανατολισμένοι, γιατί αν και στοιχεία της ελίτ προικισμένα με ξεχωριστές διανοητικές ιδιότητες, γεγονός που επαληθεύτηκε από τις λειτουργίες που κατέλαβαν αργότερα στην κοινωνία, βρέθηκαν απροσδόκητα στην κεφαλή ενός κίνηση που για τότε δεν είχαν σκεφτεί. Μάλιστα, καθώς ήταν πολλοί, ο καθένας είχε διαφορετική άποψη. Ανάμεσα στα πολύτιμα στοιχεία ηγεσίας, στην πρώτη γραμμή είναι οι: Κρετού, Ντανουλέσκου, Σιμιονέσκου, Ραπεάνου, Ροβέντα κ.α. Η μάζα ήταν πολεμική, αλλά ορισμένοι από την ηγεσία θεώρησαν ότι ήταν καλύτερο να ηρεμήσουν τόσο υψηλά πνεύματα. Από την άλλη, τόσο η ανεπαρκής εξοικείωση του με το εβραϊκό ζήτημα όσο και

Η ανεπαρκής επαφή με τους πολιτικούς οδήγησε τουλάχιστον ορισμένους από αυτούς να προσπαθήσουν, σε κάποιο βαθμό, να επανατοποθετήσουν το κίνημα σε υλικό επίπεδο, κάτι που κατά την άποψή μου ήταν απαράδεκτο. Γιατί αυτό θα ήταν σαν να είχε πει κάποιος: 1. Αγωνιζόμαστε για να ανακτήσουμε τη χώρα μας από τους Εβραίους.

2. Παλεύουμε για το λευκό ψωμί στα τραπέζια μας.
3. Μαλώνουμε για τα γεύματα δύο πιάτων.
4. Παλέψαμε για ένα πιο άνετο κρεβάτι.
5. Παλεύουμε για εξοπλισμό στα εργαστήριά μας, για ανατομικά όργανα κ.λπ.
6. Παλεύουμε για περισσότερους κοιτώνες. ώστε στο τέλος οι αρχές να μας πουν φωναχτά: «Τα αιτήματα των φοιτητών ικανοποιήθηκαν· η κυβέρνηση αναγνώρισε τη θλιβερή κατάσταση των φοιτητών, τη μεγάλη τους δυστυχία κ.λπ. Από τα έξι απαιτούμενα σημεία, επιτρέπονταν πέντε: ανατομή όργανα, εργαστήριο, δύο λευκά ψωμιά την ημέρα, δύο γεύματα

, τρεις μαθητές
"

κοιτώνες με άνετα κρεβάτια κ.λπ.

Ως προς το πρώτο σημείο: να σωθεί η χώρα από τα εβραϊκά συγκροτήματα, δεν θα ειπωθεί τίποτα, με το πρόσχημα ότι η κυβέρνηση απένειμε πέντε βαθμούς στους έξι. Από την αρχή του φοιτητικού κινήματος, ολόκληρος ο εβραϊκός Τύπος προσπάθησε να το μεταφέρει σε αυτό το υλικό επίπεδο: στόχος του κινήματος να είναι «ένα κομμάτι ψωμί».

Έτσι, ο πραγματικός στόχος -ο Εβραίος- θα ξέφευγε απαρατήρητος. Στην πραγματικότητα, αν ένα. προβλήματα, για να ξαναδιαβάσω τις εφημερίδες, παρατηρείται ότι και οι Ρουμάνοι πολιτικοί έθεσαν το πρόβλημα με παρόμοιους όρους. Θα πρέπει να δοθούν στους φοιτητές κοιτώνες, καλύτερο φαγητό κ.λπ. Όπως είπα, μέρος της φοιτητικής ηγεσίας στο Βουκουρέστι είχε την τάση αυτή. Αν οι μαθητές είχαν παρακολουθήσει αυτό το μάθημα, θα είχαν αποσπαστεί από την πραγματική τους αποστολή. Η γνώμη μου ήταν πάντα αντίθετη

αυτή η άποψη – ενάντια σε οποιαδήποτε παρείσφρηση υλικής τάξης στη διατύπωση των αιτημάτων των μαθητών.

Γιατί, έλεγα, όπως λέω και σήμερα, δεν ήταν άμεσες ανάγκες ή υλικές επιθυμίες που ώθησαν τους μαθητές. αυτό το μεγάλο κίνημα, αλλά αντίθετα ήταν η εγκατάλειψη της ενασχόλησης με αυτά τα πράγματα, των ιδιοτελών συμφερόντων, των δικών τους ή οικογενειακών δυστυχιών: ήταν η λήθη όλων αυτών των πραγμάτων από την πλευρά των Ρουμάνων μαθητών, η ταύτιση του συνόλου τους όντας με τις ανησυχίες, τις ανάγκες και τις φιλοδοξίες των ανθρώπων της. Ήταν αυτή η ανιδιοτέλεια και μόνο που άναψε το άγιο φως στα μάτια της.

Το φοιτητικό κίνημα δεν ήταν ένα κίνημα υλικών διεκδικήσεων. Ανέβηκε πάνω από τις ανάγκες μιας γενιάς, συνυφασμένη με τις υψηλότερες φιλοδοξίες του έθνους. Από την άλλη, εδώ στο Βουκουρέστι, επικράτησε η ιδέα ότι το φοιτητικό κίνημα πρέπει να παραμείνει στα όρια του πανεπιστημίου, να παραμείνει ακαδημαϊκό κίνημα, όχι να γίνει κίνημα πολιτικής φύσης. Αλλά αυτή η άποψη ήταν εντελώς εσφαλμένη, καθώς συνέπεσε με το σχέδιο των Εβραίων και των πολιτικών κομμάτων που είχαν το μεγαλύτερο συμφέρον να περιορίσουν αυτό το φλογερό κίνημα στο πανεπιστήμιο, ώστε εκεί, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, να σβήσει.

Η γνώμη μας δεν ήταν ότι είχαμε σχηματίσει ένα κίνημα για να αναστατώσουμε, αλλά για να κερδίσουμε τη νίκη. Επειδή οι φοιτητικές μας δυνάμεις δεν επαρκούσαν γι' αυτό, χρειαζόμασταν να ενωθούμε με όλους τους Ρουμάνους.

Επιπλέον, οι ηγέτες του Βουκουρεστίου αντιτάχθηκαν στην ανακήρυξη του καθηγητή Cuza ως προέδρου μιας ενδεχόμενης οργάνωσης, υποστηρίζοντας ότι δεν ήταν καλός για μια τέτοια ενεργή ηγεσία. Επέμεινα ότι πρέπει να τον στηρίξουμε, όπως ακριβώς είναι.
Τέλος, όσοι στο Βουκουρέστι είχαν μεγάλες επιφυλάξεις για μένα. Αυτό με πόνεσε, γιατί ερχόμουν σε αυτούς με την πιο αγνή και αγνή καρδιά ενός ανθρώπου, με διακαή επιθυμία να συνεργαστώ όσο καλύτερα μπορούσα για τη χώρα μας. Ίσως, μη γνωρίζοντας εμένα, να δικαιολογούνταν να έχουν επιφυλάξεις.

Για αυτούς τους λόγους, συνάντησα αντιπολίτευση στο Βουκουρέστι. Άρχισα λοιπόν να δουλεύω χωρίς προμήθεια και φτιάξαμε μόνο 3 ή 4 σημαίες.

ΣΤΟ ΚΛΟΥΖ

Έφυγα για το Κλουζ μαζί με τον Alexandru Ghica, ένα από τα τρία παιδιά της κυρίας Constanta Ghica, από το Ιάσιο, που ήταν δισέγγονα του ηγεμόνα που κατά τη διάρκεια της φοιτητικής εκστρατείας έδρασαν θαυμάσια.

Πρόεδρος του φοιτητικού κέντρου του Cluj ήταν η Alexa, ένας μέτριος και καλός άνθρωπος. Ο Φλε με δέχτηκε με τα ίδια επιχειρήματα τόσο για τον φοιτητικό προσανατολισμό όσο και για την ανακήρυξη του καθηγητή Κούζα ως προέδρου του νέου κινήματος. Η μαθητική μάζα ήταν σταθερή και γεμάτη ενθουσιασμό. Τότε ήταν που γνώρισα τον Μότα, έναν εύστροφο και ταλαντούχο νέο. Είχε τις ίδιες απόψεις με την Alexa. Προσπάθησα να τον πείσω, αλλά μάταια. Πέρασα δύσκολα. Δεν ήξερα κανέναν. Ακόμα κι έτσι, βρήκα μερικούς φοιτητές στο πλευρό μου: Corneliu Georgescu, φοιτητής Φαρμακευτικής. Isac Mocanu των Γραμμάτων; Crasmaru, στην Ιατρική; Justin lliesu, κ.λπ.

Φτιάξαμε μόνο μία σημαία, οπότε στο σπίτι του καπετάνιου Siancu, ο οποίος από την πρώτη στιγμή συμφώνησε με πολύ ενθουσιασμό με το σχέδιο δράσης μας, ορκιστήκαμε σε αυτή τη σημαία,

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΙΑΣΗ 4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1923. Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΛΙΓΚ ΑΜΥΝΑΣ

Μετά την επιστροφή μου στο Ιάσιο, είχα μπροστά μου δύο δρόμους παράλληλης δραστηριότητας: 1. Να βάλω τις βάσεις για το συλλαλητήριο για το οποίο έγιναν οι σημαίες σε όλα τα πανεπιστήμια.

2. Συνέχιση του φοιτητικού κινήματος και διατήρηση της γενικής απεργίας.

Ως προς το πρώτο σημείο, η μεγαλύτερη δυσκολία δεν ήταν η έλλειψη ανδρών, ούτε η έλλειψη οργάνωσης, ούτε τα κυβερνητικά μέτρα. Αυτή τη φορά, το μεγαλύτερο εμπόδιο ήρθε από τον ίδιο τον καθηγητή Cuza, ο οποίος, ενώ δεν αποδοκίμαζε, του έλειπε ο ενθουσιασμός.

Ο καθηγητής Cuza δεν ήταν επαρκώς πεπεισμένος για την ανάγκη να οργανωθεί και δεν πίστευε στην πιθανότητα επιτυχίας του προβλεπόμενου ράλι.
Ως προς το δεύτερο σημείο, αντιμετώπισα σοβαρές δυσκολίες με τους ηγέτες των κέντρων στο Βουκουρέστι και στο Κλουζ, δυσκολίες που εμπόδισαν μια συμφωνία σε μια ενιαία άποψη για ένα σχέδιο μάχης γύρω από το οποίο θα πραγματοποιούνταν η τέλεια ενότητα αυτού του νέου κόσμου, αναδεικνύοντας με όλη σας την ενωμένη δύναμη σε πείσμα του εχθρού και όλων των προηγούμενων λαθών μας.

Ούτε η ηγεσία ούτε το σώμα αυτών των φοιτητικών κέντρων: α) γνώριζαν το εβραϊκό πρόβλημα, ιδιαίτερα δεν γνώριζαν τον Εβραίο. δεν γνώριζαν την εβραϊκή δύναμη, τον τρόπο σκέψης και δράσης της. Άρχισαν να κάνουν πόλεμο χωρίς να γνωρίζουν τον αντίπαλο. β) Πίστευαν ότι η τότε φιλελεύθερη κυβέρνηση, ή τελικά η διάδοχος, στην οποία δεσμευτήκαμε την υποστήριξή μας, θα ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις μας. Σε αυτή τη βάση, προτίμησαν να συμμετάσχουν στη διπλωματία, πιστεύοντας ότι θα έπειθαν τελικά τους πολιτικούς για τη δικαιοσύνη του σκοπού μας. Πιστεύω ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο οδυνηρό από το να συζητάς ένα πρόβλημα με άνδρες που δεν γνωρίζουν καν τις πιο στοιχειώδεις πτυχές του. Σχετικά με αυτή την κατάσταση, έλαβα τα ακόλουθα μέτρα:

1. Ότι αρκετοί καλοί εκπρόσωποι από το κέντρο του Ιασίου συμμετέχουν τακτικά στις συνεδριάσεις της κεντρικής επιτροπής στο Βουκουρέστι (Οι συνεδριάσεις αυτής της επιτροπής γίνονταν τακτικά δύο και τρεις φορές την εβδομάδα. Ξεκινούσαν στις 9 μ.μ. και διαρκούσαν 3, 4, 5 και μάλιστα 7 ώρες το πρωί, σε αντιφατικές συζητήσεις.Για πολλούς από τους συμμετέχοντες, οι μόνες αναμνήσεις από το φοιτητικό κίνημα ήταν από αυτές τις συναντήσεις με τις ρητορικές τους συναντήσεις εντός της επιτροπής).

2. Να δημιουργηθεί στο Βουκουρέστι και στο Κλουζ μια ομάδα από τους καλύτερους αγωνιστές από το φοιτητικό σώμα για να εργαστεί ανεξάρτητα από τις οδηγίες των αντίστοιχων κέντρων τους.

Στο Κλουζ και στο Βουκουρέστι αυτές οι ομάδες σχηματίστηκαν πολύ γρήγορα. στο Βουκουρέστι, ήταν παρόντες στην επιτροπή, όπου η ηγεσία συναντούσε έντονες αντιδράσεις σε κάθε συνεδρίαση. Στο Βουκουρέστι,

Ο Ibraileanu, ο εκπρόσωπος από το Iasi, βοήθησε πολύ. Ομοίως, η σταθερή στάση του Σιμιονέσκου, του αρχηγού των φοιτητών ιατρικής, κράτησε το φοιτητικό σώμα σε αληθινό πνεύμα.

Όσον αφορά τις προετοιμασίες της συνέλευσης, σύμφωνα με νέα που έλαβαν από το Ιάσιο, οι προοπτικές ήταν οι εξής: Σε μόλις δύο εβδομάδες εκδόθηκαν περισσότερες από 40 σημαίες σε 40 νομούς, σε έμπιστα πρόσωπα. Ήταν φυσικό, μετά από δύο μήνες φοιτητικού κινήματος, γενικής απεργίας σε όλα τα πανεπιστήμια, η ψυχή των Ρουμάνων να φούντωσε και ήταν έτοιμοι να εμφανιστούν παντού, περιμένοντας μόνο τη λέξη. Οι σημαίες και τα νέα της διαδήλωσης έφτασαν έγκαιρα.

Ο καθηγητής Cuza ήθελε να ορίσει την ημερομηνία για το ράλι τον Μάιο, ώστε να παρευρεθούν περισσότεροι άνθρωποι. Γνώμησα ότι το συλλαλητήριο πρέπει να πραγματοποιηθεί το συντομότερο δυνατό για τους εξής λόγους:

1. Όλος ο κόσμος, στα πόδια του, συγκεντρωμένος γύρω από το φοιτητικό κίνημα, περίμενε να ακούσει από κάπου εντολή, να σχηματίσει μονάδα, να μάθει ότι υπήρχε σχέδιο που θα μπορούσαν να ακολουθήσουν.

2. Φοβόμουν ότι οι Εβραίοι και ο Τεκτονισμός, μαθαίνοντας την κατάσταση, μπορεί να ξεκινήσουν ένα ψευδο

εθνικιστική οργάνωση προκειμένου να εκμεταλλευτεί το λαό και έτσι να εκτρέψει το κίνημα σε αδιέξοδο.

Σε κάθε περίπτωση, αυτό θα είχε δημιουργήσει τέτοια σύγχυση στο μυαλό των Ρουμάνων που δεν θα έπρεπε να το σκεφτούμε.

3. Ένιωσα ότι ήταν απαραίτητο να στηρίξω την πρώτη γραμμή του φοιτητικού κινήματος, γιατί ο πόλεμος δεν είναι εύκολος, με χτυπήματα από όλες τις κατευθύνσεις: κυβέρνηση, τοπικές αρχές, γονείς, δάσκαλοι. με φτώχεια, πείνα, κρύο. Μια κινητοποίηση των ρουμανικών μαζών που θα ερχόταν στην υπεράσπισή τους, στέλνοντάς τους μια λέξη ενθάρρυνσης, θα αναζωογονούσε ολόκληρο το μέτωπο αυτού του κινήματος.

4. Τέλος, επειδή χιλιάδες μαθητές ήταν αδρανείς, χωρίς να ξέρουν τι να κάνουν. Έδειξαν μία, δύο φορές. έκαναν μία ή δύο συναντήσεις. Όμως είχαν περάσει δύο μήνες.

Αυτοί οι νέοι έπρεπε να έχουν κάτι να κάνουν. Μόλις γεννήθηκε ο νέος οργανισμός, όλο το πλήθος που δεν μπορούσε να σκεφτεί τι να κάνει στη συνέχεια θα είχε ένα ευρύ πεδίο δραστηριοτήτων.

Θα μπορούσαν να ξεκινήσουν τη δουλειά την επόμενη μέρα, πηγαίνοντας στα χωριά για να οργανωθούν και να τους κερδίσουν στη νέα πίστη.

4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1923

Ο καθηγητής Cuza αποφάσισε ότι το συλλαλητήριο έπρεπε να διεξαχθεί την Κυριακή, 4 Μαρτίου 1923. ο τόπος, Ιάσιο.

Με κάλεσε σε δείπνο. Εκεί προέκυψε το ερώτημα τι όνομα θα έπρεπε να δοθεί στη νέα οργάνωση. Ο Λοχαγός Λεφτέρ είπε: Το Κόμμα Εθνικής Άμυνας, όπως στη Γαλλία. Το θεώρησα κατάλληλο. Ο καθηγητής Cuza πρόσθεσε: «Δεν είναι ένα κόμμα, αλλά ένα πρωτάθλημα – «The Christian National Defense League». Και έτσι ονομάστηκε.

Έστειλα λοιπόν τηλεγραφήματα στο Cemauti, το Βουκουρέστι και το Cluj, που περιείχαν το ίδιο μήνυμα: «Γάμος στο Ιάσιο στις 4 Μαρτίου». Μετά ασχολήθηκα με την οργάνωση των παραμικρών λεπτομερειών της προετοιμασίας για το ράλι. καθορίστηκε από τον καθηγητή Cuza σε συμφωνία με τον καθηγητή Sumuleanu και τον πατέρα μου: στον Καθεδρικό Ναό - προσευχή. στο Πανεπιστήμιο - αφιέρωμα στους Simion Bamutiu και Gh. Marzescu; στο Salão Bejan - δημόσια συνάντηση.

Τυπώθηκαν αφίσες που αναγγέλλουν τη μεγάλη εθνοσυνέλευση. Σαν κεραυνός εν αιθρία διαδόθηκε στους φοιτητές των τεσσάρων πανεπιστημίων και στη συνέχεια στους Ρουμάνους γενικότερα η είδηση μιας μεγάλης ρουμανικής συνέλευσης στο Ιάσιο, με στόχο την ίδρυση μαχητικής οργάνωσης.

Το βράδυ του Μαρτίου άρχισαν να φτάνουν τα 3 γεμάτα τρένα, με επικεφαλής τους αρχηγούς που έφεραν το ύφασμα για τις σημαίες. Το πρωί έφτασαν 42 ομάδες με 42 σημαίες. Το ύφασμα αυτών των σημαιών ήταν μαύρο - σημάδι πένθους. Στο κέντρο ένα λευκό και στρογγυλό σημείο, που υποδηλώνει τις ελπίδες μας που περιβάλλονται από το σκοτάδι που θα πρέπει να κατακτήσουν. Στο κέντρο του λευκού, μια σβάστικα, το σύμβολο του αντισημιτικού αγώνα σε όλο τον κόσμο. και γύρω από τη σημαία, μια μπάντα της ρουμανικής τριχρωμίας - κόκκινο, κίτρινο και μπλε. Ο καθηγητής Cuza ενέκρινε ενώ βρισκόταν στο Βουκουρέστι το σχήμα αυτών των σημαιών. Τώρα τα στερεώσαμε σε κοντάρια, τα τυλίξαμε σε εφημερίδες και φύγαμε όλοι για τον Καθεδρικό Ναό, όπου τελέστηκε η λειτουργία μπροστά σε ένα πλήθος άνω των 10.000 ανθρώπων.

Και οι 42 σημαίες, όταν επρόκειτο να ευλογηθούν, ξεδιπλώθηκαν μπροστά στο βωμό. Μόλις ευλογούνταν, επρόκειτο να μεταφερθούν σε όλη τη χώρα, με το καθένα από ένα πραγματικό φρούριο ρουμανικών ψυχών να συγκεντρώνεται γύρω του. Αυτές οι σημαίες, που αποστέλλονται σε κάθε κομητεία, θα ήταν πηκτικά για να φέρουν κοντά όλους εκείνους με παρόμοιες σκέψεις και συναισθήματα. Με την πανηγυρική του ευλογία, τον εντυπωσιακό συμβολισμό του και την τοποθέτησή του σε κάθε δήμο, λυνόταν ένα μείζον πρόβλημα οργανωτικού και λαϊκού προσανατολισμού.

Από τον Καθεδρικό Ναό, χιλιάδες άνθρωποι, με σημαίες ξεδιπλώθηκαν, σχημάτισαν μια πομπή μέσω της Union Square, Lapusneanu και Carol Sts., προς το Πανεπιστήμιο. Εκεί, σε ένα

Σε μια χειρονομία τιμής και σεβασμού, κατατέθηκαν στεφάνια για τους Mihail Kogalniceanu, Simion Barnutiu και Gheorghe Marzescu, ο τελευταίος υπερασπιστής του άρθρου 7 του Συντάγματος του 1879 και, κατά ειρωνικό τρόπο, ο πατέρας του φιλελεύθερου υπουργού George Marzescu, υπερασπιστής των Εβραίων.

Εκεί, στο αμφιθέατρο του Πανεπιστημίου, υπογράφηκε το ιδρυτικό έγγραφο της «Εθνικής Χριστιανικής Άμυνας.

Εκείνο το απόγευμα, η συνεδρίαση πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα Bejan, υπό την προεδρία του στρατηγού Ion Tarnoschi.
Πολλά

άνθρωποι που δεν μπορούσαν να φιλοξενηθούν στο διάδρομο ήταν στο δρόμο. Ο καθηγητής Cuza ανακηρύχθηκε πρόεδρος της Χριστιανικής Ένωσης Εθνικής Άμυνας με μεγάλο ενθουσιασμό. Ομιλητές ήταν: ο καθηγητής Cuza, ο καθηγητής Sumuleanu, ο στρατηγός Tarnoschi, ο πατέρας μου, κάθε δημοτικός εκπρόσωπος και αυτοί από τα πανεπιστημιακά κέντρα: Tudose Popescu, Prelipceanu, Alex.
Ventonic, Donca Manea, Novitchi, Sofron Robota. Μεταξύ αυτών και εγώ. Στο τέλος, αφού διάβασε την πρόταση, ο καθηγητής Cuza, στο τέλος, μου εμπιστεύτηκε μια αποστολή, λέγοντας: «Φροντίζω την οργάνωση του νεαρού δικηγόρου της LANC CZ Codreanu».

*

για ολόκληρη τη χώρα υπό την άμεση ηγεσία μου, η

Κατόπιν κατονόμασε τους αρχηγούς της κομητείας. Το συλλαλητήριο ολοκληρώθηκε με απόλυτη τάξη και με μεγάλο ενθουσιασμό.

* Η ρουμανική συντομογραφία του "Christian National Defense League" (Tr.)

ΑΛΛΕΣ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Μικρές αντισημιτικές οργανώσεις οικονομικού και πολιτικού χαρακτήρα υπήρχαν και πριν από το 1900, αλλά και μετά. Αυτές ήταν αδύναμες προσπάθειες ανθρώπων με όραμα και αγάπη για την πατρίδα να αντιταχθούν στην ολοένα αυξανόμενη εβραϊκή εισβολή. Όμως η πιο σοβαρή αντισημιτική οργάνωση ήταν «Το Εθνικιστικό-Δημοκρατικό Κόμμα» που ιδρύθηκε στις 23 Απριλίου 1910 υπό την ηγεσία των καθηγητών N. Iorga και AC Cuza. Αυτό το κόμμα είχε ολόκληρο διοικητικό πρόγραμμα. Το άρθρο του #45 έδωσε τη λύση στο εβραϊκό πρόβλημα:

«Η λύση στο εβραϊκό πρόβλημα πρέπει να επιτευχθεί με την εξάλειψη των Εβραίων, την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων των Ρουμάνων και την προστασία των επιχειρήσεων τους».

Αφού απαριθμήσετε αυτά τα σημεία, διαβάστε αυτή την επίσημη δήλωση:

«Θα διατηρήσουμε, θα δημοσιοποιήσουμε και θα υπερασπιστούμε αυτό το πρόγραμμα με όλη μας τη σταθερότητα και τη δύναμή μας, θεωρώντας αυτό το πρώτο μας καθήκον τιμής».

AC Ciiza N. Idrga

Αυτή η οργάνωση συγκέντρωσε όλους τους βετεράνους μαχητές από το 1900. Ανάμεσα στους εξέχοντες, ένας ήταν: ο καθηγητής Sumuleanu, ο καθηγητής Ion Zelea-Codreanu, ο Butureanu στο Dorohoi, ο Toni στο Galati, ο CN lfrim και αργότερα ο Stefan Petrovici, ο CC Coroiu και άλλοι.

Το 1914 όλοι ηγήθηκαν του κινήματος απαιτώντας από τη Ρουμανία να μπει στον πόλεμο για την απελευθέρωση της Τρανσυλβανίας. και μέχρι το 1916 οι περισσότεροι από αυτούς βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή, κάνοντας έξοχα το καθήκον τους. Από το 1910-1911, οι δήμοι του Dorohoi, υπό την ηγεσία του δικηγόρου Butureanu· Iasi, υπό τη διοίκηση του καθηγητή Cuza. και η Σουτσεάβα, υπό τις οδηγίες του πατέρα μου, έγινε προπύργιο της αναγέννησης ρουμανικά.

Το 1912 το ρεύμα σε αυτές τις κομητείες ήταν τόσο ισχυρό που στις εκλογές η κυβέρνηση δεν μπορούσε να αποφύγει μια σταθερή ήττα χωρίς τη χρήση του τρόμου. Εκείνη την ευκαιρία, ο πατέρας μου τραυματίστηκε σοβαρά.

Αμέσως μετά τον πόλεμο, όταν οι αγρότες επέστρεψαν από το μέτωπο, επιθυμώντας αποφασιστικά μια νέα ζωή, οι πρώτες εκλογές έφεραν τον καθηγητή Κούζα στο Ιάσιο και τον πατέρα μου στη Σουτσεάβα στο Κοινοβούλιο. Εκεί επιδόθηκαν σε έναν σκληρό κοινοβουλευτικό αγώνα που καταχειροκροτήθηκε σε όλη τη χώρα. Ο αγώνας δόθηκε ενάντια στην ειρήνη που ήθελαν να μας επιβάλουν οι Γερμανοί, των οποίων οι στρατοί εισέβαλαν στη χώρα μας.

Ο απόηχος αυτών των πραγματικά αξιοσημείωτων συγκρούσεων συγκέντρωσε τις ελπίδες της χώρας γύρω από το Εθνικιστικό-Δημοκρατικό Κόμμα, ώστε στις εκλογές που ακολούθησαν να καταγραφούν πραγματικές τρομερές νίκες. Στη Σουτσεάβα η νίκη ήταν ασύγκριτη. Από τις επτά βουλευτικές έδρες, η διοίκηση πήρε μία, οι άλλες ομάδες καμία και η λίστα του πατέρα μου έξι. Στο Δωροχόι και στο Ιάσιο περίπου το ίδιο. Τα τρένα μετέφεραν 34 εθνικιστές βουλευτές στο Βουκουρέστι.
Όμως, δυστυχώς για τον ρουμανικό λαό, όλα αυτά τα στρατεύματα που προέρχονταν από όλες τις γωνιές της χώρας κατέληξαν σε μια μεγάλη ήττα.

Χτύπησε σαν κεραυνός πάνω από τα κεφάλια των Ρουμάνων. Οι εβραιομασονικές δυνάμεις κατάφεραν να διχάσουν τους δύο αρχηγούς του κόμματος, τον καθηγητή Nicolae Lorga του AC Cuza. Ο Nicolae Lorga δεν αντιτάχθηκε στη συνθήκη που μας επιβάλλει τη «ρήτρα μειοψηφίας», δηλώνοντας πρόθυμος να την υπογράψει. Ο καθηγητής Cuza, στο απέναντι οδόφραγμα, επισημαίνει ότι αυτή η περιβόητη «ρήτρα μειοψηφίας» αντιπροσωπεύει μια

περιφρόνηση όλου του αίματος που χύθηκε από τους Ρουμάνους, μια απαράδεκτη ανάμειξη στις εθνικές μας υποθέσεις και η αρχή της κακοτυχίας για εμάς. Στην πραγματικότητα, μας επιβλήθηκε η επιβολή, για να εγγυηθούμε πολιτικά δικαιώματα στους Εβραίους

ζυμαρικά.

Για κάποιο διάστημα ο Ν. Ιώργας δεν ήταν αντισημίτης. ήταν σαφές ότι η ρήξη ήταν ανεπανόρθωτη. Και αυτό το δυστυχισμένο ρουμανικό έθνος ήταν πάλι αποκαρδιωμένο για τις ελπίδες του για σωτηρία.

Τα περισσότερα μέλη του κόμματος και βουλευτές τάχθηκαν στο πλευρό του καθηγητή Nicolac Lorga, πιστεύοντας ότι η θέση του καθηγητή Cuza τους απομακρύνει από κάθε πιθανότητα να αποκτήσουν εξουσία. Με τον καθηγητή Cuza, έμειναν μόνο ο καθηγητής Sumuleanu και ο πατέρας μου.

«Η ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΦΑΣΙΑ» ΚΑΙ «Η ΡΩΜΑΪΚΗ ΔΡΑΣΗ»

Το 1923, κατά τη διάρκεια του φοιτητικού κινήματος και υπό την παρόρμηση του κύματος του εθνικισμού, εμφανίστηκε η «Ρουμανική Εθνική Φάσια» υπό την ηγεσία των Vifor, Lunguiescu, Baguiescu και στο Κλουζ η «The Romanian Action» με επικεφαλής τους καθηγητές Catuneanu, Ciortea, Iuliu Hategan, δικηγόρος Em. Vasiliu-Cluj και μια ομάδα μαθητών με επικεφαλής τον Mota.

Το πρώτο εξέδωσε το καλογραμμένο και πνευματώδες εβδομαδιαίο «Φασισμός». Αλλά δεν γνώριζαν για το εβραϊκό πρόβλημα. Ο τελευταίος εξέδιδε τη διμηνιαία «Ρουμανική Δράση» και στη συνέχεια το «Romanian Brotherbood», επίσης πολύ καλογραμμένο, αλλά περιορίστηκε μόνο στην έκδοση. Δεν μπορούσαν να ξεκινήσουν καμία δράση ή να δημιουργήσουν μια σταθερή οργάνωση.

Σε αυτό το διάστημα, ο μαθητής Μότα μετέφρασε «Τα Πρωτόκολλα» από τα γαλλικά, τα οποία σχολίασαν ο καθηγητής Catuncanu και ο Εμ. Vasiliu-Cluj, που δημοσιεύτηκε τότε σε μορφή φυλλαδίου, Επίσης εκείνη την εποχή In. Ο Vasiliu-Cluj δημοσίευσε το έργο του «Η δημογραφική κατάσταση της Ρουμανίας», στο οποίο έδειξε στατιστικά την τρομερή κατάσταση των ρουμανικών πόλεων.

Αυτές οι δύο οργανώσεις δεν είχαν τη δύναμη δράσης, οργάνωσης ή δογματικής αρμοδιότητας όπως αυτή της «Εθνικής Χριστιανικής Άμυνας», που διήρκεσε μόνο μέχρι το 1925, όταν συγχωνεύτηκαν με την τελευταία.

Μετά την ίδρυση του «National Christian Defense League» η δραστηριότητά μου ήταν να συνεχίσω σε δύο κατευθύνσεις: αυτή του φοιτητικού κινήματος ως ξεχωριστής μονάδας που οργανώθηκε από κέντρα, έχοντας ως άμεσο στόχο τις δικές του μάχες στις οποίες συμμετείχε για τρεις μήνες. και αυτό του LANC όπου ανέλαβα τον ρόλο του διοργανωτή για τον καθηγητή Cuza.

Από την πλευρά των μαθητών, θα πρέπει να προσπαθήσω για:

α) Διατήρηση της στάσης της γενικής απεργίας που αφορούσε την τιμή των μαθητών, αρκετά δύσκολη δουλειά λαμβάνοντας υπόψη τις επιθέσεις, τα χτυπήματα, τις πιέσεις, τα δολώματα που κυλούσαν πάνω από τα κεφάλια των μαθητών παντού. Επιπλέον, υπήρχαν ηττοπαθείς μαθητές, υποστηρικτές ηττημένων πιστών, που έπρεπε να ελεγχθούν.

β) Χρησιμοποιήστε συστηματικά διαθέσιμα μαθητικά στοιχεία για στρατολόγηση από όλες τις μάζες της Ρουμανίας, οργανώνοντάς τες σε έναν ενιαίο στρατό. LANC

Από την πλευρά του LANC, είχαμε αρχηγούς και σημαίες σε περίπου 40 νομούς. Χρειαζόμαστε:

α) Η συμπλήρωση των σημαιών για τους υπόλοιπους νομούς. β) Η όσο το δυνατόν στενότερη επαφή με τους εκάστοτε ηγέτες, γ) Η άμεση καθιέρωση ακριβών κατευθυντήριων γραμμών στο οργανωτικό πλαίσιο, μέχρι τώρα. ανύπαρκτο αλλά ζητήθηκε από κομητάρχες που δεν γνώριζαν ιατρ. pm ,, In

σύντομο: αμυντικός στις γραμμές των μαθητών. επιθετική στις γραμμές LANC.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Η μεγάλη μάζα των μαθητών έδρασε, με γνώμονα το υγιές ένστικτό της για τη φυλή μας και το πνεύμα των νεκρών. ακολούθησε τον ένδοξο δρόμο του ξεπερνώντας πολλές δυσκολίες.

Με τη Λίγκα τα προβλήματα ήταν λίγο πιο σοβαρά. Οι αρχηγοί των νομών ζήτησαν διευκρινίσεις και οδηγίες για την οργάνωση. Οι άνθρωποι που συγκινήθηκαν από αυτό το ρεύμα έπρεπε να ενισχυθούν στην πίστη τους, να κατηχηθούν, να ενημερωθούν πλήρως για την οργάνωση και τους στόχους που έπρεπε να πετύχουν στον αγώνα τους.

Έπρεπε να μάθουν την πειθαρχία και την εμπιστοσύνη από τους ανωτέρους τους. Δεν γεννούσαμε τότε ένα κίνημα, αλλά είχαμε ήδη ένα ολοκληρωμένο κίνημα που έπρεπε να οργανωθεί, να πειθαρχηθεί, να κατηχηθεί και να οδηγηθεί στη μάχη.

Όταν πήγα στον καθηγητή Cuza με τις επιστολές και τις εντολές που έλαβα, αφοπλίστηκε από αυτούς, από

τον μύησαν σε έναν παράξενο νέο κόσμο. Λάμποντας σαν ήλιος και αμαχητί στα ύψη του θεωρητικού κόσμου, όταν κατέβηκε στη γη στο πεδίο της μάχης, έγινε ανίσχυρος. «Δεν χρειαζόμαστε κανονισμούς.

Ας οργανωθούν μόνοι τους».
Η :

«Δεν είμαστε στους στρατώνες για να χρειαζόμαστε πειθαρχία» - μας είπε πολλές φορές. Άρχισα λοιπόν να γράφω μόνος μου ένα καταστατικό, μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια. Αλλά συνειδητοποιώντας ότι ήταν δύσκολη δουλειά για την ηλικία μου, την πήγα στον πατέρα μου και, δουλεύοντας για αρκετές μέρες, έκανα τις απαραίτητες τροποποιήσεις σε μορφή και περιεχόμενο. Το σύστημα οργάνωσης ήταν απλό, αλλά διαφορετικό από αυτό των πολιτικών κομμάτων μέχρι τότε. Η διαφορά ήταν ότι, εκτός από την ίδια την πολιτική οργάνωση, με βάση τις επιτροπές και τα μέλη των επαρχιακών χωριών, σχημάτισα ξεχωριστά ένα σώμα νεολαίας οργανωμένο κατά δεκάδες και εκατοντάδες. Οι πολιτικές μας οργανώσεις μέχρι τότε δεν είχαν κάτι τέτοιο. Αργότερα τα υιοθέτησαν επίσης με τη μορφή της Νεολαίας του Φιλελεύθερου Κόμματος, της Νεολαίας του Εθνικού Αγροτικού Κόμματος κλπ. Δεν ήθελε να ακούσει για κάτι τέτοιο. Στη συνέχεια ακολούθησε μια ενοχλητική λογομαχία, για αρκετές ώρες, μεταξύ του καθηγητή Cuza και του πατέρα μου, που κυριολεκτικά με πάγωσε. Υποπτεύοντας ότι αυτό θα οδηγούσε ενδεχομένως σε μια ατυχή σύγκρουση, λυπάμαι που είμαι η αιτία αυτού του νήματος. Ο πατέρας μου, ένας βίαιος και αγενής άντρας, πήρε το καταστατικό και πήγε στο τυπογραφείο να το εκδώσει χωρίς την έγκριση του καθηγητή Κούζα.

Αλλά ο τελευταίος, ασκώντας περισσότερη διακριτικότητα και ψυχραιμία, όσο άκαμπτος κι αν ήταν σε ορισμένα θέματα, ήταν εξίσου εύπλαστος σε περιπτώσεις όπως αυτή και ήξερε πώς να εξομαλύνει τα πράγματα. Πήρε τηλέφωνο τον πατέρα μου και του είπε:

«Εντάξει, ας το εκτυπώσουμε, αλλά δώσε μου την ευκαιρία να ρίξω μια ματιά». Το διόρθωσε, το αναδιοργάνωσε, πρόσθεσε ένα δογματικό τμήμα εκκλήσεων, μανιφέστα και μετά το έστειλε στον Τύπο. Αυτό στη συνέχεια έγινε ο «Οδηγός του Καλού Ρουμάνου» και αργότερα αυτό του LANC, το θεμελιώδες βιβλίο της Λέγκας μέχρι το 1935. Ήμουν ικανοποιημένος ότι κάτι καλό και απολύτως απαραίτητο για την οργάνωση είχε πράγματι ολοκληρωθεί, αλλά μέσα μου είπα στον εαυτό μου: " Τα πράγματα θα γίνουν δύσκολα αν χρειαζόμαστε τόση συζήτηση για αυτά τα στοιχειώδη ερωτήματα. Σε έναν οργανισμό, ούτε η έλλειψη κατανόησης από το αφεντικό ούτε η πολλή συζήτηση είναι καλό.

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΕΧΝΗΣ. 7 ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1923.

Η ΠΑΡΟΧΗ ΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΣΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ

Εδώ και καιρό είχε διαδοθεί η φήμη ότι η Βουλή των Φιλελευθέρων, που ήταν και η Συντακτική Συνέλευση, με αποστολή να ξαναγράψει το Σύνταγμα, σκόπευε να τροποποιήσει το άρθρ. 7 με την έννοια της παραχώρησης "ιθαγένειας και πολιτικών δικαιωμάτων σε όλους τους Εβραίους που βρίσκονταν στη Ρουμανία. Μέχρι τώρα, αυτό το άρθρο του παλιού Συντάγματος απαγόρευε τη χορήγηση ιθαγένειας σε αλλοδαπούς και, ως εκ τούτου, αποτελούσε πραγματική ασπίδα άμυνας έναντι της εισβολής και της παρέμβασης Δίνοντας αυτό το προνόμιο της ανάμειξης στις δημόσιες υποθέσεις της Ρουμανίας σε έως και δύο εκατομμύρια Εβραίους και στους Εβραίους που εγκαταστάθηκαν πρόσφατα στη γη μας, το δικαίωμα της ισότητας με τον Ρουμάνο που έχει ζήσει Αυτή η γη για χιλιετίες, ήταν μια αδικία που φώναζε στους ουρανούς και μια μεγάλη εθνική απειλή που δεν μπορούσε παρά να ανησυχήσει και να ταρακουνήσει βαθιά κάθε Ρουμάνο που αγαπούσε τη χώρα του.

Αντιμέτωπος με αυτήν την κατάσταση, ο καθηγητής Cuza είχε γράψει μια σειρά από αθάνατα άρθρα που έδειχναν την απειλή που απειλούσε το μέλλον αυτού του έθνους και η Λέγκα διένειμε αναφορές σε όλη τη χώρα για να υπογραφούν από Ρουμάνους, με τις οποίες αυτή η τέχνη. 7 του Συντάγματος να διατηρηθεί ως έχει. Οι αναφορές γεμίστηκαν με εκατοντάδες χιλιάδες υπογραφές και προωθήθηκαν στη Συντακτική Συνέλευση.

Νόμιζα ότι έδειχνε ότι εμείς οι φοιτητές, ενώ συζητούνταν αυτό το σοβαρό θέμα, έπρεπε να πάμε από όλα τα κέντρα στο Βουκουρέστι, όπου μαζί με τους ντόπιους φοιτητές και τον πληθυσμό θα διαδηλώναμε για να σταματήσει η πράξη που υποδουλώνει το μέλλον μας. Έφυγα για Cernauti, Cluj και Βουκουρέστι. Οι μαθητές δέχτηκαν την πρότασή μου και άρχισαν να οργανώνονται για τον αγώνα. Για να δηλώσω την ημερομηνία αναχώρησης, συμφωνήθηκε να στείλω ένα απλό τηλεγράφημα. Όμως το σχέδιο απέτυχε. Περιμέναμε ότι οι συζητήσεις γύρω από αυτό το θέμα θα διαρκούσαν τουλάχιστον τρεις ημέρες, κατά τις οποίες θα μπορούσαμε να φτάσουμε στο Βουκουρέστι. Αλλά στις 26 Μαρτίου οι διαβουλεύσεις διήρκεσαν λιγότερο από μισή ώρα. Η κυβέρνηση των Φιλελευθέρων, καθώς και η Συνέλευση - προφανώς γνωρίζοντας την πράξη της μεγάλης ντροπής που επρόκειτο να διαπράξουν, προσπάθησαν να τη συγκαλύψουν, περνώντας την όσο δυσδιάκριτα μπορούσαν.

Την επομένη, μετά από αυτή τη μεγάλη πράξη εθνικής προδοσίας, ο λεγόμενος ρουμανικός τύπος, αλλά και ο εβραϊκός, αντιμετώπισαν την περιβόητη πράξη με σιωπή. "Dimineata" ("The Morning"), "Luptall" ("The Fight"), Adevarul ("The Truth"), καθημερινά τύπωναν με έντονα γράμματα τη σύγκρουση μεταξύ ιδιοκτητών και ενοικιαστών στο Βουκουρέστι και σε μια γωνία πολλές λέξεις με τις οποίες ανακοίνωναν απλά και δόλιος: Το άρθρο 7 του παλαιού Συντάγματος αντικαταστάθηκε από το άρθρο 133.

Το Κόμμα των Φιλελευθέρων και η διαβόητη Συνέλευση του 1923 τοποθέτησαν έτσι στον τάφο και σφράγισαν την ταφόπλακα για το μέλλον αυτού του λαού. Καμία κατάρα από τα παιδιά μας, από τις μητέρες μας, από τους μεγαλύτερους μας, από όλους τους Ρουμάνους που υποφέρουν σε αυτή τη γη, τώρα και για πάντα, δεν θα είναι επαρκής για να τιμωρηθούν αυτοί οι προδότες του έθνους τους. Έτσι, μέσα στη σιωπή και σε κλίμα διάχυτης δειλίας, ολοκληρώθηκε αυτή η μεγάλη πράξη εθνικής προδοσίας. Μόνο η φωνή του καθηγητή Cuza, της προσωπικότητας που κυριαρχεί τώρα σε ολόκληρο το ρουμανικό έθνος, ακουγόταν:

«Ρουμάνοι, το Σύνταγμα της 28ης Μαρτίου 1923 πρέπει να καταργηθεί άμεσα. Διαμαρτυρία για τη θέσπισή του. Ζητήστε ελεύθερες εκλογές. Οργανωθείτε για να εξασφαλίσετε τη νίκη σας. Ένα νέο σύνταγμα πρέπει να εγγυάται τα δικαιώματα προτεραιότητας του ρουμανικού έθνους, ως κυρίαρχου λαού στο κράτος».

Όταν έμαθα τα νέα στο Ιάσιο, άρχισα να κλαίω. Και είπα στον εαυτό μου: "Δεν γίνεται! Τουλάχιστον να ξέρει ο κόσμος ότι διαμαρτυρόμαστε. Γιατί αν δεν διαμαρτύρονται οι άνθρωποι που στον λαιμό τους έχουν τοποθετηθεί τέτοιος ζυγός, είναι λαός ανόητων."
Στη συνέχεια, επιμελήθηκα ένα μανιφέστο που απευθυνόταν στους Ιασιανούς, καλώντας όλους τους Ρουμάνους σε μια συνάντηση διαμαρτυρίας στο πανεπιστήμιο. Η είδηση των πολιτικών δικαιωμάτων που παραχωρήθηκαν στους Εβραίους διαδόθηκε σαν κεραυνός εν αιθρία. Η πόλη έβραζε.

Με κυβερνητική εντολή, οι τοπικές αρχές έφεραν στρατό, χωροφύλακες, αστυνομία. προέκυψαν προκλήσεις ακολουθούμενες από την απαγόρευση της κίνησης.
Έτσι το σχέδιο άλλαξε. «Το συλλαλητήριο, αντί να γίνει στο πανεπιστήμιο, έγινε σε 14 σημεία της πόλης. Τότε άρχισαν οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις που κράτησαν όλη τη νύχτα.

Οι τοπικές αρχές, ο στρατός και οι αστυνομικές δυνάμεις είχαν μπερδευτεί εντελώς από την απότομη αλλαγή στα σχέδια μάχης μας, στο σημείο συνάντησής μας και τρέχοντας από τη μια άκρη της πόλης στην άλλη, καθώς ενημερώθηκαν από τους πράκτορές τους για τις διαδηλώσεις που είχαν εκρήγνυνται κάθε μισή ώρα σε αντίθετα σημεία. Η ομάδα υπό τις διαταγές μου συναντήθηκε στο πιο δύσκολο σημείο: Podul Rosu (Socola) και Tg. Cucului, όπου η εβραϊκή αυθάδεια ισχυρίστηκε ότι ένας αντισημίτης διαδηλωτής δεν θα πατήσει ποτέ το πόδι του και θα φύγει ζωντανός. Δεν μένει Ρουμάνος εκεί.

Χιλιάδες Εβραίοι ξύπνησαν και έτρεχαν πέρα δώθε σαν φωλιά σκουληκιών. Όταν συναντηθήκαμε με πυρά, απαντήσαμε με πυρά.
Κάναμε το καθήκον μας, γκρεμίζοντας ό,τι μας στάθηκε εμπόδιο και δείχνοντας στους Εβραίους ότι το Ιάσιο, η πρώην πρωτεύουσα της Μολδαβίας ήταν ακόμα Ρουμάνο και ότι εκεί, είναι το χέρι μας που κυβερνά, που μπορεί να επιτρέψει ή να απαγορεύσει, που διατηρεί την ειρήνη ή πόλεμος, που τιμωρεί ή συγχωρεί.

Την επόμενη μέρα, το ιππικό του Bariad έφτασε στην πόλη για να βοηθήσει τα δύο τοπικά συντάγματα, την αστυνομία, τη χωροφυλακή και τους Εβραίους, και οι εφημερίδες του Βουκουρεστίου κυκλοφόρησαν σε ειδικές εκδόσεις με τίτλους όπως: «Ο Ιάσιος έζησε μια νύχτα και μια μέρα επανάστασης. "

Αυτό θα μπορούσαμε να κάνουμε, μόνο παιδιά. αυτό ξέραμε να κάνουμε και προς στιγμή ο ζυγός έπεσε στους ώμους μας. Δεν το δεχόμαστε με γαλήνη, με παραίτηση δούλου, με δειλία. Όλα αυτά τα κάναμε και δώσαμε ιερό όρκο να σπάσουμε ισόβια αυτόν τον ζυγό, όσες μάχες και θυσίες κι αν αναμένονταν από εμάς.

Πήγα στην αίθουσα της αστυνομίας την επόμενη μέρα για να φέρω φαγητό στους κρατούμενους. Εκεί, ο Iulian Sarbu ανακρίθηκε καθώς υποπτευόταν ότι ήταν ο συγγραφέας του μανιφέστου. Βλέποντας αυτό, πήγα στον ανακριτή και είπα: "Ο Sarbu δεν είναι ο συγγραφέας του μανιφέστου, είμαι".

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΜΟΥ

Στο αστυνομικό τμήμα μου είπαν: «Κύριε Codreanu, πρέπει να πάτε στο Δικαστήριο συνοδευόμενος από τον πράκτορα».

«Γιατί ο πράκτορας;» απάντησα πίσω. «Πηγαίνω μόνος μου». Αυτή ήταν η πρώτη φορά που ο λόγος μου αμφισβητήθηκε. Ένιωσα προσβεβλημένος. "Όχι, δεν πάω με τον πράκτορα. Μπορεί, αν θέλει, να περπατήσει 60 πόδια πίσω μου. Πάω μόνος μου. Ο λόγος μου αξίζει περισσότερο από 20 αστυνομικούς". Έφυγα, με τον πράκτορα να περπατάει 20 πόδια πίσω μου.
Έφτασα στο Δικαστήριο. Ο πράκτορας ήρθε και με πήγε στον Juiz de Instrução Catichi, ο οποίος μου είπε: «Είσαι υπό κράτηση και πρέπει να σε στείλω στο σωφρονιστικό κατάστημα».
Όταν το άκουσα, είδα μαύρο μπροστά στα μάτια μου. Εκείνη την εποχή, το «φυλακισμένο» ήταν κάτι εξευτελιστικό. Κανείς μεταξύ των Ιασίων δεν έχει συλληφθεί ποτέ και κανείς δεν έχει ακούσει για σύλληψη εθνικιστή φοιτητή. Πόσο μάλλον εγώ, με φόντο πατριώτη; Πλησίασα το γραφείο του και είπα: «Αξιότιμε, δεν δέχομαι να με συλλάβουν και κανείς δεν πρόκειται να με πάρει και να με πάει στο σωφρονιστικό κατάστημα».

Ο καημένος, για να αποφύγει περαιτέρω συζήτηση, διέταξε τον πράκτορα να με πάει στο σωφρονιστικό κατάστημα και με συμβούλεψε να μην αντιρρήσεις. Μετά έφυγε. Ο πράκτορας προσπάθησε να με πάρει. Του είπα «Πήγαινε σπίτι φίλε και άσε με ήσυχο. Δεν

μπορείς να με βγάλεις από εδώ».
Μετά μπήκαν και άλλοι πράκτορες. Ήμουν εκεί από τις 11 το πρωί έως τις 8 το πρωί. Όλες οι προσπάθειες να με εξαφανίσουν ήταν ανεπιτυχείς.
Σκεφτόμουν, "Δεν είμαι
ένοχος για κανένα αδίκημα. Έχω κάνει το καθήκον μου απέναντι στον λαό μου. Εάν υπάρχει κάποιος ένοχος που πρέπει να συλληφθεί, είναι αυτοί που αδίκησαν τον λαό σου: το Κοινοβούλιο που έδωσε πολιτικά δικαιώματα στους Εβραίους ."

Τελικά, όλοι οι αξιωματούχοι της Αυλής πήγαν σπίτι τους, ένας ένας, στους θυρωρούς. Έμειναν μόνο οι πράκτορες δίπλα μου και εμένα.

Γύρω στις 8:00 έφτασαν τρεις αστυνομικοί.

«Κύριε Co.dreanu, έχουμε εντολή να εκκενώσουμε αυτό το Δικαστήριο». «Εντάξει κύριοι, φεύγω».

Κατεβαίνουμε τις σκάλες και βγαίνουμε από το κτίριο. Με έκπληξη είδα εκεί μια ομάδα χωροφυλάκων σε ημικύκλιο, εισαγγελείς, δικαστές, αστυνομικούς.

Με αυτό, προχώρησα και κάθισα στη μέση της αυλής. Οι αρχές ήρθαν σε μένα και μου είπαν:

«Πρέπει να πας στο σωφρονιστικό κατάστημα». "Δεν θα πάω."

Με σήκωσαν, με έβαλαν σε ένα όχημα και με μετέφεραν σιγά σιγά στο σωφρονιστικό κατάστημα, ακολουθούμενος από τον χωροφύλακα με τα πόδια. Την τελευταία στιγμή, όταν περνούσαμε από την πύλη της φυλακής, τα αγόρια μας προσπάθησαν να με ελευθερώσουν, αλλά τα όπλα των πρακτόρων τους σταμάτησαν.

Ήταν διαμαρτυρία ενάντια στους νόμους; Όχι. Ήταν ένα ενάντια στον ζυγό της αδικίας.

Η πεισματική άρνησή μου να αφήσω τον εαυτό μου να συλληφθεί μού φαινόταν ότι ήταν μια παρουσίαση πολλών ταλαιπωριών που θα έρχονταν στο δρόμο μου μόλις περπατούσα το μονοπάτι που με οδήγησε μέσα στους κρύους τοίχους της φυλακής. Έμεινα εκεί μια εβδομάδα, μέχρι την παραμονή του Πάσχα. Οι πρώτες μου μέρες στη φυλακή! Ηθικά μιλώντας, τους αντιμετώπισα πολύ σκληρά, καθώς δεν μπορούσα να καταλάβω ότι κάποιος μπορούσε να συλληφθεί όταν πολεμούσε για τον λαό του και με εντολή κάποιου που μάχεται εναντίον του λαού.

Μόλις αφέθηκα, πήγα σπίτι. Πολλοί Ρουμάνοι ήρθαν να με συναντήσουν στους σιδηροδρομικούς σταθμούς, δείχνοντας τη συμπάθειά τους για μένα και ενθαρρύνοντάς με να συνεχίσω τον αγώνα, που είναι ο αγώνας του λαού, που στο τέλος θα κερδηθεί.

Όλο το έθνος, σε όλα του τα καλύτερα στοιχεία, από τον αγρότη μέχρι τον διανοούμενο, δέχθηκε με πολύ πόνο τη θλιβερή είδηση της Τέχνης. 7 τροποποίηση? αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, καθώς ξύπνησε εξουθενωμένος και προδομένος από τους αρχηγούς. Αναρωτιέμαι τι κατάρα έχουμε στα κεφάλια μας και ποιες αμαρτίες καταδίκασαν εμάς τους Ρουμάνους να είμαστε μέρος τέτοιων κακών ηγετών;

Βρισκόμαστε εδώ μπροστά σε δύο ιστορικές στιγμές σε δύο διαφορετικές Ρομανίες, με δύο ομάδες ανθρώπων και με το ίδιο πρόβλημα: Η Συντακτική Συνέλευση του 1879 στη Μικρή Ρουμανία, πολύ μικρή, που είχε το θάρρος να αντισταθεί στην πίεση της Ευρώπης, και η Συντακτική Συνέλευση του Το 1923, στη Μεγάλη Ρουμανία, αναδύθηκε από τη θυσία του αίματος μας, που από φλεβική δουλοπρέπεια, κάτω από τις πιέσεις της ίδιας της Ευρώπης, δεν διστάζει να ταπεινώσει και να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή ενός ολόκληρου έθνους.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ, 1879

ΚΑΙ

ΤΟ ΠΕΠΛΟ ΤΗΣ ΛΗΣΗΣ

Στις σελίδες που ακολουθούν, οι αναγνώστες αυτού του βιβλίου θα εκπλαγούν κάπως όταν βρουν μια σειρά αποσπασμάτων από τα έργα διαφόρων κορυφών της σκέψης, του πατριωτισμού και του χαρακτήρα του λαού μας, ο οποίος το 1879 πολέμησε σκληρά για το δικαίωμα του ρουμανικού λαού σε όλη την Ευρώπη. , περιπλέκει την , Αν και η συμπερίληψη αυτών των αποσπασμάτων επιβαρύνει και κανονική εξέλιξη του παρόντος τόμου, σε πείσμα των κανόνων που συνήθως ακολουθούνται σε τέτοια θέματα, τα συμπεριλαμβάνω όχι τόσο επιθυμώντας να τα χρησιμοποιήσω ως ιστορικά επιχειρήματα, αλλά για να φέρω ξανά στο φως αυτά μαργαριτάρια συλλογισμού και έκφρασης αυτών των μεγάλων προγόνων, στους οποίους η συνωμοσία του εβραιομασονικού αποκρυφισμού

διωκόμενοι, κλείνοντάς τους κάτω από βαριές σφραγίδες και πλάκες λήθης, μόνο και μόνο επειδή έγραψαν, σκέφτηκαν και πολέμησαν σαν γνήσιοι Ρουμάνοι γίγαντες.

Η γενιά των φοιτητών μας, που ξεπήδησε πάνω από πενήντα χρόνια πολιτικής παραίτησης από τον εβραϊκό κίνδυνο, ταυτίζεται με τις ίδιες πεποιθήσεις, συναισθήματα και χαρακτήρα με αυτά του 1879, και τη στιγμή αυτής της ιερής ένωσης σκύβει το κεφάλι με ευγνωμοσύνη και ευλάβεια στη σκιά του μεγαλείου του.

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ VASILE

Σκεφτείτε τη στάση που κράτησε ο μεγάλος Λογαριασμός μας στο Σώμα το 1879.

Πενήντα χρόνια νωρίτερα, ο Ρουμάνος φιλόσοφος απέδειξε με ακλόνητα επιστημονικά επιχειρήματα, πλαισιωμένα σε ένα άψογο σύστημα λογικής, τη σταθερότητα των φυλετικών αληθειών που πρέπει να βρίσκονται στη βάση του εθνικού κράτους. μια θεωρία που υιοθετήθηκε πενήντα χρόνια αργότερα από το ίδιο Βερολίνο και μας ανάγκασε να παραχωρήσουμε πολιτικά δικαιώματα στους Εβραίους το 1879.

Από αυτό μπορεί κανείς να δει την ευθραυστότητα των επιχειρημάτων όσων επιτίθενται στο εθνικό κίνημα ως εμπνευσμένα από τη νέα γερμανική ιδεολογία, ενώ στην πραγματικότητα, μετά από τόσα χρόνια, ήταν το Βερολίνο που ακολούθησε τη γραμμή των Vasile Conta, Mihail Emineseu και των οι υπολοιποι.

Εμείς, αν δεν πολεμήσουμε το εβραϊκό στοιχείο, θα χαθούμε ως έθνος. Είναι αναγνωρισμένο γεγονός, ακόμη και από εκείνους που μας επιτίθενται σήμερα, ότι η πρώτη προϋπόθεση για να υπάρχει και να ευημερεί ένα κράτος είναι οι πολίτες αυτού του Κράτους να είναι της ίδιας φυλής, του ίδιου αίματος, και αυτό είναι εύκολο να γίνει κατανοητό. Πρώτον, άτομα παρόμοιας φυλής παντρεύονται γενικά μόνο μεταξύ τους, γιατί μόνο έτσι μπορούν να διατηρήσουν την ενότητα της φυλής. Τότε, ο γάμος δημιουργεί τα οικογενειακά συναισθήματα που είναι οι ισχυρότεροι και πιο διαρκείς δεσμοί μεταξύ των ατόμων. Και όταν σκεφτούμε ότι αυτοί οι οικογενειακοί δεσμοί επεκτείνονται σε όλους τους πολίτες του Κράτους, βλέπουμε ότι αυτοί έλκονται από ένα γενικό αίσθημα αγάπης, από αυτό που ονομάζεται φυλετική συμπάθεια. Επιπλέον, έχοντας κατά νου ότι το ίδιο αίμα τρέχει στις φλέβες όλων των μελών ενός λαού, εννοείται ότι όλα αυτά τα μέλη θα έχουν, από κληρονομικότητα, τα ίδια συναισθήματα, τις ίδιες τάσεις, ακόμη και τις ίδιες ιδέες. ώστε σε επικίνδυνους καιρούς, σε μοναδικές περιπτώσεις, οι καρδιές τους να χτυπούν σαν μία, το μυαλό τους να υιοθετεί μια γνώμη, η δράση όλων θα επιδιώκει τον ίδιο σκοπό. Με άλλα λόγια, το έθνος που σχηματίζεται από μια μόνο φυλή θα έχει μόνο ένα κέντρο βάρους. και το Κράτος φτιαγμένο από ένα τέτοιο έθνος, που και μόνο αυτό θα βρίσκεται στις καλύτερες συνθήκες αντίστασης, αντοχής και προόδου.

Κατά συνέπεια, όπως και στη διατήρηση ενός είδους, η πρώτη προϋπόθεση για την ύπαρξη ενός κράτους είναι ο λαός του να είναι της ίδιας φυλής. Λοιπόν, αυτή είναι η αλήθεια στην οποία βασίζεται η αρχή των εθνικοτήτων, στην οποία βασίζονται τόσα πολλά που λέγονται στον πολιτισμένο κόσμο. Αυτή η αρχή των εθνικοτήτων, φυσικά, αναφέρεται μόνο στη φυλή και όχι σε αυτό που ονομάζεται «υπήκοοι του κράτους ανεξαρτήτως φυλής, γιατί τότε η αρχή δεν θα είχε εφαρμογή.

Λοιπόν, αυτή η αρχή είναι τώρα τόσο ριζωμένη στη συνείδηση όλων των ανθρώπων, είτε πολιτικών είτε απλών πολιτών, που σήμερα όλα τα κράτη στον πολιτισμένο κόσμο δημιουργούνται ή ανασυγκροτούνται αποκλειστικά σε αυτή τη βάση.

Ας μην λένε πλέον οι Εβραίοι δημοσιογράφοι ή οι Εβραίοι εραστές ότι η βάση του κράτους είναι απλώς ένα κοινό υλικό συμφέρον των πολιτών του, γιατί, αντίθετα, βλέπουμε ότι ακριβώς αυτός, ο αιώνας μας, οδήγησε στην αρχή του εθνικότητες· που σήμερα επικρατεί όλο και περισσότερο... Είναι αλήθεια ότι αυτό δεν εμποδίζει τους αλλοδαπούς να αποκτήσουν την ιθαγένεια ενός Κράτους, υπό την προϋπόθεση ότι αφομοιώνουν το κυρίαρχο έθνος. Δηλαδή, να συνδυάζονται έτσι ώστε, σε τελευταία ανάλυση, το κράτος να παραμείνει από το ίδιο ενιαίο αίμα.

«Αυτές είναι οι μόνες επιστημονικές αρχές πολιτογράφησης. Για να είναι η πολιτογράφηση χρήσιμη, ορθολογική και σύμφωνα με επιστημονικά κριτήρια, θα πρέπει να χορηγείται μόνο σε αλλοδαπούς που αφομοιώνονται ή είναι πρόθυμοι να το πράξουν μέσω γάμου με τον αυτόχθονα. Διαφορετικά, μπορεί εύκολα να γίνει κατανοητό ότι η χορήγηση ιθαγένειας σε άτομα που στερούνται ή δεν μπορούν να έχουν αυτή την τάση να αφομοιωθούν στο αίμα της κυρίαρχης φυλής, θα είχε ως αποτέλεσμα μια χώρα να υπόκειται σε διαρκείς αγώνες μεταξύ αντίθετων τάσεων.

Δεν λέω ότι είναι αδύνατο για πολλές φυλές που θα υπήρχαν σε οποιαδήποτε χώρα να έχουν μερικές φορές ένα κοινό συμφέρον, ότι οι κληρονομικές τάσεις μιας φυλής θα πρέπει να ευνοούνται το ίδιο με αυτές μιας άλλης υπό τις ίδιες συνθήκες.

Όσο διαρκούσε αυτή η κατάσταση πραγμάτων, οι ιθαγενείς και οι πολιτογραφημένοι άνθρωποι θα ζούσαν σίγουρα ειρηνικά. Αλλά οι συνθήκες αλλάζουν, και μαζί τους μπορεί να αλλάξουν και τα συμφέροντα των διαφόρων φυλών. και αν όχι σήμερα, τότε αύριο. αν όχι αύριο, μεθαύριο, οι τάσεις των πολιτογραφημένων θα έρθουν σε σύγκρουση με αυτές των ιθαγενών, και τότε το συμφέρον κάποιων θα είναι αντίθετο με αυτό των άλλων, και τότε τα συμφέροντα κάποιων δεν μπορούν να ικανοποιηθούν χωρίς να θυσιαστούν αυτά των άλλων ; και τότε θα είχαμε έναν αγώνα ύπαρξης μεταξύ δύο φυλών, με σκληρές μάχες που θα μπορούσαν να τελειώσουν μόνο είτε με την ολοκληρωτική κατάργηση του κράτους είτε όταν μια από τις φυλές συντρίφτηκε τελείως, έτσι ώστε πάλι μόνο μία κυρίαρχη φυλή παρέμεινε στην Πολιτεία .... Λοιπόν, η εθνική μας ιστορία και η καθημερινή μας εμπειρία μάς έχουν αποδείξει ότι μεταξύ όλων των ξένων που έρχονται σε εμάς, οι Τούρκοι και ιδιαίτερα οι Εβραίοι είναι αυτοί που δεν μας παντρεύονται ποτέ, ενώ άλλοι

ξένοι: Ρώσοι, Έλληνες, Ιταλοί, Γερμανοί παντρεύονται και συγχωνεύονται μαζί μας, αν όχι στην πρώτη, στη δεύτερη ή στην τρίτη γενιά, αλλά τελικά έρχεται μια στιγμή που δεν υπάρχει καμία διάκριση μεταξύ αυτών των ξένων και εμάς, είτε όσον αφορά το αίμα ή αγάπη για την πατρίδα. Αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο με τους Εβραίους....

«...Ανεξάρτητα από το πώς τίθεται αυτό το ερώτημα ή πώς ερμηνεύεται, εμείς, αν δεν πολεμήσουμε το εβραϊκό στοιχείο, θα χαθούμε ως έθνος».

(Από τον λόγο κατά της αναθεώρησης του Αρθ. Συντάγματος, που εκφωνήθηκε στην Βουλή, Έκτακτη Σύνοδος, που έγινε στις 4 Σεπτεμβρίου 1879 και δημοσιεύτηκε στο Επίσημο Παρατηρητήριο Νο 201 της Τετάρτης 17 Σεπτεμβρίου 1879, σελ. 5755-. 6)

ΒΑΣΙΛΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗ

Ενώ βρισκόταν στην αίθουσα, ο Vasile Conta εκφώνησε την προαναφερθείσα ομιλία στη Γερουσία, ο , στο Vasile Alecsandri, ο ποιητής της Ένωσης, εξέφρασε την αίσθηση των Ρουμάνων ως εξής.

Σήμερα η Ρουμανία έρχεται κοντά μας με το Βιβλίο της Ιστορίας της στα χέρια μας για να γράψουμε στις σελίδες της την ταπείνωση και την απώλεια του λαού μας ή την αξιοπρέπεια και την απελευθέρωσή του...

Αντιμέτωποι με αυτήν την κατάσταση, που δεν έχει όμοια στα ιστορικά χρονικά του κόσμου, πρέπει να ξέρουμε πώς να υψώσουμε την καρδιά και το μυαλό μας στο ύψος του καθήκοντός μας, χωρίς πάθος, χωρίς βία, αλλά με ήρεμο πνεύμα, με φωτισμένο πατριωτισμό και ευγενές θάρρος. αυτό αναμένεται από τους άνδρες που καλούνται να αποφασίσουν για τη μοίρα της χώρας σας...

Ποιο είναι αυτό το νέο αδιέξοδο; Τι είναι αυτή η νέα εισβολή;
Ποιοι είναι οι εισβολείς; Από που είναι? Τι θέλουν? Και ποιος είναι ο νέος Μωυσής που τους οδηγεί στη νέα γη της επαγγελίας, που εντόπισε αυτόν τον τίτλο στις όχθες του Δούναβη;

Τι είναι οι εισβολείς; Είναι ένας ενεργός και έξυπνος λαός, που δεν κουράστηκε ποτέ να εκπληρώσει την αποστολή του. υποστηρικτές του πιο τυφλού θρησκευτικού φανατισμού. ο πιο αποκλειστικός από όλους τους κατοίκους της γης, ο πιο ασυναγώνιστος με τους άλλους λαούς του κόσμου...

«Τι θέλουν από εμάς;

Να γίνουν ιδιοκτήτες των εδαφών αυτού του λαού, μετατρέποντας τους πρώην άρχοντες αυτής της χώρας σε σκλάβους, όπως είναι σήμερα οι αγρότες της Γαλικίας και τμήματος της Μπουκοβίνα.
Αυτή η χώρα είναι όμορφη και πλούσια. έχει μεγαλουπόλεις, ράδιο, προηγμένα ιδρύματα και έναν κάπως απρόβλεπτο λαό όπως όλοι οι λατινικής καταγωγής... Τι πιο εύκολο από το να αντικαταστήσεις τους κατοίκους αυτής της χώρας και έτσι να τα μετατρέψεις όλα σε ισραηλινή ιδιοκτησία;

Αν αυτό είναι το σχέδιο των σημερινών εισβολέων, όπως όλα μας κάνουν να πιστεύουμε, αποδεικνύει για άλλη μια φορά το επιχειρηματικό πνεύμα του ισραηλινού λαού και, όχι άξια ευθυνών, είναι πιθανό να προκαλέσει χειροκροτήματα και θαυμασμό από πρακτικούς ανθρώπους.
Εμείς οι Ρουμάνοι θα φταίμε εάν, μέσω της αδιαφορίας μας ή της εφαρμογής κάποιων μοιραίων και παράλογων ανθρωπιστικών θεωριών, βοηθούσαμε οι ίδιοι να εκπληρώσουμε αυτό το σχέδιο. Το φταίξιμο θα έπεφτε στα κεφάλια μας, αν εξαπατηθούμε από αυτές τις θεωρίες, καταλαβαίνοντάς τις από μέσα προς τα έξω, ή πιαζόμασταν από έναν φανταστικό τρόμο υπό την επίδραση φανταστικών απειλών, θα ξεχνάμε ότι η ρουμανική πατρίδα είναι μια ιερή κατάθεση που μας εμπιστεύτηκαν πατέρες. να μεταδοθεί ολόκληρο και χωρίς ψεγάδια στα παιδιά μας...

Τι θα έλεγε τότε ολόκληρη η χώρα αν της δημιουργούσαμε μια τέτοια κατάσταση; Τι θα έλεγαν οι Ρουμάνοι που με χαρά αγωνίστηκαν για την ανεξαρτησία της πατρογονικής γης;
Η χώρα μας θα κοιτούσε μακριά μας με πόνο.
Ο Ρουμάνος θα έλεγε: Μη ζητάτε από εδώ και πέρα το αίμα μου, αν το αίμα που χύθηκε εξυπηρετεί μόνο τον κατακερματισμό της χώρας μου και την υποβάθμιση της εθνικής αξιοπρέπειας.

Για αυτούς τους λόγους, όταν η Ρουμανία στέκεται μπροστά μας σήμερα κρατώντας το Βιβλίο της Ιστορίας της στο πακέτο της για να μπορέσουμε να εγγράψουμε το βέτο μας στις σελίδες του, για μένα σκίζω τη σελίδα που προορίζεται για την επιγραφή για να ταπεινώσει τη χώρα μας, και στην άλλη σελίδα γράψε με την καρδιά μου, την αξιοπρέπειά σου, την απελευθέρωσή σου! "

(Από τον λόγο κατά της αναθεώρησης του άρθρου 7 του Συντάγματος, που εκφωνήθηκε στη Ρουμανική Γερουσία, Έκτακτη Σύνοδος, που συνήλθε στις 10 Οκτωβρίου 1879, και δημοσιεύτηκε στο Επίσημο Παρατηρητήριο No. 230, Πέμπτη, 11/23 Οκτωβρίου 1879, σελ. . 6552-8.)

MIHAIL KOGALNICEANU

Εδώ είναι η αξιοπρεπής στάση απέναντι στο εβραϊκό πρόβλημα και η πίεση που άσκησε από το εξωτερικό ο Mihail Kogalniccanu, Υπουργός Εσωτερικών το 1869, τιτλούχος επικεφαλής του ίδιου υπουργείου που σήμερα έχει γίνει ο τόπος από τον οποίο δίνονται διαταγές να βασανίζουμε όσους από εμάς αγώνας για την υπεράσπιση του λαού μας:

«Όλοι όσοι έχουν ενεργό μερίδιο στη χώρα τους ενδιαφέρθηκαν να εμποδίσουν τους Εβραίους να εκμεταλλεύονται τον λαό.
Στη Ρουμανία, το εβραϊκό ζήτημα δεν είναι θρησκευτικό, αλλά εθνικό και, ταυτόχρονα, οικονομικό.

Στη Ρουμανία, οι Εβραίοι όχι μόνο αποτελούν μια διαφορετική θρησκευτική κοινότητα. αποτελούν, με την πλήρη έννοια της λέξης, μια εθνικότητα, ξένη στους Ρουμάνους λόγω της καταγωγής, της γλώσσας, της ενδυμασίας, των εθίμων και ακόμη και των συναισθημάτων τους.

Δεν πρόκειται, λοιπόν, για θρησκευτική δίωξη, γιατί αν συνέβαινε αυτό, οι Ισραηλίτες θα αντιμετώπιζαν απαγόρευση ή περιορισμό στην άσκηση της λατρείας τους, κάτι που δεν συμβαίνει.
Οι συναγωγές τους δεν θα επιτρέπεται να στέκονται ελεύθερα κοντά σε χριστιανικές εκκλησίες. Ούτε η θρησκευτική του διδασκαλία, η δημοσιότητα της λατρείας του, δεν θα γινόταν ανεκτή.

Όλοι όσοι επισκέφθηκαν τα Πριγκιπάτα, και ιδιαίτερα τη Μολδαβία, τρόμαξαν από τη θλιβερή πτυχή, για να μην πω χειρότερη από λυπηρή, που αποκάλυψαν οι Πολωνοί Ισραηλινοί που κατοικούσαν τις πόλεις μας.
Όταν κοίταξαν πιο προσεκτικά το εμπόριο, τη βιομηχανία και τα μέσα διαβίωσης αυτού του πλήθους, αυτοί οι ταξιδιώτες τρόμαξαν ακόμη περισσότερο, γιατί είδαν ότι οι Εβραίοι είναι μόνο καταναλωτές, όχι παραγωγοί, και ότι η μεγαλύτερη, και μπορώ να πω η κύρια, βιομηχανία τους είναι λιανικό αλκοόλ...

Μηχανική μετάφραση από την Google

Δεν έχω εκδιώξει κανέναν Εβραίο από την κατοικία του για τον απλούστατο λόγο ότι, σύμφωνα με όλους τους νόμους της χώρας, οι Ισραηλινοί στη Ρουμανία δεν έχουν δικαίωμα διαμονής σε χωριά, όπως συμβαίνει και στη Σερβία.

Περιόρισα τη μελλοντική ενοικίαση ταβέρνων και νυχτερινών κέντρων από Εβραίους, ειδικά από αυτούς που ονομάζονται Γαλικιανοί και Ποδολιανοί. Το μέτρο αυτό δικαιολογήθηκε στο Οργανικό Καταστατικό και στον νόμο που ψήφισε η Γενική Συνέλευση, που στη συνέχεια επικυρώθηκε από τον Πρίγκιπα Μιχάι Στούρζα, τον οποίο κανένας μεταγενέστερος νόμος δεν έχει καταργήσει μέχρι σήμερα, αλλά, αντίθετα, νόμος όλων των Υπουργών Εσωτερικών πριν και μετά τη σύμβαση, διατηρείται και εκτελείται. Απόδειξη αυτού είναι οι εντολές των προκατόχων μου, δηλαδή: της 17ης και 28ης Ιουνίου 1861 επί υπουργού Κώστα Φόρου. της 5ης Φεβρουαρίου 1866 υπογεγραμμένο από τον στρατηγό Florescu· στις 11 Μαρτίου και στις 11 Απριλίου 1866, που εκδόθηκε στη νομαρχία Ramnicul-Sarat από τον πρίγκιπα Dimitrie Ghica, κ.λπ., κ.λπ.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, κανένας υπουργός, ούτε δέκα που διαδέχονται ο ένας τον άλλον στο αξίωμα, δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο εκτός από εμένα και τους προκατόχους μου.
Υπουργοί της Ρουμανίας, μιας χώρας με συνταγματικό καθεστώς, δεν μπορούμε να κυβερνήσουμε παρά μόνο σύμφωνα με τη βούληση του λαού.
Έχουμε καθήκον να λάβουμε υπόψη τις ανάγκες, τις επιθυμίες και, σε κάποιο βαθμό, ακόμη και τις προκαταλήψεις αυτού του έθνους...
Αυτό δικαιολογεί τον μεγάλο εκνευρισμό του ρουμανικού πληθυσμού, που πηγάζει από βαθιά ταλαιπωρία και εύλογη ανησυχία, καθώς είναι η φωνή ενός έθνους που αισθάνεται ότι απειλείται στο δικό του έθνος. και τα οικονομικά της συμφέροντα. Οι ξένοι μπορούν να πνίξουν αυτή τη φωνή, αλλά δεν επιτρέπεται σε έναν Ρουμάνο υπουργό, οποιουδήποτε κόμματος, να μην την ακούσει. Γι' αυτό, όχι μόνο σήμερα, αλλά πάντα, ανά πάσα στιγμή και υπό όλες τις διοικήσεις, όλοι οι άρχοντες, όλοι οι πολιτικοί στη Ρουμανία, όλοι όσοι έχουν πραγματικό συμφέρον για τη χώρα τους, ανησυχούν για την ανάγκη να σταματήσει η εκμετάλλευση του Ρουμανικός λαός από έναν ξένο λαό, τους Εβραίους. "

(Από την ανακοίνωση του Υπουργού Εσωτερικών Mihail Kogainiceanu, που απευθύνεται στον Υπουργό Εξωτερικών, Ιούνιος 1869, για το εβραϊκό ζήτημα. Δημοσιεύτηκε στη Συλλογή Παλαιάς και Νέας Νομοθεσίας για τη Ρουμανία, που θεσπίστηκε μέχρι το 1870, Με δάνειο M. Bujoreanu , Βουκουρέστι 1873, Η νέα τυπογραφική μηχανή των Ρουμάνων εργατών, Μέρος ΣΤ. Τίτλος «Διατάξεις και εγκύκλιοι», Κεφάλαιο Χ, σ. 813-6.)

ΜΙΧΑΗΛ ΕΜΙΝΕΣΚΟΥ

«Αν σήμερα, όταν δεν έχουν ακόμη πλήρη ατομικά ή πολιτικά δικαιώματα, έχουν καταλάβει όλο το εμπόριο και όλη τη μικρή βιομηχανία στη Μολδαβία· αν σήμερα εμφανίζονται τρομακτικά στις ρουμανικές πεδιάδες· αν σήμερα φωλιάζουν στην καρδιά της εργατικοί Ολτεναίοι, πώς θα είναι αύριο, όταν θα τους παραχωρηθούν ίσα δικαιώματα, όταν θα μπορούν να αυτοαποκαλούνται Ρουμάνοι, όταν θα έχουν εγγράψει στους νόμους το τυπικό δικαίωμα ότι αυτή η πατρίδα είναι δική τους όσο και δική μας !»

(Complete Works, The Israelite Question, σελ. 489, Iasi, The Lonescu-Georgescu Bookstore, 1914. Παράθεση Alex Naum).

Και στη σελίδα 481:

"Με ποιους κόπους ή θυσίες κέρδισαν το δικαίωμα να επιδιώκουν την ισότητα με τον ρουμανικό λαό; Ήταν αυτοί που πολέμησαν τους Τούρκους, τους Τάταρους, τους Πολωνούς και τους Ούγγρους; Ήταν αυτοί που τιμωρήθηκαν όταν παραβιάστηκαν οι παλιές συνθήκες; από οι προσπάθειές σας να εξαπλωθεί η φήμη αυτής της χώρας, ότι αυτή η γλώσσα ξεθάφτηκε από τα πέπλα του παρελθόντος;
Ήταν από έναν από αυτούς που ο ρουμανικός λαός κέρδισε το δικαίωμα στο φως του ήλιου;».

ION HELIADE RADULESCU

«Δεν βλέπετε ότι οι Kikery στην Αγγλία και τη Γαλλία δεν απαιτούν απλώς δικαιώματα ιθαγένειας στη Ρουμανία για τους ομοθρήσκους τους, αλλά προνόμια, μια υπεροχή. θέλουν να ιδρύσουν μια αριστοκρατία του χρήματος, του Χρυσού Μοσχαριού;

Ζητούν αυτό που δεν μπορούμε να δώσουμε αν πεθάνουμε μέχρι και τον τελευταίο άνθρωπο.

Πιστεύουν οι Kikerys στην Αγγλία και τη Γαλλία, αναρωτιέμαι, πιστεύετε κύριοι μαζί τους, ότι οι Ρουμάνοι θα παρακολουθήσουν ήρεμα καθώς ανάμεσά τους εκκαθαρίζουν τους πιο βρώμικους και βρώμικους, τους πιο χυδαίους αριστοκράτες, την κυριαρχία των κλόουν, των Εβραίων, των Μαμωνά; ροφοί;

Με ποιον τίτλο και με ποιο δικαίωμα θα μπορούσε να εδραιωθεί μια τέτοια αποτρόπαια κυριαρχία ενώπιον της αυλής, μπροστά στις πύλες του εικοστού αιώνα, όπου όλη η ανθρωπότητα, εκτός από τους γιους της απώλειας, θα έρθει ως νύφη ενώπιον του θείου Νυμφίου;

Θα τολμούσαν οι Kikerys της Αγγλίας και της Γαλλίας να παρουσιάσουν το Δικαίωμα του Ανθρώπου με βάση την ισότητα και ωστόσο θα είχαν το θράσος να προσποιούνται τα προνόμια και την υπεροχή για τον εαυτό τους;

Και επειδή δεν μπορούν να επικαλεστούν αυτό το δικαίωμα, τολμούν, κατά τη φαντασία τους, να επινοήσουν το ρουμανικό παράδοξο της ισραηλινής ιεροτελεστίας - να ωθήσουν το ειδικά εβραϊκό τους θράσος στο σημείο να μας απειλούν στο όνομα των μοναρχών της Ευρώπης;

Με τι λοιπόν θα μας κατακτήσουν οι Εβραίοι; Με τους αριθμούς σας, τη δύναμή σας;

Για το καλό που τους ευχόμαστε και τους ευχόμαστε, στο όνομα της αναγέννησης των λαών και των ίδιων των Εβραίων στη γη της Παλαιστίνης, τους λυπόμαστε και τους συμβουλεύουμε ως χριστιανούς που επιθυμούν τη σωτηρία όλης της ανθρωπότητας, μέσα από τις πληγές της Ο Χριστός, ο οποίος από τον σταυρό συγχώρεσε τους δικούς του βασανιστές - να μην επιχειρήσει κάτι τέτοιο ή να τολμήσει να το συλλογιστεί, πολύ λιγότερο να διεκδικήσει τίποτα στην παρούσα εποχή της αναταραχής που προκλήθηκε από τους αγγέλους του Σατανά που τους έβαλαν σε πειρασμό. Καλύτερα να μην τολμήσουν κάτι τέτοιο, γιατί μόνο ένας Θεός ξέρει πόσο μακριά μπορούν να φτάσουν οι Ρουμάνοι στη δίκαιη και πιο ιερή από όλες τις θυελλώδεις μανίες τους υπερασπιζόμενοι τα δικαιώματά τους ως έθνος με ένστικτο αυτοσυντήρησης! "

(Λήψη από το The Equilibrium Between Antitheses or Spirit and Matter, από 1. Heliade Radulescu, Βουκουρέστι, έκδοση 1859-69· Μέρος III, με τίτλο «The Israelites and the Jews», Κεφάλαιο X, σελ. 380-3).

BOGDAN PETRICEICU HAJDEU

Έτσι, δύο μορφές εβραϊκής συμπεριφοράς απέναντί μας προσδιορίζονται στο Ταλμούδ:

«Αν είστε πιο δυνατοί από τους χριστιανούς, εξοντώστε τους».

«Αν είστε πιο αδύναμοι από τους χριστιανούς, επαινέστε τους...»

«Αλλά κάποιος πιο αδύναμος από εμένα, για να γίνει μια μέρα πιο δυνατός από εμένα, πρέπει πρώτα να περάσει από ένα ενδιάμεσο στάδιο στο οποίο είναι ίσος με εμένα».

«Καταλαβαίνετε τώρα, αναρωτιέμαι, τι σημαίνει να παραχωρούνται τα λεγόμενα πολιτικά δικαιώματα στους Εβραίους;».

(Απόσπασμα από το "Studies in Judaism. The Talmud as a Profession of Faith of the Israelite People", από τον BP Hajdeu, Director of the Historical Archives of Romania, President of the Moral and Political Sciences of the Romanian Athenaeum, Bucharest. Εκδότης Theodor Vaidescu, Bossel House No. 34, 1866· σελ. 30-1.)

ΚΟΣΤΑΣΕ ΝΕΓΚΡΙ

«Οι Εβραίοι, το ένα έβδομο του συνολικού πληθυσμού μας, είναι η πιο θλιβερή λέπρα ενάντια στην οποία μας καταδίκασαν η αδυναμία μας, η έλλειψη διορατικότητάς μας και η επιθετικότητά μας».
(Από την επιστολή προς τον Λουπάσκου που εστάλη από την Ocna, με ημερομηνία 12 Ιανουαρίου 1869, που δημοσιεύτηκε στον τόμο Versos, Prose, Cartas de C. Negri με μελέτη της ζωής και των γραπτών του από τον E. Garleanu, Editora "Minerva", 3 Academiei Blvd ·, Βουκουρέστι 1909, πίν. 1 16).

ΑΔ ΞΕΝΟΠΟΛ

Επιτρέπουμε στους εαυτούς μας να παρουσιάσουμε στην ίδια επιλογή αποσπασμάτων τη γνώμη του μεγάλου ιστορικού AD Xenopol, καθηγητή στο Πανεπιστήμιο του Ιασίου. αυτό εν όψει της αδιαμφισβήτητης εξουσίας του επιστήμονα που έζησε και είδε με τα μάτια του την οδυνηρή πραγματικότητα των ανακαλύψεών του: «Αν ένας Ρουμάνος αποφασίσει να ανοίξει ένα κατάστημα, κανένας Εβραίος δεν θα περάσει το κατώφλι του. Έτσι θα τον παρακάμπτει μεγάλη πελατεία, ενώ οι Ρουμάνοι δεν είναι αντίθετοι να αγοράζουν από Εβραίους. Είναι σαφές ότι ακόμη και χωρίς χειραγώγηση τιμών, η αντίσταση του Ρουμάνου εμπόρου και εμπόρου μπορεί να σπάσει. Μάθε κάτι από αυτό. γιατί οι Ρουμάνοι γίνονται δεκτοί στα εβραϊκά σπίτια μόνο ως υπηρέτες ή αχθοφόροι. Αυτό το σύστημα αποκλειστικότητας παραμένει έντονα. Στα αμέτρητα εβραϊκά εργαστήρια και καταστήματα που καλύπτουν τη Μολδαβία απ' άκρη σ' άκρη, δεν υπάρχει ούτε ένας χριστιανός ή Ρουμάνος μαθητευόμενος - εργάτης, εργοδηγός, λογιστής, ταμίας, πωλητής, «οι Εβραίοι ασκούν εναντίον των Ρουμάνων τον πιο αυστηρό οικονομικό αποκλεισμό που δεν μπορούν να αποκηρύξουν, όπως ορίζει η δική τους θρησκεία».

(Λήψη από το La question israelite en Roumanie από το AD Xenopol, μια μελέτη που δημοσιεύτηκε στο La renaissance latine, 25 rue Boissy-d'Anglas, Παρίσι, 1902, σ. 17).

Η ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Μετά το Πάσχα οι μάχες ξανάρχισαν. Στο μέτωπο του LANC, ο καθηγητής Cuza συνέχισε τη δράση μέσω των εφημερίδων, ενώ εμείς οι υπόλοιποι φρόντιζαν για την οργάνωση.
Ξεκίνησε η σειρά των συναντήσεων σε πόλεις και κωμοπόλεις. Μπροστά στον μαθητή η τροποποίηση του άρθ. Το 7 του Συντάγματος έφερε μαζί του αλλαγές. Οι αρχηγοί μαθητών μέσα

Το Βουκουρέστι και το Κλουζ, που πίστευαν ότι ένα φοιτητικό κίνημα θα έπειθε τελικά την κυβέρνηση να αναγνωρίσει τα δίκαια αιτήματα των φοιτητών, ήταν πικρά απογοητευμένοι βλέποντας ότι όχι μόνο η κυβέρνηση δεν αναγνωρίζει κανένα από τα αιτήματά τους, αλλά επίσης παραχωρεί δικαιώματα στους Εβραίους. ο καθένας όλο και περισσότερο σκέφτηκε να συνθηκολογήσει.

Στο Κλουζ, ο πρόεδρος κάλεσε μια συνάντηση όπου πρότεινε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να επιστρέψει στο σχολείο. Η φοιτητική μάζα απέρριψε την πρότασή του, δηλώνοντας ότι αγωνίζονται για να διαφυλάξουν την τιμή τους και ότι ο αγώνας πρέπει να γίνει μέχρι το τελευταίο όριο αντίστασης. Υποστηρικτές αυτής της διατριβής ήταν οι: Ion Mota, Corneliu Georgescu, Isac Mocanu και όλες οι ομάδες μας.

Ο Alexa παραιτήθηκε και για να τον αντικαταστήσει ως πρόεδρος του φοιτητικού κέντρου Petru Maior, ο Ion Mota εξελέγη μαζί με μια νέα επιτροπή.
Η κυβερνητική επίθεση για να επιστρέψουν οι μαθητές στα μαθήματα απέτυχε και αυτή τη φορά, αλλά οι ηγέτες θυσιάστηκαν: ο Ion Mota και έξι άλλοι εκδιώχθηκαν για πάντα από όλα τα πανεπιστήμια για την αδιάλλακτη στάση τους.

Στο Βουκουρέστι, μια ομάδα με επικεφαλής τους Σιμιονέσκου και Ντανουλέσκου άρχισε να αντικαθιστά μια ηγεσία που γινόταν όλο και πιο αναποφάσιστη και αδύναμη. Και εδώ η κυβέρνηση δεν κατάφερε να ανοίξει μαθήματα μετά το Πάσχα.

ΙΟΥΝΙΟΣ 1923

Πέρασαν άλλοι δύο μήνες ηρωικής αντίστασης, μιζέριας και πίεσης, με τους μαθητές να είναι εξουθενωμένοι. Στο Βουκουρέστι, το Πανεπιστήμιο άνοιξε ξανά για εξετάσεις, έστω και μόνο για Εβραίους και αποστάτες φοιτητές. Την ημέρα των εγκαινίων, ο στρατός βρισκόταν στο πανεπιστήμιο.
Οι συγκρούσεις μαθητών έγιναν στο μέτωπο, αλλά ήταν πολύ αδύναμες για να αποτρέψουν το άνοιγμα του άλλου. Το σχέδιο της κυβέρνησης ήταν να ανοίξουν τα πανεπιστήμια ένα προς ένα, αφήνοντας το Ιάσιο για το τέλος και παρουσιάζοντας στο Ιάσιο το τετελεσμένο τριών πανεπιστημίων που λειτουργούσαν. Μια εβδομάδα αργότερα στο Κλουζ, αρκετές μέρες αργότερα στο Cernauti, άνοιξαν τα πανεπιστήμια με το στρατό παρόν υπό τις ίδιες συνθήκες όπως στο Βουκουρέστι. σε άλλη βδομάδα θα ερχόταν η δύσκολη στιγμή του Ιασίου. Απομονώθηκε από την κυβέρνηση, μόνη της, με τις φοιτητικές δυνάμεις της να έχουν μειωθεί σημαντικά.

Την παραμονή των εγκαινίων, γνωρίζοντας ότι αύριο το πρωί θα έμπαινε ο στρατός στο Πανεπιστήμιο, προγραμματίσαμε να το καταλάβουμε μόνοι μας κατά τη διάρκεια της νύχτας.
Πριν πέσει το σκοτάδι έστειλα έναν έμπιστο μαθητή που μπήκε στην αίθουσα και τράβηξε τα μπουλόνια δύο μεγάλων παραθύρων για να μην μπορούν να εντοπιστούν, ώστε, πιεσμένα από έξω, να ανοίξουν. Παρόλο που δεν μοιράζομαι αυτό το σχέδιο με κανέναν, κάλεσα στις 9 το πρωί μια συνάντηση 100 φοιτητών στο Bejan Hall. Στις 10 το πρωί καταλαμβάνουμε το Πανεπιστήμιο. Σηκώσαμε τη σημαία με τη σβάστικα στην πρόσοψή του, λίγο μετά έφτασε ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου, καθηγητής Σιν-Ντονέσκου. Έγινε δεκτός. Μας μίλησε προτρέποντάς μας να φύγουμε από το Πανεπιστήμιο. Απαντήσαμε εξηγώντας του τα κίνητρά μας. Αρκετές ώρες αργότερα, έφυγε. Οργανωθήκαμε για φρουρά και μείναμε εκεί όλη τη νύχτα.

Το επόμενο πρωί, οι φοιτητές έφτασαν στο Πανεπιστήμιο σε μεγάλους αριθμούς.
Αναζωογονημένοι, αποφάσισαν ομόφωνα να συνεχίσουν τον αγώνα.

Οι εβραϊκές εφημερίδες μας επιτέθηκαν με μανία. Δύο μέρες αργότερα, το Κλουζ, σε αγώνα, προσπάθησε να ξαναπάρει το πανεπιστήμιό του από τους χωροφύλακες. Μετά από δύο ακόμη ημέρες, το Βουκουρέστι και ο Cemauti ακολούθησαν το παράδειγμά τους. Αυτοί οι αγώνες οδήγησαν σε νέες φοιτητικές εξεγέρσεις και το κλείσιμο όλων των πανεπιστημίων.
Η σχολική χρονιά τελείωσε. Ο νεαρός Ρουμάνος πέρασε ένα μοναδικό τεστ αντοχής, χαρακτήρα και αλληλεγγύης.

Τιμή στο φοιτητικό σώμα που για τη σταθερότητά του, δεχόμενο τόσα πολλά χτυπήματα, έδωσε ένα παράδειγμα συλλογικής θέλησης αξεπέραστο στην ιστορία των παγκόσμιων πανεπιστημίων. Καμία χώρα δεν γνώρισε ποτέ μαθητές, ενωμένους σε μια ψυχή και να αναλαμβάνουν όλες τις ευθύνες και όλους τους κινδύνους, να μπορούν να διατηρήσουν

μια γενική απεργία για ένα χρόνο για να αποδείξουν την πίστη τους, επιδιώκοντας μέσω της εκδήλωσής τους να αφυπνίσουν τη συνείδηση ενός συνόλου. έθνος, αντιμέτωπο με το σοβαρότερο πρόβλημα της ύπαρξής του.

Αυτή είναι μια όμορφη σελίδα, μια ηρωική σελίδα που γράφτηκε από τα βάσανα αυτού του νεαρού, στο βιβλίο του ρουμανικού έθνους.

Τα σχέδια του Ιουδαϊσμού κατά του Ρωμαϊκού Έθνους

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΡΟΥΜΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Όποιος φαντάζεται ότι οι Εβραίοι είναι φτωχοί κακομοίρηδες, που έφτασαν εδώ τυχαία, τους έφεραν οι άνεμοι, τους έσπρωξε η μοίρα κ.λπ., κάνει λάθος. Όλοι οι Εβραίοι σε όλο τον κόσμο αποτελούν μια μεγάλη συλλογικότητα που ενώνεται με το αίμα και την Ταλμουδική θρησκεία. Συγκροτούνται σε μια πολύ αυστηρή πολιτεία, έχοντας νόμους, σχέδια και ηγέτες που κάνουν αυτά τα σχέδια. Στο κάτω μέρος είναι το Kabal. Άρα δεν αντιμετωπίζουμε

λίγοι απομονωμένοι Εβραίοι, αλλά μια συγκροτημένη δύναμη, η εβραϊκή κοινότητα. Σε κάθε αγοραία πόλη ή χωριό όπου εγκαθίστανται αρκετοί Εβραίοι, σχηματίζεται αμέσως η Καμπάλ (η εβραϊκή κοινότητα εκεί). Αυτό το Kahal έχει τους δικούς του ηγέτες, ξεχωριστό δικαστικό σύστημα, φόρους κ.λπ. και κρατά όλο τον εβραϊκό πληθυσμό αυτής της τοποθεσίας σταθερά ενωμένο γύρω του.

Εδώ, σε αυτό το μικροσκοπικό Kahal μιας αγοράς ή πόλης, γίνονται όλα τα σχέδια: πώς να κερδίσετε τους τοπικούς πολιτικούς και αξιωματούχους. πώς να διεισδύσετε σε ορισμένους κύκλους του ενδιαφέροντός σας, όπως δικαστές, αξιωματούχους, ανώτερους αξιωματούχους. τι σχεδιάζει να χρησιμοποιήσει για να πάρει τον τάδε κλάδο του εμπορίου από τα χέρια ενός Ρουμάνου; πώς να καταστρέψεις έναν τοπικό αντισημίτη. πώς να καταστρέψετε έναν αδιάφθορο εκπρόσωπο της τοπικής αρχής που μπορεί να αντιτίθεται στα εβραϊκά συμφέροντα. τι σχεδιάζει να εφαρμοστεί όταν, στριμωγμένος πέρα από την αντίσταση, ο πληθυσμός εξεγερθεί και εκραγεί σε αντισημιτικά κινήματα χρησιμοποιούνται μέθοδοι:

, δεν θα εμβαθύνουμε σε αυτά τα σχέδια εδώ. γενικά τα εξής

I. Για να κερδίσετε τους τοπικούς πολιτικούς: 1.
Δώρα? 2.
Προσωπικές χάρες? 3.
Χρηματοδότηση της πολιτικής μηχανής για προπαγάνδα, εκτύπωση φυλλαδίων, έξοδα ταξιδιού κ.λπ. Εάν υπάρχουν αρκετοί τραπεζίτες στην πόλη ή πλούσιοι Εβραίοι, ο καθένας ανατίθεται σε ένα συγκεκριμένο πολιτικό κόμμα.

II. Για να κατακτηθούν οι τοπικές αρχές: 1. Διαφθορά,
δωροδοκία. Ένας αστυνομικός στη μικρότερη πόλη της Μολδαβίας, εκτός από τον μισθό που παίρνει από το κράτος, παίρνει άλλον έναν ή δύο μήνες. Μόλις δεχτεί μια δωροδοκία, γίνεται σκλάβος των Εβραίων και αν δεν ακολουθήσει τις εντολές, τότε του χρησιμοποιούν το δεύτερο όπλο: 2. Εκβιασμός, αν δεν υπακούσει, αποκαλύπτεται η αποδοχή δωροδοκίας.

3. Το τρίτο όπλο είναι η καταστροφή. Αν δουν ότι δεν μπορείς να κυριαρχήσεις ή να σε υποτάξουν, θα προσπαθήσουν να σε καταστρέψουν αναζητώντας τις αδυναμίες σου. Εάν πίνετε, θα αναζητήσουν μια ευκαιρία να σας συμβιβάσουν μέσω του αλκοόλ. Αν είσαι κυνηγός της φούστας θα στείλουν μια γυναίκα που θα σε συμβιβάσει ή θα καταστρέψει την οικογένειά σου. Αν είσαι από τη φύση σου βίαιος, θα σου στείλουν έναν άλλον βίαιο άνθρωπο που θα σε σκοτώσει ή θα τον σκοτώσεις και μετά θα πας φυλακή. 4.
Εάν δεν έχετε όλα αυτά τα ελαττώματα, θα χρησιμοποιήσουν το ψέμα, την ψιθυριστή ή τυπωμένη συκοφαντία και θα σας

αναφέρουν στους ανωτέρους σας. Σε πόλεις και αγοροπόλεις στις οποίες εισέβαλαν Εβραίοι, οι τοπικές αρχές βρίσκονται σε κατάσταση δωροδοκίας, εκβιασμού ή καταστροφής.

III. Για να διεισδύσουν σε διάφορους κύκλους ή γύρω από μερικά άτομα με υψηλή θέση που χρησιμοποιούν: 1. δουλοπρέπεια. 2. διοικητικά συμβούλια. 3. Βάση προσωπικών ευεργεσιών. 4. κολακεία.

Έτσι, όλοι οι πολιτικοί παίρνουν Εβραίους γραμματείς, γιατί είναι χρήσιμοι για ψώνια, γυαλιστερό παπούτσια, κουνιστό μωρών, κρατώντας χαρτοφύλακες κ.λπ., ενώ κολακεύουν και χαροποιούν τον εαυτό τους. Ένας Ρουμάνος δεν θα είναι τόσο καλός επειδή είναι λιγότερο εκλεπτυσμένος, δεν είναι ύπουλος, αφήνει το άροτρο και, κυρίως, επειδή θέλει να είναι πιστός στρατιώτης, φροντιστής

την τιμή του αρνούμενος να δημιουργηθεί.

IV. Σχέδια να καταστρέψουν έναν Ρουμάνο έμπορο.

1. Πλαισιώνει τον Ρουμάνο με έναν Εβραίο έμπορο ή δύο.
2. Πώληση αγαθών κάτω του κόστους, η ζημία αντισταθμίζεται από ειδικά κεφάλαια που παρέχει η Kahal.

Έτσι καταστράφηκαν ένας ένας οι Ρουμάνοι έμποροι.

Σε αυτά μπορούν να προστεθούν:

α) Η εμπορική υπεροχή του Εβραίου, που προκύπτει από μια εμπορική πρακτική πολύ παλαιότερη από αυτή του Ρουμάνου. β) Η ανωτερότητα του

ανταγωνιζόμενου Εβραίο υπό την προστασία της Καμπάλ. Ο Ρουμάνος δεν απολαμβάνει την προστασία του ρουμανικού κράτους, αλλά μόνο δυστυχίες που επιβάλλουν οι τοπικές αρχές, αλλοιωμένοι από τις ειδήσεις. Ο Ρουμάνος δεν πολεμά ενάντια στον Εβραίο γείτονα, αλλά ενάντια στον Καχάλ, γι' αυτό και γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι το άτομο θα βιαστεί αν πολεμήσει ενάντια στον συνασπισμό. Ο Ρουμάνος δεν έχει κανέναν, ένα γονικό κράτος να τον μεγαλώσει, να τον συμβουλέψει και να τον βοηθήσει. Μένει μόνος, αφημένος στη μοίρα του, καθώς αντιμετωπίζει τον ισχυρό εβραϊκό συνασπισμό. Είναι εύκολο να επαναλάβουμε τη φόρμουλα όλων των πολιτικών της κατηγορίας του Μιχαλάτσε: «Μακάρι ο Ρουμάνος να γίνει έμπορος».

Ας μας δείξουν αυτοί οι Ρουμάνοι πολιτικοί έναν μόνο Ρουμάνο έμπορο που βοηθήθηκε από το κράτος, ένα ενιαίο σχολείο που προορίζεται να εκπαιδεύσει πραγματικά εμπόρους, όχι τραπεζικούς υπαλλήλους ή υπαλλήλους.
Ας μας δείξουν μόνο ένα ίδρυμα που χτίστηκε από αυτούς που βοήθησε με λίγο κεφάλαιο ή καθοδήγησε έναν νεαρό απόφοιτο μιας σχολής επιχειρήσεων στο δρόμο του εμπορίου.

Δεν ήταν ο Ρουμάνος που εγκατέλειψε το μονοπάτι του εμπορίου, αλλά αυτοί οι πολιτικοί που εγκατέλειψαν το καθήκον τους ως ηγετών και συμβούλων του έθνους.
Ο Ρουμάνος, εγκαταλειμμένος από τους αρχηγούς του, έμεινε μόνος του να αντιμετωπίσει τον οργανωμένο εβραϊκό συνασπισμό, τους δόλιες ελιγμούς και τον έντιμο ανταγωνισμό και ηττήθηκε. Αλλά θα έρθει η στιγμή που αυτοί οι ηγέτες θα πρέπει να δώσουν λογαριασμό
τα λάθη σου.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΣ ΓΗΣ

Επαναλαμβάνω για άλλη μια φορά, δεν κοιτάμε κάποιους φτωχούς που περιπλανήθηκαν εδώ, μόνοι τους, αναζητώντας καταφύγιο.

Αντιμετωπίζουμε ένα Εβραϊκό Κράτος, έναν στρατό που μπαίνει στη χώρα μας για να μας κατακτήσει. Οι μετακινήσεις του εβραϊκού πληθυσμού πραγματοποιούνται κατά της Ρουμανίας σύμφωνα με ένα καλά εδραιωμένο σχέδιο, το εβραϊκό μεγάλο συμβούλιο πιθανώς επιδιώκει να ιδρύσει μια νέα Παλαιστίνη σε ένα τμήμα γης που εκτείνεται από τη Βαλτική Θάλασσα έως τμήματα της Πολωνίας και της Τσεχοσλοβακίας, καλύπτοντας τότε τη μισή Ρουμανία στη Μαύρη Θάλασσα, από όπου μπορούσαν εύκολα να δημιουργήσουν υδάτινη επαφή με την άλλη Παλαιστίνη.
«Πού είναι ο αφελής που μπορεί να πιστέψει ότι οι μαζικές μετακινήσεις του εβραϊκού πληθυσμού γίνονται απρογραμμάτιστα; Έρχονται όπως είχαν προγραμματιστεί, αλλά δεν έχουν το θάρρος να πολεμήσουν, να αντιμετωπίσουν, να ρισκάρουν, να χύσουν το αίμα τους για να δικαιολογήσουν, τουλάχιστον με αυτά τα χαρακτηριστικά, κάποιο δικαίωμα σε αυτή τη γη.

Πώς γνωρίζουμε αυτά τα σχέδια; Τους γνωρίζουμε σίγουρα βγάζοντας συμπεράσματα από τις κινήσεις του εχθρού. Οποιοσδήποτε διοικητής στρατευμάτων παρακολουθεί στενά τη δράση του εχθρού, συνειδητοποιεί τα σχέδια που επιδιώκει. Είναι στοιχειώδες ερώτημα. Υπήρχε αρχηγός σε όλους τους πολέμους αυτού του κόσμου που γνώριζε τα σχέδια του αντιπάλου επειδή συμμετείχε στην εκπόνησή τους; Οχι! Τους γνώριζε τέλεια από αυτό που έκανε ο εχθρός.

Για να σπάσουν όλη τη δύναμη αντίστασης του ρουμανικού λαού, οι Εβραίοι θα εφαρμόσουν ένα πραγματικά μοναδικό και διαβολικό σχέδιο: 1. Θα
προσπαθήσουν να σπάσουν τους πνευματικούς δεσμούς του Ρουμάνου με τον ουρανό και τη γη.
Για να κόψουν τους δεσμούς μας με τον παράδεισο, θα εμπλακούν σε μια ευρεία διάδοση αθεϊστικών θεωριών

εντολή να χωρίσουν τον ρουμανικό λαό ή τουλάχιστον μερικούς από τους ηγέτες του Θεού. χωρίζοντάς τους

Μηχανική Μετάφραση από την Google

του Θεού και των νεκρών του, μπορούν να τους καταστρέψουν, όχι με το σπαθί, αλλά κόβοντας τις ρίζες της πνευματικής τους ζωής.

Για να σπάσουν τα δεσμά μας που μας δένουν με τη γη, την υλική πηγή ύπαρξης ενός έθνους, θα επιτεθούν στον εθνικισμό χαρακτηρίζοντάς τον «παλιομοδίτικο» και ό,τι σχετίζεται με την ιδέα της πατρίδας και του εδάφους, για να κόψουν το νήμα αγάπη που δένει τον ρουμανικό λαό στο αυλάκι του.

2. Για να το πετύχουν αυτό θα προσπαθήσουν να αποκτήσουν τον έλεγχο του Τύπου.
3. Θα εκμεταλλευτούν κάθε ευκαιρία για να σπείρουν διχόνοια στο ρουμανικό στρατόπεδο, σκορπώντας παρεξηγήσεις, καυγάδες και, αν είναι δυνατόν, χωρίζοντάς τους σε φατρίες που πολεμούν μεταξύ τους.

4. Θα επιδιώξει να αποκτήσει τον έλεγχο των περισσότερων μέσων διαβίωσης της Ρουμανίας.
5. Θα υποκινούν συστηματικά τους Ρουμάνους σε ασέβεια, καταστρέφοντας τις οικογένειές τους και την ηθική τους ίνα.

6. Θα τους δηλητηριάσουν και θα τους ζαλίσουν με κάθε είδους ποτά και άλλα δηλητήρια.

Όποιος θέλει να κατακτήσει και να καταστρέψει έναν λαό μπορεί να το κάνει χρησιμοποιώντας αυτό το σύστημα: Σπάζοντας τους δεσμούς του με τον ουρανό και τη γη, εισάγοντας διαμάχες και αδελφοκτονίες, προωθώντας την ανηθικότητα και την ασέβεια, με υλική καταστροφή, σωματική δηλητηρίαση, μέθη, ό,τι καταστρέφει ένα έθνος περισσότερο παρά να ανατιναχθεί από χιλιάδες κανόνια ή να βομβαρδιστεί από χιλιάδες αεροπλάνα.

Ας κοιτάξουν οι Ρουμάνοι λίγο πίσω για να δουν αν εναντίον τους αυτό το σύστημα δεν χρησιμοποιήθηκε με ακρίβεια και επιμονή - ένα πραγματικά δολοφονικό σύστημα. Μακάρι οι Ρουμάνοι να ανοίξουν τα μάτια τους στο να διαβάζουν τον Τύπο τα τελευταία 40 χρόνια, αφού ήταν υπό τον έλεγχο των Εβραίων. Αφήστε τους να ξαναδιαβάσουν τους Adevarul («Η αλήθεια»), Dimineata («Το πρωί»), Lupta («The Struggle»), Opinia («The Opinion»), Lumea («Ο κόσμος») κ.λπ. και δείτε αν από κάθε σελίδα, αυτό το σχέδιο δεν αναδύεται συνεχώς.

Μακάρι οι Ρουμάνοι να ανοίξουν τα μάτια τους για να δουν τη διχόνοια στη δημόσια ζωή της Ρουμανίας σήμερα. ας ανοίξουν τα μάτια τους και ας δουν καλά. Οι Εβραίοι χρησιμοποιούν αυτά τα σχέδια σαν δηλητηριώδες αέριο σε έναν πόλεμο, για να χρησιμοποιηθούν εναντίον του εχθρού, όχι εναντίον του δικού τους λαού. Προπαγανδίζουν τον αθεϊσμό στους Ρουμάνους, αλλά δεν είναι οι ίδιοι άθεοι, αφού φανατικά ισχυρίζονται ότι σέβονται τις πιο μικρές θρησκευτικές τους επιταγές. Θέλουν να χωρίσουν τους Ρουμάνους από την αγάπη τους για τη γη, αλλά παίρνουν τη γη. Ξεσηκώνονται ενάντια στην εθνική ιδέα, αλλά παραμένουν σοβινιστικά πιστοί στο δικό τους έθνος.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Όποιος πιστεύει ότι οι εβραϊκές δυνάμεις εξουσίας δεν έχουν σχέδια για το φοιτητικό κίνημα κάνει λάθος, μέχρι στιγμής λανθασμένα στις προσδοκίες τους, οι Εβραίοι αποπροσανατολίστηκαν στιγμιαία.

Προσπάθησαν να αντιταχθούν στους φοιτητές κάνοντας ελιγμούς τους εργάτες του κομμουνιστικού κινήματος, δηλαδή άλλους Ρουμάνους, αλλά δεν τα κατάφεραν, γιατί αφενός αυτοί οι εργάτες ήταν ανίσχυροι και αφετέρου άρχισαν επίσης να συνειδητοποιούν ότι πολεμάμε και υποφέρουν για τα δικαιώματά τους και από το ρουμανικό έθνος. Πολλοί από αυτούς ήταν, στην καρδιά τους, στο πλευρό μας.

Οι Εβραίοι, συνειδητοποιώντας την αποτυχία τους να βάλουν τους εργαζόμενους στο δρόμο μας, έστρεψαν την κυβέρνηση και όλους τους πολιτικούς εναντίον των φοιτητών.

Με τι σημαίνει;

Τα πολιτικά κόμματα χρειάζονται χρήματα και δάνεια από το εξωτερικό. και όταν είναι στην εξουσία, ψηφίζει? ευνοϊκός Τύπος όταν βρίσκεται στην αντιπολίτευση. Οι Εβραίοι απείλησαν να περικόψουν τη χρηματοδότηση που απαιτούνταν για προεκλογικές εκδηλώσεις από διάφορα πολιτικά κόμματα. απειλείται με τη συνεργασία της Εβραϊκής διεθνούς χρηματοδότησης για τη μείωση του κρατικού δανεισμού· απείλησαν να ελέγξουν μια μεγάλη μάζα ψήφων μέσω των οποίων, τώρα που είχαν πολιτικά δικαιώματα, μπορούσαν να αποφασίσουν τη νίκη ή την ήττα μέσω του δημοκρατικού συστήματος· απείλησαν να χειραγωγήσουν τον Τύπο, τον οποίο ελέγχουν σχεδόν εξ ολοκλήρου και χωρίς την υποστήριξη του οποίου ένα πολιτικό κόμμα ή κυβέρνηση μπορεί να ηττηθεί.

Το χρήμα, ο Τύπος και οι ψήφοι καθορίζουν τη ζωή και τον θάνατο σε μια δημοκρατία. Οι Εβραίοι τους ελέγχουν όλους και μέσω αυτών τα ρουμανικά πολιτικά κόμματα έχουν γίνει απλά εργαλεία στα χέρια της εβραϊκής εξουσίας.

Έτσι, εμείς που ξεκινήσαμε να πολεμάμε τους Εβραίους, βρεθήκαμε ξαφνικά να πολεμάμε την κυβέρνηση,

πολιτικά κόμματα, τοπικές αρχές, στρατός, ενώ οι Εβραίοι κάθονται σιωπηλοί στο περιθώριο.

ΕΒΡΑΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΑΣΕΙΣ

"Τι θα πουν οι ξένες χώρες για το ρουμανικό αντισημιτικό κίνημα που μας φέρνει πίσω στη βαρβαρότητα; Τι θα πουν οι άνθρωποι της επιστήμης, του πολιτισμού;"
Οι πολιτικοί μας θα μας επαναλαμβάνουν σε κάθε βήμα αυτό το εβραϊκό «επιχείρημα», που τυπώνεται καθημερινά σε όλες τις εφημερίδες, όταν τελικά, μετά από οκτώ χρόνια, η Γερμανία, παρ' όλο τον πολιτισμό και τον πολιτισμό της, ξεσηκωθεί εναντίον των Εβραίων και νικά την Ύδρα μέσω του Αδόλφου Χίτλερ. αυτό το επιχείρημα εγκαταλείπεται. Έπειτα φέρνουν ένα άλλο: "Είσαι στην υπηρεσία της Γερμανίας, πληρωμένος από τους Γερμανούς για να ασχολείσαι με τον αντισημιτισμό. Από πού παίρνεις τα κονδύλια;"

Και πάλι οι Ρουμάνοι πολιτικοί -άψυχοι, χωρίς προσωπικότητα, άτιμοι- μιμούνται τη μελωδία του εβραϊκού Τύπου: «Από πού προέρχονται τα λεφτά; Πληρώνεστε από τη Γερμανία».

Το 1919, το 1920, το 1921, ολόκληρος ο εβραϊκός Τύπος επιτίθετο στο ρουμανικό κράτος, εξαπολύοντας ταραχή παντού, υποκινώντας τη βία κατά του καθεστώτος, της μορφής κυβέρνησης, της εκκλησίας, της ρουμανικής τάξης, της εθνικής ιδέας, του πατριωτισμού.

Τώρα, σαν από θαύμα, ο ίδιος τύπος, που ελέγχεται από τους ίδιους ανθρώπους, έγινε ο υπερασπιστής της κρατικής τάξης, των νόμων. δηλώνει ενάντια στη βία. Ενώ γινόμαστε: "εχθροί της χώρας" δεξιοί εξτρεμιστές "," στην αμοιβή και την υπηρεσία των εχθρών της Ρουμανίας ", κλπ. Και στο τέλος θα ακούσουμε και αυτό: ότι χρηματοδοτούμαστε από τους Εβραίους.

Αναρωτιέμαι: πότε θα έρθει εκείνη η μέρα που κάθε Ρουμάνος θα καταλάβει τα ψέματα και τα ύπουλα επιχειρήματα των Εβραίων και θα τα απορρίψει ως κάτι σατανικής προέλευσης; Αναρωτιέμαι, πότε θα έρθει η ώρα που θα καταλάβουν τη διαστροφή αυτής της φυλής;

Δείτε πώς αντιμετωπίστηκαν τρεις Ρουμάνοι καθηγητές πανεπιστημίου, ο AC Cuza, ο Paulescu και ο Sumuleanu στην Ισραηλινή Ταχυδρομεία, επίσημο όργανο της Ένωσης Πολιτοποιημένων Εβραίων της 23ης Απριλίου 1922 στο άρθρο με τίτλο "The Phantoms": "Μια κλίκα κλόουν και κοινό εγκληματίες συγκεντρώθηκαν για να σχηματίσουν μια ομάδα κακοποιών. Και προς ντροπή της χώρας, ανάμεσά τους και τρεις καθηγητές από τα πανεπιστήμιά μας.

«Και αυτά τα δείγματα, αυτά τα οπισθοδρομικά φαντάσματα θέλουν να αναβιώσουν τον αντισημιτισμό... και μερικοί οπισθοδρομικοί κλόουν θα το καταφέρουν, τώρα που ο επίσημος αντισημιτισμός εξαφανίζεται και η καθολική ψηφοφορία θα επιφέρει επίσης αναπόφευκτα τον εκδημοκρατισμό του κοινού μας και κοινωνική ζωή Όχι! Μάταια δουλεύουν! Αυτά τα φαντάσματα δεν θα σταματήσουν την ανθρωπότητα στην πορεία τους, ούτε θα χρειαστεί να τρυπήσουν τις καρδιές τους με ένα κοφτερό ραβδί· * η γελοιοποίηση της προδοσίας τους θα τους τελειώσει
οριστικά...
«Έχουμε αναφέρει προηγουμένως για την άγρια ενέργεια που προκάλεσε η λεγόμενη «Εθνική Χριστιανική Ένωση» (αποτελούμενη από περίπου πεντέμισι ανόητους χαρακτήρες) για να διορθώσει

τους μια για πάντα στην περιβόητη στάση τους, και εφιστούν την προσοχή των Εβραίων ότι υπάρχουν ακόμη κακοποιοί. εκεί έξω, απέναντι στο οποίο πρέπει να αμυνθούν».
Λοιπόν: κλίκα κλόουν, δημόσιοι παραβάτες, μάτσο κακοποιών, δείγματα, όψιμα φαντάσματα, προδοσία, άγρια δράση, διαβόητη στάση σώματος - αυτό που λένε οι καθηγητές Cuza, Paulescu και Sumuleanu, καθηγητές της Ρουμανικής γλώσσας. και ποια είναι η δράση σας για να σώσετε το έθνος!

Πήραμε οργή μετά από αγανάκτηση, γελοιοποίηση μετά γελοιοποίηση, χαστούκι μετά από χαστούκι, μέχρι που βρεθήκαμε σε αυτή την τρομακτική κατάσταση: οι Εβραίοι θεωρούνται υπερασπιστές της Ρουμανίας, προστατευμένοι από κάθε δυσαρέσκεια, ζούνε μια ζωή ειρήνης και αφθονίας, ενώ θεωρούμαστε εχθροί μας έθνος με το δικό μας

η ελευθερία και η ζωή κινδυνεύουν και κυνηγούνται σαν λυσσασμένα σκυλιά από όλες τις αρχές Ρουμανικός.

Έβλεπα αυτές τις στιγμές με τα μάτια μου και τις έζησα και στεναχωρήθηκα από τα βάθη της ψυχής μου. Είναι τρομερό να πολεμάς χρόνια ασταμάτητα για την πατρίδα σου, την καρδιά σου αγνή σαν δάκρυα, υπομένοντας τη δυστυχία και την πείνα, και ξαφνικά να βρίσκεσαι ως εχθρός της χώρας σου, διωκόμενος από το ίδιο σου το είδος, να σου λένε ότι έχεις δίκιο γιατί πληρώνεσαι από ξένοι, και δες

Όλοι οι Εβραίοι κυριαρχούν στη γη τους, αναλαμβάνοντας τον ρόλο του υπερασπιστή του Ρουμάνου και του φροντιστή του ρουμανικού κράτους, που απειλείται από εσάς, τη νεολαία της χώρας.
Νύχτα με τη νύχτα, μας ταλαιπωρούσαν αυτές οι σκέψεις, νιώθαμε περιστασιακά αηδιασμένοι και απίστευτα ντροπιασμένοι και γεμάτοι θλίψη.

Δεν θα ήταν καλύτερο για εμάς, σκεφτόμαστε, να βγούμε στον κόσμο, ή δεν θα ήταν καλύτερο να αναζητήσουμε την εκδίκηση για την οποία θα πεθαίναμε όλοι: και εμείς και οι Ρουμάνοι προδότες και τα κεφάλια της Εβραϊκής Ύδρας.

* Η λαϊκή δεισιδαιμονία, σύμφωνα με την οποία, για να αποτρέψει ένα φάντασμα από το να διαταράξει τη γαλήνη των ζωντανών, «το κεφάλι ξεθάβεται και η καρδιά του τρυπιέται με κακό. (Τρ.)

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΡΧΗΓΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ ΙΑΣΗ, ΑΠΟ 22 ΕΩΣ 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1923

Σε μια περιορισμένη επιτροπή στο Βουκουρέστι, αποφασίστηκε να πραγματοποιηθεί ένα πρώτο συνέδριο των ηγετών και των αντιπροσώπων του φοιτητικού κινήματος μετά από ένα χρόνο αγώνα. Αυτό το συνέδριο έλαβε χώρα στο Κλουζ στις 22 και 25 Αυγούστου 1923. Ο Μότα, ο πρόεδρος του φοιτητικού κέντρου του Petru Maior, μας έγραψε ότι οι τοπικές αρχές τον ενημέρωσαν ότι είχαν εντολή να απαγορεύσουν αυτό το συνέδριο. Εμείς οι Ιασιώτες απαντήσαμε στο Κλουζ καθώς και στα άλλα κέντρα ότι θα αναλάβουμε την ευθύνη για αυτό το συνέδριο που θα διεξαχθεί στο Ιάσιο ακόμα κι αν η κυβέρνηση ήθελε να το απαγορεύσει. Η προσφορά μας έγινε αποδεκτή και κάναμε το καθήκον μας να κανονίσουμε να χωριστούν οι 40 γνωστοί εκπρόσωποι. Το πρωί της 22ας Αυγούστου πήγαμε στο σιδηροδρομικό σταθμό για να δεχθούμε την αντιπροσωπεία από το Κλουζ με επικεφαλής τον Ion Mota, μετά από το Cernauti με επικεφαλής τον Tudose Popeseu και τον Carsteanu και από το Βουκουρέστι με επικεφαλής τους Napoleon Cretu, Simioneseu και Rapeanu. Στις 10 πήγαμε σωματικά στον Καθεδρικό Ναό για να προσευχηθούμε και

να γιορτάζεται ένα Ρέκβιεμ στη μνήμη των μαθητών που σκοτώθηκαν στον πόλεμο, ένας από τους οποίους ήταν ο πρώην πρόεδρος του φοιτητικού κέντρου, Καπ Στέφαν Πετροβίτσι.

Όμως, προς μεγάλη μας λύπη, βρήκαμε τις πύλες του καθεδρικού ναού κλειδωμένες με αλυσίδες και φυλαγμένες από χωροφύλακες. Στο μεταξύ έφτασε και ο γέρος καθηγητής Γκαβανέσκουλ. Στη συνέχεια, ξεσκεπάζοντας τα κεφάλια μας, γονατίσαμε στη μέση του δρόμου μπροστά στην εκκλησία που ούτε οι άπιστοι Τούρκοι δεν είχαν κλείσει σε όσους ήθελαν να προσευχηθούν. Όταν έτυχε να περάσει ο πατέρας Stiubei, βλέποντάς μας γονατιστούς, μας πλησίασε και διάβασε μερικές προσευχές.

Έτσι, ξυπόλητοι, σιωπηλοί και πολύ λυπημένοι, διανύσαμε την απόσταση μέχρι το Πανεπιστήμιο, περπατώντας στη μέση του δρόμου, με τα εβραϊκά βλέμματα να μας ρίχνουν σαν βέλη από τις πόρτες και τις βιτρίνες τους.
Οι τοπικές αρχές, πλαισιωμένες από πολυάριθμες αστυνομικές δυνάμεις, που μας περίμεναν στα σκαλιά του Πανεπιστημίου, μας ενημέρωσαν ότι το Υπουργείο Διεθνών Σχέσεων είχε απαγορεύσει τη διεξαγωγή του συνεδρίου. Ο εισαγγελέας σταμάτησε και μας προειδοποίησε να διαλυθούμε. Ενοχλημένος απάντησα: «Κύριε εισαγγελέα, ξέρω ότι ζούμε σε μια χώρα που διέπεται από νόμους. Το Σύνταγμα μας εγγυάται το δικαίωμα να συναθροιζόμαστε και εσείς, κύριε, γνωρίζετε καλύτερα από εμένα ότι ένας υπουργός δεν μπορεί να ανακαλέσει αυτά τα δικαιώματα που εγγυώνται το Σύνταγμα, λοιπόν, στο όνομα του νόμου που δεν υπακούσαμε εμείς, αλλά εσείς, σας ζητάμε να παραμερίσετε».

Σκληρυμένοι από την ιεροσυλία που διαπράχθηκε μια ώρα πριν, όταν οι πύλες της εκκλησίας ήταν αλυσοδεμένες και μας εμπόδισαν να προσευχηθούμε. Τώρα αντιμετωπίζουμε μια δεύτερη άδικη και ταπεινωτική πρόκληση, να μας εμποδίσουν να μπούμε στο σπίτι μας, στο Πανεπιστήμιο. Η διαστασιολόγηση αυτών των μέτρων αποτελούσε κατάφωρη παρανομία, κάψαμε τα πάντα στο πέρασμά μας και μετά από αγώνες καταλάβαμε το Πανεπιστήμιο με τη βία.

Το 13ο Σύνταγμα, φτάνοντας λίγο αργότερα, περικύκλωσε το πανεπιστήμιο. Κρυφτήκαμε, φυλάγοντας όλες τις εισόδους, ενώ έξω από κάθε παράθυρο βλέπαμε τρεις στρατιώτες τοποθετημένους, τραβηγμένες ξιφολόγχες.
Το συνέδριο εγκαινιάστηκε στο αμφιθέατρο της Νομικής Σχολής στις 12 το μεσημέρι, κάτω από βαρύ κλίμα σε αυτή τη δυσμενή κατάσταση. Οι σύνεδροι, χλωμοί από αγανάκτηση, σωπασμένοι από τον πόνο για όσα συνέβησαν στον Καθεδρικό Ναό και εδώ, ένιωσαν στους έρημους διαδρόμους έναν αέρα βαθιάς θλίψης. Όλοι ανησύχησαν για μια πιθανή επίθεση του στρατού στο Πανεπιστήμιο και τις αναπόφευκτες συνέπειες.

Δεν κάναμε καμία ομιλία. Το Κογκρέσο εκτίμησε εσφαλμένα τη σοβαρότητα της κατάστασης και φοβήθηκε σοβαρές επιπτώσεις.

Με επέλεξαν πρόεδρος την πρώτη μέρα. Αρχίσαμε να καταγγέλλουμε τα γεγονότα της ημέρας. Αρκετοί ζήτησαν τον λόγο για να διαμαρτυρηθούν. Έτσι ξεκινήσαμε συζητήσεις για το κίνημα.

Τι στάση θα κρατήσουμε όταν ανοίγει η νέα σχολική χρονιά. Συνθηκολογούμε; Δύσκολος! Μια ολόκληρη χρονιά αγώνα χωρίς αποτέλεσμα. Αντίθετα, αμήχανα, ταπεινωμένα, χτυπημένα. Συνεχίζουμε? Και πάλι δύσκολα! Οι μαθητές είναι εξαντλημένοι. δεν μπορούν να συνεχίσουν δεύτερο χρόνο μάχης.

Ωστόσο, ο Μότα, ο Τουντόσε Ποπέσκου, ο Σιμιονέσκου και εγώ παρακαλούσαμε να συνεχίσουμε τον αγώνα μας. ικετεύουν για θυσίες, γιατί τίποτα δεν θα προέκυπτε από τη συνθηκολόγηση παρά μόνο ντροπή και ταπείνωση. Και ήταν αδύνατον, λόγω της θυσίας, κάτι καλύτερο να μην καρποφορήσει για το έθνος μας. Στις 8 η ώρα είχε ήδη σκοτεινιάσει. Έξω στην πόλη, ακούμε θόρυβο και φασαρία.

Ο Constantin Pancu, ο βετεράνος παλαιστής του 1919, περιτριγυρισμένος από μαθητές, στεκόταν έξω. Ένας μεγάλος αριθμός κατοίκων της πόλης, συγκεντρωμένος στο Café Tufii κουβαλώντας πυρσούς, προσπάθησαν να ανέβουν στο λόφο προς το Πανεπιστήμιο για να μας φέρουν πολλά σακουλάκια ψωμί.

Πηδάμε όλοι στα παράθυρα για να κοιτάξουμε έξω. Οι διαδηλωτές έσπασαν τον κλοιό του Tufli Café και ανέβηκαν τρέχοντας στο λόφο. Σε σκληρό αγώνα έσπασε και δεύτερος κλοιός στην οδό Coroiu. Ακούμε εκρήξεις "Hurrah's". Με τον ίδιο τρόπο ξεπεράστηκε και τρίτος κλοιός. Ετοιμαστήκαμε να επιτεθούμε από μέσα, να βγούμε, αλλά οι δικοί μας απ' έξω δεν μπόρεσαν να διαπεράσουν τον τέταρτο κλοιό. Ακούστηκε η φωνή του Pancu, με το σακουλάκι με το ψωμί στα πόδια του: «Είναι τα παιδιά μας».

Κλαίγαμε με δάκρυα χαράς. Γι' αυτούς τους ανθρώπους παλεύουμε και αυτό δεν θα μας απογοητεύσει. Στις 9 ακριβώς ξεκίνησαν διαπραγματεύσεις μεταξύ μας και των αρχών μέσω του Napoleon Cretu. Σε όλους τους μαθητές υποσχέθηκαν άμεση ελευθερία αρκεί να τους παρέδιδαν. Οι μαθητές αρνήθηκαν. Γύρω στις 11 μας ενημέρωσαν ότι θα μπορούσαμε να φύγουμε σε ομάδες των τριών, σκοπεύοντας φυσικά να με συλλάβουν καθώς φεύγαμε. Δεχόμαστε. Κάθε λεπτό, μια ομάδα τριών έφευγε. Στην πόρτα, τους εξέτασαν στενά τέσσερις επίτροποι και πράκτορες. Έβγαλα γρήγορα το εθνικό μου φόρεμα, το έδωσα σε έναν σύντροφο και του φόρεσα τα ρούχα. Έφυγα με τον Σιμιονέσκου και έναν τρίτο μαθητή.

Όταν άνοιξε η πόρτα, έβγαλα μερικά κέρματα από την τσέπη μου. Μόλις έφτασαν στο πεζοδρόμιο, όλοι οι διαχειριστές κοίταξαν κάτω και ρώτησαν:

«Τι χάσατε, κύριοι;»

Και εμείς, με το κεφάλι γερμένο, ψάχνοντας τα κέρματα, απαντήσαμε: «Καμία αλλαγή».

Ο Σιμιονεσέου έμεινε να τους μιλάει, να ψάχνει λεφτά κάνοντας χτυπήματα, ενώ εγώ έφυγα τρέχοντας.

Προγραμματίσαμε τη συνέχιση του συνεδρίου μας για δεύτερη μέρα έξω από την πόλη στη Μονή Cetatuia με άκρα μυστικότητα. Μπήκα εκεί μεταμφιεσμένος σε ατμομηχανή και ήμουν τυχερός που δεν με αναγνώρισαν ούτε οι στρατάρχες.

Προήδρευσε ο Ion Mota.

Με τους φρουρούς μας τοποθετημένους σε στρατηγικές θέσεις, μπορούσαμε να εντοπίσουμε την προσέγγιση οποιουδήποτε από ένα χιλιόμετρο μακριά. Δουλέψαμε σιωπηλά και μείναμε εκεί αργά εκείνη την ημέρα. Έγιναν προτάσεις, αποφάσεις

πρίζες. Σε αυτή τη συνάντηση, επίσης, η 10η Δεκεμβρίου ανακηρύχθηκε εθνική εορτή για τους Ρουμάνους φοιτητές.

Την τρίτη μέρα, οι συζητήσεις συνεχίστηκαν σε ένα μικρό δάσος στο όρος Γαλατά. Κατά πλειοψηφία αποφασίστηκε η συνέχιση της απεργίας. Εκλέχθηκε πενταμελής επιτροπή δράσης για να κατευθύνει τις δράσεις όλου του φοιτητικού κινήματος σε όλα τα πανεπιστήμια. Τα μέλη της επιτροπής ήταν: Ion Mota στο Cluj, Tudose Popescu στο Cernauti, Ilie Gameata στο Iasi, Simioneseu στο Βουκουρέστι και εγώ. Με τη συγκρότηση αυτής της επιτροπής, η παλιά φοιτητική ηγεσία στο Βουκουρέστι, ανεπαρκώς ενημερωμένη και αναποφάσιστη, έπεσε οριστικά. Συνέχισε στο όνομα, αλλά δεν ηγήθηκε πλέον. Για πρώτη φορά, αποφασίστηκε επίσημα να δοθεί στο κίνημα ένας νέος προσανατολισμός: αφενός, η καταπολέμηση των πολιτικών κομμάτων, τα οποία θεωρούσαμε μακριά από το έθνος μας, και αφετέρου, η ενίσχυση της πίστης σε ένα νέο ρουμανικό κίνημα. που θα πρέπει να υποστηρίζεται επίσημα από τους μαθητές. για να πετύχει τη νίκη, «Η Χριστιανική Ένωση Εθνικής Άμυνας».

Το συνέδριο ολοκλήρωσε τις εργασίες του την τέταρτη μέρα στο σπίτι της κυρίας Ghica στην οδό Carol. Το βράδυ όλοι έφυγαν για το πανεπιστήμιό τους και εγώ έφυγα για το Campul-Lung για να οργανώσω το συνέδριο του LANC στην Μπουκοβίνα στο οποίο θα συμμετείχαν ο καθηγητής Cuza και όλοι οι ηγέτες του κινήματος. Δυσκολεύτηκα να φτάσω εκεί καθώς είχε εκδοθεί ένταλμα για τη σύλληψή μου.

Καθώς ταξίδευα, ήμουν ενθουσιασμένος με όλες τις αποφάσεις του συνεδρίου που ήταν στο πνεύμα των απόψεών μας, αλλά κυρίως επειδή κερδίσαμε έναν άνθρωπο στο πλευρό μας: τον Ion Mota, τον πρόεδρο του Petru Maior Center στο Cluj.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ LANC ΣΤΗΝ CAMPUL-LUNG

Το συνέδριο στο Campul-Lung πραγματοποιήθηκε τη Δευτέρα 17 Σεπτεμβρίου 1923.
Το κρατήσαμε μόνο μετά από σκληρή μάχη, γιατί η κυβέρνηση το είχε απαγορεύσει, και για να επιβάλει το διάταγμά της έστειλε στρατεύματα από το Cernauti υπό τη διοίκηση ενός συνταγματάρχη. Σε κάθε είσοδο της πόλης τοποθετήθηκαν ισχυροί κλοιοί στρατευμάτων.
Συγκεντρώσαμε όλες μας τις δυνάμεις στη δυτική είσοδο της πόλης, από τη Σάντοβα της Ποτζοράτα.
Εκεί σπάσαμε τα κορδόνια, χάρη στους τοξότες των Vatra-Dornei και Candreni, δίνοντάς μας μια ολόκληρη ώρα για να περάσουμε ολόκληρη τη συνοδεία πολλών εκατοντάδων βαγονιών.

Το συνέδριο πραγματοποιήθηκε στο νεκροταφείο της πόλης. Ομιλητές ήταν οι: Καθηγητής C, Uza, ο πατέρας μου, ο Δρ. Catalin, Πρόεδρος του LANC για την Bucovina, Tudose Popescu. στη συνέχεια τα αδέρφια Octav και Valerian Danieleanu, που οργάνωσαν με ενθουσιασμό αυτό το επιβλητικό συνέδριο με τη βοήθεια του Dr Catalin. Εκείνοι οι περήφανοι αγρότες του βουνού με τα μακριά μαλλιά τους, ντυμένοι με λευκά πουκάμισα και χοντρά υφασμάτινα παλτά, άκουσαν τον ήχο της μακριάς κόρνας του βουνού, συνέρρεαν στην πόλη τους, πολλοί σε αριθμό και θυελλώδεις όσο ποτέ άλλοτε. Νόμιζαν ότι είχε έρθει η ώρα, περίμενε αιώνες, ο Ρουμάνος να πατήσει την ύδρα που τον ρουφούσε και να αναδυθεί για να αναλάβει τα δικαιώματά του ως κύριος της χώρας του, των βουνών, των ποταμών και των πόλεων της. Αυτοί κουβαλούσαν το βάρος του πολέμου. Η θυσία του αίματος σας σε όλα τα μέτωπα δημιούργησε τη Μεγάλη Ρουμανία. Όμως, προς μεγάλη απογοήτευση και απογοήτευσή τους, η Μεγάλη Ρουμανία δεν ανταποκρίθηκε στις προσδοκίες τους.

Γιατί η Μεγάλη Ρουμανία αρνήθηκε να σπάσει τις αλυσίδες της εβραϊκής σκλαβιάς που τους βασάνιζε για τόσο καιρό.
Η Μεγάλη Ρουμανία εγκατέλειψε τον μύθο για περαιτέρω εβραϊκή εκμετάλλευση» και κατέβασε στο κεφάλι τους τα μαστιγώματα των πολιτικών που θα τους έστελναν στις φυλακές όταν προσπαθούσαν να διεκδικήσουν τα κλεμμένα ιστορικά τους δικαιώματα.
Ένα δάσος στην Μπουκοβίνα, όλα εκείνα τα βουνά φορτωμένα με πρώην που ανήκαν στην Ορθόδοξη Εκκλησία, που τώρα ήταν βουτηγμένα στην πολιτική και μακριά, δόθηκαν στον Εβραίο Ανμπάουμπ για να εκμεταλλευτεί καυσόξυλα στην ανήκουστη τιμή των 10 λέι ανά κυβικό μέτρο, ενώ ο Ρουμάνος αγρότης έπρεπε να πληρώσει 3,50 λέι.

Τα ορεινά δάση πέφτουν κάτω από το ανελέητο εβραϊκό τσεκούρι. Η φτώχεια και η θλίψη απλώνονται στα ρουμανικά χωριά, τα βουνά μετατρέπονται σε άγονους βράχους, ενώ ο Ανχάουχ και οι συγγενείς του μεταφέρουν συνεχώς και ακούραστα τα χρυσοφόρα ταμεία τους πέρα από τα σύνορα. Ο Εβραίος συνεργάτης στο έγκλημα στην εκμετάλλευση της δυστυχίας χιλιάδων αγροτών ήταν ο Ρουμάνος πολιτικός που επωφελήθηκε από το μερίδιό του από αυτό το υπέροχο κέρδος.

Η διαδήλωση απέστειλε 30 σημαντικούς αγρότες στο Βουκουρέστι υπό την ηγεσία του Δρ. Καταλίν και του Βαλέρ Ντανιελεάνου, δείτε τον Πρωθυπουργό και του ζητήστε να αναλάβει δράση κατά της καταστροφής των βουνών τους, ανακαλώντας το συμβόλαιο της Εκκλησίας Anhauh και δείχνοντας έτσι την αγάπη και την ευγνωμοσύνη τους στους νέους που τους έχουν αφυπνίσει στη μάχη, προσευχηθείτε να του ζητήσει να βάλει το "humerus clausus" στα σχολεία, ο Tudose Popescu και εγώ επιλέξαμε επίσης από τη συγκέντρωση να συνοδεύσουμε τους 30 αγρότες στο Βουκουρέστι.

*
Η ρουμανική νομισματική μονάδα. (Τρ.)

Έφυγα πριν από αυτούς για το Βουκουρέστι, για να διασφαλίσω ότι αυτοί οι αγρότες που ήρθαν για πρώτη φορά στην πρωτεύουσα της χώρας τους θα γίνουν δεκτοί από τους μαθητές. Αυτοί οι αγρότες πλησίασαν το Βουκουρέστι με τόση καθαρότητα καρδιάς, με τόσο πόνο και τόσες πολλές προσδοκίες, για να υπερασπιστούν την υπόθεση μας αλλά και τη δική τους. Το κόστος των μετακινήσεων ήταν δυσανάλογα μεγάλο σε σύγκριση με τους πενιχρούς πόρους τους.

Κατά την άφιξή τους στο Βουκουρέστι, οι μαθητές τους υποδέχτηκαν βασιλικά - αυτούς τους βασιλιάδες όλων των εποχών του ρουμανικού λαού - και κατέβηκαν από το τρένο στην ιερή τους πρωτεύουσα με μάτια γεμάτα δάκρυα. Όμως πίσω από τον σιδηροδρομικό σταθμό περίμεναν ο εισαγγελέας Ρασκάνου, επίτροποι της αστυνομίας και σειρές χωροφυλάκων για να τους εμποδίσουν να περάσουν. Οι χωροφύλακες και οι επίτροποι της αστυνομίας πήραν εντολή να μας επιτεθούν.
Τα σώματα και τα ραβδιά τουφεκιού έπεφταν βροχή στα λευκά κεφάλια και στα γαλήνια πρόσωπα των χωρικών. Οι εξαγριωμένοι μαθητές τότε, τοποθετώντας τους παλιούς αγρότες στη μέση της ομάδας τους, επιτέθηκαν στον π.χ. έσπασαν τον πρώτο κλοιό, όρμησαν προς την Πολυτεχνική Σχολή, όπου έσπασαν τον δεύτερο, μετά έναν τρίτο και κατέφυγαν στην πλατεία Matache Macelaru. Οι χωρικοί έκλαιγαν. Ένας από αυτούς, κυριευμένος από ανεξέλεγκτη αγανάκτηση, έσκισε το πουκάμισό του. Την επόμενη μέρα πήγαμε όλοι στη Rua Gogu Cantacuzino στην υπουργική προεδρία για να μας υποδεχθεί ο πρωθυπουργός.

Αναβληθήκαμε για την επόμενη μέρα. τελικά μας είπαν ότι θα μας υποδεχτούν την τρίτη μέρα. Η ρθαμε. Μπήκαμε σε ένα διάδρομο και περιμέναμε για περίπου μια ώρα, σιωπηλοί, μιλώντας με ψίθυρους και μύτες των ποδιών. Εμφανίστηκε ο επικεφαλής του γραφείου.

«Κύριοι, πηγαίνετε σπίτι σας, ο πρωθυπουργός δεν μπορεί να σας υποδεχτεί, μπαίνει στο Υπουργικό Συμβούλιο».

«Αλλά έχουμε προχωρήσει πολύ», προσπαθούμε να πούμε. Η πόρτα ήταν κλειστή στα πρόσωπά μας. Σκεφτόμουν: κάθε άνθρωπος ξόδεψε 1.000 λέι μόνο για το εισιτήριό του. Θα πάμε σπίτι χωρίς να κάνουμε τίποτα; Δεν μπορούν πλέον να μείνουν στο Βουκουρέστι. Έπιασα την πόρτα με τα δύο μου χέρια και άρχισα να την κουνώ με όλη μου τη δύναμη. φωνάζοντας στην κορυφή των πνευμόνων του: «Αφήστε μας να μπούμε, αλλιώς θα σπάσω την πόρτα και θα μπω μέσα με το ζόρι».
Άνοιξα την πόρτα με το πόδι μου. Οι χωρικοί φώναξαν και ακούμπησαν τους ώμους τους στην πόρτα. Η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκαν περίπου δέκα ξαφνιασμένα άτομα, με μαλλιά σηκωμένα στην άκρη, με πρόσωπα κίτρινα. Νομίζω ότι ήταν δημοσιογράφοι: «Τι θέλετε κύριοι;». Αυτοί ρώτησαν.
«Πείτε στον πρωθυπουργό ότι αν δεν μας αφήσει να μπούμε, θα τα σπάσουμε όλα εδώ και θα μπούμε με το ζόρι». Αρκετά λεπτά αργότερα άνοιξαν οι πόρτες μπροστά μας και μπήκαμε μέσα. Ανεβήκαμε μια σκάλα. Εκεί σε ένα διάδρομο, όρθιος και

ίσιος σαν κοντάρι στεκόταν ο Ίον Μπρατιάνου. πίσω του, οι υπουργοί Angelescu, Florescu, Constantinescu, Vintila Bratianu κ.ά.

«Τι θέλετε, καλοί άντρες;» ρώτησε.

Εμείς οι δύο νεαροί φοιτητές ήμασταν ακόμα αγανακτισμένοι και θα θέλαμε να φανούμε πιο άγριοι, μεταφέροντας έτσι την πιο αληθινή νότα της διάθεσης της ομάδας, αλλά οι χωρικοί, έχοντας πατήσει τα επαρχιακά τους παπούτσια σε μαρμάρινες σκάλες και βελούδινα χαλιά, μαλακώθηκαν.

«Υψηλότατε, Πρωθυπουργέ, σας φιλούμε τα χέρια και στεκόμαστε με σεβασμό στα πόδια σας. Τι θέλουμε? διαρροές στην οροφή, γιατί μας λείπουν ακόμη και πλακάκια για να τα καλύψουμε. Δεν μπορούμε πλέον να κρατάμε τα παιδιά μας στα σχολεία. Οι Εβραίοι έχουν γεμίσει και τα σχολεία μας και τα παιδιά μας θα γίνουν οι εργάτες τους».

Μετά μίλησαν άλλοι χωρικοί. Ο Ίον Μπρατιάνου άκουσε, δεν έκανε καμία αναφορά στη σύγχυσή μας στον προθάλαμο και τέλος, αφού οι αγρότες πρόσθεσαν: «Ζητάμε επίσης από τους φοιτητές, τα παιδιά μας, να εφαρμοστεί το numerus clausus όπως ζήτησαν», απάντησε: «Πηγαίνετε σπίτι και κάνε υπομονή γιατί θα εξετάσω το θέμα των δασών· όσον αφορά το numerus clausus, αυτό δεν μπορεί να γίνει.

Δείξτε μου μόνο ένα κράτος στην Ευρώπη που το εισήγαγε. Αυτό το μέτρο και θα το παρουσιάσω κι εγώ.

Αλλά η Ευρώπη θα ξυπνούσε μόλις δέκα χρόνια αργότερα και θα εισαγάγει το numerus clausus, αναγνωρίζοντας έτσι τη δίκαιη υπόθεση μας. Ωστόσο, ο Ιονέλ Μπρατιάνου δεν θα ζούσε αρκετά για να κρατήσει την υπόσχεσή του και οι διάδοχοί του θα ήταν μόνο χαμηλού επιπέδου υπηρέτες του Ιουδαϊσμού που θα σηκώσουν τις γροθιές τους για να μας χτυπήσουν και

σκοτώστε μας με εντολή των εξωγήινων κυρίων σας.

Φεύγουμε όλοι, χωρίς ελπίδα. Δεν θα γίνει τίποτα. Αμέσως μετά την ακρόαση, αρκετές ώρες αργότερα, ο Δρ Catalin, ο οποίος ήταν επικεφαλής της αντιπροσωπείας, και ο Valer Danieleanu συνελήφθησαν. Εκείνο το βράδυ, ομάδα φοιτητών πραγματοποίησε εχθρική διαδήλωση έξω από το σπίτι του υπουργού Εσωτερικών. Ο φοιτητής Vladimir Frimu συνελήφθη και φυλακίστηκε στη φυλακή Vacaresti. Οι υπόλοιποι φύγαμε για το Campul-Lung.

ΤΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1923

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΓΙΑ ΓΕΝΕΙΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟΣ

Ο Μότα ήρθε επίσης στο Campul-Lung για να έρθει μαζί μου, ανεβαίνοντας στο ερημητήριο του Petru στην αναταραχή του βουνού Rarau: - το βουνό που αγαπώ ιδιαίτερα. Καθώς ο Ράρες σκαρφάλωνε, ο Μότα μοιράστηκε μαζί μου τα εσωτερικά του

«Οι φοιτητές δεν μπορούν πλέον να συνεχίσουν το επόμενο φθινόπωρο, και αντί να δεχθούμε όλοι μια επαίσχυντη συνθηκολόγηση μετά από ένα χρόνο αγώνα, θα ήταν καλύτερα να τους παροτρύνουμε να ξαναρχίσουν τα μαθήματα και εμείς, που τους καθοδηγούμε, τελειώνουμε ευγενικά το κίνημα θυσιάζοντας τον εαυτό μας και παίρνοντας μαζί μας όλους εκείνους που θεωρούμε πιο ένοχους ότι πρόδωσαν τα ρουμανικά συμφέροντα.

"Ας ψάξουμε για όπλα και ας τα πυροβολήσουμε, δίνοντας ένα τρομερό παράδειγμα που θα μείνει αξέχαστο για μεγάλο χρονικό διάστημα σε όλη τη ρουμανική ιστορία. Το τι θα γίνει μετά από αυτό, είτε πεθάνουμε είτε περάσουμε τις υπόλοιπες μέρες μας στη φυλακή, δεν θα έχει πλέον σημασία.

Συμφώνησα ότι η τελική πράξη του αγώνα μας θα ήταν, με τίμημα την πτώση μας, μια πράξη τιμωρίας για τους Πυγμαίους που, εγκαταλείποντας τις θέσεις μεγάλης ευθύνης που κατείχαν, ταπείνωσαν και εξέθεσαν το ρουμανικό έθνος σε ανείπωτους κινδύνους.
Εκείνη τη στιγμή, νιώσαμε το αίμα να αναβλύζει στις φλέβες μας απαιτώντας εκδίκηση για όλες τις αδικίες και για τη μακρά αλυσίδα εξευτελισμών στις οποίες είχε υποβληθεί ο λαός μας.

Λίγο αργότερα, συναντήθηκαν στο σπίτι του κ. Μπουτνάρου στο 12 Saveseu St. Ion Mota, Corneliu Georgescu και Vernichescu frorri Cluj. llie Gameata, Radu Mironovici, Leonida Bandac και εγώ από το Iasi. και Tudose Popeseus του Cernauti. Το πρώτο πρόβλημα που έπρεπε να αντιμετωπίσουμε ήταν να αποφασίσουμε ποιοι ήταν οι κύριοι ένοχοι. ποιοι ευθύνονταν περισσότερο για την κατάσταση της εξαθλίωσης που κυρίευσε ολόκληρη τη χώρα: οι Ρουμάνοι ή οι Εβραίοι; Συμφωνούμε ομόφωνα ότι οι πρώτοι και μεγαλύτεροι ένοχοι ήταν οι προδότες Ρουμάνοι που, για τα ασημένια νομίσματα του Ιούδα, πρόδωσαν τον λαό τους. Οι Εβραίοι είναι εχθροί μας και ως τέτοιοι μας μισούν, μας δηλητηριάζουν και μας εξοντώνουν.
Οι Ρουμάνοι ηγέτες που μπαίνουν στο στρατόπεδό σας είναι χειρότεροι από εχθρούς: είναι προδότες. Η πρώτη και πιο βίαιη τιμωρία πρέπει να πέσει πρώτα στον προδότη και μετά στον εχθρό. Αν είχα μόνο μία σφαίρα και αντιμετώπιζα έναν εχθρό και έναν προδότη, θα άφηνα τον προδότη να την έχει. Συμφωνήσαμε για τα ονόματα πολλών ανθρώπων που πρόδωσαν τη χώρα τους, συγκεκριμένα έξι υπουργών του υπουργικού συμβουλίου, με τον George Marzescu να είναι επικεφαλής της λίστας.

Άλλωστε, ήταν μια αξιοσημείωτη στιγμή για εκείνους τους αχρείους που ποτέ δεν φαντάζονταν ότι θα έπρεπε να λογοδοτήσουν για τις πράξεις τους σε μια χώρα όπου θεωρούσαν τους εαυτούς τους απόλυτους κύριους ενός λαού ανίκανου για οποιαδήποτε αντίδραση - η ώρα που θα έπρεπε να απαντήσουν με τη ζωή τους .
Αυτή τη φορά, το Έθνος έστελνε τους εκδικητές του μέσα από τους αόρατους δεσμούς της ψυχής.

Τότε υποθέτουμε τη δεύτερη κατηγορία: τους Εβραίους. Ποιο να διαλέξουμε ανάμεσα στα δύο εκατομμύρια; Σκεφτήκαμε, συζητήσαμε και τελικά καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι οι πραγματικοί ηγέτες της εβραϊκής επίθεσης στη Ρουμανία είναι οι ραβίνοι, όλοι ραβίνοι σε κάθε εμπορική πόλη και χωριό.

Οδηγούν όλη την εβραϊκή μάζα στην επίθεση και όπου πέφτει ένας Ρουμάνος δεν πέφτει τυχαία. Πέφτει γιατί τον σημάδεψε ένας ραβίνος. Πίσω από κάθε πολιτικό που ξεπούλησε είναι ο εγκέφαλος ενός ραβίνου που έβαλε τις βάσεις και διέταξε τον Κάχαλ ή τον Εβραίο τραπεζίτη να κλείσει τη συμφωνία και να τον εξοφλήσει. Πίσω από κάθε εβραϊκή εφημερίδα για να εμπνεύσει συκοφαντίες, ψέματα, υποκινήσεις, υπάρχει ένας ραβίνος. Είμαστε όμως λίγοι, οπότε επιλέγουμε μόνο «τις μεγάλες γάτες» από το Βουκουρέστι. Αν είχαμε αριθμητική δύναμη, θα τα είχαμε πάρει απολύτως όλα.

Μετά διαλέξαμε τους τραπεζίτες. Ο Aristide και ο Mauritiu Blank, που διέφθειραν όλα τα κόμματα και όλους τους Ρουμάνους πολιτικούς βάζοντάς τους σε διοικητικά συμβούλια και πλημμυρίζοντας τους με χρήματα. Ο Μπερκοβισί, ο οποίος χρηματοδότησε το Φιλελεύθερο Κόμμα (ο Μπλανκ ανέλαβε ιδιαίτερα το Εθνικό Αγροτικό Κόμμα, ένιωθε ικανός να εξαγοράσει και τους Φιλελεύθερους). αλλα αν

Στη συνέχεια, εξετάζουμε τους Εβραίους στον Τύπο. Οι πιο θρασείς, οι δηλητηριαστές, των ψυχών:

Μηχανική Μετάφραση από την Google

* Κυβερνήτης της Μολδαβίας, 1527-1538. 1541-1546. (Τρ.)

Rosenthal, Filderman, Honiginann (Fagure), διευθυντές των εφημερίδων Dimineata («Το πρωί»), Adevarul («Η αλήθεια»), Lupta («Ο αγώνας»), όλοι αυτοί, οι εχθροί του ρουμανισμού.

Φύγαμε ομαδικά για το Βουκουρέστι, αποχαιρετώντας για πάντα το Ιάσιο. Άφησα ένα γράμμα στους μαθητές στο οποίο εξηγούσα τη δικαιολόγηση της χειρονομίας μας, τους αποχαιρέτησα και τους προέτρεπα να επιστρέψουν στα μαθήματα, αλλά να διατηρήσουν την πίστη μέχρι την τελική νίκη. Όλοι γράφουμε στους γονείς και στους συμπολεμιστές μας.

Στο Βουκουρέστι, ξανασυναντιόμαστε στο σπίτι του Ντανουλέσκου. Τον γνωρίζαμε αρκετό καιρό και μας έκανε καλή εντύπωση. Δεν συμπεριλήφθηκε σε αυτή την ομάδα, αλλά μας φιλοξένησε με χαρά. Φύγαμε από το σπίτι του εκείνο το βράδυ στις 8 για να πάμε στο Ντράγος στην οδό 41ης Σεπτεμβρίου 13ης Σεπτεμβρίου, όπου έπρεπε να διευκρινίσουμε λεπτομέρειες και να καθορίσουμε πότε έπρεπε να ξεκινήσει η δράση μας. Μόλις ήμασταν συγκεντρωμένοι όταν ένας Ντράγκος με χλωμό πρόσωπο μπήκε στο δωμάτιο λέγοντας: «Αδέρφια, η αστυνομία έχει περικυκλώσει το σπίτι».

Αυτό ήταν το βράδυ της 8ης Οκτωβρίου 1923, γύρω στις 9:00 - μια ώρα σύγχυσης που δεν είχαμε καν χρόνο να μιλήσουμε. Απλώς κατευθύνουμε τα βλέμματα αναζήτησης ο ένας στον άλλο.

Έπειτα βγήκα στην αίθουσα όπου μπορούσα να δω τη φιγούρα του στρατηγού Νικολεάνου και των επιτρόπων του που έβαζαν με το ζόρι την πόρτα. Στο επόμενο δευτερόλεπτο, η πόρτα υποχώρησε και το σπίτι γέμισε επιτρόπους. Ο στρατηγός Νικολεάνου φώναξε: "Τα χέρια στον αέρα!"

Αλλά δεν είχαμε χρόνο, καθώς ο καθένας μας άρπαξε δύο αγωνοδίκες και μας έβαλαν στη γραμμή: εμένα στη δεξιά πλευρά, μετά Μότα, Κορνέλιου Τζορτζέσκου, Τουντόσε Ποπέσκου, Ραντού Μιρονοβίτσι, Βερνιχέσκου, Ντράγκος. «Γυρίστε τα περίστροφά σας!»

«Δεν έχουμε κανένα», απαντήσαμε. Μόνο ο Μότα είχε Μπράουνινγκ 6,35 και ο Βερνιχέσκου.

Μετά μας έβγαλαν από το σπίτι, έναν κάθε φορά, με τα χέρια πιασμένα από δύο αεροσυνοδούς, και μας έβαλαν μεμονωμένα σε αυτοκίνητα αναμονής.

Πίσω μας, στο σπίτι, έκλαιγε η γριά μάνα του Δράγου. Τα αυτοκίνητα ξεκίνησαν. Πού μας πήγαιναν, αναρωτηθήκαμε; Δεν είπαμε λέξη. Δεν κάναμε ερωτήσεις σε αυτούς που μας κρατούσαν αιχμάλωτους, που και οι ίδιοι σιωπούσαν. Αφού περπατήσουμε σε κάποιους δρόμους, φτάνουμε στο Αρχηγείο της Αστυνομίας. Μας έβαλαν να φύγουμε και να πάμε σε ένα δωμάτιο όπου έψαξαν τις τσέπες μας. Πήραν ό,τι είχαμε μαζί μας, συμπεριλαμβανομένου του γιακά και της γραβάτας μας. Αυτό το γύρισμα, αυτό το σκίσιμο των γιακά μας, αυτή η αντιμετώπιση σαν να ήμασταν πορτοφολάδες ήταν πολύ ταπεινωτικά. Αλλά ήμασταν μόνο στην αρχή αυτού του μονοπατιού της ταπείνωσης. Με τα πρόσωπά μας στον τοίχο, ανίκανοι να γυρίσουμε το κεφάλι μας και «κρατημένοι σε αυτή τη θέση για αρκετή ώρα, σκεφτήκαμε: «Ελεύθεροι άνδρες πριν από αρκετές ώρες, περήφανοι και αποφασισμένοι να σπάσουμε τις αλυσίδες του λαού μας, δείτε τι γίναμε - μερικοί φτωχοί, ανίκανοι άθλιοι που κοιτάζουν δύσκαμπτα σε έναν τοίχο με εντολή κάποιων άθλιων αστυνομικών, ψαγμένοι σαν κλέφτες, απογυμνωμένοι από τα προσωπικά μας αντικείμενα».

Με αυτή την ταπείνωση ξεκίνησε η μεγάλη μας ταλαιπωρία, η οποία σταδιακά ράγισε τις καρδιές μας. Νομίζω ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη ταλαιπωρία για έναν μαχητή που ζει με αξιοπρέπεια και τιμή από τον αφοπλισμό και μετά τον εξευτελισμό. Ο θάνατος είναι πάντα πιο γλυκός από αυτό.

Στη συνέχεια μας πήγαν σε ένα δωμάτιο και μας κάθισαν πέντε μέτρα μακριά σε παγκάκια, με τους πράκτορες δίπλα μας, να τους απαγορεύεται να κοιτάζονται μεταξύ μας. Καθίσαμε έτσι για ώρες μέχρι που μας κάλεσαν για ανάκριση. Σε αυτές τις μεγάλες και επίπονες ώρες συμμετείχαν, εκτός από εμένα, ο Μότα, ο Τουντόσε Ποπέσκου, ο Ραντού Μιρονοβίτσι, ο Κορνέλιου Τζορτζέσκου, ο Βερνιχέσκου και ο Ντράγκος. Μετά από λίγο, ένας ένας, μας κάλεσαν να ανακριθούμε, σε μια μεγάλη αίθουσα με τον εισαγγελέα, τον ανακριτή, τον στρατηγό Νικολεάνου και κάποιους κυβερνητικούς εκπροσώπους εκεί. Ήταν η σειρά μου τα ξημερώματα. Εκεί έβαλαν μπροστά μου μερικά από τα δικά μου

γράμματα και δύο καλάθια που περιείχαν όλα τα περίστροφά μας τα οποία ήταν κρυμμένα σε ένα υποτιθέμενο πολύ ασφαλές μέρος. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς έφτασαν εκεί. Μπορούσα να καταλάβω ότι πιάσαμε, αλλά ποιος είπε πού ήταν κρυμμένα τα όπλα;

Η ερώτησή μου άρχισε. Δεν είχα ιδέα τι είχαν δηλώσει οι άλλοι και δεν είχαμε προηγούμενη συνεννόηση μεταξύ μας για το τι να δηλώσουμε, καθώς δεν είχαμε ονειρευτεί ότι θα βρεθούμε σε μια τέτοια κατάσταση. Σκέφτηκα λοιπόν την κατάσταση και πήρα την απόφαση που πίστευα ότι ήταν η καλύτερη.

Ένα λεπτό στο σταυροδρόμι. Όταν μου έγινε η πρώτη ερώτηση, παρόλο που είχαν περάσει τρία λεπτά από τότε που μπήκα στην αίθουσα, δεν είχα ακόμη αξιολογήσει την κατάσταση αρκετά καλά για να πάρω μια απόφαση. Ένιωσα καταπιεσμένος από κούραση και βαθιά ταράχτηκα. Και όταν μου ζητήθηκε να απαντήσω, είπα: "Κύριοι! Παρακαλώ, σκεφτείτε μου ένα λεπτό πριν απαντήσω."

Το ερώτημα ήταν - να αρνηθούμε ή να μην αρνηθούμε; Σε εκείνο το λεπτό, πίεσα όλες τις δυνάμεις του μυαλού και της ψυχής μου και αποφάσισα να μην αρνηθώ τίποτα. Πες την αλήθεια. Και όχι με δειλία ή τύψεις, αλλά με θάρρος:

"Ναι, αυτά είναι τα όπλα μας. Θέλαμε να πυροβολήσουμε μαζί τους Εβραίους υπουργούς, ραβίνους και μεγαλοτραπεζίτες".

Με ρώτησαν τα ονόματά τους.

Όταν άρχισα να τους δίνω τα ονόματά τους ξεκινώντας από τον Alexandru Constantinescu και τελειώνοντας με τους Εβραίους Blank, Filderman, Bercovici, Honigmann, όλοι οι παρευρισκόμενοι φαίνονταν όλο και πιο ευρύχωροι, τρομοκρατημένοι. Υποψιαζόμουν ότι οι σύντροφοι, που ανακρίθηκαν πριν από εμένα, αρνήθηκαν τα πάντα.

«Τότε γιατί να τους σκοτώσει;»

"Οι πρώτοι γιατί πρόδωσαν τη χώρα τους. Οι δεύτεροι ως εχθροί και διαφθορείς". «Και δεν το μετανιώνεις τώρα;»

«Όχι, δεν μετανιώνουμε για τίποτα... Αν και πέσαμε, δεν πειράζει... Πίσω μας είναι δεκάδες χιλιάδες που σκέφτονται με τον ίδιο τρόπο!».

Λέγοντας αυτό, ένιωσα απελευθερωμένος από τον βράχο της ταπεινοφροσύνης που θα είχα βυθιστεί ακόμα πιο βαθιά αν είχα αρνηθεί τα πάντα. Τώρα στεκόμουν σταθερός στην πίστη που με είχε φέρει εδώ, αντιμετωπίζοντας περήφανα τη μοίρα μου και αυτούς που έμοιαζαν να έχουν μια ζωή ή θάνατο πάνω μου. Αν είχα αρνηθεί τα πάντα, θα έπρεπε να είμαι σε άμυνα έναντι της κατηγορίας που μου διατυπώθηκε, εκλιπαρώντας για επιείκεια, κερδίζοντας την καλή θέληση των ανακριτών μου.

Στη δίκη που επρόκειτο να ακολουθήσει, και με βάση τα γραπτά στοιχεία που είχε στην κατοχή του, θα έπρεπε να περάσουμε μια οδυνηρή και επαίσχυντη δοκιμασία, αρνούμενοι τη δική μας γραφή και τις δικές μας πεποιθήσεις, αρνούμενοι την αλήθεια, η οποία ήταν ενάντια στη συνείδησή μας και τιμή του κινήματός μας.

Εκπρόσωποι ενός μεγάλου φοιτητικού κινήματος, πρέπει να μας λείπει το θάρρος να αναλάβουμε την ευθύνη των πράξεών μας και της πίστης μας;

Σε αυτή την περίπτωση, η χώρα και οι έξω σύντροφοί μας δεν θα είχαν μάθει τις προθέσεις μας, ενώ ο μόνος καρπός της ταλαιπωρίας μας -όσο καιρό κι αν ήταν- ήταν ακριβώς ότι η χώρα διαφωτίστηκε για να γνωρίσει τουλάχιστον καλύτερα τους εχθρούς της.

Στη συνέχεια ζήτησαν να βάλω αυτές τις δηλώσεις σε χαρτί με δικό μου χειρόγραφο. το έκανα. Στο τέλος πρόσθεσα: «Η ημερομηνία δεν είχε ακόμη αποφασιστεί.

Μας έπιασαν ενώ το συζητούσαμε. Πρότεινα να μετακομίσω σε μια ή δύο εβδομάδες.» Τότε οι ανακριτές με εμπόδισαν να επιμένω όλο και περισσότερο να μην σημειώνω αυτές τις λεπτομέρειες.

Μόλις αργότερα συνειδητοποίησα τους λόγους αυτής της επιμονής - γιατί η τελευταία μου πρόταση εξέπνευσε τη νομική αξία ολόκληρης της καταγγελίας, που είναι η υπεράσπισή μας, επειδή μια συνωμοσία απαιτεί τέσσερα στοιχεία: 1. Μια ένωση ατόμων με στόχο.

2. Ο χαρακτηρισμός των θυμάτων.

3. Η απόκτηση όπλων.

4. Καθορισμένη ημερομηνία για τη δράση.

Όμως, καθώς δεν είχαμε αποφασίσει ακόμη για μια ημερομηνία για να εφαρμόσουμε το σχέδιο, βρισκόμασταν ακόμη στη φάση της συζήτησης. Ο καθορισμός της ημερομηνίας ήταν κεφαλαιώδους σημασίας, γιατί σε δύο εβδομάδες θα μπορούσαμε να αρρωστήσουμε, τα θύματα να είχαν πεθάνει, η κυβέρνηση να είχε πέσει ή να υποχωρήσει, κ.λπ. Όλη η νομική μας υπεράσπιση βασίστηκε σε αυτό το σημείο.

Μετά την κατάθεσή μου, οι πράκτορες με πήγαν σε ένα υπόγειο, όπου με έβαλαν μόνος σε ένα κελί. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη από έξω. Φαντάστηκα ότι οι σύντροφοί μου καταλάμβαναν τα διπλανά κελιά. Χτύπησα τον τοίχο με τη γροθιά μου και αναρωτιόμουν ποιος άλλος ήταν εκεί. Πήρα μια απάντηση: «Μότα». Έπειτα ξάπλωσα στις σανίδες για να κοιμηθώ, καθώς ήμουν
κουρασμένος αλλά δεν είχα α

βαρύ παλτό ανατρίχιασα από το κρύο. Τότε οι ψείρες άρχισαν να με δαγκώνουν. Σμήνησαν πάνω μου κατά χιλιάδες. Γύρισα τις σανίδες από την άλλη πλευρά, οι ψείρες ήρθαν από πάνω, επανέλαβα αυτή τη λειτουργία αρκετές φορές μέχρι που νόμιζα ότι ήταν φως της ημέρας.
Άκουσα έναν θόρυβο στην πόρτα. Άνοιξε, και των άλλων, και μας έβγαλαν όλους έξω. στη συνέχεια τοποθετήθηκαν σε αυτοκίνητα, το καθένα συνοδευόμενο από δύο χωροφύλακες και δύο επιτρόπους. Τα αυτοκίνητα έφευγαν το ένα μετά το άλλο. Και η ίδια ερώτηση πέρασε από το μυαλό μας.. "Πού να;"

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΒΑΚΑΡΕΣΤΙ

Περάσαμε αρκετούς άγνωστους δρόμους, στους οποίους μας κοιτούσαν περίεργοι περαστικοί. Αφήσαμε πίσω την πρωτεύουσα και τα αυτοκίνητα σταμάτησαν μπροστά σε κάποιες μεγάλες πύλες με την ένδειξη «Η Φυλακή του Βακαρεστίου».
Βγήκαμε από τα αυτοκίνητα, πλαισιωμένοι από στρατιώτες με ξιφολόγχες, δέκα μέτρα μεταξύ τους. Ένα τρίξιμο από κλειδαριές και αλυσίδες ακούστηκε και οι μεγάλες πύλες άνοιξαν. Ένας ένας διασταυρώναμε τα μονοπάτια και, μπαίνοντας, μας οδήγησαν στον επάνω όροφο στα γραφεία των φυλακών, όπου μας παρέδωσαν τα εντάλματά μας σύλληψης. Καταλάβαμε ότι μας συνέλαβαν για συνωμοσία κατά της Κρατικής Ασφάλειας, με καθορισμένη τιμωρία καταναγκαστική εργασία.

Στη συνέχεια μας πήγαν σε ένα άλλο δικαστήριο, στη μέση του οποίου βρισκόταν μια ψηλή εκκλησία. Ολόγυρα υπήρχαν τοίχοι και κατά μήκος τους κελιά. Με έβαλαν σε ένα κελί στο πίσω μέρος, τέσσερα πόδια πλάτος και δύο πόδια βάθος, και μετά με κλείδωσαν από έξω.
Υπήρχε μόνο ένα ξύλινο κρεβάτι μέσα και κοντά στην πόρτα υπήρχε ένα μικρό παράθυρο με σιδερένια κάγκελα. Αναρωτήθηκα πού ήταν οι σύντροφοί μου. Έβαλα λοιπόν το κεφάλι μου στις σανίδες και αποκοιμήθηκα. Ξύπνησα μετά από δύο ώρες τρέμοντας. Έκανε κρύο και ούτε μια ακτίνα ηλιακού φωτός δεν διαπέρασε το κελί. Ζαλισμένος, κοίταξα γύρω μου και δεν μπορούσα να πιστέψω πού βρισκόμουν. Κοίταξα καλά και είδα τη δυστυχία του κελιού.
Είπα στον εαυτό μου «Δύσκολη κατάσταση». Ένα κύμα πόνου διαπέρασε την καρδιά μου. Αλλά παρηγορήθηκα: «Είναι για τους δικούς μας ανθρώπους».

Άρχισα λοιπόν να κάνω γυμναστικές κινήσεις χεριών για προθέρμανση. Γύρω στις 11 το πρωί άκουσα βήματα. Ένας φρουρός άνοιξε την πόρτα. τον κοίταξα. Ίσως τον συνάντησα κάποια στιγμή, ήλπιζα. Αλλά ήταν ένας παράξενος και κακότροπος άνθρωπος. Με κοίταξε με πονηρά μάτια. Μου έδωσε ένα κομμάτι ψωμί και ένα πιάτο μπορς. Τον ρώτησα: - Φύλακας, μπορείς να καπνίσεις ένα τσιγάρο;
"Οχι όχι εγώ!"

Με κλείδωσε ξανά και έφυγε. Έσπασα το μαύρο ψωμί και κατάπια μερικές κουταλιές μπορς. Τα τοποθέτησα λοιπόν στο τσιμεντένιο πάτωμα και άρχισα να μαζεύω τις σκέψεις μου. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς μας βρήκαν. Ήταν κάποιος από εμάς αρκετά απρόσεκτος για να μιλήσει για το έργο μας με κάποιον; Μας πρόδωσε κάποιος; Πώς βρήκαν τα περίστροφά μας;

Και πάλι άκουσα βήματα. Κοίταξα έξω από το παράθυρο, ένας ιερέας και αρκετοί άντρες πλησίαζαν το κελί μου. Είπαν, «καλά, κύριοι, είναι δυνατόν
εσείς οι μορφωμένοι νέοι να μπορούσατε να κάνετε κάτι τέτοιο;».

«Αν είναι δυνατόν αυτός ο ρουμανικός λαός να χαθεί υπό την εισβολή των Εβραίων και να καταπιεστεί από την προδοσία, την ασέβεια και τον χλευασμό των ηγετών του, τότε αυτό που κάναμε είναι επίσης δυνατό».

«Μα έχεις τόσα πολλά ωραία μέσα!»
"Έχουμε περάσει από όλα τα νομικά μονοπάτια μέχρι στιγμής. Αν μας είχε ανοίξει μόνο ένα, μπορεί να μην είχαμε προσγειωθεί σε αυτά τα κελιά".

"Και τώρα, είναι καλό αυτό; Θα πρέπει να υποφέρετε για τις πράξεις σας!"
«Ίσως από τα βάσανά μας να βγει κάτι καλύτερο για αυτόν τον λαό» Έφυγαν.

Γύρω στις 4 η ώρα ήρθε ένας φύλακας και μου έφερε μια άθλια κουβέρτα και μια μεγάλη τσάντα γεμάτη άχυρο αντί για ένα στρώμα. Έβγαλα την τσάντα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Μετά έφαγα λίγο ψωμί ακόμα και ξάπλωσα. Συλλογιζόμουν τη συζήτηση που είχα με τον ιερέα και σκεφτόμουν: «Ένας λαός δεν κερδίζει ποτέ τίποτα από τη γιορτή και τη συνύπαρξη των παιδιών του. Ήταν πάντα το βάσανο αυτό

είχε ως αποτέλεσμα καλές απολαβές για αυτόν. "
Κατάφερα να βρω έναν σκοπό για την ταλαιπωρία μας και ταυτόχρονα κάποια ηθική υποστήριξη για αυτές τις θλιβερές ώρες. Σηκώθηκα λοιπόν, γονάτισα και προσευχήθηκα, "Κύριε! Παίρνουμε όλες τις αμαρτίες αυτού του έθνους πάνω μας. Λάβε αυτό το βάσανό μας τώρα. Κάνε μια καλύτερη μέρα για αυτόν τον λαό να περάσει από αυτό το βάσανο."

Μετά σκέφτηκα τη μητέρα μου και τους ανθρώπους πίσω στο σπίτι που μπορεί να είχαν ακούσει για τη μοίρα μου και ίσως να με σκέφτονταν. Προσευχήθηκα για αυτούς και ξάπλωσα να κοιμηθώ.

Αν και ήταν ντυμένος και καλυμμένος με μια κουβέρτα, ήταν κρύος και κοιμόταν άσχημα σε εκείνο το αχυρένιο στρώμα. Ξύπνησα στις 8 το πρωί όταν ένας φρουρός άνοιξε την πόρτα και με ρώτησε αν ήθελα να βγω έξω για λίγα λεπτά. Βγήκα έξω και έκανα γυμναστική για να ζεσταθώ.

Η σειρά των κελιών, από τα οποία ήταν το δικό μου, ήταν λίγο ψηλότερα από τα άλλα, οπότε μπορούσα να δω όλη την αυλή. Ξαφνικά, είδα κάποιον με εθνική στολή να περπατά ανάμεσα στους κρατούμενους. Ήταν ο πατέρας μου. Αλλά δεν μπορούσα να το πιστέψω. Τι έκανε εδώ; Συνελήφθη και αυτός; Έκανα κάποια σημάδια και με είδε. Ο φρουρός με σταμάτησε: "Κύριε! Δεν επιτρέπεται να κάνετε σήμα." «Είναι ο πατέρας μου», απάντησα.

"Θα μπορούσε, αλλά δεν επιτρέπεται να κάνετε σήμα"
Τον κοίταξα και είπα: «Σύντροφε, άφησέ μας μόνους στη φροντίδα του Θεού με τα βάσανα που μας έχει δώσει· μην προσθέτεις άλλα». Και γύρισα στο κελί μου.

Μετά το μεσημεριανό με έβγαλαν πάλι έξω. Με πλαισίωσαν ανάμεσα σε ξιφολόγχες και με οδήγησαν έξω από τη φυλακή, όπου, στο δρόμο, ήμασταν όλοι σε ένα αρχείο σε απόσταση 10 μέτρων, ο καθένας ανάμεσα σε δύο ξιφολόγχες. Ο πατέρας μου οδήγησε την στήλη ανάμεσα σε δύο στρατιώτες, με ξιφολόγχες στο χέρι.

Υπήρχαν μερικοί νέοι κρατούμενοι. Ο Traian Breazu από το Cluj, ο Leonida Bandac από το Iasi και ο Danulescu. Δεν μας επιτρεπόταν να γυρίσουμε το κεφάλι μας ή να κάνουμε σήμα ο ένας στον άλλο. Για ένα μόνο δευτερόλεπτο, έπιασα μια ματιά στα βυθισμένα πρόσωπα των φτωχών συντρόφων μου που υποφέρουν. Αυτό που βασάνιζε την καρδιά μου ήταν η αδικία στην οποία υποβαλλόταν ο πατέρας μου. Δεν έφταιγε σε τίποτα. Ένας ισόβιος μαχητής αυτού του έθνους, ένας δάσκαλος σε σχολεία δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, ένας ταγματάρχης, πρώην διοικητής τάγματος στην πρώτη γραμμή κατά τη διάρκεια του πολέμου, πολλές φορές μέλος του κοινοβουλίου, όχι σκοτεινός, παρέλασαν τώρα στους δρόμους του Βουκουρεστίου ανάμεσα σε ξιφολόγχες . . Έτσι φύγαμε σε μια κολόνα βαδίζοντας προς το Δικαστήριο. Οι Ρουμάνοι μας κοιτούσαν με αδιαφορία. Αλλά όταν φτάσαμε στην εβραϊκή συνοικία, όλοι οι Εβραίοι έφυγαν από πόρτες και παράθυρα. Κάποιοι μας έριξαν εξωφρενικά βλέμματα και γέλασαν. άλλοι σχολίαζαν δυνατά, άλλοι έφτυσαν.

Σκύβουμε το κεφάλι και περπατάμε έτσι, σε όλη τη διαδρομή, με την καρδιά μας γεμάτη πόνο.

Στο δικαστήριο επικυρώθηκαν τα εντάλματά μας σύλληψης. Μας υπερασπίστηκε ο δικηγόρος Paul Iliescu, ο οποίος ήταν ο πρώτος δικηγόρος που προχώρησε για να υποστηρίξει την υπόθεσή μας. Μετά μας έστειλαν πίσω στον ίδιο σχηματισμό», στον ίδιο δρόμο. Μπορούσαμε να δούμε στα περίπτερα τους τίτλους των Dimineata («Το πρωί») και άλλων εβραϊκών εφημερίδων, «Συνωμοσία φοιτητών. Συνελήφθησαν συνωμότες». Και πάλι έφτασα στο κινητό μου. Έμεινα εκεί στο κρύο για δύο εβδομάδες, χωρίς να γνωρίζω περισσότερα για τους άλλους ή νέα από έξω.

Μετά από δύο εβδομάδες που έμοιαζαν με δύο αιώνες, μας έβγαλαν από τα κελιά μας και μας τοποθέτησαν σε θερμαινόμενα δωμάτια, σε ομάδες των τριών. Μας επέτρεψαν να μαγειρέψουμε και να τρώμε μαζί.

Όταν ξαναείδαμε ο ένας τον άλλον, ήταν σαν πραγματικές διακοπές. Υποτίθεται ότι θα μοιραζόμουν ένα δωμάτιο με τον Ντράγκος και τον Ντανουλέσκου. Εν τω μεταξύ, ο Γαρνεάτα, ο πρόεδρος του Φοιτητικού Χριστιανικού Συλλόγου, παραδόθηκε για να αυξηθεί ο αριθμός μας στους 13. Ο πατέρας μου, απαλλαγμένος από κάθε ευθύνη. Mota, Garneata, Tudose Popescu, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Leonida Bandac, Vernichescu, Traian Breazu και εγώ, κατηγορούμενοι για συνωμοσία. Ο Ντράγκος και ο Ντανουλέσκου, συνελήφθησαν επειδή μας παρέλαβαν.
Εκτός από αυτά, ήταν ο Βλαντιμίρ Φρίμου, ο οποίος είχε συλληφθεί όταν διαδηλώσαμε μπροστά από το σπίτι του Υπουργού Εσωτερικών. Πήραμε μια σόμπα primus στην οποία μαγειρεύαμε φαγητό που έστελναν από το εξωτερικό συγγενείς και φίλοι. Το κανονικό φαγητό της φυλακής ήταν κάτι το τρομακτικό και η δυστυχία στην οποία ζούσαν οι κρατούμενοι απερίγραπτη.

Ο πατέρας μου πήρε άδεια από τη διοίκηση της φυλακής για να πηγαίνουμε κάθε πρωί στις 7 η ώρα στην εκκλησία της αυλής για να προσευχηθούμε. Όλοι γονατίσαμε μπροστά στο βωμό λέγοντας το «Πάτερ ημών» και ο Tudose Popescu τραγούδησε το Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu («Υπεραγία Παναγία»).

Εκεί βρήκαμε παρηγοριά για τη θλιβερή ζωή μας στη φυλακή και ελπίδα για το αύριο. Καθένας από εμάς έχει δημιουργήσει ένα πρόγραμμα εργασίας για τον εαυτό του. Ο Μότα ασχολήθηκε με θέματα σχετικά με την επικείμενη δίκη. Ο Ντανουλέσκου σπούδασε για τις ιατρικές του εξετάσεις. Επεξεργαζόμουν σχέδια οργάνωσης της νεολαίας στον εθνικό αγώνα.. οργάνωση φοιτητικών κέντρων, νεολαίας στα χωριά και μαθητών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Το δούλεψα μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια, μέχρι τα Χριστούγεννα, ώστε αν βγαίναμε από τη φυλακή, να το κάνουμε πράξη. αν όχι, αποφασίζουμε να βρούμε κάποιον απ' έξω για να το εφαρμόσουμε.

Αυτό θα έπρεπε να γίνει στο πλαίσιο της Λέγκας που θα ήταν ο πολιτικός βραχίονας, ενώ το τμήμα μας θα ήταν για την εκπαίδευση και τον αγώνα των νέων.
Στις 8 Νοεμβρίου, εορτή των Αγίων Αρχαγγέλων Μιχαήλ και Γαβριήλ, συζητούσαμε για ένα πιθανό όνομα αυτής της οργάνωσης νεολαίας. Είπα: «Ας είναι ο Αρχάγγελος Μιχαήλ».

Ο πατέρας μου είπε: «Υπάρχει στην εκκλησία, στην αριστερή πόρτα του βωμού, μια εικόνα του Αγίου Μιχαήλ». "Θα δούμε!" Ο Mota, ο Garneata, ο Corneliu Georgescu, ο Radu Mironovici, ο Tudose και εγώ πήγαμε να δούμε και μείναμε πραγματικά έκπληκτοι. Η εικόνα μας εμφανίστηκε αξεπέραστης ομορφιάς.
Ποτέ δεν με τράβηξε η ομορφιά οποιουδήποτε εικονιδίου. Αλλά τώρα, ένιωθα συνδεδεμένος με αυτό με όλη μου την ψυχή και είχα την αίσθηση ότι ο Αρχάγγελος ήταν ζωντανός. Από τότε, έχω αρχίσει να λατρεύω αυτό το εικονίδιο. Όποτε βρίσκαμε την εκκλησία ανοιχτή, μπαίναμε μέσα και προσευχόμασταν μπροστά σε εκείνη την εικόνα. Οι καρδιές μας ήταν γεμάτες γαλήνη και χαρά. Τα βασανιστήρια των ταξιδιών μας στο Δικαστήριο ξανάρχισαν. Με τα πόδια, ανάμεσα σε ξιφολόγχες, στη λάσπη, με φθαρμένα παπούτσια και βρεγμένα πόδια. Μερικοί Εβραίοι εγκληματίες που είχαν εξαπατήσει το κράτος πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων λέι οδηγήθηκαν στο δικαστικό μέγαρο καθώς περπατούσαμε. Πολλές φορές τα ταξίδια μας γίνονταν άσκοπα, μόνο και μόνο για να μας ενοχλήσουν. Με κάλεσαν 25 φορές στο δικαστήριο, για να με ανακρίνει μόνο δύο φορές ο ανακριτής.

Δεν έχουμε αλλάξει κανένα μέρος των αρχικών μαρτυριών μας.
Μια σκέψη μας ανησυχούσε συνεχώς: «Ποιος μας πρόδωσε;».
Νύχτα με τη νύχτα προσπαθούσαμε να λύσουμε αυτόν τον γρίφο. Φτάσαμε στο σημείο να υποπτευόμαστε ο ένας τον άλλον. Ένα πρωί πήγα στην εκκλησία για να προσευχηθώ πριν την εικόνα

αποκαλύψτε τον προδότη. Εκείνο το βράδυ, καθώς καθίσαμε για φαγητό, είπα στους συντρόφους μου: - Είμαι υποχρεωμένος να φέρω

θλιβερά νέα. Ο προδότης αναγνωρίστηκε. Είναι ανάμεσά μας και κάθεται στο τραπέζι μαζί μας. Όλοι κοιτούσαν όλους τους άλλους. Ο Μότα κι εγώ ακολουθούσαμε τα πρόσωπα όλων με την ελπίδα για ένα προβάδισμα. Έβαλα το χέρι μου στην τσέπη του πουκαμίσου μου λέγοντας: «Τώρα θα σου δείξω την απόδειξη».

Εκείνη τη στιγμή ο Βερνισσέου σηκώθηκε, δίστασε για λίγο, έδωσε στον Μπαντάε το κλειδί του κουτιού με τα τρόφιμα και είπε: «Φεύγω».

Ήμασταν μπερδεμένοι με την αναχώρησή του, αλλά συνεχίσαμε τη συζήτηση για τα στοιχεία που αρνήθηκα να προσκομίσω καθώς δεν είχα. Όταν φύγαμε από το τραπέζι, βρήκαμε τον Βερνιχέσκου μόνο.
Απευθύνθηκε στις ΗΠΑ: «Ο Codreanu με υποπτεύεται».

Του είπα ότι δεν υποψιάζομαι κανέναν. έτσι συμφιλιωθήκαμε.

Οι βδομάδες και οι βδομάδες περνούσαν και η ζωή στη φυλακή μας συνέχιζε. Σημειώναμε με μολύβι στον τοίχο κάθε μέρα που περνούσε. Η ζωή στη φυλακή ήταν δύσκολη, εξαντλητική για τον άνθρωπο που γεννήθηκε ελεύθερος, που έζησε με αξιοπρέπεια. Ήταν φρικτό να νιώθεις αλυσοδεμένος, μέσα σε ψηλούς και εχθρικούς τοίχους, μακριά από τους αγαπημένους σου που δεν ακούς τίποτα. Και ακόμα και εδώ δεν μπορείς να κουνηθείς πολύ, καθώς τα τρία τέταρτα του χρόνου είμαστε κλεισμένοι στα κελιά μας. Κάθε βράδυ, ο δυσοίωνος θόρυβος των μπουλονιών που τραβούσαν στην πόρτα του τον βύθιζε σε μια διάθεση θλίψης. Οι εχθροί αυτού του έθνους ήταν ελεύθεροι έξω, απολάμβαναν τον σεβασμό και την καλή ζωή, ενώ εμείς, εκτός από τις ηθικές αναξιοπρέπειες, συχνά πηγαίναμε για ύπνο πεινασμένοι και τρέμοντας όλη τη νύχτα σε κρεβάτια από σανίδες και άχυρα. Αλλά επιτέλους ήρθαν στον δρόμο μας ευτυχισμένες μέρες. Μετά από δύο μήνες φυλάκισης, λάβαμε την είδηση ότι ελήφθη η εντολή για την απελευθέρωση του πατέρα μου και του Ντανουλέσκου. Για εμάς, ναι, μεγάλη χαρά. Τους βοηθήσαμε να μαζέψουν και σύντομα τους πήραν.

Παρακολουθήσαμε καθώς έφευγαν μέχρι να περάσουν

η πρώτη πύλη. Ζήτησα από τον πατέρα μου να πει στη μητέρα μου και στους άλλους να μην ανησυχούν.

Η απελευθέρωση οποιουδήποτε προσώπου είναι μια ευκαιρία μεγάλης χαράς για όσους μένουν πίσω. Ολοι είναι χαρούμενοι. Ίσως, με την απελευθέρωση κάποιου, ο καθένας θα ενισχυθεί με την ελπίδα να αποκτήσει τη δική του ελευθερία. Μετά από λίγο, ο Dragos, ο Bandac, ο Breazu και ο Vernichescu έφυγαν, έχοντας αποβληθεί από την υπόθεση, όπως και ο πατέρας μου και ο Danulescu.

Μείναμε μόνο έξι κατηγορούμενοι για «συνωμοσία κατά της ασφάλειας του Κράτους». Αρκετές μέρες αργότερα, ο Ντράγκος έστειλε μήνυμα ότι ήταν ο Βερνιχέσκου που μας πρόδωσε. έκανε και αντίγραφα της κατάθεσης του τελευταίου, που υπήρχε στο αρχείο.
Λάβαμε αυτή την είδηση με μια καρδιά γεμάτη πίκρα. Το έθνος μας είχε πάντα το μερίδιό του από προδότες.

ΕΞΩ ΑΠΟ

Σε όλα τα πανεπιστήμια οι φοιτητές επέστρεψαν στα μαθήματα. Φάνηκε να υπάρχει μια στιγμή αποπροσανατολισμού. Για δύο μήνες έζησαν υπό τον τρόμο του εβραϊκού Τύπου που αδιάκοπα υπερέβαλλε τη βαρύτητα της προσπάθειάς μας για εκδίκηση και τις «καταστροφικές» συνέπειές της για τη χώρα. Ούρλιαξε ότι είχαμε χάσει την εμπιστοσύνη του «πολιτισμένου κόσμου». ότι ήμασταν βαλκανικό κράτος. Ρωτούσαν συνεχώς: «Τι θα πει το Βερολίνο;». «Βιέννη;», «Παρίσι;» Και έτσι, μεταμορφωμένοι σε υπερασπιστές του «μόνιμου συμφέροντος του κράτους», οι Εβραίοι προέτρεπαν καθημερινά τους ηγέτες της χώρας να λάβουν ριζοσπαστικά μέτρα κατά του εθνικού κινήματος που πρέπει να κατασταλεί «με τη μέγιστη βία».

Ένα χρόνο νωρίτερα, όταν ο Max Goldstein τοποθέτησε τη βόμβα στο κτίριο της Γερουσίας και η αστυνομία συνέλαβε κομμουνιστές Εβραίους, ο ίδιος Τύπος ούρλιαζε: «Ένα κράτος δεν μπορεί να διατηρηθεί ενάντια στη λαϊκή βούληση με τη χρήση βίας.
Πού είναι το Σύνταγμα; Πού είναι οι νόμοι; Πού είναι οι συνταγματικά κατοχυρωμένες ελευθερίες; Τι θα πουν οι ξένες χώρες όταν ένα κράτος λαμβάνει τέτοια περιοριστικά μέτρα; Ένα κράτος δεν μπορεί να επιβιώσει με συλλήψεις, φυλακές, ξιφολόγχες, τρόμο. Για αυτή τη βία που χρησιμοποιεί το κράτος θα επιστραφεί από το πλήθος ή τα απομονωμένα άτομα. Η βία θα απαντηθεί με τη βία.

Τρόμος, με τρόμο. Και δεν θα κατηγορηθούν αυτοί, αλλά η Πολιτεία που τους προκάλεσε».

Και τώρα, με ντροπή που μόνο τα μάτια δεν βλέπουν, ο ίδιος τύπος έγραψε: «Δεν αρκεί να συλλαμβάνονται αυτοί οι τρομοκράτες. Πρέπει να καταδικαστούν με τέτοιο τρόπο ώστε να αποτελούν παράδειγμα τους. Ακόμα κι έτσι, δεν αρκεί: πρέπει να συλληφθούν όλοι όσοι διαδίδουν τέτοιες αντισημιτικές «ιδέες» που προκαλούν τόση ζημιά στη χώρα μας. Αυτό το αντισημιτικό ζιζάνιο πρέπει να ξεριζωθεί, να ριζωθεί και όλα. Και αυτό το θέμα πρέπει να αντιμετωπιστεί ανελέητα και χωρίς επιείκεια. "

Σε αυτόν τον χείμαρρο εχθρότητας, ο εθνικός Τύπος συνάντησε λυσσαλέα αντίσταση.
Εκτός από την Universul ("Ο Universo") που εξέφραζε πάντα μια σωστή στάση απέναντι σε εκδηλώσεις εθνικής συνείδησης, το εθνικιστικό κίνημα είχε την υποστήριξη των παρακάτω εφημερίδων. Cuvantul Studentesc («Φωνή του Φοιτητή») των φοιτητών του Βουκουρεστίου, που μόλις πρόσφατα έγινε συντάκτης για τους ακούραστους συντρόφους μας που ήταν ελεύθεροι: Simionescu, Rapeanu, Fanica Anastasescu, Danulescu και άλλοι που το όνομά τους μου διαφεύγει. Dacia Noua ("New Dacia"), το όργανο των μαθητών στο Cluj, υπό τη διεύθυνση του Suiaga, Mocanu, Iustin lliesu, ποιητή και συγγραφέα του "The Students"

Υμνος".

Cuvantul Iasului («Ο λόγος του Ιασίου»), όργανο των μαθητών του Ιασίου. Το Disapta-te Romane ("Ξύπνα, ρε Ρουμάνο"), όργανο των μαθητών του Cernauti, μετακόμισε πρόσφατα στο Campul-Lung, σε σκηνοθεσία του Δρ. Catalin και του Danieleanu. Apararea Nationala («Η Εθνική Άμυνα»), επίσημο όργανο του LANC στο Βουκουρέστι, με τα αξεπέραστα άρθρα του καθηγητή Paulescu, από τα οποία αναπαράγουμε τις ακόλουθες γραμμές:

«... Ο ίδιος περιορισμός μέσω του κρύου, της πείνας και του τρόμου, που χρησιμοποιήθηκε με επιτυχία από τους Μπολσεβίκους Εβραίους, χρησιμοποιήθηκε και στους μαθητές».

«Ποιος θα το φανταζόταν ότι θα ερχόταν η στιγμή που τα παιδιά μας, το λουλούδι του ρουμανικού έθνους, θα ήταν υποχρεωμένα να γιορτάσουν τη γιορτή της ενοποίησης όλων των Ρουμάνων που είναι κλεισμένοι σε

τα κελάρια κάποιας φυλακής ή κυνηγημένοι στο κρύο, χωρίς καταφύγιο, χωρίς φαγητό; "
«Μάλλον δεν συνειδητοποιήσατε ότι διεξάγατε πόλεμο εναντίον ολόκληρου του ρουμανικού έθνους».
Unirea ("The Union"), όργανο του LANC, Iasi, υπό τη διεύθυνση του καθηγητή Cuza, που περιέχει άρθρα αθάνατης λογικής. Nationalistul («Ο Εθνικιστής»), δημοφιλές όργανο του Συνδέσμου στο Ιάσιο. Libertatea («Ελευθερία»), η δημοφιλής εφημερίδα του Orastie, που ανήκει στον πατέρα Μότα, που αποκάλυψε τη χειρονομία μας στο αληθινό της φως, κι έτσι ήταν η πρώτη που έκοψε χωρίς δισταγμό το παραπέτασμα της σιωπής που μας τύλιξε εκείνες τις πρώτες στιγμές.

Το μαθητικό σώμα κατάλαβε τη θυσία μας. Γι' αυτό το φοιτητικό κίνημα κινητοποιείται όλο και περισσότερο γύρω από αυτούς τους τοίχους της φυλακής Βακαρεστίου, όπου κάθε φοιτητικό κέντρο είχε φυλακισμένους τους εκπροσώπους του.

Οι αγρότες άρχισαν επίσης να ανησυχούν για τη μοίρα μας. Μας έστελναν χρήματα, μας έκαναν θείες σε εκκλησίες, ειδικά στα βουνά της Μπουκοβίνα και στην Τρανσυλβανία, όπου εισέρχονταν η Libertatea («Ελευθερία»).

Εδώ είναι ένα μικρό παράδειγμα:

ΤΟ ΑΚΑΡΕΙΟ ΜΟΤΙ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ VACARESTI

(Cuvantul Studentesc No. 7, Year II, 4 Μαρτίου 1924)

Ανάμεσα στα χρηματικά δώρα που έλαβαν οι φοιτητές που φυλακίστηκαν στη φυλακή του Βακαρέστι από τους αγρότες όλων των περιοχών, υπάρχει ένα πιο λαμπρό και πιο πολύτιμο από όλα τα άλλα, είναι αυτό που έστειλαν οι Μότι των βουνών Apuseni. Ξύνοντας το κάτω μέρος από τις τσέπες των δερμάτινων ζωνών τους ή τις άκρες των μαντηλιών τους, μάζεψαν τα 2, 3 ή 5 λέι τους για να στείλουν τα κουπόνια τους στα μονοπάτια που είχε πατήσει ο Iancu, ο πρώην υπερασπιστής τους, και τους έστειλαν μαζί με την καρδιά τους. η κορυφή ο μακρύς, μακρύς δρόμος για το Βακαρέστι μέσα από τα βουνά, όπου άκουσαν ότι τα παιδιά τους ήταν φυλακισμένα επειδή ήθελαν να τα σώσουν από τη μιζέρια και την αδικία, από τη φτώχεια και την απογοήτευση. Αυτές οι συνεισφορές στάλθηκαν από την πιο φτωχή γωνιά της χώρας μας, για την οποία το τραγούδι λέει με τόση πίκρα και θλίψη: «Ο χρυσός είναι στο κέντρο των βουνών μας», όπως ζητάμε από πόρτα σε πόρτα.

«Το πιο πολύτιμο δώρο στάλθηκε στους μαθητές του Βακαρέστι: μια χούφτα νομίσματα και ένα κομμάτι από την ψυχή ενός ζητιάνου «πεινασμένος και γυμνός, χωρίς στέγη», μια ψυχή που κρύβεται κάτω από ένα κουρέλι, ο μεγαλύτερος θησαυρός του, η ηθική υγεία. η θλίψη , εκείνη η ανεξάντλητη πηγή δύναμης από την οποία σε καιρούς μεγάλων ρέει η σωτηρία των ανθρώπων!

Ο Μότι σκέφτεται τους μαθητές! Η ψυχή σου αρχίζει να καταλαβαίνει, να κινείται, να σφυρηλατεί ένα νέο ιδανικό. Αυτό είναι το καλύτερο και πιο εύγλωττο ζώδιο! Ακούστε μερικά από τα ονόματά τους, από την πόλη Risca, κοντά στην Baia de Cris: "Nicolae Oprea, 2 lei, Nicolae Florea, 3 lei, N. Haragus, Aron Grecu, Tigan Adam, A. Hentiu, N. Bulg, Ion Asileu, Al. Vlad, N. Borza, N. Leucian, Antonie Florea, A. Leucian, κάθε 5 lei; N. Ciscut, A. Riscuta, Ion Ancu, Saliu Faur, έκαστος 10; N. Florea, ιερέας και N. Rusu, ο καθένας 15 lei. N. Baia, συμβολαιογράφος και Dutu Riscuta, έκαστος 20 λέι. Σύνολο 210 λέι. "

Οι αγρότες σύντομα θα καταλάβουν και θα έρθουν στο πλευρό μας με την δυνατή και πολύπαθη ψυχή τους, εν αναμονή της ώρας της Δικαιοσύνης.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ

Οι διακοπές των Χριστουγέννων είναι εδώ. Εκεί, στη φυλακή Βακαρεστίου, σκεφτόμαστε συνεχώς τις οικογένειές μας στο σπίτι και, ειδικά τις μεγάλες άγρυπνες νύχτες, ανησυχούμε αδυσώπητα.
Πότε θα κερδίσει η ομάδα μας, αναρωτιόμαστε; Πότε θα φύγουμε από εδώ; Αν μας καταδικάσουν σε 10-15 χρόνια, θα μπορέσουμε να αντισταθούμε στη φυλακή ή τα βάσανα και οι ανησυχίες μας θα υπονομεύουν την υγεία μας μέρα με τη μέρα μέχρι να πεθάνουμε;

Επιπλέουμε στο άγνωστο. Αυτή η κατάσταση αβεβαιότητας μας έφαγε.
Θα θέλαμε να καθοριστεί μια για πάντα η ημερομηνία της δίκης για να μάθουμε το συντομότερο δυνατόν τι μοίρα μας περιμένει.

Η ταλαιπωρία και η κοινή μοίρα που επιφυλάξαμε μας έφερνε όλο και πιο κοντά και οι συζητήσεις για τα πολυάριθμα ζητήματα που τέθηκαν μας οδήγησαν στο ίδιο συμπέρασμα, διαμορφώνοντας σταδιακά ένα ενιαίο σχέδιο σκέψης. Οι πιο μικρές ερωτήσεις για το εθνικό κίνημα μας απασχόλησαν για ώρες και μέρες. Τότε μάθαμε να σκεφτόμαστε βαθιά και να επιδιώκουμε ένα πρόβλημα σε όλες τις προεκτάσεις του, μέχρι τις παραμικρές λεπτομέρειες. Συνεχίσαμε τη μελέτη του εβραϊκού προβλήματος και των αιτιών του, των πιθανοτήτων επίλυσής του. Κάνουμε σχέδια οργάνωσης και δράσης.

Μετά από λίγο έκλεισαν οι συζητήσεις και περάσαμε σε νόμους, αδιαμφισβήτητες αλήθειες και αξιώματα.

Είδαμε Ρουμάνους στο εξωτερικό της ομάδας μας, να μπαίνουν ψηλά στο εθνικό μας πρόβλημα και να γεννούν μια εφημερίδα ή μια παρωδία μιας οργάνωσης. Μπορούσαμε να δούμε ότι κατέληγαν σε ψευδή συμπεράσματα για θέματα δόγματος, ήταν αβέβαιοι σε θέματα οργάνωσης και ότι δεν είχαν εντελώς πρωτότυπες ιδέες για θέματα δράσης. Ως αποτέλεσμα βαθύτερου προβληματισμού, τότε αντιλαμβανόμαστε όλο και καλύτερα ότι:

1. Το εβραϊκό πρόβλημα δεν είναι ουτοπία, αλλά σοβαρό πρόβλημα ζωής και θανάτου για το ρουμανικό έθνος, οι ηγέτες της χώρας που ομαδοποιούνται από πολιτικά κόμματα γίνονται όλο και περισσότερο σαν παιχνίδια στα χέρια των Εβραίων χειραγωγών.
2. Αυτό το σημερινό πολιτικό σύστημα, μέσω της έννοιας της ζωής, της ανηθικότητας και της δημοκρατικής του διαμόρφωσης από την οποία προέρχεται, αποτελεί μια πραγματική κατάρα που έχει πέσει στον ρουμανικό λαό.
3. Ο ρουμανικός λαός δεν θα μπορέσει να λύσει το εβραϊκό πρόβλημα αν πρώτα δεν λύσει το πρόβλημα των πολιτικών του κομμάτων. Ο πρώτος στόχος που πρέπει να επιτύχει ο ρουμανικός λαός στο δρόμο του να ανατρέψει την εβραϊκή εξουσία που τον καταπιέζει και τον στραγγαλίζει, θα πρέπει να είναι η ανατροπή αυτού του πολιτικού συστήματος. Μια χώρα έχει μόνο τους Εβραίους και τους ηγέτες που της αξίζουν. Όπως τα κουνούπια μπορούν να εγκατασταθούν και να ευδοκιμήσουν μόνο σε βάλτους, έτσι και τα πρώτα μπορούν να ευδοκιμήσουν μόνο στους βάλτους των ρουμανικών αμαρτιών μας. Με άλλα λόγια, για να τα ξεπεράσουμε, θα πρέπει πρώτα να ξεριζώσουμε τα δικά μας ελαττώματα. Το πρόβλημα είναι ακόμα πιο βαθύ από ό,τι μας έδειξε ο καθηγητής Cuza. Η αποστολή αυτού του αγώνα είχε ανατεθεί στη νεολαία της Ρουμανίας που, αν θέλουν να αντιμετωπίσουν την πρόκληση αυτής της ιστορικής αποστολής, αν θέλουν να συνεχίσουν να ζουν, να συνεχίσουν να έχουν μια χώρα, πρέπει να προετοιμαστούν και να συγκεντρώσουν όλες τους τις δυνάμεις για να ηγηθούν ο αγώνας και η νίκη. Αποφασίσαμε ότι όταν θα βγούμε από τη φυλακή, με τη βοήθεια του Θεού, δεν θα χωριστούμε, αλλά θα παραμείνουμε ενωμένοι για να αφιερώσουμε τη ζωή μας σε αυτόν τον μοναδικό στόχο.

Αλλά πριν ασχοληθούμε με τα λάθη του λαού μας, αρχίζουμε εξετάζοντας τις δικές μας αμαρτίες. Είχαμε μεγάλες συναντήσεις στις οποίες ο καθένας μας μοιραζόταν τα λάθη που παρατήρησε στους άλλους. Και προσπαθούμε να τα διορθώσουμε.
Ήταν ένα λεπτό θέμα, γιατί και ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος: δεν παίρνει ελαφρά την κριτική των δικών του ελλείψεων. Ο καθένας πιστεύει ή θέλει να δείξει ότι είναι τέλειος. Αλλά λέμε: πρώτα πρέπει να γνωρίσουμε και να διορθώσουμε τις αμαρτίες μας και μετά θα δούμε αν έχουμε ή όχι το δικαίωμα να αγωνιζόμαστε για να βελτιώσουμε τους άλλους.

Πέρασαν λοιπόν οι διακοπές και μετά ο χειμώνας. Η άνοιξη έχει έρθει. Ακόμα δεν ξέραμε τίποτα για τη μελλοντική μας μοίρα. Αλλά ένα μεγάλο λαϊκό ρεύμα υπέρ μας γεννήθηκε έξω από το να υποστηρίζει την υπόθεσή μας, παρά τις απέλπιδες προσπάθειες του εβραϊκού Τύπου να το σταματήσει. Αυτό το ρεύμα αυξανόταν σταθερά μεταξύ των φοιτητών, των κατοίκων της πόλης και των αγροτών, ομοιόμορφα ισχυρό στην Τρανσυλβανία, τη Βεσσαραβία, τη Μπουκοβίνα και το Παλαιό Βασίλειο. Τώρα λάβαμε επιστολές υποστήριξης και ενθάρρυνσης από όλο τον κόσμο.

Η άνοιξη επιτέλους μας έφερε μεγάλη χαρά. Η δίκη ορίστηκε για τις 29 Μαρτίου στο Assizes Court στο Ilfov. Αρχίσαμε να προετοιμαζόμαστε. Αλλά τι είδους προετοιμασία θα μπορούσαμε να κάνουμε; Παραδεχόμαστε τα πάντα. Είπαμε όλα όσα είχαμε να πούμε. Οι δικηγόροι που εγγράφηκαν για να μας υπερασπιστούν ήρθαν να μας επισκεφτούν. Επέστησαν την προσοχή μας στη σοβαρότητα της θέσης μας σχετικά με τη μαρτυρία μας, προτείνοντας να την αλλάξουμε, καθώς και ολόκληρη τη στάση μας. που θα ήταν σοφότερο να αρνηθούμε. Αρνηθήκαμε κατηγορηματικά και τους ζητήσαμε να μας υπερασπιστούν στο πλαίσιο της κατάθεσής μας, την οποία δεν είχαμε καμία πρόθεση να αλλάξουμε το παραμικρό, όποιο κι αν ήταν το αποτέλεσμα της δίκης.

Αν τυχαία αθωωθούμε, πώς θα μπορούσαμε να μην έχουμε την εικόνα μπροστά στην οποία προσευχόμαστε κάθε πρωί; Ψάξαμε σε όλους τους κρατούμενους μέχρι που βρήκαμε έναν ζωγράφο. Του ζητήσαμε να μας κάνει ένα αντίγραφο, και σε τρεις εβδομάδες έφτιαξε ένα ακριβές αντίγραφο, ύψους έξι μέτρων και ένα μικρό για μένα.

συνεχίζω το πρόσωπό μου, και ένα μεσαίου μεγέθους κομπολόι για τη μητέρα μου. Ο Μότα έφτιαξε επίσης ένα για τους γονείς του.

Τότε ανακαλύψαμε ότι, με βάση τη μαρτυρία μας, σίγουρα θα λάβουμε τουλάχιστον πέντε χρόνια και γονατίσαμε μπροστά στην εικόνα: «Κύριε Παντοκράτορα! Θεωρούμε ότι αυτά τα πέντε χρόνια χάθηκαν για εμάς.
Εάν αθωωθούμε, δεσμευόμαστε να τους αφιερώσουμε στην υπόθεση του έθνους μας».
Αποφασίσαμε ότι 91 από εμάς θα μετακομίζαμε στο Ιάσιο, εάν αθωωνόμασταν, για να ιδρύσουμε εκεί το κέντρο δραστηριότητάς μας. Από εκεί, ακολουθώντας τα σχέδια που είχαμε χαράξει, θα ξεκινούσαμε να οργανώνουμε όλη τη νεολαία της χώρας, ξεκινώντας από τα αγόρια και τα κορίτσια του γυμνασίου και φτάνοντας μέχρι τους νεότερους μαθητές. εκείνα σε κανονικά σχολεία, επαγγελματικά σχολεία, σεμινάρια, σχολές επιχειρήσεων και τέλος νεολαία στα χωριά. Μετά από αυτό, τα πανεπιστημιακά κέντρα θα αναμορφώνονταν. Όλοι αυτοί οι νέοι, ελπίζαμε, θα μεγαλώσουν στο πνεύμα της πίστης που μας εμψυχώνει, ώστε ως νέοι ενήλικες να εισέλθουν στον πολιτικό στίβο, όπου θα καθοριστεί και θα επαυξηθεί περαιτέρω η τύχη του αγώνα μας. από τους νέους πτυχιούχους χρόνο με το χρόνο, θα ήταν σαν κύματα επίθεσης που προσεγγίζουν χωρίς σταματημό.

Η ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Το πολιτικό σύστημα έχει μολύνει την εθνική μας ζωή. Χρειάζεται οργάνωση της νεολαίας, όπως και έμφαση στην ανάγκη για περαιτέρω αυτομόρφωσή τους, για την προστασία και τον διαχωρισμό τους από τη μόλυνση του πολιτικού συστήματος.
Το να επιτρέψουμε να συνεχιστεί η μόλυνση της ρουμανικής νεολαίας σημαίνει αφανισμό για εμάς και σίγουρη νίκη για το Ισραήλ.

Επιπλέον, η οργάνωσή μας αυτής της νεολαίας θα μεριμνήσει για το πρόβλημα του ίδιου του πολιτικού μας συστήματος, το οποίο λόγω έλλειψης νέων νεοσύλλεκτων θα λιμοκτονήσει. Το σύνθημα ολόκληρης της νέας γενιάς πρέπει να είναι:

Κανένας νέος δεν πρέπει ποτέ να περάσει την πόρτα ενός πολιτικού κόμματος. το να είσαι αυτός που το κάνει αυτό είναι προδότης της γενιάς του και του έθνους του. Γιατί πράγματι με την παρουσία, το όνομα, τα χρήματα, τη δουλειά του ενισχύει τη δύναμη των πολιτικών. Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι προδότης, όπως είναι και προδότης που αφήνει το πλευρό του αδελφού του και πηγαίνει στο στρατόπεδο του εχθρού του. Αν και δεν μπορεί να πυροβολήσει με όπλο αν φέρει μόνο νερό στον πυροβολητή, είναι συνεργός στη σφαγή όσων πέφτουν ανάμεσα στους προδομένους συντρόφους του, κατά συνέπεια προδότης της υπόθεσής του.

Η θεωρία που μας παροτρύνει όλους να ενταχθούμε στα πολιτικά κόμματα για να τα βελτιώσουμε -αν προσποιούμαστε ότι είναι κακά- είναι ψευδής και ύπουλη. Όπως ήταν από την αρχή του κόσμου, μέρα και νύχτα χωρίς διακοπή, είναι μόνο γλυκό νερό που κύλησε στη Μαύρη Θάλασσα από χιλιάδες ποτάμια, χωρίς ποτέ να γλυκάνει το αλμυρό θαλασσινό νερό, αλλά μάλλον το αντίθετο: το ίδιο με εμάς που μπαίνουμε στον βόθρο. των πολιτικών κομμάτων, όχι μόνο δεν θα τα βελτιώσουμε, αλλά θα διαφθείρουν ,
μας.

Αυτές ήταν οι σκέψεις και τα ψηφίσματα που είχαμε περισσότερο στο μυαλό μας να εφαρμόσουμε όταν αθωωθήκαμε. Η οργανωτική μας διάταξη ήταν έτοιμη. Το σχέδιο δράσης μας καταρτίστηκε μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια. Το μέρος όλων ήταν στημένο. Η εφημερίδα που θα κυκλοφορούσε θα ονομαζόταν Generatia Noua («Η Νέα Γενιά») και η οργάνωσή μας στο σύνολό της θα ονομαζόταν Archangelul Mihail («Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ»). Όλες οι σημαίες μας πρέπει να φέρουν την εικόνα του Αγίου Μιχαήλ του Αρχαγγέλου από την εκκλησία των φυλακών Βακαρεστίου.

Αυτή η οργάνωση, κατά την άποψή μας, ολόκληρης της νέας γενιάς, θα ήταν το τμήμα νεολαίας της πολιτικής οργάνωσης LA, NC, έχοντας ως στόχο την εκπαίδευση αυτής της νεολαίας.
Για εμάς, αυτό το πρόγραμμα, που σχεδιάστηκε μέσα στα τείχη της φυλακής Βακαρέστι, ήταν η αρχή μιας νέας ζωής. αντιπροσώπευε κάτι ολοκληρωμένο σε έμπνευση, οργάνωση και σχέδιο δράσης, σε αντίθεση με οτιδήποτε είχαμε σκεφτεί προηγουμένως. Ήταν η αρχή ενός νέου κόσμου, ένα θεμέλιο πάνω στο οποίο θα μπορούσαμε να χτίσουμε για τα επόμενα χρόνια.

Όταν βγούμε από τη φυλακή, θα πρέπει να πάμε σε όλα τα πανεπιστημιακά κέντρα και να μοιραστούμε τις αποφάσεις μας με τους φοιτητές, δείχνοντάς τους ότι οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις δεν έχουν πλέον λόγο ύπαρξης μπροστά στο νέο μας σχέδιο. Θα εξακολουθούσαμε να κολλάμε στις προηγούμενες εκφράσεις μας, χωρίς να τις αρνούμαστε ως δικές μας,

μην τους ντρέπεσαι. Αλλά ο χρόνος σας τελείωσε. Πρέπει όλοι τώρα να εμπλακούμε σε ένα μεγάλο οργανωτικό έργο που θα μας φέρει τη νίκη.

ΑΠΟΦΥΓΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗΣ

Είδαμε τον Μότα σκεπτικός. Μας έλεγε συνεχώς ότι όταν βγούμε, δεν θα μπορούσαμε να σημειώσουμε καμία πρόοδο αν δεν τιμωρούσαμε τον προδότη. Πάντα ήταν η προδοσία που υπονόμευε τη δύναμη του έθνους, αλλά εμείς οι Ρουμάνοι ποτέ δεν στρέφαμε τα όπλα μας εναντίον των προδότων. Γι' αυτό ρίζωσε η προδοσία και οι προδότες πολλαπλασιάστηκαν σε όλους τους τομείς της ζωής. γι' αυτό η δημόσια ζωή της Ρουμανίας δεν ήταν παρά μια μόνιμη προδοσία του λαού. Αν δεν λύναμε αυτό το πρόβλημα της προδοσίας, η δουλειά μας θα διακυβευόταν.

Ήμασταν πολύ ενθουσιασμένοι το βράδυ πριν ξεκινήσει η δίκη μας.
Επιτέλους, έπρεπε να κριθεί η μοίρα μας. Το πρωί μας πήγαν στο γραφείο για να μας δουν οι οικογένειές μας. Οι γονείς του Corneliu Georgescu ήταν από την Poiana Sibiului.
Λίγο μετά μπήκε ο Βερνίτσκου. Ο Μότα τον πήρε από το μπράτσο σαν να ήθελε να του πει κάτι και οι δυο τους πήγαν σε ένα κοντινό δωμάτιο. Αρκετά λεπτά αργότερα, ακούσαμε επτά πυροβολισμούς και κραυγές.
Βγαίνουμε στο χολ. Ο Μότα πυροβόλησε τον Βεμιχέσκου για να τον τιμωρήσει για την προδοσία του.

Πήδηξα στο πλευρό του Μότα για να τον υπερασπιστώ καθώς περικυκλώθηκε από αστυνομικούς και αξιωματούχους που τον απειλούσαν. Όταν η ταραχή υποχώρησε, μας πήραν αμέσως και μας έβαλαν σε ξεχωριστά κελιά. Μέσα από τα μικρά παράθυρα μπορούσαμε να δούμε τον Βερνιχέσκου να βγαίνει από τον θάλαμο με φορείο καθώς πήγαινε στο νοσοκομείο.
Στα κελιά μας, αρχίσαμε όλοι να σφυρίζουμε τους «Χριστιανούς Φοιτητές της Μεγάλης Ρουμανίας», τον ύμνο του αγώνα μας, για να τον συνοδεύσουμε μέχρι να εξαφανιστεί μέσα από τις πύλες της φυλακής.
Δύο ώρες αργότερα έφτασε ο ανακριτής Παπαδόπολη. Μας οδήγησε, έναν έναν, να εμφανιστούμε μπροστά του.
Όλοι κάναμε κοινή υπόθεση με τη Μότα.

Την επόμενη μέρα, αφού περάσαμε τη νύχτα κοιμόμαστε σε τσιμεντένια πατώματα, οδηγηθήκαμε στο δικαστήριο. Η κατάστασή μας ήταν πλέον πολύ σοβαρή, αλλά εμείς, στο υπόγειο του Δικαστηρίου, τραγουδούσαμε όλη την ώρα τα αγωνιστικά μας τραγούδια.
Η δίκη έπρεπε να ξεκινήσει στη μία. Από τις 10 το πρωί χιλιάδες φοιτητές και πολίτες συγκεντρώθηκαν γύρω από το Δικαστήριο. Γύρω στο μεσημέρι κλήθηκαν όλα τα συντάγματα της πρωτεύουσας να ελέγξουν το πλήθος. Στη μία μας οδήγησαν στο Κακουργιοδικείο. Την Προεδρία είχε ο κ.

Davidoglu και υποστηρικτής ήταν ο κ. Racoviccanu. Στον πάγκο άμυνας ήταν οι καθηγητές Paulescu, Paul Iliescu, Nelu Ionescu, Teodorescu, Donca Manea, Tache Policrat, Naum κ.λπ. Μετά από κλήρωση ενόρκων, το οριστικό ένταλμα διαβάστηκε εν μέσω μεγάλης σιωπής. Ακούμε. Καταλάβαμε ότι η μοίρα μας κρίνεται. Μετά ήρθε η σειρά μας να μιλήσουμε. Άρχισε η ανάκριση. Παραδεχόμαστε τα πάντα εκτός από μια τελική απόφαση. Δεν καθορίζουμε την ημερομηνία, αλλά δείχνουμε τους λόγους που μας οδήγησαν σε αυτή την ενέργεια. Δείχνουμε την απειλή του εβραϊκού προβλήματος και κατηγορούμε τους πολιτικούς ότι διαφθείρουν και προδίδουν το έθνος. Παρά τις πολλές διακοπές από τον προεδρεύοντα, συνεχίσαμε την κατάθεσή μας μέχρι το τέλος.

Ακολούθησε μια αυστηρή, συχνά άδικη και υπαινικτική κατηγορία από τον εισαγγελέα.
Νιώσαμε ότι η ισορροπία ανατρέπεται υπέρ σας. Όμως η επιτυχία της εισαγγελίας ήταν βραχύβια. Ο καθηγητής Παουλέσκου διάβασε τη δήλωσή του στην εκκλησιαστική σιωπή που επέβαλε το μεγάλο κύρος και η αγία του μορφή: Ήταν μια σύντομη δήλωση, αλλά για τον εισαγγελέα που φαινόταν να βυθίζεται αμήχανος στην πολυθρόνα του, μια καταστροφική δήλωση.

Έγινε εσοχή. ήταν ήδη 8 το βράδυ. Έξω, το πλήθος περίμενε όλο και περισσότερο. Έξοχα μίλησαν οι Nelu Ionescu, Tache Policrat και άλλοι και στο τέλος ο Paul Iliescu. Ήταν ήδη 5 η ώρα το πρωί αυτή την ώρα. Ο εισαγγελέας με νέα κατηγορία προσπάθησε να ανακτήσει τη θέση και να κατακτήσει το Δικαστήριο.

Οι δικηγόροι μας του απάντησαν. Στις 6 είχαμε την τελευταία μας λέξη. Μετά μας έβγαλαν έξω. Οι ένορκοι ξεκίνησαν τη συζήτησή τους. Περιμέναμε περισσότερο από μισή ώρα, που ήταν σαν μισός χρόνος. Λίγο αργότερα ακούμε το "Hurrah's". Ένας αξιωματικός μας έφερε την είδηση: "Αθωώθηκες!"

Στη συνέχεια οδηγηθήκαμε πίσω στην αίθουσα του δικαστηρίου όπου μας διαβάστηκε η αθωωτική απόφαση.
Έξω ο κόσμος περίμενε ακόμα. Γνωρίζοντας ότι ήμασταν

αθωώθηκαν, άρχισαν να τραγουδούν το «Hurrah's». Μας φόρτωσαν σε ένα αυτοκίνητο που μας πήγε μέσα από άγνωστους δρόμους πίσω στο Vacaresti για το

ολοκλήρωση των συνήθων διατυπώσεων απαλλαγής. Μαζεύουμε τα υπάρχοντά μας και τις εικόνες, έτοιμοι να αφήσουμε αυτόν τον τάφο με τις μακριές νύχτες της αναταραχής και τα βάσανά του. Αλλά ο καημένος ο Μότα έπρεπε να μείνει, ποιος ξέρει πόσο, για να υποφέρει μόνος του από εδώ και πέρα. Τον αποχαιρετάμε. Τον αγκαλιάσαμε με δάκρυα στα μάτια και τον αποχωριστήκαμε με βαθύ πόνο. Ξεκινήσαμε να είμαστε ελεύθεροι. μπήκε ξανά στο κελί του, στην απομόνωση. Ω, πόσες εβδομάδες ακόμη θα έπρεπε να ξαπλώνει μόνος σε εκείνο το τσιμέντο!

Μόλις φύγαμε, το πρώτο πράγμα που κάναμε ήταν να πάμε στον Danuleseu και στον Dragos για να ζητήσουμε συγχώρεση από τις οικογένειές τους για την ταλαιπωρία που τους είχαμε προκαλέσει και να τους ευχαριστήσουμε για το ενδιαφέρον τους για εμάς κατά τη διάρκεια της φυλάκισής μας.

Έπειτα φύγαμε για τα σπίτια μας, όπου μας περίμεναν οι μαμάδες μας και όλη η οικογένεια, χαρούμενοι με μάτια γεμάτα δάκρυα.

ΣΤΟ ΙΑΣΗ

Στο Ιάσιο με περίμεναν με ανυπομονησία οι νεότεροι σύντροφοι. Δεν συνάντησα κανέναν από τους συμμαθητές μου εκεί πια. από το περασμένο φθινόπωρο, όλοι απλώθηκαν στις γενέτειρές τους. Πήρα την εικόνα μου στην εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνα, όπου την τοποθέτησα μέσα στο βωμό. Ο ένας μετά τον άλλο βρήκα όλους τους φίλους μου και χαιρόμασταν που ξαναβλέπαμε ο ένας τον άλλον. Αλλά η χαρά μας δεν κράτησε πολύ, γιατί ενώ περπατούσα στην οδό Lapusneanu με τις δύο αδερφές μου και περίπου δέκα μαθητές, η αστυνομία μας πήδηξε από το γαλάζιο του ουρανού, χτυπώντας μας στο κεφάλι με τα λαστιχένια ρόπαλά τους και χτυπώντας μας με τους πισούς τους. . των τουφεκιών τους.

Προκλήθηκε με αυτόν τον τρόπο και χτυπήθηκε χωρίς λόγο στο Ιάσιο που είχαμε δει τόσες μάχες; Στο Ιάσιο όπου νικήσαμε τον εβραϊκό-κομμουνισμό στο πανεπιστήμιο το 1919, το 1920 και το 1922; Στο Ιάσιο όπου βάλαμε στη θέση τους και κρατήσαμε πίσω για χρόνια να συντρίψουμε τον Ιουδαϊσμό και τον τύπο του; Χτύπησα στο σπίτι μου;

Μετά γύρισα να απαντήσω. Η αγανάκτηση έμοιαζε να μου δίνει τη δύναμη ενός λιονταριού και θα είχα καταφέρει να αναλάβω ολόκληρη την αστυνομία, αλλά οι φίλοι φοιτητές μου κόλλησαν πάνω μου, άλλοι στα χέρια μου, άλλοι στα πόδια μου. πεδίο όπως αυτό, δέχτηκα πολλά πρόσθετα χτυπήματα με κοντάκια τουφεκιού. Οι περαστικοί άρχισαν να ουρλιάζουν και να φωνάζουν για την αστυνομία. Γύρισα σπίτι απογοητευμένος, έξαλλος με όποιον με κρατούσε. Αλλά μου έλεγαν.

«Έχουν εντολές να σε προκαλέσουν, αν κάνεις αντίποινα, να πυροβολήσουν και να σε ξεφορτωθούν». Το απόγευμα, μαζί με τους Garneata και Radu Mironovici, πήγα σε μια φοιτητική εστία όπου οι επικεφαλής των φοιτητών ήταν μαζεμένοι σε μια μεγάλη αίθουσα. Μας είπαν πώς, κατά τη διάρκεια των έξι μηνών που δεν είδαμε ο ένας τον άλλον, τσακώθηκαν και πόσο πήρε. πώς επέστρεψαν στην τάξη και πώς διαχειρίστηκαν την κατάσταση για να μην ταπεινωθούν. πώς την 1η Νοεμβρίου, ημέρα έναρξης, τελέστηκε θρησκευτική λειτουργία στο αμφιθέατρο μπροστά σε όλους τους μαθητές και τους καθηγητές και τι είπε τότε ο μαθητής Λαζαρέσκου: «Επιστρέφουμε στα μαθήματα, αλλά όχι τώρα. υπόμνημα προς τους καθηγητές μας και τη Σύγκλητο του Πανεπιστημίου, αναμένοντας ικανοποιητική απάντηση. "

Στη συνέχεια μας είπε πώς εισήχθη αυτό το μνημόνιο και πώς οι πανεπιστημιακοί καθηγητές με επικεφαλής τον προκαγκελάριο Μπατσάλογλου παραχώρησαν τα περισσότερα σημεία του μνημονίου. Στις 6 Νοεμβρίου οι μαθητές ξανάρχισαν τα μαθήματα. Οι δάσκαλοι ήξεραν πώς να αποφύγουν έναν άδικο εξευτελισμό των μαθητών που πάλεψαν έναν ολόκληρο χρόνο για τα πιστεύω τους.

Συνέχισαν λέγοντάς μας πώς ο Marzescu, ο Υπουργός Εσωτερικών, έφερε τον δικό του άνθρωπο ως Νομάρχη της Αστυνομίας, δίνοντάς του το ελεύθερο να συντρίψει το φοιτητικό κίνημα και το εθνικό κίνημα στο Ιάσιο. πώς αυτός ο άνθρωπος, με τη βοήθεια ολόκληρης της αστυνομίας του, ασχολήθηκε με αυτό το έργο.

Επειδή οι μαθητές επέστρεψαν στην τάξη και η σιωπή αποκαταστάθηκε, και μη γνωρίζοντας πώς να κερδίσει τις δάφνες του και να πληρωθεί, άρχισε να τους πειράζει.
Μας είπαν επίσης πώς, στις 10 Δεκεμβρίου, οι φοιτήτριες που κατευθύνονταν προς τον Καθεδρικό Ναό συναντήθηκαν από μεθυσμένους αστυνομικούς που τις χτύπησαν με τα λαστιχένια μπαστουνάκια τους, τις άρπαξαν από τα μαλλιά -εν όψη των δασκάλων- και τις έσυραν μέσα στη λάσπη. στο δρόμο; πώς, ένας ένας, οι μαθητές χτυπήθηκαν? πώς στις 10 Δεκεμβρίου ο μαθητής Gheorghe Manoliu, ο διευθυντής της χορωδίας, χτυπήθηκε στους αστραγάλους με ράβδους και στη συνέχεια συνελήφθη. σαν κι αυτόν, που κρατήθηκε από την αστυνομία σε μια κατάσταση μεγάλης εξαθλίωσης,

προσβλήθηκε από ίκτερο και πέθανε στο νοσοκομείο.
Οι μαθητές του Ιασίου πέρασαν δύσκολα αυτούς τους έξι μήνες.
Εμείς, με τη σειρά μας, τους είπαμε τα δεινά μας, υπενθυμίζοντάς τους ότι ήταν καθήκον μας να βγάλουμε τον Μότα από τη φυλακή. στο τέλος δώσαμε έναν απολογισμό των σχεδίων μας για το μέλλον.

Πώς πρέπει να οργανώσουμε ολόκληρη τη γενιά μας, να την μεγαλώσουμε και να την εκπαιδεύσουμε με ηρωικό πνεύμα; πώς θα έπρεπε να απομονώσουμε το πολιτικό σύστημα για να μην μπει ποτέ νέος στις τάξεις του και πώς θα μπορούσε να νικηθεί και πώς η ΛΑΝΚ με τον καθηγητή
Ο Κούζα μπορούσε να μπει. καθώς μόνο μέσω μιας εθνικιστικής κυβέρνησης, η έκφραση της δικής μας Ρουμανική συνείδηση, δύναμη και υγεία, το πρόβλημα

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Ο Ιουδαϊσμός θα μπορούσε να επιλυθεί με τη λήψη νομικών μέτρων για την προστασία του ρουμανικού στοιχείου και την ανάσχεση της εβραϊκής εισβολής. Καθώς η γενιά μας έχει τη μεγάλη και ιερή αποστολή να το αναβιώσει

συνείδηση, αυτή τη δύναμη και αυτή τη ζωτικότητα. Ότι εμείς οι «βακαρεστιανοί» αποφασίσαμε να έρθουμε όλοι στο Ιάσιο και να ιδρύσουμε εδώ το κέντρο αυτής της δράσης που θα θέτουμε υπό την προστασία του Αγίου Μιχαήλ του Αρχαγγέλου. Οι σύντροφοί μας άκουσαν και δέχτηκαν τα σχέδια μας για το μέλλον με μεγάλη χαρά. Μετά τη συνάντηση, επισκεφτήκαμε τους καθηγητές Cuza, Gavanescul, Sumuleanu κ.λπ., μοιραζόμενοι τις σκέψεις μας και μαζί τους.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΟΙ ΔΟΚΙΜΕΣ ΜΑΙΡΟΥ

1924 - ΜΑΪΟΣ 1925

ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Οι συναντήσεις μας, ενόψει του σχεδίου που προσπαθούσαμε να ακολουθήσουμε, γίνονταν με δυσκολία, γιατί δεν είχαμε δικό μας χώρο. Όντας όλοι φτωχοί, δεν είχαμε την οικονομική δυνατότητα να νοικιάσουμε τουλάχιστον δύο δωμάτια για να αρχίσουμε να οργανώνουμε τη νεολαία. Βρισκόμαστε σε έναν ξύλινο στρατώνα που έχει απομείνει από τον πόλεμο στην κυρία Γκίκα. Μια μέρα αποφασίσαμε να φτιάξουμε ένα σπίτι με πολλά δωμάτια.

Πώς πρέπει όμως να το κάνουμε αυτό; Στις 6 Μαΐου 1924 συγκέντρωσα περίπου 60 νέους, μαθητές κολεγίων και λυκείων (μέλη της πρώτης Αδελφότητας του Σταυρού* που ιδρύθηκε στο Ιάσιο). Και έτσι τους μίλησα: «Αγαπητοί σύντροφοι, μέχρι πότε θα ιδρώνουμε κάνοντας τις συναντήσεις μας σε αυτόν τον στρατώνα; Μέχρι τώρα, οι Ρουμάνοι φοιτητές είχαν το δικαίωμα να συναντιούνται στα κτίρια του πανεπιστημίου τους. Αλλά μας έδιωξαν.

Μέχρι χθες είχαμε δικαίωμα να βρεθούμε στους επιχορηγούμενους μας. Μας έδιωξαν και από εδώ. Σήμερα βρισκόμαστε σε έναν υποβαθμισμένο στρατώνα, όπου βρέχει. Σε όλες τις πόλεις, οι μαθητές λαμβάνουν βοήθεια στις ευγενείς επιδιώξεις τους.
Εδώ, δεν υπάρχει κανείς να μας βοηθήσει, γιατί ο πληθυσμός γύρω μας αποτελείται από πλήθη εχθρών Εβραίων και πολιτικών που στερούνται συναισθημάτων. Οι Ρουμάνοι μας σπρώχνονται στα περίχωρα των πόλεων όπου ζουν στη μαύρη μιζέρια. Είμαστε μόνοι. Τη δύναμη να χαράξουμε ένα άλλο πεπρωμένο για εμάς, τώρα όπως και αύριο, θα τη βρούμε μόνο στον εαυτό μας.

Πρέπει να συνηθίσουμε αυτή την ιδέα, ότι ανάμεσα στον Θεό και σε εμάς, δεν υπάρχει κανείς να μας βοηθήσει. "Γι' αυτό

δεν υπάρχει άλλη λύση από το να χτίσουμε το σπίτι που χρειαζόμαστε με τα χέρια μας. Είναι αλήθεια ότι κανένας από εμάς δεν έχτισε σπίτια ή δεν έφτιαξε τούβλα. Μπορώ να καταλάβω ότι πρώτα χρειαζόμαστε θάρρος για να σπάσουμε τη νοοτροπία στην οποία μεγαλώσαμε. νοοτροπία που κάνει τον νεαρό διανοούμενο που τη δεύτερη μέρα μετά τη φοιτήτρια ντρέπεται να κουβαλήσει δέμα στο δρόμο, χρειαζόμαστε θάρρος και θέληση να ξεκινήσουμε από το μηδέν, να φρενάρουμε για να ξεριζώσουμε τα εμπόδια και να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες».

Ο Olimpiu Lascar, ένας μικρός οικοδόμος με μεγάλη καρδιά, που είχε ένα σπίτι στο Ungheni στον ποταμό Pruth, με ενθάρρυνε στην ιδέα μου, λέγοντάς μας: «Κύριοι, σας προτείνω να έρθετε και να φτιάξετε τα τούβλα στο Ungheni, όπου έχω γη. ότι θα φύγω ας μείνουν.Θεωρώ και το σπίτι μου στη διάθεσή σου».

Δεχόμαστε την πρότασή σας. Αλλά δεν είχαμε χρήματα να πληρώσουμε το εισιτήριό μας για το Ungheni. Χρειαζόμασταν περίπου 300 λέι για περίπου 20 άτομα. Αυτά τα χρήματα μας τα έδωσε και ο Olimpiu Lascar.

* Οι «Irmandades da Cruz» είναι οι «φωλιές» στις οποίες συγκεντρώνονται τα νεαρά «αδέρφια του σταυρού» στα σχολεία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Βλέπε επίσης το κεφάλαιο «Οι πρώτες απαρχές της οργάνωσης» στην ενότητα «Η Λεγεώνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ» σελ.244. βλ. και υποσημείωση στη σελ.248. (Τρ.)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 8 Μαΐου 1924

Στις 8 Μαΐου φύγαμε για Ungheni, άλλοι με τρένο, άλλοι με τα πόδια. Ήμασταν 26 άτομα. Δεν είχαμε τίποτα: ούτε φτυάρια, ούτε εργαλεία κανενός είδους, ούτε χρήματα, ούτε φαγητό. Ο Λάσκαρ, που μας περίμενε, μας καλωσόρισε. «Καλώς ήρθατε, κύριοι! Η αγορά της πόλης Ungheni είναι γεμάτη Εβραίους, σαν κυψέλη. Ίσως, βλέποντάς σας, να συμπεριφέρονται λιγότερο αναιδείς.
Εμείς οι Χριστιανοί, μόνο μια χούφτα, είμαστε τρομοκρατημένοι για αυτούς.
" Τελικά, σχηματίσαμε μερικές αντιπροσωπείες για να πάμε στα σπίτια των Χριστιανών, προσπαθώντας να δανειστούμε φτυάρια, φτυάρια και άλλα απαραίτητα εργαλεία. Την επόμενη μέρα, πήγαμε σε ένα οικόπεδο στις όχθες του ποταμού Προυθ. Ο τοπικός ιερέας είπε ένα Προσευχή για εμάς Δουλέψαμε περισσότερο μια εβδομάδα για να φτάσουμε στο καλό χώμα, καθώς ήταν κακή μας τύχη που για πάνω κάτω τόσα χρόνια οι κάτοικοι της πόλης έριχναν εκεί τα σκουπίδια τους, σχηματίζοντας ένα στρώμα πάχους σχεδόν δύο μέτρων σε ορισμένα σημεία. Θυμάμαι με αγάπη την παλιά Chirosca, αρχίσαμε να δουλεύουμε με πηλό και να φτιάχνουμε τούβλα. Χωριστήκαμε σε ομάδες των πέντε, η καθεμία έκανε 500 τούβλα την ημέρα, φτάνοντας συνολικά τα 3.000 την ημέρα.

Αργότερα, όταν οι αριθμοί μας αυξήθηκαν, κερδίζαμε ακόμα περισσότερα, δουλεύοντας από τις 4 το πρωί μέχρι το βράδυ. Το μεγάλο πρόβλημα ήταν

Τροφή. Στην αρχή, ήταν οι άνθρωποι του Ungheni που μας βοήθησαν. αργότερα μας εστάλησαν και από το Ιάσιο παντοπωλεία. Οι πρώην δάσκαλοί μας, Cuza και Sumuleanu, κοίταξαν το εγχείρημά μας με κάποια καχυποψία. Το θεωρούσαν παιδικό, νομίζοντας ότι δεν θα τα καταφέρναμε. Ωστόσο, μετά από αρκετό καιρό, άρχισαν να εκτιμούν τις προσπάθειές μας και μάλιστα μας βοήθησαν.

Όταν ο Corneliu Georgescu έφυγε από το πανεπιστήμιο του Cluj, όπου είχε συμπληρώσει ένα χρόνο στη φαρμακευτική, και ήρθε στο Iasi, σε συμφωνία με τους άλλους, παραδώσαμε στην κεραμική τα 17.000 λέι που δώρισε ενώ ήμασταν φυλακισμένοι στο Vacaresti, τα οποία είχε φυλάξει. για εμάς. Ωστόσο, καθώς το πρόβλημα της σίτισης ήταν σοβαρό, η κυρία Γκίκα μας δάνεισε ένα οικόπεδο δύο στρεμμάτων, το οποίο φυτεύτηκαν από άλλες ομάδες μαθητών, για να καλλιεργήσουμε τα απαραίτητα λαχανικά στο Ουνγκένι. Η δουλειά μας ήταν τώρα σε δύο μέρη, μια ομάδα μαθητών που δούλευε στο Ungheni, μια άλλη στο Iasi στον κήπο, άλλαζε κάθε τρεις ή τέσσερις μέρες. Η πρώτη μας επιτόπια εργασία είχε ως αποτέλεσμα να δημιουργήσει μια επανάσταση στη σκέψη της εποχής. Όλοι από παντού - αγρότες, εργάτες και όχι λιγότεροι διανοούμενοι ήρθαν να μας παρατηρήσουν, γεμάτοι περιέργεια. Αυτοί οι άνθρωποι είχαν συνηθίσει να βλέπουν φοιτητές να κάνουν βόλτες, κομψά ντυμένοι, στην οδό Lapusneanu ή να τραγουδούν τραγούδια χαράς γύρω από τραπέζια σε μπυραρία στον ελεύθερο χρόνο τους.

Τώρα τους έβλεπαν να δουλεύουν πηλό με τα πόδια λασπωμένα μέχρι τη μέση τους. έλκοντας το νερό του ποταμού σε κουβάδες από τον ποταμό Pruth. σκύβοντας πάνω από το φτυάρι στη ζέστη του ήλιου. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν μάρτυρες της κατάρρευσης μιας μέχρι τώρα κυρίαρχης έννοιας, δηλαδή ότι είναι ντροπή για έναν διανοούμενο να εργάζεται με τα χέρια του, ειδικά σε βαριές εργασίες, που προηγουμένως αποδίδονταν σε σκλάβους ή σε απεχθή τάξεις. Οι πρώτοι που κατάλαβαν την αξία της υπαίθρου, από αυτή την άποψη, ήταν ακριβώς τα μέλη των ταπεινών τάξεων. Οι αγρότες και οι εργάτες, κοινωνικά διαχωρισμένοι από άλλες κατηγορίες, ντροπαλοί επειδή δεν εκτιμήθηκε η εργασία τους, έδειχναν τη γοητεία τους στα πρόσωπά τους, βλέποντας με την πρώτη ματιά ένα σημάδι εκτίμησης για την εξαντλητική εργασία τους και την εκτίμηση για αυτούς. Ένιωθαν τιμή και ίσως φαντάζονταν καλύτερες μέρες για τους ίδιους και τα παιδιά τους στο μέλλον.

Γι' αυτό από τα λίγα που είχαν, μας έφερναν φαγητό καθημερινά, με χαρά.
Η φοιτητική ζωή πέρασε ήρεμα. Δεν έγιναν πια διαδηλώσεις και επεισόδια στους δρόμους.
Δουλέψαμε γεμάτοι χαρά, ελπίδα, νομίζοντας ότι σύντομα θα αποκτήσουμε: το δικό μας σπίτι,

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΝΟΗ

Μια μέρα ο πατέρας μου πήγε στο Ιάσιο και τον συνάντησα εκεί. Γύρω στις 10 το βράδυ πήγαινα στο σπίτι. Στην Union Square άκουσα έναν θόρυβο σε ένα εστιατόριο και σταμάτησα να δω τι συμβαίνει. Δύο μαθητές, οι αδερφοί Tutoveanu του Barlad, διαπληκτίζονταν με τον καθηγητή Constantinescu-Iasi. Ο νομάρχης της αστυνομίας έφτασε στο σημείο, πέρασε χειροπέδες στους μαθητές και τους οδήγησε στο αστυνομικό τμήμα χτυπώντας τους. Εγώ, χωρίς να πω τίποτα, απλώς παρακολούθησα αυτή τη σκηνή με λύπη. Τότε παρατήρησα ότι ο Επίτροπος Κλος συνοδευόμενος από 3 ή 4 αστυνομικούς έρχονταν προς το μέρος μου. Δυο βήματα μακριά μου φώναξε: «Τι κάνεις στο δρόμο αυτή την ώρα, ρε τσαμπουκά;»

Σαστισμένη, απλώς τον κοίταξα. Επειδή με ήξερε τόσα χρόνια, δεν μπορούσα να φανταστώ ότι θα μου απευθυνόταν έτσι. Νόμιζα ότι με πήρε για κάποιον άλλον. Αλλά ένιωσα να με πιάνουν από το λαιμό και να με σπρώχνουν πίσω. Μετά πάλι: "Με κοιτάς ήδη επίμονα; Αλήτης... απατεώνας!"

Δεν είπα τίποτα αλλά στάθηκα στη θέση μου κοιτάζοντάς τους. Έτσι, χτύπημα μετά από χτύπημα, σπρωγμένος από τους τέσσερις αστυνομικούς, με «έβγαλαν» πάνω από 30 μέτρα στη γωνία στο Smimov. Εδώ, έβγαλα το καπέλο μου, τους χαιρέτησα και είπα: «Σας ευχαριστώ κύριοι».
Βαθιά πληγωμένος, συντετριμμένος από τον πόνο και την ντροπή, επέστρεψα σπίτι για να περάσω εκείνη τη νύχτα σε βασανιστήρια. ήταν η δεύτερη φορά στη ζωή μου που με χτυπούσαν, και τις δύο φορές τον ίδιο μήνα. Έλεγξα τον εαυτό μου. Αλλά εσείς οι καταπιεστές όλου του κόσμου δεν έχετε τη δύναμη του αυτοελέγχου. Αυτός που ελέγχει τον εαυτό του μια μέρα θα εκραγεί τρομερά. Την επόμενη μέρα είπα στον πατέρα μου τι μου συνέβη. «Αφήστε τον ήσυχο», είπε. "Κάνε τίποτα. Δύο χαστούκια στο πρόσωπο ενός τέτοιου ατόμου λερώνουν μόνο τα χέρια του. Θα έρθει η ώρα της δικαιοσύνης τους, να είσαι σίγουρος. Μάλλον είναι καταδικασμένοι να

"

σε πειράζω. Πρέπει όμως να ελέγξεις τον εαυτό σου και να προσπαθήσεις να μην βγαίνεις πια μόνος.

Πήρα τη συμβουλή σου, αλλά φαίνεται ότι ένας άνθρωπος που έχει χτυπηθεί και δεν ανταποδίδει δεν είναι πια άντρας. Νιώθει ντροπή, ντροπή. Αυτή την ατιμία την κουβαλούσα σαν μεγάλη πέτρα στην καρδιά μου. Αλλά τα χειρότερα επρόκειτο να έρθουν αρκετές μέρες αργότερα.

ΚΑΤΑΠΛΕΜΕΝΟ ΑΠΟ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Ο κήπος ήταν όλος κατεστραμμένος. Ήρθαμε από το Ungheni να βάλουμε ντομάτες. Στις 5 το πρωί της 31ης Μαΐου, 50 μαθητές ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν τη δουλειά.

Ακόμα σε σχηματισμό, καθώς τελειώσαμε την ονομαστική κλήση, παρατήρησα αρκετούς στρατιώτες στο πίσω μέρος του κήπου. Στη συνέχεια, πάνω από 200 από αυτούς εισέβαλαν στην αυλή κουβαλώντας τα όπλα τους.

Μας περικύκλωσαν. Είπα στα αγόρια, "Μείνετε όλοι ακίνητοι. Μην αντιδράτε".

Την ίδια στιγμή, είδα σαν μαύρο σύννεφο μια ομάδα περίπου 40 ανδρών γύρω από την πύλη, να τρέχουν με ρυθμό, με τα περίστροφα στα χέρια, να φωνάζουν και να βρίζουν.

Ήταν ο δήμαρχος Manciu και η αστυνομία του. Ήταν δίπλα μας σε ελάχιστο χρόνο. Δύο επίτροποι και ο αρχηγός της αστυνομίας έβαλαν τρεις κάννες όπλου στο μέτωπό μου. Με κοίταξαν με μάτια ματωμένα, βρίζοντας. Ο Manciu φώναξε: "Δέστε τα χέρια σας πίσω από την πλάτη σας!"

Με χτυπησε. Άλλοι δύο με πέταξαν, έσφιξαν τη ζώνη μου και μου έδεσαν σφιχτά τα χέρια. Τότε ένα χτύπημα από πίσω με έπιασε στο δεξί πηγούνι. Ένας άλλος, ο Vasiliu Voinea, πλησίασε και μου ψιθύρισε στο αυτί:

"Πριν νυχτώσει, θα σε σκοτώσουμε! Δεν θα ζήσεις για να διώξεις τους Εβραίους!"

Με έβρισε και με κλώτσησε. μετά έπεσαν βροχή στο πρόσωπό μου και μερικά με έφτυσαν στο πρόσωπο.

Όλο το μέτωπό μας, φραγμένο πλέον ανάμεσα σε τουφέκια και περίστροφα, στεκόταν ακινητοποιημένο, κοιτώντας αβοήθητο να έρθει να με βοηθήσει.

Η Dona Ghica κατέβηκε ζητώντας: «Τι σημαίνει αυτό κύριε δήμαρχε;».

Και εκείνος απάντησε:

«Θα σε συλλάβω κι εγώ!»

Λίγο στο πλάι είδα τον εισαγγελέα Μπουζέα να παρακολουθεί τη σκηνή. Τα όπλα στα χέρια, οι κρατούμενοι ερευνήθηκαν. Όποιος κινούνταν χτυπιόταν και έπεφτε στο έδαφος. Μετά από αυτό, πλαισιωμένος από οκτώ χωροφύλακες με σταθερές ξιφολόγχες, με είχαν 10 γιάρδες μπροστά. οι άλλοι πλαισιώθηκαν επίσης από 200 χωροφύλακες. Και μας πήραν. Ήμουν μπροστά, με τα χέρια δεμένα πίσω, το πρόσωπό μου φτύσιμο, ακολουθούμενος από τους άλλους. Συνοδευτήκαμε έτσι κατά μήκος της οδού Carol, πριν από το Πανεπιστήμιο, στην οδό Lapusneanu, στην πλατεία Union, στην Cuza-Voda, στη Νομαρχία της Αστυνομίας.

Ο δήμαρχος και οι αξιωματικοί του περπάτησαν στα πεζοδρόμια τρίβοντας τα χέρια τους. Οι Εβραίοι, πανηγυρισμένοι μπροστά στα μαγαζιά τους, τους χαιρετούσαν με σεβασμό.

Εγώ, λυπημένος, μετά βίας έβλεπα μπροστά στα μάτια μου, ένιωθα ότι από εδώ και πέρα όλα είχαν τελειώσει.

Αρκετοί μαθητές γυμνασίου που περνούσαν σταμάτησαν και μου έριξαν τα καπάκια τους. Συνελήφθησαν αμέσως, κακομεταχειρίστηκαν και τοποθετήθηκαν με τις υπόλοιπες ΗΠΑ. Αφού παρέλασαν έτσι περισσότερο από ένα χιλιόμετρο στη μέση της πόλης ενώπιον του εβραϊκού πληθυσμού, σε αυτή την κατάσταση απόλυτης ταπείνωσης, οδηγηθήκαμε στη Νομαρχία της Αστυνομίας. Με πέταξαν δεμένο όπως ήμουν, σε μια βρώμικη καλύβα. τα άλλα κρατήθηκαν στην πίσω αυλή.

ΕΠΑΝΩ, ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΩΝ ΔΗΜΑΡΧΩΝ

Ένας ένας οι νεαροί κρατούμενοι οδηγήθηκαν στο γραφείο του δημάρχου για ανάκριση. Ο δήμαρχος καθόταν στο γραφείο του και οι άλλοι ανακριτές, περισσότεροι από 30 από αυτούς, κάθισαν σε καρέκλες γύρω του. «Τι σου είπε ο Κοντρεάνου; απαίτησε.

«Δεν μας είπε τίποτα, κύριε δήμαρχε», απάντησε ο φοιτητής ή νεαρός φοιτητής. «Θα δηλώσεις τώρα όλα όσα σου είπε!»

Τα παπούτσια του ανακριτή έβγαλαν και τους αστραγάλους αλυσόδεσαν. Ένα όπλο μπήκε ανάμεσά τους και τον σήκωσαν ανάποδα και το όπλο κρατούσαν στους ώμους του δύο στρατιώτες.
Ο Manciu, χωρίς το παλτό του, άρχισε να χτυπά τα πέλματα των ποδιών του θύματος με έναν τένοντα βοδιού. Καημένα παιδιά, με το κεφάλι κάτω, χτυπημένα έτσι στα πόδια, μη μπορώντας να αντέξουν τον πόνο, άρχισαν να κραυγή.
Συνειδητοποιώντας ότι αντιμετώπισαν αυτούς τους κομισάριους που χλεύαζαν με γοητεία τη φρικτή εικόνα -στην οποία τα παιδιά του ρουμανικού έθνους βασανίζονταν από κάποιους αχρείους που πληρωνόταν από τον εχθρό- μακριά από κάθε καρδιά που μπορούσε να τους κλάψει και να επέμβει για λογαριασμό τους, φώναξε :

"Βοήθεια!"
Στη συνέχεια, ο Επίτροπος Vasiliu χαμήλωσε τα κεφάλια τους σε κουβάδες με νερό, έτσι ώστε οι κραυγές πόνου και απελπισίας τους να μην ακούγονται έξω. Όταν τελικά ο πόνος έγινε αφόρητος και ένιωσαν ότι το σώμα τους δεν άντεχε άλλο, ούρλιαξαν ότι θα παραδεχτούν τα πάντα.
Ο νομάρχης πήγε στο γραφείο του εν αναμονή της ομολογίας του και τα θύματα, με τα πόδια τους ελεύθερα, κοίταξαν γύρω τους ζαλισμένα. Τότε ξέσπασαν σε κλάματα, γονατίζοντας μπροστά στον δήμαρχο: «Συγχωρέστε μας κύριε, αλλά δεν ξέρουμε τι να δηλώσουμε».

"Όχι; Δεν θέλεις; Σήκωσέ τον ξανά!" διέταξε τους επιτρόπους και τους χωροφύλακες του.
Και κάθε φτωχό παιδί, με παγωμένη καρδιά, έβλεπε τις προετοιμασίες για την αγωνία του να ξεκινούν εκ νέου. Πάλι σηκωμένος ανάποδα στο όπλο, και πάλι χτυπημένος στα πόδια. Και πάλι ένιωσαν ένα-ένα τα χτυπήματα του δημάρχου να πέφτουν στα πόδια τους. Τα πόδια της ήταν ματωμένα, μαύρα σαν έβενος, πρησμένα που δεν μπορούσαν να φορέσουν παπούτσια. Μεταξύ αυτών που βασανίστηκαν ήταν: ο γιος του σημερινού εισαγγελέα της κομητείας Ilfov, Dimitriu. Ο γιος του Ταγματάρχη Ambrozie, με σπασμένο τύμπανο, ο οποίος αργότερα έγινε επίτροπος στον ίδιο νομό της αστυνομίας.

Χτυπημένοι με αυτόν τον τρόπο, μεταφέρθηκαν σε ένα ξεχωριστό μυστικό δωμάτιο.
Γύρω στις 9 με κάλεσαν. Με τα χέρια μου ακόμα δεμένα και αναισθητοποιημένα, δύο χωροφύλακες με συνόδευσαν στο γραφείο του δημάρχου. Εκεί, κάθισε πίσω από ένα τραπέζι και γύρω του κάθονταν περισσότεροι από 30 άνδρες, επίτροποι, βοηθοί επίτροποι και πράκτορες. Την κοίταξα στα μάτια.
Ίσως ανάμεσά τους να βρω μια συμπονετική καρδιά. Αλλά δεν βρήκα τίποτα παρά μόνο γενική ικανοποίηση. Όλοι χαμογελούσαν: ο Botez, ο αρχηγός της ασφάλειας, ο Dimitriu, ο διευθυντής του

Νομαρχία,

Επίτροπος Vasiliu, Clos και οι άλλοι. Ο δήμαρχος έβγαλε ένα φύλλο χαρτί. Έγραψα το όνομά μου και μετά:

«Πώς είναι ακριβώς το όνομά σου;»
"Είμαι ο Corneliu Codreanu, υποψήφιος νομικός διδάκτορας και δικηγόρος στο ίδιο μπαρ με εσάς."
«Πάρτε τον κάτω!»
Τρία άτομα, δουλοπρέπεια, με πέταξαν και με γκρέμισαν μπροστά στο γραφείο τους. «Βγάλε του τα παπούτσια!»

Τα έβγαλαν, ένας άντρας για κάθε παπούτσι.
«Βάλτε του αλυσίδες!»

Μου έδεσαν τα πόδια με αλυσίδες. Τους είπα: «Κύριε Δήμαρχε, τώρα είσαι ο πιο δυνατός, κύριος της ζωής και του θανάτου. αλλά αύριο, όταν φύγω από εδώ, θα εκδικηθώ εσένα και αυτόν που με καταράστηκε».

Εκείνη τη στιγμή άκουσα θόρυβο και φωνές στο διάδρομο.
Ο καθηγητής Cuza ερχόταν με τον καθηγητή Sumuleanu και τους γονείς των παιδιών: τον συνταγματάρχη Nadejde, τον Maj. Dumitriu, τον Butnariu, τον Maj. Ambrozie και άλλους, συνοδευόμενοι από τον εισαγγελέα και ιατροδικαστή, καθηγητή Bogdan.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Ο δήμαρχος και οι άλλοι πήδηξαν από τις καρέκλες τους και μπήκαν στην αίθουσα.
Άκουσα τον δήμαρχο να λέει.
"Τι θέλεις εδώ; Σου ζητώ να φύγεις!" Έπειτα η φωνή
του καθηγητή Κούζα: "Ποιον νομίζεις ότι διώχνεις;
Ήρθαμε να σε δούμε για να μας διώξεις; Ήρθαμε συνοδευόμενοι από τον εισαγγελέα ως πληροφοριοδότες εναντίον σου".
— Χωροφύλακες, πετάξτε τους έξω! διέταξε ο δήμαρχος.

Ο καθηγητής Σουμουλεάνου στάθηκε στην πόρτα του δωματίου όπου ήταν κλειδωμένα τα θύματα και είπε.

«Κύριε εισαγγελέα, δεν θα φύγουμε από αυτή την αίθουσα μέχρι να μας ανοίξει
αυτή η αίθουσα». Αρκετοί επίτροποι.
"Δεν υπάρχει κανένας σε αυτό το δωμάτιο.
Είναι άδειο. Καθηγητής Σουμουλεάνου:
"Αφήστε αυτό το δωμάτιο να ανοίξει τώρα!"
Με παρέμβαση του δικηγόρου, η αίθουσα άνοιξε και έξι νεαροί βοηθήθηκαν από τους γονείς τους και οδηγήθηκαν στο Δημαρχείο. Ο ιατροδικαστής, καθηγητής Bogdan, τους εξέτασε όλους, εκδίδοντας ιατρικές βεβαιώσεις. Αρκετές ώρες αργότερα, όλοι όσοι βρίσκονταν στην αυλή αφέθηκαν ελεύθεροι. Κρατήθηκα για δύο ακόμη μέρες και μετά με έστειλαν στον ανακριτή.

Με άφησε ελεύθερο. Του είπα: «Αξιότιμε,
αν δεν αποδοθεί δικαιοσύνη, θα το κάνω μόνος μου».
Πήγα σπίτι Ο καθηγητής Cuza με τον Liviu Sadoveanu ήρθε να με δει.
«Ακούσαμε ότι είπατε ότι θέλετε να πάρετε το νόμο στα χέρια σας. Μην κάνετε τίποτα από αυτά.
Θα το αναφέρουμε στο Υπουργείο Εσωτερικών απαιτώντας έρευνα. Είναι αδύνατο να μην λάβουμε ικανοποίηση».

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ RARAU

Ήμουν ηθικά συντετριμμένος. Όλα μου τα σχέδια απέτυχαν. Άφησα την αγγειοπλαστική και τον κήπο στη μοίρα και επιβιβάστηκα στο πρώτο τρένο για το Campul-Lung της Bucovina, όπου, στα καταπράσινα μονοπάτια, ανέβηκα αργά στο βουνό, κουβαλώντας μαζί μου το βάρος της ψυχής μου και την ταπείνωση του χθες. ως τα αινιγματικά μαρτύρια σχετικά με το μέλλον. Φαινόταν ότι δεν είχα κανέναν φίλο στον κόσμο εκτός από το βουνό - το Ραράου, με το ερημητήριό του. Όταν ήμουν περίπου 4500 πόδια πάνω, σταμάτησα.

Κοίταξα βουνά και λόφους για εκατοντάδες μίλια, αλλά κανένα θέαμα μπροστά στα μάτια μου δεν μπορούσε να το αντικαταστήσει

Η εικόνα της ύβρεως και της ταπείνωσης στην οποία εκτέθηκα μαζί με τους συντρόφους μου. Άκουγα ακόμα τους λυγμούς της και πονούσα. Σκοτείνιαζε. Ούτε μια ζωντανή ψυχή τριγύρω. μόνο δέντρα με γύπες να ουρλιάζουν γύρω από τους άγονους βράχους.
Είχα μόνο το βαρύ παλτό μου και ένα καρβέλι ψωμί μαζί μου. Έφαγα λίγο ψωμί και ήπια λίγο από το νερό που κυλούσε από τα βράχια. Μάζεψα κομμάτια ξύλου για να κάνω τον εαυτό μου ένα καταφύγιο, μια καλύβα. Έζησα εδώ σε αυτό το δωμάτιο για ενάμιση μήνα. Το λίγο φαγητό που χρειαζόμουν μου το έφεραν οι βοσκοί από το στυλό του παλιού Πιτικάρου.

Ήμουν σκυθρωπός και ντρεπόμουν να κατέβω ανάμεσα στους ανθρώπους. Ρώτησα τον εαυτό μου: τι αμαρτίες θα μπορούσα να είχα κάνει που ο Θεός θα έστελνε αυτή την ατυχία στο κεφάλι μου μόλις τώρα, όταν ήμουν έτοιμος να ξεκινήσω ένα τόσο μεγάλο και όμορφο σχέδιο; Έγραψα Mota:

"Δεν ξέρω τι με πονάει, φαίνεται ότι δεν είμαι ο εαυτός μου! Η τύχη με έχει εγκαταλείψει. Η ατυχία με ακολουθεί για λίγο, βήμα βήμα, σε ό,τι κι αν ξεκινήσω, αποτυγχάνω. Και όταν η τύχη δεν σε εξυπηρετεί πια στη μάχη, όλοι οι γύρω σου αρχίζουν να σε εγκαταλείπουν. Τους μαζεύεις με κόστος 30 νίκες και μια ήττα είναι αρκετή για να σε αφήσουν».

Η ψυχή μου μαστιζόταν από αμφιβολίες. Ήμουν σε ένα σταυροδρόμι. Πολεμήσαμε για το καλό της χώρας και μας αντιμετώπισαν ως εχθρούς του λαού. Χτυπηθήκαμε αλύπητα από κυβέρνηση, αστυνομία, χωροφύλακες, στρατό.

Να χρησιμοποιήσουμε και βία; Είναι το κράτος. κατά δεκάδες χιλιάδες, κατά εκατοντάδες χιλιάδες. Εμείς, μια χούφτα νέοι, σωματικά εξαντλημένοι από τις κακουχίες, την πείνα, το κρύο, τη φυλακή, τι δύναμη αντιπροσωπεύουμε για να ελπίζουμε σε μια έστω και μικρή πιθανότητα νίκης; Αν προσπαθούσαμε, θα τσακιστόμασταν. Και στο τέλος, η χώρα, ζαλισμένη από τον εβραϊκό Τύπο, θα έλεγε ότι ήμασταν τρελοί. Να μην χρησιμοποιούν βία και βία όπως κάνουν;

Προκαλούν, βασανίζουν τους άντρες σας, τους σκορπίζουν και σας σκοτώνουν. Πρέπει να επιτρέψουμε να σκοτωθούν; Αλλά στην ηλικία μας ακόμα δεν έχουμε γράψει τίποτα και δεν ξέρουμε καν γιατί μας σκότωσαν, καλύτερα να φύγουμε όλοι από τη χώρα. Να βγω και να βρίζεις? Για

περιπλανηθείτε σε όλο τον κόσμο. Καλύτερα να εκλιπαρούμε χώρα μετά από χώρα παρά να ταπεινώνουμε τόσο απόλυτα εδώ στη γη μας.

Ή κατεβείτε από αυτό το βουνό, με το όπλο στο χέρι, και την ακριβή δικαιοσύνη, για να μπορέσω να βάλω ένα τέλος στο θηρίο που κλείνει το δρόμο και πνίγει τη ζωή στο έθνος μας. Τι γίνεται όμως με τα σχέδιά μας αργότερα; Θα πεθάνω στην προσπάθειά μου ή θα πεθάνω στη φυλακή. γιατί δεν αντέχω καθεστώς φυλάκισης. Αγαπώ την ελευθερία. Αν δεν το έχω, πεθαίνω. Τι γίνεται όμως με τη Μότα; Γιατί μια τέτοια κίνηση σημαίνει τόσο το μαρτύριο μου όσο και του Μότα, του οποίου οι πιθανότητες αθώωσης θα εκλείψουν εντελώς. Όλη η ομάδα μας θα συντριβεί. Όλες οι καλοπροαίρετες σκέψεις μας, όλα τα οργανωτικά μας σχέδια, θα έχουν αποβεί μάταια - γιατί όλα θα κατέληγαν εδώ.

,

Για έξι εβδομάδες, πάνω στο βουνό, με βασάνιζαν αυτές οι σκέψεις, μη μπορώντας να βρω λύση. Κάτω από το βάρος των ανησυχιών και της αγωνίας μου, το στήθος μου άρχισε να πονάει και ένιωσα τις δυνάμεις μου να μειώνονται.

Ήμουν ένας ορμητικός άνθρωπος που δεν ενέδωσε ποτέ σε κανέναν. Ήμουν σίγουρος για τον εαυτό μου και σίγουρος για τις δυνάμεις μου. Όπου κι αν πήγα, κέρδιζα.

Αυτή τη φορά, οι σημερινές δυσκολίες με έχουν λυγίσει! Κατέβηκα από το βουνό. Τα άφησα όλα στη μοίρα. Δεν μπορούσα να βρω καμία λύση. Αλλά έκτοτε έχω μαζί μου ένα περίστροφο το οποίο σκόπευα να χρησιμοποιήσω στην πρώτη, παραμικρή πρόκληση. κανείς δεν θα με απομακρύνει από αυτό το ψήφισμα.

Πήγα στην αγγειοπλαστική. Εκεί, ο Γκριγκόρε Γκίκα, που έμεινε επικεφαλής του έργου, είχε εκπληρώσει υποδειγματικά την ευθύνη του. Ο αριθμός των αποθηκευμένων τούβλων έχει αυξηθεί σημαντικά.

Κατασκευάστηκαν δύο νέοι κλίβανοι, ο καθένας χωρητικότητας 40.000 τούβλων.

Ήταν γύρω στις 15 Ιουλίου. Τα αγόρια με υποδέχτηκαν θερμά. Τίποτα ασυνήθιστο δεν συνέβη στην πίσω αυλή.

Στο Ιάσιο όμως βρήκα αλλαγές. Οι επίτροποι της αστυνομίας που προηγουμένως μόλις και μετά βίας φορούσαν παπούτσια ήταν τώρα εξοπλισμένοι από πάνω μέχρι κάτω από Εβραίους που ένιωθαν ότι ήταν απόλυτοι κύριοι. Η Νομαρχία της Αστυνομίας είχε στη διάθεσή της ένα αυτοκίνητο που παραχώρησαν οι Εβραίοι.

Έδειξαν μια αυθάδεια που δεν είχε δει από το 1919, κατά τη διάρκεια των κομμουνιστικών κινημάτων, όταν φαντάζονταν τους εαυτούς τους τις παραμονές της επανάστασης και όταν κάθε μικρός Εβραίος, στο Ιάσιο ή στο Προύθ, έπαιρνε τον αέρα του λαϊκού κομισάριου.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΧΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΜΠΛΟΚ ΜΑΣ

Η εβραιοφιλελεύθερη δύναμη είχε ακούσει για την ομάδα μας, για την ψήφο μας στο Βακαρέστι, συνειδητοποιώντας ότι γύρω από αυτό το μπλοκ οι φοιτητές θα ενώνονταν. Τίποτα δεν φοβίζει τους Εβραίους περισσότερο από την τέλεια ενότητα στους άλλους: η ενότητα του αισθήματος σε ένα κίνημα, σε έναν λαό. Γι' αυτό θα είναι πάντα υπέρ της «δημοκρατίας», που έχει μόνο ένα πλεονέκτημα, και αυτό για τον εχθρό του έθνους. Διότι η δημοκρατία θα σπάσει την ενότητα και το πνεύμα ενός λαού που, μπροστά στην τέλεια ενότητα και αλληλεγγύη του Ιουδαϊσμού στη Ρουμανία και στον υπόλοιπο κόσμο, αφού χωριστεί σε δημοκρατικά κόμματα, έτσι κατακερματισμένα, θα ηττηθεί.

Αυτό ίσχυε και για το φοιτητικό κίνημα. Καθώς δεν είχαμε τέλεια ενότητα, οι Εβραίοι βρήκαν φατρίες ή ηγέτες που μπορούσαν να πείσουν, με τον μασονικό τρόπο, προτείνοντάς τους δηλαδή κάθε είδους ιδέες που δεν είχαν άλλο σκοπό από το να διαλύσουν την ενότητά μας.

Ή, καθώς η ομάδα μας αυτή τη φορά παρουσίαζε μια ακλόνητη ενότητα με τη δυνατότητα να συγκεντρώσει ολόκληρο το φοιτητικό κίνημα γύρω από τον εαυτό της, βρεθήκαμε αντιμέτωποι με μια ατελείωτη σειρά από ψέματα και προσεκτικά πλεγμένες ίντριγκες, με στόχο να χωρίσουν τη Μότα από εμένα και τους άλλους. .

Οι Εβραίοι βρήκαν μεταξύ των μαθητών αδύναμα στοιχεία που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως άθελα εργαλεία. Προσποιούμενοι ότι μοιράζονταν μαζί τους μεγάλα μυστικά, οι Εβραίοι εξαπέλυσαν ίντριγκες που έπιασαν ακόμη και τους γονείς των μαθητών, μερικοί από τους οποίους έγιναν οι πιο άγριοι υποστηρικτές της διακοπής των δεσμών των παιδιών τους με αυτή την ομάδα.

Πώς μπορέσαμε να αντισταθούμε; Μόνο μέσα από την προνοητικότητα των σχεδίων μας έκανε το Vacaresti. Καταλάβαμε από την πρώτη στιγμή ότι αυτή η κλασική επίθεση του Τεκτονισμού και του Ιουδαϊσμού θα κατευθυνόταν εναντίον μας. Ήμασταν έτοιμοι. Έτσι, τη στιγμή που ξεκίνησε, αντισταθήκαμε ακόμα και στους συγγενείς μας. Μόλις εντοπίσαμε έναν ραδιουργό στη δουλειά, μαζευτήκαμε
και ενημερώσαμε όλη την ομάδα.

Τώρα δίνω συμβουλές σε όλους τους οργανισμούς εδώ, εφιστώντας την προσοχή σε αυτό το σύστημα, το οποίο χρησιμοποιείται συνήθως παντού. Για να αποφύγετε την επίθεση: 1. Ποτέ μην πιστεύετε μεροληπτικές πληροφορίες, από όπου κι αν προέρχονται.
2. Αναφέρετε αμέσως την απόπειρα ίντριγκας στην εν λόγω ομάδα, στους εμπλεκόμενους και στους ηγέτες. Με αυτόν τον τρόπο, η επίθεση μπορεί να αποκρουστεί.

ΜΠΕΤΡΟΤΑ ΜΟΥ

Στις 10 Αυγούστου 1924, στο αγγειοπλαστικό Ungheni, περιτριγυρισμένος από τους συντρόφους μου και τους γονείς μου, ο αρραβώνας μου με την κα Έλενα Ιλινόιου, κόρη του κ.
Constantin Ilinoiu, μηχανικός, Ήταν άνθρωπος με μεγάλη καλοσύνη και μεγάλη τρυφερότητα ψυχής. Μετά από αυτό, μετακόμισα μαζί τους, όπου με υποδέχτηκαν με ανοιχτές αγκάλες, παρόλο που είχαν μια πενταμελή οικογένεια. Αυτή η οικογένεια ήταν ένα σταθερό στήριγμα για μένα στον αγώνα που έδινα. Η φροντίδα σου για μένα και η αγάπη σου με στήριξαν. Στις 13 Σεπτεμβρίου πήγα στο σπίτι του Χούσι, όπου γιόρτασα τα γενέθλιά μου και το όνομά μου στο σπίτι των γονιών μου. Μόλις είχα κλείσει τα 25.

ΔΟΚΙΜΗ MOTA-VLAD

Η δίκη του Μότα και του μαθητή Λεωνίδα Βλαντ, που απέκτησε το περίστροφο, ορίστηκε για τις 26 Σεπτεμβρίου 1924. Ο Βλαντ παραδόθηκε αρκετές ημέρες μετά τον πυροβολισμό και κρατήθηκε στη φυλακή μαζί με τον Μότα όλη την ώρα.

Έφυγα για το Βουκουρέστι, όπου άνοιξαν οι συσκέψεις στο Assizes Court. Ο Μότα υπερασπίστηκε δυναμικά τη θέση του ότι η προδοσία πρέπει να τιμωρηθεί. Η κοινή γνώμη, χορτασμένη από προδότες, παρακολούθησε την πορεία της δίκης με ζωηρό ενδιαφέρον και ενθουσιασμό. Είδε στη χειρονομία του Μότα μια έναρξη δράσης ενάντια στους προδότες και μια απόδειξη ηθικής υγείας. Το κατόρθωμά του έλαμψε σαν φως στη σκοτεινή πλευρά της ρουμανικής ζωής, όπου, αιώνα με τον αιώνα, μαχητές για το καλό του λαού έχουν καταρριφθεί.

μέσω της προδοσίας.
Όλοι οι φοιτητές των πανεπιστημίων του ajl έκαναν τεράστιες διαδηλώσεις για την αθώωσή του. Γύρω από το Δικαστήριο στο Βουκουρέστι, πάλι, χιλιάδες άνθρωποι συγκεντρώθηκαν ζητώντας μια νέα ζωή για τη χώρα τους και απαιτώντας την ελευθερία του Μότα.

Τα ξημερώματα η λαϊκή δικαιοσύνη έφερε αθωωτική απόφαση που έγινε δεκτή με ενθουσιασμό σε όλη τη χώρα. Ο Μότα, αφού είδε τους γονείς του, έφυγε από το Κλουζ για το Ιάσιο, όπου και εγκαταστάθηκε, σύμφωνα με τον όρκο μας.

ΓΥΡΩ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΥΓΕΙΝΕ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Η ταπείνωση και η ατίμωση που υποστήκαμε κατά την παρανομία της 31ης Μαΐου μας συνέτριψε ηθικά. έγινε μια ανοιχτή πληγή που βάθυνε

όλο και περισσότερο, καταναλώνοντας τη ζωή μας και φαινομενικά φέρνοντάς μας πιο κοντά στον τάφο.

Η ταπείνωση που νιώθετε όταν ατιμάζεστε εσείς και οι δικοί σας, σας δίνει ένα αίσθημα βαθύ πόνου, με αποτέλεσμα να αποφεύγετε τους ανθρώπους, ντρέπεστε να σας δουν. Μοιάζεις να νιώθεις ότι αυτός ο κόσμος σε περιφρονεί, γελώντας στα μούτρα γιατί είσαι ανίκανος να υπερασπιστείς την τιμή του. ότι θέτετε σε κίνδυνο την ίδια την κοινωνία επιτρέποντάς της να πιστέψει με τη δειλία σας ότι ένας καταπιεστής μπορεί, χωρίς τιμωρία, να την ατιμάσει και να την τραυματίσει σύμφωνα με τις ιδιοτροπίες του.

Αυτοί οι πόνοι αυξήθηκαν αναλογικά καθώς οι προσπάθειές μας να επιτύχουμε ένδικα μέσα αποκρούστηκαν με έναν κυνισμό που μας οδήγησε σε απόγνωση.
Τα θύματα που υπέβαλαν αγωγές για ικανοποίηση διέτρεχαν τον κίνδυνο να ξυλοκοπηθούν ξανά από την αστυνομία, αυτή τη φορά μέσα στα ίδια τα τείχη του πραιτορίου της δικαιοσύνης και ακόμη και ενώπιον των δικαστών. Τελικά, όμως, ήταν οι διεκδικητές που καταδικάστηκαν. Αυτό που συνέβη στις 31 Μαΐου δεν ήταν χωρίς επιπτώσεις.

Αναπαράγω από τις εφημερίδες τον απόηχο που είχε αυτό το γεγονός στη ρουμανική κοινωνία μαζί με τις προσπάθειες ικανοποίησης για την αγανάκτηση.

Το Universul ("Το Σύμπαν") στις 8 Ιουνίου 1924 τυπώνει με τον τίτλο:

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΙΑΣΗ

ΜΑΘΗΤΕΣ ΧΤΥΠΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ

Φανταζόμαστε τον κ. Manciu, τον νομάρχη της αστυνομίας στο Ιάσιο, ως έναν από τους πιο διαβόητους αστυνομικούς του περασμένου αιώνα, που χαρακτηρίζεται από τη βία και τη βαρβαρότητα, κύριε δήμαρχε Manciu, αν και ένας αστυνομικός με μόνο ένα χρόνο εμπειρίας σε μια πανεπιστημιακή πόλη όπως Ο Ιάσιος, εγκαινίασε το σύστημα αναχρονιστικής αστυνομικής βίας του πέρυσι στο συνέδριο καθηγητών πανεπιστημίου. Κατάφερε να σταματήσει ένα συνέδριο καθηγητών πανεπιστημίου γιατί αυτό του υπαγόρευαν οι αστυνομικές του παρορμήσεις.

Οι διαμαρτυρίες που ακολούθησαν κατά της ταπεινότητας που επιβλήθηκε σε αυτή την πιο διακεκριμένη ομάδα διανοουμένων παρέμειναν άκαρπες, καθώς ο κ. Νομάρχης της Αστυνομίας του Ιασίου είχε πολιτική υποστήριξη για να κάνει αυτό που έκανε.
Και από τότε ο κ. Manciu συνέχισε με επιμέλεια τις αστυνομικές του μεθόδους τις οποίες έχει επιδείξει ιδιαίτερα αυτές τις τελευταίες μέρες, όταν χτυπάει, χτυπά με δίψα, χτυπά με ζήλο, αιμορραγεί πονηρά τους μαθητές, μετά διατάζει τους υφιστάμενούς του να τον μιμηθούν. με τον ίδιο βάναυσο ζήλο.

Ό,τι κι αν έκαναν οι μαθητές του Ιασίου, αν ήταν δολοφόνοι, δεν έπρεπε να τους χτυπήσουν.

Έπρεπε να γίνει εξ αρχής έρευνα, να ενημερωθεί η εισαγγελία, να είχαν συλληφθεί, πιθανώς αλυσοδεμένοι, αλλά όχι να χτυπηθούν σε πολτό.

Ο κ. Δήμαρχος Manciu είναι ασφαλώς υποχρεωμένος, κατά την άσκηση των καθηκόντων του, να εφαρμόζει ορισμένες ρυθμίσεις που αφορούν την «προστασία των ζώων». Πιστεύουμε μάλιστα ότι τους επιβάλλει.
«Με άλλα λόγια, φροντίζει να μην χτυπηθούν τα άλογα, να μην βασανιστούν τα γουρούνια.

Ωστόσο, ο κ. Manciu, ο οποίος ως φοιτητής πρέπει να έχει σπουδάσει ποινικό δίκαιο και πρέπει να έχει διαβάσει μερικά από τα ποινικά βιβλία που μπορεί να του έχουν συστήσει ο διακεκριμένος ποινικός μας κ. Iulian Teodoreanu, ένας άνθρωπος που έχει κηρύξει την κατάργηση των βάναυσων κυρώσεων στα πλαίσια

φυλακές, ξυλοκόπησαν προσωπικά φοιτητές, τους βασάνισαν, τους αιμόφησαν.
Τι γίνεται όμως αν οι ξυλοκοπημένοι μαθητές δεν είναι ένοχοι για κανέναν από τους παραλογισμούς για τους οποίους κατηγορούνται; Και λοιπόν? Θα έπρεπε με τη σειρά του να ηττηθεί;
Σίγουρα χρειάζεται δικαστική έρευνα.
Χρειάζεται όμως και μια κύρωση για να καταστεί αδύνατο για τον κ. Manciu να δυναμώσει τους μυς του στο κεφάλι των μαθητών. "

Β. Κεκροπίδη

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Η εφημερίδα συνεχίζει στις 9 Ιουνίου 1924:

ΜΑΘΗΤΕΣ ΙΑΣΗ ΕΧΟΥΝ ΚΑΚΟ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΕΙ

Πειράχτηκαν από την αστυνομία, βασανίστηκαν χωρίς λόγο, ένας βάναυσος νομάρχης της αστυνομίας.
Ο Μάντσιου πρέπει να απολυθεί.

Γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος για ληστείες που διέπραξε ο κ. Manciu, ο νομάρχης της αστυνομίας του Ιασίου, κατά των φοιτητών. Σήμερα θα αναπαράγουμε αρκετά αποσπάσματα από το υπόμνημα που έστειλαν οι φοιτητές στο υπουργείο Εσωτερικών.

Οι Φοιτητές Οικοδόμοι Στο υπόμνημα λένε: «Εμείς οι χριστιανοί φοιτητές στο Πανεπιστήμιο του Ιασίου πήραμε την απόφαση πριν από ένα μήνα να φτιάξουμε, με δική μας εργασία, ένα πολιτιστικό σπίτι...»

Οι Προκλήσεις του Νομάρχη της Αστυνομίας Μόλις συγκεντρωθήκαμε, περικυκλωθήκαμε από μια ομάδα χωροφυλάκων και ολόκληρο το αστυνομικό μηχανισμό με επικεφαλής τον δήμαρχο Manciu.
Ενώ όλοι ήμασταν ακίνητοι, τα όπλα απλωμένα, μας όρμησαν, άρχισαν να βρίζουν και να μας πετσοκόβουν με τον πιο βάρβαρο τρόπο.
Μας έψαξαν καθώς νόμιζαν ότι θα έβρισκαν όπλα πάνω μας, αλλά δεν βρέθηκε τίποτα σε κανέναν μας.
Κατά τη διάρκεια της έρευνας, προσπάθησαν να βάλουν ένα περίστροφο και μερικά χαρτιά στις τσέπες του συναδέλφου μας Corneliu Zelea Codreanu, κάτι που διαμαρτυρήθηκε. Γι' αυτό τον ξυλοκόπησε ο αστυνόμος Manciu, ο επιθεωρητής Clos, ο επίτροπος Vasiliu και μαζί με τους άλλους πράκτορες τον έδεσαν σαν να ήταν ο χειρότερος από τους κλέφτες. Το ίδιο συνέβη σε μεγάλο αριθμό από εμάς που ήμασταν εκεί. Μας συνέλαβαν, περικυκλωθήκαμε από στρατιωτικούς κλωβούς και μας πήγαν στη Νομαρχία της Αστυνομίας. '

Ακόμα και παιδιά στο δρόμο χτυπήθηκαν «Στο δρόμο συναντήσαμε αρκετούς μαθητές από διάφορα λύκεια που κατευθύνονταν προς το αθλητικό πάρκο για να εξασκηθούν στο όινα (ρουμανικό μπέιζμπολ - Τρ.), σύμφωνα με τις οδηγίες των διευθυντών τους. Συνελήφθησαν όλοι και μεταφέρθηκαν μαζί μας στο αρχηγείο της αστυνομίας, φυσικά μετά από ξυλοδαρμό από τον ίδιο τον αστυνομικό Manciu και τους άλλους αξιωματικούς, για να μπορούν όλοι να παρακολουθούν. Επίσης κρατούνταν στο αρχηγείο της αστυνομίας όλη την ημέρα.

Μερικοί από εμάς ξυλοκοπήθηκαν μέχρι να λιποθυμήσουμε και μετά αφέθηκαν ελεύθεροι. Άλλοι έδωσαν καταθέσεις υπό πίεση, ενώ κάποιοι αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς να γίνουν καταθέσεις». «Και εν κατακλείδι, η Universul πρόσθεσε: «Οι προαναφερθείσες πράξεις δεν μπορούν να μείνουν ατιμώρητες.

Ο Νομάρχης της Αστυνομίας Manciu, ο οποίος αποδείχθηκε ότι ήταν πράκτορας προβοκάτορας και ένοχος βασανισμού υψηλόβαθμων μαθητών και αγοριών στο Ιάσιο, πρέπει να τιμωρηθεί για τέτοια αδικήματα.

Μεταξύ άλλων, το Universul της 10ης Ιουνίου 1924 τυπώνει:

ΙΑΣΗ ΥΠΟ ΤΡΟΜΟ ΤΗΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ «...Μεταφερόμενοι στα μπουντρούμια της αστυνομίας, αυτοί οι μαθητές υποβλήθηκαν στα πιο τρομερά βασανιστήρια». Μερικά από αυτά τα κρεμούσαν ανάποδα, τα χτυπούσαν στα πέλματα με μοσχαρίσιο ρύγχος.
Ο μαθητής Corneliu Codreanu έδεσε, χαστούκισε και βασανίστηκε από τον ίδιο τον νομάρχη της αστυνομίας. Η υγεία του κλονίστηκε. "

«Οι άλλοι συλληφθέντες φοιτητές φέρουν σοβαρές σωματικές βλάβες».
Τριακόσιοι φοιτητές ανέφεραν τα προαναφερθέντα γεγονότα στον γενικό εισαγγελέα, απαιτώντας από τον ιατροδικαστή να ερευνήσει τις συνθήκες των βασανισμένων συναδέλφων τους.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ AC CUZA

Στην ειδική έκδοση της εφημερίδας Unirea ("The Union") της 1ης Ιουνίου 1924, ο καθηγητής AC Cuza δημοσίευσε ένα συνετό άρθρο από το οποίο αποσπάω: "Αλλά, μπροστά σε αυτές τις συνεχείς βαρβαρότητες και τις αμέτρητες καταχρήσεις, χωρίς βάση - ειδικά δεσμεύτηκε έτσι ώστε οι Ρουμάνοι φοιτητές να ανησυχούν κατά τη διάρκεια της τρομοκρατίας - τίθενται έντονα δύο ερωτήματα: «Τι θέλει η κυβέρνηση που κρατά έναν αστυνομικό επικεφαλής μιας πόλης όπως το Ιάσιο;» Τι θέλει ο ίδιος ο αστυνομικός;

«Θέλουν να παράγονται αλόγιστες αντιδράσεις ως αποτέλεσμα αυτής της συνεχούς απογοήτευσης που φαίνεται να προκαλείται σε καθημερινή βάση;»
«Αυτή η πρόκληση είναι ακόμη πιο αναξιοπρεπής και εκνευριστική γιατί την ίδια στιγμή ο αστυνομικός Manciu παρακολουθεί τις συνεδριάσεις του εβραϊκού συνδέσμου «Macabi» και φαινομενικά οδηγεί αυτούς τους αθλητές Μακκαβαίους σε εκδρομές, υπό τη λευκή και τη γαλάζια σημαία τους.

«Και μπορείτε να τον δείτε να ξεκουράζεται καθημερινά στο αυτοκίνητό του -όχι αυτό που ταξίδεψε τις προάλλες στο Ciurea- αλλά στο νέο αυτοκίνητο που φαίνεται να του αγόρασε η ισραηλινή κοινότητα Iasi μέσω δημόσιας συνδρομής, ο ίδιος Kahal που τον ενθαρρύνει στον Τύπο και με κάθε ευκαιρία στη στάση του κατά των χριστιανών μαθητών.

«Διαμαρτυρόμενοι με τη μέγιστη αγανάκτηση ενάντια σε αυτή τη συνεχιζόμενη προκλητική ενέργεια, απαιτούμε από τις ανώτερες αρχές να παρέμβουν για να τεθεί τέλος σε μια αναξιοπρεπή και επικίνδυνη κατάσταση πραγμάτων, την οποία ούτε το Ιάσιο ούτε οι χριστιανοί φοιτητές μπορούν πλέον να ανεχθούν».

AC Cuza

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΝΤΣΙΟΥ

3 και 5 Ιουνίου

Εστάλησαν τα ακόλουθα τηλεγραφήματα:

ΣΤΗ ΜΕΓΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

«Θέλοντας να συγκεντρωθούμε για να διαμαρτυρηθούμε για την παρανομία της αστυνομίας Manciu εναντίον των μαθητών και των παιδιών μας που ξυλοκοπούνταν και έβριζαν σε καθημερινή βάση, μας σταμάτησαν η αστυνομία και οι χωροφύλακες, αν και ο εισαγγελέας μας εξουσιοδότησε συνάντηση.

«Υποβάλλουμε με σεβασμό το παράπονό μας στη Μεγαλειότητά σας και ζητάμε να προστατευτούμε». (ακολουθούν 1200 ονόματα).

ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ «Τα παιδιά μας πήραν από τους δρόμους, κακομεταχειρίστηκαν βίαια από τον αστυνομικό δήμαρχο Manciu. Απαιτούμε άμεση έρευνα και κυρώσεις αυστηρός.

«Τραυματισμένοι στα γονικά μας συναισθήματα, χάνοντας κάθε υπομονή, περιμένουμε δικαιοσύνη χωρίς καθυστέρηση». σσ. Ταγ. 1. Dumitriu,

Maj. Ambrozie, D. Butnaru, Elena Olanescu, Captain Oarza, Gheorghiu, και τα λοιπά.

ACTIUNEA ROMANEASCA ("ΡΩΜΑΪΚΗ ΔΡΑΣΗ")

Πρώτο έτος, Νο 2, 15 Νοεμβρίου 1924

Actiunea Romaneasca στην έκδοσή της στις 15 Νοεμβρίου 1924 που δημοσιεύτηκε με την υπογραφή του διάσημου

συγγραφέας Δρ. Ion Istrate: «Αν

Η εντυπωσιακή συγκέντρωση δημόσιας διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκε στις 8 Ιουνίου 1924 στο Bejan Hall, υπό την τιμητική προεδρία του στρατηγού Tamoschi. Η συμπεριφορά του Manciu χαρακτηρίστηκε από τους: καθηγητή πανεπιστημίου AC Cuza, φοιτητή Grigorescu που εκπροσωπεί χριστιανούς φοιτητές τεχνίτη Artur Rus, μεταλλουργό C. Pancu, καθηγητή πανεπιστημίου C. Sumuleanu από την Ιατρική Σχολή που έδωσε μια εντυπωσιακή περιγραφή του τι είδε στο αστυνομικό τμήμα: σπασμένο τύμπανα, φουσκωμένα αυτοκίνητα, ματωμένα μάτια, σπασμένα χέρια και πόδια μελανιασμένα από τους τένοντες των βοδιών των αγρίων του Μάντσιου. Δήλωσε ότι αν είχε έναν γιο που βασανίστηκε τόσο πολύ από τον βάρβαρο που ήταν επικεφαλής της αστυνομίας, «δεν θα δίσταζε ούτε μια στιγμή να ρίξει τα μυαλά του απατεώνα».

Στη συνέχεια μίλησε ο Ταγματάρχης 1. Dumitriu, ο οποίος κατέληξε λέγοντας: «Πιστεύω ότι η δικαιοσύνη της χώρας θα μας ικανοποιήσει. Διαφορετικά, ορκίζομαι εδώ ενώπιόν σας και θα ξέρω να σεβαστώ τον όρκο μου ότι θα αποδώσω δικαιοσύνη στα δικά μου συγκροτήματα.

«Μίλησαν επίσης ο δικηγόρος Bacaloglu, ο τότε τεχνίτης Cristea, ο δικηγόρος Nelu Ionescu και ο καθηγητής Ion Zelea Codreanu. Τελικά ψηφίστηκε πρόταση διαμαρτυρίας με την οποία ζητήθηκε ικανοποίηση από το υπουργείο Δικαιοσύνης αφενός και η κυβέρνηση από την άλλη να αποπέμψει τον Μάντσιου.

ΜΙΑ ΑΧΡΗΣΤΗ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Στην Τάρα Νοάστρα («Η Χώρα μας») Νο 24 στις 15 Ιουνίου 1924, ο γνωστός συγγραφέας Αλ.Ο. Ο Teodoreanu δημοσίευσε ένα άρθρο από το οποίο αναπαράγουμε τα τελευταία αποσπάσματα:

«Το δικαστήριο, που κλήθηκε να διαδηλώσει, κηρύσσει όλους τους «συλλαμβανόμενους φοιτητές» αθώους και αποφασίζει ότι πρέπει να αφεθούν αμέσως ελεύθεροι.

Παρόλα αυτά, η φοιτήτρια Zelea Codreanu κρατείται υπό κράτηση, ενώ κρίνεται από την αστυνομία Manciu, η οποία είναι επίσης δικηγόρος, για σύσταση συνωμοσίας.

Τα πιο στοιχειώδη νομικά εγχειρίδια και η κοινή λογική μας λένε ότι στον γάμο, τη μονομαχία ή τη συνωμοσία, ένα άτομο δεν μπορεί να καταλάβει.

Για να τοποθετηθεί μια τέτοια ετικέτα σε ένα άτομο όπως παραπάνω, αυτός που την εκδίδει πρέπει να βρίσκεται σε μια συγκεκριμένη κατάσταση μέθης που θα του έκανε να δει τουλάχιστον διπλάσια.

Με άλλα λόγια, δεν μπορείς να του μιλήσεις.

Όμως, εκ μέρους ολόκληρου του συκοφαντημένου ρουμανικού πληθυσμού, από τον οποίο αποκλείουμε ευτυχώς, χωρίς προκατάληψη κανενός, τους συνεσταλμένους εκπροσώπους του στο Κοινοβούλιο και στον Τύπο, ρωτάμε την κυβέρνηση εάν θεωρεί καλύτερο να αφήσει την (αναπόφευκτη) τιμωρία του Μάντσιου στα χέρια του. θύματα, ή πιο κατάλληλο να το αποφύγουμε.

Εξουσιοδοτημένοι από τον αποφασιστικό λόγο της δικαιοσύνης, δεν έχουμε κανένα δισταγμό να χαρακτηρίσουμε «τη συνωμοσία» του Ιασίου ως μια ύπουλη δολοπλοκία...

AO Teodoreanu

ΔΙΑΤΑΓΕΤΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ως αποτέλεσμα των πολυάριθμων διαμαρτυριών που προέκυψαν από αυτό το γεγονός, ο διοικητικός επιθεωρητής Vararu στάλθηκε για να ερευνήσει την υπόθεση. Εδώ είναι το σημείωμα που σας έστειλε ο Maj. Ambrozie:

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Κύριε Επιθεωρητή,

ο Υπουργός Εσωτερικών, θέλοντας οπωσδήποτε να εξακριβώσει όλη την αλήθεια για την τηλεγραφική μας αναφορά για τα βασανιστήρια των παιδιών μας, σας έστειλε να ερευνήσετε. καθώς πιστεύουμε ότι θέλετε να δώσετε φουλ

έκθεση σε αυτή την υπόθεση, έχουμε ετοιμάσει αυτό το υπόμνημα που περιέχει μια αφήγηση των γεγονότων. Η εκδήλωση έγινε ως εξής: Ήταν γνωστό στο Ιάσιο, τόσο από τους διευθυντές των σχολείων όσο και από τους γονείς των μαθητών, ότι οι μαθητές έφτιαχναν τούβλα στο Ungheni για να χτίσουν ένα δικό τους σπίτι στο Ιάσιο και ότι δούλευαν σε έναν κήπο. που τέθηκε στη διάθεσή τους από την κυρία Ghica στο Rua Carol Μερικοί από τους μαθητές και τα αγόρια του γυμνασίου συναντιόντουσαν μια φορά την εβδομάδα υπό την ηγεσία του μαθητή Corneliu Z. Codreanu, όταν έγιναν οι εργασίες εργασίας, συγκεκριμένα: 40 μαθητές στάλθηκαν στο Ungheni για να φτιάξουν τούβλα , και στάλθηκαν 20 -25 αγόρια Λυκείου να ποτίσουν τον κήπο.

Ο νομάρχης της αστυνομίας το γνώριζε αυτό. αλλά φανταζόταν ότι θα μπορούσε κάλλιστα να εφεύρει κάτι συνταρακτικό, όπως μια συνωμοσία, «ιδιαίτερα όταν οι εφημερίδες στο Ιάσιο είναι ουσιαστικά ιδιοκτησία του, και κατά συνέπεια θα έπεφτε στο παιχνίδι του. Όχι νωρίτερα. Στις 31 Μαΐου 1924, μεταξύ 4:30 και 5:00 το πρωί, όταν έμαθα ότι περίπου 65 φοιτητές είχαν έρθει να δουλέψουν στην κυρία Γκίκα, ολόκληρη η αστυνομία του και πολλά ένοπλα στρατεύματα έκαναν μια ξαφνική επίθεση εναντίον τους εξαιτίας τη σοβαρότητα της επινοημένης «συνωμοσίας». Το ανθρώπινο μυαλό αρνείται να κατανοήσει τι συνέβη όταν μαθητές γυμνασίου και αγόρια συγκεντρώθηκαν σαν κοινοί εγκληματίες και ξυλοκοπήθηκαν άγρια επί τόπου από πράκτορες, στρατιωτικούς, ακόμη και από τον ίδιο τον αξιωματικό Manciu.

Μισή ώρα αργότερα, όλοι τους, με επικεφαλής τον Corrieliu Zelea Codreanu και υπό βαριά συνοδεία, περπατούσαν στον κεντρικό δρόμο προς το αρχηγείο της αστυνομίας. στο δρόμο συνάντησαν μια άλλη ομάδα μαθητών Λυκείου που με εντολή των δασκάλων τους πήγαιναν στην Κόπου για να παίξουν την Ιωάννα. Αυτοί, επειδή επέτρεψαν στους εαυτούς τους την πολυτέλεια να χαιρετούν τους αλυσοδεμένους, συνελήφθησαν αμέσως, ξυλοκοπήθηκαν και οδηγήθηκαν στο αστυνομικό μέγαρο, ως συνεργοί του πρώτου.

Μόλις έφτασε εκεί, ο δήμαρχος, χωρίς να μπει στον κόπο να ενημερώσει το Δημόσιο Υπουργείο για τη σοβαρότητα της κατάστασης, ξεκίνησε μια «sui generis» ανάκριση μόνος του. Δηλαδή, χτύπησε, κακομεταχειρίστηκε και βασάνισε αυτούς τους μαθητές και τα αγόρια γυμνασίου για να τους αναγκάσει να δηλώσουν ότι ήταν μέρος της συνωμοσίας, για να τους κάνει να πουν αυτό που ήξεραν. Αλλά τι έπρεπε να πουν, όταν δεν ήξεραν τίποτα τέτοιο;
Σχεδόν όλοι χτυπήθηκαν, αλλά οι πιο σοβαρά τραυματίες ήταν: 1. Ο γιος μου, ο Cezar Ambrozie, φοιτητής στο Παιδαγωγικό Σεμινάριο, τον οποίο μαστίγωσε προσωπικά ο δήμαρχος με έναν τένοντα βοδιού στο κεφάλι του και στο τέλος επειδή δεν έδωσε. η αναμενόμενη απάντηση χτύπησε στο αριστερό αυτί, που έσπασε το , ήταν τύμπανο του αυτιού του.

2. Μαθητής γυμνασίου Dumitriu Sprinti, γιος του Ταγματάρχη Durnitriu. τα πόδια του ήταν αλυσοδεμένα και τον γύρισαν ανάποδα και τον κρέμασαν από ένα τουφέκι που κρατούσε ο Λοχίας. Cojocaru και Cpl. Θεοδώρου. Τον χτύπησε στα πόδια με τένοντα βοδιού από τον δήμαρχο προσωπικά μέχρι να λιποθυμήσει.

3. Gh αγόρι γυμνασίου. Ο Γκουργκούτα ήταν δεμένος με τα χέρια και τα πόδια. Έπειτα τον έβαλαν στο έδαφος μπρούμυτα και τον χτύπησαν με έναν τένοντα βοδιού, και για να καταπνίξουν τις κραυγές του, ένα δοχείο με νερό τοποθετήθηκε κάτω από το πρόσωπό του και ένας αξιωματικός που τοποθετήθηκε εκεί έριξε το πρόσωπό του στο νερό όταν ούρλιαξε πιο δυνατά.

Κατά τη διάρκεια όλων αυτών των βασανιστηρίων, ήταν παρόντες και δύο αξιωματικοί χωροφύλακες: ο λοχαγός Velciu και ο υπολοχαγός. Η Τόμιδα, της οποίας η αξιοπρέπεια ως στρατιώτης, ελπίζουμε, δεν τους εμποδίζει να αποκαλύψουν την αλήθεια, αφού δεν τους άξιζε να δουν τέτοια μεταχείριση. χρήση στρατευμάτων σε βασανιστήρια, καθώς και χρήση στρατιωτικού όπλου ως οργάνου βασανιστηρίων, όταν είναι γνωστό ποια πρέπει να είναι η χρήση του.

Σύμφωνα με αναφορές μαθητών λυκείου και αγοριών, ενώ ο αστυνομικός Manciu συμμετείχε σε αυτές τις επιχειρήσεις, οι εισαγγελείς Culianu και Buzea πέρασαν από το γραφείο του. Πιστεύω ότι θα πουν την αλήθεια.

Οι ξυλοδαρμοί και τα βασανιστήρια σταμάτησαν εντελώς αργότερα, όταν ο πρώτος εισαγγελέας Catichi ήρθε στο αρχηγείο της αστυνομίας, όπως ζητήθηκε από μια επιτροπή αποτελούμενη από: Οι καθηγητές Cuza και Sumuleanu, ο δικηγόρος Bacaloglu, ο συνταγματάρχης Nadejde και ο ιατροδικαστής Bogdan που εξέτασαν τα παιδιά και διαπίστωσαν νόμιμα, εκεί στο αστυνομικό τμήμα, τα τραύμqτα που αναφέρονται στα ιατρικά πιστοποιητικά που επισυνάπτονται σε αυτήν την έκθεση.

Όπως βλέπετε, επιθεωρητή, μέχρι σήμερα έχουμε ακολουθήσει τις νόμιμες διαδικασίες, δηλαδή.
1. Ζητήσαμε από τον πρώτο εισαγγελέα και ιατροδικαστή να πάνε στο δημαρχείο για να ελέγξουν τις πληγές των μαθητών.
2. Καταθέσαμε μήνυση κατά των βασανιστών στο Επαρχιακό Δικαστήριο 11.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

3. Ενημερώνουμε την Εισαγγελία, στην οποία απεστάλη και η ιατροδικαστική έκθεση,

Η υπόθεση παραπέμπεται στον δικαστή Lesanu για έρευνα.
4. Ως αξιωματικοί και τιμημένοι, μπορεί να ζητούσαμε από τον κ. Manciu ικανοποίηση μέσω των όπλων, αλλά αποκλείστηκε όταν αρνήθηκε να συναντήσει τον λοχαγό Ciulei σε μια μονομαχία. Ειλικρινά, αυτή είναι η αλήθεια.
Σας ικετεύω να είστε αρκετά καλοί για να θεωρήσετε ότι, μεταξύ των προσβεβλημένων γονέων, δύο από εμάς είμαστε υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι που, επειδή ενήργησαν νόμιμα, είμαστε εκτεθειμένοι, καθώς κανείς μέχρι σήμερα δεν μας έχει ικανοποιήσει.
Πιστεύουμε ότι ο Υπουργός Εσωτερικών θα μας ικανοποιήσει πλήρως φέρνοντας τον Δήμαρχο Manciu ενώπιον του δικαστηρίου για τα παραπτώματα του και θα παρέμβει στο Υπουργείο Πολέμου για τον Manciu, αν και ένας ανήλικος έφεδρος αξιωματικός βασάνισε σκόπιμα τα παιδιά του προϊσταμένου του σύντροφοι.

Maj, (ss) Ambrozie

Το αποτέλεσμα της έρευνας ήταν το εξής: 1. Ο δήμαρχος Manciu απονεμήθηκε στη Steaua Romaniei (το αστέρι της Ρουμανίας) με τον βαθμό του διοικητή.

2. Όλοι οι αστυνομικοί επίτροποι που μας βασάνισαν έχουν προαχθεί.
3. Ενθαρρυμένη από αυτά τα μέτρα, η αστυνομία εξαπέλυσε περισσότερες διώξεις εναντίον μας, αυτή τη φορά που επεκτείνεται σε ολόκληρη τη Μολδαβία. ένας πολτός στο δρόμο ή στο αρχηγείο που δεν χρειάζεται να απαντήσει σε κανέναν για τις πράξεις του.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΜΕΡΑ

Αυτή είναι η κατάσταση, στις 23 Οκτωβρίου 1924 εμφανίστηκα στο Δικαστήριο της 11ης Περιφέρειας του Ιασίου ως δικηγόρος, μαζί με τον συνάδελφό μου Dumbrava, για να εκπροσωπήσω τον μαθητή Comarzan που βασανίστηκε από τον Manciu.
Ο δήμαρχος εμφανίστηκε με όλη την ομάδα και εκεί, στην ολομέλεια, μπροστά στους δικηγόρους και στον προεδρεύοντα δικαστή Spiri doneanu, έπεσε πάνω μας.
Κάτω από αυτές τις συνθήκες, διακινδυνεύοντας τα πάντα, έτοιμος να με συντρίψουν είκοσι ένοπλοι αστυνομικοί, τράβηξα το όπλο μου και πυροβόλησα.
Σκόπευα όποιον πλησίαζε.
Ο πρώτος που έπεσε ήταν ο Μάντσιου. Ο δεύτερος, ο επιθεωρητής Κλος? ο τρίτος, ένας πολύ λιγότερο ένοχος, ο Επίτροπος Husanu.

Τα υπόλοιπα εξαφανίστηκαν.
Σε χρόνο μηδέν, μπροστά στο Δικαστήριο, πολλές χιλιάδες

*

Ο υπολοχαγός Manciu βρισκόταν στο 10ο Σύνταγμα Ορεινών Πεζικών, αλλά κατά τη διάρκεια της επιστράτευσης απέφυγε τα καθήκοντά του στα συνεργεία επισκευής του 3ου Σώματος Στρατού.

Οι Εβραίοι μαζεμένοι, τα χέρια στον αέρα, τα δάχτυλα σαν στραβά νύχια μίσους, περιμένουν την αναχώρησή μου να με κάνει κομμάτια.
Κρατώντας το όπλο στο δεξί μου χέρι, που είχε ακόμα πέντε φυσίγγια, άρπαξα από το χέρι τον Βίκτορ Κλιμέσκου, δικηγόρο στο Ιάσιο, ζητώντας του να με συνοδεύσει στο δικαστήριο.

Φύγαμε και περπατήσαμε έτσι μέσα από το πλήθος των Εβραίων που ούρλιαζαν που είχαν την καλή αίσθηση, βλέποντας το όπλο, να απομακρυνθούν.
Με έπιασαν οι χωροφύλακες στο δρόμο, με χώρισαν από τον κ. Κλιμέσκου και με πήγαν στη Νομαρχία της Αστυνομίας. Εδώ οι επίτροποι πήδηξαν πάνω μου για να με αφοπλίσουν με το όπλο του μοναδικού φίλου που είχα μέσα σε αυτό το αίσχος. Μάζεψα όλες μου τις δυνάμεις αντιστεκόμενος τους για περίπου πέντε λεπτά. Στο τέλος, κατατροπώθηκα.
Έπειτα έδεσαν τους καρπούς μου πίσω από την πλάτη μου και με τοποθέτησαν ανάμεσα σε τέσσερις στρατιώτες με τραβηγμένες ξιφολόγχες.
Μετά από λίγο, με έβγαλαν από εκείνο το γραφείο και στο πίσω μέρος της αυλής, βάζοντάς με μπροστά σε έναν ψηλό φράχτη. Οι χωροφύλακες υποχώρησαν αφήνοντάς με εκεί μόνο. Υποψιαζόμουν ότι ήθελαν να με πυροβολήσουν. Έμεινα εκεί για αρκετές ώρες αργά το βράδυ, περιμένοντας να με πυροβολήσουν. Ωστόσο, αυτή η αναμονή δεν με επηρέασε. Η είδηση αυτής της τραγικής εκδίκησης διαδόθηκε αστραπιαία.

Όταν έφτασε στις φοιτητικές εστίες προκάλεσε μεγάλη έκρηξη.
Από όλες τις καφετέριες και τους κοιτώνες, οι φοιτητές άρχισαν να τρέχουν στους δρόμους προς την Union Square. Εκεί διαδήλωσαν για αρκετή ώρα, τραγουδώντας, μετά προσπάθησαν να πάνε στη Νομαρχία της Αστυνομίας. Όμως ο στρατός, τώρα στο σημείο, κατάφερε να τους σταματήσει. Αν και αλυσοδεμένοι, χάρηκα που άκουσα το τραγούδι τους, γιατί σήμαινε ότι είχαν απελευθερωθεί από τον τύραννο τους.

Στο τέλος της ημέρας, με πήγαν στον επάνω όροφο στο ίδιο γραφείο βασανιστηρίων όπου ο Iesanu, ο ανακριτής, καθόταν τώρα πίσω από το γραφείο, ο ίδιος άνθρωπος στον οποίο είχα παραπονεθεί τέσσερις μήνες νωρίτερα, ζητώντας δικαιοσύνη. Με ανέκρινε για λίγο και μετά εξέδωσε το ένταλμα σύλληψής μου.

Στη συνέχεια με πέταξαν σε ένα βαγόνι ρυζιού και με μετέφεραν στη φυλακή του Γαλατά στο λόφο πάνω από το Ιάσιο, κοντά στο μοναστήρι που έχτισε ο Petre Ise'hiopul, MXP-T of There, με έβαλαν σε ένα δωμάτιο με άλλους δέκα κρατούμενους, όπου οι αλυσίδες μου αφαιρέθηκαν. Οι σύντροφοί μου στο κελί μου έδωσαν ένα φλιτζάνι τσάι. Μετά ξάπλωσα να κοιμηθώ. Την επόμενη μέρα με έβαλαν σε απομόνωση σε ένα δωμάτιο με τσιμεντένιο πάτωμα, κρεβάτι με σανίδες, χωρίς κουβέρτα ή μαξιλάρι. η πόρτα ήταν λουκέτο.
Το δωμάτιο είχε δύο παράθυρα των οποίων τα τζάμια ήταν ασπρισμένα εξωτερικά. Δεν μπορούσα να δω τίποτα. Ο ένας τοίχος ήταν τόσο υγρός που το νερό έτρεχε κάτω από αυτό. Την πρώτη μέρα σε εκείνο το δωμάτιο, ένας γέρος από τη φρουρά του Ματέι μου έφερε λίγο μαύρο ψωμί. Άνοιξε μια χαραμάδα την πόρτα, έβαλε το χέρι του με το ψωμί, καθώς δεν του επέτρεψαν να μπει. Δεν πεινούσα καθόλου. Το βράδυ απλώνομαι στις σανίδες και σκεπάζομαι με το παλτό μου. Δεν είχα τίποτα να βάλω από κάτω

κεφάλι. ανατρίχιασα.

Με έβγαλαν το πρωί για δύο λεπτά, μετά με έκλεισαν ξανά. Ένας μαθητής, ο Miluta Popovici, ο οποίος ήταν επίσης φυλακισμένος, κατάφερε να πλησιάσει το παράθυρό μου κατά τη διάρκεια της ημέρας, να καθαρίσει το τζάμι στο μέγεθος ενός δακτύλου για να μπορώ να βλέπω έξω. Στη συνέχεια απομακρύνθηκε και όταν περίπου 18 μέτρα μακριά, μου έκανε προσεκτικό σήμα με τα δάχτυλά του. Κατάλαβα ότι χρησιμοποιούσε κώδικα Μορς. Έτσι, έμαθα ότι όλοι οι Βακαρεστιανοί συνελήφθησαν ξανά: ο Μότα, ο Γκαρνεάτα, ο Τουντόσε Ποπέσκου, ο Ραντού Μιρομοβίτσι σώζουν τον Κορνέλιου Τζορτζέσκου, τον οποίο δεν μπόρεσαν να συλλάβουν. Οδηγήθηκαν και αυτοί στην ίδια φυλακή και τοποθετήθηκαν μαζί σε ένα δωμάτιο. Έμαθα ότι τον πήγαν και τον πατέρα μου εκεί. Το δεύτερο βράδυ ήταν πολύ χειρότερο. Ήμουν πολύ κρύα και δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Πέρασα σχεδόν όλη τη νύχτα στο κελί.

Το πρωί πάλι με έβγαλαν έξω για δύο λεπτά και μετά με κλείδωσαν ξανά. ο γέρος Ματέι μου έδωσε άλλο ένα καρβέλι. Το μεσημέρι μου πέρασαν χειροπέδες, με έβαλαν σε καροτσάκι και με οδήγησαν στο Δικαστήριο για επιβεβαίωση του εντάλματος σύλληψής μου. Μετά από αυτή την τυπικότητα, με πήγαν πίσω στο Γαλατά στο ίδιο σκοτεινό δωμάτιο. Έξω ο καιρός χειροτέρευε. Χωρίς ζέστη, άρχισα να τρέμω.

Προσπάθησα να κοιμηθώ λίγο στις σανίδες, αλλά μπορούσα να κοιμηθώ μόνο για περίπου μισή ώρα τη φορά καθώς πονούσαν τα κόκαλά μου. Λόγω του κρύου που ανέβαινε από το τσιμεντένιο πάτωμα, τα νεφρά μου άρχισαν να πονάνε. Συνειδητοποιώντας ότι έχανα τις δυνάμεις μου, έκανα έκκληση στη θέληση και τη γυμναστική μου. Όλη τη νύχτα, κάθε ώρα, σηκωνόμουν για να ασκηθώ για δέκα λεπτά, προσπαθώντας επίμονα να διατηρήσω τη δύναμή μου.

Την επόμενη μέρα ένιωσα άσχημα. Η δύναμή μου μειώνονταν εμφανώς παρά την αποφασιστικότητα και τη θέλησή μου.

εξουσία. Το επόμενο βράδυ, το κρύο ήταν ακόμη μεγαλύτερο και η θέλησή μου δεν λειτουργούσε πλέον. Ένιωσα σπασμένη, είδα μαύρο μπροστά στα μάτια μου και λιποθύμησα. Όσο κράτησε η θέλησή μου, δεν ανησυχούσα. Αλλά τώρα συνειδητοποίησα ότι ήμουν σε πολύ κακή κατάσταση. Έτρεμα και δεν μπορούσα να σταματήσω. Πόσο δύσκολες ήταν αυτές οι φαινομενικά ατελείωτες νύχτες!

Ο υποστηρικτής ήρθε την επόμενη μέρα να με δει. Προσπάθησα να κρύψω το σχήμα μου.
«Πώς είναι τα πράγματα εδώ;»
«Πολύ καλά, κύριε».
«Δεν έχεις τίποτα να
αναφέρεις;» "Όχι τίποτα."

Πέρασα δεκατρείς μέρες έτσι. έτσι μου έκαναν μια μικρή φωτιά. Μου έδωσαν κλινοσκεπάσματα, κουβέρτες και μερικά χαλάκια που ήταν κρεμασμένα στους τοίχους. Μου επέτρεψαν να είμαι έξω μια ώρα την ημέρα. Μια μέρα είδα τον Μότα και τον Τουντόζε στο πίσω μέρος της αυλής και τους έκανα ένα σημάδι. Τότε έμαθα ότι ο πατέρας μου είχε απελευθερωθεί. ομοίως ο Liviu Sadoveanu, ο Ion Sava και ένας άλλος μαθητής που συνελήφθη.

ΔΥΟ ΑΡΘΡΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ MANCIU

Την επόμενη μέρα μετά τα γεγονότα στο Targul-Cucului, Cuvantul Iasului («The Λόγος του Ιασίου») της 27ης Οκτωβρίου 1924 δημοσίευσε ένα άρθρο υπογεγραμμένο από τον Nelu Ionescu, δικηγόρο, πρώην πρόεδρο του Συνδέσμου Φοιτητών Νομικής, από το οποίο παραθέτω:

«Τα σχόλια που έγιναν από τον φιλελεύθερο εβραϊκό Τύπο σχετικά με τον θάνατο του C. Manciu είναι προκατειλημμένα και κακόπιστα· ξεκινούν με μια κατάφωρη παραποίηση των γεγονότων -γεγονότων που ήταν μόνο η αναπόφευκτη συνέπεια ενός καθεστώτος καταχρήσεων και αδικίας- για να μεταμορφώστε σε ήρωα, με οποιοδήποτε κόστος, τον άνθρωπο που ήταν μόνο ένα εργαλείο, και κατηγορήστε το σε κάποια φανταστική φασιστική αντισημιτική συνωμοσία
.

Οι μαθητές εμποδίστηκαν με τη βία να εισέλθουν στον Καθεδρικό Ναό για να προσευχηθούν. εμπόδισαν να φάνε μαζί σε ένα εστιατόριο. Τους κακοποίησαν και τους εμπόδισαν να περπατήσουν στους δρόμους. εμποδίστηκαν να τολμήσουν να συναντηθούν στο δικό τους πανεπιστήμιο και στα γραφεία της ένωσης τους. εμποδίστηκαν να εργαστούν μέσα

τον δικό σας κήπο για δική σας χρήση. ξυλοκοπήθηκαν στους δρόμους, στα υπόγεια της αστυνομίας και στις δημόσιες πλατείες από όλη την αστυνομία, από τον πιο ταπεινό αστυνομικό μέχρι τον

αυτός που μόλις χθες ήταν νομάρχης της αστυνομίας αυτής της πόλης.
Οι μαθητές, επιδεικνύοντας αυτοκυριαρχία άξια θαυμασμού και εμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη που τους τιμά, ξεκίνησαν μια σειρά αγωγών κατά του δημάρχου Manciu και των υφισταμένων του, για σκληρή σκληρότητα, κατάχρηση εξουσίας και ατομική ελευθερία.
Αυτή η χειρονομία των μαθητών δεν έγινε κατανοητή. Και, δυστυχώς, πρέπει να πούμε ότι η Δικαιοσύνη δεν ανταποκρίθηκε στις προσδοκίες που της έθεσε μια ολόκληρη γενιά, εμψυχωμένη από την πιο αγνή αίσθηση της νομιμότητας και της τάξης.

Η Σίλβια Τεοντορέσκου την κλωτσούσε στην πλάτη ο Μάντσιου μεσημέρι στις 11 Δεκεμβρίου 1923 στην οδό Κάρολ μπροστά από το σπίτι του Σελ. Η Velsa - γεγονός που δηλώθηκε και επιβεβαιώθηκε από πολλούς αυτόπτες μάρτυρες - όχι μόνο δεν κατάφερε να καταδικάσει τον Manciu ενώπιον του Δικαστηρίου της Urban District I, αλλά ως ενάγουσα κατέληξε να καταδικαστεί για συκοφαντία, αφού στη δίκη ήταν γνωστό ότι κατά τη διάρκεια της κλωτσιάς οδήγησε στον Μάντσιου τα λόγια: «αυτό είναι αγριότητα».

Τη νύχτα της 14ης Δεκεμβρίου 1923, ο φοιτητής νομικής Lefter, από το Γαλάτι, κατά την είσοδό του στο ξενοδοχείο Bejan όπου διέμενε, περικυκλώθηκε χωρίς λόγο από μια ομάδα αστυνομικών και χωροφυλάκων που, μαζί με τον Manciu και κατόπιν εντολής του, χτύπησαν τον Bim. με ρόπαλα, καλάμια, καραμπίνα, κοντάκια, κλωτσιές και γροθιές, μέχρι που έπεσε στο έδαφος αναίσθητος, σύρθηκε σε παράδρομο, έπεσε και αφέθηκε εκεί χωρίς βοήθεια.

Αν και ο Lefter μήνυσε, ο Manciu αθωώθηκε, χωρίς να χρειαστεί να φέρει μάρτυρες στο δικό του άμυνα.

Τι γίνεται όμως με τη βαρβαρότητα και την αγριότητα του περασμένου καλοκαιριού, που διαπράχθηκαν σε βάρος των φοιτητών που εργάζονταν στον κήπο της κατοικίας Ghica;!
Είκοσι πέντε φοιτητές, χτυπημένοι στα πέλματα σαν κλέφτες για μια ολόκληρη μέρα, γεγονός που επαληθεύτηκε από τον πρώτο εισαγγελέα και τον παθολόγο, για μια φανταστική συνωμοσία τόσο ασήμαντη που δεν δικαιολογεί καν έρευνα.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά όταν, μπροστά στις απαιτήσεις των φοιτητών για διοικητική έρευνα, διεξήχθη το περασμένο καλοκαίρι ο κ. Βαράρου, σοκαρίστηκε βαθιά από τις καταχρήσεις που επιβεβαίωσε ο ίδιος. Ωστόσο, η αναφορά του Vararu στο αρμόδιο Υπουργείο είχε ως αποτέλεσμα να απονεμηθεί στον Manciu η Steaua Romaniei (το αστέρι της Ρουμανίας).

Αυτός είναι λοιπόν ο άνθρωπος που πέθανε. Οι άνθρωποι μιλούν καλά για τους νεκρούς, αλλά αυτό δεν μας εμποδίζει να πούμε την αλήθεια.
Ο Μάντσιου ανέστειλε τις συναντήσεις. Ο Manciu σταμάτησε όσους ήθελαν να μπουν στον Καθεδρικό Ναό. Ο Μάντσιου ξυλοκόπησε φοιτητές στους δρόμους, στην αστυνομία και στις δημόσιες πλατείες. έβριζε όσους παραπονέθηκαν και απείλησε τους υποστηρικτές του. Ο Μάντσιου, προστατευμένος από σειρές αστυνομικών και χωροφυλάκων, χτυπούσε -με την κτηνωδία ενός δαιμονισμένου- τους μαθητές, δεμένους και πεζούς, που μπορούσαν να τους επιστρέψουν υπό βροχή σάλιου και χτυπήματα από τους λογικούς υφισταμένους του, μόνο βλέμματα περιφρόνησης και προσωρινής παραίτηση.

Ιδού ο άνθρωπος του καθήκοντος και το είδος της τάξης που έδωσε αυτός ο άνθρωπος!
Η κοινή γνώμη είναι στο πλευρό του Corneliu Codreanu. Του αρέσει η αρρενωπή χειρονομία του και, εκτιμώντας το ανώτερο κίνητρο αυτής της χειρονομίας που προειδοποιεί ένα καθεστώς και υπηρετεί μια ιδέα, τον απαλλάσσει από τη συνήθη ενοχοποίηση για μια τέτοια πράξη, δικαιολογώντας την πλήρως και, μάλιστα, η κοινή γνώμη την επιδοκιμάζει.

Προσωπικά, χαιρετίζω την ηρωική χειρονομία του Corneliu Codreanu, ο οποίος για άλλη μια φορά παραμένει ασυμβίβαστος σε θέματα τιμής και αποφασισμένος όταν πρόκειται για αξιοπρέπεια. "

Αρκετές μέρες αργότερα, η εφημερίδα Unirea («Η Ένωση») τον Οκτώβριο του 1924, κυκλοφόρησε Το άρθρο του καθηγητή Cuza:

ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΗΣ ΜΑΝΤΣΙΟΥ

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ

«Εδώ και ένα χρόνο η αστυνομία του Ιασίου βιώνει μια πραγματική τραγωδία, η τελευταία πράξη της οποίας είναι γνωστή σε όλους. Λόγω της μοιραίας εξέλιξης των γεγονότων, έπεσαν τα ακόλουθα θύματα:

Ο δήμαρχος Manciu, ο επιθεωρητής Clos, ο αναπληρωτής επίτροπος Husanu και όχι λιγότερο ο υποψήφιος διδάκτορας Corneliu Zelea Codreanu.

Ο δήμαρχος Manciu πέθανε. Ο Αναπληρωτής Επίτροπος Husanu παλεύει μέχρι θανάτου. Ο επιθεωρητής Κλος υπέστη μια βαθιά πληγή. Ο Corneliu Zelea Codreanu παραμένει στη φυλακή.

Τι είναι αυτή η τραγωδία που έχει τόσα θύματα; Με ποιον τρόπο μπορούμε να μιλήσουμε για τη μοιραία εξέλιξη αυτών των γεγονότων; Ποιοι είναι οι ένοχοι;

Ο Manciu ήταν ο άρχοντας, έπαρχος της αστυνομίας του Marzescus στο Ιάσιο. Μόνο με αυτή την ιδιότητα τον έφεραν εδώ και τον κράτησαν μέχρι το τέλος - παρ' όλες τις υπερβολές για τις οποίες ήταν ένοχος. Κάτι που καθιστά αρκετά σαφές ότι οι ενέργειές σας έχουν εγκριθεί. Η άφθονη απόδειξη ότι εγκρίθηκε, ότι λειτούργησε σύμφωνα με ένα προκαθορισμένο σχέδιο με άμεση έμπνευση από τον κ. GG Marzescu που τον στήριξε, είναι οι διακρίσεις που του απονεμήθηκαν - η εντολή του και η προαγωγή του προσωπικού του.

Το μοιραίο σύστημα που εμπνεύστηκε ο Μάντσιου ήταν η τρομοκρατία των χριστιανών φοιτητών: να ικανοποιήσουν τους Εβραίους και να αποδείξουν ότι η «τάξη» μπορεί να διατηρηθεί «με ενεργητικά μέσα».

Ο άτυχος Manciu, που δεν είχε ιδιαίτερα χαρίσματα, έθεσε σε κίνηση το μοιραίο σύστημα με ασυνήθιστη βαρβαρότητα, ακόμη και όταν επρόκειτο για καθηγητές πανεπιστημίου: ξεκινώντας την καριέρα του με την ευκαιρία της γενικής συνέλευσης της Ένωσης Καθηγητών Πανεπιστημίου της Ρουμανίας, που πραγματοποιήθηκε στο Ιάσιο στις 23 -25 Σεπτεμβρίου 1923 υπό την προεδρία του επιφανούς συναδέλφου μας καθηγητή I.

Gavanescul.

Ο δήμαρχος Manciu έβριζε πανεπιστήμια, βάναυσε και φυλάκισε αθώους φοιτητές, αναγκάζοντας τους καθηγητές τους να διαμαρτυρηθούν και να ζητήσουν ικανοποίηση.

Οι τέσσερις πανεπιστημιακές επιτροπές που σχηματίστηκαν από τους καθηγητές Dr. Hurmuzescu, από το Βουκουρέστι. γιατρός Sumuleanu, Iasi; M. Stefanescu, Cluj; και ο Haeman, Cernauti, επεξεργάστηκαν ακριβώς εκεί στη συνάντηση το ακόλουθο τηλεγράφημα υπογεγραμμένο από τον καθηγητή Gavanescul, το οποίο στη συνέχεια στάλθηκε στη διεύθυνση: 1. Ο Πρόεδρος του Υπουργικού

Συμβουλίου· 2. Ο Υπουργός Εσωτερικής Διοίκησης.

3. Ο Υπουργός Δημόσιας Οδηγίας Η Γενική Ένωση Καθηγητών Πανεπιστημίων της Ρουμανίας,

στην εναρκτήρια συνεδρίασή της, καταδικάζει την ενοχλητική παρέμβαση της αστυνομίας του Ιασίου και, σε πλήρη συμφωνία με τον Πρόεδρό της, απαιτεί από τις ανώτερες αρχές τη συνήθη έρευνα και πλήρη ικανοποίηση.

Πρόεδρος του Συλλόγου (σ.σ.) L. Gavanescul Η ίδια επιτροπή επιμελήθηκε και απέστειλε στον δήμαρχο Ιασίου το ακόλουθο κείμενο: «Κύριε Δήμαρχε, η Γενική Ένωση Καθηγητών Πανεπιστημίων, στην εναρκτήρια συνεδρίαση της, ως συνέπεια των επιθετικών μέτρων που ελήφθησαν κατά το συνέδριό μας από τον κ.

Δήμαρχος Αστυνομίας Ιασίου, με λύπη σας ενημερώνει ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορούν να παρευρεθούν στο συμπόσιο που διοργάνωσε το Δημαρχείο, ευχαριστώντας σας για τις καλές σας προθέσεις. "

Πρόεδρος του Συλλόγου (σ.σ.) L Gavanescul

"Έχοντας λάβει την επιτακτική εντολή να τρομοκρατήσει τους μαθητές, ο Manciu ενήργησε σύμφωνα με τους στόχους του και σύμφωνα με το καθιερωμένο σχέδιο - να βαδίσει στο μονοπάτι της μοιρολατρίας. Θα απαριθμήσουμε συνοπτικά τα γεγονότα όπως συνέβησαν:

1. Η εισαγωγή της αστυνομίας και του στρατού στο πανεπιστήμιο στις 10 Δεκεμβρίου 1923. Στις φοιτητικές διαδηλώσεις που ακολούθησαν, ο φοιτητής Γ. Μανωλιού χτυπήθηκε τόσο πολύ από την αστυνομία που εμφάνισε ίκτερο και πέθανε λίγες μέρες αργότερα.

2. Βαναυσότητα στο σιδηροδρομικό σταθμό. Με αφορμή την άφιξη του καθηγητή Ion Zelea Codreanu στο Ιάσιο, μετά την αποφυλάκισή του, ο δήμαρχος Manciu, εντελώς αδικαιολόγητα, ρίχτηκε με την αστυνομία και τον στρατό στους πολίτες και τους μαθητές που ήρθαν στην αποθήκη για να τον υποδεχθούν, ασκώντας βάναυση και κυνηγώντας τους. μακριά σαν να ήταν κακόβουλοι.

3. Επίσκεψη από τον Πρίγκιπα Κάρολ. Με την ευκαιρία αυτής της επίσκεψης, ο Manciu οργάνωσε άλλες σκανδαλώδεις καταχρήσεις που ανάγκασαν τους μαθητές να παραπονεθούν στην Αυτού Βασιλική Υψηλότητα.

4. Το σκάνδαλο στο Teatro Sidoli Αφού οι συνταξιούχοι Ρουμάνοι καλλιτέχνες της όπερας έφτασαν στο Ιάσιο, τους υποδέχτηκαν μαθητές που έκαναν εκδήλωση συμπαράστασης προς αυτούς. Αυτή η απολύτως ειρηνική διαδήλωση ήταν αρκετός λόγος για τον δήμαρχο Manciu να προκαλέσει ένα ακόμη σκάνδαλο. Κακομεταχειριζόταν τους μαθητές και τους σκόρπισε με απεχθή βαρβαρότητα.

5. Η συνωμοσία Carol St. Χάρη στην ευγένεια της κυρίας Constanta Ghica, οι μαθητές φύτεψαν λαχανικά στον αφιερωμένο λαχανόκηπό τους για να συντηρηθούν.
Στις 31 Μαΐου του τρέχοντος έτους, ενώ οι φοιτητές συγκεντρώνονταν για να ξεκινήσουν τη δουλειά, ο δήμαρχος Manciu με όλο το επιτελείο και αστυνομικούς με σταθερές ξιφολόγχες εμφανίστηκε και συνέλαβε όλους τους παρόντες μαθητές. Τα χέρια του Corneliu Zelea Codreanu ήταν δεμένα πίσω από την πλάτη του με τη ζώνη του και τον οδήγησαν σε όλη την πόλη μαζί με άλλους 25 μαθητές γυμνασίου και αγόρια προς το αρχηγείο της αστυνομίας, όπου τους ξυλοκόπησαν σκληρά.

Ο Corneliu Zelea Codrednu, ένας έφεδρος αξιωματικός, υποψήφιος για διδάκτορας της Νομικής, δέχτηκε ένα χαστούκι στο πρόσωπο και τον εξύβρισαν κατάφωρα με τις πιο εξευτελιστικές χυδαιότητες.

Ο μαθητής γυμνασίου Ambrozie, γιος του ανώτερου Maj. Ambrozie, δέχτηκε τόσο δυνατά χαστούκια που έσπασε το τύμπανο του αυτιού του, γεγονός που επιβεβαιώνεται από το ιατρικό πιστοποιητικό που υπογράφει ο παθολόγος Dr. Gh. Μπογκντάν.
Οι άλλοι μαθητές γυμνασίου και τα αγόρια μαστίγωσαν τα πέλματα των ποδιών τους αφού τους κρεμούσαν, με σκυμμένα κεφάλια. Τα κεφάλια τους ήταν χαμηλωμένα σε κουβάδες με νερό για να σταματήσουν τις κραυγές τους. Οι γονείς των βασανισμένων παιδιών είναι οι: Ταγματάρχης Ambrozie, Dimitriu, Butnaru κ.λπ., οι οποίοι διαβίβασαν αίτηση κατά του δημάρχου Manciu στο Υπουργείο Εσωτερικών και τον μήνυσαν. Αλλά ο Manciu συνέχισε να επιδεικνύει μια επαναστατική στάση ακόμα και μπροστά στον δικαστή.

Όχι μόνο διατηρήθηκε ο Νομάρχης Manciu στη θέση του, αλλά ανταμείφθηκε για τη στάση του και ενθαρρύνθηκε να συνεχίσει το μοιραίο του σύστημα, ο εβραϊκός τύπος τον επαίνεσε, ανακηρύσσοντάς τον σωτήρα του νόμου και της τάξης και ανώτερο ον.

Η κυβέρνηση, με τον Iasi ως εκπρόσωπο της GG Marzescu, αντί να αποδεχθεί τα συμπεράσματα του επιθεωρητή Vararu, κάρφωσε τη Steaua Romaniei (το αστέρι της Ρουμανίας) στο στήθος του Manciu και προώθησε το προσωπικό που είχε χρησιμοποιήσει για να διαπράξει την παρανομία του. Για παράδειγμα, ο Επίτροπος Clos, ένας από τους πιο ένοχους, προήχθη σε επιθεωρητή της αστυνομίας.

Το Υπουργείο Δικαιοσύνης, με επικεφαλής τον ίδιο GG Marzescu, υποστηρικτή του Manciu, αντί να παρέμβει δυναμικά και έγκαιρα ενάντια στις καταχρήσεις που διαπράχθηκαν, καταδίκασε τα θύματα.

Οι ευχαριστημένοι Εβραίοι του Ιασίου χάρισαν στον Μάντσιου ένα αυτοκίνητο, το οποίο δέχτηκε, σκανδαλίζοντας όλους τους Ρουμάνους και προκαλώντας περαιτέρω δυσαρέσκεια, ειδικά μεταξύ των μαθητών που έβλεπαν την προκλητική αυθάδεια του Μάντσιου καθώς περήφανα οδηγούσε το αυτοκίνητο των Εβραίων στην πόλη.

Διατηρημένος στη θέση του, υποστηριζόμενος και ενθαρρυμένος με αυτόν τον τρόπο, ο δήμαρχος Manciu, από την παρορμητική του ιδιοσυγκρασία, χωρίς αυτοέλεγχο, φαντάστηκε ότι έφτασε στο απόγειο της δόξας με την εφαρμογή του συστήματός του.
Αυτή η αλληλουχία των γεγονότων ήταν που έφερε τον δήμαρχο Manciu στην τελευταία πράξη αυτής της τραγωδίας. Ο Corneliu Zelea Codreanu έδρασε σε αυτοάμυνα.

Η ευθύνη για τον θάνατο του δημάρχου Manciu βαρύνει πρωτίστως το πρόσωπο που έβαλε τον Manciu επικεφαλής του αστυνομικού τμήματος και τον υποστήριξε, δηλαδή τον Υπουργό Δικαιοσύνης, GG Marzescu. Η ευθύνη ανήκει στον εβραϊκό Τύπο και σε όλους εκείνους που τον υποκίνησαν και τον ενθάρρυναν, δίνοντάς του συγχαρητήρια για την εφαρμογή του μοιραίου του συστήματος.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

Περίπου δέκα μέρες πριν από τα Χριστούγεννα, οι Μότα, Γκαρνεάτα, Τουντόσε και Ραντού Μιρονοβίτσι που είχαν συλληφθεί εξήντα μέρες πριν, αθώοι για οποιοδήποτε έγκλημα, έκαναν απεργία πείνας και δίψας. Αυτοι ειπαν:

είτε η ελευθερία μας είτε ο θάνατος. Οι προσπάθειες διάφορων αρχών να τους φτάσουν απέτυχαν καθώς εγκλωβίστηκαν στο κελί τους, μην επιτρέποντας σε κανέναν να μπει μέσα.

Αυτοί οι νέοι έχουν γίνει εδώ και καιρό η εικόνα κάθε Ρουμάνου μαθητή. ένα σύμβολο. Όταν ακούστηκε η είδηση της απεργίας του, οι φοιτητές και όλοι οι άλλοι κατάλαβαν τη βαρύτητα της πράξης του εν όψει της γνωστής δύναμής του.

Να πεθάνουν αυτοί οι νέοι μέσα στα τείχη του Γαλατά;

Στο Ιάσιο και στο Κλουζ, τα πνεύματα ήταν τόσο αναστατωμένα που θα είχε γίνει μαζική εκδίκηση εναντίον εκείνων που θα θεωρούσαν υπεύθυνους οι όχλοι. Όχι μόνο φοιτητές, αλλά και ηλικιωμένοι καλά καταξιωμένοι στην κοινωνία ζήτησαν δυνατά: «Αν πεθάνουν όλα αυτά τα παιδιά εκεί, ας αρχίσουμε να πυροβολούμε».

Η κυβέρνηση άρχισε να συνειδητοποιεί ότι αντιμετώπιζε ένταση και γενική αποφασιστικότητα. Καθώς αυτό το έθνος άρχισε να δείχνει θέληση και αξιοπρέπεια, ο πατέρας μου δημοσίευσε στο Ιάσιο ένα μανιφέστο από το οποίο αναπαράγω το ακόλουθο απόσπασμα:

ΕΝΑΣ ΠΟΡΟΣ

«Αδελφοί Ρουμάνοι,

Μαθητές: Ion 1. Mota, Illie Garneata, Tudose Popescu και Radu Mironovici, κρατούμενοι για δύο μήνες στις φυλακές του Γαλατά, κήρυξαν απεργία πείνας και δίψας την Τρίτη στις 13.00.

Έκαναν αυτό το δύσκολο βήμα γιατί είναι εντελώς αθώοι, γιατί συνελήφθησαν στο Βακαρέστι και γιατί κατάλαβαν ότι ορισμένοι πολιτικοί θέλουν να καταστρέψουν σταδιακά την υγεία και τη ζωή τους φυλακίζοντάς τους.

Αυτοί οι νέοι ήρωες, το αγαπημένο λουλούδι του μέλλοντος της χώρας, είχαν προικιστεί από τον Θεό, μεταξύ άλλων ιδιοτήτων, και με ατσάλινα θελήματα. Κατά συνέπεια, η αποφασιστικότητά τους να πεθάνουν από το μπούνγκερ και πρώτα να διαμαρτυρηθούν για την αδικία του οποίου είναι θύματα και την υποδούλωση του Έθνους μας από τους Εβραίους με τη βοήθεια ορισμένων πολιτικών δεν είναι αστείο, αλλά σοβαρή απόφαση».

ΕΙΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΤΕ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ρουμάνοι αδέρφια, να
περιμένουμε και να δούμε, σε 2 ή 3 μέρες, τα τέσσερα φέρετρα με τα σώματα αυτών των ηρώων να μεταφέρονται στον δρόμο;

Μεγάλοι και μικροί, σκεφτείτε το, δεν μιλάμε για τα πτώματα των τεσσάρων μαθητών, αλλά για τον θάνατο των παιδιών μας, όλων μας.
Είναι καθήκον όλων μας να λάβουμε γρήγορα μέτρα ειρηνικής και νόμιμης, αλλά ενεργητικής και αποφασιστικής διαμαρτυρίας εναντίον αυτής της κυβέρνησης και να αποτρέψουμε αυτή την ανομία, να σταματήσουμε τη δολοφονία των παιδιών μας.

Τα Χριστούγεννα, μετά από έντεκα μέρες απεργίας πείνας και δίψας, αφέθηκαν ελεύθεροι. Αλλά ήταν τόσο αδυνατισμένοι που τους έβγαλαν από τη φυλακή με φορεία κατευθείαν στο

νοσοκομείο. Μερικοί είχαν αφήσει ποινή φυλάκισης μόνο αρκετούς μήνες πριν από αυτή την τελευταία σύλληψη, ο Μότα μόλις ένα μήνα πριν ολοκληρώσει έναν συνεχόμενο χρόνο, έτσι ώστε οι δυνάμεις του είχαν μειωθεί.

Τις συνέπειες αυτής της απεργίας μερικοί από αυτούς τις νιώθουν ακόμη και σήμερα, δέκα χρόνια μετά, ενώ ο καημένος Τουντόζε τους πήρε μαζί του στον τάφο.

ΜΟΝΟΣ ΣΤΟ ΓΑΛΑΤΑ

Στο ίδιο σκοτεινό κελί, καθισμένος στη σκληρή άκρη του κρεβατιού μου, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος μου, το κεφάλι σκυμμένο κάτω από το βάρος των σκέψεών μου, ο χρόνος κυλά αργά, λεπτό με λεπτό.

Πόσο τρομακτική είναι η μοναξιά!

Με λύπη θυμάμαι τους στίχους:
"Gaudeaműs igitur" juvenes dum sumus.

Ας χαιρόμαστε, λοιπόν, όσο είμαστε νέοι! Στίχοι που ζέσταναν, εμψύχωσαν και στεφάνωσαν με στεφάνι χαράς νέους όλων των γενιών μαθητών. Το να είσαι χαρούμενος, να διασκεδάζεις είναι δικαίωμα της νιότης, πριν φτάσει η εποχή που η ζωή του ανθρώπου είναι υπερφορτωμένη με δυσκολίες και ανησυχίες, πάντα

γίνεται όλο και μεγαλύτερος. Αυτό το δικαίωμα δεν μου παραχωρήθηκε. Δεν είχα χρόνο να διασκεδάσω. Η φοιτητική ζωή, κατά την οποία όλοι διασκεδάζουν και τραγουδούν, τελείωσε για μένα. Δεν το πρόσεξα καν πότε πέρασε. Στα νιάτα μου ήρθαν οι έγνοιες, οι δυσκολίες και τα χτυπήματα πολύ νωρίς, και όλα αυτά το έκαναν κομμάτια. Ό,τι έχει απομείνει από αυτόν εξαφανίζεται περαιτέρω από αυτούς τους ψυχρούς, σκοτεινούς τοίχους. Τώρα μου στερούν και τον ήλιο. Έχουν περάσει πολλές εβδομάδες από τότε που βρίσκομαι σε αυτό το σκοτάδι και μπορώ να απολαύσω τον ήλιο μόνο μια ώρα την ημέρα.

Τα γόνατά μου είναι συνεχώς παγωμένα. Νιώθω την ψυχρότητα του τσιμεντένιου δαπέδου να σέρνεται στα κόκαλά μου. Οι ώρες περνούν αργά. πολύ αργά. Παίρνω μερικές μπουκιές το μεσημέρι και το βράδυ. Δεν μπορώ να φάω άλλο. Αλλά ειδικά τη νύχτα αρχίζει το πραγματικό μαρτύριο. είναι περίπου 2 ή 3 το πρωί όταν με παίρνει ο ύπνος. Έξω έχει φουρτούνα. Εδώ, στην κορυφή του λόφου, ο αέρας είναι πιο δυνατός. Το χιόνι οδηγείται από τον άνεμο μέσα από τις ρωγμές της πόρτας μέχρι να καλύψει το ένα τέταρτο της επιφάνειας του κελιού. Το πρωί, βρίσκω πάντα ένα αρκετά παχύ στρώμα. Τη βαριά σιωπή της νύχτας διακόπτουν μόνο οι κουκουβάγιες που ζουν στους πύργους της εκκλησίας και από καιρό σε καιρό οι φωνές των φρουρών που φωνάζουν όσο πιο δυνατά μπορούν.

"Νούμερο ένα! ΟΚ! Νούμερο δύο! ΟΚ!"

Σκεφτόμουν, αναρωτιόμουν, ανησυχούσα, αλλά δεν μπορούσα να λύσω τον γρίφο: Ένας μήνας; Δύο μήνες? Ενας χρόνος? Πόσο? Μια ολόκληρη ζωή; Το υπολοιπο της ζωης μου?

Ναι, το ένταλμα σύλληψής μου με απείλησε με σκληρή εργασία για τη ζωή. Θα γίνει η δίκη; Σίγουρα; αλλά θα είναι μια δύσκολη δοκιμασία. Γιατί υπάρχουν τρεις δυνάμεις που ενώνονται εναντίον μου: Η κυβέρνηση, η οποία θα προσπαθήσει να δώσει το παράδειγμα της τιμωρίας μου, λαμβάνοντας ιδιαίτερα υπόψη ότι είναι η πρώτη φορά στη Ρουμανία που κάποιος έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο, με το όπλο στο χέρι, με τον καταπιεστή που καταπάτησαν την αξιοπρέπειά τους, προσέβαλαν την τιμή τους και τους έσκισαν τις σάρκες στο όνομα της αρχής της εξουσίας της κρατικής εξουσίας. Η εβραϊκή δύναμη μέσα στη Ρουμανία, που θα έκανε τα πάντα για να με κρατήσει στα νύχια της. Η εβραϊκή εξουσία από το εξωτερικό, με τα χρήματά της, τα δάνειά της, τις πιέσεις της. Και οι τρεις αυτές δυνάμεις ενδιαφέρονται να με εμποδίσουν να φύγω από εδώ. Απέναντί τους είναι οι φοιτητές και το ρουμανικό εθνικιστικό κίνημα. Ποιος θα νικησει? Συνειδητοποιώ ότι η κρίση μου είναι περισσότερο μια δοκιμή δύναμης. Όσο δίκιο κι αν είχα, αν οι εχθρικές δυνάμεις ήταν έστω και λίγο πιο δυνατές από το στρατόπεδό μας, δεν θα δίσταζαν ούτε στιγμή να με καταστρέψουν. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε που περίμεναν να με πάρουν, γιατί έβαλα τον εαυτό μου σε όλα τους τα σχέδια. Θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια που δεν μπορώ να τους ξεφύγω. Σε

Μηχανική Μετάφραση από την Google

στο σπίτι, η μητέρα μου, έχοντας ακούσει τόσα τρομακτικά νέα χρόνο με το χρόνο, το σπίτι της στο οποίο έκαναν επιδρομές τη νύχτα από εισαγγελείς και ερευνούσαν βάναυσους επιτρόπους, έπαιρνε χτύπημα μετά από χτύπημα.

Συλλογιζόμενη τη ζωή μου που είχε μια τόσο θλιβερή μοίρα, μου έστειλε τον Ακάθιστο της Παναγίας, προτρέποντάς με να το διαβάσω τα μεσάνυχτα για 42 συνεχόμενες νύχτες. Το είχα κάνει αυτό και φαινόταν ότι καθώς πλησίαζα στον στόχο μου η πλευρά μας δυνάμωνε καθώς ο εχθρός υποχωρούσε και οι κίνδυνοι μειώνονταν.

ΤΟ ΤΕΣΤ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ ΣΤΟ FOCSANI

Ενημερώθηκα τον Ιανουάριο ότι η δίκη είχε μεταφερθεί αυτεπάγγελτα στο Focsani.
Το Focsani, εκείνη την εποχή, ήταν το μεγαλύτερο φιλελεύθερο προπύργιο στη χώρα. Τρία μέλη του υπουργικού συμβουλίου προέρχονταν από αυτή την πόλη: ο στρατηγός Βαϊτοϊάνου, ο Ν.Ν. Σαβεάνου και ο Τσιρκουλέσκου. Ήταν η μόνη πόλη σε ολόκληρη τη χώρα όπου το εθνικιστικό κίνημα δεν πρόλαβε. Οι προσπάθειές μας να πετύχουμε κάτι απέτυχαν. Εκεί δεν είχαμε κανέναν, εκτός από την κυρία Τίτα Παβελέσκου, βετεράνο πατριώτη με την εφημερίδα της Santinela («Η Σκοπιά») που κήρυττε αλλά στον άνεμο.

Οι μαθητές του Ιασίου, όταν έμαθαν για αυτή τη μεταφορά, ανησύχησαν πολύ.
Πολλές ομάδες, σε κάθε αναχώρηση του τρένου, περίμεναν στους σιδηροδρομικούς σταθμούς γύρω από το Ιάσιο για να με συνοδεύσουν στο Focsani, καθώς φημολογούνταν ότι η συνοδός μου θα προσπαθούσε να με πυροβολήσει με την ευκαιρία αυτής της μεταφοράς, με το πρόσχημα ότι προσπαθούσα να δραπετεύσω. .
Δύο εβδομάδες αργότερα, ο Botez, ο επικεφαλής της ασφάλειας, ήρθε με αρκετούς πράκτορες και με έβαλε σε ένα αυτοκίνητο που συνοδευόταν από ένα δεύτερο αυτοκίνητο.
Φεύγουμε από το Ιάσιο μέσω του φράγματος Pacurari προς το κοίτασμα Cucuteni. Εκεί, συνάντησα μια ομάδα φοιτητών και στο τρένο που σταμάτησε ήταν μια άλλη ομάδα. Αλλά δεν μπορούσα να μιλήσω σε κανέναν από αυτούς. Καθώς οι αστυνομικοί με έβαλαν στο αυτοκίνητο των κρατουμένων, έδειξαν την υποστήριξή μου. Ταξιδέψαμε σχεδόν

όλη νύχτα. Πλησίασα τον Focsani σίγουρος για την καταδίκη μου. Στο αστυνομικό τμήμα με περίμεναν η τοπική αστυνομία και ο διευθυντής της φυλακής. Αμέσως με πήραν και με φυλάκισαν. Στην αρχή, το καθεστώς ήταν πιο αυστηρό από ό,τι στο Ιάσιο.
Ο Γκαβριλέσκου, ο δήμαρχος της κομητείας, ο οποίος φαινόταν κακός άνθρωπος «χωρίς καμία δικαιολογία -γιατί κανένας δήμαρχος δεν έχει το δικαίωμα να παρέμβει στο καθεστώς των φυλακών- ήθελε να μου επιβάλει αυστηρό καθεστώς. Μπήκε μάλιστα στο κελί μου, όπου είχαμε μια πολύ δυσάρεστη λογομαχία. Το θαύμα, που ούτε εγώ ούτε ιδιαίτερα όσοι με έφεραν στο Focsani περιμέναμε, ήταν ότι, τρεις μέρες μετά την άφιξή μου, ολόκληρος ο πληθυσμός, ανεξαρτήτως πολιτικού κόμματος και παρά τις προσπάθειες των αρχών να τον στραφούν εναντίον μου. ήρθε αυθόρμητα στο πλευρό μου.

Οι φιλελεύθεροι πολιτικοί εγκαταλείφθηκαν όχι μόνο από τους υποστηρικτές τους, αλλά και από τις οικογένειές τους. Για παράδειγμα, τα κορίτσια από το Κολέγιο Chirculescu μου έστειλαν φαγητό και μου έραψαν, μαζί με άλλα κορίτσια, μια φανέλα εθνικής περιοχής. Άκουσα μάλιστα ότι αρνήθηκαν να καθίσουν στο τραπέζι για να φάνε με τον πατέρα τους. Τότε ήταν που γνώρισα τον στρατηγό Δρ. Μακριντέσκου, την πιο αξιοσέβαστη προσωπικότητα του Focsani. Hristache Solomon, ένας μέτρια πλούσιος ιδιοκτήτης περιουσίας, αλλά ένας άνθρωπος με μεγάλη ηθική εξουσία στον οποίο ακόμη και οι εχθροί του έβγαλαν το καπέλο. κ. Georgica Niculescu; Συνταγματάρχης ' Μπλεζού, ο οποίος μέσω της μικρής του κόρης Φλουτούρας μου έστειλε φαγητό. Vasilache, Stefan και Nicusor Graur; οι Olteanu, Ciudin, Montanu, Filho, Major Cristopol, Caras, Gurita Stefaniu, Nicolau, Tudoroncescu, μεταξύ άλλων. Όλα αυτά, και άλλα πολλά, από τα οποία έλαβα περισσότερα από πατρική φροντίδα. Ωστόσο, η υγεία μου δεν ήταν σε καλή κατάσταση.

Πονάνε τα νεφρά, το στήθος και τα γόνατα.

Η ημερομηνία της δίκης ορίστηκε για τις 14 Μαρτίου 1925. Με αυτό κατά νου, χιλιάδες φυλλάδια άρχισαν να τυπώνονται σε όλα τα πανεπιστημιακά κέντρα και επίσης σε άλλες πόλεις, στο Cluj, Cap. Η Beleuta το τύπωσε και

διανεμήθηκαν σε όλη τη χώρα, δεκάδες χιλιάδες από αυτά τα φυλλάδια. Το σπίτι του, ανοιχτό μέρα νύχτα στους εθνικιστές μαχητές, μετατράπηκε σε πραγματικό αρχηγείο. Στο Orastie, στο τυπογραφείο του Padre Mota, τυπώθηκαν δεκάδες χιλιάδες δημοφιλείς ποιητικές μπροσούρες και εκατοντάδες χιλιάδες φυλλάδια.

Και εδώ οι σύντροφοί μου τύπωσαν κάποιες από τις επιστολές μου στις φυλακές Βακαρεστίου ως βιβλιαράκι με τίτλο: Γράμματα από έναν φοιτητή κρατούμενο.

Η κυβέρνηση βγήκε με αντίθετη ύλη να είναι διασκορπισμένη κοντά και μακριά. Αλλά δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα, γιατί το κύμα του εθνικού αισθήματος ανέβηκε επιβλητικά και ακαταμάχητα. Δύο ημέρες πριν από την έναρξη της δίκης, εκατοντάδες άνθρωποι και φοιτητές από όλη τη χώρα άρχισαν να φτάνουν στο Focsani. Πάνω από τριακόσιοι έφτασαν μόνο από το Ιάσιο, παίρνοντας ένα ολόκληρο τρένο. Με μετέφεραν οι αρχές με άμαξα στο Εθνικό Θέατρο, όπου επρόκειτο να γίνει η δίκη. Αλλά αυτό αναβλήθηκε, αν και επιλέχθηκε η κριτική επιτροπή. Με πήγαν πίσω στη φυλακή.

Αλλά έξω, η αδικαιολόγητη αναβολή της δίκης προκάλεσε μια γενική οργή που γρήγορα μετατράπηκε σε μια τεράστια διαδήλωση στους δρόμους που κράτησε όλο το απόγευμα και τη νύχτα.

Οι προσπάθειες του στρατού να καταπνίξουν το πλήθος που ζητωκραύγαζε δεν πήγαν πουθενά. Η διαδήλωση στρεφόταν κατά των Εβραίων και της κυβέρνησης. Οι Εβραίοι τότε συνειδητοποίησαν ότι όλες οι πιέσεις τους στην υπόθεση θα πήγαιναν μπούμερανγκ. Αυτή η επίδειξη ήταν εξαιρετικά σημαντική για το αποτέλεσμα της δίκης μου.
Αυτό έβαλε τους Εβραίους εκτός μάχης γιατί συνειδητοποίησαν ότι η καταδίκη μου θα μπορούσε να έχει καταστροφικές συνέπειες εναντίον τους. Ενώ ο εβραϊκός λαός δεν έχει υποχωρήσει πλήρως, η πίεσή του στις αρχές έχει αμβλυνθεί. Εν τω μεταξύ, έλαβα προτάσεις για να κάνω αίτηση για αποφυλάκιση και διαβεβαιώσεις ότι θα αφεθώ, αλλά αρνήθηκα να το κάνω.

Το Πάσχα έφτασε. Την Ανάσταση την έκανα μόνη μου στο κελί μου. Καθώς άρχισαν να χτυπούν οι καμπάνες όλων των εκκλησιών της πόλης, γονάτισα και προσευχήθηκα για τη νύφη μου και εμένα, για τη μητέρα μου και το σπίτι μου, για τις ψυχές των νεκρών και εκείνων που αγωνίζονται έξω - να τους ευλογήσει ο Θεός. , δυναμώστε τους και χαρίστε τους τη νίκη επί όλων των εχθρών.

ΣΤΟ ΤΟΥΡΟΥΛ-ΣΕΒΕΡΙΝ

Ένα βράδυ, γύρω στις δύο, ξύπνησα καθώς κάποιος προσπαθούσε να ανοίξει την κλειδαριά. Οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι ήρθαν να με πάρουν, καθώς η δίκη μου είχε μεταφερθεί απροσδόκητα από κυβερνητική παρέμβαση στο Turnul-Severin, στην άλλη άκρη της Ρουμανίας.

Μάζεψα βιαστικά τα λίγα υπάρχοντά μου. τότε, περικυκλωμένος από φρουρούς, με έβαλαν σε ένα φορτηγό που μας πήγε στα περίχωρα της πόλης κοντά σε μια σιδηροδρομική γραμμή. Λίγο μετά σταμάτησε ένα τρένο και με έβαλαν στο βαγόνι της Μαύρης Μαρίας.

Επομένως, έφευγα από αυτή την πόλη Focsani, η οποία, την κατάλληλη στιγμή, αντιμετώπισε με γενναιότητα τις τεράστιες πιέσεις των επισήμων και της οποίας οι πολίτες διέλυσαν τους κομματικούς δεσμούς ή μερικές φορές την οικογένεια, για να εκδηλωθούν με μια υπέροχη και αναμφισβήτητη ομοφωνία συναισθημάτων.

Ενώ ταξίδευα, ήθελα να μάθω τι είδους άτομα πρέπει να συναντήσω στο Tumul-Severin; Δεν είχα πάει ποτέ εκεί, δεν ήξερα κανέναν σε εκείνη την πόλη.
Όπου σταματούσε το τρένο, άκουγα ανθρώπους να μιλάνε, να γελούν, να κατεβαίνουν ή να επιβιβάζονται στο τρένο, αλλά δεν μπορούσα να δω τίποτα γιατί το βαγόνι στο οποίο ήμουν δεν είχε παράθυρα. ήταν μόνο μια ίντσα τοίχου που με χώριζε από τον υπόλοιπο κόσμο, από την ελευθερία. Ίσως ανάμεσα σε αυτούς που διέσχισαν τις γραμμές σε αυτούς τους σιδηροδρομικούς σταθμούς να υπήρχαν πολλοί που με γνώριζαν ή ήταν φίλοι μου.
Αλλά δεν ήξεραν ότι ήμουν μέσα σε αυτό το αυτοκίνητο. Όλοι κάπου πάνε. Μόνο που δεν ήξερα πού πήγαινα. Όλοι περπατούν με ελαφρότητα και χαρά ενώ εγώ κουβαλάω στην ψυχή μου, πιο βαρύ από μυλόπετρα, το βάρος αυτού του απέραντου άγνωστου που με περιμένει. Πρέπει να καταδικαστώ

για τη ζωή; Για λιγότερα? Θα φύγω ποτέ από τους μαύρους και άσχημους τοίχους της φυλακής ή είναι η μοίρα μου να πεθάνω εκεί; Γνωρίζω πολύ καλά ότι η κρίση μου δεν είναι ζήτημα δικαιοσύνης, είναι ζήτημα δύναμης. όποιος είναι ισχυρότερος θα κερδίσει - το εθνικιστικό μας ρεύμα θα είναι ισχυρότερο ή η εβραιοκυβερνητική πίεση; Αλλά δεν μπορεί να είναι έτσι! Όποιος έχει δίκιο θα είναι πιο δυνατός και, κατά συνέπεια, θα κερδίσει αναπόφευκτα. Και καθώς το τρένο προχωρούσε, ένιωσα τον πόνο μου πιο έντονο. Η καρδιά μου ήταν προφανώς κολλημένη σε κάθε πέτρα στη Μολδαβία και καθώς άφηνα ολοένα και περισσότερους πίσω, ένιωθα ότι κομμάτια της σταδιακά αποκόπτονταν.

Όλη μέρα ταξίδευα έτσι, κλεισμένος μόνος σε ένα αυτοκίνητο φυλακής. Φτάσαμε στη Μπαλότα, πιστεύω, το σούρουπο. Μπήκε ένας αστυνομικός συνοδευόμενος από πράκτορες και μου ζήτησε να φύγω. Με πήγαν πίσω από το σταθμό, όπου μπήκαμε σε ένα αυτοκίνητο και φύγαμε. Έμοιαζαν πολύ καλοί άντρες, που προσπαθούσαν να μου κάνουν μια κουβέντα, να κάνουν ένα αστείο. Αλλά εγώ, βαρυμένη από άλλες σκέψεις και ανάγκες, δεν ήμουν διατεθειμένος να μιλήσω. Απάντησα πρόθυμα, αλλά σύντομα.

Μπαίνουμε στο Turnul-Severin.

Καθώς περπατούσα σε πολλούς δρόμους, ένιωσα αληθινή χαρά στην καρδιά μου και απόλαυση, καθώς τα μάτια μου έβλεπαν ανθρώπους να περπατούν ξανά στους δρόμους.
Σταματήσαμε στην πύλη της φυλακής. Για άλλη μια φορά, οι κλειδωμένες πύλες άνοιξαν για να κλείσουν ξανά πίσω μου.

Ο διευθυντής και το προσωπικό με καλωσόρισαν ως επίτιμο καλεσμένο. Το ωραίο δωμάτιο που μου ανέθεσαν είχε ξύλινο πάτωμα, όχι τσιμέντο όπως τα πριν.
Και εδώ οι κρατούμενοι με πλησίασαν όπως και σε άλλες φυλακές, με στοργή. και τους βοήθησα αργότερα στην ατελείωτη υλική και ηθική τους δυστυχία.

Την επόμενη μέρα βγήκα στην αυλή. Από εκεί έβλεπα τον δρόμο.
Γύρω στο μεσημέρι παρατήρησα πάνω από 200 μικρά παιδιά ηλικίας από 6 έως 7 ετών μαζεμένα μπροστά στις πύλες της φυλακής, που βλέποντάς με να περνώ, άρχισαν να μου κουνάνε τα χεράκια τους, άλλα φορώντας κασκόλ, άλλα φορώντας καπέλα. Ήταν μαθητές που άκουσαν ότι ήρθα στο Turnul-Severin και ήμουν εκεί στη φυλακή.
Αυτά τα παιδιά έπρεπε να είναι εκεί καθημερινά από τότε για να μου δείξουν τη συμπάθειά τους. Περίμεναν να περάσω, να κουνήσω τα χεράκια τους.

Στο δικαστήριο, ο Πρόεδρος Varlam, ένας άνθρωπος με μεγάλη καλοσύνη, μου φέρθηκε με μεγάλη ευγένεια. Τουλάχιστον ο εισαγγελέας Κωνσταντινέας, για τον οποίο ειπώθηκε ότι ο ίδιος υπέθεσε ότι, μαζί με τον έπαρχο Marius Vorvoreanu, θα έβγαζε την καταδίκη μου, αλλά δεν το πίστεψα. Στην αρχή ήταν αρκετά σκληρά, πίσω από τα οποία εντόπισα κάποια κακία. Σιγά σιγά όμως αμβλύνθηκαν από το κύμα της κοινής γνώμης, από τον ενθουσιασμό που αναπήδησε από τα παιδιά στους ηλικιωμένους. Τότε όλοι ένιωθαν Ρουμάνοι και έβλεπαν τον αγώνα μας ως ιερό αγώνα για το μέλλον αυτής της χώρας. Γνώριζαν τις κακοτυχίες μου και είδαν στη χειρονομία μου μια χειρονομία εξέγερσης για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, μια χειρονομία που θα έκανε κάθε ελεύθερος άνθρωπος.

Αυτοί οι άνθρωποι, απόγονοι του Iancu Jianu και του λοχαγού Tudor Vladimirescu, των οποίων τα πιστόλια κρέμονταν για να υπερασπιστούν την τιμή του έθνους ενάντια στην ταπείνωση των αιώνων, κατάλαβαν εύκολα τι συνέβη στο Iasi. Κανένα επιχείρημα δεν μπορούσε να τους συγκινήσει. Ήταν μάταια που ο εισαγγελέας και ο δήμαρχος φώναξαν, με περικύκλωσε η φροντίδα και η στοργή όλων των οικογενειών της πόλης, ακόμη και εκείνων που έπαιξαν επίσημο ρόλο, όπως αυτός του δημάρχου Corneliu Radulescu για τον οποίο ανέπτυξα ένα

μεγάλος θαυμασμός? αλλά ήμουν ιδιαίτερα περικυκλωμένος, όπως πουθενά αλλού, από την αγάπη και την κατανόηση των παιδιών για τις θλίψεις μου. Ήταν οι πρώτοι που μίλησαν για λογαριασμό μου στο Turnul-Severin. Θυμάμαι με αγάπη πώς άρχισαν να έρχονται τα πιτσιρίκια από την περιφέρεια, που μετά βίας ήξεραν να περπατούν, βλέποντας τους μεγαλύτερους να μαζεύονται τακτικά μπροστά στη φυλακή, κουνώντας τα χέρια τους. Τους έβλεπα να το συναρμολογούν από όλα τα μέρη, σε μια συγκεκριμένη ώρα, σαν ένα πρόγραμμα που έπρεπε να κάνουν. Όλοι ήταν ήσυχοι και είχαν καλή συμπεριφορά. Δεν έπαιζαν ούτε τραγουδούσαν. Απλώς παρακολουθούσαν, περιμένοντας να με δουν να περνώ από ένα άνοιγμα για να μου κουνήσουν το χέρι.

Μηχανική μετάφραση από την Google

μου; έτσι επέστρεψαν σπίτι. Κατάλαβαν ότι υπάρχει κάτι λυπηρό σε αυτή τη φυλακή και η κοινή λογική τους έλεγε ότι δεν υπήρχε τίποτα για γέλιο εδώ. Μια μέρα οι χωροφύλακες άρχισαν να τους διώχνουν. Την επόμενη μέρα, δεν τους είδα πια. Τοποθετήθηκαν φρουροί για να τους εμποδίσουν να φτάσουν.

Η ΚΡΙΣΗ

Η ημερομηνία της δίκης ορίστηκε για τις 20 Μαΐου. Ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου έλαβε 19.300 υπογραφές από δικηγόρους που ήθελαν να με υπερασπιστούν, από όλη τη χώρα. Δύο μέρες πριν από τη δίκη, άρχισαν να φτάνουν τρένα με φοιτητές. όπως και στη Φωτσάνη οι μαθητές του Ιασίου έφτασαν τα 300 άτομα. Ομοίως, μαθητές από το Βουκουρέστι, το Κλουζ, το Cernauti ήρθαν σε μεγάλους αριθμούς. Μεταξύ εκείνων που παρευρέθηκαν ήταν μια αντιπροσωπεία της Focsani με επικεφαλής τον πρώην πρόεδρο της κριτικής επιτροπής στις 14 Μαρτίου, Mihail Caras, ο οποίος τώρα έχει εγγραφεί ως συνήγορος που εκπροσωπεί την κριτική επιτροπή του Focsani. Έφτασαν και μάρτυρες κατηγορίας: οι αστυνομικοί του Ιασίου. Η διαδικασία ξεκίνησε στο Εθνικό Θέατρο, με την προεδρία της Συμβούλου Βάριαμ. Δίπλα μου στον πάγκο των κατηγορουμένων ήταν οι: Μότα, Τουντόσε Ποπέσκου, Γκαρνεάτα, Κορνέλιου Τζορτζέσκου, Ραντού Μιρονοβίτσι. Στον πάγκο της άμυνας

κάθισαν: ο καθηγητής Cuza, ο καθηγητής Gavanescul, ο Paul Iliescu, ο καθηγητής Sumuleanu, ο Em. Vasiliu-Cluj, Nicusor Graur, ολόκληρο το μπαρ Turnul-Severin Το θέατρο ήταν , και τα λοιπά.

κατάμεστο και γύρω του, έξω, περίμεναν περισσότερα από 10.000 άτομα.
Έχουν επιλεγεί ένορκοι. Κληρώθηκαν οι: N. Palea, GN, Grigorescu, J. Caluda, I. Preoteasa, GN Grecescu, D.1. Bora, VB jujescu, C. Vargatu, C.
Surdulescu, Adolf Petayn, P. 1. Zaharia, GN Boiangiu, I. Munteanu και GN Ispas. Έδωσαν όρκο και κάθισαν σοβαρά στις θέσεις τους. Διαβάστηκε το κατηγορητήριο.
Ακολούθησε η ανάκριση. Είπα τα πράγματα όπως έγιναν. Οι άλλοι πέντε απάντησαν στην ερώτησή του με τον ίδιο τρόπο, λέγοντας την αλήθεια, ότι δηλαδή δεν είχαν καμία ανάμειξη στην υπόθεση στη δίκη. Οι μάρτυρες της κατηγορίας ήταν ένας Εβραίος και οι αστυνομικοί του Ιασίου.
Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αρνήθηκαν τα πάντα. Τίποτα δεν ήταν αλήθεια. Όλα τα ξυλοδαρμά, όλα τα βασανιστήρια, τα καθαρά κατασκευάσματα. Αρνήθηκαν ακόμη και τις ιατρικές βεβαιώσεις που εξέδωσε ο καθηγητής Bogdan, ο παθολόγος. Η στάση τους, θεωρώντας ότι ορκίστηκαν στο σταυρό να πουν την αλήθεια και μόνο την αλήθεια, προκάλεσε την αγανάκτηση ολόκληρου του δικαστηρίου.

Ένας από τους μάρτυρες, ο Επίτροπος Vasiliu Spanchiu, τον οποίο τώρα είδα να έχει μεταμορφωθεί στο πιο συμπονετικό ον, δεν είδε τίποτα, δεν έκανε τίποτα. Όρθιος, με την άδεια του προέδρου δικαστή, τον ρώτησα φωναχτά γεμάτος αγανάκτηση: «Δεν με γρονθοκόπησες στο πρόσωπο στην κα.

Ο κήπος του Γκίκα;» «Δεν είμαι εγώ».

«Δεν ήσουν εσύ που βούτηξες τα κεφάλια των μαθητών σε κουβάδες με νερό ενώ εκείνοι, με το κεφάλι κάτω, τους χτυπούσαν τα πέλματα;».
"Δεν ήμουν εκεί εκείνη τη στιγμή. Ήμουν στο κέντρο της πόλης."

Στο πρόσωπό του, σε όλες του τις χειρονομίες, σε όλη του τη συμπεριφορά, μπορούσε κανείς να δει ότι έλεγε ψέματα. αν και ορκίστηκε στο σταυρό, είπε ψέματα. Όλο το πλήθος στο θέατρο έβραζε από αγανάκτηση.
Ξαφνικά, σαν να επιθυμούσε η συλλογική οργή του πλήθους, ένας άνδρας από το ακροατήριο πήδηξε όρθιος, σήκωσε τον επίτροπο στα χέρια του και τον μετέφερε σωματικά. Ήταν ο κύριος Τίλικα Ιωανίντ. Τον ακούσαμε να φωνάζει καθώς έσπρωχνε τον επίτροπο κάτω από τις σκάλες: «Φύγε από δω, κακομοίρη, γιατί δεν εγγυόμαστε τη ζωή σου!». Επιστρέφοντας, είπε στους άλλους επιτρόπους του Ιασίου: "Με τα ίδια σας τα χέρια βασανίσατε άγρια αυτά τα παιδιά. Αν είχατε κάνει κάτι τέτοιο εδώ στο Turnul-Severin, θα σας είχαν σφάξει. άφησέ το στο πρώτο τρένο, αλλιώς θα σε πάθει κακοτυχία».

,

Αυτή η χειρονομία έγινε στην πραγματικότητα ευπρόσδεκτη καθώς ο κόσμος ήταν αναστατωμένος. Χαλάρωσε την όλη τεταμένη ατμόσφαιρα. Οι βασανιστές ταπεινώθηκαν και τώρα, καθώς περπατούσαν, χαιρετούσαν τους ανθρώπους υποκλινόμενοι μέχρι το έδαφος, εκλιπαρώντας για το παραμικρό σημάδι προσοχής από τον πιο ταπεινό χρήστη της τρίχρωμης μπάντας. «Σαν να μην ήμασταν καλοί Ρουμάνοι!Τι θα κάναμε; Είχαμε εντολές».

"Όχι! Κακομοίρηδες! Δεν είχατε καρδιά πατέρα, ούτε καρδιά Ρουμάνου. Δεν είχατε τιμή, ούτε σεβασμό στο νόμο. Λέτε ότι είχατε εντολές; Όχι! Είχατε προδοτικές καρδιές."
Έτσι τους μάλωσε ο κόσμος στους δρόμους.
Στη συνέχεια, για περίπου δύο ημέρες, ακολούθησαν οι καταθέσεις μαρτύρων υπεράσπισης, μεταξύ των οποίων ήταν και ο ηλικιωμένος καθηγητής Ion Gavanescul, του Πανεπιστημίου του Iasi, ο οποίος κακοποιήθηκε ο ίδιος από τον Δήμαρχο Manciu στο Συνέδριο των Καθηγητών του Πανεπιστημίου του οποίου προήδρευσε. επίσης αξιωματικοί του Στρατιωτικού Λυκείου και της Σχολής Πεζικού, οι πρώην ανώτατοι και καθηγητές μου, Κατόπιν κατέθεσαν τα θύματα και οι γονείς τους, αναπαράγοντας ενώπιον των δικαστών, και σχεδόν με δάκρυα, τις οδυνηρές σκηνές ταπείνωσης που είχαν

Υποβλήθηκε. Πολιτικός παρατηρητής ήταν ο κ. Κόστα-Φόρου, επικεφαλής μασονικής στοάς στην πρωτεύουσα.

Οι συνήγοροι υπεράσπισης μίλησαν με την ακόλουθη σειρά. Paul Iliescu, Tache Policrat, Valer Roman, Valer Pop, Sandu Bacaloglu, Em. Vasiliu-Cluj, Cananau, Donca Manea,

Mitulescu, Virgil Neta, Neagu Negrilesti, Henrietta Gavrilescu, Καθηγητής Dr. Sumuleanu, ο καθηγητής Ion Gavanescul και ο καθηγητής AC Cuza. Σύντομες δηλώσεις έγιναν από τον Mihail Caras, τον συνταγματάρχη Vasileseu Lascar, τον παλιό ιερέα Dumitrescu του Βουκουρεστίου, τον συνταγματάρχη Catuneanu. από τους Ion Sava, Dr. Istrate, I. Rob, Dragos, Ion Blanaru και Camenita, που εκπροσωπούν φοιτητές από το Iasi, το Cluj, το Cernauti, το Βουκουρέστι, την κομητεία Falciu και

Turnul-Severin αντίστοιχα? Πλοίαρχος του Ναυτικού Manolescu, Alexandru Ventonic για τους χριστιανούς εμπόρους του Ιασίου. μετά Costica Ungureanu, Petru Vasiliu, Grecea, Captain Peteu-Ploesti, ανάπηρος πολέμου και M. Negru-Chisinau. Ήμουν εγώ που μίλησα τελευταίος. Είπα: "Κύριοι της κριτικής επιτροπής. Ό,τι αγωνιστήκαμε ήταν από πίστη και αγάπη για τη χώρα μας και τον ρουμανικό λαό. Αναλάβαμε την υποχρέωση να αγωνιστούμε μέχρι το τέλος. Αυτή είναι η τελευταία μου λέξη."

Ήταν την έκτη μέρα της δίκης μου, στις 26 Μαΐου 1925. Και οι έξι μας πήγαν σε ένα δωμάτιο για να περιμένουμε την ετυμηγορία. Δεν ήμασταν πολύ ενθουσιασμένοι, αλλά κάπως έτσι. Μερικά λεπτά αργότερα, ακούμε βροντερό χειροκρότημα, φωνές και ζητωκραυγές από τη μεγάλη αίθουσα. Δεν είχαμε χρόνο να το σκεφτούμε καθώς οι πόρτες άνοιξαν και το πλήθος μας οδήγησε στην αίθουσα συνεδριάσεων.
Όταν εμφανιστήκαμε, κουβαλημένοι στους ώμους μας, όλοι ζητωκραύγαζαν και κουνούσαν τα μαντήλια τους.

Και ο δικαστής Βαρλάμ κυριεύτηκε από ένα κύμα ενθουσιασμού στο οποίο δεν μπόρεσε να αντισταθεί. Οι κριτές ήταν όλοι στις θέσεις τους, αυτή τη φορά φορώντας τρίχρωμες ταινίες πέτο με σβάστικες.

Μόλις μας διαβάστηκε η αθωωτική ετυμηγορία, με ώθησαν έξω όπου ήταν συγκεντρωμένοι πάνω από δέκα χιλιάδες άτομα. Όλοι έπεσαν σε μια κολόνα που μας κουβαλούσε στους ώμους τους στους δρόμους ενώ ο κόσμος στα πεζοδρόμια μας έβρεχε με λουλούδια. Όταν φτάσαμε στον κ. Tilica Ioanid, απευθύνομαι στον κόσμο από το μπαλκόνι σας με λίγα λόγια, εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη μου στους Ρουμάνους του Tumul-Severin για τη μεγάλη αγάπη που μου έδειξαν κατά τη διάρκεια της δίκης.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΙΑΣΙ

Αφού ευχαρίστησα πολλές οικογένειες Turnul-Severin που τις επισκέφτηκαν, για τον τρόπο που με υιοθέτησαν, επιβιβάστηκα την επόμενη μέρα σε ένα ειδικό τρένο για το Iasi. Το ειδικό τρένο δεν ήταν για μένα, αλλά για τους περισσότερους από 300 Ιασιώτες που παρακολούθησαν τη δίκη, στην οποία ήταν προσαρτημένα τα αυτοκίνητα των Φωκσανίων, Μπαρλαντιάν και Βασλουάν. Χιλιάδες άνθρωποι ήρθαν στο σταθμό για να μας αποβιβάσουν και να στολίσουν το τρένο μας με λουλούδια.

Το τρένο έφυγε. Πίσω, το πλήθος κουνούσε μαντήλια εκφράζοντας την αγάπη και την επιθυμία τους να συνεχίσουν τον αγώνα για «ουρά» που έκαναν τον αέρα να αντηχήσει. Από το παράθυρό μου, παρακολουθούσα εκείνο το μεγάλο πλήθος ανθρώπων, που κανέναν από τους οποίους δεν γνώριζα πριν, αλλά που τώρα μας χώριζαν με δάκρυα στα μάτια σαν να μας ήξεραν χρόνια. Προσευχήθηκα μέσα μου, ευχαριστώντας τον Κύριο για τη νίκη που μας είχε δώσει.

Μόνο τώρα, καθώς περνούσα από αυτοκίνητο σε αυτοκίνητο, μπόρεσα να δω ξανά τους συντρόφους μου από το Ιάσιο, να μιλάνε στον καθένα και να χαίρονται μαζί που ο Θεός μας είχε κάνει νικητές, σώζοντάς μας από την απειλή από την οποία όλοι οι εχθροί μας νόμιζαν ότι ήμουν. δεν. θα μπορούσε να δραπετεύσει.

Σε ένα διαμέρισμα βρήκα τον καθηγητή Cuza και τον καθηγητή και την κυρία Sumuleanu.
Ήταν χαρούμενοι που περιτριγυρίστηκαν από την αγάπη μας.
Όλα τα δωμάτια ήταν όμορφα διακοσμημένα με λουλούδια και πράσινο. Και, στην πρώτη στάση έξω από το Tumul-Severin, ένα νέο βουνό από λουλούδια έφεραν -προς μεγάλη μας έκπληξη- χωρικοί με τους ιερείς τους, δάσκαλοι με τους μαθητές τους, όλοι ντυμένοι με εθνική ενδυμασία.

Υπήρχαν πολλοί άνθρωποι σε κάθε σιδηροδρομικό σταθμό που περίμεναν να φτάσει το τρένο.
Δεν ήταν σαν επίσημες, ψυχρές δεξιώσεις. Δεν ήταν ούτε το καθήκον ούτε ο φόβος ούτε το προσωπικό συμφέρον που έφεραν αυτούς τους ανθρώπους. Είδα ηλικιωμένους άντρες στην άκρη κάποιου πλήθους που έκλαιγαν.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Αναρωτιέμαι γιατί? Δεν ήξεραν κανέναν στο τρένο. Φαινόταν ότι μια άγνωστη δύναμη τους ανάγκασε να έρθουν, ψιθυρίζοντας τους μυστηριωδώς: «Πηγαίνετε στο γκαράζ, γιατί ανάμεσα σε όλα τα τρένα που περνούν, υπάρχει ένα που ακολουθεί την πορεία της ρουμανικής μοίρας. Όλα τα άλλα τρέχουν για τα συμφέροντα αυτών που τα καβαλάνε, εκτός από αυτό που τρέχει στην πορεία του λαού, για τον λαό».
Τα πλήθη μερικές φορές έρχονται σε επαφή με τις ψυχές των ανθρώπων. Μια στιγμή οράματος. Τα πλήθη βλέπουν το έθνος, με τους νεκρούς του και όλο το παρελθόν τους. νιώθουν όλες τις στιγμές της δόξας τους αλλά και αυτές της ήττας. Μπορούν να νιώσουν το μέλλον να βράζει. Αυτή η επαφή με όλη την αθάνατη και συλλογική ψυχή του έθνους είναι πυρετώδης, γεμάτη τρόμο. Όταν συμβαίνει, πλήθη κλαίνε. Αυτό ίσως είναι ο εθνικός μυστήριος που κάποιοι επικρίνουν επειδή δεν ξέρουν τι είναι και που άλλοι δεν μπορούν να τον ορίσουν επειδή δεν μπορούν να το βιώσουν.

Αν ο χριστιανικός μυστικισμός που στοχεύει στην έκσταση είναι η επαφή του ανθρώπου με τον Θεό, μέσω ενός «άλματος από την ανθρώπινη φύση στο θείο» (Crainic*), ο εθνικός μυστικισμός δεν είναι τίποτα άλλο από την επαφή του ανθρώπου ή του πλήθους, με την ψυχή του λαού του. , μέσω ενός άλματος από προσωπικές ανησυχίες στην αιώνια ζωή των ανθρώπων. Όχι διανοητικά, όπως αυτό θα μπορούσε να το κάνει οποιοσδήποτε ιστορικός, αλλά με την ψυχή του.

Όταν το τρένο, γεμάτο με σημαίες και πράσινο, σταμάτησε στην Κραϊόβα, η πλατφόρμα του σταθμού ήταν γεμάτη με πάνω από 10.000 άτομα. Μας κουβάλησαν στους ώμους στο πίσω μέρος της αποθήκης, όπου μας συνάντησε ένας από τους πολίτες.
Μίλησε ο καθηγητής Cuza. Και εγώ, εν συντομία.
Μας υποδέχτηκαν έτσι σε όλους τους σταθμούς, μεγάλους και μικρούς, αλλά κυρίως στις πόλεις Piatra-Olt, Slatina και Pitesti. Αν και δεν υπήρχαν εθνικιστικές οργανώσεις στις περισσότερες από αυτές τις πόλεις κατά μήκος του σιδηροδρόμου, και κανείς δεν μοίραζε φυλλάδια για να καλέσει κόσμο στους σταθμούς, οι εξέδρες ήταν όλες γεμάτες με χιλιάδες ανθρώπους για να χαιρετίσουν την Αμερική.

Ήταν περίπου 8 το βράδυ όταν φτάσαμε στο Βουκουρέστι. Για άλλη μια φορά με σήκωσαν, με σήκωσαν θριαμβευτικά στους ώμους μου μέσω του σταθμού μέχρι το μπροστινό μέρος, όπου ολόκληρη η πλατεία ήταν μια θάλασσα από θάλασσα που εκτεινόταν κατά μήκος του Camino da Grivita, πολύ πιο πέρα από την Πολυτεχνική Σχολή. Πρέπει να ήταν πάνω από 50.000 άνθρωποι, που έδειχναν έναν ενθουσιασμό που τίποτα δεν μπορούσε να καταπνίξει. Τους απευθύνθηκε ο καθηγητής Cuza. Έτσι, μάλιστα, σε όλη τη χώρα επικράτησε ένα πατριωτικό ρεύμα τόσο ισχυρό που θα μπορούσε να φέρει την ΛΑΝΚ στην εξουσία. Αλλά αυτές οι ευνοϊκές, τακτικές, πολιτικά μεγάλες στιγμές, που αυτό το κίνημα δεν θα έβλεπε ποτέ ξανά, δεν αξιοποιήθηκαν.

Ο καθηγητής Cuza δεν ήξερε πώς να εκμεταλλευτεί τη μεγάλη τακτική ευκαιρία που σπάνια συναντούσαν τα πολιτικά κινήματα.
Στα μάτια κάθε αντικειμενικού παρατηρητή που γνωρίζει τις πολιτικές αντιπαραθέσεις, η μοίρα της LANC ήταν πλέον σφραγισμένη.

Αφήσαμε. Όλη τη νύχτα κόσμος μας συναντούσε στις στάσεις. Υπήρχαν πάνω από 1.000 στο Focsani στις 3 το πρωί που περίμεναν από τις 16:00 το προηγούμενο απόγευμα. Ήθελαν να σταματήσουμε εκεί για μια μέρα. Αλλά συνεχίσαμε. Στο τρένο επιβιβάστηκε αντιπροσωπεία αποτελούμενη από τους Hristache Solomon, Aristotel Gheorghiu, Georgica Niculescu και άλλους. Μου είπαν: «Αφού δεν είχαμε την τύχη να φιλοξενήσουμε τη δική σου στην πόλη μας, πρέπει να παντρευτείς στη Φωκσάνι. Στις 14 Ιουνίου, νωρίς το πρωί, πρέπει να είσαι στη Φωκσάνη. Όλα θα τακτοποιηθούν». Η αντιπροσωπεία έφυγε από το τρένο στο Μαρασέστι αφού υποσχέθηκα ότι θα βρίσκομαι στο Focsani όπως είχε προγραμματιστεί. Φτάσαμε στο Ιάσιο το πρωί, εξαιρετικά κουρασμένοι. Φοιτητές και κάτοικοι της πόλης ήταν στο σταθμό, Μας μετέφεραν στους ώμους τους μέσα από την πόλη στο πανεπιστήμιο. Εκεί μας συνάντησαν κλοιοί χωροφυλάκων. Το πλήθος ξέσπασε και μπήκε στο πανεπιστήμιο πηγαίνοντας μας στο αμφιθέατρο. Εκεί μίλησε ο καθηγητής Cuza, μετά τον οποίο ο κόσμος διαλύθηκε ειρηνικά. Όλοι πήγαν στην κούνια τους. Έκανα μια κριτική για το σπιτάκι στην οδό Flowers που είχα αφήσει πριν από οκτώ μήνες. Την επόμενη μέρα έφυγα για το Χούσι, όπου με περίμενε η μητέρα μου κλαίγοντας στην πόρτα.

Αρκετές μέρες αργότερα, στο Δημαρχείο, έγινε ο πολιτικός μου γάμος.

* Nichifor Crainic (1889-1972), Ρουμάνος δημοσιογράφος, θεολόγος, φιλόσοφος. (Τρ.)

Μηχανική Μετάφραση από την Google

ΙΟΥΝΙΟΣ 1925 - ΙΟΥΝΙΟΣ 1926

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΟΥ

Συνοδευόμενος από τη μητέρα, τον πατέρα, τα αδέρφια και τις αδερφές μου, τη νύφη και τους πεθερούς μου, έφυγα στις 13 Ιουνίου για το Focsani. Εκεί ήμασταν καλεσμένοι στο σπίτι του στρατηγού Μακριντέσκου. Ενημερωθήκαμε εκείνο το βράδυ από την οργανωτική επιτροπή του γάμου που μας επισκέφτηκε, ότι όλα ήταν έτοιμα και ότι υπήρχαν ήδη πάνω από 30.000 άτομα από άλλες πόλεις που στεγάζονταν όλοι, ενώ θα έρθουν κι άλλοι εκείνο το βράδυ. που όλοι οι κάτοικοι της Φωτσάνης δέχτηκαν με χαρά αυτούς τους καλεσμένους και τους υποδέχτηκαν με χαρά.

Μου έφεραν το επόμενο πρωί ένα άλογο σύμφωνα με την παλιά μας λαϊκή παράδοση -όπως επιβάλλεται στο πρόγραμμα- και αφού πέρασα από το σπίτι της νύφης οδήγησα μια κολόνα στο Crang (Άλσος) έξω από την πόλη. Και στις δύο πλευρές του δρόμου υπήρχαν άνθρωποι, ακόμα και παιδιά ανάμεσα στα δέντρα. Πίσω μου ακολουθούσαν οι κουμπάροι που επέβαιναν σε περίτεχνες άμαξες. Καθηγητής Cuza και στρατηγός Macridescu, Hrisache Solomon, Coronel Cambureanu, Tudoroncescu, Georgica Niculesc, Maj. Bagulescu κ.ά. Ακολούθησε το βαγόνι της νύφης, που το έσερναν έξι

βόδια και στολισμένα με λουλούδια και ακολουθούν τα κάρα των καλεσμένων. Συνολικά, υπήρχαν 2.300 βαγόνια, άμαξες και αυτοκίνητα, όλα στολισμένα με λουλούδια και άνθρωποι ντυμένοι με εθνικές φορεσιές. Έφτασα στο Crang, λιγότερο από τέσσερα μίλια από το Focsani, και η ουρά της στήλης δεν είχε φύγει ακόμη από το Focsani. Η γαμήλια τελετή έγινε σε εξέδρα, ειδικά κατασκευασμένη για αυτό το σκοπό. Ήταν παρόντες από 80.000 έως 100.000 άτομα. Μετά τη θρησκευτική τελετή χορέψαμε την ώρα και άλλους εθνικούς χορούς και η γιορτή συνεχίστηκε με γλέντι στο χορτάρι. Οι κάτοικοι της Φωτσάνης έφεραν προμήθειες για τους εαυτούς τους αλλά και για επισκέπτες εκτός πόλης.

Όλο το γλέντι γυρίστηκε με τη μεγάλη προβολή των εθνικών φορεσιών, στολισμένα βαγόνια, με τον χορό και τον ενθουσιασμό τους. Αρκετές εβδομάδες αργότερα, προβλήθηκε στους κινηματογράφους του Βουκουρεστίου, αλλά μόνο δύο φορές, επειδή το Υπουργείο Εσωτερικών κατέσχεσε την ταινία και μια εκτύπωση και τα έκαψε.

Το πάρτι τελείωσε το σούρουπο με ένα γενικό αίσθημα αδελφότητας και κινούμενων σχεδίων. Μαζί με τη γυναίκα μου και μερικούς συντρόφους έφυγα για το Baile Herculane εκείνο το βράδυ, όπου περάσαμε δύο εβδομάδες με μια οικογένεια παλιών φίλων, τους S. Martalog.

Ο Μότα, με τη σειρά του, πήγε στο Ιάσιο για να αρχίσει να σκάβει τα θεμέλια του Χριστιανικού Πολιτιστικού Σώματος σε γη που δώρισε ο μηχανικός Γκριγκόρε Μπεγιάν.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΒΑΠΤΙΣΗΣ ΣΤΟ ΤΣΙΟΡΑΣΤΗ

Στις 10 Αυγούστου, στο Ciorasti, κοντά στο Focsani, ήμουν νονός στη βάπτιση 100 μωρών που γεννήθηκαν αυτόν τον μήνα στην κομητεία Putna και γύρω από αυτήν. Η βάπτιση θα γινόταν στη Φωτσάνη. Αλλά η κυβέρνηση για να το αποτρέψει διέταξε μια κατάσταση πολιορκίας εκεί.
Αφού ξεπεράσαμε πολλά εμπόδια, υποχωρήσαμε στο Ciorasti, όπου καταφέραμε να πραγματοποιήσουμε τη βάπτιση των παιδιών στη σκιά των ξιφολόγχης.

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΡΓΑΣΙΕΣ

Επέστρεψα στο Ιάσιο για να δουλέψω μαζί με τους συντρόφους μου στην κατασκευή του Σπίτι μας. Επιδιώξαμε τόσο το παλιό σχέδιο κατασκευής όσο και το σχέδιο οργάνωσης της νεολαίας, που διακόπηκε από τη μοίρα για σχεδόν έναν ολόκληρο χρόνο.
Οι δωρεές άρχισαν να φτάνουν. Η οικογένεια Moruzzi των Dorohoi συνεισέφερε 100.000 lei. Ο στρατηγός Καντακουζίνο δώρισε τρία βαγόνια τσιμέντου. Οι Ρουμάνοι στην Αμερική, μέσω της εφημερίδας Libertatea ("Liberty") συνεισέφεραν περισσότερα από 400.000 λέι. Οι αγρότες από τα πιο απομακρυσμένα χωριά της Τρανσυλβανίας, της Μπουκοβίνας και της Βεσσαραβίας έστελναν μερικούς από τους πενιχρούς πόρους τους στο «Σπίτι στο Ιάσιο», όπως το αποκαλούσαν χαϊδευτικά.

Όλες αυτές οι συνεισφορές έφταναν λόγω της συμπάθειας που απολάμβανε το κίνημά μας εκείνη την εποχή σε όλα τα κοινωνικά στρώματα. Φωτογραφίες που έδειχναν πώς μαθητές και μαθητές έχτιζαν το δικό τους σπίτι προκάλεσαν μεγάλο ενθουσιασμό. Αυτό ήταν κάτι εντελώς νέο, που δεν είχε

έχουν δει στο παρελθόν στη χώρα μας ή στο εξωτερικό. Αυτή η δραστηριότητα / προκάλεσε τόση συμπάθεια στο Ιάσιο, που όταν οι εργασίες γραφείου έφευγαν από τη δουλειά στο τέλος της ημέρας, πήγαιναν στο εργοτάξιο, έβγαζαν τα παλτά τους και έπαιρναν το φτυάρι, την αξίνα ή το καρότσι από τσιμέντο. Μαθητές από το Κλουζ της Βεσσαραβίας και την Μπουκοβίνα του Βουκουρεστίου βρέθηκαν εκεί σε αυτό το είδος εργασίας. Αδελφότητες του σταυρού είχαν ήδη οργανωθεί σε πολλές πόλεις υπό την επίβλεψη του Μότα, έτσι νέοι μαθητές γυμνασίου ήρθαν από μακριά και πολλά στη δουλειά, επιστρέφοντας στο σπίτι μορφωμένοι στο πνεύμα μας.

Δύο χρόνια φοιτητικού αγώνα, ταραχής και ταλαιπωρίας, κοινά σε όλους τους νέους στη Ρουμανία, είχαν καταφέρει ένα μεγάλο θαύμα: την αποκατάσταση της πνευματικής ενότητας του έθνους που είχε απειληθεί από την αδυναμία της παλαιότερης γενιάς να συγχωνευθεί και να γίνει ένα με τη μεγάλη εθνική κοινότητα. Τώρα οι νέοι, προερχόμενοι από όλα τα μέρη της χώρας, εδραίωσαν και αγίαζαν αυτή την ενότητα ψυχής με τις κοινές τους προσπάθειες, στο σχολείο της εργασίας, για τον τόπο μας.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΟΥ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΕΝΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Αυτό το ρεύμα σε όλη τη χώρα ήταν τρομερό. Δεν νομίζω ότι τόσο ασυνήθιστο λαϊκό ρεύμα έχει υπάρξει στη χώρα πολλές φορές στο παρελθόν. Το πρωτάθλημα δεν πήγαινε καλά, λόγω έλλειψης οργάνωσης, έλλειψης σχεδίου δράσης. Υπήρχε, εξάλλου, ως αποτέλεσμα αυτού του μεγάλου ρεύματος, η απειλή ότι κάποια συμβιβαστικά και επικίνδυνα στοιχεία θα μπορούσαν να διεισδύσουν στο κίνημα. Ένα κίνημα δεν πεθαίνει ποτέ κάτω από τα χτυπήματα του εχθρού έξω, αλλά εξαιτίας των εχθρών μέσα, όπως κάθε ανθρώπινος οργανισμός. Συνήθως, μόνο περίπου ένας άνθρωπος στο εκατομμύριο πεθαίνει από εξωτερικές αιτίες (χτύπημα από τρένο ή αυτοκίνητο, πυροβολισμό μέχρι θανάτου, πνιγμό κ.λπ.). ο άνθρωπος υποκύπτει σε εσωτερικές τοξίνες, πεθαίνει από δηλητήριο.

Όπως ήταν, στον απόηχο των δοκιμών Vacaresti, Focsani και Turnul-Severin, όποιος επιθυμούσε μπορούσε να ενταχθεί στις τάξεις μας.
Μερικοί ενώθηκαν για να συμμετάσχουν σε απάτη: συλλογή συνδρομών, πώληση μπροσούρων, δανεισμός κ.λπ. Άλλοι, που είχαν ενωθεί ως πολιτικοί ορειβάτες, άρχισαν να μαλώνουν και να καταγγέλλουν ο ένας τον άλλον, ανταγωνιζόμενοι ο καθένας για την ηγετική θέση ή μια θέση στη Βουλή, κ.λπ. Αυτοί οι άνθρωποι παζαρεύονταν ασταμάτητα για κάθε οδηγία, ενεργώντας ο καθένας μόνος του. Άλλοι, έχοντας πάλι καλή πίστη στις τάξεις μας, απλά δεν μπόρεσαν να ενσωματωθούν στο πνεύμα μας.

Υπάρχουν πολλά πολύ καλά άτομα που διαθέτουν τέτοια ηθική δομή που απλά δεν μπορούν να συγχωνευθούν σε έναν οργανισμό σαν τον δικό μας και επομένως να θέτουν σε κίνδυνο την ίδια τους την ύπαρξη εκ των έσω. Μερικά είναι ενδιαφέροντα εκ γενετής. ό,τι ενώνουν το καταστρέφουν λέγοντας ιστορίες.
Κάποιοι άλλοι έχουν μια σταθερή ιδέα. πιστεύουν ειλικρινά ότι έχουν βρει το κλειδί για όλες τις λύσεις, προσπαθώντας να σας πείσουν για την αξία τους. Άλλοι είναι άρρωστοι, ταλαιπωρημένοι από το κακό της δημοσιογραφίας. Θέλουν, με κάθε κόστος, να είναι διευθυντές μιας εφημερίδας ή να δουν το όνομά τους να τυπώνεται στο τέλος μιας ιστορίας. Υπάρχουν και άλλοι που ενεργούν με τέτοιο τρόπο που, όπου κι αν πάνε, καταφέρνουν να συμβιβαστούν

όλος ο αγώνας και στην υπονόμευση της εμπιστοσύνης που απολάμβανε η οργάνωση εκεί.
Τέλος, υπάρχουν κάποιοι που πληρώνονται ειδικά για να επιδίδονται σε ίντριγκα, κατασκοπεία και θα θέσουν σε κίνδυνο κάθε ευγενή προσπάθεια του εθνικιστικού κινήματος.
Τι προσοχή, τι επιφυλακτικότητα, λοιπόν, πρέπει να ασκεί ο επικεφαλής ενός κινήματος με σεβασμό σε όσους επιθυμούν να έρθουν υπό την ηγεσία του! Πόσα πρέπει να κάνει για να τους εκπαιδεύσει και τι ακούραστη επίβλεψη πρέπει να ασκεί πάνω τους! Χωρίς αυτές τις προφυλάξεις, ένα κίνημα διακυβεύεται απελπιστικά.

Δυστυχώς, ο καθηγητής Cuza δεν γνώριζε τελείως αυτές τις επιταγές. Το σύνθημά του ήταν: «Οποιοσδήποτε μπορεί να ενταχθεί στη Λίγκα, αλλά μόνο όσοι μπορούν να μείνουν».

Και αυτή η στάση θα έφερνε μια πραγματική καταστροφή. Πράγματι, αρκετούς μήνες αργότερα, η Λίγκα έχει γίνει ένα χωνευτήρι ίντριγκας, μια πραγματική κόλαση.
Η πεποίθησή μου εκείνη την εποχή, την οποία κρατώ ακόμα και σήμερα, ήταν ότι μια οργάνωση δεν πρέπει να επιτρέπει την είσοδο «όποιος θέλει», αλλά μόνο αυτούς που «αξίζουν να συμμετάσχουν» και να τους επιτρέπει να παραμείνουν σε αυτήν μόνο - και μόνο όσο είναι - όρθιοι, σκληρά εργαζόμενοι, πειθαρχημένοι και πιστοί.
Εάν σημάδια γάγγραινας, όπως αυτά που αναφέρθηκαν παραπάνω, φαίνονται εμφανή σε έναν οργανισμό, θα πρέπει να απομονωθούν αμέσως και στη συνέχεια να αφαιρεθούν με περισσότερη ενέργεια. Διαφορετικά, η μόλυνση εξαπλώνεται σαν καρκίνος σε ολόκληρο τον οργανισμό της κίνησης και η αιτία χάνεται. Η αφοσιωμένη αποστολή και το μέλλον σας. είτε θα πεθάνει είτε θα μείνει μεταξύ ζωής και θανάτου, ανίκανος να καταφέρει τίποτα. Οι προσπάθειές μας να παρακινήσουμε τον καθηγητή Cuza να διορθώσει αυτή την κατάσταση απέτυχαν, γιατί αφενός αγνοούσε αυτές τις στοιχειώδεις αρχές για τη διεξαγωγή ενός κινήματος και αφετέρου γιατί οι ίντριγκες κατάφεραν να μας απομονώσουν και από αυτόν και , κατά συνέπεια, να παραλύσει κάθε επιρροή που θα μπορούσαμε να είχαμε πάνω του.

Εμείς οι Βακαρεστιανοί, συνειδητοποιώντας αυτό και βλέποντας τις απελπισμένες επιθέσεις, τα κύματα ίντριγκας που μας χτύπησαν, με σκοπό να μας χωρίσουν από τον καθηγητή Κούζα, πήγαμε στο σπίτι του, υποσχόμενοι πάλι πίστη σε αυτόν και ζητώντας του να μας εμπιστευτεί ότι θα κάναμε τα πάντα. στη δύναμή μας να διορθώσουμε την κατάσταση των πραγμάτων μέσα στο κίνημα. Η προσπάθειά μας αποδείχθηκε μάταιη, καθώς συνειδητοποίησε ότι βλέπαμε τα πράγματα με εντελώς διαφορετικό πρίσμα, τόσο όσον αφορά την οργάνωση και ένα σχέδιο δράσης, όσο και όσον αφορά το θεμελιώδες δόγμα του κινήματός μας. Ξεκινάμε από την ιδέα της ηθικής ουσίας του ανθρώπου, όχι ως αριθμητικό, εκλογικό ή δημοκρατικό ψηφίο. Αλλά ήταν πεπεισμένος ότι διατηρήσαμε αυτή την ιδέα επειδή ήμασταν θύματα κάποιων ραδιουργών.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ποιος ήταν υπεύθυνος για αυτήν την κατάσταση πραγμάτων; Ο αρχηγός φυσικά. Αυτό το κίνημα χρειάζεται έναν μεγάλο ηγέτη, όχι έναν λαμπρό δόγμα που να αγνοεί τα κύματα του κινήματος από κάτω. έναν επιβλητικό ηγέτη, για να κυριαρχεί και να ελέγχει το κίνημα.

Δεν μπορούν όλοι να καλύψουν αυτόν τον ρόλο. Χρειάζεται ένας επαγγελματίας, ένας άνθρωπος με έμφυτα προσόντα, κάποιος που ξέρει όχι μόνο τις αρχές οργάνωσης, αλλά και εξέλιξης και αγώνα. δεν αρκεί να είσαι ένας καταξιωμένος καθηγητής πανεπιστημίου για να είσαι επικεφαλής ενός τέτοιου κινήματος. Χρειάζεται εδώ ένας καλός τιμονιέρης, ένας επιδέξιος καπετάνιος να μας οδηγεί πάνω από τα κύματα, ένας άνθρωπος που γνωρίζει το νόμο και γνωρίζει το μυστικό μιας τέτοιας ηγεσίας. ποιος θα γνώριζε τους ανέμους και τα βάθη της θάλασσας, ποιος θα γνώριζε επικίνδυνους υφάλους, ποιος θα κρατούσε επιτέλους το τιμόνι με γερό χέρι.

Δεν αρκεί ότι ένας άνθρωπος που αποδεικνύει ότι η Τρανσυλβανία ανήκει στους Ρουμάνους έχει το δικαίωμα να αναλάβει τη διοίκηση των στρατευμάτων που βγαίνουν για να την κατακτήσουν. όπως και το γεγονός ότι μπορεί θεωρητικά να αποδείξει την ύπαρξη ενός εβραϊκού κινδύνου δεν αρκεί για να έχει το δικαίωμα να αναλάβει την ευθύνη ενός λαϊκού πολιτικού κινήματος που σκοπεύει να λύσει αυτό το πρόβλημα. Υπάρχουν δύο τελείως διαφορετικά επίπεδα δραστηριότητας εδώ, επίπεδα που απαιτούν εντελώς αντίθετες ικανότητες και προσόντα στα εμπλεκόμενα άτομα.

Μπορούμε να φανταστούμε το πρώτο επίπεδο πάνω από 1.000 μέτρα, Το πεδίο της θεωρίας, το αφηρημένο πεδίο των νόμων. Εκεί, ο θεωρητικός ασχολείται με την έρευνα της αλήθειας και της θεωρητικής διατύπωσής της. Ξεκινά από τη βάση των συγκεκριμένων πραγματικοτήτων, από την αρχή για να διατυπώσει νόμους εκεί στον δημιουργικό του τομέα.

Το άλλο επίπεδο είναι στη γη. Εδώ, ο άνθρωπος που είναι προικισμένος με ηγετικές ιδιότητες ασχολείται με την τέχνη της επιβολής της αλήθειας με τη βία. Φτάνει στα ύψη για να

Μηχανική μετάφραση από την Google

να είναι σε αρμονία με τους νόμους, αλλά ο τόπος εκπλήρωσής του είναι εδώ στο πεδίο της μάχης, στον τομέα της στρατηγικής και της τακτικής.

Το πρώτο δημιουργεί ιδανικά, σκιαγραφεί στόχους. ο τελευταίος τα εκτελεί, τα εκπληρώνει. Δυνάμει της φυσικής αρχής του καταμερισμού της εργασίας, οι εξαιρέσεις στις οποίες οι ιδιότητες αυτών των δύο λειτουργιών βρίσκονται σε ένα μόνο άτομο είναι εξαιρετικά σπάνιο.

Ο καθηγητής Cuza είναι πρώτα και κύρια θεωρητικός. Σε θεωρητικό επίπεδο λάμπει σαν ήλιος. Η δουλειά σας είναι η εξής:

α) Έρευνα και διατύπωση του δικαίου της αλήθειας της ιθαγένειας. σι) Ανακάλυψη και τέλεια αναγνώριση του εχθρού της εθνικότητας. ο Εβραίος. γ) Υποθέστε λύσεις στο εβραϊκό πρόβλημα.

Αυτό είναι όλο! Ωστόσο, αυτό είναι ένα κολοσσιαίο επίτευγμα. Γιατί, αν και όλα τα επιστημονικά στοιχεία είναι με το μέρος του, όλοι οι άνθρωποι της επιστήμης είναι εναντίον του, του επιτίθενται από όλες τις κατευθύνσεις και προσπαθούν να ανατρέψουν τις ανακαλύψεις του. Εκείνος όμως αντιστέκεται. Αυτό το πρώτο επίπεδο δεν απαιτεί τη χρήση ανδρών, ανθρώπινων δυνάμεων. Αντίθετα, ο άνδρας στο πρώτο αεροπλάνο αποφεύγει τους ανθρώπους. Όμως το δεύτερο σχέδιο απαιτεί, πρώτα απ' όλα, ανθρώπους. μόνο κανένας; Σίγουρα όχι! Αλλά οι άνθρωποι ο ηγέτης πρέπει να μεταμορφώσει σε ανθρώπινες δυνάμεις.

Αυτό σημαίνει:

1. Γνωρίζοντας πώς να τα οργανώσετε σύμφωνα με ορισμένες άκαμπτες αρχές.
2. Δώστε τους τεχνική και ηρωική παιδεία για να αυξήσουν τη δύναμή τους, μόνο και μόνο για να μεταμορφώσουν τους ανθρώπους σε ανθρώπινη δύναμη.
3. Οδηγήστε αυτές τις δυνάμεις, τώρα οργανωμένες και μορφωμένες, στο στρατηγικό και τακτικό πεδίο μάχης για να πολεμήσετε άλλες ανθρώπινες δυνάμεις, ή την ίδια τη φύση, προκειμένου να επιτύχετε έναν χρήσιμο στόχο.

Εάν ο δόγμα αναμένεται να κυριαρχήσει στην επιστήμη της έρευνας και της διατύπωσης της αλήθειας, ο ηγέτης ενός πολιτικού κινήματος αναμένεται να κυριαρχήσει στην επιστήμη και την τέχνη της οργάνωσης, της εκπαίδευσης και των ηγετικών ανδρών, ο καθηγητής Cuza, εξαιρετικός και αξεπέραστος στο προσκήνιο. , όταν απογοητεύτηκε το πρακτικό, αποδείχτηκε ανίδεος, αδέξιος, αφελής ως παιδί, ανίκανος τόσο να οργανώσει όσο και να εκπαιδεύσει τεχνικά και ηρωικά τους οπαδούς του, ανίκανος, με άλλα λόγια, να οδηγήσει τις ανθρώπινες δυνάμεις.

Ένας επιφανής άνθρωπος στο θεωρητικό επίπεδο δεν θα μπορέσει ποτέ να κερδίσει μια νίκη στο δεύτερο επίπεδο. Θα ηττηθεί ή, στην καλύτερη περίπτωση, θα είναι ικανοποιημένος με τις μικρές επιτυχίες που πέτυχαν για αυτόν οι γύρω του.

Ποια είναι τα χαρακτηριστικά πνευματικά γνωρίσματα που πρέπει να διαθέτει ο ηγέτης ενός πολιτικού κινήματος; Κατά τη γνώμη μου είναι: 1. Μια εσωτερική δύναμη έλξης. Δεν υπάρχουν ανεξάρτητοι και ελεύθεροι άνθρωποι στον κόσμο. ακριβώς όπως στο ηλιακό σύστημα κάθε αστέρι ακολουθεί τη δική του τροχιά στην οποία περιστρέφεται γύρω από μια μεγαλύτερη δύναμη έλξης, με τον ίδιο τρόπο οι άνθρωποι, ειδικά στον τομέα της πολιτικής δράσης, έλκονται προς μερικές ελκυστικές προσωπικότητες. Το ίδιο συμβαίνει και στη σφαίρα της σκέψης. Έξω είναι αυτοί που δεν θέλουν να δείξουν ενδιαφέρον ή να σκεφτούν.

Ένας ηγέτης πρέπει να έχει αυτή τη δύναμη έλξης. Μερικοί έχουν περισσότερα από δέκα άτομα, επομένως είναι ηγέτες μόνο για αυτούς. άλλα για ένα ολόκληρο χωριό, μια κομητεία. άλλοι σε μια ολόκληρη επαρχία, χώρα. και μερικά ακόμη και εκτός των συνόρων μιας και μόνο χώρας. Η ικανότητα ενός ατόμου να ηγείται περιορίζεται από την έκταση της εσωτερικής του δύναμης έλξης. Είναι ένα είδος μαγνητικής δύναμης που, αν δεν την κατέχει ένας άνθρωπος, τον καθιστά ανίκανο να οδηγήσει.

2. Ικανότητα αγάπης. Ένας ηγέτης πρέπει να αγαπά όλους τους συμπολεμιστές του. Η αγάπη τους πρέπει να διεισδύσει στις άκρες της κοινότητας ενός κινήματος.

3. Γνώση και αίσθηση οργάνωσης. Οι άνθρωποι που μπαίνουν στην τροχιά ενός κινήματος πρέπει να οργανωθούν.

4. Γνώση των ανθρώπων. Στην οργάνωση πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η αρχή του καταμερισμού της εργασίας, βάζοντας τον καθένα στη θέση του, σύμφωνα με τις ικανότητές του και αρνούμενος να δεχτεί αυτούς που τους λείπουν.

5. Η δύναμη να εκπαιδεύεις και να εμπνέεις τον ηρωισμό.

6. Κατακτήστε τους νόμους της ηγεσίας. Όταν ένας αρχηγός έχει ένα οργανωμένο και μορφωμένο στρατό, πρέπει να ξέρει πώς να τους οδηγήσει στο πολιτικό πεδίο μάχης για να ανταγωνιστεί τις άλλες δυνάμεις.

7. Αίσθηση του χρόνου. Ένα αφεντικό πρέπει να έχει μια ιδιαίτερη αίσθηση για να του λέει πότε να δώσει μια μάχη. Μια εσωτερική διαίσθηση πρέπει να σας πει: τώρα! Αυτό το λεπτό, όχι αργότερα, όχι νωρίτερα.

8. Θάρρος. Όταν ένας ηγέτης ακούει αυτή την εσωτερική εντολή, πρέπει να έχει το θάρρος να τραβήξει το σπαθί του.

9. Η συνείδηση των δίκαιων και ηθικών στόχων που επιδιώκονται με τίμια μέσα, εκτός από όλες τις αρετές ενός στρατιώτη που πρέπει να διαθέτει ένας ηγέτης, πνεύμα θυσίας, αντοχής, αφοσίωσης κ.λπ., θα πρέπει να εμψυχώνεται από ένα υψηλό πνεύμα ηθική, γιατί δεν υπάρχει διαρκής νίκη εάν δεν βασίζεται στη δικαιοσύνη και τη νομιμότητα.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

Στην πραγματικότητα, ο καθηγητής Cuza δεν ήταν υπεύθυνος για τη χαοτική κατάσταση στην οποία βρισκόταν η Λέγκα. Όταν αντιτάχθηκε στις οργανωτικές μας προσπάθειες, είχε, πιστεύω, καθαρή συνείδηση της θεωρητικής του ικανότητας και της έλλειψης ισχύος του στο πολιτικό επίπεδο. Εμείς ήμασταν υπεύθυνοι και ειδικά εγώ, γιατί τον αναγκάσαμε παρά τη θέλησή του να εμπλακεί σε μια ενέργεια στην οποία ήταν αδύναμος. Μάλιστα, απουσίαζε από όλα τα σημαντικά γεγονότα που έγιναν εκείνα τα δύο χρόνια των μαχών. Όλοι οι αγώνες που συγκλόνισαν ολόκληρη τη χώρα και ξεσήκωσαν τις ρουμανικές μάζες ξεκίνησαν χωρίς τη βοήθεια του καθηγητή Cuza. Σε καθένα από αυτά βοήθησε πολύ, σίγουρα, αλλά πάντα στο τέλος η πρωτοβουλία δεν του ανήκε.

Είχα κάνει λάθος. και καθώς δεν υπάρχει λάθος που να μην στραφεί αμέσως εναντίον αυτών που το διέπραξαν, το λάθος μου θα μας καταδιώξει και εμείς όπως στο κίνημα. Και αυτό θα συμβεί όταν ο καθηγητής Cuza, ανίκανος να μας καταλάβει, εργάζεται μόνος του, χωρίς την υποστήριξή μας.

Η φετινή χρονιά ήταν επίσης δύσκολη για εκείνον. Μετά από 30 χρόνια αφοσίωσης στο Πανεπιστήμιο του Ιασίου, η κυβέρνηση διέπραξε την πρωτοφανή αδικία να τον απομακρύνει από την καρέκλα του, όταν στη συνοπτική έρευνα που διεξήχθη κατηγορήθηκε για υποκίνηση των φοιτητών, ο καθηγητής Cuza απάντησε:

«Είμαι υποκινητής των εθνικών ενεργειών».

Μια ζωή μαχών και λαμπρή διδασκαλία στην υπηρεσία του ρουμανικού έθνους τερματίστηκε με μια τέτοια ανταμοιβή από την πλευρά του λαού με επικεφαλής τους Εβραίους πολιτικούς.

Σε αυτό το χαμηλό χτύπημα προστέθηκε και το γεγονός ότι, όντας μόνος του στο δρόμο, προκλήθηκε και χτυπήθηκε στο πρόσωπο από μια γροθιά Εβραίου. Όταν γινόταν γνωστό αυτό το εξωφρενικό τόλμημα, οι μαθητές πήγαιναν σε κάθε παμπ και χτυπούσαν κάθε Εβραίο που συναντούσαν με τον ίδιο τρόπο. Κατά τη διάρκεια αυτής της διαδήλωσης συνελήφθησαν δέκα φοιτητές, μεταξύ των οποίων οι Μότα και Λούλιαν Σάρμπου, οι οποίοι καταδικάστηκαν σε φυλάκιση ενός μήνα. Υπηρέτησαν στο Γαλατά. Ο Urziceanu, ένας φοιτητής, πυροβόλησε αρκετές φορές κατά του ύποπτου ηθικού υποκινητή της ζημιογόνου πράξης βίας.

ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ, ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ
Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

Στις 23 Σεπτεμβρίου 1925 βάλαμε τον ακρογωνιαίο λίθο του φοιτητικού μας σπιτιού. Οι τοίχοι ήταν περίπου ένα μέτρο ύψος όταν, έχοντας δώσει στο εθνικιστικό μας κίνημα ό,τι μπορούσα στην ηλικία μου, θεώρησα ότι ήταν σκόπιμο να επιστρέψω στο εξωτερικό για να ολοκληρώσω την εκπαίδευσή μου, πολύ περισσότερο που η υγεία μου δεν ήταν σε πολύ καλή κατάσταση. από τις δύσκολες δοκιμασίες από τις οποίες είχα περάσει, με ώθησε σε αυτήν την απόφαση και από το γεγονός ότι ένιωθα κάπως απομονωμένος στις απόψεις μου για την οργάνωση της Λίγκας και τα σχέδια μάχης. έλεγα στον εαυτό μου. «Είναι πιθανό να κάνω λάθος και θα ήταν καλύτερα να μην διαταραχθεί η ανάπτυξη μιας άποψης που μπορεί τελικά να αποδειχθεί καλή», ειδικά αν λάβουμε υπόψη το γεγονός ότι τον τελευταίο καιρό η Λίγκα έχει αποκτήσει Νέα δύναμη (1) με την ένταξη στη «Ρουμανική Δράση», με επικεφαλής τον καθηγητή Catuneanu, ο οποίος έφερε στο πλευρό μας επιφανείς διανοούμενους της Τρανσυλβανίας όπως ο Valer Pop και ο πατέρας Titus Malai. και (2) ενώνουμε τις δυνάμεις μας με την «The National Fascia», έναν μικρότερο αλλά υγιή οργανισμό. Ας ελπίσουμε ότι οι αθώες ελλείψεις της ηγεσίας Leakue θα διορθωθούν τώρα με την παρουσία τόσων ανδρών της ελίτ, μεταξύ των οποίων θα μπορούσε κανείς να συγκαταλεγεί: ο δικηγόρος μας Paul Iliescu από το Βουκουρέστι με αξιοσημείωτο ακόλουθους διανοουμένων. Ο στρατηγός Μακριντέσκου, επικεφαλής μιας άλλης ελίτ ομάδας από το Focsani. ο διακεκριμένος καθηγητής κοινωνιολογίας στο Πανεπιστήμιο του Cernauti, ένας παλιός εθνικιστής, Traian Braileanu. και τον διακεκριμένο καθηγητή παιδαγωγικής Ion Gavanescul, από το Πανεπιστήμιο του Ιασίου, που μέχρι τώρα δεν είχε ενταχθεί στο κίνημά μας, αν και είχε κηρύξει την εθνική ιδέα σε όλη του τη ζωή στην έδρα της παιδαγωγικής του.

Μαζί μας ήταν και ο λόγιος καθηγητής Φυσιολογίας Nicolae Paulescu του Πανεπιστημίου του Βουκουρεστίου, ένας απαράμιλλος ειδικός στους εβραιομασονικούς χειρισμούς, που φώτισαν το εθνικό κίνημα στην πρωτεύουσα.

Αυτές οι προσωπικότητες που τίμησαν το κίνημά μας και του έδωσαν αξεπέραστο κύρος, ενώθηκαν με την πολύτιμη βοήθεια της Libertatea («Ελευθερία»), της πιο πολυδιαβασμένης και εκτιμημένης δημοφιλής ρουμανικής εφημερίδας, που εκδόθηκε από τον πατέρα Μότα.

Ο σύντροφός μου ο Μότα - γιος του πατέρα Μότα - που αποβλήθηκε από το Πανεπιστήμιο του Κλουζ, ακόμη δευτεροετής φοιτητής, είχε αποφασίσει να πάει στο εξωτερικό μαζί μου για να τελειώσει τις νομικές του σπουδές.

Συμφωνήσαμε και οι δύο να πάμε στη Γαλλία σε μια από τις μικρότερες πόλεις.
Επιλέξαμε τη Γκρενόμπλ. Κέρδισα 60.000 λέι από τις πωλήσεις του φυλλαδίου μου Γράμματα από έναν κολλημένο φοιτητή και από δώρα γάμου. Η Μότα είχε μηνιαία βοήθεια από το σπίτι.

Αφού αποχαιρετήσουμε τις οικογένειές μας πίσω στο σπίτι, αποδίδουμε τα σέβη μας στον καθηγητή Cuza και τους συντρόφους μας. Στη συνέχεια ανεβαίνουμε στο βουνό Rarau στο ερημητήριο για να προσευχηθούμε και να ξεκινήσουμε το ταξίδι μας. Η γυναίκα μου και εγώ φύγαμε πρώτοι. Ο Μότα ακολούθησε δύο εβδομάδες αργότερα. Μετά από ένα μακρύ ταξίδι από την Τσεχοσλοβακία και τη Γερμανία, που ακολούθησε αρκετές μέρες στο Βερολίνο και την Ιένα, μπήκαμε στη Γαλλία και σταματήσαμε στο Στρασβούργο. Αυτό που με εξέπληξε πολύ ήταν το γεγονός ότι αυτή η πόλη, αντίθετα με όλες μου τις προσδοκίες, είχε μετατραπεί σε μια πραγματική φωλιά σφηκών για εβραϊκή μόλυνση. Κατεβαίνοντας από το τρένο περίμενα να δω ανθρώπους της Γαλλικής φυλής που με την απαράμιλλη γενναιότητά τους σημάδεψαν τους αιώνες της ιστορίας.

Αντίθετα, είδα τον αγκιστρωτή, διψασμένο για κέρδη Εβραίο που με τράβηξε από το μανίκι στο μαγαζί του ή στο εστιατόριό του, ενώ τα περισσότερα εστιατόρια γύρω από το σιδηροδρομικό σταθμό διοικούνται από αυτούς. Στη Γαλλία του αφομοιωμένου Εβραίου, όλα ήταν κοσέρ. Περπατούσαμε στο ένα εστιατόριο μετά το άλλο για να βρούμε έναν Χριστιανό, αλλά σε καθένα είδαμε μια πινακίδα στα Γίντις: «Κοσέρ Φαγητό». Τελικά βρήκαμε ένα γαλλικό εστιατόριο όπου φάγαμε. Δεν βρήκαμε διαφορά μεταξύ των Εβραίων Ταργκούλι-Κουκουλούι και του Στρασβούργου. την ίδια φιγούρα, τους ίδιους τρόπους και ορολογία. τα ίδια σατανικά μάτια στα οποία κανείς διαβάζει και ανακαλύπτει, κάτω από το ευγενικό βλέμμα, την προθυμία για παιχνίδι.

ΣΤΗ ΓΚΡΕΝΟΜΠΛΗ

Άλλη μια νύχτα ταξιδιού και φτάνουμε στη Γκρενόμπλ το πρωί. Τι θαύματα άνοιξαν τα μάτια μας! Τι σκηνικό! Μια πόλη που βρισκόταν πριν από πολύ καιρό στους πρόποδες των Άλπεων. Ένας τεράστιος ογκόλιθος έπεσε προς το κέντρο της πόλης σαν να επρόκειτο να το κόψει στα δύο. Γκρι, στιβαρό και τολμηρό, δέσποζε στα σπίτια, που, αν και πολυώροφα, έμοιαζαν με μικρές μυρμηγκοφωλιές σε αντίθεση. Πιο μακριά, αλλά και κοντά στην πόλη, υπήρχε ένα άλλο βουνό γεμάτο παλιές οχυρώσεις, χαρακώματα και στηθαία, που είχε μετατραπεί σε ένα απέραντο φρούριο.
Στο βάθος, στο βάθος, πάνω απ' όλα, λευκό σαν τιμή, το χιόνι έλαμπε χειμώνα καλοκαίρι στις επιβλητικές ογκώδεις Άλπεις.

Εντυπωσιασμένος από αυτό που είδαμε και περπατώντας σαν μέσα από ένα μαγεμένο κάστρο σε κάποια ιστορία, είπα στον εαυτό μου: «Αυτή είναι η πόλη της γενναιότητας». Και σίγουρα, καθώς συνέχισα να περπατάω, ήμουν σίγουρος ότι είχα δίκιο, γιατί σταμάτησα μπροστά σε ένα άγαλμα που διάβασα. «Bayard, chevalier sans peur etsans reproche». Ο Bayard ήταν ένας μεγάλος επικός πολεμιστής του 15ου αιώνα, ο οποίος, μετά από μια ζωή μαχών, τραυματίστηκε θανάσιμα και βρισκόταν σε αγωνία, κρατώντας το σπαθί του που η λαβή του μεταμορφώθηκε τώρα σε σταυρό από τον οποίο έλαβε ο γενναίος γέρος την ώρα του θανάτου του. , η τελευταία ευλογία .
Νοικιάζουμε ένα δωμάτιο στην παλιά Γκρενόμπλ. Υπάρχει επίσης μια νέα και σύγχρονη Γκρενόμπλ.
Αλλά μας αρέσει περισσότερο το παλιό τμήμα. Ο Μότα έφτασε λίγο αργότερα. Εγγραφόμαστε στο πανεπιστήμιο. Αυτός, για το πτυχίο του στη Νομική? Εγώ, ως υποψήφιος διδάκτορας στα οικονομικά. Άρχισα να κάνω έλεγχο σε μαθήματα πρωτοετής και δευτεροετής, αλλά δεν καταλάβαινα τίποτα. Αυτά ήταν τα πρώτα μαθήματα. Μπορούσα να ξεχωρίσω μόνο μεμονωμένες λέξεις.
Ωστόσο, καθώς συνέχισα με επιμονή να παρακολουθώ αυτά τα μαθήματα, γύρω στα Χριστούγεννα άρχισα να καταλαβαίνω πολύ καλά τις διαλέξεις. Υπήρχαν μόνο οκτώ υποψήφιοι διδάκτορες, γι' αυτό και αυτές οι τάξεις ανέπτυξαν έναν οικογενειακό χαρακτήρα στενού δεσμού μεταξύ φοιτητή και καθηγητή.
Οι καθηγητές, εξαιρετικά ευσυνείδητοι, μόνο δίδασκαν, δεν πολιτικοποίησαν ούτε αυτοί.

Τα γεύματα για τους τρεις μας ετοίμασε η γυναίκα μου. Τις διακοπές άρχισα να κάνω μικρές εκδρομές στην πόλη. Μου έκαναν εντύπωση τα ερείπια του κάστρου και οι αρχαίοι πύργοι. Θα θέλατε να μάθετε ποιος έζησε σε αυτά τα αρχαία; Πρέπει να έχουν ξεχαστεί από όλους. Άσε με να τους επισκεφτώ. Μπήκα σε αυτά τα ερείπια και στάθηκα εκεί για ώρες σε αδιατάρακτη σιωπή, μιλώντας με τους νεκρούς. Επισκέφτηκα μια μικρή εκκλησία στα περίχωρα της πόλης, που χρονολογείται από τον 4ο αιώνα, την εκκλησία του São Lourenço, και προς έκπληξή μου, είδα πάνω από πενήντα σβάστικες στο γαλαζωπό της ταβάνι. Στην πόλη, στο κτίριο του Δημαρχείου, στο Μέγαρο της Δικαιοσύνης και σε άλλα ιδρύματα, μπορούσε κανείς να δει το μασονικό αστέρι, το σύμβολο του απόλυτου ελέγχου αυτής της εβραϊκής ύδρας πάνω στη Γαλλία, έτσι αποσύρθηκα στην παλιά συνοικία της Γκρενόμπλ, όπου οι εκκλησίες με τους σταυρούς τους έχουν σκοτεινιάσει από τον χρόνο και τη λήθη. Γύρισα την πλάτη μου στους σύγχρονους κινηματογράφους, τα θέατρα και τα καφέ, βρίσκοντας διασκέδαση ανάμεσα στα ερείπια όπου υποψιαζόμουν ότι μπορεί να ζούσε ο Bayard. Βούλιαξα στο παρελθόν όπου, προς μεγάλη μου ευτυχία, έζησα στην ιστορική Γαλλία, στη χριστιανική Γαλλία, στην εθνικιστική Γαλλία, όχι στην ιουδαιομασονική, αθεϊστική και κοσμοπολίτικη Γαλλία, αλλά στο Bayard! Όχι στη Γαλλία του Leon Blum! Η πλατεία «Marche des puces», όπως την αποκαλούσαν οι Γάλλοι, ήταν γεμάτη Εβραίους, γεγονός που εξηγούσε το όνομά της. Μάλιστα και στο πανεπιστήμιο κυριαρχούσαν αυτοί. Εδώ φοιτούσαν 50 Εβραίοι φοιτητές από τη Ρουμανία, εκτός από τους πέντε Ρουμάνους. Επισκέφτηκα επίσης το πρώην μοναστήρι, «Grande Chartreuse», του οποίου οι 1.000 μοναχοί εκδιώχθηκαν από την άθεη κυβέρνηση. Σε πολλές εικόνες μπορούσα να δω ακόμα τα σημάδια από πέτρες που πετάχτηκαν

από το πλήθος κατά τη Γαλλική Επανάσταση (1789), όταν ακρωτηρίασαν την εικόνα του Θεού.

Δεν άργησε να μας κυριεύσει υλικές ανησυχίες. Τα μετρητά μου είχαν εξαντληθεί και δεν περίμενα τίποτα πίσω στο σπίτι. Παρ' όλες τις μεγάλες οικονομίες, δεν μπορέσαμε να διαχειριστούμε μόνος αυτό που έλαβε ο Μότα.

Περάσαμε πολλές ώρες σκεπτόμενοι πώς θα μπορούσαμε να κερδίσουμε κάποια χρήματα χωρίς να διαταράξουμε τα προγράμματα των μαθημάτων μας. Συνειδητοποιώντας ότι το κέντημα εκτιμάται και πληρώνεται καλά στη Γαλλία, αποφασίσαμε να μάθουμε κέντημα από τη γυναίκα μου και μετά να προσπαθήσουμε να πουλήσουμε αυτό το ρουμανικό κέντημα. Μάθαμε αυτό το εμπόριο μέσα σε αρκετές εβδομάδες. Κεντούσαμε στον ελεύθερο χρόνο μας, είχαμε τα δικά μας

προϊόντα που εμφανίζονται στη βιτρίνα και, προσθέτοντας τα λίγα που κερδίσαμε με αυτόν τον τρόπο σε αυτά που λάμβανε η Mota από το σπίτι, καταφέραμε να ζήσουμε πολύ σεμνά.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΣΤΙΑ
ΜΑΪΟΣ 1926

Την εποχή του Πάσχα, επιστολές και εφημερίδες από το σπίτι που λαμβάναμε τακτικά έφερναν νέα για την πτώση των Φιλελευθέρων από την εξουσία και την έλευση του στρατηγού Αβερέσκου.
Οι νέες γενικές εκλογές έπρεπε να διεξαχθούν στα μέσα Μαΐου. Για τη Λίγκα, αυτή ήταν η ευκαιρία να εμπλακεί σε μια μεγάλη μάχη για πρώτη φορά. Έλεγα στον εαυτό μου, "Πρέπει να γυρίσω σπίτι για να συμμετάσχω σε αυτόν τον αγώνα. Και μετά να επιστρέψω στο σχολείο."
Έγραψα στον καθηγητή Cuza, ζητώντας χρήματα για το εισιτήριο. Χωρίς να λάβω απάντηση, έγραψα στον κ. Hristache Solomon στο Focsani. Μου έστειλε 10.000 λέι, από τα οποία άφησα ένα μέρος στη γυναίκα μου. Με τα υπόλοιπα, πήγα σπίτι.
Έφτασα στο Βουκουρέστι γύρω στις αρχές Μαΐου, κατά τη διάρκεια ολόκληρης της προεκλογικής εκστρατείας. Πήγα αμέσως στον καθηγητή Cuza που δεν φαινόταν πολύ χαρούμενος που με είδε εκεί, λέγοντάς μου ότι δεν χρειαζόταν να έρθω γιατί το κίνημα μπορούσε να πάει καλά ακόμα και χωρίς μου.
Με πονούσε λίγο, αλλά δεν θύμωσα. Δεν υπάρχει θέση σε μια πολιτική οργάνωση για ένα μέλος που εκνευρίζεται με την επίπληξη του αρχηγού.
Η προειδοποίηση μπορεί να είναι δικαιολογημένη ή όχι, αλλά ποτέ δεν πρέπει να θυμώνει κανείς, αυτή είναι η αρχή που πρέπει να καθοδηγεί έναν άνδρα σε κάθε οργανισμό.

Στη συνέχεια, έφυγα για την πόλη Dorohoi για να βοηθήσω τον καθηγητή Sumuleanu. Από εκεί πήγα σε άλλες κομητείες, Campul-Lung, Iasi, Braila κ.λπ. Εν τω μεταξύ, λόγω μιας επιστολής που έλαβα από τον καθηγητή Paulescu και με την επιμονή του στρατηγού Macridescu, αποφάσισα να θέσω υποψηφιότητα στο Focsani. Εκεί βρέθηκα, στην πιο αποκρουστική και ανεπιθύμητη για μένα κατάσταση: βγήκα να ζητιανεύω ψήφους για μένα. Οπου? Ανάμεσα στα πλήθη, τα οποία, την ώρα που θα έπρεπε να είχαν εμπνευστεί από τα πιο ιερά συναισθήματα - για τα οποία διακυβευόταν η χώρα τους και το μέλλον της - μένουν έκπληκτοι από τα ποτά που προσφέρουν άφθονα οι εκλογικοί παράγοντες και διακατέχονται από τους πάθη που εξαπολύει το κακό πνεύμα των πολιτικών. Εκείνες τις στιγμές, κατά τη διάρκεια της γαλήνιας και καθαρής ζωής στα χωριά, οι παλίρροιες της πολιτικής διαφθοράς εξαντλούνται.

Αυτή η κόλαση απλώνεται σε όλη τη χώρα και από αυτήν αναδύεται η επόμενη ηγεσία της χώρας για ένα, δύο, τρία ή τέσσερα χρόνια. είναι

από αυτό το σωρό σήψης ότι η δημοκρατία - «ιερή», δημοκρατία - παράγει την ηγεσία μιας χώρας!

Έφτασα στο Focsani, που ήταν υπό πολιορκία από τα βαφτίσια του Ciorasti. για να συνεχίσω την εκστρατεία, χρειαζόταν ένα ελεύθερο πέρασμα, που είχε εκδοθεί από τον διοικητή της φρουράς, το οποίο ζήτησα και έλαβα. Γύρω στις 10 το πρωί, συνοδευόμενοι από τον κ. Hristache Solomon και άλλους, φύγαμε με δύο αυτοκίνητα. Όμως, 500 μέτρα έξω από την πόλη, βρίσκουμε ένα οδόφραγμα από δύο βαγόνια τοποθετημένα στην άλλη πλευρά του δρόμου, με αρκετούς αστυνομικούς κοντά.

Σταματήσαμε, μας πλησίασαν οι χωροφύλακες και είπαν ότι δεν επιτρέπεται να περάσουμε. Έδωσα τη διαταγή του στρατηγού και τους την έδειξα. Το διάβασαν και είπαν: «Ακόμα κι έτσι δεν μπορείς να περάσεις».

Διέταξα τους συντρόφους μου να ανοίξουν το δρόμο. Μετά από μια σύντομη συμπλοκή, ο δρόμος ήταν βατός. Τα αυτοκίνητα άρχισαν να κινούνται αργά. Οι χωροφύλακες, αρκετά μέτρα πίσω μας, γονάτισαν, πήραν στόχο και άρχισαν να πυροβολούν. Είπα:

«Συνέχισε να κινείσαι, πυροβολούν στον αέρα».
Μια σφαίρα χτύπησε έναν προφυλακτήρα. άλλος, κοντά μας. Συνεχίσαμε να οδηγούμε. Μας σταμάτησαν όμως δύο σφαίρες, η μία τρύπησε τη δεξαμενή βενζίνης, η δεύτερη ένα λάστιχο.
Δεν μπορούσαμε να συνεχίσουμε να οδηγούμε. Κατεβήκαμε και περπατήσαμε πίσω. Για άλλη μια φορά, πήγαμε στον στρατηγό που μας εξέδωσε την άδεια διέλευσης και αναφέραμε τι είχε συμβεί, παρών και ο στρατηγός Μακριντέσκου. Μου απάντησε: "Είσαι ελεύθερος να ταξιδέψεις. Διέταξα να μην σε σταματήσει κανείς. Ίσως να ήταν οι διοικητικές αρχές". Από εκεί πήγαμε στο

Δημαρχείο μαζί με τον στρατηγό Μακριντέσκου. Ο δήμαρχος της κομητείας ήταν ο Νιτουλέσκου, ένας τραχύς και άξεστος άνθρωπος. Πολύ ήρεμα, μπήκαμε στο γραφείο του. Ο στρατηγός Μακριντέσκου ανέφερε τα γεγονότα. Όμως ο δήμαρχος από την πρώτη στιγμή μας φέρθηκε πολύ αγενώς. Προχώρησε σε μια ατελείωτη ομιλία από την υψηλή θέση του.

«Κύριοι, τα υψηλότερα συμφέροντα του κράτους απαιτούν...»

"Υπάρχουν νόμοι σε αυτή τη χώρα· είμαστε εντός των νόμων. Έχουμε το δικαίωμα..."
Εν. Ο Μακριντέσκου προσπαθεί να εξηγήσει. Όμως ο δήμαρχος συνέχισε: «Η καταμέτρηση απαιτεί αυτές τις δύσκολες στιγμές...»
Ο στρατηγός Μακριντέσκου προσπάθησε ξανά να εξηγήσει. Ο αρμόδιος δήμαρχος: «Η βούληση της χώρας είναι...»
«Ακούστε εδώ, κύριε δήμαρχε», τον διέκοψα αρκετά αναστατωμένος. "Βλέπω ότι δεν θέλετε να καταλάβετε εύλογες συζητήσεις. Αύριο το πρωί θα ξεκινήσω την εκστρατεία και αν οι χωροφύλακες πυροβολήσουν ξανά εναντίον μας, θα επιστρέψω εδώ στο γραφείο σας και θα σας πυροβολήσω."

Και χωρίς να περιμένω απάντηση, γύρισα, αφήνοντας τους άλλους πίσω. Αρκετές ώρες αργότερα, με κάλεσαν στο Πολεμικό Συμβούλιο. Πήγα. Ένας βασιλικός επίτροπος* με ανέκρινε. Είπα εγγράφως τι ακριβώς συνέβη. Με συνέλαβαν. Και είπα, "Λοιπόν, κύριοι, δεν κάνετε τίποτα σε αυτούς που με πυροβόλησαν, αλλά εγώ που μόλις είπα ότι θα το κάνω, συλλαμβάνετε!"

Έτσι, ήμουν πάλι εκεί, σε έναν στρατώνα συντάγματος που κρατούσα δωμάτιο. Τρεις μέρες αργότερα με κάλεσε ο στρατηγός. Ένας αξιωματικός με οδήγησε στο γραφείο του.

«Κύριε Codreanu, πρέπει να φύγετε από την πόλη Focsani».
«Κύριε, είμαι υποψήφιος εδώ, η διαταγή σας να φύγω είναι παράνομη.
Φυσικά, δεν πρόκειται να εναντιωθώ σε αυτό το μέτρο γιατί δεν μπορώ να το κάνω αυτό, αλλά σας ζητώ να μου δώσετε αυτή την εντολή γραπτώς.» «Δεν μπορώ να το γράψω».

«Τότε θα πάω στο Βουκουρέστι για να παραπονεθώ για αυτή τη μεταχείριση».
Ο στρατηγός με απελευθέρωσε με τον τιμητικό μου λόγο ότι θα έφευγα με το πρώτο τρένο. Και έφυγα για το Βουκουρέστι με το πρώτο τρένο.
Την επόμενη μέρα, παρουσιάστηκα στον κ. Οκταβιανό Γκόγκα, Υπουργό Εσωτερικών, ο οποίος με υποδέχθηκε καλά. Του είπα τι μου συνέβη και ζήτησα δικαιοσύνη. Μου υποσχέθηκε ότι θα στείλει διοικητικό επιθεωρητή να ερευνήσει την υπόθεση και μου ζήτησε να έρθω να τον ξαναδώ την επόμενη μέρα. Η ρθα. Με ανέβαλε για την επόμενη μέρα.
Καθώς όμως ο χρόνος τελείωνε και η ημέρα των εκλογών πλησίαζε, την τέταρτη μέρα έφυγα.

Πάλι πήρα άδεια δωρεάν διέλευσης από τον στρατηγό και πάλι ξεκινήσαμε να οδηγούμε. Έμειναν μόνο δύο μέρες για τις εκλογές. Φτάσαμε στο πρώτο χωριό όπου ήταν συγκεντρωμένοι λίγοι χωρικοί όπως την παραμονή κάθε εκλογής, αλλά έδειχναν τρομαγμένοι από τον γενικό τρόμο που επικρατούσε. Εμφανίστηκαν οι χωροφύλακες: "Επιτρέπεται να μιλήσετε με αυτούς τους ανθρώπους, αλλά μόνο για ένα λεπτό. Αυτή είναι η εντολή μας!"

Μίλησα για ένα λεπτό και μετά συνεχίσαμε. Το ίδιο ήταν σε όλα τα άλλα χωριά για ένα λεπτό στο καθένα. Κακή δικαιοσύνη και νομιμότητα σε αυτή τη χώρα! Σε έναν δίνεται το προνόμιο της ψήφου, ένας άλλος καλείται να ασκήσει αυτό το προνόμιο. αν δεν παρουσιαστείς να ψηφίσεις, σου επιβάλλεται πρόστιμο και αν παρουσιαστείς για να ψηφίσεις, ηττήθηκες. Οι Ρουμάνοι πολιτικοί, είτε είναι φιλελεύθεροι, είτε υποστηρικτές του Αβερέσκου, είτε εθνικοί αγρότες, είναι απλώς ένα μάτσο τυράννων που βρίσκονται πίσω από συνθήματα

* Αξιωματικός του στρατού που, στη ρουμανική στρατιωτική δικαιοσύνη, παίζει το ρόλο του δικαστή ή ανακριτής στο Πολεμικό Συμβούλιο. (Τρ.)

όπως: «Νομιμότητα», «Ελευθερία», «Τα δικαιώματα του ανθρώπου», χωρίς ντροπή και χωρίς φόβο ποδοπατώντας μια ολόκληρη χώρα με όλους τους νόμους, όλες τις ελευθερίες και

Μηχανική Μετάφραση από την Google

όλα τα δικαιώματά σας. Ποιος πιθανός πόρος απομένει, αναρωτιέμαι, για το μέλλον;

Την ημέρα των εκλογών, οι αντιπρόσωποί μας ξυλοκοπήθηκαν, αιμόφυρτοι και δεν μπόρεσαν να φτάσουν στα εκλογικά κέντρα. ολόκληρα χωριά δεν μπορούσαν να πλησιάσουν τα εκλογικά τμήματα. Αποτέλεσμα: Έχασα, αλλά στην πόλη Focsani κέρδισα όλα τα πολιτικά κόμματα.

«Δεν πειράζει», είπα στον εαυτό μου. «Αν είχα κερδίσει, θα είχε διακόψει τα σχέδιά μου να συνεχίσω τις σπουδές μου». Δύο μέρες αργότερα έμαθα, προς μεγάλη μου χαρά, τα αποτελέσματα των εκλογών σε όλη τη χώρα. Η Λέγκα πρόσθεσε 120.000 ψήφους και έστειλε δέκα βουλευτές στο Κοινοβούλιο: τους καθηγητές Cuza και Gavanescul de Iasi. Καθηγητής Sumuleanu του Dorohoi. ο πατέρας μου από το Radauti? Paul Iliescu του Campul-Lung;

Καθηγητής Calan της Suceava; γιατρός Haralamb Vasiliu από Μποτοσάνη· Valer Pop de Satu-Mare; μηχανικός Misu Florescu, από την Piatra-Neatnt. και luniu Lecca de Bacau.
Πραγματικά, ένα επίλεκτο σώμα ανδρών εξελέγη για να τιμήσει το εθνικιστικό κίνημα, ανθρώπους στους οποίους ο λαός κοίταξε με απεριόριστη αγάπη και ζωντανές ελπίδες. Αυτές οι 120.000 ψήφοι αντιπροσώπευαν τους καλύτερους και πιο αγνούς του ρουμανικού έθνους. Οι ψηφοφόροι έχουν ξεπεράσει όλες τις απειλές, όλους τους πειρασμούς, όλα τα εμπόδια για να φτάσουν στις κάλπες. Αλλά αυτοί που δεν μπορούσαν να τους φτάσουν ήταν πάρα πολλοί - περισσότεροι από αυτούς που τα κατάφεραν. Υπήρχαν τουλάχιστον άλλες 120.000 ψήφοι που διακόπηκαν ή κλάπηκαν από την κάλπη.

Επέστρεψα στη Γαλλία ικανοποιημένος με τα αποτελέσματα, αλλά ανησυχούσα συνεχώς για το εξής ερώτημα: Πώς θα μπορούσαμε να κερδίσουμε εάν όλες οι κυβερνήσεις διεξήγαγαν εκλογές με αυτόν τον τρόπο, χρησιμοποιώντας τη διαφθορά, την κλοπή και την κρατική βία ενάντια στη λαϊκή βούληση;

ΣΤΙΣ ΑΛΠΕΣ

Φτάνοντας στη Γαλλία, ήταν πολύ αργά για να δώσω τις εξετάσεις του Ιουνίου.
Αντιμετώπιζα ένα σοβαρό πρόβλημα. Ο Μότα θα έπρεπε να επιστρέψει στο σπίτι του για να κάνει τη στρατιωτική του θητεία το φθινόπωρο. Πώς θα ζούσαμε αν το κέντημα μας έφτανε μετά βίας για ένα άτομο, πόσο μάλλον για δύο ψυχές... Προσπάθησα να βρω δουλειά στην πόλη, οτιδήποτε.
Αδύνατο. Σκέφτηκα λοιπόν ότι ίσως στην εξοχή, κοντά στην πόλη, να πάρω κάτι. Μαζί με τον Μότα πήγα σε διαφορετικές κατευθύνσεις αναζητώντας δουλειά. αλλά το βράδυ επιστρέψαμε χωρίς επιτυχία. Μια μέρα πήραμε το τραμ στο Uriage-les-Bains περίπου έξι μίλια από τη Γκρενόμπλ (εκεί, τα τραμ τρέχουν όχι μόνο στις πόλεις αλλά και έξω για έως και 12 μίλια προς όλες τις κατευθύνσεις, καθώς υπάρχει άφθονη ηλεκτρική ενέργεια που παράγεται από τους καταρράκτες στα βουνά).

Από το Uriage ακολουθούμε μερικά μονοπάτια προς το βουνό. Περίπου μισή ώρα αργότερα φτάνουμε στο Saint Martin, ένα αρκετά μεγάλο χωριό με καλοστρωμένο δρόμο, καλοδιατηρημένα πέτρινα σπίτια, αρκετές αποθήκες και μια όμορφη ψηλή εκκλησία. Αλλά περάσαμε. Μετά από άλλη μια ώρα περπάτημα, σκαρφαλώνοντας συνεχώς στην ιδρωμένη ζέστη, φτάσαμε σε ένα μικρό χωριό, το Pinet-d'Uriage.

Ήμασταν σε υψόμετρο περίπου 2600-2700 πόδια. Από πάνω μας οι Άλπεις πρόσφεραν μια αξιοθαύμαστη προοπτική στα μάτια μας, καθώς ήταν καλυμμένες με χιόνι. φαινόταν ότι το χιόνι ξεκίνησε λίγα μίλια από εκεί που ήμασταν. Στα αριστερά μας, προς το Chateau de Vizille, απλώθηκε μια όμορφη κοιλάδα. προς Γκρενόμπλ στα δεξιά μας ένα άλλο. και κατά μήκος της κοιλάδας ο πλακόστρωτος δρόμος που έπληξε έλαμπε σαν το νερό ενός ηλιόλουστου ποταμού.

Στα χωράφια βλέπαμε ανθρώπους να δουλεύουν. Αναρωτιόμασταν πώς εκεί, στην πλαγιά του βουνού, λίγα μίλια από τα αέναα χιόνια, το σιτάρι θα μπορούσε να ψηλώσει όσο ένας άνθρωπος. ή βρώμη και κριθάρι, καθώς και όλων των ειδών τα λαχανικά. Πιθανώς λόγω του ηπιότερου κλίματος και του εδάφους χωρίς βράχους. Μάλιστα, το έδαφος της ήταν χαμηλής γονιμότητας, ακόμη και φτωχό. Αλλά οι αγρότες χρησιμοποιούσαν συνεχώς κοπριά ή λίπασμα.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Βλέποντάς τους να δουλεύουν στα χωράφια τους, αντιμετωπίσαμε το ίδιο πρόβλημα με άλλα χωριά: πώς θα μπορούσαμε να τους μιλήσουμε για να τους ενημερώσουμε ότι ψάχνουμε δουλειά. Περάσαμε δίπλα τους χωρίς να τολμήσουμε να τους μιλήσουμε. Πιο πάνω υπήρχαν μερικά ακόμη σπίτια, πέντε-έξι. Πήγαμε εκεί.

Φτάσαμε στο τελευταίο. Εκτός από αυτήν, καμία άλλη ανθρώπινη κατοικία δεν εμφανίστηκε ανάμεσα σε εμάς και την τεράστια Μπελντόνα, εκτός από τουριστικές καμπίνες. Εκεί κοντά, ένας ηλικιωμένος κουρευόταν το γκαζόν. Έπρεπε να μιλήσουμε μαζί του. Τον χαιρετήσαμε και αρχίσαμε να μιλάμε. Παρατήρησε ότι ήμασταν ξένοι, οπότε μας ρώτησε τι είμαστε. Του είπαμε ότι είμαστε Ρουμάνοι, ότι μας άρεσε πολύ εδώ και ότι θέλαμε να νοικιάσουμε ένα δωμάτιο για να περάσουμε αρκετούς μήνες σε εξωτερικούς χώρους.

Ο γέρος ήταν περήφανος και μάλλον νομίζοντας ότι είχε βρει κάποιον από τον οποίο θα μπορούσε να μάθει πολλά πράγματα, μας ζήτησε να έρθουμε να τον συναντήσουμε και να καθίσουμε στο εξωτερικό τραπέζι στο οποίο έβαλε ένα μπουκάλι στυπτικό μαύρο κρασί και τρία ποτήρια τα οποία γέμισε. .

Μετά άρχισε να μας ανακρίνει, ακολουθώντας τις απαντήσεις μας με μεγάλη περιέργεια:

«Δηλαδή λες ότι είσαι Ρουμάνος;»

«Ναι, Ρουμάνοι, Ρουμάνοι από τη Ρουμανία».

"Είναι μακριά από εδώ η Ρουμανία;"

"Σχεδόν 2000 μίλια."

«Υπάρχουν και χωρικοί στη χώρα σας όπως εδώ;»

«Είναι πολλοί, Πέρε Τρουκ», γιατί αυτό ήταν δικό του όνομα.

«Εκεί φυτρώνει και σανό χορτάρι; Υπάρχουν βόδια εκεί; Αγελάδες; Αλογα?"

Τελικά απαντήσαμε σε όλες τις ερωτήσεις του, κάνοντας έτσι γρήγορα παρέα μαζί του.

Δεν του είπαμε όμως τίποτα που να μας προβλημάτισε, γιατί ο γέρος κατάλαβε ότι ήμασταν ευγενικοί άνθρωποι, «κύριοι», και θα είχε χάσει όλες του τις ψευδαισθήσεις αν του λέγαμε ότι ψάχνουμε δουλειά.

Απλώς τον ρωτήσαμε αν ήξερε κάποιο δωμάτιο για ενοικίαση κάπου. Μας έδωσε μια διεύθυνση και επέμενε να πούμε στον ιδιοκτήτη ότι ήταν αυτός, ο Pere Truk, που μας έστειλε.

Καθώς φεύγαμε, εκφράσαμε τις ευχαριστίες μας και υποσχεθήκαμε ότι θα επιστρέψουμε για να τον βοηθήσουμε να κόψει. Βρήκαμε τη διεύθυνση που μας έδωσε σε πολλά σπίτια στην πλαγιά του λόφου. Ήταν το σπίτι του κ. Chenevas Paul, ενός καλοντυμένου 70χρονου συνταξιούχου, πρώην υπαξιωματικού, τώρα συνταξιούχου. Ήταν περήφανος που ήταν ο μόνος συνταξιούχος στο χωριό. Είχε δύο σπίτια δίπλα-δίπλα, τα οποία χρησιμοποιούσε εξ ολοκλήρου για τον εαυτό του καθώς ήταν μόνος. Όλοι οι συγγενείς του πέθαναν.

Μας νοίκιασε το μικρότερο σπίτι του, αποτελούμενο από δύο δωμάτια κάτω, ένα μεγάλο και ένα μικρό, και ένα από πάνω (όλα τα σπίτια είχαν δεύτερο όροφο). Στο δωμάτιο του κάτω ορόφου υπήρχε μια σόμπα για μαγείρεμα.

Στον επάνω όροφο, απλά επιπλωμένο, υπήρχε ένα κρεβάτι. Όλα αυτά μετέδιδαν την εμφάνιση του κενού. Ήταν φανερό ότι κανείς δεν είχε ζήσει εκεί για πολύ καιρό.

Συμφωνούμε 400 φράγκα μέχρι τα Χριστούγεννα (δηλαδή έξι μήνες). Στη Γκρενόμπλ πληρώναμε 150 φράγκα το μήνα. Πληρώσαμε προκαταβολικά για τρεις μήνες και είπαμε ότι θα μετακομίσουμε σε λίγες μέρες. Στη συνέχεια επιστρέφουμε στην πόλη με καλή διάθεση.

Ένιωσα ότι τώρα, έχοντας κάνει τις εργασίες μαθημάτων παραμονής μου που απαιτούνταν στο Ph.D. πρόγραμμα, θα σπούδαζα για τις εξετάσεις εδώ και θα πήγαινα στη Γκρενόμπλ μόνο για να τις δώσω.

ΣΤΟ PINET-D'URIAGE ΜΕΤΑΞΥ ΓΑΛΛΩΝ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ

Αρκετές μέρες αργότερα, ανεβαίναμε στα ίδια μονοπάτια, με τα υπάρχοντά μας στις πλάτες μας, τη γυναίκα μου, τη Μότα κι εγώ, προς τη νέα μας συνοικία. Επιτέλους τακτοποιούμαστε. Ο Μότα μας αποχαιρέτησε και έφυγε για τη Ρουμανία. Μένουμε πίσω με λίγα μόνο φράγκα στις τσέπες μας. Τρομερή κατάσταση!

Πώς θα φάμε; Το επόμενο πρωί, αρκετά κατάθλιψη, πήγα στο Pere Truk. Βοήθησα στο κούρεμα και στο φόρτωμα του σανού όλη μέρα. Μου ζήτησε να φάω μαζί του το μεσημέρι και το μεσημέρι

ώρα δείπνου. Αν μπορούσα να πάρω κάτι για τη γυναίκα μου που θα ήταν επίσης τέλειο, αλλά επέστρεψα με άδεια χέρια, επέστρεψα το επόμενο πρωί. Αυτή τη φορά είχε κάποιον να του δουλέψει, έναν κοντό άνδρα με δασύτριχα κόκκινα μαλλιά, λαμπερά, ανήσυχα μάτια στα οποία δεν μπορούσα να διακρίνω ίχνος καλοσύνης. φαινόταν κακός άνθρωπος. Το όνομά της ήταν Κορμπέλα.

Πιθανότατα Corbelle στην επίσημη και λογοτεχνική γλώσσα. Αλλά οι χωρικοί της περιοχής μιλούν όλοι «Patois», δηλαδή μια αγροτική διάλεκτο που διαφέρει πολύ από την επίσημη γλώσσα τόσο στην προφορά όσο και στη δομή της λέξης. Αυτή η διαφορά είναι τόσο μεγάλη που ένας αστικός Γάλλος δεν μπορεί να καταλάβει έναν επαρχιακό Γάλλο που μιλάει «Patois». Ξέρουν όμως και την επίσημη γλώσσα.

Και οι τρεις μας κάλεσε μια νοικοκυρά, η γριά, να φάμε στο σπίτι της το μεσημέρι. Ήταν μια γριά σαν τις γριές του σπιτιού. Στη Γαλλία, οι χωρικοί δεν τρώνε ένα κρεμμύδι με ένα λόφο καλάμια το μεσημέρι, όπως οι χωρικοί μας. Κατά κανόνα, έχουν ένα πιάτο λαχανικών, ένα πιάτο με κρέας και μετά τυρί. και ένα κανονικό ποτήρι κρασί. Τους ευχαρίστησα που με κάλεσαν να συμμετάσχω στο γεύμα τους, αλλά είπα ότι δεν θα φάω. Ενώ ένιωσα αμήχανα, επέμεναν. Τους είπα λοιπόν ότι είναι Παρασκευή νήστευα μέχρι το βράδυ. Ήταν μια παλιά μου συνήθεια που διατήρησα πιστά για τρία χρόνια, από τότε που έγραψα για πρώτη φορά στις φυλακές Βακαρεστίου.

Όταν ο Κορμπέλα άκουσε ότι νηστεύω, με ρώτησε απότομα:

— Μα γιατί νηστεύεις;
«Επειδή πιστεύω στον
Θεό».

"Πώς ξέρεις ότι υπάρχει Θεός; Έχεις δει τον Ιησού Χριστό;" συνέχισε.
«Όχι, δεν Τον έχω δει, αλλά έτσι είμαι. Δεν πιστεύω να μου λες ότι δεν υπάρχει, ενώ πιστεύω τους αμέτρητους μάρτυρες που, όταν καρφώθηκαν στον σταυρό, φώναξαν: «Μπορείς να μας σκοτώσεις!». Αχ, οι παπάδες! Οι τσαρλατάνοι! Τα συνθλίβω κάτω από τη φτέρνα μου, σπρώχνοντάς , αλλά Τον είδαμε». "
τον και γυρνώντας τον στο πάτωμα, σαν να συνθλίβω ένα γουόρια»

Βλέποντάς τον τόσο ενθουσιασμένο, σταμάτησα τη συζήτηση.
Εκείνο το βράδυ γύρισα σπίτι με ένα καλάθι γεμάτο πατάτες και ένα κομμάτι μπέικον που μου έδωσε ο γέρος. Δούλεψα με τον ίδιο τρόπο εκείνο το Σάββατο. Την Κυριακή πήγα στην εκκλησία. Υπήρχε πολύς κόσμος, μάλλον όλο το χωριό. Σε ένα πλαϊνό στασίδι δίπλα στο βωμό, πανηγυρικός ως άγιος, ήταν ένας άντρας που μου θύμιζε τον Κορμπέλα. Έριξα άλλη μια ματιά. Ακολούθησε τον ιερέα πολύ στενά. Κάποια στιγμή πλησίασε τον ιερέα και τον βοήθησε πολύ ταπεινά.

Ήταν αυτός, Κορμπέλα! Τραγουδιστής, sexton και pealer.

Αργότερα, καθώς έκανα φίλη με τους χωριανούς, τους είπα τη συνάντησή μου με τον Κορμπέλα, γελώντας όλοι.

«Έχουμε κι εμείς τους ανόητους ανάμεσά μας», μου είπαν. "Ακούνε σημαντικούς ανθρώπους που μισούν την Εκκλησία. Αλλά εμείς οι Γάλλοι αγρότες πιστεύουμε στον Θεό όπως μάθαμε από τους πατέρες μας."

Ο ιερέας, άνθρωπος με τεράστια κουλτούρα, διδάκτωρ φιλοσοφίας και θεολογίας, ζούσε σε μεγάλη φτώχεια, χωρίς να παίρνει μισθό από το άθεο κράτος που καταδίωκε ως εχθρούς τους ιερείς.
Οι τελευταίοι ζουν μόνο με τη βοήθεια των λιγοστών χωρικών. Την επόμενη εβδομάδα δούλεψα για κάποιον άλλο, μάζευα πατάτες, που μου έδωσε περισσότερες πατάτες, τη βάση της ύπαρξής μας για κάποιο διάστημα. Πήγα σε έναν άλλο αγρότη για να βοηθήσω στην τροχαλία και στο να αλωνίσω το σιτάρι. Σε κάθε χωριό οι άνθρωποι έχουν μια κοινή αλωνιστική μηχανή που την χρησιμοποιούν όλοι. Οι αποδόσεις είναι πλούσιες και όμορφες όπως ο χρυσός.

Κάθε χωρικός εγγράφεται σε κάποια αγροτική εβδομαδιαία εβδομαδιαία που είναι γεμάτη συμβουλές για τη γενική γεωργία, την κηπουρική λαχανικών, την κτηνοτροφία, τη μελισσοκομία κ.λπ. Διαβάζουν αυτά τα περιοδικά με μεγάλη προσοχή, από εξώφυλλο σε εξώφυλλο, προσπαθώντας σαν σε μεγάλο διαγωνισμό να εφαρμόσουν αυτές τις συμβουλές όσο καλύτερα μπορούν και αξιοποιούν πολλά από αυτά. Οι στάβλοι τους φροντίζονται, όπως και τα σπίτια τους. Τα βοοειδή προστατεύονται καλά από το κρύο και την πείνα, βουρτσίζονται καθημερινά. Γι' αυτό έχουν καλό

εμφάνιση, μπορεί να εργαστεί σκληρά και να παράγει πολλά. Έβλεπα συχνά ένα χαρτόνι στους στάβλους τους όπου έγραφε: "Αγαπήστε τα ζώα, τους συνεργάτες μας!"

Μετά από ένα μήνα περίπου, οι χωριανοί άρχισαν να με συνηθίζουν. Ήμουν γνωστός ως "le roumain" (ο Ρουμάνος). Άκουσαν ότι ήμουν διδάκτορας και κάναμε συζητήσεις τα βράδια. Ενδιαφέρονταν για ζητήματα φιλοσοφίας, πολιτικής, διεθνών σχέσεων και πολιτικής οικονομίας, ιδιαίτερα σε θέματα τιμών, νόμου της προσφοράς και ζήτησης και άλλους νόμους που καθορίζουν τις τιμές, καθώς και για τα αίτια της διακύμανσης των τιμών και την κατάλληλη στιγμή στην αγορά τα προϊόντα τους. . Οι αγρότες ηλικίας 25 έως 40 ετών ήταν καλά προσανατολισμένοι σε αυτά τα θέματα και μπορούσαν να συζητήσουν μαζί τους ακόμη πιο σημαντικά θέματα. τους καταλάβαιναν τέλεια.

Μετά από λίγο άρχισα να διαβάζω για εξετάσεις. Ο Μότα είχε περάσει επιτυχώς τις εξετάσεις τον Ιούνιο. Δούλευα μέρες και νύχτες και τη νύχτα μελετούσα όσο περισσότερο μπορούσα. Εκείνο το πρώτο έτος, πήρα τέσσερα μαθήματα: πολιτική οικονομία, ιστορία των οικονομικών δογμάτων, βιομηχανική νομοθεσία και χρηματοπιστωτική νομοθεσία. Αλλά μέσα σε περίπου δύο μήνες άρχισα να χάνω τις δυνάμεις μου. Το φαγητό μας αποδείχθηκε ανεπαρκές. Τον τελευταίο καιρό είχαμε κάνει δίαιτα σχεδόν αποκλειστικά με βραστές πατάτες. Κάθε δύο τρεις μέρες, ένα λίτρο γάλα και κρέας, αλλά μια φορά την εβδομάδα, περιστασιακά τυρί. Αυτό ήταν το μόνο που μπορούσα να κερδίσω δουλεύοντας. Αλλά χειρότερη από μένα ήταν η γυναίκα μου, που έγινε αναιμική. Έδωσα εξετάσεις τον Οκτώβριο, απέτυχα, αν και στο κύριο μάθημα, την πολιτική οικονομία, πήρα τον ανώτατο βαθμό και στα άλλα, πέρασα βαθμούς. Στην οικονομική νομοθεσία, πήρα μόνο εννιά, ο βαθμός επιτυχίας για το διδακτορικό ήταν δέκα. Αυτή τη στιγμή ήμουν αποπροσανατολισμένη.

Ποτέ δεν ήμουν λαμπρό στοιχείο όσον αφορά τις σπουδές, αλλά μέχρι τώρα δεν είχα αποτύχει ποτέ σε εξετάσεις καθώς θεωρούμουν ένας από τους μέσους μαθητές. Αυτό ήταν ένα σοβαρό πλήγμα δεδομένης της δύσκολης οικονομικής μας κατάστασης. Η δυσκολία ήταν ότι μπορούσα να επαναλάβω τις εξετάσεις μόνο τρεις μήνες αργότερα, και μετά σε όλα τα μαθήματα. Πείσμωσα και αποφάσισα να ξεκινήσω από την αρχή. Οι αγροτικές εργασίες στα χωράφια είχαν τελειώσει. Το έδαφος ήταν καλυμμένο με χιόνι. Η μόνη δουλειά που υπήρχε ήταν το κόψιμο καυσόξυλων στο δάσος. η πληρωμή μου για

δουλειά υπήρχε ένα βαγόνι γεμάτο ξύλα.
Αλλά αρχίσαμε να παίρνουμε οικονομική βοήθεια στο σπίτι από τον Padre Mota, ο οποίος έλαβε ένα δάνειο στο όνομά μου.

Περάσαμε τους χειμερινούς μήνες και τις διακοπές των Χριστουγέννων ανάμεσα στους αγρότες, κυρίως με την οικογένεια Belmain-David. Έκανα ξανά αίτηση για τις εξετάσεις μου στη συνεδρία Φεβρουαρίου του πρώτου έτους διδακτορικής μου εργασίας και τις πέρασα όλες. Άρχισα αμέσως να σπουδάζω για δεύτερο έτος: διοικητικό δίκαιο, φιλοσοφία δικαίου, ιστορία του γαλλικού δικαίου και διεθνές αστικό δίκαιο. Την άνοιξη, νοίκιασα ένα κομμάτι κήπου, τον οποίο άρχισα να δουλεύω μόνος μου. Αλλά τον Μάιο του 1927 έλαβα ένα απελπισμένο γράμμα από τον Μότα και άλλους από το Φοτσάνι επίσης, καθώς και από φοιτητές, που μου ζητούσαν να γυρίσω αμέσως σπίτι γιατί η Λίγκα είχε χωριστεί στα δύο. Η Mota και ο Hristache Solomon μου έστειλαν επίσης χρήματα για το ταξίδι. Είχα όμως ακόμη έναν μήνα πριν τις εξετάσεις. Είδα τον Κοσμήτορα της Σχολής να τον ενημερώνει για την έκτακτη ανάγκη ζητώντας την επιστροφή μου στη Ρουμανία και ζητώντας την άδεια να δώσω τις εξετάσεις μου πριν από την τακτική συνεδρία. Η αίτησή μου εγκρίθηκε. Στις 16 Μαΐου έδωσα και πέρασα τις εξετάσεις. Στις 18 Μαΐου έφυγα για τη Ρουμανία αφού αποχαιρέτησα τους κατοίκους του Pinet, μεταξύ των οποίων ζούσαμε σχεδόν ένα χρόνο. Όταν φύγαμε, κάποιοι από αυτούς, οι μεγαλύτεροι, έκλαψαν. Άλλοι με συνόδευσαν στον σταθμό της Γκρενόμπλ.

Ήρθα στη Γαλλία με την ανησυχία να βρω έναν ανήθικο, διεφθαρμένο και παρακμιακό λαό, όπως έχει αναφερθεί πολλές φορές σε όλο τον κόσμο. Όμως κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ο γαλλικός λαός, αγρότης ή πολίτης, είναι λαός ηθικής.

αυστηρός. Οι ανηθικότητες ανήκουν σε χαϊδεμένους ξένους, στους πλούσιους όλων των εθνικοτήτων που ελκύονται από το Παρίσι και άλλες μεγάλες πόλεις. Η άρχουσα τάξη, κατά τη γνώμη μου, είναι απελπιστικά συμβιβασμένη, σκέφτεται, ζει και δρα υπό την επιρροή, και αποκλειστικά υπό την επιρροή, του ιουδαιο-ελευθεροτεκτονισμού και των τραπεζιτών του. Ο ιουδαιομασονισμός χρησιμοποιεί το Παρίσι ως παγκόσμια έδρα του (το Λονδίνο, με το Σκωτσέζικο Τελετουργικό είναι μόνο θυγατρική). Αυτή η ηγετική τάξη έχασε την επαφή με τη γαλλική ιστορία και το γαλλικό έθνος. Γι' αυτό, φεύγοντας από τη Γαλλία, έκανε μεγάλη διαφορά μεταξύ του γαλλικού λαού και του γαλλικού μασονικού κράτους. Για τον γαλλικό λαό, κουβαλούσα στην καρδιά μου όχι μόνο αγάπη, αλλά και πίστη - που δεν θα κλονιστεί ποτέ στην ανάστασή τους και τη νίκη επί της ύδρας που τους μαστίζει, συσκοτίζοντας τους συλλογισμούς, ρουφώντας τη δύναμή τους και διακυβεύοντας την τιμή και το μέλλον τους.

ΣΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΕΘΝΙΚΟ ΑΜΥΝΤΙΚΟ ΛΙΓΚ ΕΣΠΑΣΕ ΔΥΟ

Έφτασα στο Βουκουρέστι. Η ταν μια καταστροφή. Η Λίγκα χωρίστηκε στα δύο. Οι ελπίδες αυτού του έθνους κατέρρευσαν. Ένας ολόκληρος λαός που πάλευε να συγκεντρώσει τις εξαντλημένες του δυνάμεις σε μια δύσκολη στιγμή της ιστορίας, και πάλεψε ενάντια στον μεγαλύτερο κίνδυνο της ύπαρξής του, τώρα έπεφτε στο έδαφος, με όλες του τις ελπίδες να διαψευστούν. Μια τέτοια καταστροφή, στις γενναίες καρδιές χιλιάδων αγωνιστών, βλέποντας όλοι τους σε μια στιγμή όλες τις θυσίες τους στο παρελθόν και όλες τους τις ελπίδες να καταρρέουν, ενέπνευσε ένα αίσθημα βαθύ πόνου ακόμα και σε όσους ήταν εκτός του κινήματός μας, που δεν είχαν ξαναδεί θλίψη. πιο γενικευμένη. Όλα αυτά τα κύματα ενθουσιασμού από το Severin στο Focsani, από το Campul Lung μέχρι το Cluj, μετατράπηκαν τώρα σε κύματα θλίψης και απόγνωσης.

Πήγα στο Κοινοβούλιο για να δω τον καθηγητή Cuza. Προς μεγάλη μου έκπληξη, μέσα στον γενικό πόνο, ήταν ο μόνος εύθυμος άνθρωπος. Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο καθηγητής Κούζα. Παραθέτω εδώ, όσο το δυνατόν ακριβέστερα, την κουβέντα μας. «Καλώς ήρθες πίσω, αγαπητέ Κορνέλιου», είπε, προχωρώντας προς το μέρος μου με τεντωμένο το χέρι. "Είσαι καλός άνθρωπος. Συνέχισε τις δουλειές σου όπως κάνατε μέχρι τώρα και όλα θα πάνε καλά."

«Κύριε, είμαι βαθιά θλιμμένος για την κακοτυχία που μας βρήκε».

«Αλλά καμία ατυχία δεν συνέβη. Η Λίγκα είναι πιο δυνατή από ποτέ. Κοίτα, επέστρεψα από την Μπράιλα χθες, ήταν φανταστικό. Εκεί με υποδέχτηκαν με μπάντες, ντραμς, ατελείωτες ζητωκραυγές. Θα δείτε το κλίμα της χώρας. Ξέρεις πώς είναι. όλη η χώρα είναι μαζί μας. «Είπαμε δυο λόγια ακόμα και μετά φύγαμε.

Ζαλισμένος, αναρωτήθηκα: "Μπορεί ένας ηγέτης, βλέποντας το στράτευμά του να σχίζεται από τον πόνο, να σχίζεται στα δύο και να κυριεύεται από απελπισία, να έχει τέλεια διάθεση και καλό χιούμορ; Να μην βλέπει την καταστροφή να βράζει από κάτω του; Ίσως όμως ναι! Αν ναι, πώς τότε είναι δυνατόν να χαίρεται;»

ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ?

Η κοινοβουλευτική και εξωκοινοβουλευτική δραστηριότητα των δέκα βουλευτών της Λίγκας κατά τη διάρκεια της θητείας τους άφησε πολλά περιθώρια. Ήταν αδύναμοι άντρες; Αποφασιστικά όχι! Ήταν κακόπιστα; Αποφασιστικά όχι! Ήταν απολύτως καλής πίστης, αλλά είχαν μικρές ελλείψεις, είτε ως προς τη γνώση του εβραϊκού προβλήματος, επειδή ήταν τα νεότερα μέλη της Ένωσης, είτε επειδή ήταν λίγο βαρείς και αργοί στη δράση και είχαν δίκιο. οι πιο παλιοί. Αλλά τέτοιες ελλείψεις είναι εγγενείς σε όλους τους άνδρες που συγκεντρώνονται σε μια οργάνωση και πρέπει να διορθώνονται με αγάπη και διακριτικότητα από τον ηγέτη. Ποια ήταν λοιπόν τα αληθινά αίτια αυτής της κατάστασης πραγμάτων;

Κατά τη γνώμη μου ήταν: 1.
Η έλλειψη συντονισμού της κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής του δραστηριότητας.
2. Η έλλειψη πνευματικής ενότητας, μια ενότητα απολύτως απαραίτητη για μια τέτοια οργάνωση που περιβάλλεται από όλες τις πλευρές από εχθρούς που προσπαθούν να εκμεταλλευτούν κάθε εσωτερική διχόνοια.
Αλλά αυτά τα δύο μειονεκτήματα είναι βασικά το αποτέλεσμα της πραγματικής αιτίας: η έλλειψη ηγεσίας, τα λάθη του ηγέτη. Ένας ηγέτης πρέπει να εκθέτει συνεχώς τις απόψεις του σε όλους τους μαχητές γύρω του για να επιτυγχάνει ενότητα σκέψης από τους οπαδούς του. να αναπτύξει ένα σχέδιο δράσης· να κατευθύνει τη δράση των ανδρών του. να είσαι μόνιμος υπηρέτης της ενότητας του κινήματος, προσπαθώντας με την αγάπη, τις παρατηρήσεις, τις επιπλήξεις σου, να εξομαλύνεις τις παρεξηγήσεις και τις διχόνοιες που ενυπάρχουν στην οργάνωση. να είναι σταθερό παράδειγμα στους οπαδούς του για να κάνουν το καθήκον τους. αντιμετωπίζοντας τα θέματα δίκαια», σεβόμενος τα πρότυπα ηγεσίας που είχε αναλάβει και βάσει των οποίων συγκέντρωνε τους υποστηρικτές του.

Αλλά ο καθηγητής Κούζα δεν έκανε τίποτα από αυτά. Δεν εκπαίδευσε τους άντρες του. Δεν τους συμβουλεύτηκε καν. «Ας κάνουμε μια διαβούλευση, κύριε», προέτρεψαν κάποιοι από αυτούς, «για να ξέρουμε τι ενέργειες πρέπει να κάνουμε και πώς πρέπει να παρουσιαστούμε στη Βουλή».

«Δεν χρειάζεται να κάνουμε καμία διαβούλευση γιατί δεν είμαστε πολιτικό κόμμα.
Δεν έδωσε ποτέ οδηγίες σε κανέναν. Υπάρχουν πολύτιμοι τόμοι, δεκάδες φυλλάδια γραμμένα από τον καθηγητή Cuza, εκατοντάδες άρθρα. Τολμώ όμως κάποιος να μου φέρει δέκα εγκυκλίους, ή εντολές οργάνωσης ή δράσης που δόθηκαν στην πιο προβληματική πολιτική οργάνωση από τις 4 Μαρτίου 1923, την ίδρυσή της, έως τις 20 Μαΐου 1927, τη στιγμή της κατάργησής της.

Δεν θα βρεις ούτε δέκα, ούτε πέντε, ούτε καν τρεις. Ο καθηγητής Cuza είχε παροτρύνει άλλους, αλλά ο ίδιος δεν παρότρυνε τους οπαδούς του να δράσουν. τιμώρησε άλλους, αλλά όταν το έκανε, προκάλεσε πραγματική καταστροφή γιατί δεν χειρίστηκε το θέμα με σύνεση. Εν τω μεταξύ, ασφαλώς, δεδομένης της κατάστασης που παρουσιάζεται έτσι, ορισμένοι από τους βουλευτές, νιώθοντας ότι τα πράγματα δεν πήγαιναν όπως έπρεπε, εξέφρασαν τη δυσαρέσκειά τους. Είδαν ότι σταδιακά το κίνημα οδεύει προς την καταστροφή, ειδικά καθώς, εκτός από την έλλειψη οδηγιών κατά καιρούς, ορισμένες εκρήξεις του καθηγητή Cuza στη Βουλή είχαν καταστροφικές και ανησυχητικές επιπτώσεις σε όλο το κίνημα. Για παράδειγμα, όταν, αμέσως μετά το άνοιγμα της Βουλής, ένας από τους βουλευτές της Λέγκας διαμαρτυρήθηκε για την κατάσταση πολιορκίας που επιβλήθηκε στο Focsani και τις άνευ προηγουμένου καταχρήσεις, ο καθηγητής Cuza σηκώθηκε όρθιος και διέταξε την κυβέρνηση να το κάνει, παρόλο που είπε ότι θα το έκανε. έκανε το ίδιο πράγμα, γιατί οι άνθρωποι ήταν

Μηχανική Μετάφραση από την Google

ταραγμένος εξαιτίας των Εβραίων. Σε άλλη περίπτωση, συζητώντας το πραγματικό μήνυμα προς τη Βουλή, απαντώντας στα μέλη του Εθνικού Αγροτικού Κόμματος (ήταν, παρεμπιπτόντως, στην αντιπολίτευση εκείνη την εποχή), δήλωσε: «Το Λαϊκό Κόμμα μπορεί να γίνει κυβερνητικός παράγοντας μέσω ενός συστήματος της εναλλαγής με το Φιλελεύθερο Κόμμα εάν ο στρατηγός Αβερεσέας υιοθέτησε το δόγμα του Χριστιανικού Συνδέσμου Εθνικής Άμυνας. "

Τέτοιες δηλώσεις - που ξεκίνησαν από το εξοχικό της κοινοβουλευτικής κερκίδας τη στιγμή που χιλιάδες άντρες, ξυλοκοπημένοι, βασανισμένοι και αδικημένοι, περίμεναν με αγωνία, ως αδύναμη ανακούφιση στα βάσανά τους, μια λέξη που καταδίκαζε την κυβέρνηση της οποίας τα θύματα ήταν - αντίθετα σκόρπισαν ατμόσφαιρα. γενικής αποθάρρυνσης.

Παρακάτω παραθέτω τον Επίσημο Παρατηρητή σχετικά με ένα απόσπασμα από την ομιλία που μόλις αναφέρθηκε:

«Υπάρχουν, λοιπόν, σήμερα στην υπηρεσία του Κράτους, δύο ώριμα κόμματα, κόμματα της τάξης, της ημερήσιας διάταξης, κυβερνητικά κόμματα, που αλληλοσυμπληρώνονται και διασφαλίζουν την ομαλή λειτουργία του συνταγματικού μηχανισμού: το Λαϊκό Κόμμα και το Κόμμα των Φιλελευθέρων. .

«Και τα δύο βασίζονται σε γερές βάσεις, που υποστηρίζονται από παραγωγικά συμφέροντα που, αν και αποκλίνουν, είναι ωστόσο γενικά, πραγματικά και μόνιμα και διασφαλίζουν την ύπαρξή τους και την αποτελεσματικότητα της δράσης τους. Το νέο έργο της πολιτικής και συνταγματικής οργάνωσης της χώρας είναι η απόδοσή τους σε αυτήν με την οποία συνεργάστηκαν, ο καθένας στο μέτρο της ευθύνης και του ρόλου που έπαιξε ως κυβέρνηση ή αντιπολίτευση. Το Λαϊκό Κόμμα θα συνεχίσει αυτό το έργο μέσα από όλες τις βελτιώσεις που η ειλικρινής πρακτική και η καλή πίστη υποδεικνύουν ως απαραίτητες για την εξυγίανση του Κράτους και την πλήρη ενοποίηση της χώρας.

«Το Φιλελεύθερο Κόμμα είναι ο εκφραστής των συμφερόντων της ρουμανικής αστικής τάξης, των νόμιμων οικονομικών, εμπορικών και βιομηχανικών συμφερόντων, απαραίτητα για την ευημερία της χώρας.

«Το Λαϊκό Κόμμα, καλούμενο να τελειοποιήσει την οικονομική οργάνωση του Κράτους, στηρίζοντάς το σε αληθινά θεμέλια, που ενδιαφέρεται για τις ανάγκες όλων στα ανώτερα συμφέροντα της χώρας, στηρίζεται πάνω απ' όλα στα γενικά, πραγματικά και μόνιμα συμφέροντα της αγροτικής παραγωγής. , που αποτελεί κυρίαρχο παράγοντα της οικονομικής μας ζωής.

«Το Λαϊκό Κόμμα, που έχει τις βαθύτερες και πιο εκτεταμένες ρίζες σε όλη τη χώρα, σε κοινωνική αρμονία... θέλει να δώσει στους αγρότες, κύριους του εδάφους τους, τον ρόλο που
αξίζουν να
οικονομία του κράτους ανάλογα με το έργο του και τους αριθμούς του.

«(Official Monitor, 30 Ιουλίου 1926, σελ. 395).

Αυτή η στάση από την πλευρά του αρχηγού ενός εθνικού κινήματος είναι άδικη. Παρουσιάζοντας τέτοιους επαίνους στα πολιτικά κόμματα που το εθνικιστικό κίνημα καταγγέλλει ως συμφορά που έπεσε στη Ρουμανία και εναντίον της οποίας αγωνίστηκε με οδυνηρές θυσίες για να δημιουργήσει ένα νέο πεπρωμένο για αυτή τη χώρα, διαφορετικό από αυτό που προορίζεται για αυτήν από το «πολιτικό» κόμματα, είναι το ίδιο με το να καταδικάζει το δικό του κίνημα σε θάνατο.

Για να επαινέσω ένα εκ περιτροπής σύστημα που εκπροσωπείται από τα κόμματα των Φιλελευθέρων και των Αβερεσκανών,

που καταγγέλλετε όλη σας τη ζωή ως εχθρό του λαού, σημαίνει να αφαιρέσετε κάθε πιθανότητα νίκης από το εθνικό κίνημα που ηγηθήκατε, ενώ ταυτόχρονα αποδεικνύετε ότι εσείς οι ίδιοι δεν έχετε πίστη σε αυτό. Τι θα έλεγε ο διοικητής των ηρωικών στρατευμάτων που πολεμούν, κάνουν υπέρτατες θυσίες, πιστεύουν στη νίκη τους, ζουν και είναι έτοιμοι να πεθάνουν γι' αυτήν, αν κατά τη διάρκεια μιας ομιλίας κατά τη διάρκεια του αγώνα μπροστά σε χιλιάδες τραυματίες στρατιώτες, να επαινέσω τα εχθρικά στρατεύματα και να προβλέψεις τη νίκη σου;

Τι θα γινόταν με τα φτωχά στρατεύματα που, αντί να ακούσουν μια λέξη ενθάρρυνσης για τις ελπίδες τους για νίκη, θα άκουγαν τον δικό τους διοικητή να μιλά για τις υπέροχες προοπτικές νίκης του εχθρού;

Τι θα μπορούσε να συμβεί? Το στράτευμα θα σκορπιζόταν απογοητευμένο. Και αυτό ακριβώς συνέβη. Πολλοί αγωνιστές στο μέτωπο του εθνικού κινήματος έφυγαν σε απόγνωση. Λόγω αυτής της περίεργης στάσης, οι βουλευτές της Λίγκας άρχισαν να δείχνουν τη δυστυχία τους. Έκαναν λάθος, νομίζω. Δεν είχαν δικαίωμα να εκφράσουν τη δυσαρέσκειά τους, παρά μόνο στον πρόεδρο και μέσα στον περιορισμένο κύκλο ηγεσίας. Όμως βγήκαν εκτός ορίων.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες, κάθε λέξη που λέγεται τυχαία σημαίνει μια επιπλέον ατυχία σε σχέση με αυτή που προκαλεί ο ίδιος ο πρόεδρος του κινήματος. Σταδιακά, τα λάθη της μιας ομάδας μετά την άλλη οδηγούσαν σε ψυχρότητα στις σχέσεις τους. Μέχρι που μια μέρα, χωρίς επαρκή λόγο, χωρίς προηγούμενη σκέψη, επίσης χωρίς σεβασμό των κανόνων και των νόμων της οργάνωσης, ο βουλευτής Paulo Iliescu εκδιώχθηκε από τη Χριστιανική Ένωση Εθνικής Άμυνας, και επιπλέον, ο Πρόεδρος Cuza δεν ενημέρωσε κανέναν από τους βουλευτές για την απόφασή του, αλλά απλώς ανακοίνωσε την παραίτησή του από την έγκριτη θέση του, απαιτώντας την ταυτόχρονη αποβολή του βουλευτή από τη Βουλή και τη θέση του στο Campul-Lung να κηρύξει κενή. Αυτό χτύπησε σαν κεραυνός εν αιθρία πάνω από τα κεφάλια των φτωχών βουλευτών της Λίγκας. Δύο μέρες αργότερα, ο καθηγητής Sumuleanu, ο οποίος εν τω μεταξύ είχε έρθει βιαστικά από το Ιάσιο, παρουσίασε στην Βουλή μια ανακοίνωση υπογεγραμμένη επίσης από τους άλλους βουλευτές, Ion Zelea-Codreanu, Valer Pop, Dr. Iiaralamb Vasiliu και καθηγητή Carlan, στην οποία υποστήριξαν ότι η δήλωση του καθηγητή Cuza ήταν σίγουρα πρόωρη, καθώς οι κανονισμοί της Λέγκας ορίζουν ότι οι αποκλεισμοί εκφωνούνται από την επιτροπή, η οποία σε αυτή την περίπτωση ήταν εξ ολοκλήρου στο σκοτάδι. Δεν γνώριζε καμία ενοχή από την πλευρά αυτού του ανθρώπου, αλλά δεν ζήτησε να μην τον διώξουν, αλλά μόνο να δικαστεί πρώτα για να υπερασπιστεί τον εαυτό του. ζήτησε, με άλλα λόγια, να τηρηθεί το καταστατικό του Συνδέσμου. ότι ο νόμος που όλοι έχουν ορκιστεί να τηρούν τηρείται.

Την ίδια στιγμή, ο καθηγητής Cuza προσεγγίστηκε με το ίδιο αίτημα.

Αποτέλεσμα αυτών των παρεμβάσεων: Όλοι οι υπογράφοντες εκδιώχθηκαν από τη Λίγκα, συμπεριλαμβανομένου του καθηγητή Σουμουλεάνου και του πατέρα μου, μερικοί από αυτούς είχαν μεγαλύτερα πλεονεκτήματα δουλειάς και θυσίας στη συγκρότηση της Λίγκας από τον Καθηγητή Κούζα, ενώ ο Καθηγητής Σουμουλεάνου ήταν ο ίδιος ο Αναπληρωτής. Πρόεδρος της Λίγκας. Όλα αυτά, ομοίως, εκδιώχθηκαν χωρίς να κριθούν. χωρις να σου πουν τιποτα? χωρίς να τον πλησιάσουν. Κατά την άποψή μου, η διαδικασία που χρησιμοποίησε ο καθηγητής Cuza υπό την ιδιότητά του ως προέδρου του οργανισμού - του οποίου δουλειά ήταν να ασκεί το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την ευημερία του οργανισμού και τη μεγαλύτερη προσοχή σε οποιοδήποτε στάδιο που θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την ύπαρξή του - ήταν θεμελιωδώς λανθασμένη. Στην πραγματικότητα, δεν ήταν μόνο άδικο, αλλά και εντελώς περιττό, ειδικά αν λάβουμε υπόψη τα εμπλεκόμενα άτομα που αντιπροσώπευαν την ίδια την ομάδα που ηγήθηκε της Λίγκας. Ήταν οι δημιουργοί αυτής της οργάνωσης. Το μέτρο δεν τεκμηριώθηκε, καθώς ο καθηγητής Cuza δεν προέβλεψε τις συνέπειές του για το κίνημα.

Ένα ειδικό τεύχος του Apararea Nationala ("Η Εθνική Άμυνα"), που δημοσιεύτηκε αμέσως μετά την απέλασή τους, ισχυριζόταν ότι αυτοί οι άνδρες, με τον καθηγητή Sumuleanu και τον πατέρα μου στην κορυφή της λίστας, είχαν πουληθεί στους Εβραίους, διαδίδοντας έτσι αυτόν τον υπαινιγμό σε όλο τον κόσμο. η χώρα. .

Ο καθηγητής Sumuleanu, σταθερός φίλος του καθηγητή Cuza εδώ και ένα τέταρτο του αιώνα, ένας άνθρωπος με υποδειγματική ορθότητα, έχει δεχτεί φρικτή και αδίστακτη επίθεση σε αυτό το ειδικό τεύχος υπό τη διεύθυνση και τις συμβουλές του κ. Cuza. Ο Φλε περπάτησε στους δρόμους πνιγμένος από τη θλίψη, έχοντας κατηγορηθεί για προδοσία. Στη συνέχεια δημοσίευσε ένα φυλλάδιο ως απάντηση με τίτλο: «Η προδοσία κάποιων φίλων». Η απάντησή του ήταν απλώς συνέπεια των λαθών που έκανε ο καθηγητής Cuza.

Σε αυτή την περίπτωση, ο καθηγητής Cuza, κατά τη γνώμη μου, ήταν όχι μόνο άδικος, αλλά περισσότερο από άδικος. Όσοι εκδιώχθηκαν, με τη σειρά τους, έκαναν το λάθος να τυπώσουν φυλλάδια που περιείχαν εξίσου άδικες επιθέσεις, αλλά το λάθος τους ακολούθησε εκείνο του καθηγητή Cuza.

Όλες αυτές οι επιθέσεις και οι αντεπιθέσεις ξεδιπλώνονταν προς

η μεγάλη απόγνωση των Ρουμάνων αγωνιστών και η μεγάλη ικανοποίηση και η γελοιοποίηση των Εβραίων. Σε αυτό το στάδιο επέστρεψα από τη Γαλλία. Το ερώτημα αν θα έπρεπε να επιτραπεί στους βουλευτές που διαγράφηκαν από τη Λέγκα να υπηρετήσουν τη θητεία τους συζητούνταν στη Βουλή.

Αναρωτιέμαι ακόμη και τώρα: «Μήπως, όταν ο καθηγητής Cuza έκανε αυτά τα βήματα, έπεσε θύμα κάποιων υποδείξεων ή ίντριγκων, ή ήταν πεπεισμένος ότι αυτό ήταν το σωστό;».

Αρκετές μέρες αργότερα, αρκετά μέλη του Συνδέσμου που απολιθώθηκαν από τα μέτρα του καθηγητή Κούζα ζήτησαν την ακύρωσή τους και τον σεβασμό του καταστατικού. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την εξάλειψη αυτής της ομάδας, μεταξύ των οποίων ήταν: ο στρατηγός Macridescu, ο καθηγητής Traian Braileanu, ο Llristache Solomon, ο καθηγητής Catuneanu, κ.λπ. Γενικά, διαδόθηκε συστηματικά η φήμη ότι όλοι οι εκδιώχτες πωλήθηκαν στους Εβραίους. Μεταξύ των ενεργών πρακτόρων που διέδιδαν αυτές τις φήμες ήταν ο συνταγματάρχης Necuicea και ο Liviu Sadoveanu, το δεξί και το αριστερό χέρι αντίστοιχα του καθηγητή Cuza.

Αυτοί που εκδιώχθηκαν στη συνέχεια συγκροτήθηκαν στην Καταστατική Ένωση της Χριστιανικής Εθνικής Άμυνας, υποδεικνύοντας έτσι ότι ήταν εντός του καταστατικού της Ένωσης. Αυτή τη στιγμή, ο καθηγητής Cuia συγκάλεσε μια μεγάλη εθνοσυνέλευση στο Ιάσιο, στην αίθουσα Bejan, στην οποία προσήλθαν περίπου 1.000 άτομα.

Επικύρωσαν τις απελάσεις με την ψευδή βάση ότι τα εκδιωχθέντα μέλη είχαν πουληθεί στους Εβραίους. Σταματώ εκεί, παραλείποντας παρατηρήσεις για το τι ήταν τυπωμένο στη μια ή στην άλλη όψη, θεωρώντας ότι αυτά που έγραψα στο χαρτί θα έπρεπε να είναι αρκετά για να κατανοήσουμε την κατάσταση του κινήματος εκείνη την εποχή. Θα ήθελα απλώς να προσθέσω ότι ο χρόνος (πέρασαν εννέα χρόνια) απέδειξε ότι ο καθηγητής Cuza έκανε λάθος, γιατί ούτε ο καθηγητής Σουμουλεάνου, τόσο βαριά τραυματισμένος προς τιμήν του, ούτε ο πατέρας μου που δέχθηκε σχεδόν θανατηφόρα χτυπήματα από την εβραϊκή εξουσία - ότι ο καθηγητής Κούζα δεν μπορεί Να είστε περήφανοι που υπέφεραν -ούτε ο στρατηγός Μακριντέσκου,
ο καθηγητής Γκαβανέσκουλ, ο καθηγητής Τραϊάν Μπραϊλεάνου, ο καθηγητής Κατουνεάνου, ο Δρ. Βασίλιου, ο καθηγητής Κάρλαν, ο πατέρας Μότα κ.λπ. - κανένας από αυτούς δεν πούλησε τον εαυτό του στους Εβραίους. Χρόνια αργότερα, αφού αυτή η καταστροφή είχε καταστρέψει τη Λίγκα, ο καθηγητής Κούζα πήγε στον παλιό του φίλο, τον καθηγητή Σουμουλεάνου, τον οποίο είχε σκοτώσει τόσο σκληρά, και είπε:

"Αγαπητέ Sumuleanu, δεν έχω τίποτα εναντίον σου. Ας κάνουμε ειρήνη!"
Αλλά ο καθηγητής Σουμουλεάνου γύρισε και, καθώς έφευγε, είπε: «Είναι πολύ αργά».
Όχι επειδή ο καθηγητής Σουμουλεάνου δεν ήθελε να συγχωρήσει το σκληρό χτύπημα που είχε δεχθεί, αλλά επειδή εκεί κάτω μπορούσες να δεις τις στάχτες ενός κινήματος και τις ρουμανικές ελπίδες.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΜΟΥ ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Όταν έφτασα από τη Γαλλία εν μέσω αυτής της καταστροφής που είχε συντρίψει το εθνικό κίνημα, σκόπευα να σώσω ό,τι μπορούσε ακόμη να σωθεί. Κάλεσα βιαστικά την ομάδα Vacaresti και μέρος των ηγετών της φοιτητικής νεολαίας από τα τέσσερα πανεπιστημιακά κέντρα στο Ιάσιο.

Ήλπιζα να εντοπίσω τη διαίρεση, σχηματίζοντας μια νεαρή αγέλη. για να αποτρέψει αυτή την ατμόσφαιρα μίσους που διασκορπιζόταν στις τάξεις της παλαιότερης γενιάς να τυλίξει τη νεολαία. Φυσικά, ήθελα να βασίσω αυτό το μπλοκ πάνω απ' όλα στη συνειδητοποίηση ότι η διχόνοια και το μίσος μεταξύ μας σήμαιναν τον θάνατο του εθνικού κινήματος. Μόλις δημιουργήθηκε αυτό το μπλοκ, ήθελα να κατευθύνω τις προσπάθειές μας προς τις ένθερμες τάξεις των βετεράνων, να ασκήσουμε ορισμένες πιέσεις για να αποκαταστήσουμε την ενότητα, να σώσουμε την κατάσταση. Αλλά το σχέδιό μου απέτυχε. Η νεολαία ήταν ήδη τυλιγμένη στις καταβροχθισμένες φλόγες του μίσους, έτσι ώστε στο Ιάσιο, παρ' όλους τους δεσμούς που υπήρχαν μεταξύ της νεολαίας και εμένα, η πρότασή μου δεν βρήκε ανταπόκριση στις καρδιές τους.

Η φοιτητική ηγεσία στο Ιάσιο θα μπορούσε εκείνη τη στιγμή να δώσει το σύνθημα για μια πρωτοβουλία για την οικονομία, αλλά δυστυχώς μια σειρά από αδύναμα στοιχεία την ανέλαβαν, με τις αρνητικές τους τάσεις να εμποδίζουν την αποδοχή των προτάσεών μου. Μόνο η ομάδα Vacaresti, από όλους
τους νέους, υποστήριξε την άποψή μου, στην οποία πρέπει να προσθέσω μερικούς Ιασιανούς μαθητές, περίπου 10 ή 12, ανάμεσά τους οι βετεράνοι Ion Blanaru, Ion Sava, Ion Bordeianu, Victor Silaghi. και οι άλλοι, νεοαφιχθέντες, μια ομάδα Τρανσυλβανών με επικεφαλής τους Ion Banca, Emil Eremeiu, Misu

Crisan. Αυτοί ήταν όλοι όσοι συγκεντρώθηκαν γύρω μας, από όλους τους νέους στη χώρα.

Ακολούθησα το σχέδιό μου.

Φύγαμε όλοι για το Βουκουρέστι για να δούμε και τις δύο πλευρές. Πήγαμε πρώτα να δούμε το «Καταστατικό», ζητώντας τους να κάνουν όποια θυσία χρειαζόταν για να αποκατασταθεί η ενότητα του κινήματος. Μετά από πολλές ώρες συζήτησης, συμφώνησαν υπό όρους, όντας μάλιστα διατεθειμένοι να κάνουν θυσίες, αλλά επιμένοντας να τηρούνται τα καταστατικά στο μέλλον.
Μετά πήγαμε να δούμε τον καθηγητή Cuza. Εκείνος όμως, ακολουθώντας την παράκληση και το σκεπτικό μας, αρνήθηκε. Καλύτερα να μην αποκαλύψω τη συζήτηση που είχαμε εκείνη την ευκαιρία.

Αφήσαμε. Η αποθάρρυνση κυρίευσε τις ψυχές μας. Όλο αυτό που χτίστηκε, όλη η λάμψη του χθεσινού κινήματος δεν ήρθε ως δώρο από την τύχη. Όλα μεγάλωσαν από τον αγώνα βήμα-βήμα, βήμα-βήμα. Κουβαλάμε το βάρος των σοβαρών μας αποφάσεων, αντιμετωπίζουμε αμέτρητους κινδύνους, κινδύνους, σωματικά και ηθικά βάσανα.
Κάποια πιο συγκινητικά από άλλα. Είχαμε προσφέρει την υγεία του σώματός μας, το αίμα της καρδιάς μας. αγωνιζόμαστε και θυσιαζόμαστε μέρα με τη μέρα.
Τώρα, όλα έμοιαζαν να έχουν γίνει στάχτη.

Μηχανή Μεταφρασμένο από την Google

Η ΛΕΓΕΩΝΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΘΕ

ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ

Η ΛΕΓΕΩΝΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΝΤΑΣ ΜΙΧΑΗΛ

Μπροστά στην προαναφερθείσα κατάσταση, αποφάσισα να μην πάω πουθενά, όχι με σκοπό να παραιτηθώ, αλλά να οργανώσω τη νεολαία, να αναλάβω αυτή την ευθύνη κατά ψυχή και εγκέφαλο και να συνεχίσω τον αγώνα, να μην συνθηκολογήσω. Μέσα σε όλα αυτά τα προβλήματα και τα σταυροδρόμια, θυμήθηκα την εικόνα που μας προστάτευε στις φυλακές Βακαρεστίου.

Αποφασίσαμε να κλείσουμε τις τάξεις μας και να συνεχίσουμε τον αγώνα υπό την προστασία της ίδιας ιερής εικόνας. Με αυτό το σκεπτικό, το φέραμε στο σπίτι μας στο Ιάσιο από το βωμό της εκκλησίας του Αγίου Σπυρίδωνα, όπου είχε τοποθετηθεί τρία χρόνια νωρίτερα.

Η ομάδα Vacaresti συμφώνησε αμέσως στα σχέδιά μου. Αρκετές μέρες αργότερα, συγκεντρώθηκα στο Ιάσιο στο δωμάτιό μου στην οδό Florilor 20 για την Παρασκευή 24 Ιουνίου 1927, η ομάδα Vacaresti και οι λίγοι φοιτητές ακόμα με τις ΗΠΑ.

Λίγα λεπτά πριν ξεκινήσει η συνάντηση, μπήκα σε ένα βιβλίο με την παρακάτω ατζέντα.

«Σήμερα Παρασκευή 24 Ιουνίου 1927 (εορτή του Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου), στις 10 το βράδυ, ιδρύεται υπό την ηγεσία μου, «Η Λεγεώνα του Μιχαήλ Αρχαγγέλου. Ενταχθεί στις τάξεις μας. Όποιος έχει Οι αμφιβολίες παραμένουν στο περιθώριο. Με το παρόν προτείνω τον Radu Mironovici ως αρχηγό της φρουράς της εικόνας."

Corneliu Zelea Codreanu

Αυτή η πρώτη συνάντηση κράτησε ένα λεπτό, αρκετή ώρα για να διαβάσω την παραπάνω παραγγελία. Μετά από αυτό, οι παρευρισκόμενοι έφυγαν για να σκεφτούν αν ένιωθαν αρκετά αποφασισμένοι και θαρραλέοι να ενταχθούν σε μια οργάνωση όπως αυτή, χωρίς άλλο πρόγραμμα εκτός από το παράδειγμα της ζωής μου ως πατριώτη μέχρι τότε και των συγκρατούμενων μου. Έδωσα ακόμη και χρόνο στην ομάδα Vacaresti για προβληματισμό και ευαισθητοποίηση, ώστε να έχουν αμφιβολίες ή επιφυλάξεις, γιατί μόλις εγγραφούν έπρεπε να προχωρήσουν χωρίς δισταγμό για το υπόλοιπο της ζωής τους.

Τα εσωτερικά συναισθήματα από τα οποία γεννήθηκε η Λεγεώνα ήταν τα εξής: δεν μας ένοιαζε αν θα θριαμβεύαμε ή θα κατακτηθούμε ή αν θα πεθάνουμε.
Ο σκοπός μας ήταν διαφορετικός: να προχωρήσουμε μαζί. Προχωρώντας σε ένα ενιαίο μέτωπο, με τη βοήθεια του Θεού και τη δικαιοσύνη του ρουμανικού λαού, όποια και αν είναι η μοίρα που μας περιμένει - αυτή της ήττας ή αυτή του θανάτου - θα ήταν ευλογημένη και θα καρποφορούσε για τον λαό μας. Ο καθηγητής Nicolae Iorga είπε κάποτε: «Υπάρχουν ήττες και θάνατοι που μπορούν να αφυπνίσουν ένα έθνος στη ζωή, όπως υπάρχουν θρίαμβοι του είδους που μπορούν να κοιμίσουν ένα έθνος».

Την ίδια νύχτα, και εγγραφήκαμε στο ίδιο μητρώο, επεξεργαστήκαμε μια επιστολή στον καθηγητή Cuza και μια άλλη στον καθηγητή Sumuleanu. Στις 10 το πρωί της επόμενης μέρας μαζεύτηκαν όλοι οι Βακαρεστιανοί και πήγαν στο σπίτι του καθηγητή Κούζα, στην οδό Codrescu 3, μετά από τόσα χρόνια μαχών και δύσκολων δοκιμασιών, θα πηγαίναμε τώρα να τον δούμε για να τον αποχαιρετήσουμε και να του ζητήσουμε να μας ελευθερώσει από το όρκους που κάναμε. Ο καθηγητής Κούζα μας δέχτηκε στο ίδιο δωμάτιο που ήταν για μένα πριν από 28 χρόνια, στη βάπτισή μου. Στεκόταν πίσω από το γραφείο του. εμείς μπροστά. Του διάβασα το εξής

Γράμμα:

«Κύριε,

ερχόμαστε σε σένα για τελευταία φορά για να σε αποχαιρετήσουμε και να σου ζητήσουμε να μας ελευθερώσεις από όλους τους όρκους που έχουμε κάνει. «Δεν μπορούμε πλέον να σε ακολουθήσουμε στο μονοπάτι που πήρες καθώς δεν πιστεύουμε πλέον σε αυτό. είναι αδύνατο, γιατί ήταν η πίστη που τροφοδότησε τον ενθουσιασμό μας στη μάχη». Παρακαλώντας να απελευθερωθούμε από τον όρκο μας ότι πρέπει να πολεμήσουμε μόνοι μας όσο καλύτερα μπορούν να μας καθοδηγήσουν ο εγκέφαλος και η καρδιά μας, ο καθηγητής Κούζα μας μίλησε στη συνέχεια ως εξής:

"Αγαπητοί μου φίλοι, σας απαλλάσσω από τους όρκους σας και σας συμβουλεύω, μπαίνοντας μόνοι σας στη ζωή, μην κάνετε λάθη. Γιατί, ειδικά στην πολιτική, τα λάθη κοστίζουν πολύ. Έχετε ως παράδειγμα τα πολιτικά λάθη του Petre Carp. που είχε μοιραίες συνέπειες για αυτόν.

Από την πλευρά μου, σου εύχομαι τα καλύτερα στη ζωή. "

Μετά μας έδωσε τα χέρια σε όλους και φύγαμε. Θεωρήσαμε ότι ήταν σωστό να προχωρήσουμε με αυτόν τον τρόπο και ότι αυτός ήταν ο έντιμος τρόπος με τον οποίο η αξιοπρέπειά μας ως αγωνιστές μας ανάγκασε να το πάρουμε.

Από εκεί πήγαμε στον καθηγητή Σουμουλεάνου στην οδό Σαουλέσκου, διαβάζοντάς του την άλλη επιστολή γραμμένη με τους ίδιους περίπου όρους, στην οποία πληροφορούσαμε τον ίδιο και το «Καταστατικό» του ότι ούτε εμείς μπορούσαμε να συμφωνήσουμε με αυτά και ότι θα το χαράξουμε μόνοι μας. από εδώ και πέρα με τον δικό μας τρόπο. Αφήνοντάς τον, νιώσαμε στην καρδιά μας πόσο μόνοι ήμασταν, μόνοι σαν στην έρημο, και θα χτίζαμε το δρόμο μας στη ζωή με τις δικές μας δυνάμεις.

Πλησιάζουμε ακόμα πιο κοντά στο εικονίδιο. Όσο περισσότερες δυσκολίες μας επιτέθηκαν και όσο περισσότερα χτυπήματα των συμπατριωτών μας απλώνονταν πάνω από τα κεφάλια μας, τόσο περισσότερο θα αναζητούσαμε την προστασία του Αρχαγγέλου Σάο Μιγκέλ και τη σκιά του ξίφους του. Δεν ήταν πια για εμάς εικόνα σε εικόνα, αλλά πολύ ζωντανός. Εκεί στο εικονίδιο, βλέπαμε εναλλάξ, νύχτα μέρα, το αναμμένο κερί.

ΥΛΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Όταν μαζευτήκαμε στο σαλόνι μας, οι πέντε μας συν δέκα περίπου πρωτοετείς και δευτεροετής, και όταν θέλαμε να γράψουμε πολλές επιστολές ανακοινώνοντας την απόφασή μας στον κ. Ο Hristache Solomon και άλλοι μόνο τότε συνειδητοποίησαν πόσο φτωχοί ήμασταν, για όλους μας μαζί, ούτε καν αρκετά χρήματα για φακέλους και ταχυδρομικά τέλη. Μέχρι τότε, όποτε χρειαζόμασταν χρήματα,
πηγαίναμε στους μεγαλύτερους βετεράνους και τους ζητούσαμε, αλλά τώρα δεν είχαμε σε ποιον να απευθυνθούμε. Να δημιουργηθεί ένας πολιτικός οργανισμός παντελώς αδέκαρος! Ήταν κάτι δύσκολο και τολμηρό να γίνει, σε αυτόν τον αιώνα που η ύλη είναι παντοδύναμη, όπου κανείς δεν ξεκινά τίποτα, όσο μικρό κι αν είναι, χωρίς πρώτα να αναρωτηθεί «Πόσα χρήματα έχω;». Ο Θεός ήθελε να αποδείξει ότι η ύλη δεν έπαιξε κανένα ρόλο στον αγώνα και τη νίκη του λεγεωναρίου.

Με την τολμηρή μας χειρονομία γυρίσαμε την πλάτη σε μια νοοτροπία που κυριαρχούσε σε όλα. Σκοτώνουμε έναν κόσμο μέσα μας για να σηκώσουμε έναν άλλο, ψηλά σαν τον ουρανό. Ο απόλυτος κανόνας της ύλης ανατράπηκε για να αντικατασταθεί από τον κανόνα του πνεύματος, των ηθικών αξιών.

Δεν αρνιόμασταν και δεν θα αρνηθούμε ποτέ την ύπαρξη, τη λειτουργία και την αναγκαιότητα της ύλης στον κόσμο, αλλά αρνηθήκαμε και θα αρνηθούμε για πάντα το δικαίωμά της στην απόλυτη κυριαρχία. Δίναμε, δηλαδή, ένα χτύπημα σε μια νοοτροπία που τοποθετούσε το χρυσό μοσχάρι στο επίκεντρο και ως κύριο στόχο της ζωής. Συνειδητοποιήσαμε ότι, αν είχαμε ακολουθήσει αυτό το μονοπάτι της αντεστραμμένης σχέσης αξιών μεταξύ πνεύματος και ύλης, θα είχαμε εξαντλήσει όλο το κουράγιο, τη δύναμη, την πίστη και την ελπίδα μας. Κατά τη διάρκεια εκείνων των πρώτων αρχών βρήκαμε το μόνο ηθικό

δύναμη μόνο στην ακλόνητη πίστη, ότι τοποθετώντας τον εαυτό μας στην αρχική αρμονία της ζωής, την υποταγή της ύλης στο πνεύμα, θα μπορούσαμε να υποτάξουμε τις αντιξοότητες και να νικήσουμε τις σατανικές δυνάμεις που ενώνονται με σκοπό να μας καταστρέψουν.

ΛΟΓΟΣ

Ένα άλλο χαρακτηριστικό των αρχών μας, πέρα από αυτή την έλλειψη χρημάτων, ήταν και η έλλειψη προγράμματος.

Δεν είχαμε πρόγραμμα. Και αυτό το γεγονός αναμφίβολα θα εγείρει ένα μεγάλο ερωτηματικό. Ποιος άκουσε ποτέ για έναν πολιτικό οργανισμό χωρίς πρόγραμμα που ξεκίνησε από τη λογική, από το μυαλό κάποιου ή από πολλά άτομα;
Δεν ήμασταν όσοι νιώθαμε όμοιοι που μαζευτήκαμε, αλλά όσοι νιώθαμε όμοιοι. Όχι όσοι ανάμεσά μας συλλογίζονταν με τον ίδιο τρόπο, αλλά αυτοί που είχαν τα ίδια ηθικά-συναισθηματικά

πνευματική κατασκευή.
Αυτό ήταν ένα σημάδι ότι το άγαλμα μιας άλλης Θεάς - Λόγου - θα καταστραφεί. ό,τι ο άνθρωπος ύψωσε εναντίον του Θεού, εμείς -δεν σκοπεύουμε να πετάξουμε ή να περιφρονήσουμε- πρέπει να το βάλουμε στη θέση του, στην υπηρεσία του Θεού και στο νόημα της ζωής. αν τότε δεν είχαμε ούτε χρήματα ούτε πρόγραμμα, αντίθετα είχαμε τον Θεό στην ψυχή μας και μας ενέπνευσε με την ακατανίκητη δύναμη της πίστης.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Η γέννησή μας υποδέχτηκε έναν τυφώνα μίσους και χλεύης. Τα δύο στρατόπεδα της Λίγκας - οι Κουζιστές και οι Καταστατικοί - διέκοψαν τις σχέσεις μαζί μας. Όλοι οι μαθητές του Ιασίου μας έχουν εγκαταλείψει και οι επιθέσεις των Χουζιστών* που μέχρι τότε στρέφονταν στους Καταστατικούς θα κατευθύνονταν στο εξής εναντίον μας, τρυπώντας μας σαν βέλη στην καρδιά μας.

Δεν θα μας έβλαπτε πληγές από βέλη, αλλά θα τρομοκρατούμασταν με αυτό που θα ανακαλύπταμε στους ανθρώπους. Εν ολίγοις, θα βραβευόμασταν και θα μας τιμούσαν με τις πιο βαριές προσβολές για όλα όσα είχαμε κάνει πριν, και θα δεχόμασταν χτύπημα μετά από χτύπημα. Όχι μόνο θα νιώθαμε το μίσος, αλλά θα βλέπαμε την έλλειψη χαρακτήρα και την αφθαρσία της ψυχής σε όλη τους τη γύμνια. Σύντομα θα γινόμασταν «εκμεταλλευτές της εθνικής ιδέας» για δικό μας όφελος. Δεν θα πιστεύαμε ότι όσοι

που χτυπούσαν το στήθος τους με τις γροθιές τους ένα χρόνο νωρίτερα, διεκδικώντας ανταμοιβές για προσποιητή ταλαιπωρία, θα είχαν τώρα το θάρρος να πετάξουν στα μούτρα μας την κατηγορία που μόλις αναφέρθηκε. Σύντομα ο κόσμος θα μάθαινε ότι είχαμε... ...πουλήσει στους Εβραίους» και ακόμη και άρθρα γεμάτα ύβρεις θα έγραφαν και θα υπήρχαν χωρικοί που θα πίστευαν και άντρες που θα μας γύριζαν την πλάτη.Άδικα!

Προσβολές που οι εχθροί δεν τόλμησαν ποτέ να χρησιμοποιήσουν εναντίον μας από φόβο, τώρα προέρχονταν από τους φίλους μας, χωρίς φόβο και χωρίς ντροπή.

Αν ήταν αλήθεια ότι εμείς, που έχουμε περάσει τόσα βάσανα και των οποίων τα σώματα έχουν υποστεί τόσες κακοποιήσεις, θα ήμασταν ικανοί για τέτοια ύβρι, δηλαδή να πουλήσουμε τον εαυτό μας ως ομάδα στον εχθρό, τότε δεν θα έμενε τίποτα για να κάνουμε παρά να ρίξουμε δυναμίτη σε αυτόν τον λαό και να τον ανατινάξουμε. το. Ένας λαός που γέννησε και μεγάλωσε τέτοια παιδιά στους κόλπους του δεν αξίζει πλέον να ζει.

Αλλά αν δεν είναι αλήθεια, τότε αυτοί που επινοούν αυτά τα ψέματα και τα διαδίδουν είναι απατεώνες που εξαντλούν την εμπιστοσύνη του έθνους τους για το μέλλον και το πεπρωμένο του.
Για ανθρώπους σαν αυτούς, καμία τιμωρία από τη χώρα τους δεν είναι αρκετά μεγάλη.
Τι εμπιστοσύνη θα μπορούσε να έχει αυτός ο λαός στη νίκη και στο μέλλον, αν μέσα στον σκληρό αγώνα που δίνει, ακούσει ότι εμείς, τα παιδιά του, μεγαλωμένα στην αγκαλιά του, στα οποία κατέθεσαν τις πιο ιερές του ελπίδες, τον έχουμε προδώσει ?

Αφήνω αυτές τις μέρες μόνο στη μνήμη όσων τις ζήσαμε. Σε αυτούς, τους συντρόφους μου της εποχής, μάρτυρες εκείνων των ωρών, είπα: «Μην φοβάστε αυτούς τους πυγμαίους, γιατί όποιος έχει τέτοιες ψυχές δεν μπορεί να κερδίσει. Θα τους δείτε μια μέρα να πέφτουν στα γόνατά τους στα πόδια σας. Μην Επειδή δεν το κάνουν, θα το κάνουν από τύψεις για το παράπτωμα που έγινε, αλλά από προδοσία.Και τώρα, ακόμα κι αν η κόλαση με όλα τα ακάθαρτα φαντάσματα μας αντιμετωπίσει, απαθείς στη σταθερή μας θέση, θα το ξεπεράσουμε.
"

Μέχρι εκείνη τη στιγμή γνώριζα το θηρίο στον άνθρωπο. Τώρα είδα τον απατεώνα στον άντρα. Προστατέψτε τους εαυτούς σας και τα παιδιά του σήμερα και του αύριο του ρουμανικού λαού και οποιουδήποτε άλλου λαού στον κόσμο από αυτή τη φοβερή μάστιγα: την προδοσία.
Όλη η ευφυΐα, όλη η μάθηση, όλα τα ταλέντα, όλη η εκπαίδευση δεν θα μας βοηθήσουν αν θέλουμε να είμαστε προδοτικοί.

Διδάξτε στα παιδιά σας να μην χρησιμοποιούν την προδοσία ούτε εναντίον ενός φίλου ούτε εναντίον του μεγαλύτερου εχθρού τους. Όχι μόνο δεν θα κερδίσουν, αλλά θα είναι κάτι παραπάνω από ηττημένοι, θα συντριβούν. Ούτε πρέπει να χρησιμοποιούν προδοσία εναντίον του προδοτικού ατόμου και των προδοτικών τρόπων του, γιατί αν νικήσουν, μόνο οι άνθρωποι αλλάζουν. Η προδοσία θα παραμείνει αναλλοίωτη. Η προδοσία του νικητή θα αντικατασταθεί από αυτή του ηττημένου. Στην ουσία, η ίδια προδοσία θα κυβερνήσει τον κόσμο.

* Μέλη του κόμματος του καθηγητή Cuza (Tr.)

Το σκοτάδι της προδοσίας στον κόσμο δεν μπορεί να αντικατασταθεί από άλλο σκοτάδι, αλλά μόνο από το φως που φέρνει η ψυχή του γενναίου, γεμάτου χαρακτήρα και τιμή.

Κι όμως, στην αρχή αυτής της πλημμύρας μίσους και προδοσίας, ήρθε σε εμάς ως καταφύγιο που τους έδωσε ελπίδα: ο Hristache Solomon, αυτός ο άνθρωπος με μεγάλη τιμή και συνείδηση, ο Μηχανικός Clime,
Μηχανικός Blanaru, δικηγόρος Mille Lefter,

Andrei C. Ionescu, Alexandru Ventonic, Dumitru lfrim, Cosachescu, Ion Butnaru, Ilierodeacon Isihic Antohic κ.λπ.

Όλοι αυτοί οι επιφανείς μαχητές και βετεράνοι της Λίγκας μου έδωσαν τώρα την εντύπωση κάποιων ναυαγών ψυχών, των οποίων το πλοίο βυθίστηκε στη μέση της θάλασσας και προσγειώθηκαν κουρασμένοι και ανήσυχοι στο μικρό μας νησί, στο οποίο μπορούσαν να βρουν εσωτερική γαλήνη και εμπιστοσύνη. το μέλλον.

Ο στρατηγός Μακριντέσκου μας είπε:
«Αν και είμαι μεγάλος, θα πάω μαζί σας και θα σας βοηθήσω, μόνο με έναν όρο: να μην κάνετε χειραψία με αυτούς τους ανθρώπους που δεν έχουν τιμή, γιατί αν το κάνατε αυτό θα με αηδίαζα. χωρίς τέλος και θα έχανα κάθε ελπίδα μου σε σένα».
Ο καθηγητής Ion Gavanescul άρχισε να δείχνει ενδιαφέρον για εμάς και για αυτό που κάναμε.

ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Τέσσερις γραμμές σημάδεψαν την αρχική μας μικρή ζωή: 1. Πίστη στον Θεό. Όλοι πιστεύουμε στον Θεό. Κανείς μας δεν ήταν άθεος. Όσο περισσότερο ήμασταν μόνοι και περικυκλωμένοι, τόσο περισσότερο οι ανησυχίες μας στρεφόταν στον Θεό και η επαφή με τους δικούς μας νεκρούς και με αυτούς του έθνους. Αυτό μας έδωσε ακατανίκητη δύναμη και μια λαμπρή γαλήνη μπροστά σε όλα τα χτυπήματα.

2. Εμπιστευτείτε την αποστολή μας. Σε κανέναν δεν θα μπορούσε να παρουσιαστεί ο παραμικρός λόγος για την πιθανή μας νίκη. Ήμασταν τόσο λίγοι, τόσο νέοι, τόσο φτωχοί, τόσο μισητοί και μισητοί από όλους, που όλα τα επιχειρήματα που δεν βασίζονταν σε γεγονότα ήταν ενάντια σε οποιαδήποτε πιθανότητα επιτυχίας. Και όμως προχωρήσαμε μόνο χάρη σε. εμπιστοσύνη στον σκοπό μας, απεριόριστη εμπιστοσύνη στην αποστολή μας και το πεπρωμένο της χώρας μας, 3. Η αμοιβαία αγάπη μας. Κάποιοι από εμάς γνωριζόμασταν για αρκετό καιρό, έχοντας δημιουργήσει στενές φιλίες, αλλά άλλοι ήμασταν νέοι, πρωτοετείς ή δευτεροετής φοιτήτριες στο κολέγιο, τους οποίους δεν είχαμε γνωρίσει ποτέ. Από τις πρώτες μέρες δημιουργήθηκε ένα κλίμα στοργής μεταξύ όλων μας, σαν να ήμασταν μέλη της ίδιας οικογένειας και να γνωριζόμασταν από μικρός.

Η ανάγκη για εσωτερική ισορροπία ήταν εμφανής για να αντισταθούμε. Η κοινή μας στοργή έπρεπε να έχει την ίδια ένταση και δύναμη για να ταιριάζει με το κύμα μίσους από έξω. Η ζωή μας σε αυτή τη φωλιά δεν ήταν ψυχρή, επίσημη ζωή, με απόσταση αρχηγού και στρατιώτη, με θεατρικότητα, ρητορικές δηλώσεις και υποτιθέμενους ηγετικούς αέρα. Η φωλιά μας ήταν ζεστή. Οι σχέσεις μεταξύ μας ήταν απολύτως περιστασιακές. Κάποιος δεν μπήκε σε έναν κρύο στρατώνα, αλλά στο δικό του σπίτι, ανάμεσα στην οικογένειά του. Και δεν ήρθε κανείς εδώ μόνο για να λάβει διαταγές, αλλά βρήκε εδώ μια αχτίδα αγάπης, μια ώρα πνευματικής ησυχίας, μια λέξη ενθάρρυνσης, ανακούφισης, βοήθειας σε ατυχία ή ανάγκη.
Δεν ζητήθηκε από τον λεγεωνάριο τόση πειθαρχία, με την έννοια της πειθαρχίας του στρατώνα - όσο η ευπρέπεια, η πίστη, η αφοσίωση και ο ζήλος για δουλειά.

4. Η μουσική. Μάλλον επειδή δεν είχαμε ξεκινήσει στο δρόμο της λογικής συνθέτοντας προγράμματα, αντιφατικές συζητήσεις, φιλοσοφικά επιχειρήματα, διαλέξεις, η μόνη μας δυνατότητα να εκφράσουμε τα οικεία μας συναισθήματα ήταν το τραγούδι. Τραγουδήσαμε εκείνα τα τραγούδια στα οποία τα συναισθήματά μας έβρισκαν ικανοποίηση. «Εκεί, ψηλά σε μαύρο βράχο» Το τραγούδι του Μεγάλου Στέφανου, του οποίου η μελωδία, ειπώθηκε, έμεινε αναλλοίωτη από την εποχή του μέχρι τώρα, από γενιά σε γενιά. Λέγεται ότι, υπό τον ήχο αυτής της μελωδίας, ο Στέφανος ο Μέγας μπήκε θριαμβευτικά στο οχυρό του στη Σουτσεάβα πριν από 500 χρόνια. Όταν τραγουδούσαμε, νιώθαμε ζωντανοί με εκείνες τις εποχές της ρουμανικής μεγαλοπρέπειας και δόξας. βυθιζόμαστε

Πριν από 500 χρόνια στην ιστορία και έζησε εκεί για λίγες στιγμές σε επαφή με τον Μέγα Στέφανο και τους στρατιώτες και τους τοξότες του. "Like a Globe of Gold", το τραγούδι του Michael the Brave. Το τραγούδι του Avram Iancu; "Let the Bugle Sound Again", η Πορεία της Στρατιωτικής Σχολής Πεζικού το 1917.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

«Rise Romanians», σε σενάριο Iustin Iliesu και Istrate, το οποίο ανακηρύσσουμε ως τον ύμνο της Λεγεώνας. Για να μπορεί κανείς να τραγουδήσει, πρέπει να βρίσκεται σε μια συγκεκριμένη ψυχική κατάσταση, σε εσωτερική αρμονία. Ένα άτομο που είναι αποφασισμένο να ληστέψει κάποιον δεν μπορεί να τραγουδήσει, ούτε που πρόκειται να κάνει κάποιο άλλο λάθος. Ούτε εκείνος που η ψυχή του έχει καταναλωθεί από φθόνο και μίσος για τον σύντροφό του. ούτε αυτός που η ψυχή του στερείται πίστης.

Γι' αυτό εσείς, Λεγεωνάριοι του σήμερα και του αύριο, όποτε νιώθετε την ανάγκη να προσανατολιστείτε στο πνεύμα των Λεγεωνών, πρέπει να επιστρέψετε σε αυτές τις τέσσερις γραμμές της αρχής μας που αποτελούν τη βάση του κινήματός μας. Η μουσική θα είναι οδηγός για εσάς. Αν δεν πρόκειται να μπορέσεις να τραγουδήσεις, πρέπει να ξέρεις ότι μια ασθένεια ροκανίζει το βάθος της πνευματικής σου ύπαρξης ή ότι η ζωή έχει γεμίσει την αθώα ψυχή σου με αμαρτίες. και αν δεν μπορείτε να απαλλαγείτε από αυτές τις αμαρτίες, πρέπει να απομακρυνθείτε, αφήνοντας τη θέση σας σε αυτούς που μπορούν να τραγουδήσουν. Ακολουθώντας τη ζωή μας στις προαναφερθείσες γραμμές, ξεκινήσαμε να δράσουμε από τις πρώτες μέρες. Διόρισα αρχηγούς, που λάμβαναν και έδιναν εντολές.

Δεν ξεκινήσαμε κάνοντας κάποιες θεαματικές δράσεις. Καθώς συναντήσαμε ένα πρόβλημα, ξεκινήσαμε να το λύσουμε. Η πρώτη μας ενέργεια ήταν να επισκευάσουμε το δωμάτιο του σπιτιού μας όπου βρισκόταν η εικόνα του Αρχαγγέλου του Σάο Μιγκέλ.
Το βάψαμε, σφουγγαρίσαμε το πάτωμα, τα κορίτσια των Λεγεωνάριων άρχισαν να ράβουν κουρτίνες. Έτσι οι λεγεωνάριοι έγραψαν διάφορα αξιώματα που συνέλεξα από τα Ευαγγέλια ή άλλα γραπτά. Ομορφαίνουν τους τοίχους μας. Εδώ είναι μερικά από αυτά: «Ο Θεός μας κουβαλά στο νικηφόρο άρμα του».
«Όποιος νικήσει....θα είμαι ο Θεός τους».

«Αν δεν έχεις σπαθί, πούλησε τον μανδύα σου και αγόρασε ένα».
«Αγωνίσου γενναία για την πίστη».
«Αποφύγετε τις σαρκικές απολαύσεις, γιατί σκοτώνουν την ψυχή». "Να είσαι προσεκτικός."
«Μην καταστρέφεις τον ήρωα μέσα σου».
«Αδέρφια στην τύχη... όπως μέσα ατυχία."
«Αυτός που ξέρει να πεθαίνει δεν θα γίνει ποτέ σκλάβος».
«Ανυπομονώ για την ανάσταση της πατρίδας μου και την καταστροφή των ορδών των προδοτών» κ.λπ.

Σε μια βδομάδα φτιάχτηκε το αρχηγείο μας.
Η δεύτερη δράση μας ήταν διαφορετικής φύσης: αφορούσε τη στάση μας απέναντι στις εξωτερικές επιθέσεις.
Αποφασίσαμε να μην τους απαντήσουμε. που ήταν εξαιρετικά δύσκολο για όλους μας. Το ηθικό μας είναι γκρεμιζόταν. Όμως αυτή ήταν η στιγμή της ηρωικής αντίστασης. Μια άλλη ενέργεια: κανείς δεν πρέπει να προσπαθήσει να πείσει κανέναν να γίνει λεγεωνάριος.
Το συνηθισμένο μάνγκο-τράβηγμα και ψάρεμα άκρων πάντα με δυσαρεστούσε. Το σύστημα ήταν και παραμένει αντίθετο, μέχρι σήμερα, στο πνεύμα των λεγεωνάριων. Θα πούμε απλά την άποψή μας.
Όποιος ήθελε να μπει ερχόταν. Και θα μπει, αν γίνει αποδεκτό.

Ποιος όμως ερχόταν; Άνθρωποι με την ίδια πνευματική υπόσταση με τη δική μας.
Πολλά? Πολύ λίγο. Στο Ιάσιο, ένα χρόνο μετά, ήταν μόνο δύο ή τρεις περισσότεροι από την πρώτη μέρα. Στην υπόλοιπη χώρα, ωστόσο, ήταν περισσότεροι οι άνθρωποι που συμμετείχαν καθώς έμαθαν για την ύπαρξή μας.

Όλοι όσοι μας πλησίασαν χαρακτηρίζονταν από δύο ευδιάκριτες ευδιάκριτες γραμμές: 1. Μια μεγάλη διόρθωση ψυχής.

2. Έλλειψη προσωπικού ενδιαφέροντος. Ανάμεσά μας, κανείς δεν μπορούσε να επωφεληθεί από κανένα όφελος.
Δεν άνοιξαν πολλά υποσχόμενες προοπτικές. Εδώ ο καθένας δεν είχε παρά να δώσει ψυχή, πλούτο, ζωή, ικανότητα αγάπης και εμπιστοσύνης.
Ακόμα κι αν κάποιος που ήταν λάθος άτομο ή υποκινούμενος από κάποιο ενδιαφέρον προσχωρούσε, δεν θα μπορούσε να παραμείνει μαζί μας, καθώς δεν μπορούσε να βρει ένα ευνοϊκό περιβάλλον εδώ. Έφυγε αυτομάτως, ένα μήνα, ένα χρόνο, δύο ή τρία, υποχωρώντας, έρημος ή προδομένος.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΣ

Αυτή η φωλιά της νιότης ήταν η πρώτη αρχή της λεγεωνατικής ζωής, ο πρώτος ακρογωνιαίος λίθος. Έπρεπε να τοποθετηθεί σε στέρεο έδαφος. Γι' αυτό δεν είπαμε «Να κατακτήσουμε τη Ρουμανία!

Περάστε από τα χωριά και φωνάξτε: «Μόλις δημιουργήθηκε μια νέα πολιτική οργάνωση, όλοι ελάτε να εγγραφείτε!». Δεν είχαμε συντάξει νέες πολιτικές πλατφόρμες πέρα από τις δέκα υπάρχουσες στην Ελλάδα

χώρα -όλοι τους «τέλειοι» στα μάτια των συγγραφέων και των υποστηρικτών τους- και δεν στέλνουμε λεγεωνάριους να διαδώσουν ένα πρόγραμμα στα χωριά, καλώντας τους ανθρώπους να συμμετάσχουν σε αυτό για να σώσουν τη γη.

Από αυτή την άποψη, πάλι, διαφέρουμε θεμελιωδώς από όλες τις άλλες πολιτικές οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων των Χουζιστών. Όλοι πίστευαν ότι η χώρα πέθαινε λόγω έλλειψης καλών προγραμμάτων. Κατά συνέπεια, συνέταξαν ένα απρόσκοπτα ολοκληρωμένο πρόγραμμα με το οποίο άρχισαν να συγκεντρώνουν υποστηρικτές. Γι' αυτό όλοι ρωτούν: "Ποιο είναι το πρόγραμμά σας;"

Αυτή η χώρα πεθαίνει από έλλειψη ανδρών, όχι από έλλειψη προγραμμάτων. τουλάχιστον αυτή είναι η γνώμη μας. Τα οποία, με άλλα λόγια, δεν είναι προγράμματα που θα έπρεπε να έχουμε, αλλά άνδρες, νέοι άνθρωποι, γιατί έτσι όπως είναι ο λαός σήμερα, που αποτελείται από πολιτικούς και έχει μολυνθεί από την εβραϊκή επιρροή, θα συμβιβάσει τα πιο λαμπρά πολιτικά προγράμματα.

Αυτό το είδος ανθρώπου που ζει σήμερα στη ρουμανική πολιτική, γνωρίζουμε πριν στην ιστορία.
Τα έθνη πέθαναν υπό την κυριαρχία του και τα κράτη κατέρρευσαν.
Το μεγαλύτερο κακό που μας έχουν κάνει οι Εβραίοι και το πολιτικό σύστημα, ο μεγαλύτερος εθνικός κίνδυνος στον οποίο μας έχουν εκθέσει, δεν είναι ούτε η οικειοποίηση της ρουμανικής γης και του υπεδάφους, ούτε καν η τραγική εξόντωση της ρουμανικής μεσαίας τάξης, ούτε ο μεγάλος αριθμός των Εβραίων στα σχολεία, τα επαγγέλματά μας κ.λπ. και ούτε καν την επιρροή που ασκούν στην πολιτική μας ζωή - αν και καθένας από αυτούς αποτελεί από μόνος του θανάσιμο κίνδυνο για τον λαό μας. Ο μεγαλύτερος εθνικός κίνδυνος είναι το γεγονός ότι παραμόρφωσαν, παραμόρφωσαν τη ντακο-ρομανική φυλετική μας δομή, γεννώντας αυτόν τον τύπο ανθρώπου, δημιουργώντας αυτό το ανθρώπινο απορρίμματα, αυτό το ηθικό ελάττωμα.. ο πολιτικός που δεν έχει καμία σχέση με την ευγένειά μας. Ανθρωποι. τρέξτε περισσότερο? που μας ατιμάζει και μας σκοτώνει. τα μάτια των δυστυχισμένων πλήθων.

Από όλες τις πληγές που μας έφερε η εβραϊκή εισβολή, αυτή είναι η πιο τρομακτική!

Όλοι οι λαοί με τους οποίους οι Ρουμάνοι ήρθαμε σε επαφή και πολεμήσαμε, από τις βαρβαρικές εισβολές μέχρι σήμερα, μας επιτέθηκαν σε φυσικό, οικονομικό ή πολιτικό επίπεδο, αφήνοντας ανέγγιχτη την ηθική και πνευματική μας κληρονομιά, τη συνείδησή μας, της οποίας προήλθε νωρίτερα ή αργότερα. η νίκη μας, το σπάσιμο του ξένου ζυγού -ακόμα κι όταν μας επιτέθηκαν μαζικά και μας πήραν όλα τα πλούτη, ακόμα κι όταν μας κυβέρνησαν πολιτικά.

Τώρα, για πρώτη φορά στην ιστορία μας, οι Ρουμάνοι αντιμετωπίζουν έναν λαό που μας επιτίθεται όχι με το σπαθί, αλλά με τα τυπικά όπλα της εβραϊκής φυλής, με τα οποία πρώτα χτυπούν και παραλύουν το ηθικό ένστικτο του λαού και μετά εξαπλώνονται συστηματικά κάθε είδους ηθική ασθένεια, για να καταστρέψει κάθε πιθανότητα αντίδρασης. Γι' αυτό ο λαός μας νιώθει αφοπλισμένος και ηττημένος.

Ως συνέπεια αυτής της κατάστασης, ο ακρογωνιαίος λίθος στον οποίο στέκεται η Λεγεώνα είναι ο άνθρωπος και όχι το πολιτικό πρόγραμμα. μεταρρύθμιση του ανθρώπου, όχι των πολιτικών προγραμμάτων.
«Η Λεγεώνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ» θα είναι, με άλλα λόγια, περισσότερο σκουλήκι και στρατός παρά πολιτικό κόμμα. Σε αυτούς τους κρίσιμους καιρούς, το ρουμανικό έθνος δεν χρειάζεται έναν μεγάλο πολιτικό όπως πολλοί πιστεύουν λανθασμένα, αλλά έναν σπουδαίο παιδαγωγό και ηγέτη που μπορεί να νικήσει τις κακές δυνάμεις και να συντρίψει τη συμμορία των κακοποιών. Αλλά για να το κάνει αυτό, θα πρέπει πρώτα να νικήσει το κακό μέσα του και μέσα στους ανθρώπους του. Από αυτό το λεγεωνάρικο σχολείο θα πρέπει να αναδυθεί ένας νέος άνθρωπος, ένας άνθρωπος με ηρωικές ιδιότητες. ένας γίγαντας του

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Η ιστορία μας να πολεμήσει και να κατακτήσει όλους τους εχθρούς της πατρίδας μας, η μάχη και η νίκη τους πρέπει να επεκταθεί πέρα από τον υλικό κόσμο στο βασίλειο των αόρατων εχθρών, των δυνάμεων του κακού. Όλα όσα μπορεί να φανταστεί το μυαλό μας από τα πιο όμορφα πνευματικά. ό,τι πιο περήφανο μπορεί να παράγει η φυλή μας, πιο σπουδαίο, πιο δίκαιο, πιο δυνατό, πιο σοφό, πιο αγνό, πιο επιμελής και πιο ηρωικό, αυτό πρέπει να μας δώσει το σχολείο των λεγεωνάριων! Ένας άνθρωπος στον οποίο αναπτύσσονται στο μέγιστο όλες οι δυνατότητες του ανθρώπινου μεγαλείου που εμφύτευσε ο Θεός στο αίμα του λαού μας.

Αυτός ο ήρωας, το αποτέλεσμα της εκπαίδευσης των λεγεωνάριων, θα ξέρει επίσης πώς να καταρτίζει προγράμματα. Θα ξέρετε επίσης πώς να λύσετε το εβραϊκό πρόβλημα. θα ξέρει και να οργανώνει καλά το κράτος. Θα ξέρετε επίσης πώς να πείσετε άλλους Ρουμάνους. και αν όχι, θα ξέρει πώς να λυγίζει για να κερδίσει, γιατί γι' αυτό είναι ήρωας. Αυτός ο ήρωας, αυτός ο λεγεωνάριος της γενναιότητας, της δουλειάς και της δικαιοσύνης, με τις δυνάμεις που εμφύτευσε ο Θεός στην ψυχή του, θα οδηγήσει τη χώρα μας στο δρόμο της δόξας του.

Ένα νέο πολιτικό κόμμα, ακόμη και ένα κουζιστικό, μπορεί στην καλύτερη περίπτωση να μας δώσει μια νέα κυβέρνηση και μια νέα διοίκηση. ένα σχολείο λεγεωνάριων, ωστόσο, μπορεί να δώσει σε αυτή τη χώρα έναν καλό τύπο Ρουμάνου. Θα μπορούσε να παράγει κάτι μεγάλο που δεν είχαμε ποτέ πριν, που θα μπορούσε να σπάσει ολόκληρη την ιστορία μας στα δύο, να θέσει τα θεμέλια για την αρχή μιας διαφορετικής ρουμανικής ιστορίας την οποία δικαιούται αυτός ο λαός.
Γιατί ο λαός μας, χάρη στα βάσανα και τα πολλαπλά παθήματά του, χάρη στην αγνότητα και τη γενναιοδωρία της ψυχής του, ήταν ίσως ο μόνος λαός στον κόσμο που, σε όλη την ιστορία του, δεν διέπραξε ποτέ το αμάρτημα της εισβολής και της υποταγής άλλων εθνών.

Πρέπει να δημιουργήσουμε μια ατμόσφαιρα, ένα ηθικό περιβάλλον, μέσα στο οποίο μπορεί να γεννηθεί και να μεγαλώσει ο ηρωικός άνθρωπος. Αυτό το μέσο πρέπει να απομονωθεί από τον υπόλοιπο κόσμο με τις υψηλότερες δυνατές πνευματικές οχυρώσεις. πρέπει να υπερασπιστεί από όλους τους επικίνδυνους ανέμους της δειλίας, της διαφθοράς, της ασέβειας και όλων των παθών που θάβουν έθνη και σκοτώνουν άτομα. Μόλις ο λεγεωνάριος αναπτυχθεί σε ένα τέτοιο περιβάλλον, δηλαδή στη φωλιά *, στον τομέα της εργασίας, στην οργάνωση των λεγεωνάριων και στην οικογένεια, θα σταλεί στον κόσμο: να ζήσει, να μάθει να είναι σωστός. Πολεμήστε, να μάθετε να είστε γενναίοι και δυνατοί. Να εργάζεσαι, να είσαι πιστός και να αγαπάς όλους όσους εργάζονται. να υποφέρουν, να δυναμώνουν, να θυσιάζονται, να συνηθίζουν να ξεπερνούν τα εγωιστικά τους συμφέροντα, στην υπηρεσία της Πατρίδας τους.

Όπου κι αν πάει, θα δημιουργήσει ένα νέο μέσο πανομοιότυπης φύσης. Θα είναι παράδειγμα. θα μετατρέψει τους άλλους σε λεγεωνάριους. Και ο κόσμος, αναζητώντας καλύτερες μέρες, θα ακολουθήσει.
Οι νέες αφίξεις θα πρέπει να ζουν και να σέβονται τα ίδια πρότυπα με τη ζωή των λεγεωνάριων. Όλοι μαζί, στον ίδιο στρατό, θα σχηματίσουν μια δύναμη που θα πολεμήσει και θα νικήσει. Αυτό θα έπρεπε να είναι το «The Legion of Michael the Archangel».

ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΖΩΗΣ

Στη συνέχεια, παρουσιάζω τη γενικότερη πτυχή της δημόσιας ζωής μας μέσα στην οποία και ενάντια στην οποία συγκροτούνταν «Η Λεγεώνα του Μιχαήλ Αρχαγγέλου». Η κυβέρνηση Αβερέσκου είχε πέσει περίπου ένα μήνα νωρίτερα. Στις 7 Ιουλίου 1927 οι Φιλελεύθεροι ήρθαν στην εξουσία.
Έγιναν νέες εκλογές και, ως συνήθως, η κυβέρνηση κατείχε την πλειοψηφία. Ωστόσο, η κυβέρνηση έπρεπε να ξεπεράσει, με κάθε μέσο, το μεγάλο λαϊκό ρεύμα υποστήριξης του Εθνικού Αγροτικού Κόμματος. Οι φτωχές μάζες του ρουμανικού λαού έσπευσαν από κόμμα σε κόμμα, από υπόσχεση σε υπόσχεση, δεσμεύοντας τις πιο ειλικρινείς ελπίδες τους - με την μακραίωνη εμπιστοσύνη τους - σε κάθε κόμμα, αλλά καταλήγοντας εξαπατημένες και απογοητευμένες, όλες οι ελπίδες κατεστραμμένες. Και αυτό θα συνεχίσει να ισχύει, μέχρι που κάποια μέρα καταλάβουν επιτέλους ότι έπεσαν στα χέρια κλεφτών για το κέρδος και τη λεηλασία. Υπήρχαν τρία μεγάλα κόμματα, τα Φιλελεύθερα, τα Αβερεσκανικά και τα Εθνικά Αγροτικά, και αρκετά μικρότερα. Βασικά, δεν υπήρχε καμία διάκριση μεταξύ τους εκτός από διαφορές στη μορφή και προσωπικά ενδιαφέροντα - το ίδιο πράγμα σε διαφορετικές μορφές. Δεν είχαν καν την αιτιολόγηση των διαφορετικών απόψεων.

Το μόνο πραγματικό τους κίνητρο ήταν η θρησκεία του ιδιοτελούς συμφέροντος, με κάθε επιθυμία και ανώτερα συμφέροντα της χώρας να μένουν έξω. Γι' αυτό το θέαμα των πολιτικών αγώνων ήταν αποκρουστικό. Η αναζήτηση χρημάτων, προσωπικών καταστάσεων, πλούτου και απολαύσεων, λεηλασίας, έδωσαν σε αυτούς τους αγώνες μια πτυχή αδυσώπητης εχθρότητας. Τα πολιτικά κόμματα έμοιαζαν με πραγματικές οργανωμένες συμμορίες που μισούσαν η μια την άλλη και πολεμούσαν μεταξύ τους για λάφυρα.

Μόνο ο αγώνας για την Πατρίδα ή για ένα ιδανικό που ξεπερνά τα προσωπικά συμφέροντα, τον εγωισμό ή τον πόθο είναι ήρεμος, αξιοπρεπής, ευγενής, χωρίς τυφλή εκτόξευση παθών.
Μπορεί να μπει ενθουσιασμός, αλλά όχι ποταπό και τυφλό πάθος.
Το μίσος και η απαξίωση που εμπλέκονται σε αυτούς τους αγώνες είναι αρκετή απόδειξη ότι δεν πολεμήθηκαν στη σφαίρα των υψηλών και αγίων ή αρχών ιδανικών, αλλά στα θλιβερά βάθη του πιο επαίσχυντου προσωπικού συμφέροντος.

Ο κόσμος του πολιτικού ξετυλίγεται σε πολυτελή και σκανδαλώδη πάρτι, με την πιο αποκρουστική ανηθικότητα, καβαλώντας την πλάτη μιας ολοένα και πιο αποθαρρυνμένης χώρας. Ποιος πρέπει να δώσει προσοχή στις ανάγκες σας;

Αυτοί οι πολιτικοί, με τις οικογένειές τους και τους πράκτορές τους, χρειάζονται χρήματα για να γιορτάσουν και να διασκεδάσουν την πολιτική πελατεία τους, να αγοράσουν ψήφους και ανθρώπινες συνειδήσεις. Ένας-ένας, σωρεία, κατεβαίνουν στη χώρα για να λεηλατήσουν. Αυτό, τελικά, σημαίνει ο κανόνας σας. Αδειάζουν τους προϋπολογισμούς του κράτους, δημαρχεία, δημαρχεία. Προσκολλώνται σαν τσιμπούρια στα διοικητικά συμβούλια κάθε εταιρείας, από τα οποία θα εισπράττουν αβίαστα μισθούς εκατομμυρίων με τον ιδρώτα και το αίμα του κουρασμένου εργάτη. Περιλαμβάνονται στα διοικητικά συμβούλια Εβραίων τραπεζιτών από τους οποίους λαμβάνουν αμοιβές εκατομμυρίων παραπάνω ως τίμημα για την προδοσία της χώρας τους.

Δημιουργούν σκανδαλώδεις επιχειρήσεις που εκπλήσσουν τους συμπατριώτες τους. Η διαφθορά εξαπλώνεται στη δημόσια ζωή σαν μάστιγα, από τον πιο ταπεινό υπηρέτη μέχρι τους υπουργούς. Πουλάνε τον εαυτό τους σε όλους. όποιος έχει χρήματα μπορεί να δωροδοκήσει αυτά τα τέρατα, και μέσω αυτών ολόκληρη η χώρα. Γι' αυτό, όταν η στριμωγμένη χώρα δεν μπορεί πια να τους δώσει χρήματα, παραδίδουν σε κοινοπραξίες ξένων τραπεζιτών, έναν προς έναν, τα πλούτη της γης μας και έτσι παραδίδουν την εθνική μας ανεξαρτησία. Μια πραγματική πληθώρα επιχειρηματιών εξαπλώθηκε σε όλη τη Ρουμανία, που ούτε εργάζονται ούτε παράγουν τίποτα, αλλά απομυζούν τη ζωή της χώρας.

Αυτά είναι τα κατορθώματα των πολιτικών. Η μιζέρια, η αποθάρρυνση και η απελπισία απλώθηκαν στα κατώτερα στρώματα. Δεκάδες χιλιάδες παιδιά πεθαίνουν, κουρεύονται από αρρώστιες και πείνα, αποδυναμώνοντας έτσι τη δύναμη αντίστασης του λαού στον αγώνα του ενάντια στον οργανωμένο εβραϊκό λαό που υποστηρίζεται από αλλοτριωμένους πολιτικούς και υπερασπίζεται ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός. Οι λίγοι έντιμοι πολιτικοί, πολλά σημεία ίσως, ίσως και αρχηγοί κομμάτων, δεν είναι ικανοί να κάνουν κάτι άλλο. Είναι σαν κάποιες φτωχές μαριονέτες στα χέρια του εβραϊκού Τύπου, των Εβραίων ή ξένων τραπεζιτών και των δικών τους πολιτικών συναδέλφων.

Αυτό το χάλι, αυτή η αποθάρρυνση, αυτή η μόλυνση, υποστηρίζεται βήμα-βήμα από ολόκληρη τη φάλαγγα των Εβραίων, που ενδιαφέρονται για την καταστροφή μας, για να μας αντικαταστήσουν σε αυτή τη χώρα και έτσι να κλέψουν εντελώς τα πλούτη μας. Μέσω του Τύπου τους, που σφετερίστηκε τον ρόλο του ρουμανικού μας Τύπου, μέσα από εκατοντάδες βρώμικα σεντόνια, μέσα από ανήθικη και αθεϊστική λογοτεχνία, μέσα από κινηματογράφους και θέατρα που σκορπίζουν την ασέβεια, μέσα από τις τράπεζες, οι Εβραίοι έγιναν κύριοι της χώρας μας.

Ποιος θα μπορούσε να τους αντιταχθεί; Σήμερα που είναι οι υποστηρικτές της καταστροφής και της εμφάνισής της. Είναι το σημάδι του εθνικού μας θανάτου, ποιος θα σταθεί απέναντί τους;

Το εθνικό κίνημα είναι κατάκοιτο στο έδαφος. Σε αυτές τις τελευταίες εκλογές η Λέγκα βγήκε 70.000 ψήφους λιγότερες, συνολικά λιγότερο από 50.000, λιγότερο από δύο τοις εκατό σε εθνικό επίπεδο.
Από τους δέκα βουλευτές που είχαν χθες, σήμερα δεν υπάρχει κανένας. Πρέπει να έρθει μια μέρα που ο λεγεωνάριος θα ξέρει πώς να αντιμετωπίσει αυτό το τέρας και πώς να το αντιμετωπίσει σε μια μάχη ζωής και θανάτου. Μόνος του.

Οι μικροί μας αριθμοί, σε σύγκριση με την απόλυτη δύναμη αυτής της παντοδύναμης δύναμης, μας έχουν κάνει συχνά να κάνουμε στον εαυτό μας ερωτήσεις όπως αυτές: Τι θα κάνουμε εάν είμαστε εκτός νόμου; Εάν αυτές οι ύδρες πραγματοποιήσουν αυτό που σχεδιάζουμε, θα βάλουν κάθε πιθανό εμπόδιο μπροστά μας και θα προσπαθήσουν να συντρίψουν μας.

Τα μάτια του είναι καρφωμένα πάνω μας. Μπορούν να μας προκαλέσουν. Μας το έκαναν αυτό μια φορά, όταν ξεκινήσαμε ήσυχα και ειρηνικά να δουλεύουμε στο Ungheni. έτσι μας πήγαν στην άκρη της αβύσσου, μακάρι όλα μας τα σχέδια. Τι θα κάνουμε αν μας προκαλέσουν; Να τραβήξουμε πάλι τα πιστόλια μας και να πυροβολήσουμε μήπως σαπίσουν τα κόκαλά μας στις φυλακές και αποτύχουν τα σχέδιά μας; Αντιμέτωποι με αναλαμπές τέτοιων προοπτικών, φύτρωσε στο μυαλό μας η ιδέα να περάσουμε στα βουνά - εκεί, όπου ο Ρουμάνος δέχτηκε να πολεμήσει εναντίον όλων των εχθρικών ορδών. Το βουνό είναι κοντά μας εδώ και πολύ καιρό, η ζωή μας. Μας ξέρει. Αντί να αφήσουμε το σώμα μας να στεγνώσει και το αίμα μας να στεγνώσει στις φλέβες μας σε έρημες και φρικτές φυλακές, καλύτερα να βάλουμε τέλος στη ζωή μας πεθαίνοντας και τον τελευταίο άνθρωπο στα βουνά για χάρη της πίστης μας. Απορρίπτουμε έτσι την ταπείνωση να βρεθούμε ξανά αλυσοδεμένοι. Θα επιτεθούμε από εκεί, με επιδρομές σε όλες τις εβραϊκές σφηκοφωλιές.

* Βασική μονάδα της λεγεωνατικής οργάνωσης. (Τρ.)

Εκεί ψηλά, θα υπερασπιστούμε τη ζωή των δέντρων και των βουνών από περαιτέρω καταστροφή. Εκεί κάτω, θα σκορπίσουμε θάνατο και έλεος.

Θα μας στείλουν να μας αιχμαλωτίσουν και να μας σκοτώσουν. Ας ξεφύγουμε, κρυφτούμε. Θα αντεπιτεθούμε. και στο τέλος σίγουρα θα ανατραπούμε. Για εκεί. θα είμαστε λίγοι από εμάς, καταζητούμενοι από ρουμανικά τάγματα και συντάγματα. Τότε θα λάβουμε τον θάνατο. Το αίμα όλων μας θα κυλήσει.

Αυτή η στιγμή θα είναι η μεγαλύτερη ομιλία μας προς τον ρουμανικό λαό και η τελευταία.

Τηλεφώνησα στους Mota, Garneata, Corneliu Georgescu και Radu Mironovici και μοιράστηκα αυτές τις σκέψεις μαζί τους. Έπρεπε να σκεφτούμε τις καλές και τις κακές μέρες που έρχονται. Έπρεπε να έχουμε λύσεις και να είμαστε προετοιμασμένοι για όλα. Τίποτα δεν πρέπει να μας εκπλήσσει. Θα ακολουθήσουμε τον δρόμο των νόμων της χώρας, χωρίς να προκαλέσουμε κανέναν, να αποφεύγουμε κάθε πρόκληση, να μην απαντάμε σε καμία πρόκληση. Όταν όμως δεν είμαστε πλέον σε θέση να υποφέρουμε, ή όταν τίθενται μπροστά μας ανυπέρβλητα εμπόδια, ο δρόμος μας πρέπει να είναι προς τα βουνά.

Δεν συνιστάται η απόπειρα μαζικής εξέγερσης, καθώς αυτή την ημέρα θα αποδεκατίζονταν από κανόνια και αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα να σκορπίσουν μόνο συμφορές και θλίψεις.
Αντιθέτως, πρέπει να εργαζόμαστε μόνοι μας, σε περιορισμένο αριθμό και μόνο με δική μας ευθύνη.

Όλοι συμφώνησαν.

«Δεν μπορεί», είπαν, «το αίμα μας, το αίμα είκοσι νέων, να μην εξαγοράσει τις αμαρτίες αυτού του έθνους. Δεν μπορεί αυτή η θυσία μας να μην γίνει κατανοητή από τους Ρουμάνους, να μην τρέμει η ψυχή και η συνείδησή τους και να μην αποτελεί αφετηρία, σημείο ανάστασης για τους
"
Ρουμάνοι.

Ο θάνατός μας με αυτόν τον τρόπο μπορεί τελικά να κάνει περισσότερο καλό σε αυτόν τον λαό από όλες τις απογοητευμένες προσπάθειες της ζωής μας. Ούτε οι πολιτικοί που θα μας σκοτώσουν δεν θα μείνουν ατιμώρητοι.

Υπάρχουν και άλλοι ανάμεσα στις τάξεις μας που θα μας εκδικηθούν. Μη μπορώντας να κερδίσουμε στη ζωή, θα νικήσουμε πεθαίνοντας. Μετά από αυτό, ζούμε με τη σκέψη και την αποφασιστικότητα να πεθάνουμε. Είχαμε τη σωστή λύση για τη νίκη, ό,τι κι αν συμβεί. μας έδωσε ηρεμία και δύναμη. θα μας κάνει να χαμογελάμε μπροστά σε κάθε εχθρό και κάθε προσπάθεια να μας καταστρέψει.

ΤΑ ΣΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΤΩΝ ΛΕΓΕΩΝΩΝ

PAMANTUL STRAMOSESC ("Η ΠΡΟΓΟΝΗ ΓΗ")

Γεννηθήκαμε στις 24 Ιουνίου 1927. Αρκετές μέρες αργότερα, καταλάβαμε το αρχηγείο μας. Τώρα νιώσαμε ότι θα έπρεπε να έχουμε τη δική μας έκδοση για να διευρύνουμε το πεδίο επιρροής μας, να διατυπώσουμε σε αυτήν τα πρότυπα της ζωής μας και μέσω αυτής να κατευθύνουμε το κίνημα. Πώς να το ονομάσουμε; «Η Νέα Γενιά» προτάθηκε. Δεν μου άρεσε αυτό. Έμοιαζε σαν ορισμός. μας ξεχώρισε από μια άλλη γενιά, που δεν θα λειτουργήσει. "The Ancient Land," Ας είναι αυτό το όνομά της. Αυτός ο τίτλος μας δένει με τη γη της χώρας μας, στην οποία αναπαύονται οι πρόγονοί μας. τη γη που πρέπει να υπερασπιστεί. Μας βυθίζει βαθιά σε απροσδιόριστες σφαίρες. θα είναι κάτι περισσότερο από ένα όνομα, θα είναι ένα συνεχές κάλεσμα για μάχη, το κάλεσμα στη γενναιότητα, η αφύπνιση των πολεμιστικών ιδιοτήτων της φυλής μας.

Επιπλέον, εκτός από τις ιδιότητες που αναφέρθηκαν πριν από πολλές σελίδες, αυτός ο τίτλος υπογραμμίζει ένα άλλο δομικό χαρακτηριστικό της ψυχής του λεγεωνάριου: τη γενναιότητα, χωρίς την οποία ο άνθρωπος είναι ατελής. Διότι αν ένας άνθρωπος είναι δίκαιος, ευθύς, αφοσιωμένος, πιστός, επιμελής, κ.λπ., αλλά δεν έχει ηρωικές ιδιότητες που θα του επέτρεπαν να πολεμήσει τους αδίστακτους, ανέντιμους και άδικους εχθρούς, θα πέθαινε στα χέρια τους. Εδώ ήμασταν τώρα με τον άξονα της κίνησής μας ήδη σταθερό. το ένα άκρο ριζωμένο στη γη της Πατρίδας μας, το άλλο στους ουρανούς: «Η Γη των Προγόνων» και ο Μιχαήλ ο Αρχάγγελος. Όμως ένας ρόλος κοστίζει που δεν είχαμε. Τι θα κάνουμε? Αποφασίσαμε να γράψουμε στον πατέρα Μότα ζητώντας του να μας το τυπώσει επί πιστώσει, στο παλιό τυπογραφείο της Libertatea («Ελευθερία») στο Orastie. Δέχτηκε? θα τύπωνε την εφημερίδα μας και θα τον πληρώναμε σε συνδρομές και πωλήσεις. Το "A Terra Ancestral" nº 1 κυκλοφόρησε την 1η Αυγούστου 1927 σε μορφή διμηνιαίου περιοδικού, με την εικόνα του Αρχαγγέλου São Miguel στο κέντρο του εξωφύλλου. Αριστερά της εικόνας αναπαράχθηκαν τα ακόλουθα λόγια από την εικόνα του Αγ.

Μιχαήλ ο Αρχάγγελος στην Εκκλησία της Στέψης στην Άλμπα-Ιουλία: «Στις ακάθαρτες καρδιές που εισέρχονται στον πιο αγνό Οίκο του Κυρίου, στρέφω το σπαθί μου χωρίς έλεος».

Και στα δεξιά μια στροφή από το ποίημα του Cosbuc "Decebal to his People:"
"Αν και είμαστε απόγονοι των Θεών, χρωστάμε ακόμα το χρέος του θανάτου. Είτε πεθάνει κάποιος νέος είτε λυγισμένος γέρος είναι το ίδιο πράγμα, αλλά δεν είναι το ίδιο να πεθάνεις λιοντάρι ή αλυσοδεμένος σκύλος!"
Παρακάτω, ο χάρτης της Ρουμανίας που δείχνει με σκούρες κουκκίδες την έκταση της εβραϊκής εισβολής.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Το κύριο άρθρο, με τίτλο «The Ancient Land» εμβαθύνει στην κατάσταση του εθνικού κινήματος μετά τη σύγκρουση εντός της Λέγκας και προσπαθεί να εξηγήσει τη θέση μας.

Τελειώνει με την παράκληση. "Αντιμετωπίστε τον εχθρό!" Υπογράφεται από τους Corneliu Z. Codreanu, Ion Mota, Ilie Garneata, Corneliu Georgeseu και Radu Mironovici. Το δεύτερο άρθρο είναι υπογεγραμμένο από εμένα, "It's your time, έλα"? μια συνέχεια της ίδιας γραμμής σκέψης που αναφέρεται στο πρώτο άρθρο. Το τρίτο υπέγραψε ο Ίων Σάβα, ένας ταλαντούχος νεαρός αγωνιστής που συμμετείχε σε πολλές μάχες του φοιτητικού κινήματος, που δέθηκε μαζί μας, αλλά δεν έγινε λεγεωνάριος. Ο τίτλος του: «Αποτελέσματα εκλογών».

Ακολουθεί σύντομο πανηγυρικό με αφορμή τον θάνατο του βασιλιά Φερδινάνδου, ο οποίος είχε πεθάνει λίγες μέρες πριν. Πάνω από τη φωτογραφία του, με μαύρο περίγραμμα, ήταν ο τίτλος «Ο Βασιλιάς μας πέθανε.

Ακολούθησε το άρθρο του Μότα, το οποίο αναπαράγω εν μέρει εδώ:

ΜΕ ΕΙΚΟΝΑ

«Από την εικόνα και το βωμό ξεκινάμε, μετά περιπλανιόμαστε για λίγο παρασυρμένοι από τα ανθρώπινα κύματα

* Δημοφιλές όνομα της εκκλησίας στην Alba-Iulia στην οποία στέφθηκαν ο βασιλιάς Φερδινάνδος και η βασίλισσα Μαρία στις 15 Οκτωβρίου 1922. (Τρ.)

Μηχανική Μετάφραση από την Google

και δεν φτάνουμε σε καμία ακτή, παρά την αγνότητα των παρορμήσεων μας. Τώρα, με βαριές, σκόρπιες, ραγισμένες καρδιές, μαζευόμαστε στο καταφύγιο, για τη μοναδική μας ζεστασιά και παρηγοριά, δύναμη και παρηγοριά, δύναμη-δότρια, στα πόδια του Ιησού Χριστού, στο κατώφλι της εκτυφλωτικής φωτεινότητας του ουρανού, στο Εικόνισμα. Δεν ασχολούμαστε με την πολιτική, ούτε μια μέρα στη ζωή μας, ποτέ. Έχουμε θρησκεία, είμαστε σκλάβοι μιας πίστης. Καταναλώσαμε τους εαυτούς μας στη φωτιά του και, πλήρως υποταγμένοι σε αυτόν, τον υπηρετήσαμε μέχρι τα όρια των δυνάμεών μας. Δεν υπάρχει ήττα και αφοπλισμός για τον εαυτό μας, γιατί η δύναμη της οποίας τα εργαλεία θέλουμε να είμαστε είναι αιώνια ανίκητη.

«Δεν μπορούμε, προς το παρόν, να συζητήσουμε λεπτομερώς τα αίτια της πτώσης της παλιάς Λέγκας. Μένει μόνο να πούμε ότι, σε αυτές τις στιγμές νέας δημιουργίας, θέλουμε να δηλώσουμε ξεκάθαρα και αποφασιστικά, να αποτυπώσουμε τον χαρακτήρα του νέου συστήματος που γεννιέται: «Luz de luz……

Στη συνέχεια, το άρθρο δίνει κάποιες υποδείξεις για τη νέα οργάνωση, τελειώνοντας με μια έκφραση πίστης στη νίκη.

Απόσπασμα από άρθρο του Corneliu Georgescu:

ΑΝΑΨΤΕ ΤΟΝ ΔΑΔΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

«Τα αρχαία χρονικά μας λένε ότι, στο παρελθόν, οι θεοί έστελναν μια δύσκολη κρίση στην αρχαία Ελλάδα για τις αμαρτίες τους. Από τις ερημιές της Ασίας, μεγάλοι στρατοί, πολλές φορές ισχυρότεροι από τους Έλληνες, κατέβηκαν σαν καταιγίδα στις πεδιάδες της χώρας. , ερημώνουν τα χωράφια τους, κατεδαφίζοντας τις πόλεις τους, ερημώνουν τους ναούς τους και κομματιάζοντας τους στρατούς τους, οι οποίοι, αν και γενναίοι, ήταν πολύ μικροί σε αριθμό για να αντιταχθούν στην επιτυχημένη αντιπολίτευση.

Μη συναντώντας άλλη αντίσταση, οι νικητές Μήδοι εισχώρησαν στην καρδιά της Ελλάδας στους Δελφούς, τη θέση του πιο διάσημου ναού του Απόλλωνα. Οι ιερείς του ναού έτρεμαν από φόβο μήπως σύντομα ο εχθρός βεβηλώσει τον ιερό ναό.
Μόνο που ο αρχιερέας δεν φοβήθηκε. Γεμάτος εμπιστοσύνη στη θεϊκή δύναμη, στράφηκε στους συναδέλφους του ιερείς και είπε... «Μη φοβάσαι, ο Θεός δεν χρειάζεται στρατούς. Ο ίδιος θα μας υπερασπιστεί! '

«Και ο αρχιερέας και όλοι οι άλλοι άρχισαν να προσεύχονται και οι προσευχές τους έκαναν θαύματα. Μόλις οι πεπεισμένοι στρατοί των Περσών πλησίασαν σε λίγα βήματα από το ναό, ο Παρνασσός τινάχτηκε και κύλησε πέτρες στις πλαγιές με εκκωφαντικές βροντές στον εχθρό, συντρίβοντάς τον. Οι αστραπές που κατέβαιναν σαν από το πουθενά, ολοκλήρωσαν την ανατροπή του, έτσι από τον μεγάλο στρατό μιας μόλις στιγμής πριν, λίγοι έμειναν να πουν για αυτό το ουράνιο θαύμα...

«Αγωνιστές, ανάψτε ξανά στις ψυχές σας τη δάδα της πίστης ότι η νίκη και ο θρίαμβος θα είναι Δικός μας."

Στη συνέχεια ακολουθεί ένα γράμμα από τον Radu Mironovici σε έναν από τους αδελφούς του στο χωριό πίσω στο σπίτι. Γνωρίζοντας ότι είναι απελπισμένος, του λέει: «Φυσικά, μπορεί να είμαστε λυπημένοι και λυπημένοι, αλλά υπάρχει ένα δικαίωμα που δεν έχουμε: να χάσουμε το θάρρος και να ρίξουμε το όπλο».

Μετά από αυτό, του εξηγεί τη διχόνοια στον Σύνδεσμο και την ίδρυση της Λεγεώνας, ως εξής: «Κάηκε το σπίτι μας, που χτίσαμε όλοι με τον ιδρώτα μας, που ήταν το καταφύγιό μας...

«Μόνο λίγοι τοίχοι σκοτεινοί από τον καπνό παραμένουν ως οδυνηρή υπενθύμιση του παλιού σπιτιού.

«Τι θέλεις να κάνουμε τώρα; Επανάσταση κατά του Θεού; Δεν μπορεί, γιατί «ο Κύριος έδωσε, ο Κύριος αφαιρεί, ευλογημένο το όνομα του Κυρίου».
«Θα διπλώσουμε τα χέρια μας και θα πεθάνουμε στη δυστυχία, στο κρύο, στη βροχή και στον αέρα; Οχι! Αλλά, με πίστη στον Θεό, θα ασχοληθούμε και σιγά σιγά πρέπει να χτίσουμε για τον εαυτό μας ένα νέο σπίτι δύο φορές πιο όμορφο. Εδώ είναι, «η Λεγεώνα», για την οποία βάζουμε τον πρώτο ακρογωνιαίο λίθο.

Ακολουθεί το άρθρο του Garneata:

ΔΙΑΦΩΝΙΑ ΑΔΕΡΦΩΝ - Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

«Με μια καρδιά γεμάτη λύπη, παίρνω το στυλό μου για να μοιραστώ με άλλους τον χείμαρρο ανησυχητικών σκέψεων που μας έχουν τυλίξει μπροστά στα καθυστερημένα προβλήματα μας...

"Η κόντρα μεταξύ των αδελφών και οι διαφωνίες μεταξύ των ηγετών έχουν γίνει τόσο εμφανείς που δεν μπορούμε πλέον να τις κρύψουμε. Οι συνέπειές της είναι πιθανό να απογοητεύσουν πολλούς και η απογοήτευση όσων εμπιστεύτηκαν τη Λέγκα είναι σίγουρα ένα βήμα προς τα πίσω, ένα βήμα προς την ήττα .

«Αυτό είναι τόσο προφανές, γιατί σε κανένα σημείο της ιστορίας δεν έχει αποδειχθεί ότι η διχόνοια οδηγεί σε κάτι άλλο εκτός από κακοτυχία, καταστροφή...

«Θα ξέρουμε πώς να περπατήσουμε το μονοπάτι που επιλέξαμε πριν από επτά χρόνια, και με την ίδια αποφασιστικότητα. Τα κόκκαλά μας, συνηθισμένα στην τραχύτητα των καιρών της φυλακής και της δυστυχίας, θα νιώθουν καλά στα χαρακώματα της μάχης, στη θέση απέναντι στον αντίπαλο.

«Ας ξέρουν οι Εβραίοι, που σήμερα χαίρονται πιστεύοντας ότι έχει έρθει η ώρα της κυριαρχίας τους, ότι υπάρχει μια γωνιά σε αυτή τη χώρα όπου, οποιαδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας, υπάρχει ένα στρατό που στέκεται φρουρός, με το πρόσωπό του στραμμένο στο ο εχθρός."

Αρκετές πληροφορίες συμπληρώνουν αυτό το πρώτο τεύχος μαζί με το άρθρο «Dreams, Hopes, Reality» του μηχανικού Gheorghe Clime, πρώην αντιπροέδρου του LANC στη Μολδαβία, από το οποίο εξάγω το τελευταίο μέρος: «Τι χρειαζόμαστε για να φτάσουμε σε αυτό τελικός στόχος;

«Ένας στρατός πολεμιστής με επικεφαλής έναν ικανό ηγέτη που περιβάλλεται από αφοσιωμένους βοηθούς. Σε αυτό το θέμα, σε ό,τι με αφορά, αν και πολύ μεγαλύτερος, παρακολουθώ την ομάδα δράσης του νεαρού Corneliu Z. Codreanu, Ion 1. Mota ...

Προφανώς χρειάζεται η συμβολή πολλών, όλων εκείνων που σήμερα είναι διασκορπισμένοι σε αποθαρρυμένα χωράφια. Κατά συνέπεια, αν κάποιος σε κάποια γωνιά της Ρουμανίας άνοιγε μια λίστα με συνδρομητές, εξουσιοδοτημένους ή μη, ας γράψει και το όνομά μου, με το οποίο μπορώ να δώσω τη ζωή μου. "

ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΚΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

Το δεύτερο τεύχος του «The Ancient Land» κυκλοφόρησε στις 15 Αυγούστου. Στο κύριο άρθρο με τίτλο «Η Λεγεώνα του Μιχαήλ Αρχαγγέλου», προσπαθώ να διατυπώσω συνοπτικά τους πρώτους ηθικούς κανόνες της λεγεωνατικής ζωής που σκοπεύουμε να σεβαστούμε και να επιβεβαιώσουμε αυστηρά και γύρω από τους οποίους πρέπει να συγκεντρωθούν όλοι όσοι τους εκτιμούν.

Όποιος έρθει και μεγαλώσει ανάμεσά μας θα πρέπει να μεγαλώσει και να τον σέβεται.

Επιλέγω από αυτό το καταστατικό-άρθρο τις ιδέες με τη σειρά που τις έγραψα εκείνη την εποχή. Η πρώτη ιδέα: «Ηθική καθαρότητα».

Το δεύτερο: «Αδιαφορία για τη μάχη».

Το τρίτο: «Ενθουσιασμός».

Το τέταρτο: «Πίστη, εργασία, τάξη, ιεραρχία, πειθαρχία».

Το πέμπτο: «Η Λεγεώνα θα τονώσει την ενέργεια και την ηθική δύναμη του έθνους μας, χωρίς την οποία δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει νίκη».

Το έκτο: «Δικαιοσύνη, (η Λεγεώνα θα είναι το σχολείο της δικαιοσύνης και η ενέργεια για να την ενθρονίσουμε)».

Το έβδομο: "Πράξεις, όχι λόγια - Εκτελείς! Μη μιλάς!"

Το όγδοο: «Στο τέλος αυτού του σχολείου, μια νέα Ρουμανία θα προκύψει και η πολυαναμενόμενη ανάσταση αυτού του ρουμανικού λαού, στόχος όλων των προσπαθειών, των παθών και των θυσιών μας που κάνουμε». Θέλω να αναλύσω μερικά από αυτά.

ΔΥΣΕΝΔΙΑΦΟΡΕΙΑ ΣΤΗ ΜΑΧΗ

Το να νικάς το προσωπικό συμφέρον είναι μια άλλη θεμελιώδης αρετή του Λεγεωναρίου. Αυτό έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τη θέση του πολιτικού του οποίου το μόνο κίνητρο για δράση και μάχη είναι μόνο το προσωπικό του συμφέρον, με όλα τα εκφυλισμένα υποπροϊόντα του - απληστία για πλουτισμό, χλιδή, ασέβεια ή αλαζονεία.
Γι' αυτό, αγαπητοί σύντροφοι, από εδώ και στο εξής, όσο υπάρχει η ζωή ενός λεγεωνάριου, πρέπει να ξέρετε ότι όπου κι αν αισθάνεστε ότι φθάνετε, είτε στην ψυχή κάποιου μαχητή είτε στην ψυχή σας, το γρύλισμα αυτού του συμφέροντος, εκεί η Λεγεώνα έπαψε να υπάρχει. Εκεί τελειώνει ο λεγεωνάριος και ο πολιτικός αρχίζει να δείχνει τους κυνόδοντες του.

Κοιτάξτε στα μάτια ενός νεοφερμένου και αν στα μάτια του εντοπίσετε μια λάμψη κάποιου μικρού προσωπικού συμφέροντος (είτε είναι υλικό, είτε είναι φιλοδοξία, πάθος, περηφάνια), να ξέρετε ότι δεν μπορεί να γίνει λεγεωνάριος.

Ούτε φορώντας το πράσινο πουκάμισο ή υιοθέτηση του χαιρετισμού των λεγεωνάριων θα είναι αρκετό για να γίνει κάποιος λεγεωνάριος, ακόμα κι αν «τυχαία» καταλάβει το κίνημα των λεγεωνάριων. αλλά μόνο αν ζει σύμφωνα με τα πρότυπα της λεγεωνατικής ζωής. Γιατί η Λεγεώνα δεν είναι απλώς ένα λογικό σύστημα, μια αλυσίδα επιχειρημάτων. είναι μια «ζωντανή πίστη». όπως κάποιος δεν είναι χριστιανός αν «γνωρίζει» και «κατανοεί» το Ευαγγέλιο, αλλά μόνο εάν συμμορφώνεται με τους κανόνες της ζωής που υιοθετούνται σε αυτό, εάν «ζει το Ευαγγέλιο».

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

Ολόκληρη η κοινωνική ιστορία της ανθρωπότητας είναι γεμάτη αγώνες, βασισμένες σε δύο μεγάλες αρχές, η μία από τις οποίες είναι ο αγώνας για μια θέση εις βάρος της άλλης: η αρχή της εξουσίας και η αρχή της ελευθερίας. Η εξουσία προσπάθησε να επεκταθεί εις βάρος της ελευθερίας και η ελευθερία προσπάθησε να περιορίσει τη δύναμη της εξουσίας όσο το δυνατόν περισσότερο. Αυτά τα δύο, πρόσωπο με πρόσωπο, δεν μπορούν παρά να σημαίνουν σύγκρουση. Ο προσανατολισμός ενός κινήματος σύμφωνα με τη μία ή την άλλη από αυτές τις δύο αρχές σημαίνει να συνεχίσει την ιστορική γραμμή της κοινωνικής αναταραχής και του πολέμου. Σημαίνει συνέχιση της γραμμής της τυραννίας, της καταπίεσης και της αδικίας από τη μια και της γραμμής της αιματηρής εξέγερσης και της μόνιμης σύγκρουσης από την άλλη.

Γι' αυτό θέλω να επιστήσω την προσοχή όλων των Λεγεωνάριων και συγκεκριμένα των νεότερων να μην παρεκκλίνουν από τη γραμμή του κινήματος λόγω παρεξήγησης. Σε πολλές περιπτώσεις έχω παρατηρήσει ότι μόλις έδινε μια θέση σε έναν λεγεωνάριο, σκλήρυνε με όλο του το είναι στην «αυθεντία», σπάζοντας όλα όσα τον είχαν συνδέσει με τους συντρόφους του μέχρι τώρα, και ένιωθε υποχρεωμένος να «εντυπωσιάσει» άλλους με το χρήση της εξουσίας σας.

Το κίνημα των λεγεωνάριων δεν βασίζεται αποκλειστικά ούτε στην αρχή της εξουσίας ούτε στην αρχή της ελευθερίας. Έχει τις βάσεις του ριζωμένες στην αρχή της αγάπης. σε αυτόν έχουν τις ρίζες τους και η εξουσία και η ελευθερία.

Η αγάπη είναι η ειρήνη ανάμεσα στις δύο αρχές: την εξουσία και την ελευθερία. Η αγάπη είναι στη μέση, ανάμεσά τους και πάνω τους, τους περικλείει σε ό,τι καλύτερο και απομακρύνει τις συγκρούσεις μεταξύ τους.

Η αγάπη δεν μπορεί να φέρει τυραννία, καταπίεση, αδικία, αιματηρή εξέγερση ή κοινωνικό πόλεμο. Δεν μπορεί ποτέ να σημαίνει σύγκρουση. Υπάρχει επίσης μια υποκριτική αντίληψη της αρχής της αγάπης που ασκείται από τυράννους και Εβραίους που επικαλούνται συνεχώς και συστηματικά το αίσθημα αγάπης στους συνανθρώπους τους, πίσω από το οποίο συνεχίζουν να μισούν και να καταπιέζουν ανενόχλητοι.

Εφαρμοσμένη αγάπη σημαίνει ψυχική ηρεμία στην κοινωνία και στον κόσμο. Η ειρήνη δεν παρουσιάζεται πλέον ως η κακή έκφραση μιας μηχανικής και ψυχρής ισορροπίας μεταξύ των δύο αρχών: της αυτοβίωσης και της ελευθερίας που καταδικάζονται στον αιώνιο πόλεμο, δηλαδή στην αδυναμία της αρμονίας.

Η καλοσύνη και η αγάπη θα μας δώσουν ειρήνη, όχι δικαιοσύνη. Γιατί η δικαιοσύνη είναι πολύ δύσκολο να πραγματοποιηθεί πλήρως.
Ακόμα κι αν βρισκόταν ένα όργανο για την τέλεια πραγματοποίησή του, ο άνθρωπος, που είναι ανίκανος να το αναγνωρίσει και να το εκτιμήσει, θα έμενε για πάντα δυσαρεστημένος.

Στη δεύτερη, να πετύχει στη μάχη ενάντια στη φύση ή εναντίον των εχθρών.
Μολονότι εκατό άντρες μπορούν να αγαπούν ο ένας τον άλλον σαν αδέρφια, είναι πιθανό ότι, μπροστά στην ανάγκη για κάποια δράση, ο καθένας θα έχει διαφορετική γνώμη. Εκατό απόψεις δεν θα κερδίσουν ποτέ. αγάπη

μόνος τους δεν θα τους κάνει ποτέ να κερδίσουν. Χρειάζεται πειθαρχία. Για να κερδίσετε, όλοι πρέπει να υιοθετήσουν μια και μοναδική γνώμη, αυτή αυτού με την περισσότερη εμπειρία, του ηγέτη.
Η πειθαρχία είναι η εγγύηση της επιτυχίας, καθώς διασφαλίζει την ενότητα της προσπάθειας. Υπάρχουν δυσκολίες που μόνο ένας ολόκληρος λαός ενωμένος, υπακούοντας σε μια μόνο εντολή, μπορεί να ξεπεράσει. Ποιος είναι ο ανόητος που θα αρνιόταν, σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, να ενωθεί με τους υπόλοιπους ανθρώπους του, όταν αυτοί, ως ένας, θα υπάκουαν στην ίδια εντολή με το πρόσχημα ότι η πειθαρχία θα πλήγωνε την προσωπικότητά τους;
Σε εκείνες τις περιπτώσεις, όταν η χώρα σας απειλείται και όταν η φύση των πραγμάτων σας αναγκάζει να θέσετε σε κίνδυνο τη ζωή και τα μέλη σας, να διαλύσετε την οικογένειά σας, να ρισκάρετε το μέλλον των παιδιών σας, να απαρνηθείτε όλα όσα έχετε σε αυτή τη γη για να σώσετε την πατρίδα σας , είναι τουλάχιστον γελοίο να λέει κάποιος ότι «τραυματίζεται η προσωπικότητά του».

Η πειθαρχία δεν ταπεινώνει κανέναν, γιατί οδηγεί στη νίκη. Και αν οι νίκες δεν μπορούν να κερδηθούν παρά μόνο με θυσίες, τότε η υποταγή στην πειθαρχία είναι η μικρότερη από όλες τις θυσίες που μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος για τη νίκη του έθνους του.
Αν η πειθαρχία είναι μια απάρνηση, μια θυσία, δεν ταπεινώνει κανέναν. Γιατί οποιαδήποτε θυσία εξευγενίζει κάποιον, δεν τον ευτελίζει. Δεδομένου ότι ο λαός μας πρέπει να ξεπεράσει τεράστιες δυσκολίες, κάθε Ρουμάνος πρέπει να αποδεχθεί την πειθαρχική εκπαίδευση με χαρά και έτσι να γνωρίζει τη συμβολή του στην αυριανή νίκη.

Δεν υπάρχει νίκη χωρίς ενότητα. και δεν υπάρχει ενότητα χωρίς πειθαρχία. Επομένως, το έθνος μας πρέπει να τη θεωρήσει εχθρική ενέργεια και να καταδικάσει ως επικίνδυνη για τις νίκες του και τη ζωή του κάθε παρέκκλιση από την πειθαρχία της πειθαρχίας.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΜΑΣ

Ο αγώνας για τη διασφάλιση της δημοσίευσης της κριτικής μας ήταν το δεύτερο στάδιο της ανάπτυξής μας. Χωρίς πόρους, οι προσπάθειές μας πήραν την όψη μιας πραγματικής μάχης. στην πραγματικότητα, «μάχη» είναι αυτό που το λέγαμε από την αρχή.

Χρησιμοποιούμε δύο
στρατηγικές: 1. Εστιάζουμε όλες τις προσπάθειές μας στον ίδιο στόχο ταυτόχρονα. Στη δεύτερη, να πετύχει στη μάχη ενάντια στη φύση ή εναντίον των εχθρών.
Μολονότι εκατό άντρες μπορούν να αγαπούν ο ένας τον άλλον σαν αδέρφια, είναι πιθανό ότι, μπροστά στην ανάγκη για κάποια δράση, ο καθένας θα έχει διαφορετική γνώμη. Εκατό απόψεις δεν θα κερδίσουν ποτέ. Μόνο η αγάπη δεν θα τους κάνει ποτέ να κερδίσουν. Η πειθαρχία είναι απαραίτητη.
Για να κερδίσουν,
όλοι τους πρέπει να υιοθετήσουν μια και μοναδική άποψη, αυτή του πιο έμπειρου, του αρχηγού.

Η πειθαρχία είναι η εγγύηση της επιτυχίας, καθώς διασφαλίζει την ενότητα της προσπάθειας. Υπάρχουν δυσκολίες που μόνο ένας ολόκληρος λαός ενωμένος, υπακούοντας σε μια μόνο εντολή, μπορεί να ξεπεράσει. Ποιος είναι ο ανόητος που θα αρνιόταν, σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, να ενωθεί με τους υπόλοιπους ανθρώπους του, όταν αυτοί, ως ένας, θα υπάκουαν στην ίδια εντολή με το πρόσχημα ότι η πειθαρχία θα πλήγωνε την προσωπικότητά τους;
Σε εκείνες τις περιπτώσεις, όταν η χώρα σας απειλείται και όταν η φύση των πραγμάτων σας αναγκάζει να θέσετε σε κίνδυνο τη ζωή και τα μέλη σας, να διαλύσετε την οικογένειά σας, να ρισκάρετε το μέλλον των παιδιών σας, να απαρνηθείτε όλα όσα έχετε σε αυτή τη γη για να σώσετε την πατρίδα σας , είναι τουλάχιστον γελοίο να λέει κάποιος ότι «τραυματίζεται η προσωπικότητά του».

Η πειθαρχία δεν ταπεινώνει κανέναν, γιατί οδηγεί στη νίκη. Και αν οι νίκες δεν μπορούν να κερδηθούν παρά μόνο με θυσίες, τότε η υποταγή στην πειθαρχία είναι η μικρότερη από όλες τις θυσίες που μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος για τη νίκη του έθνους του.
Αν η πειθαρχία είναι μια απάρνηση, μια θυσία, δεν ταπεινώνει κανέναν. Γιατί οποιαδήποτε θυσία εξευγενίζει κάποιον, δεν τον ευτελίζει. Δεδομένου ότι ο λαός μας πρέπει να ξεπεράσει τεράστιες δυσκολίες, κάθε Ρουμάνος πρέπει να αποδεχθεί την πειθαρχική εκπαίδευση με χαρά και έτσι να γνωρίζει τη συμβολή του στην αυριανή νίκη.

Δεν υπάρχει νίκη χωρίς ενότητα. και δεν υπάρχει ενότητα χωρίς πειθαρχία. Επομένως, το έθνος μας πρέπει να τη θεωρήσει εχθρική ενέργεια και να καταδικάσει ως επικίνδυνη για τις νίκες του και τη ζωή του κάθε παρέκκλιση από την πειθαρχία της πειθαρχίας.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΜΑΣ

Ο αγώνας για τη διασφάλιση της δημοσίευσης της κριτικής μας ήταν το δεύτερο στάδιο της ανάπτυξής μας. Χωρίς πόρους, οι προσπάθειές μας πήραν την όψη μιας πραγματικής μάχης. στην πραγματικότητα, «μάχη» είναι αυτό που το λέγαμε από την αρχή.

Χρησιμοποιούμε δύο στρατηγικές: 1.
Εστιάζουμε όλες τις προσπάθειές μας στον ίδιο στόχο ταυτόχρονα.
2. Ενθαρρύνετε τους μαχητές μας κατά τη διάρκεια της μάχης μέσω παραπομπών και διακρίσεων.
Αυτή την αρχή θα τη βρείτε σε όλες τις λεγεωνάριές μας δραστηριότητες.
Ενσωματώνει τα ακόλουθα πλεονεκτήματα: α)
Η ταχεία υλοποίηση του επιθυμητού σκοπού. σι)
Η εκπαίδευση της ενιαίας δράσης και της πειθαρχημένης προσπάθειας όλων των εργαζομένων. γ) Αφύπνιση στην επίγνωση των δικών τους δυνάμεων, εμπιστοσύνη στον εαυτό τους και στις δικές τους δυνάμεις.

Η ανάμνηση των οικονομικών ήττων, ιδιαίτερα των ανεπιτυχών προσπαθειών, οδήγησε τον ρουμανικό λαό σε παραίτηση, έλλειψη πρωτοβουλίας και απώλεια εμπιστοσύνης. Θα πρέπει να τους ξυπνήσουμε την εμπιστοσύνη στον εαυτό τους, αντικαθιστώντας τις οδυνηρές αναμνήσεις με μια παράδοση επιτυχίας στις προσπάθειές τους. Και τέλος, ανατρέφοντας τους μαχητές μας, θα μπορέσουμε να επιτύχουμε τη ζήλο επίδειξη ενός επίλεκτου στελέχους μαχητών. Στην ανασκόπησή μας, ξεκινήσαμε μια έκκληση προς όλους τους φίλους μας να προχωρήσουν στην επίθεση μεταξύ 1ης Σεπτεμβρίου και 15ης Οκτωβρίου, ώστε όλοι μαζί να αποκτήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερους νέους συνδρομητές.

Ως αποτέλεσμα αυτής της έκκλησης, ξεκίνησε μια πραγματική εκστρατεία μυρμηγκιών, στην οποία όλοι συμμετείχαν ενεργά: νέοι, ηλικιωμένοι, αγρότες, διανοούμενοι.
Κάποιοι έφεραν μέχρι και 45 υπογραφές (Κωνσταντίν λινόιου).

Το αποτέλεσμα αυτής της πρώτης μάχης δημοσιεύτηκε στο τεύχος της 1ης Νοεμβρίου 1927. Να τι έγραψα τότε: «Στις έξι το απόγευμα της 15ης Οκτωβρίου ο αριθμός των συμμετοχών έφτασε τις 2.586.
Η Legion ευχαριστεί όλους όσους εργάστηκαν για την πρώτη του νίκη».

Όλοι όσοι συμμετείχαν σε αυτή τη μάχη αναφέρθηκαν σε αυτό το τεύχος. Αρχικά, ευχαριστούμε τον πατέρα Μότα που μας έδωσε ευνοϊκή δημοσιότητα μέσω της Libertatea («Η Ελευθερία»). Δίνω εδώ πάλι τα ονόματα όλων όπως ήταν τυπωμένα στο «The Ancient Land». Κάποιοι από αυτούς δεν έγιναν Λεγεωνάριοι και κάποιοι δεν είναι πια μαζί μας γιατί πέθαναν με τη λεγεωνάρια πίστη.

Και τους ονομάζω εδώ γιατί ήταν πιστοί από την αρχή. παρατίθενται με τη σειρά με την οποία διέπρεψαν: Mother Pamfilia Ciolac (Varatec), Octav Negut (Focsani), Arhimandrite Atanasie Popescu (Balti), Hieromonah Isihie Antohi (Neamt), Mihad Tanasache, Victor Silaghi, Ion Bordeian, u, Radu Mironovici , Captain V. Tuchel (Ivesti), Constantin Ilinoiu (Iasi), N. Grosu (Botosani), Ion Minodora (Husi), Grigorie Balaci (Movilita-Putna), Andrei C. Ionescu (Barlad), Spiru Peceli (Galati) , μηχανικός Mihai Ittu (Βουκουρέστι), μηχανικός Gh . Clime (Iasi), Ion T. Banea (Sibiu), Ilie Garneata (Iasi), Totu Nicolae (Iasi), Coman Alexandru (Gauri-Putna), Decebal Codreanu (Husi), Mihail Marinescu (Galati), Traian Lelescu (Piatra- Nearnt), Sebastian Erhan (Campul-Lung, Bucovina), N. Tecau (Αμερική), Elena Petcu (Vaslui), Dr. Socrate Divitari (Tecuci), Ion Plesea (Orhei), PI Morariu (Suraia-Putna), Nanu Gavril Raileanu (Orhei), Cotiga Traian (Focsani), Maria Mitea (Severin), 1. Ciobanita (Belcesti), Carausu (Voinesti) , Tinistei Neaga (Orhei), Zosim Bardas (Tarnava Mare), Ion Blanaru (Focsani), Luliu Stanescu (Marsani-Dolj), Corneliu Georgescu (Poiana-Sibiului), Fanica Anastasescu (Βουκουρέστι), D. Ifrim (Iasi), I Durac (P. Neamt), Pa'curaru Gh. (Βουκουρέστι), καθηγητής Isac Mocanu (Turda), Marius Popp (Cluj), N.

Voinea (Panciu), NB Munceleanu (Roman), Grigorie Berciu (Βάρνα), Corneliu Cristescu Basa Emil Eremeiu (Nasaud). (Comanesti), Angela Plesoianu (Seven'n) ,

Οκτώ χρόνια αργότερα διαπιστώσαμε ότι από τους 59 που συμμετείχαν στην πρώτη μάχη των λεγεωνάριων:
Τέσσερις μας είχαν εγκαταλείψει, ανίκανοι να μας καταλάβουν. μάλιστα επιτέθηκαν κιόλας μας.
Οκτώ, μετά από ένα ή δύο χρόνια, δεν έδειξαν σημάδια ζωής. Είκοσι δύο έλαβαν τις υψηλότερες βαθμολογίες,

γίνονται διοικητές λεγεωνάριων, βοηθοί διοικητές ή λεγεωνάριοι γερουσιαστές. Επτά έγιναν λεγεωνάριοι, άνδρες ακλόνητης πίστης, αψηφώντας κάθε δίωξη.

Δεκαοκτώ παρέμειναν φίλοι μας, βοηθώντας μας μέχρι σήμερα.

Ως αποτέλεσμα αυτής της μάχης, η έκδοση της «Γης των Προγόνων» εξασφαλίστηκε από τον α έτος.

ΑΛΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗΣ ΜΑΣ

Vasile State, έμπορος και C. Vasiliu, συνταξιούχος (Adjud), Gh. Oprea (San-Nicolaul Mare), Ion Schiopu (Prundul Bargaului, δικηγόρος Budescu P. (Banat), Adolf Greiter, Misu Stefanescu, losif Dumitru (ο πρώτος συνδρομητής του "The Ancestral Land"), Ilie Berlinschi (Igesti-Bucovina), Dr. Elena Bratu, Mille Lefter (Galati), Ion Demian (Turda), Dr. Popeseu (Vaslui), Teodoreseu Craciun, Augustin lgna, Ivanovici, Adam Branzei, Sofron Robota (Dorna), Bacuta Boghiceanu (Husi), οι αδελφοί Balan (Soveja), C.

Gheorghiu Contar, Captain Siancu, Gh. Postolache, Gheorghe Despa (Dorna), Luchian Cozan (Dorna), Dr. Crisan, μηχανικός Camil Grossu, Chirulescu Victor, Lorde Nicoara, Ion and Alexandru Butnaru, Adriana and Teodora Ieseanu, Vasile Stan, Professor Razmerita, Craciunescu (Focs) Belgea, Gurita Stefaniu, Ghita Antonescu, Pantelimon Statache, Octav Pavelescu (Foscani), Gheorghe Potolea (Beresti), I. Gh. Teodosiu, Margareta Marcu, I. Gh. Galati), Dan Tarnovschi, Simion Tonea, μηχανικός Stoicoiu, Coronel Paul Cambureanu, Amos Horatiu Pop (Ludos), Stefan Nicolau, Ileana Constantinescu, Elvira Ionescu, Marioara Cidimdeleon, Gh.

Amancei, Coca Tiron, Iulius Igna, Aristotel Gheorghiu (Rm.-Sarat), D. Bunduc, Valer Danieleanu, Constantin, Ursescu, Vasile Tampau, C. Mierla, Octav Danieleanu, Stefan Manzat, Coronel Blezu, Eufrosina Moutherna, Ράχης, Γ. League, Ana Dragoi (Galati), Professor Matei Coriolan.

Αναφέρω αυτά τα ονόματα, που αναφέρονται συχνά στην εφημερίδα, όχι για να ικανοποιήσω την περιέργεια του αναγνώστη, αλλά γιατί οι άνθρωποι που μας βοήθησαν - ειδικά στις πρώτες δύσκολες ώρες μας - πρέπει πάντα να θυμόμαστε. Κάποιοι από αυτούς πέθαναν, ενώ άλλοι μετατράπηκαν σε αγωνιστές που αντιμετώπισαν όλους τους διωγμούς μέχρι σήμερα. Έσπευσα να τα απαριθμήσω τώρα, καθώς μπορεί να μην έχω την ευκαιρία να το κάνω ξανά αργότερα σε αυτό το βιβλίο.

Η ΔΡΑΣΗ ΜΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΞΩ

Από την πρώτη ώρα είχαμε το όφελος του μίσους του εβραιομασονικού πολιτικού. Υπήρχαν όμως και άνθρωποι που μας καλωσόρισαν στην καρδιά τους ως αχτίδα ελπίδας. Ακολουθούν αρκετές επιστολές από αναγνώστες που τυπώθηκαν στην πρώτη έκδοση του "The Ancient Land:"

«Δεν θα προσπαθήσω να εκφράσω εκτενώς τη χαρά μου για την εμφάνιση του περιοδικού. Σας χαιρετώ με τον χαιρετισμό μας από το παρελθόν: «Είθε ο Θεός να σας βοηθήσει». Ούτε θα εμβαθύνω σε αυτές τις γραμμές στα πρόσφατα γεγονότα, αλλά λέω: "Εμπρός, πάντα εμπρός, νέοι άνδρες. Ζήτω το στράτευμα του Μιχαήλ του Αρχαγγέλου. Είθε η ομάδα των πονηρών να καταπιεί το σκοτάδι του Beelzebut." «Ο Άγιος Μιχαήλ, ο αρχάγγελος, θα πρέπει να επιτεθεί χωρίς δισταγμό και χωρίς έλεος. Αυτός είναι ο στόχος που παρουσιάζεται στις σελίδες του «The Ancestral Land».

«Ούτε ο Σατανάς ούτε οι υπηρέτες του μπορούν να ανταποκριθούν στο κάλεσμα του Αρχαγγέλου, ούτε να φανταστούν ότι μπορούν να εξαπατήσουν κανέναν με μεταμφιέσεις. Οι προδότες αξίζουν σκληρότερη τιμωρία από τους εχθρούς.
«Μην δείχνετε επιείκεια σε κανέναν, καθώς σε κανέναν δεν λείπει η ωριμότητα να κρίνει ποια είναι η αποφασιστική ώρα».

«Κλείνω τις γραμμές μου εύχομαι να μπορούσα να δω τη νίκη μια ώρα νωρίτερα, τη μεγάλη νίκη». συνταγματάρχης Μπλεζού

* Μέλη της Γερουσίας των Λεγεώνων, βλέπε σελίδα 257. (Τρ.)

«Ο λαμπερός ήλιος της σβάστικας δεν μας απέτυχε ούτε αυτή τη φορά για να μας βγάλει από το χάος.
Μας έδωσε το ευεργετικό φως του, για τη σωτηρία μας, «Η Λεγεώνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ».
Από εδώ και πέρα, η ρουμανική ψυχή θερμαίνεται ξανά από την πίστη ότι αυτό το ιερό κίνημα δεν θα χαθεί. "

«Η εθνική ιδέα θα μας καλέσει στο καθήκον».

"Όσοι δεν μας καταλαβαίνουν θα πέσουν στο δρόμο. Είμαι με το μέρος σου".
ML Lefter, δικηγόρος Πρόεδρος LANC για το Γαλάτι

«Είστε οι ελπίδες των μελλοντικών μας ημερών. Βάζουμε το μέλλον μας και των παιδιών μας στα πόδια σας.

Όλοι περιμένουμε ανυπόμονα να δούμε την πανίσχυρη οργάνωσή σας και ανυπομονούμε να συμμετάσχουμε στον αγώνα. "" Και όταν το λέω αυτό δεν λέω μόνο αυτό που νιώθω, αλλά αυτό που βλέπω σε πολλούς άλλους.
«CN Paduraru

National Counter, Break, (Roman).

"Βλέπω και νιώθω ρουμανικές καρδιές να ξαναγεννιούνται. Όχι μόνο ελπίζω ότι η νίκη θα είναι δική μας, είμαι σίγουρος γι' αυτό."
Ion Banea, φοιτητής, Vurpar (Sibiu).

«Είναι καθήκον μου ως χριστιανός μαθητής, νιώθω, να στείλω συγχαρητήρια στον εαυτό μου και στους φίλους μου στις πεδιάδες του Τζιούλ για την αποφασιστικότητα και την ενέργεια που δείχνουν στον αγώνα που μόλις ξεκίνησε».

Iuliu Gb. Stanescu, φοιτητής.

«Εμείς, οι Ρουμάνοι από το χωριό Vulcani, Petrosani Co. κουβαλάμε ακόμα και σήμερα στη Μεγάλη Ρουμανία τον ζυγό που μας έβαλαν οι υπεύθυνοι της εταιρείας, γιατί όλοι είναι ξένοι».
Εγώ, ο Augustin Igna, έχω προσβληθεί από φυματίωση. "
Μεταλλωρύχος στο επάγγελμα, δεν μπορώ πλέον να δουλέψω στο ορυχείο γιατί με πληγώνει ο μολυσμένος αέρας.

«Προώθησα μια αναφορά, συνυπογεγραμμένη από τον γιατρό, ζητώντας εργασία ελαφρύτερης φύσης έξω, όχι στον κάτω όροφο, γιατί εκεί θα τελείωνα τις μέρες μου σε λίγες εβδομάδες. Απορρίφθηκε. Τώρα σας κάνω έκκληση για βοήθεια καθώς δεν έχω κανέναν να απευθυνθώ. "

Igna Augustin

«Σε παρακαλώ σταματήστε να μου στέλνετε την κριτική σας· το όνομά μου είναι Axente Poenar, ανθρακωρύχος, Carteju de sus, γιατί δεν έχω αρκετά χρήματα για να σας πληρώσω, ακόμη και για τρεις μήνες, και μισώ να σας στείλω πίσω».

"Και τώρα επιτρέψτε μου να εξηγήσω γιατί δεν έχω χρήματα. Είναι φθινόπωρο εδώ και αρέσει σε όλους γιατί είναι η εποχή της συγκομιδής. Δηλαδή, όλοι εκτός από εμάς τους ανθρακωρύχους, γιατί μας λείπουν τα ρούχα και τα παπούτσια που χρειάζεται ο χειμώνας που έρχεται. και τα παιδιά μας πρέπει να σταλούν στο σχολείο.
Όσα λίγα εξοικονομούμε από το πικρό ψωμί μας πρέπει να ξοδέψουμε σε αυτές τις ανάγκες».

Axente Poenar, ανθρακωρύχος.

«Αγαπητά αγαπημένα παιδιά του λαού μας: Καθώς πλησιάζω
το ηλιοβασίλεμα της ζωής μου, μια νέα αχτίδα ελπίδας εισχωρεί στην ψυχή μου για την ανάσταση της αγαπημένης μας χώρας, βλέποντας το αγνό και ιερό της κίνημα «Η Λεγεώνα του Μιχαήλ, του Αρχαγγέλου» μεγάλος ουράνιος πρίγκιπας. Νιώθω πολύ λυπημένος που δεν θα ζήσω αρκετά για να δω τους ανθρώπους μας να ανθίζουν και να απολαμβάνουν την επίπονη σοδειά εμποτισμένη με τον κρύο ιδρώτα, και ίσως το αίμα, εκείνων των μαρτύρων που προόρισε ο Θεός, που είναι και θα είναι ακόμα, για την εκπλήρωση το μεγάλο σχέδιο. που ζυμώθηκε με τόσα βάσανα. Είναι πολύ αργά. Η πανούκλα εξαπλώνεται, ο τάφος μας σκάβεται, οι τυμβωρύχοι είναι έτοιμοι να μας θάψουν για πάντα. κι εμείς οι Ρουμάνοι, μικροί ή μεγάλοι,

διστάζουμε, παζαρεύουμε και μαλώνουμε για φιλοδοξίες, κενή ματαιοδοξία και φθαρτό πλούτο.

* Συνεχίζουμε να διατηρούμε το όνομά σας στη λίστα συνδρομητών.

«Σιωπώ γιατί είμαι αμόρφωτος· εσύ σιωπάς γιατί είσαι επιτήδειος· αυτός επειδή είναι κολλητός σε ένα πολιτικό κόμμα· σιωπούν επειδή είναι η διοίκηση· κι έτσι όλοι σιωπούμε· το σκοτάδι της πτώσης μας τυλίγει σιγά σιγά και η δάδα του λαού μας σβήνει.Είμαι ένας φτωχός αγρότης αγρότης, αλλά μπορώ να χειριστώ το στυλό και το φτυάρι ή το δρεπάνι. Θα σε βοηθήσω με τα χρήματά μου, το στυλό μου, με πράξεις και λόγια, ζητώντας που μου δίνεις μια μικρή γωνιά στην κριτική μας «The Ancient Land». Θα γράψω κάτω από τον τίτλο "Είμαστε Ρουμάνοι ή δεν είμαστε στα πρόθυρα της απώλειας; Και γιατί;"

«Ποιοι είναι οι ένοχοι;»
«Ποια είναι η αιτία των αιτιών;»
«Τι γίνεται και τι πρέπει να γίνει;» «Τι πρέπει να γνωρίζει και να κάνει κάθε Ρουμάνος;» "VL Onofrei, Farmer, Tungujei Village (Vaslui)

ΠΕΡΑ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

Στην πραγματικότητα, το "The Ancestral Land" είναι γεμάτο από αυτά τα γράμματα. συμβολή των συμπατριωτών μας στη δημιουργία της Λεγεώνας. Γιατί η Λεγεώνα είναι κάτι περισσότερο από μια οργάνωση με μέλη, βιβλία και ηγέτες. Είναι μια κατάσταση του νου, μια ενότητα συναισθήματος και ζωής στην οποία συμβάλλουμε όλοι. Μέλη, αφεντικά, αριθμοί, στολές, πρόγραμμα κ.λπ. αποτελούν την ορατή Λεγεώνα. Το άλλο, όμως, που δεν φαίνεται, είναι το πιο σημαντικό. Η ορατή Λεγεώνα χωρίς το αόρατο, δηλαδή αυτή η κατάσταση του νου, της ζωής, δεν σημαίνει τίποτα. θα ήταν απλώς μια φόρμα χωρίς περιεχόμενο.

Δεν προτείναμε, με την κριτική μας, σαν καθηγητές στις καρέκλες τους, να σηκώνουμε ένα φράγμα ανάμεσα σε εμάς «τα αφεντικά», «τους καθηγητές», που είχαν τυπωμένες τις διδασκαλίες και τις θεωρίες τους στο περιοδικό, και τον αναγνώστη που δεν έχει τίποτα άλλο παρά μάθετε τις διδασκαλίες μας και συμμορφωθείτε με αυτές. Εμείς από τη μια, αυτοί από την άλλη. Όχι. Το να φτιάξεις τη Λεγεώνα δεν σημαίνει να της δώσεις στολή, κουμπιά κ.λπ. Δεν σημαίνει να επεξεργαστείτε το σύστημα της οργάνωσής σας, δεν σημαίνει καν να διαμορφώσετε τη νομοθεσία σας, τους κανόνες ηγεσίας, να απαριθμήσετε λογικά τα κείμενα σε χαρτί. Όπως το να μεγαλώνεις έναν άντρα, δεν σημαίνει να φτιάχνεις τα ρούχα του ή να καθορίζεις τις αρχές συμπεριφοράς του ή να καθιερώνεις το πρόγραμμα δραστηριοτήτων του.

Ούτε καταστατικό, ούτε πρόγραμμα, ούτε δόγμα κινούνται. Αυτά θα μπορούσαν να αποτελούν τη νομοθεσία του, να ορίζουν τους στόχους του, το σύστημα οργάνωσης, τα μέσα δράσης του κ.λπ., αλλά όχι το ίδιο το κίνημα. Αυτές είναι έννοιες που μπερδεύουν ακόμη και οι επιστήμονες. Το να δημιουργείς μόνο «καταστατικό», «πρόγραμμα» κ.λπ., μετά να πιστεύεις ότι δημιούργησες ένα «κίνημα» είναι σαν να κάνεις έναν άντρα, θα έφτιαχνες μόνο τα ρούχα του.
Το να δημιουργήσεις ένα κίνημα σημαίνει πρώτα απ' όλα να γεννήσεις μια ψυχική κατάσταση, έναν ενθουσιασμό που αναβλύζει από το πνεύμα, από την καρδιά ενός λαού που δεν έχει καμία σχέση με τις εικασίες του ψυχρού συλλογισμού.
Αυτή είναι η ουσία του κινήματος των λεγεωνάριων. Δεν ήμουν εγώ που δημιούργησα αυτή την ψυχική κατάσταση. Γεννήθηκε από τη σύγκλιση της συνεισφοράς μας με αυτή άλλων συμπατριωτών μας.

Η επιθεώρηση «Η Γη των Προγόνων» ήταν το σημείο συνάντησης όπου οι φιλοδοξίες μας και στη συνέχεια οι φιλοδοξίες μας συναδελφώθηκαν με τα συναισθήματα και τις σκέψεις εκείνων των Ρουμάνων που μας γνώριζαν.

Η Λεγεώνα λοιπόν στην ουσία της, σε αυτή την αόρατη ψυχική κατάσταση, που όλοι μας την ένιωθαν, δεν ήταν δικό μου δημιούργημα.
Ήταν αποτέλεσμα μιας συνεργασίας.
Προέκυψε από τη συγχώνευση των ακόλουθων συνεισφορών:

1. Τα συναισθήματα των πρώτων λεγεωνάριων.
2. Τα αντίστοιχα συναισθήματα των άλλων Ρουμάνων.
3. Η παρουσία στη συνείδηση όλων των νεκρών του λαού μας.
4. Ο πόθος για το χώμα της πατρίδας μας.
5. Ευλογία Θεού.

Δεν θα ήθελα οι σκέψεις μου να παρεξηγηθούν από κάποιον λέγοντας: «Δεν είμαι από αυτούς τους λεγεωνάριους με στολή, είμαι λεγεωνάριος στο πνεύμα».

Αυτό δεν μπορεί να είναι.

Δόγμα, πρόγραμμα, καταστατικό, στολή, δραστηριότητα δημιουργούνται πάνω σε αυτό το πνευματικό θεμέλιο, όχι ως αξεσουάρ, αλλά ως παράγοντες που καθορίζουν το πνευματικό περιεχόμενο του κινήματος, δίνοντάς του μια ενιαία μορφή και διατηρώντας το ζωντανό στη συνείδηση των ανθρώπους και σε οδηγεί προς τα επιτεύγματα και τη νίκη. Το κίνημα των λεγεώνων είναι όλα αυτά μαζί.

Οι στολές που εμφανίστηκαν σε όλα τα σύγχρονα κινήματα: Φασισμός (το μαύρο πουκάμισο), εθνικοσοσιαλισμός (το καφέ πουκάμισο) κ.λπ. δεν γεννήθηκαν από τη φαντασία των ηγετών. Γεννήθηκαν από την ανάγκη να εκφράσουν αυτή την ψυχική κατάσταση. Η έκφραση της ενότητας του συναισθήματος. Είναι το ορατό πρόσωπο μιας αόρατης πραγματικότητας.

ΕΘΝΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

Όποτε αναφέρεται ένα εθνικό κίνημα, του αποδίδονται συστηματικά τάσεις δικτατορίας. Δεν θέλω να επικρίνω τις δικτατορίες σε αυτό το κεφάλαιο, αλλά θέλω να δείξω ότι τα εθνικά κινήματα στην Ευρώπη σήμερα, όπως το κίνημα των λεγεωνάριων, ο φασισμός, ο εθνικοσοσιαλισμός κ.λπ., δεν είναι ούτε δικτατορίες ούτε δημοκρατίες. Αυτοί που μας πολεμούν φωνάζοντας: «Κάτω η φασιστική δικτατορία!», «Πάλε ενάντια στη δικτατορία!», «Υπεράσπισε τον εαυτό σου ενάντια στη δικτατορία!». μη μας χτυπάς. Πυροβολούν εκτός στόχου. Μπορούν μόνο να επιτύχουν την περιβόητη «δικτατορία του προλεταριάτου».

Η δικτατορία προϋποθέτει τη βούληση ενός και μόνο ανθρώπου που επιβάλλεται βίαια στη βούληση άλλων υποκειμένων σε ένα κράτος. Δηλαδή, δύο αντίθετες βουλήσεις: αυτή του δικτάτορα ή μιας ομάδας ανδρών, από τη μια και αυτή του λαού, από την άλλη. Όταν αυτή η βούληση επιβάλλεται από περιορισμούς και σκληρότητα, τότε η δικτατορία είναι τυραννία.

Αλλά όταν ένα έθνος με πλειοψηφία 98 τοις εκατό, με απερίγραπτο ενθουσιασμό, ένα έθνος 60 εκατομμυρίων ή ένα έθνος 40 εκατομμυρίων ψυχών, εγκρίνει και επικροτεί παραληρήματα τα μέτρα του αρχηγού, σημαίνει ότι υπάρχει τέλεια συμφωνία μεταξύ της βούλησης του αφεντικού και του των ανθρώπων. Επιπλέον, συνδυάζονται τόσο τέλεια που δεν υπάρχουν πλέον δύο διαθήκες. Υπάρχει μόνο ένα: η βούληση του έθνους, του οποίου η έκφραση είναι η κύρια. Ανάμεσα στη θέληση του έθνους και τη θέληση του ηγέτη υπάρχει μόνο μία σχέση: μια τέλεια σχέση μεταξύ τους.

Το να ισχυρίζεται κανείς ότι η ομοφωνία που επιτυγχάνεται στα καθεστώτα εθνικών κινημάτων οφείλεται σε «τρόμο» και «εξεταστικές μεθόδους» είναι απολύτως γελοίο, επειδή οι άνθρωποι μεταξύ των οποίων προέκυψαν τέτοια κινήματα έχουν μια ιδιαίτερα ανεπτυγμένη συνείδηση των πολιτών. Πολέμησαν, αφαίμαξαν και άφησαν χιλιάδες που πέθαναν για την ελευθερία. ποτέ δεν υποτάχθηκαν ούτε στον εξωτερικό εχθρό ούτε στον εσωτερικό τύραννο. Γιατί να μην παλέψουν και να αιμορραγήσουν και σήμερα, αν βρεθούν αντιμέτωποι με τέτοιο τρόμο; Και τότε, οι ψήφοι ή και οι πλειοψηφίες μπορούν να αφαιρεθούν με τη βία, με τον τρόμο.

μπορεί κανείς να τραβήξει δάκρυα ή αναστεναγμούς. αλλά ποτέ δεν ακούστηκε, ούτε θα ακουστεί ποτέ, ότι ο ενθουσιασμός και η ζέση μπορούν να παραχθούν με τη βία. Ούτε καν στο πιο καθυστερημένο έθνος στον κόσμο. Γιατί το εθνικό κίνημα δεν είναι δικτατορικό στην ουσία του, εμείς

αναρωτιόμαστε λοιπόν: Τι είναι αυτό; Είναι δημοκρατία; Καθόλου, γιατί ο αρχηγός δεν ψηφίζεται από το εκλογικό σώμα και η δημοκρατία βασίζεται στην αρχή της εκλογιμότητας. Ή, στα εθνικά καθεστώτα, κανένας ηγέτης δεν επιλέγεται με ψηφοφορία. Είναι αποδεκτός. Αν αυτά τα καθεστώτα δεν είναι δικτατορίες ή δημοκρατίες, τι είναι; Χωρίς να τα ορίσουμε, πρέπει να παραδεχτούμε ότι αντιπροσωπεύουν μια νέα μορφή διακυβέρνησης, sui genesis, στα σύγχρονα κράτη. Δεν έχει βρεθεί μέχρι στιγμής και δεν ξέρω τι όνομα θα του δοθεί.

Πιστεύω ότι έχει στη βάση του αυτή τη νοοτροπία, την κατάσταση της αυξημένης εθνικής συνείδησης που, αργά ή γρήγορα, εξαπλώνεται στις περιφέρειες του εθνικού οργανισμού. Είναι μια κατάσταση εσωτερικής αποκάλυψης. Τι ήταν

κάποτε η ενστικτώδης αποθήκη των ανθρώπων αντικατοπτρίζεται τώρα στη συνείδηση των ανθρώπων, δημιουργώντας μια κατάσταση ομόφωνης διαφώτισης που συναντάται μόνο σε μεγάλες θρησκευτικές αναβιώσεις. Αυτό το φαινόμενο θα μπορούσε δικαίως να ονομαστεί κατάσταση του

εθνική οικουμενικότητα. Ένας λαός στο σύνολό του αποκτά επίγνωση του εαυτού του, του σκοπού και του πεπρωμένου του στον κόσμο. Κατά τη διάρκεια της προηγούμενης ιστορίας, έχουν παρατηρηθεί μόνο αναλαμπές αυτής της επίγνωσης, αλλά σήμερα βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μερικά από αυτά τα μόνιμα φαινόμενα.

Σε αυτή την περίπτωση, ο ηγέτης δεν είναι πια «κύριος», «δικτάτορας» που κάνει ό,τι «θέλει», που οδηγεί «κατά τις ιδιοτροπίες του». Είναι η ενσάρκωση αυτής της αόρατης κατάστασης του νου, το σύμβολο αυτής της κατάστασης συνείδησης. Δεν κάνει πλέον «ό,τι τον ευχαριστεί». κάνει αυτό που «πρέπει» να κάνει. Και καθοδηγείται όχι από ατομικά ή συλλογικά συμφέροντα, αλλά από τα συμφέροντα του αθάνατου έθνους που έχει διεισδύσει στη συνείδηση των λαών. Μόνο στο πλαίσιο αυτών των συμφερόντων και μόνο σε αυτό το πλαίσιο τα προσωπικά και συλλογικά συμφέροντα βρίσκουν τη συνήθη μέγιστη ικανοποίησή τους.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Η οργάνωση των στελεχών αποτελεί ένα νέο στάδιο στην ανάπτυξη του λεγεωναρίου.

Οποιαδήποτε κίνηση, για να μην παραμείνει χαοτική, πρέπει να πλάθεται σε οργανωτικά καλούπια. Ολόκληρο το σύστημα οργάνωσης των λεγεωνάριων βασίζεται στην ιδέα μιας «φωλιάς», δηλαδή μιας ομάδας που αποτελείται από 3 έως 13 άνδρες υπό τις διαταγές ενός ηγέτη. Δεν έχουμε «μέλη» με την έννοια των μεμονωμένων ατόμων. Υπάρχει μόνο η φωλιά και το μεμονωμένο μέλος είναι μέρος μιας φωλιάς. Η οργάνωση των λεγεωνάριων δεν συγκροτείται από πολλά μέλη, αλλά από πολλές φωλιές. Αυτό το σύστημα δεν έχει αλλάξει πολύ στην ουσία από την ίδρυσή του μέχρι σήμερα. Περιστασιακά έχει λάβει τις απαραίτητες βελτιώσεις καθώς ένας οργανισμός πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις πραγματικότητες. είναι σαν ένα παιδί που μεγαλώνει συνεχώς, του οποίου τα ρούχα πρέπει να προσαρμόζονται συνεχώς καθώς αναπτύσσεται. Είναι λάθος για εκείνους που φαντάζονται πώς θα πρέπει να είναι ο οργανισμός στο τελικό του στάδιο, να προχωρήσουν κόβοντάς του από την αρχή ένα ρούχο που δεν θα ταιριάζει παρά μόνο σε αυτό το τελικό στάδιο ανάπτυξης. όπως είναι λάθος για κάποιους να προχωρήσουν κόβοντας μια σφιχτή εφαρμογή από νωρίς, στη συνέχεια με έκπτωση αργότερα στην ανάπτυξη του κινήματος, αναγκάζοντάς το να αγωνίζεται με τρόπους που δεν ταιριάζουν πλέον.

Δεν θα σταθώ πολύ εδώ στη «φωλιά» γιατί έχω ασχοληθεί εκτενώς με αυτό το θέμα στο «Εγχειρίδιο του Αρχηγού της Φωλιάς». Ωστόσο, τι με έκανε να επιλέξω αυτό το σύστημα; Πρώτον, οι ανάγκες του κινήματος. Υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ της εποχής που ιδρύθηκε η Λέγκα, όταν χρησιμοποιήθηκε ένα σύστημα, και όταν ιδρύθηκε η Λεγεώνα, όταν υιοθετήσαμε ένα άλλο σύστημα. Την εποχή που ιδρύθηκε η Λέγκα, υπήρχε ευρεία υποστήριξη. Έπρεπε να εκμεταλλευτεί επειγόντως. Ενώ, όταν προέκυψε η Λεγεώνα, δεν υπήρχε τέτοια αλυσίδα υποστήριξης για εμάς, παρά μόνο διάσπαρτοι και απομονωμένοι άνδρες, διασκορπισμένοι σε πόλεις και κωμοπόλεις. Δεν μπορούσα να ξεκινήσω να ιδρύω επαρχιακές επιτροπές γιατί υπήρχε έλλειψη ανθρώπων. Ούτε μπορούσε να πάρει έναν άνθρωπο και να τον ονομάσει αρχηγό της κομητείας, γιατί δεν είχε νόημα αν μπορούσε μετά βίας να οργανώσει ένα μικρό χωριό.

Ο αρχηγός ενός κινήματος πρέπει να λαμβάνει υπόψη του την πραγματικότητα με τη μεγαλύτερη δυνατή σοβαρότητα. Η βασική μου πραγματικότητα ήταν «ο ανύπαντρος», ένας φτωχός χωρικός σε κάποιο χωριό, που έκλαιγε. ένας δυστυχισμένος άρρωστος εργάτης, ένας ξεριζωμένος διανοούμενος.

Και μετά έδωσα στον καθένα την ευκαιρία να μαζέψει γύρω του μια ομάδα, ανάλογα με τις δυνατότητές του, με αρχηγό τον εαυτό του. Αυτή ήταν η φωλιά με τον αρχηγό της. Δεν ήμουν αυτός που έλεγε τον αρχηγό της φωλιάς. ήταν τα πλεονεκτήματά του που τον τοποθέτησαν εκεί.
Δεν έγινε ηγέτης επειδή τον «ήθελα», αλλά μόνο αν μπορούσε να συγκεντρώσει μια ομάδα, να την εμπνεύσει και να την οδηγήσει. με την πάροδο του χρόνου - σε αντίθεση με
όλα τα άλλα κόμματα όπου οι αρχηγοί διορίζονται συχνά με βάση τα δώρα, κατάφερα να έχω ένα σώμα «γεννημένων» όχι «φτιαγμένων» μικρών ηγετών στους οποίους τα χαρακτηριστικά του αρχηγού ήταν εμφανή. Γι' αυτό ο αρχηγός μιας λεγεωναρικής φωλιάς είναι μια πραγματικότητα που μπορείς να εμπιστευτείς. Το δίκτυο αυτών των αρχηγών φωλιών αποτελεί ολόκληρο τον σκελετό του κινήματος των λεγεωνάριων. Ο πυλώνας της οργάνωσης των λεγεωνάριων είναι ο αρχηγός της φωλιάς. Όταν αυτές οι φωλιές πολλαπλασιάζονται, ομαδοποιούνται κάτω από εντολές χωριού, περιφέρειας, κομητείας και επαρχίας.

Πώς μπορώ να αποκτήσω ηγέτες στις μεγαλύτερες μονάδες; Δεν έχω διορίσει αρχηγούς χωριού, δήμου ή νομών. Τους είπα: "Κατακτήστε και οργανωθείτε! Και όσο μπορείτε να οργανώσετε, θα είστε το αφεντικό". Απλώς τους επιβεβαίωσα ως ηγέτες στις θέσεις στις οποίες τους ανύψωσαν η δύναμη, οι ιδιότητες και οι ικανότητές τους. Ξεκινήσαμε με τον αρχηγό της φωλιάς και προοδευτικά έγινε αρχηγός του χωριού, της συνοικίας, της πόλης

και κομητάρχης, και μόλις το 1934, δηλαδή επτά χρόνια αργότερα, στον περιφερειάρχη. Το σύστημα φωλιών έχει επίσης τα ακόλουθα πλεονεκτήματα: α) Ενεργό, βάζει όλα τα μέλη ενός
κινήματος σε δράση. Στα άλλα κόμματα, όπου υπάρχουν επιτροπές και μέλη ανά χωριό ή νομό, εργάζονται μόνο πολλά μέλη της επιτροπής. τα υπόλοιπα, 1.000, 2.000, 10.000, είναι ανενεργά. Στο σύστημά μας, χάρη στην ευρεία πρωτοβουλία των αρχηγών της φωλιάς, εντός προκαθορισμένων κανόνων, και χάρη στην υποχρέωση κάθε φωλιάς να γράφει όσο το δυνατόν πιο ένδοξη σελίδα στο μητρώο της, αφού δεν υπάρχουν ξεχωριστά μέλη αυτούσια έξω από ολόκληρη τη φωλιά . κόσμος, απολύτως κάθε λεγεωνάριος, λειτουργεί. β) Επιλύει όλα τα τοπικά προβλήματα.

,

Υπάρχουν πολλά αντικείμενα που ένας άνθρωπος δεν μπορεί να χειριστεί και ένας ολόκληρος οργανισμός είναι πολύ μεγάλος για να τα εξετάσει, για παράδειγμα, σκάβοντας ένα μικρό πηγάδι σε ένα χωριό, επισκευάζοντας μια μικρή γέφυρα κ.λπ. μόνος; ένας οργανισμός δεν μπορεί να τα αντιμετωπίσει. η φωλιά όμως των 6, 8 ή 10 ανδρών είναι η καταλληλότερη μονάδα για να τους εκτελέσει. γ) Η φωλιά είναι εύκολα εναλλάξιμη. Από μια μονάδα μάχης σε μια μονάδα εργασίας ή το αντίστροφο. ρε)

Δημιουργεί μεγάλο αριθμό στελεχών, σχηματίζοντας κατά συνέπεια άνδρες ειδικευμένους στην τέχνη της ηγεσίας.

ε) Το αποτέλεσμα μιας εγκατάλειψης ή προδοσίας παραμένει εντοπισμένο, στ)
Τέλος, η φωλιά είναι το καλύτερο μέρος για να λάβεις εκπαίδευση λεγεωνάριου. Αυτό συμβαίνει γιατί υπάρχουν άνδρες της ίδιας ηλικίας, άνδρες ίσης εμβέλειας και παρόμοιας πνευματικής σύνθεσης.
Εκεί όλοι είναι φίλοι. Ένας άντρας που δεν μπόρεσε να ομολογήσει την αγωνία του, να ξεγυμνώσει την ψυχή του μπροστά σε έναν νέο - είτε από αμηχανία είτε επειδή διστάζει να τον κάνει να συνειδητοποιήσει τις δυσκολίες και τις ανησυχίες της ζωής από νωρίς - εδώ στη φωλιά ανάμεσα σε φίλους, μπορεί να το κάνει. όπως ακριβώς μπορεί να δεχθεί επίπληξη ή και τιμωρία.

Η φωλιά είναι μια μικρή οικογένεια λεγεωνάριων που βασίζεται στην αγάπη. Στο «Εγχειρίδιο Nest Leader's Handbook» παραθέτω τους έξι νόμους από τους οποίους πρέπει να καθοδηγείται αυτή η οικογένεια (σελίδα 4, σημείο 3). Αυτή η οικογένεια δεν πρέπει να κυβερνάται σύμφωνα με τις ιδιοτροπίες των ηγετών. αυτό θα ήταν δικτατορία, αλλά με νόμους.

1. Ο νόμος της πειθαρχίας., Λεγεωνάριος! Να είστε πειθαρχημένοι! Γιατί μόνο τότε μπορείς να κερδίσεις. Ακολουθήστε τον αρχηγό σας σε καλές και κακές στιγμές.

2. Ο νόμος της εργασίας. Δουλειά! Εργασία κάθε μέρα. Βάλτε την καρδιά σας σε αυτό.
Είθε η ανταμοιβή σας να μην είναι το κέρδος, αλλά η ικανοποίηση ότι έχετε βάλει άλλο ένα τούβλο για την οικοδόμηση της Λεγεώνας και την άνθηση της Ρουμανίας.

3. Ο νόμος της σιωπής: πες λίγα. Πες μόνο αυτό που πρέπει. Μιλήστε μόνο όταν είναι απαραίτητο.

Η ρητορική σας πρέπει να είναι πράξεις, όχι λόγια. Εκτελείτε: αφήστε τους άλλους να μιλήσουν.
4. Ο νόμος της εκπαίδευσης: πρέπει να γίνεις κάποιος άλλος. Ενας ήρωας. Στη φωλιά γίνετε εντελώς ευγενικοί. Γνωρίστε καλά τη Λεγεώνα.
S ο νόμος της αμοιβαίας καμπάνας.. Βοήθησε τον αδερφό σου που έπεσε στην ατυχία. Μην το εγκαταλείπετε.
6. Ο Νόμος της Τιμής: Ακολουθήστε μόνο τα μονοπάτια της τιμής. Πολέμησε, και μην είσαι ποτέ δειλός, Άφησε το μονοπάτι της δυσφημίας στους άλλους. Καλύτερα να πέσεις σε έναν έντιμο αγώνα παρά να νικήσεις με ύβρη.

Θέλω όμως να τονίσω για άλλη μια φορά, αγαπητοί Λεγεωνάριοι, και να επιστήσω την προσοχή σας σε ένα ουσιαστικό σημείο: η εύρεση φωλιάς είναι ατελής εάν επικρατεί ψυχρό κλίμα. «Τι καταφέρνουμε;», «Τι άλλο υπάρχει να πετύχουμε;», «Ας κάνουμε αυτό ή εκείνο». "Αντιο σας!"

Δώστε ελεύθερα τα χέρια στις ψυχές σας. Κλείστε μια θέση για αυτούς στη συνάντηση. Συνεχίστε με τη θερμότητα.
Δώσε σε όλους την ευκαιρία να ανοίξουν την καρδιά τους, να αποφορτίσουν τις δυσκολίες, τις αγωνίες, τις ανησυχίες, που η ζωή τους καταπιέζει. Αφήστε τον να μοιραστεί τις χαρές σας.
Αφήστε τη φωλιά σας να είναι ένα μέρος παρηγοριάς και μοιράσματος χαράς. Μια συνάντηση φωλιάς πετυχαίνει όταν ένας άντρας επιστρέφει στο σπίτι αφού ξεφορτώσει εκεί τα βάρη της ψυχής του και είναι γεμάτος πίστη στους ανθρώπους του.
Αν στο «Εγχειρίδιο του αρχηγού της φωλιάς» δεν τόνισα αρκετά αυτό το σημείο, το κάνω τώρα.

Ακόμα σε σχέση με την εκπαιδευτική δραστηριότητα στη φωλιά, αναπαράγω από το "Εγχειρίδιο του Αρχηγού της Φωλιάς" σημείο 54: Προσευχή ως αποφασιστικό στοιχείο για τη νίκη, Έκκληση στους προγόνους μας., "Ο λεγεωνάριος πιστεύει στον Θεό και προσεύχεται για η νίκη μιας Λεγεώνας.

«Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι βρισκόμαστε εδώ σε αυτή τη γη με το θέλημα του Θεού και την ευλογία της Χριστιανικής Εκκλησίας. Μπροστά στους βωμούς των εκκλησιών μας, ολόκληρο το Ρουμανικό Έθνος

γυναίκες και παιδιά και ηλικιωμένοι συγκεντρώθηκαν σε αυτή τη γη, αμέτρητες φορές, σε περιόδους φυγής και διώξεων - γνωρίζοντας ότι αυτό είναι το τελευταίο πιθανό καταφύγιο. Και σήμερα είμαστε επίσης έτοιμοι να συγκεντρωθούμε - εμείς, ο ρουμανικός λαός - γύρω από τους βωμούς σαν σε καιρούς μεγάλου κινδύνου και να γονατίσουμε για να λάβουμε την ευλογία του Θεού.

«Οι πόλεμοι κέρδισαν εκείνοι που ήξεραν πώς να καλέσουν τις μυστηριώδεις δυνάμεις από τον αόρατο κόσμο από ψηλά και να εξασφαλίσουν τη βοήθειά τους. Αυτές οι μυστηριώδεις δυνάμεις είναι οι ψυχές των νεκρών, οι ψυχές των προγόνων μας που ήταν επίσης δεμένοι σε αυτή τη γη, τα αυλάκια μας, και που πέθαναν για την υπεράσπιση αυτής της γης, και που σήμερα συνδέονται επίσης με αυτήν από τη μνήμη της ζωής τους εδώ και μέσα από εμάς - τα παιδιά, τα εγγόνια και τα δισέγγονά τους. Αλλά πάνω από όλα οι ψυχές των νεκρών είναι ο Θεός.

«Όταν καλούνται αυτές οι δυνάμεις, έρχονται να μας βοηθήσουν και μας ενθαρρύνουν, να μας δώσουν δύναμη θέλησης και ό,τι είναι απαραίτητο για να μας βοηθήσουν να πετύχουμε τη νίκη. Εισάγουν πανικό και τρόμο στις καρδιές του εχθρού και παραλύουν τις πράξεις του. Τελικά, η νίκη δεν εξαρτάται από την υλική προετοιμασία, από την υλική δύναμη των εμπόλεμων, αλλά από την ικανότητά τους να διασφαλίζουν τη διατήρηση των πνευματικών δυνάμεων. Αυτή είναι η εξήγηση -στην ιστορία μας- των θαυματουργών νικών ακόμα και όταν τα υλικά μας όπλα ήταν σαφώς κατώτερα.

Πώς μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι έχουμε την υποστήριξη αυτών των δυνάμεων;
1. Με τη δικαιοσύνη και την ηθική της δράσης του, και 2.
Με την ένθερμη και επίμονη έκκληση σε αυτές τις εξουσίες. Κάλεσέ τους, τράβηξέ τους με τη δύναμη της ψυχής σου και θα έρθουν.
Η δύναμη της έλξης είναι μεγαλύτερη όταν η έκκληση, η προσευχή, γίνεται από πολλούς ανθρώπους συγκεντρωμένους.
Ως εκ τούτου, στις συναντήσεις φωλιών που γίνονται σε όλη τη χώρα κάθε Σάββατο βράδυ, οι προσευχές θα αρθούν και όλοι οι λεγεωνάριοι θα παροτρύνονται να παρευρεθούν στην εκκλησία την

επόμενη μέρα, Κυριακή.

Ο πολιούχος μας είναι ο Αρχάγγελος Μιχαήλ, πρέπει να έχουμε την εικόνα του στα σπίτια μας, και στα δύσκολα να ζητάμε τη βοήθειά του και δεν θα μας αφήσει ποτέ.

Οι φωλιές αυτές στη συνέχεια ομαδοποιούνται σε μονάδες, ανά ηλικία ή φύλο, ως εξής*: 1.
Οι Αδελφότητες του Σταυρού α) για να φέρουν κοντά τους νέους μέχρι την ηλικία των 14 ετών: τα αδέρφια του σταυρού. β) μαζέψτε νέους από 14 έως 19 ετών: τα αδέρφια του σταυρού.
2. Λεγεωνάριοι σε παράταξη.
3. Εισήχθησαν οι Λεγεωνάριοι.
4. Οι ακροπόλεις, ομαδοποιώντας κορίτσια και παντρεμένες γυναίκες, ή με διοικητικά κριτήρια, πόλη, κωμόπολη, νομός, με τους αντίστοιχους αρχηγούς που καθοδηγούν τη δραστηριότητά τους, διασφαλίζοντας έτσι την ενότητα. Όλα αυτά τα ζητήματα έχουν αντιμετωπιστεί εκτενώς στο "Εγχειρίδιο Nest Leader's Handbook". Αυτό το σύστημα ένθεσης μπορεί να έχει ένα μειονέκτημα. φαίνεται να σπάει, συνθλίβοντας από τον κατακερματισμό του την ενότητα του κινήματος, αλλά αυτό είναι μόνο μια φαινομενική απειλή, καθώς απομακρύνεται από την αμοιβαία αγάπη και τη μεγάλη δόση πειθαρχίας που χύνεται στη λεγεωνατική εκπαίδευση.

Η ΨΗΦΟΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΩΝ

8 Νοεμβρίου 1927, εορτή των Αγίων. Ο Μιχαήλ και ο Γαβριήλ, οι Αρχάγγελοι, πλησίαζαν.
Εκείνη τη μέρα θα παίρναμε τον πρώτο μας όρκο. Ψάξαμε και βρήκαμε ένα σύμβολο που θα μπορούσε να είναι πιστή έκφραση του χαρακτήρα του κινήματός μας, της ένωσής μας με τη γη των προγόνων μας, τους νεκρούς μας και τους ουρανούς.

Συλλέγουμε μια μικρή ποσότητα γης από όλες τις ένδοξες τοποθεσίες της ρουμανικής ιστορίας για 2.000

* Οι «αδελφοί του σταυρού», μια λογοτεχνική μετάφραση του ρουμανικού «fresh de cruce», είναι νέοι που, σύμφωνα με μια παραδοσιακή λαϊκή ιθαγενή τελετουργία, δίνουν όρκο ο ένας στον άλλο στον σταυρό της αιώνιας φιλίας, της αμοιβαίας βοήθειας και της πίστης. Το κίνημα των λεγεωνάριων εμπνεύστηκε από αυτό το δημοφιλές Ιτθωμανικό ίδρυμα για να ονομάσει τους νέους επίδοξους λεγεωνάριους «αδελφούς του σταυρού». Οι "Αδελφότητες του Σταυρού;" είναι τότε ομάδες των «αδερφών του σταυρού».

πριν από χρόνια, που στη συνέχεια ανακατεύαμε καλά, γεμίζαμε με αυτό μικρές δερμάτινες τσάντες και δέναμε σφιχτά με κορδόνια.

Έπρεπε να γίνουν δεκτοί από λεγεωνάριους όταν έπαιρναν τον όρκο και να φορεθούν κοντά στην καρδιά τους. Εδώ είναι η περιγραφή αυτής της υπηρεσίας, που αναπαράγεται από το τεύχος της 8ης Νοεμβρίου 1927 του "The Ancestral Land:"

Το πρωί της 8ης Νοεμβρίου 1927 μαζεύτηκαν στο αρχηγείο μας όλοι οι λεγεωνάριοι από το Ιάσιο και αρκετοί άλλοι που έκαναν τον κόπο να έρθουν από αλλού.
Λίγοι σε αριθμό, αλλά ισχυροί μέσω της ακλόνητης πίστης μας στον Θεό και της εμπιστοσύνης στη βοήθειά Του. ισχυροί στην αποφασιστικότητά μας και το μοναχικό μας πείσμα να παραμείνουμε ακλόνητοι μπροστά σε οποιαδήποτε καταιγίδα. δυνατοί στην πλήρη απομάκρυνσή μας από όλα όσα ακούγονται - γεγονός που φαίνεται στην επιθυμία μας, στην ευχαρίστησή μας να ξεφύγουμε με τόλμη από τα υλικά πράγματα και να υπηρετήσουμε την υπόθεση του ρουμανικού έθνους και του σταυρού.

Αυτή ήταν η διάθεση εκείνων που περίμεναν ανυπόμονα την ώρα να πάρουν τον όρκο, για να σχηματίσουν χαρούμενα το πρώτο κύμα της επίθεσης της Λεγεώνας. Και όλοι μπορούν να είναι σίγουροι ότι καμία άλλη στάση δεν είναι δυνατή όταν, ανάμεσά μας, ντυμένοι στα λευκά όπως την ώρα της οργής, ήμασταν ενωμένοι. Ion L Mota, Ilie Garneata, Radu .Mironovici, Corneliu Georgescu - αυτοί που, από φυλακή σε φυλακή, σήκωσαν όλο το βάρος του εθνικιστικού κινήματος τα τελευταία πέντε χρόνια

χρόνια.

Η προσευχή,

Κατά τις δέκα ξεκινήσαμε όλοι για την εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνα, ντυμένοι με φορεσιές και με εθνικά με την κασούρα τη σβάστικα πάνω από την καρδιά μας, βαδίζοντας σε κολώνες. Εκεί, Μεγάλε, ηγεμόνας της Μολδαβίας. του Μιχαήλ του Γενναίου· από Mircea Ion Voda; των Horia, Closea και Crisan. Avram Yancu; Domnul Tudor; Mng Ferdinand; και στη μνήμη όλων των ηγεμόνων και των στρατιωτών που έπεσαν στα πεδία των μαχών για την υπεράσπιση της ρωμαϊκής γης ενάντια στους εισβολείς εχθρούς. '

Η επισημότητα της ανάληψης του όρκου.

Επιστρέψαμε στο σπίτι μας, βαδίζοντας και τραγουδώντας τον Ύμνο της Λεγεώνας. Εκεί έγινε ο συγκινητικός πανηγυρικός της ψήφος των πρώτων λεγεωνάριων.

Η πατρογονική γη. Αυτή η επισημότητα ξεκίνησε με την ανάμειξη της γης που έφερε από τον τάφο του Μιχαήλ του Γενναίου του Turda με αυτόν της Moidavia - από το Razboeni - όπου ο Στέφανος ο Μέγας έδωσε τη μεγαλύτερη μάχη του και από όλα τα άλλα μέρη όπου το αίμα των προγόνων μας ήταν εμποτισμένο. προσγειωθείτε σε σκληρές μάχες, ευλογώντας τον έτσι. Όταν άνοιγαν τα πακέτα με τη γη και πριν αδειάσουν στο τραπέζι, διαβάζονταν τα γράμματα εκείνων που τα είχαν φέρει ή τα είχαν στείλει.

Έλαβαν τους όρκους τους: Corneliu Zelea-Codreanu, Ion I. Mota, Illie Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Hristache Solomon που προήδρευσε αυτής της τελετής, G. Clime, Mille Lefter, Ion Banea, Victor Silaghi, Nicolae Totu, Alexandru Ventonic Dumitru lfrim, Pantelimon Statache, Ghita Antonescu, Emil ,
Eremeiu, Ion Bordeianu, M.
Ciobanu, Marius Pop, Misu Crisan, Popa, Butnaru, Budeiu, I. Tanasache, Stefan Budeciu, Traian Cotiga και Mihail Stelescu, μαθητής λυκείου.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΑΧΗ

Στο τεύχος της 1ης Δεκεμβρίου 1927 του "The Ancestral Land" ανοίξαμε μια νέα μονάδα για να αναζητήσουμε χρήματα για την αγορά ενός ελαφρού φορτηγού με πάνελ για να το χρησιμοποιήσουμε στα ταξίδια μας. Και πάλι, χρησιμοποιούμε το ίδιο γενικό σύστημα προσπάθειας. Οι λεγεωνάριοι άρχισαν να οργανώνουν εορταστικές συναυλίες, συνέδρια, χριστουγεννιάτικες χορωδίες και να συνεισφέρουν τα χρήματά τους. «Η Αδελφότητα του Σταυρού του Βραντσέα» του Φωκσάνι ξεχώρισε για τη συλλογή του

* Καπέλο από σγουρό αρνί. (Τρ.)

ποσό 50.000 λέι ως αποτέλεσμα μιας εορταστικής παράστασης που χορηγήθηκε από τον στρατηγό Μακριντέσκου. Ήταν εκείνη την εποχή που άλλαξα το νεύμα του από το "Vrancea" στο "Victory Brotherhood of the Cross" κάτω από το οποίο είναι γνωστό μέχρι σήμερα. Στις 19 Φεβρουαρίου 1928, δηλαδή σε δέκα εβδομάδες, η κίνηση αυτή στέφθηκε με επιτυχία.

Αγοράσαμε ένα καινούργιο φορτηγό πάνελ στο Βουκουρέστι για 240.000 λέι, από τα οποία πληρώσαμε 100.000 λέι, το υπόλοιπο των 140.000 λέι που θα καταβληθεί σε δώδεκα μηνιαίες δόσεις.

Αφήσαμε το Βουκουρέστι και πήγαμε στο Ιάσιο, με τον Στέφαν Νικολάου να σκηνοθετεί το «The Doe*», όπως το ονόμασαν τα αγόρια, και τον Μπανέα, τον Μπορντειάνου και τον Μιρονοβίτσι. Οι λεγεωνάριοι και οι φίλοι μας μας περίμεναν στα περίχωρα της πόλης και μας υποδέχτηκαν κατά την άφιξή μας μέσα σε γενική αγαλλίαση.

Για να ανταποκριθούμε στις μηνιαίες δόσεις μας, συγκροτήσαμε μια Επιτροπή 100 ατόμων, τα μέλη της οποίας επρόκειτο να συνεισφέρουν 100 λέι το μήνα για ένα χρόνο. Αυτή η επιτροπή αυξήθηκε σε 50 μέλη μέσα σε δύο μήνες, τα περισσότερα από τα οποία ήταν φτωχοί, μικροεργάτες, εργάτες ή αγρότες που, δίνοντας 100 λέι το μήνα, έκαναν μια πραγματική θυσία.

Τα κορίτσια των «Ακροπόλεων» του Ιασίου και συγκεκριμένα εκείνα της «Ακρόπολης Iulia Hajdeu» του Γαλατιού άρχισαν να φτιάχνουν κεντήματα και να τα πουλάνε με χρήματα.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΕΙΔΟΥ ΥΛΙΚΟΥ

Για τις μικρές τους ανάγκες η κίνηση κινούνταν πολύ καλά από υλική άποψη.
Από τη δουλειά και τις συνεισφορές των φτωχών συγκεντρώνονταν αρκετά για να ζήσουμε και να στηρίξουμε τις δραστηριότητες.

Απολύτως όλα τα συνεισφερόμενα ποσά δημοσιεύτηκαν στο "The Ancestral Land".
Το ημερολόγιο είναι γεμάτο από αυτούς που έδωσαν 10 ή 5 λέι. Αυτοί που έδιναν 50 ή 60 λέι σπάνια βρίσκονταν και οι τραπεζίτες μας ήταν αυτοί που μπορούσαν να συνεισφέρουν 100 λέι το μήνα, η Επιτροπή των 100 μελών.

Ας επιλέξουμε τυχαία από αυτήν την επιτροπή: # 16.
Nicolac Voinea de Panciu, μια οικογένεια με πέντε παιδιά που ζουν σε έναν αμπελώνα δύο εκταρίων.

#17. D.Popescu, συνταξιούχος Αξιωματικός Ενταλμάτων.
#18. Ion Blanaru, μέχρι χθες φοιτητής? τώρα ένας μηχανικός που κερδίζει 4.000 λέι το μήνα.
*
* 19. Ion Butnaru, υπάλληλος του ρουμανικού σιδηροδρόμου.
* 20. Nistor M. Tilinca, συνεταιριστικός πωλητής.
* 21. AteIiu Georgescu, βοήθεια από γονείς.
* 22. Radu Mironovici, γονική βοήθεια.
23. Ionescu M. Traian, δασολόγος μηχανικός.

Από την οικονομία, που επέβαλαν αυτοί οι φορολογούμενοι στις δαπάνες τους σε τρόφιμα και είδη ένδυσης, συγκεντρώνονταν αρκετά για τον οργανισμό, ο οποίος με τη συνετή χρήση των χρημάτων κατάφερε να μείνει ζωντανός και να αναπτυχθεί κανονικά. Αλλά ο εβραϊκός τύπος ούρλιαξε... "Με τι λεφτά αγοράζουν φορτηγά πάνελ αυτοί οι κύριοι;

Ω! Κύριοι, κανείς δεν το «χρηματοδότησε». Κανείς, εκτός από την απέραντη πίστη των Ρουμάνων που, ως επί το πλείστον, είναι φτωχοί όπως ο Ιώβ. Όχι μόνο δεν «χρηματοδοτηθήκαμε» από τους καπιταλιστές, αλλά συμβουλεύω οποιονδήποτε ηγείται ενός κινήματος που βασίζεται σε υγιείς αρχές να αρνηθεί όλες τις προσφορές χρηματοδότησης εάν θέλει το κίνημά του να επιβιώσει. Γιατί πρέπει να συγκροτηθεί ένα πολιτικό κίνημα για να μπορέσει να παράγει μόνο του, με βάση την πίστη και τη θυσία των μελών του, αυτό ακριβώς που χρειάζεται για να ζήσει και να αναπτυχθεί. Για φυσιολογική και υγιή ανάπτυξη, ένα κίνημα έχει το δικαίωμα να καταναλώνει μόνο όσο μπορούν να προσφέρουν τα μέλη του. και τα μέλη του μπορούν να προσφέρουν μόνο όσα είναι ικανά για πίστη, δηλαδή για θυσία.
Δεν παρέχει αρκετά κεφάλαια; Μην καταφύγετε σε εξωτερική χρηματοδότηση, αλλά προχωρήστε

αυξάνοντας την πίστη των μελών. Στην πραγματικότητα, οι ανεπαρκείς συνεισφορές των μελών είναι ένδειξη ελλιπούς πίστης. Δεν παρέχει κεφάλαια; Η οργάνωση είναι νεκρή και σύντομα θα καταρρεύσει. Χωρίς πίστη, θα νικηθείτε από αυτούς που την έχουν.

* Το πιασάρικο όνομα που έδωσαν οι Λεγεωνάριοι στο πρώτο τους πάνελ φορτηγό. (Τρ.)

Ένας ηγέτης που δέχεται εξωτερική χρηματοδότηση για το κίνημά του μοιάζει με έναν άνθρωπο που συνηθίζει το σώμα του να ζει με φάρμακα. Στο βαθμό που ένας οργανισμός λαμβάνει φαρμακευτική αγωγή, στον ίδιο βαθμό είναι καταδικασμένος να είναι ανίκανος να αντιδράσει μόνος του. Επιπλέον, όταν στερείται το φάρμακο, πεθαίνει. είναι στο έλεος του φανατικού! Ομοίως, ένα πολιτικό κίνημα βρίσκεται στο έλεος αυτών που το χρηματοδοτούν.
Αυτά μπορεί να σταματήσουν τη χρηματοδότηση ανά πάσα στιγμή και το κίνημα, που δεν έχει συνηθίσει να ζει μόνο του, πεθαίνει. Μια μετακόμιση, όπως και ένα άτομο, μπορεί μερικές φορές να χρειάζεται μεγαλύτερο χρηματικό ποσό. Στη συνέχεια, μπορείτε να δανειστείτε και να αποπληρώσετε το δάνειο εγκαίρως, αλλά μόνο εάν είστε σίγουροι ότι θα μπορέσετε να το κάνετε. Κατά συνέπεια, κύριοι ηγέτες κυβερνώντων - και λέγοντας αυτό απευθύνομαι σε αυτούς που θα ακολουθήσουν - αρνούνται εκείνους τους καλοθελητές που προσφέρουν να χρηματοδοτήσουν το κίνημά σας, φυσικά, εάν συναντήσετε αυτό το είδος στο μέλλον.
Ρουμανία, όπου ακόμη και σήμερα δείχνουν να εξαφανίζονται.

Όλοι αυτοί που μπορούν και χρηματοδοτούν είναι οι Εβραίοι τραπεζίτες, οι πολύ πλούσιοι Εβραίοι, οι μεγάλοι Εβραίοι έμποροι σιτηρών, οι μεγάλοι Εβραίοι βιομήχανοι και έμποροι. Χρηματοδοτούν πολιτικά κόμματα για να εξοντώσουν τους Ρουμάνους στη χώρα τους.

Σύντομα δεν θα υπάρχει κανείς που να ασχολείται με τη χρηματοδότηση - αυτή η λέξη μυρίζει τραπεζίτης, λεία, αδικία και απρέπεια! - κανείς. Ούτε Ρουμάνοι ούτε, πολύ λιγότερο, Εβραίοι. Για αυτήν την κάστα των τραπεζιτών και των μεγιστάνων, των επιχειρηματιών που εμπλουτίζονται από επιχειρηματικές απάτες, αυτά τα αρπακτικά πουλιά που καταδιώκουν μανιωδώς την ανθρώπινη κοινωνία θα εξοντωθούν. Καλοί άνθρωποι, πλούσιοι, μέχρι το όριο της ευπρέπειας, θα το έχουν, αλλά δεν θα μπορούν να το χρηματοδοτήσουν, παρά μόνο να βοηθήσουν ένα κίνημα με οικονομίες. Αυτή η υποχρέωση να βοηθήσετε, να βοηθήσετε το έθνος σας σε δύσκολες στιγμές βαρύνει όλους τους Ρουμάνους και θα παραμείνει έτσι για πάντα. και αυτή η βοήθεια είναι και θα είναι πάντα ευπρόσδεκτη.

Όμως η δική μου υλική κατάσταση, όπως και των συντρόφων μου, γινόταν όλο και χειρότερη, πιο πιεστική. Είχα γίνει το βάρος του καημένου του πεθερού μου, που εκτός από μένα, με τον μικρό μισθό του δύσκολα μπορούσε να ταΐσει και να ντύσει τα πέντε παιδιά του. Με τη γυναίκα μου, καταλάβαμε το ένα δωμάτιο, ενώ τα άλλα επτά μέλη της οικογένειας μοιράζονταν τα άλλα δύο
δωμάτια.

Κατανοώντας την κατάστασή μου, χάρη στη μεγάλη του αγάπη που σχηματίστηκε και για τον ρουμανικό σκοπό, δεν μου είπε ποτέ λέξη, παρόλο που με το πέρασμα του χρόνου έβλεπα ότι υποκλίθηκε όλο και περισσότερο κάτω από το βάρος των δυσκολιών. Αποφασίσαμε λοιπόν να αφιερώσω τον εαυτό μου με πλήρες ωράριο στο κίνημα και ο Μότα με τους άλλους τρεις συντρόφους από τις φυλακές του Βακαρεστίου να ιδρύσουν ένα δικηγορικό γραφείο για να κερδίσουν τα προς το ζην και να με βοηθήσουν. Θα ξεκινούσαν σύντομα, αλλά θα αντιμετώπιζαν τεράστιες δυσκολίες. Κοίταξα πίσω. Εγγεγραμμένοι στο πανεπιστήμιο δέκα χρόνια νωρίτερα, πολεμήσαμε πλάι-πλάι με όλες τις τάξεις των φοιτητών όπως εμφανίστηκαν. Και πότε πότε, όλοι βρήκαν τοποθετήσεις, δημιουργώντας για τον εαυτό τους μια μικρή κατάσταση στην οποία θα μπορούσαν να ζήσουν. μένουμε μόνοι στο περιθώριο της κοινωνίας, σαν κάποιοι τρελοί χαμένοι στη μέση των μονοπατιών του κόσμου.
Αν και ικανοί δικηγόροι, οι σύντροφοί μου θα μπορούσαν να επιβιώσουν αλλά μια πενιχρή ύπαρξη. Δεν μπορούσαν να προσληφθούν από τους σιδηροδρόμους, το δημαρχείο ή το κράτος. τέτοιες θέσεις προορίζονται για όσους εγκαταλείπουν τις γραμμές του εθνικού κινήματος και μετακινούνται σε πολιτικά κόμματα - ενθάρρυνση για όσους στερούνται χαρακτήρα. Η τιμή της ζωής μας υπαγόρευσε να μην πάρουν καμία εβραϊκή υπόθεση για να επικαλεστούν.

Οι Ρουμάνοι θα τους απέφευγαν. Μόνο οι φτωχοί θα έμπαιναν στα γραφεία τους.
Ο δρόμος ήταν δύσκολος για εμάς, ήμασταν εξοστρακισμένοι στη χώρα μας και ως εκ τούτου τοποθετηθήκαμε σε μια θέση όπου ήταν σχεδόν αδύνατο να βγάλουμε τα προς το ζην.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 1928

Περνάμε όλο τον χειμώνα τακτοποιώντας φωλιές. Η άνοιξη είδε την επανέναρξη των εργασιών στην κεραμική Ungheni και την κυρία ghica. Δουλεύουμε σε αυτά τα δύο μέρη φτιάχνοντας τούβλα και καλλιεργώντας λαχανικά.
Θέλαμε να φτιάξουμε ένα άλλο σπίτι καθώς δεν ήμασταν σίγουροι ότι θα μπορούσαμε να μείνουμε στο παλιό

κινήθηκαν διαδικασίες για έξωση μας.

Σε αυτή τη σκληρή δουλειά, ήμασταν πιο κοντά ο ένας στον άλλο, νιώθοντας όλο και πιο κοντά σε αυτούς που δουλεύουν μαζί τους

χέρια και όλο και πιο μακριά από αυτούς που ζουν από τη δουλειά των άλλων.
Αυτή η εργασία ολοκλήρωνε τον σχηματισμό μας περισσότερο από τις διαλέξεις κάποιου καθηγητή πανεπιστημίου. Εκεί μάθαμε πώς να ξεπερνάμε τις αντιξοότητες. Ενισχύουμε τη θέλησή μας. δυναμώσαμε το σώμα μας και συνηθίσαμε έναν σκληρό και σκληρό τρόπο ζωής, στον οποίο καμία ευχαρίστηση δεν έβρισκε θέση, παρά μόνο η

πνευματική ικανοποίηση. Τότε ήταν που ήρθε να βοηθήσει η «Αδελφότητα του Σταυρού» του Γαλάτη με τους Tocu, Savin, Costea, αλλά και άλλες αδελφότητες.

Ο Radu Mironovici έμαθε να οδηγεί το φορτηγό μας πολύ καλά και με τη βοήθεια του Eremeiu μετέφερε επιβάτες πληρωμένους μεταξύ των μονών Iasi, Varatec, Agapia και Neamt.

Ωστόσο, λόγω του καλοκαιριού, που είναι πάντα φτωχότερο, έπρεπε να ζητήσω δάνειο από την Albina Bank of Husi, υποθηκεύοντας το πατρικό μου σπίτι για 1.10.000 λέι, τα οποία μοίρασα, μέρος για την κεραμική, μέρος για τις μηνιαίες δόσεις. για το βαν και εν μέρει σε λεγεωνάριες εκδόσεις. Ανήμπορος να αποπληρώσω αυτό το δάνειο μέχρι σήμερα, το χρέος μου ανήλθε σε 300.000 λέι.

Κατά τη διάρκεια εκείνου του καλοκαιριού, ξεκινήσαμε επίσης τις συναλλαγές για να κερδίσουμε κάποια χρήματα για τη Λεγεώνα. Οι Εβραίοι έχουν τον έλεγχο της πώλησης λαχανικών σε όλες σχεδόν τις αγορές στη Μολδαβία. Τρεις ομάδες λεγεωνάριων μαθητών επιφορτίστηκαν με το εμπόριο λαχανικών. Αυτές οι ομάδες αγόραζαν αγαθά στην αγορά του Ιασίου, που μετέφεραν από 600 έως 800 λίρες. για το φορτηγό, πέφτει σαν πανούκλα στους Εβραίους, μειώνοντας τις τιμές στο μισό.

Η 1η Αυγούστου 1928 ήταν η πρώτη επέτειος από τη δημοσίευση της κριτικής μας. Να τι έγραψα τότε:

«Την 1η Αυγούστου, το «The Ancestral Land» γιορτάζει τα 254 χρόνια από την τακτική έκδοσή του. Δεν είναι πολλά αυτά. Πριν από αρκετές ημέρες, μεταξύ 13 και 30 Ιουλίου, η πόλη Careassonne (ένα φρούριο στη Γαλλία) γιόρτασε τα 2.000 χρόνια ύπαρξης. Μπορεί η Λεγεώνα να έχει επίσης 2.000 χρόνια μπροστά! Αλλά το πιο δύσκολο από αυτά είναι η πρώτη χρονιά, που πρέπει να σπάσεις το παρθένο χώμα, να οργώσεις το πρώτο αυλάκι. Τις πρώτες αυτές μέρες, πολλές δυσκολίες μας πλησίασαν, αλλά το ημερολόγιό μας - άλλοτε τσιμπημένο, άλλοτε φτωχότερο, αλλά πάντα σπουδαίο, στάθηκε σταθερό, ξεπερνώντας τις.

«Όταν πριν από ένα χρόνο, ξεκινώντας χωρίς πένες, στην πιο κρίσιμη στιγμή του εθνικού κινήματος, βάλαμε την εικόνα του Σάο Μιγκέλ Αρκάνχο στο εξώφυλλο, ξέραμε ότι η κριτική μας θα επιζούσε».

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΤΗΣ ΜΙΣΕΙΑΣ

Προς το φθινόπωρο, οι προσωπικές υλικές δυσκολίες έγιναν συντριπτικές. Δεν είχαμε πλέον αξιοπρεπή παπούτσια ή ρούχα, η γυναίκα μου και εγώ. η γυναίκα μου φορούσε παπούτσια τεσσάρων ετών. Δεν μπορούσαμε πια να περιμένουμε τίποτα από τον πατέρα μου γιατί υπήρχαν άλλα έξι παιδιά εκτός από μένα, όλα στα σχολεία, και οι αγώνες που πέρασε τον άφησαν σαστισμένο στα χρέη. Μόνο αρκετές χιλιάδες λέι έμειναν έξω από τον μισθό του για να ταΐσει και να ντύσει μια μεγάλη οικογένεια.

Μάζεψα λοιπόν όλες μου τις δυνάμεις και αποφάσισα να ξεκινήσω κι εγώ τη δικηγορία, με σκοπό ταυτόχρονα να ηγούμαι του κινήματος. Άνοιξα το γραφείο μου στο Ungheni, συνεργαζόμενος στενά με τον γραμματέα μου, τον Ernest Comanescu.

Ως αποτέλεσμα, μπόρεσα να κερδίσω ένα μικρό, πολύ μικρό εισόδημα, με το οποίο να φροντίζω τις ανάγκες μας και τις λίγες μέτριες τέρψεις στη ζωή μας. Πέρασαν έξι χρόνια από τότε που περιορίσαμε την ύπαρξή μας στις αυστηρές ανάγκες της ζωής.

Για έξι χρόνια δεν είχα μπει σε θέατρο, σινεμά, μπυραρία, αίθουσα χορού ή πάρτι. Και τώρα, καθώς το γράφω, έχουν περάσει 14 χρόνια από τότε που δεν έχω πάει σε κανένα από αυτά. Δεν το μετανιώνω. Αυτό που πραγματικά λυπάμαι είναι ότι, μετά από μια ζωή τόσων περιορισμών, ορισμένα άτομα με κατηγόρησαν ότι έχω μια χαλαρή ζωή. Σε αυτή τη δυστυχία που κράτησε χρόνια, καθώς και στις σκληρές δοκιμασίες που με έβαλε η μοίρα μου, είχα τη συνεχή υποστήριξη της γυναίκας μου που με φρόντιζε πιστά. Μοιράστηκε τα αμέτρητα χτυπήματά μου, βίωσε στερήσεις και άντεξε ακόμη και την πείνα για να με βοηθήσει να παλέψω. Θα της είμαι για πάντα ευγνώμων.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ GAVANESCUL ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗ ΓΗΙΝΗ ΣΑΚΟΥΛΑ

Υπάρχει μια ψυχή που μας έχει παρακολουθήσει από κοντά, βήμα βήμα, έχοντας ενδιαφερθεί για εμάς. Μας μελετούσε, ίσως. Μιλάω για την επιβλητική παλιά φιγούρα του Ion Gavanescul, καθηγητή παιδαγωγικής στο Πανεπιστήμιο του Iasi από το 1880. Κάποτε μας είπε: «Μακάρι να μπορούσα να έχω ένα σακουλάκι χώμα!».

Τον καλέσαμε στο σπίτι μας στις 10 Δεκεμβρίου 1928, όπου, ανάμεσα στην ομάδα των λεγεωνάριων, του παρουσίασα το δώρο μας -το πολυτιμότερο δώρο που μπορούσαμε να δώσουμε- τον ασκό της γης. Ο ηλικιωμένος καθηγητής με τα άσπρα μαλλιά και τα φρύδια άνοιξε τα μάτια του σαν σε μια στιγμή της πιο σοβαρής εκδήλωσης. Έπειτα, μετά από μια στιγμή σιωπής, είπε: «Κύριοι, δεν είμαι άξιος να παραλάβω αυτό το φυλαχτό παρά μόνο στα γόνατά μου». Μετά το πήρε, γονάτισε αργά και προσευχήθηκε. Γονατίζουμε όλοι γύρω του.

Το Φιλελεύθερο Κόμμα έπεσε εκείνο το φθινόπωρο του 1928 ως αποτέλεσμα των ανελέητων επιθέσεων των Εθνικών Αγροτών που απειλούσαν με «βία» και «επανάσταση».
Το Εθνικό Αγροτικό Κόμμα διαδέχθηκε το θήτα στην εξουσία μετά από οκτώ χρόνια πολιτικής αντιπολίτευσης. Σύντομα όμως αποδείχτηκαν τεράστια απογοήτευση για ολόκληρη τη χώρα. Θα άρχιζαν να κλέβουν, όπως έκαναν οι φιλελεύθεροι. Θα συμμετείχαν σε «σκανδαλώδεις επιχειρηματικές συμφωνίες» όπως οι φιλελεύθεροι. Θα χρησιμοποιούσαν τη χωροφυλακή για να "τρομοκρατήσουν" και να πυροβολήσουν ακόμη και τους αντιπάλους τους ή αυτούς που εξέφραζαν δυσαρέσκεια, όπως οι φιλελεύθεροι. θα έκαναν τους δικούς τους τραπεζίτες, σαν φιλελεύθερους.

Αλλά, ιδιαίτερα, θα έπεφταν κάτω από τη συνεχή επιρροή της διεθνούς χρηματοδότησης, στην οποία άρχισαν να αποδίδουν σιγά σιγά, με χρόνια, δεκαετίες, τα πλούτη της Ρουμανίας, με αντάλλαγμα καταστροφικά δάνεια.

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΗΓΕΤΩΝ ΝΙΝΗΟ ΚΑΙ Ο ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΑ ΓΕΡΟΥΣΙΑ

Συγκάλεσα στο Ιάσιο από τις 3 έως τις 4 Ιανουαρίου 1929, την πρώτη εθνική συνάντηση αρχηγών φωλιών. Συμμετείχαν σαράντα με πενήντα. Οι συναντήσεις γίνονταν στο σπίτι του στρατηγού Ion Tarnoschi ο οποίος, με την ευκαιρία αυτή, κατά τη διάρκεια μιας συγκινητικής τελετής, με δάκρυα στα μάτια, έλαβε τώρα τον ασκό της γης που περιείχε το αίμα των δικών του στρατιωτών και αξιωματικών.

«Πόσο θα ήθελα ο Θεός να μου έδινε αρκετές μέρες για να ζήσω για να δω την εποχή της ρουμανικής απελευθέρωσης. Αλλά δεν νομίζω ότι θα ζήσω τόσο πολύ», είπε.
Με εκείνη την ευκαιρία, μια άλλη σειρά λεγεωνάριων έδωσαν τους όρκους τους. Αυτοί είναι οι: Spiru Peceli, ανάπηρος κατά τη διάρκεια του πολέμου, Gheorghe Potolea, ανάπηρος από την επίθεση στον Prunaru, Nicolae Voinea και άλλοι.

Από τις συζητήσεις που κάναμε και από τις αναφορές που έδωσε ο καθένας από τους παρευρισκόμενους ως εκπρόσωποι όλων των περιφερειών, πειστήκαμε ότι το σύστημα «φωλιών», που μέχρι τότε δεν είχε χρησιμοποιηθεί στη χώρα μας, μπορούσε να πιάσει και να δώσει καλά αποτελέσματα.
Σίγουρα, υπάρχουν προβλήματα και παραξενιές που ενυπάρχουν σε κάθε εγχείρημα. Ωστόσο, μου αρκούσε να ξέρω ότι μέσα σε ένα χρόνο χωρίς περαιτέρω εκπαίδευση, αλλά μόνο με βάση τις εκκλήσεις και τις κατευθυντήριες γραμμές που δίνονται στην ανασκόπησή μας, δημιουργήθηκαν απομονωμένες φωλιές, ενεργές φωλιές σε όλες τις περιοχές και τα κοινωνικά στρώματα. . Είπα στον εαυτό μου. «Το σύστημα πέρασε τις εξετάσεις. Δουλεύει."
Αυτή η συνάντηση 3-4 Ιανουαρίου απέδειξε την ορθότητα των οργανωτικών αρχών μου.
Κατά συνέπεια, αυτό που έπρεπε να κάνουμε τώρα ήταν να συνεχίσουμε σταθερά στο ίδιο πνεύμα.

Συνειδητοποίησα, ταυτόχρονα, ότι το κίνημα γινόταν δημοφιλές κυρίως στους νεότερους. ότι το δυναμικό εκπαιδευτικό σύστημα - εκπαίδευση παράλληλα με τη δράση - είναι πολύ ανώτερο από το στατικό.

Επομένως, πρέπει να συνεχίσουμε αυτό το σύστημα για έναν ακόμη χρόνο, χωρίς να προσπαθούμε να προσεγγίσουμε τις μάζες και απορρίπτοντας την ιδέα μιας προεκλογικής εκστρατείας. Τότε δημιουργήθηκε η Γερουσία της Λεγεώνας: ένα φόρουμ αποτελούμενο από άνδρες άνω των 50 ετών, διανοούμενους, αγρότες ή εργάτες, που είχαν

Μηχανική Μετάφραση από την Google

έζησε μια ζωή μεγάλης διόρθωσης, έδειξε μεγάλη πίστη στον μελλοντικό λεγεωνάριο και μεγάλη σοφία. Θα τους καλούσαν σε δύσκολες στιγμές, όποτε θεωρούνταν ότι χρειάζονταν οι συμβουλές τους. Δεν επρόκειτο να εκλεγούν αλλά να διοριστούν από τον επικεφαλής της Λεγεώνας και αργότερα να περάσουν από την υπόλοιπη Γερουσία. Ο τίτλος του γερουσιαστή ήταν η υψηλότερη τιμή που θα μπορούσε να φιλοδοξήσει ένας λεγεωνάριος. Στη συνέχεια σχηματίστηκε η Γερουσία από τον Hristache Solomon, τον στρατηγό Dr. Macridescu, τον στρατηγό Ion Tamoschi, τον Spiru Peceli, τον Coronel Cambureanu και τον Ion Butnaru. Αρκετούς μήνες μετά τη σύστασή του, ο διάσημος πανεπιστημιακός καθηγητής Traian Braileanu - ο οποίος πέντε χρόνια αργότερα στο περιοδικό του, "Ensaios sociológicas", θα εξηγούσε με τον υψηλότερο προσδιοριστικό τρόπο το φαινόμενο των λεγεωνάριων πήρε τη θέση του στη Γερουσία.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΛΑΪΚΕΣ ΜΑΖΕΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΜΟΤΙ

Οι Μότι ζουν ακόμα στα βουνά της κεντρικής Τρανσυλβανίας. Αρχαία όσο εκείνα τα βουνά, έζησαν για αιώνες την ίδια ύπαρξη, όπου κυριαρχούσαν πάντα δύο χαρακτηριστικά: η φτώχεια - είναι οι μόνοι Ρουμάνοι, ίσως ο μόνος λαός στη γη που δεν γνώρισε ποτέ σε όλη την ιστορία του ούτε μια μέρα ευτυχίας και αφθονίας και αγώνα για ελευθερία . Όλη του η ζωή ήταν ένας αγώνας για ελευθερία. Μας έδωσαν την Horia, την Closca και την Crisan και υποστήριξαν την επανάσταση του 1784. Μας έδωσαν τον Avram Iancu και πολέμησαν το 1848. Η ιστορία έχει καταγράψει περισσότερες από 40 εξεγέρσεις στα βουνά τους ενάντια στην ουγγρική κυριαρχία. όλοι τελικά πνίγηκαν στο ίδιο τους το αίμα.

Ωστόσο, η σταθερότητά του δεν μπορούσε ποτέ να σπάσει. Τον τελευταίο καιρό, οι φωνές από την κερκίδα του Amos Francu και του Captain Emil Siancu, οι ίδιοι οι Moti, αντηχούν μάταια σαν κραυγή συναγερμού. Στα βουνά της υπάρχουν χρυσωρυχεία. Ένας ένας οι εξερευνητές του πλούτισαν, ενώ έμειναν γυμνοί και χωρίς ψωμί:

«Ο χρυσός βρίσκεται στο κέντρο
των βουνών μας Ασ
ζητάμε από πόρτα σε πόρτα».

Ο γκρίζος βράχος είναι γυμνός. Τίποτα δεν μεγαλώνει σε αυτό. ούτε σιτάρι ούτε καλαμπόκι. Ο μόνος πλούτος που υπάρχει είναι ο χρυσός στα χέρια του εξερευνητή, και η μόνη δυνατότητα να κερδίσεις τα προς το ζην είναι στο ξύλο των δασών.

Η δοκιμασία της κυριαρχίας των εξωγήινων κράτησε χίλια χρόνια. Χίλια χρόνια αντίστασης, ελπίζοντας ότι κάποια μέρα θα γεννηθεί η Μεγάλη Ρουμανία για να τους σώσει, να φροντίσει επιτέλους αυτούς και τα παιδιά τους, να επανορθώσει τη μακρόχρονη και θανάσιμη αδικία, να έρθει να τους ανταμείψει για την πανάρχαια υπομονή, τα βάσανα και τα βάσανά τους. αγωνίζεται. Μόνο όσοι δεν έχουν μάνες ξέρουν παρηγοριά. Μόνο αυτοί που δεν έχουν χώρα δεν ξέρουν ούτε παρηγοριά ούτε επιβράβευση. Η πατρίδα ανταμείβει πάντα τα παιδιά της, όσους περίμεναν τη δικαιοσύνη της και την πίστεψαν και όσους πολέμησαν και υπέφεραν γι' αυτήν. Ήταν αδιανόητο οι Moti να μην ανταμείφθηκαν για την απέραντη υπομονή, τα βάσανα και τη γενναιότητά τους!

Αλλά μετά τον πόλεμο, ο κάθε άνθρωπος, ιδιαίτερα ο κάθε πολιτικός, ασχολήθηκε με το δικό του «εγώ», τη δική του υλική, εκλογική και πολιτική κατάσταση. Για να ξεχαστεί το Moti. Όποιος ασχολείται με το δικό του «εγώ» δεν μπορεί να ασχοληθεί με τους «άλλους».
Και αυτός που περιβάλλεται από τις παρούσες ανησυχίες δεν μπορεί να τοποθετήσει τον εαυτό του, τις σκέψεις και τα συναισθήματά του, στην ιστορία, ώστε δουλεύοντας στο όνομα της πατρίδας του να εξασφαλίσει ότι θα δοθούν οι μεγάλες ιστορικές αποζημιώσεις και ανταμοιβές που οφείλονται στους γενναίους άνδρες του.

Όχι μόνο ξεχάστηκαν, αλλά παραδόθηκαν ως λεία στους Εβραίους τοκογλύφους που, στον αγώνα τους για το κέρδος, παρέσυραν στα βουνά τους, όπου πόδια εξωγήινων δεν μπορούσαν ποτέ να παραβιάσουν και έκλεψαν τη μοναδική τους ζωή χτίζοντας μύλους ψηλά στα βουνά και κόβοντας τα δάση τους, αφήνοντάς τα σαν γυμνό βράχο.

"Ω Ιάνκου, γιατί δεν γυρνάς από τους νεκρούς για να δεις τα βουνά μας ακάλυπτα;"

Στο τραγούδι της απελπισίας τους φωνάζουν στον Iancu, τον ήρωά τους, να δουν τα βουνά τους να λεηλατούνται, τα δάση τους να «ξύνονται» από συγκροτήματα «μικρών Εβραίων». αυτό, κατά τη διάρκεια μιας διοίκησης της Μεγάλης Ρουμανίας, στις ημέρες της πολυαναμενόμενης νίκης του λαού.

Ζωντανός, τι τρομακτική τραγωδία, να αντιστέκεσαι για δέκα αιώνες ενάντια σε όλες τις ανομίες, και τώρα να πεθάνεις από τη δυστυχία και την πείνα στη Μεγάλη Ρουμανία που περίμενες για μια χιλιετία! Είναι αυτή που περίμενες. Ήταν το μόνο ηθικό στήριγμα που σε στήριξε. Τώρα, αυτή η ελπίδα επίσης καταρρέει. Δεν είχες ψωμί, αλλά περίμενες. Για αυτόν τον πληθυσμό, η Μεγάλη Ρουμανία δεν αποδείχθηκε αναζωογόνηση, θρίαμβος, στέψη μετά από χίλια χρόνια βασάνων, με τη χαρούμενη ανταμοιβή όλων της.

Ανθρωποι. Για αυτό χρειαζόταν κάποιος με ψυχή όπως ο Μέγας Στέφανος, όχι η πυγμαία ψυχή του Ρουμάνου πολιτικού. Η Μεγάλη Ρουμανία σήμαινε μια κατάρρευση σε θανάσιμη απόγνωση για τους Μότι. Αυτοί οι πολιτικοί αμαυρώνουν το πρόσωπο του έθνους μας. Για

Το έθνος, πέρα από κάθε άλλο συμφέρον, έχει καθήκον να εκπληρώσει ορισμένες ηθικές υποχρεώσεις. Αν αυτό το έθνος δεν τα βρει, το πρόσωπό του θα λερωθεί.

Συγκινημένος από ένα γράμμα ενός δασκάλου από το Bistra, κοντά στο Campeni, πήρα ένα τρένο για να πάω εκεί και να εξετάσω μόνος μου την κατάσταση. Σε ένα μικρό ορεινό τρένο, ταξίδευα με βουλιαγμένη καρδιά στις κοιλάδες των βουνών Apuseni, όπου ο θάνατος είχε πηδήξει σε αμέτρητες μάχες και όπου περιπλανήθηκαν τα φαντάσματα του Horia και του Iancu.

Πλησίασα έναν χωρικό Μότι σε έναν σιδηροδρομικό σταθμό. Είχε τουλάχιστον είκοσι κηλίδες στο παλτό του, απόδειξη απαράμιλλης φτώχειας. Πουλούσε ξύλινα τσέρκια βαρελιού που είχε φτιάξει για μια μικρή τιμή. Τα μάτια της ήταν βυθισμένα, τα μάγουλά της τσιμπημένα. Ένα απαλό πρόσωπο. Το βλέμμα της ήταν ντροπαλό. καμία συγκεκριμένη σκέψη δεν μπορούσε να διαβαστεί στο πρόσωπό του, αλλά στα μάτια του υπήρχε πόνος και δεν είδα απλώς έναν πεινασμένο, αλλά έναν βασανισμένο από την πείνα.

Κανένα ενδιαφέρον για τη ζωή δεν μπορούσε να φανεί σε αυτά τα ευγενικά μάτια που ενέπνεαν οίκτο, καμία ανησυχία. ήταν απλά κενά.
«Πώς τα καταφέρνετε σε αυτά τα μέρη;»
Τον ρώτησα. "Ωραία! Ωραία, ευχαριστώ."
«Μπορείς να καλλιεργήσεις
καλαμπόκι και πατάτες εδώ;» "Ναι
μπορούμε."
«Έχεις όλα όσα χρειάζεσαι, φαγητό...;» «Ναι,
έχουμε... έχουμε...»
«Λοιπόν, δεν είσαι τόσο κακός...;»
"Όχι! ... Ν61 ..."

Με αξιολόγησε πολλές φορές, ήταν πολύ απρόθυμος να μιλήσει -για ποιος ξέρει τι όχθες απελπισίας περιπλανήθηκε το μυαλό του- και μέσα στην κληρονομική του φυλετική αρχοντιά δεν ήθελε να εξηγήσει σε έναν άγνωστο.

Τελικά έφτασα στη Μπίστρα, αναζήτησα τον δάσκαλο του χωριού που μου έγραψε. Έμεινα μόνο μια μέρα. Στα φτωχικά σπίτια των Moti που επισκέφτηκα, είδα τα πολλά μικρά παιδιά τους κρύα μαζεμένα - περιμένοντας δύο, τρεις εβδομάδες, ή μερικές φορές ένα μήνα ή περισσότερο, την επιστροφή των γονιών τους που είχαν πάει στο δρόμο με άλογα και κάρα για να φέρτε τους πίσω ένα σακουλάκι καλαμποκάλευρο σε αντάλλαγμα για τα ξύλινα τσέρκια και τα βαρέλια που φτιάχνουν και μετά πουλήστε εκατοντάδες μίλια σε άλλα μέρη της χώρας όπου ο Θεός ήταν πιο γενναιόδωρος. Μόνο για λίγους μήνες το χρόνο οι Moti είναι στο σπίτι τους. τον υπόλοιπο καιρό είναι στο δρόμο. Μου είπε η δασκάλα.

«Ούτε κατά τη διάρκεια της Ουγγρικής κυριαρχίας ο ξένος δεν μπορούσε να εγκατασταθεί εδώ.
Σήμερα, όμως, έχει δημιουργηθεί ένα πριονιστήριο, που ανήκει σε μια εβραϊκή εταιρεία στην Oradea, η οποία έχει καταλάβει τα δάση μας και τα κόβει. Καθ' όλη τη διάρκεια της φτωχής τους ζωής, οι Μότι έβγαζαν τα προς το ζην φτιάχνοντας βαρέλια και στεφάνες.
Αλλά από εδώ και πέρα θα το στερηθούν. Είναι καταδικασμένοι σε θάνατο. «Η πείνα και οι άλλες ανάγκες τους αναγκάζουν να δουλέψουν για τους Εβραίους, κόβοντας τα δικά τους δέντρα για ένα μεροκάματο 20 λέι, ασήμαντο. Αυτό είναι το μόνο που τους έχει απομείνει από όλον αυτόν τον πλούτο που εξάγεται από τα βουνά τους και κόβεται στις κοιλάδες μακριά τρένα.Και όταν κοπεί το ξύλο θα είναι το τέλος και εμείς.Αλλά υπάρχει κάτι που είναι ακόμα πιο θλιβερό.Έχουμε ζήσει μια ζωή αρετής για εκατοντάδες χρόνια.Οι Εβραίοι έφεραν μαζί τους τις αμαρτίες της ακολασίας Πάνω από μια δεκαετία πριν 30 Εβραίοι εργάζονταν σε αυτό το πριονιστήριο.

Και το βράδυ του Σαββάτου, όταν παίρνουν το μισθό τους, παίρνουν τα κορίτσια και τις γυναίκες της Μότης και τις ατιμάζουν σε νυχτερινά όργια. Οι ηθικές και σωματικές ασθένειες κατατρώγουν τα χωριά μας, εκτός από τη φτώχεια.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Και δεν μπορεί να ειπωθεί τίποτα. Δεν μπορεί να επιχειρηθεί καμία διαμαρτυρία επειδή αυτοί οι Εβραίοι έχουν τόσο καλές σχέσεις με όλους τους πολιτικούς που είναι ουσιαστικά παντοδύναμοι άρχοντες. Οι τοπικές αρχές είναι στη διάθεσή σας, από τους χωροφύλακες μέχρι την κορυφή.
Αν προσπαθήσεις να πεις κάτι, αμέσως θα κατηγορηθείς ότι «υποκινείς» ένα μέρος των πολιτών να «μισεί» τους άλλους πολίτες. ότι "διαταράσσετε την κοινωνική αρμονία" και το "αδελφικό αίμα" στο οποίο ζούσαν πάντα οι Ρουμάνοι με τον "ειρηνικό εβραϊκό πληθυσμό". ότι δεν είμαστε

καλοί «Χριστιανοί» για τον Ιησού Χριστό είπε: «Αγάπα τον πλησίον σου, ακόμη και αυτόν που σε βλάπτει...» κ.λπ.
Αν πεις μια λέξη, θα συλληφθείς ως «εχθρός της κρατικής ασφάλειας» και ως υποκινητής του «εμφύλιου πολέμου». Σε προσβάλλουν και μάλιστα σε ξυλοκοπούν. Ελέγχουν τις αρχές και πρέπει να καθίσετε ακίνητοι και να παρακολουθήσετε όλη την τραγωδία του λαού σας. Θα ήταν καλύτερα να μας τυφλώσει ο Θεός για να μη βλέπουμε πια με τα μάτια μας. τότε δεν θα ξέραμε τίποτα. "

Το αίμα μου έβρασε στις φλέβες μου και μου ήρθε ξανά η ιδέα να πάρω ένα όπλο, να πάω στα βουνά και να αρχίσω να πυροβολώ ανελέητα εναντίον ομάδων εχθρών και προδοτών, αν οι ρουμανικές αρχές και οι νόμοι της Μεγάλης Ρουμανίας μπορούν να ανεχθούν τέτοια εγκλήματα κατά του έθνους .
Η Ρουμανία, η τιμή και το μέλλον της, και αν αυτοί οι εξαντλημένοι νόμοι και οι αρχές της έχουν στερήσει κάθε ελπίδα δικαιοσύνης και σωτηρίας.
Επέστρεψα στο Ιάσιο με μια πονεμένη καρδιά, βαρυμένη από το βάρος που κουβαλούν αυτοί οι άνθρωποι.

Πόσο τρομερή είναι η αλλοτρίωση της άρχουσας τάξης ενός λαού, της πολιτικής και πολιτιστικής του τάξης! Γραμματείς και συγγραφείς αφιερώνουν τις προσπάθειές τους σε κάθε λογής άσχετα θέματα. Εκδίδονται βιβλία και βιβλία που γεμίζουν τις βιτρίνες των βιβλιοπωλείων.
Ποια θα είναι η ετυμηγορία του μέλλοντος για αυτούς τους άνδρες, αν για μια ιστορική τραγωδία όπως αυτή των Moti, που εκτυλίσσεται κάτω από τα μάτια τους, δεν έχουν βρει ούτε μια λέξη διαμαρτυρίας που θα μπορούσε επίσης να χρησιμεύσει ως σήμα κινδύνου για τους έκπληκτοι άνθρωποι γιατί όλη η σκανδαλώδης λογοτεχνία που σε μουδιάζει και συσκοτίζει τη ζωή και το μέλλον σου;

Με ποιο πρίσμα πρέπει το έθνος να δει αυτούς τους συγγραφείς και μελετητές, των οποίων η πιο ιερή αποστολή είναι ακριβώς η καταγγελία των κινδύνων που απειλούν το ηθικό και φυσικό του είναι και ο φωτισμός της πορείας προς το μέλλον του; Και πώς θα θεωρηθεί εκείνη η πολιτική τάξη των «ομιλητών» στη Βουλή ή αλλού, που έχουν εγκαταλείψει το πιο στοιχειώδες καθήκον τους να φροντίζουν για τη ζωή και την τιμή του έθνους;

Καθώς κατέβαινα από το τρένο από το Bistra για την Turda, ο διευθυντής του πριονιστηρίου Bistra μπήκε επίσης στο ίδιο διαμέρισμα. ένας χοντρός Εβραίος που μετά βίας συγκρατήθηκε από τα ρούχα του που έδιναν την εντύπωση μιας άφθονης ζωής. Δεν πιστεύω ότι κάποιος σαν αυτόν έχει γνωρίσει την πείνα στη ζωή του, ούτε μια φορά. Στην επόμενη στάση μπήκε στο διαμέρισμα και ένας νεαρός στην ηλικία μου. Από την πρώτη στιγμή κατάλαβα ότι ήταν φίλοι που τα πήγαιναν πολύ καλά και ότι ο νεαρός ήταν Ρουμάνος. Ο Εβραίος έβαλε λίγο καφέ από ένα θερμός και πήρε μερικές φέτες κέικ από ένα πακέτο. Άρχισε να τρώει. Παρακολούθησα την όρεξη ενός λύκου. Άρχισε να καταπίνει σκληρά πριν καταλάβει ότι δεν είχε προσκαλέσει τον φίλο του να συμμετάσχει, οπότε το έκανε αμέσως. Ο νεαρός πήρε ένα κομμάτι κέικ και ένα φλιτζάνι καφέ και άρχισε να τρώει μάλλον δειλά, δείχνοντας ευγνωμοσύνη και σεβασμό στον πλούσιο Εβραίο για την «προσοχή» που του έδειχνε. Ήταν περίπου πέντε η ώρα το πρωί, ακόμη όχι εντελώς καθαρά, την Παρασκευή πριν από το Πάσχα: Μεγάλη Παρασκευή.

Δυστυχώς, αναρωτήθηκα:

«Ποιος, αναρωτιέμαι, είναι αυτός ο απατεώνας ενός νεαρού Ρουμάνου που αυτή τη μέρα που όλος ο χριστιανικός κόσμος νηστεύει, τρώει κέικ δίπλα-δίπλα με τον Εβραίο, τον βασανιστή των Ρουμάνων;»

Από τη συνομιλία τους διαπίστωσα ότι ήταν μηχανικός δασοκόμου. Ο Εβραίος έδειξε μια καταναγκαστική διάθεση να μιλήσει. Μιλούσε και αστειευόταν συνέχεια. Έπειτα έφτιαξε ένα πικάπ και άρχισε να παίζει δίσκους, τα πάντα γι' αυτούς πιο απρεπή. Κάθισα σε μια γωνία του διαμερίσματος και άκουγα χωρίς να πω λέξη, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο.
Η μέρα είχε αρχίσει να ξημερώνει και μπορούσα να δω, στο

δρόμος παράλληλος με τον σιδηρόδρομο, μια μεγάλη σειρά από άλογα κάρα μπροστά στο καθένα, ένας , και επάνω άντρας Μότι, που περπατούσε ειρηνικά και λυπημένα. Φορτωμένοι με κάρβουνο, κατευθύνθηκαν στην αγορά Turda, 40 μίλια με το αυτοκίνητο, για να πουλήσουν και να αγοράσουν, όχι καινούργια ρούχα ή παιχνίδια, αλλά μερικά κιλά φαγητό για να πάρουν σπίτι για τα παιδιά, καθώς ήταν Πάσχα. Αυτή είναι η μόνη χαρά που θα μπορούσαν να φέρουν στα παιδιά τους.

Η καρδιά μου στενάζει από πόνο και άγχος. Δεν φτάνει να σου πάρουν το ψωμί αυτοί οι κλέφτες. επίσης βεβηλώνουν, προσβάλλουν, αυτή τη Μεγάλη Παρασκευή, τη φτώχεια και την πίστη σας. Περνούν, τραγουδώντας και βρίζοντας, σε αυτούς τους δρόμους πανάρχαιας οδύνης που -από σεβασμό στον ανθρώπινο πόνο και τον πόνο- κανένας δεν πρέπει να πατήσει, παρά μόνο με την πιο βαθιά ησυχία και ευπρέπεια, ξεγυμνωμένος μπροστά στους πεινασμένους και κουρελιασμένους ανθρώπους που τρέχουν κάτω από το μοίρα. του ανελέητου πεπρωμένου σου. Όταν ξημέρωσε, τα μάτια μας συναντήθηκαν, του νεαρού και τα δικά μου. Έβλεπα ότι με αναγνώρισε. Ανήσυχο, έχασε τα δικά του

ψυχραιμία. Τον αναγνώρισα κι εγώ. Το 1923 τον είχα δει ως χριστιανό εθνικιστή φοιτητή. Ήταν στην πρώτη γραμμή μιας ομάδας μαθητών που διαδήλωσαν, φώναζαν..

«Και θα συντρίψουμε τους Εβραίους κάτω από
τα τακούνια μας, ή θα πεθάνουμε
ένδοξα» κ.λπ.

Σκεφτόμουν γεμάτος πίκρα. «Αν όλοι οι νέοι που πολεμούν είναι έτσι αύριο, τότε αυτοί οι λαοί μας πρέπει να πεθάνουν· μέσα από εβραϊκές κατακτήσεις, πλημμύρες, σεισμούς ή δυναμίτη - δεν έχει σημασία ποιος - αλλά πρέπει να χαθούν».

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 1929

Φέτος το καλοκαίρι διοργανώθηκαν δύο πορείες, μια με νέους από τις «Αδελφότητες του Σταυρού» Γαλατίου και Φωκσανίου και μια άλλη με τους λεγεωνάριους.
Ήθελα να τους πάρω στα μονοπάτια που περπάτησα τόσες φορές, να περάσω όσο περισσότερο χρόνο μαζί τους, να τα παρατηρήσω και να τα μελετήσω, καθώς και να τους δείξω τις ομορφιές της χώρας μας, αυτή τη φορά όπως και σε όλες τις μελλοντικές πορείες που Πρέπει να πραγματοποιήσω, θα προσπαθήσω να αναπτύξω στους νεαρούς λεγεωνάριους πρώτα απ' όλα τη θέλησή τους, για μεγάλες πορείες στις οποίες όλοι θα μεταφέρουν βαριά φορτία από βροχή, άνεμο, ζέστη ή λάσπη. σε σχηματισμό και σε βήμα, με απαγορευμένη ομιλία για ώρες. μέσα από μια σπαρτιατική ζωή, ύπνος στα δάση, τρώγοντας απλό φαγητό. από την υποχρέωση να είναι αυστηροί με τον εαυτό τους σε όλες τις πλευρές, ξεκινώντας από την συμπεριφορά και τις χειρονομίες τους· δημιουργώντας τους εμπόδια που θα έπρεπε να ξεπεράσουν, όπως να σκαρφαλώνουν σε τεράστιους βράχους, να διασχίζουν ρυάκια.

Προσπαθούσα να τους μετατρέψω σε άντρες με ισχυρή θέληση που θα έδειχναν άμεσα και αρρενωποί μπροστά σε κάθε δυσκολία. Επομένως, ποτέ δεν επέτρεψα να παρακάμψω ένα εμπόδιο. έπρεπε να ξεπεραστεί.

Στη θέση του αδύναμου και ηττημένου ανθρώπου, που λυγίζει με κάθε περαστικό άνεμο, τύπος πλέον διαδεδομένος στην πολιτική ζωή και στα επαγγέλματα, πρέπει να δημιουργήσουμε για αυτόν τον λαό έναν κατακτητή, ανυποχώρητο και ατρόμητο.

Δίνοντάς τους κοινές οδηγίες, θα επιδιώξω, από την άλλη, να αναπτύξω ένα esprit de corps, μια αίσθηση ενότητας. Έχω παρατηρήσει ότι η κοινή διδασκαλία έχει μεγάλη επιρροή. η διάνοια και η ψυχή ενός ανθρώπου, δίνοντας τάξη και ρυθμό στο διαταραγμένο μυαλό και το άναρχο συναίσθημά του. Επιβάλλοντας τιμωρητικά μέτρα, θα επιδιώξω τελικά να αναπτύξω το αίσθημα της ευθύνης και το θάρρος να αναλάβω την ευθύνη για τις πράξεις τους. Δεν υπάρχει τίποτα πιο αηδιαστικό από τον άνθρωπο που λέει ψέματα και αποφεύγει τις ευθύνες του.

Τακτικά, χωρίς εξαίρεση, τιμωρώ κάθε παράβαση. Τιμώρησα έναν νεαρό στο Vatra-Dorhei επειδή προκάλεσε αναστάτωση σε δημόσιο πάρκο.

Κάτι πιο σοβαρό συνέβη στο Dorni Cozanesti, όχι τόσο από μόνο του, αλλά ως ένδειξη της ψυχικής κατάστασης που αποκάλυψε η υπόθεση. Τέσσερις νέοι πήγαν σε μια εβραϊκή ταβέρνα ζητώντας σαρδέλες, ψωμί και κρασί και αφού έφαγαν καλά, σηκώθηκαν. Αντί να πληρώσει το λογαριασμό, ένας από αυτούς κρούνε ηρωικά ένα περίστροφο, απειλώντας τη ζωή του Εβραίου αν ούρλιαζε, επειδή - πρόσθεσε - ήταν από τον Corneliu Codreanu.
ομάδα.

τον τιμώρησα. Αν δεν το έκανα, θα ήταν αυτός ο νεαρός άνδρας - όχι ο Εβραίος από τον οποίο είχαν κλαπεί μια κονσέρβα σαρδέλες - που θα είχε καταστρέψει ηθικά τον εαυτό του. Πράγματι, μεταξύ των λεγεωνάριων, η τιμωρία δεν μπορεί να προκαλέσει δυσαρέσκεια, καθώς όλοι είμαστε λανθασμένοι. Στην αντίληψή μας, τιμωρία σημαίνει ότι ένας αξιόλογος άνθρωπος πρέπει να διορθώσει το λάθος του. Μόλις ολοκληρωθεί η τιμωρία, ο άνδρας απελευθερώνεται από το βάρος του σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Στις περισσότερες περιπτώσεις, αυτή η τιμωρία έχει τη μορφή κάποιας εργασίας. Όχι επειδή το έργο θα είχε τη φύση της καταδίκης, αλλά επειδή προσφέρει την ευκαιρία να διορθωθεί με μια καλή πράξη το κακό που έχει διαπραχθεί. Γι' αυτό ο λεγεωνάριος θα δεχτεί και θα εκτελέσει την τιμωρία με γαλήνη.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΝΑ ΠΑΩ ΣΤΙΣ ΜΑΖΕΣ

8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1929

Έχουν περάσει περισσότερα από δύο χρόνια από τη δημιουργία της Λεγεώνας. Οι φωλιές μας έχουν πολλαπλασιαστεί σε όλη τη χώρα. Έγινε πλέον αισθητή η ανάγκη να ενισχυθεί η κίνηση, εκμεταλλευόμενοι και διεγείροντας αυτούς τους μικρούς πυρήνες να λειτουργήσουν. Ο μόνος νόμιμος τρόπος για να ληφθούν εθνικά μέτρα για τη λύση του εβραϊκού προβλήματος ήταν μέσω πολιτικών οδών. Αυτό προϋπέθετε επαφή με τις μάζες γενικότερα. Καλώς ή κακώς, αυτή ήταν η μέθοδος που μας έθεσε στη διάθεσή μας ο νόμος και που αργά ή γρήγορα έπρεπε να ακολουθήσουμε. Με τον Λευτέρη και τον Ποτολέα
στήσαμε την πρώτη δημόσια συνάντηση του λεγεωναρίου στο Ty. Beresti στην κομητεία Covurlui, στο βόρειο τμήμα της χώρας, τον Δεκέμβριο. Η απόφαση ελήφθη στις 8 Νοεμβρίου, όταν μια νέα παρτίδα λεγεωνάριων από όλη τη χώρα έδωσαν τους όρκους τους στα γενέθλια του προστάτη της Λεγεώνας.

Ταυτόχρονα, έστειλα τον Totu στην κομητεία Turda όπου, μαζί με τον Amos Horatiu Pop, θα ενέτεινε τη λεγεωνατική προπαγάνδα και θα οργάνωνε επίσης μια συνάντηση.

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1929

Το βράδυ της 14ης Δεκεμβρίου ήμουν στο Μπερέστι. Στην αποθήκη με περίμεναν ο Λευτέρης, η Ποτολέα, ο Τανάσε Αντοχή και άλλοι. Η αγορά της πόλης Beresti είναι μια πραγματική φωλιά από εβραϊκούς σφήκες. πολυσύχναστα σπίτια και καταστήματα. Ο μοναδικός δρόμος διασχίζει το κέντρο της πόλης, με λάσπη μέχρι τον αστράγαλο, και στα πλάγια, μερικά πεζοδρόμια. Έπρεπε να μείνω στο σπίτι του Ποτολέα.

Το επόμενο πρωί ήρθαν ο εισαγγελέας του Γαλάτη και ένας αρχηγός της αστυνομίας να μου πουν ότι δεν μου επέτρεψαν να κάνω τη συνάντηση.
Τους είπα: «Το

η απαγόρευση με την οποία με αντιμετωπίζετε δεν είναι ούτε σωστή ούτε νόμιμη. Οποιοσδήποτε έχει δικαίωμα να κάνει συναντήσεις σε αυτή τη χώρα, Γερμανοί, Ούγγροι, Τούρκοι, Τάταροι, Βούλγαροι, Εβραίοι. σωστά? Το μέτρο σας είναι αυθαίρετο. όντας παράνομος, δεν θα το υπακούσω, πρέπει να πραγματοποιήσω τη συνάντηση ανά πάσα στιγμή
"
κόστος.

Τελικά, μετά από συζήτηση, ενέκριναν τη διεξαγωγή της συνάντησης με την προϋπόθεση ότι δεν θα προκαλούσαμε καμία αναστάτωση. Τι πρέπει να κάνω?
Τι είδους αναστάτωση; Εισβολή στα σπίτια των ανθρώπων; αυτό ήταν το πρώτο μου

δημόσια συνεδρίαση. Δεν ήμουν απόλυτα αποφασισμένος να το διατηρήσω σε τέλεια τάξη και έτσι να διατηρήσω το προνόμιο να κρατάω τους άλλους;
Την καθορισμένη ώρα μαζεύτηκε ένας πολύ μικρός αριθμός, σχεδόν εκατό.
Έμαθα από αυτούς ότι πολύ περισσότεροι άνθρωποι θα ήθελαν να έρθουν, αλλά τους εμπόδισαν να φύγουν από τα χωριά τους. Η όλη συνάντηση κράτησε μόλις πέντε λεπτά.
Ο Λευτέρης μίλησε ένα λεπτό, ο Ποτολέα ένα άλλο και εγώ τα υπόλοιπα. Είπα, "Ήρθαμε να κάνουμε μια διαδήλωση, αλλά οι αρχές εμπόδισαν βίαια τους άνδρες μας να έρθουν. Ενάντια σε όλες τις διαταγές, θα κάνω δέκα διαδηλώσεις! Ας μου φέρει κάποιος ένα άλογο και θα ιππεύω από χωριό σε χωριό σε όλη την επαρχία Horincea ."

Στην πραγματικότητα, μέσα σε όλη αυτή τη λάσπη, το μόνο μέσο μετακίνησης ήταν το άλογο.
Δύο ώρες αργότερα έφεραν ένα άλογο και έφυγα. Μετά από εμένα με τα πόδια ήρθε ο Λευτέρας με άλλους τέσσερις λεγεωνάριους. Φτάνουμε στο πρώτο χωριό, τη Μεριά. Εκεί, στο προαύλιο της εκκλησίας, μέσα σε λίγα λεπτά μαζεύτηκαν όλοι -άντρες, γυναίκες και παιδιά. Είπα μόνο λίγα λόγια και δεν περιέγραψα κανένα πολιτικό πρόγραμμα: «Ας ενωθούμε όλοι,
άνδρες
και οι γυναίκες, να χαράξουμε μια άλλη μοίρα για εμάς και τους ανθρώπους μας. Η ώρα της ρουμανικής ανάστασης και απελευθέρωσης πλησιάζει.
Αυτός που πιστεύει, αυτός που θα παλέψει και θα υποφέρει, θα ανταμειφθεί και θα ευλογηθεί από Καιρούς καιρούς καιρούς, χτυπούν τις πόρτες μας! Ένας κόσμος, με ψυχή αυτός ο λαός, άγονος πεθαίνει και άλλος γεννιέται, που ανήκει σε αυτούς που είναι γεμάτοι πίστη. «Σε αυτόν τον νέο κόσμο ο καθένας θα έχει τη θέση του, όχι με βάση το σχολείο, την ευφυΐα ή τις γνώσεις του, αλλά κυρίως σύμφωνα με την πίστη και τον χαρακτήρα του».

Έτσι συνεχίσαμε. Λιγότερο από πέντε χιλιόμετρα μακριά, φτάνουμε στη Σλίβνα.
Σκοτείνιαζε. Ωστόσο, ο κόσμος με περίμενε με αναμμένα κεριά. Μια φωλιά λεγεωνάριων με επικεφαλής τον Θεοδοσίου βγήκε να συναντήσει

εγώ στα περίχωρα του χωριού. Το είπα και εδώ. Στη συνέχεια πήγαινε στο Comanesti, τη φωλιά των λεγεωνάριων της Slivna που πρωτοστατούσε. Αυτοί ήταν δρόμοι που δεν είχα ξαναπάει. Και εδώ με περίμενε κόσμος με λαμπιόνια και κεριά, ενώ οι νέοι τραγουδούσαν. Ο κόσμος με καλωσόριζε με χαρά, σε όποια ομάδα κι αν ανήκε. Ήμασταν ξένοι, αλλά ένιωθα ότι ήμασταν φίλοι για πολύ καιρό.

Οι εχθρότητες έλιωσαν. Ήμασταν όλοι μια ψυχή, ένας λαός. Το επόμενο πρωί συνέχισα τη βόλτα μου.
Αλλά αυτή τη φορά δεν ήμουν μόνος. Τρεις άλλοι αναβάτες με ρώτησαν αν μπορούσαν να έρθουν. Στην άκρη του διπλανού χωριού, το Γκανέστι, σταματήσαμε στο σπίτι του Ντουμίτρο Κριστιάν. Ήταν ένας άντρας περίπου 40 ετών με ένα ρουλεμάν baiduc και ένα ζευγάρι μάτια κρυμμένα κάτω από βαριά φρύδια. Ήταν σκληρός εθνικιστής αγωνιστής από τις πρώτες μαθητικές μάχες. Τώρα, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ξεκόλλησε τα άλογά του από το βαγόνι, σέλασε ένα από αυτά και ήρθε μαζί μας. Σύντομα ο αριθμός μας αυξήθηκε με τους Dumitru και Vasile Popa, Hasan και Chiculita. Καθώς οδηγούσαμε από χωριό σε χωριό, ο αριθμός των αναβατών αυξήθηκε στους είκοσι. Οι περισσότεροι ήταν μεταξύ 25 και 30 ετών, μερικοί ήδη από 35 ή 40, η μεγαλύτερη, η Chiculita de Cavadinesti, ήταν γύρω στα 45. Όταν ο αριθμός μας αυξήθηκε τόσο πολύ, νιώσαμε την ανάγκη για ένα διακριτικό διακριτικό, μια στολή. Ελλείψει τίποτα καλύτερο, όλοι βάζουμε φτερά γαλοπούλας στα καπέλα μας. Και έτσι μπήκαμε τραγουδώντας στα χωριά. Ακούστηκε, καθώς τραγουδούσαμε, τα άλογά μας να περπατούν κατά μήκος των κορυφών των λόφων κοντά στον ποταμό Προυτ όπου τόσες φορές είχε περάσει πολύς καιρός και πολέμησαν τους προγόνους μας που ήταν οι σκιές εκείνων που από παλιά υπερασπίζονταν το έδαφος της Μολδαβίας. Οι ζωντανοί του παρόντος ταυτίζονται με τους νεκρούς του παρελθόντος, ήμασταν η ίδια ψυχή, η ίδια μεγάλη ενότητα του Ρουμάνου που κουβαλούσε ο άνεμος πάνω από τις κορυφές των λόφων. Η είδηση της άφιξής μου, που μεταδόθηκε προφορικά, διαδόθηκε σε όλα τα χωριά. Παντού μας περίμεναν χωριανοί. Όλοι που συναντούσαμε στο δρόμο ρωτούσαν: "Πότε θα έρθεις και σε εμάς; Ο κόσμος σε περίμενε χθες μέχρι αργά το βράδυ".

Σε εκείνα τα χωριά, καθώς τραγουδούσε και μιλούσε στους ανθρώπους, ένιωθε να διεισδύει στα απροσδιόριστα βάθη της ψυχής όπου οι πολιτικοί με τις δανεικές τους εξέδρες δεν μπορούσαν ποτέ να κατέβουν. Εκεί, σε εκείνα τα βάθη, βούτηξα τις ρίζες

του κινήματος των λεγεωνάριων. Κανείς δεν θα μπορέσει ποτέ να τα βγάλει. Η Πέμπτη ήταν ημέρα αγοράς στο Μπερέστι. Στις 10 το πρωί περίπου 50 ιππείς εμφανιστήκαμε στην κορυφή του λόφου πάνω από την πόλη της αγοράς. Από εκεί κατεβήκαμε στην πόλη σε παράταξη, τραγουδώντας.

Οι κάτοικοι της πόλης μας υποδέχτηκαν με μεγάλο ενθουσιασμό. Οι Ρουμάνοι άφησαν τα χριστιανικά σπίτια ρίχνοντας κουβάδες νερό στο δρόμο μας - ένα παλιό έθιμο, που μας εύχονταν στα ταξίδια μας την εκπλήρωση όλων των ελπίδων μας.
Και πάλι μπήκαμε στην αυλή του Nicu Balan, όπου έπρεπε να γίνει το πρώτο ράλι. Υπήρχαν πάνω από 3.000 άνθρωποι αυτή τη στιγμή. Δεν είχαμε συνάντηση.
Έδωσα αναμνηστικά σε μερικούς από τους πιλότους.

Έδωσα τη τσιγαροθήκη μου στον Nieu Balan. που έγινε στη φυλακή Vacaresti, η Chiculita έλαβε μια σβάστικα. Ο Lefter και ο Potolea διορίστηκαν μέλη του Ανώτατου Συμβουλίου της Λεγεώνας και ο Nieu Balan στο γενικό επιτελείο της κομητείας Covurlui. και ο Dumitru Cristian ως αρχηγός των λεγεωνάριων στην κοιλάδα Horincea.

Αυτή η κοιλάδα Horincea, με τα μέρη και τους ανθρώπους της, μου έχει μείνει αγαπητή.
Μετά το Focsani, θα παρέμενε ο δεύτερος ισχυρότερος πυλώνας του κινήματος των λεγεωνάριων.

ΣΤΗΝ ΤΡΑΝΣΥΛΒΑΝΙΑ, ΣΤΟ LUDOSUL-DE-MURES

Φύγαμε για το Ludos την Παρασκευή πριν από τα Χριστούγεννα στις 5 το απόγευμα. Ήμασταν τέσσερις στο φορτηγό: ο Radu Mironovici οδηγούσε, ο Emil Eremeiu, ένας γνωστός, και εγώ. Ο πολύ κρύος καιρός ανάγκασε την ακύρωση των τρένων. Εκείνο το βράδυ παραλίγο να πεθάνουμε από το κρύο, παρόλο που γεμίσαμε το φορτηγό μας με άχυρα και σκεπαζόμασταν με αυτό. Οδηγήσαμε τη διαδρομή, Iasi, Piatra-Neamt, Valea Bistritei, και στις 4 η ώρα το πρωί φτάσαμε στην κορυφή των Καρπαθίων.

Φτάσαμε στο Ludosul-de Mures στις 11 π.μ. εκείνης της παραμονής των Χριστουγέννων, μετά από περισσότερες από 24 ώρες οδήγησης. Εδώ ξεκουραστήκαμε καλά στο σπίτι του Άμος. Πήγαμε στην εκκλησία το πρωί των Χριστουγέννων και μετά περιηγηθήκαμε στη μικρή πόλη. Ήταν μεγαλύτερο από το Tg.
Beresti; που βρίσκεται περίπου 18 μίλια ανατολικά της Turda, την πρωτεύουσα της κομητείας. Η πόλη αυτή είναι επίσης γεμάτη Εβραίους, αν και δεν φτάνει το ποσοστό Beresti. Εδώ

Επίσης, ο Ιούδας, καθιερωμένος στην αγορά, άπλωσε τον ιστό του σαν αράχνη σε ολόκληρη την περιοχή της Ρουμανίας. Οι φτωχοί αγρότες θα πιαστούν σε αυτόν τον ιστό, θα στριφογυρίζουν και θα ζαλιστούν, και θα τους ρουφήξουν όλα τα υπάρχοντά τους. Το πρωί μετά τα Χριστούγεννα ξεκινήσαμε, το βαν που μετέφερε δέκα λεγεωνάριους μπροστά, μετά εγώ με είκοσι ιππείς έφιππους - ο Amos, ο Nichita, ο Colceriu, ο καθηγητής Mattei και άλλοι, όλοι φορώντας φτερά γαλοπούλας στα καπέλα μας. Στο δρόμο, μας κοιτούσαν με περιέργεια, καθώς οι άνθρωποι που συναντούσαμε δεν γνώριζαν τον σκοπό μας.

Αλλά οδηγούσαμε σαν να είχαμε επενδύσει στην υψηλότερη εξουσία, καθώς νιώθαμε ότι ερχόμαστε στη φύση του ρουμανικού λαού που μας διέταξε να το κάνουμε. Στη Γκέτα, στο Γκλιγορέστι και στο Γκούρα-Αριεσουλούι, οι άνθρωποι συγκεντρώθηκαν τόσο μεγάλοι όσο και στην κοιλάδα Χορίνσεα. Και εδώ δεν σκιαγραφούμε κανένα πολιτικό πρόγραμμα. Μόλις σας είπαμε ότι ήρθαμε από τη Μολδαβία για να ξαναζωντανέψουμε την πονεμένη ψυχή των Ρουμάνων, για χίλια χρόνια σκλαβιάς, αδικίας και ταφής είχαν περάσει αρκετά.

Η Μεγάλη Ρουμανία πραγματοποιήθηκε με πολλές θυσίες, αλλά φαίνεται ότι η εξωγήινη κυριαρχία και η παλιά αδικία επεκτάθηκαν και σε αυτήν την πλευρά της γέννησης της Μεγάλης Ρουμανίας. Δέκα χρόνια ρουμανικών διοικήσεων δεν κατάφεραν να θεραπεύσουν τις οδυνηρές μας πληγές, ούτε να διορθώσουν αδικίες αιώνων.
Μας έδωσαν μια φαινομενική ενότητα, αλλά η ρουμανική ψυχή ήταν ακόμα χωρισμένη σε τόσα κομμάτια όσα και τα πολιτικά κόμματα. Η ανάσταση αυτού του λαού βράζει υπόγεια και σύντομα θα εκραγεί, φωτίζοντας με το φως της όλο το μέλλον και το σκοτεινό παρελθόν μας. Όποιος πιστεύει θα κερδίσει!

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Για άλλη μια φορά είχα την αίσθηση ότι κατέβαινα στις καρδιές τους. Αν και βρισκόμουν εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από τη Μολδαβία, σε περιοχές που για αιώνες χωρίζονταν από εμάς με σύνορα, κι εκεί είχα βρει την ίδια ψυχή, ακριβώς την ίδια όπως στην κοιλάδα Horincea κοντά στο Pruth. Η ίδια η ψυχή του έθνους, πάνω στην οποία κατάλαβα ότι δεν είχαν τεθεί ποτέ ανθρωπογενή σύνορα, γιατί η ίδια πνοή κυλούσε από τη μια άκρη του έθνους στην άλλη, από τον Δνείστερο ως την Τίσα σε πλήρη αδιαφορία για τα ανθρωπογενή όρια. καθώς και τα υπόγεια νερά ρέουν χωρίς να ληφθούν υπόψη τα εμπόδια που έχει σηκώσει ο άνθρωπος στην επιφάνεια.

Εκεί, στα βάθη, δεν βρήκα πολιτικά κόμματα, έχθρα ή συγκρούσεις, συμφέροντα, «τυφλή διχόνοια» αδελφοκτόνων αγώνων, παρά μόνο ενότητα και αρμονία. Τη δεύτερη μέρα μετά τα Χριστούγεννα, βγήκαμε ξανά στο δρόμο. Είχαμε σταματήσει σε μια εκκλησία στο δρόμο για να πούμε μια προσευχή στη μνήμη του Miguel the Valiant*, του Horia και των ανδρών τους και του lancu, για να τους ενημερώσουμε επίσης ότι περπατούσαμε σήμερα στα μονοπάτια που, για την αγάπη του λαού μας, τα σώματά τους βασανίστηκαν και σχίστηκαν. Ήταν η γιορτή του Άγιου Στέφανου. Γι' αυτό άναψα ένα κερί για την ανάπαυση της ψυχής του Μεγάλου Στεφάνου. μέσω αυτού ο λαός μας απέκτησε τη μεγαλύτερη δόξα. Τον θεωρώ ίσο με τον Ναπολέοντα, τον Ιούλιο Καίσαρα και τον Αλέξανδρο της Μακεδονίας.

Ανεξάρτητα από το πού με βγάλουν τα βήματά μου ή τι μάχες πρέπει να δώσω, αν από πάνω μου νιώσω τη σκιά του Αρχαγγέλου Σάο Μιγκέλ και από κάτω τους είκοσι αγαπημένους μας μάρτυρες της οικογένειας του λεγεωναρίου, στα δεξιά μου, θα νιώσε την ψυχή του Μεγάλου Στεφάνου και το σπαθί του.

ΣΤΗ ΜΠΕΣΣΑΡΑΒΙΑ

Στις 20 Ιανουαρίου 1930 έστειλα τους Totu, Crang anu και Eremeiu,

* Ήταν στις πεδιάδες της Turda που οι Ούγγροι δολοφόνησαν τον Μιχαήλ τον Γενναίο, Πρίγκιπα της Βλαχίας το 1601. Ήταν ο πρώτος ηγεμόνας που πραγματοποίησε την προσωρινή ενοποίηση της Βλαχίας, της Μοϊδαβίας και της Τρανσυλβανίας. (Τρ.)

με μια θηλή, με το φορτηγό, στην κομητεία Tecuci, ενώ εγώ, στις 25 Ιανουαρίου, βρισκόμουν ξανά στην κοιλάδα της Horincea, ανάμεσα στους ιππείς μου. Το βράδυ της 26ης, αφού περάσαμε από το Rogojeni, μπήκαμε στην Oancea. Και στα δύο χωριά μας υποδέχτηκαν θερμά και με μεγάλες προσδοκίες. Φιλοξενηθήκαμε στην Oancea από την οικογένεια Antachi. Την επόμενη μέρα, Δευτέρα, ήταν ημέρα αγοράς στο Καχούλ, στην αριστερή όχθη του Προυθ.

Ως εκ τούτου, αποφασίσαμε να πάμε στη Βεσσαραβία, όπου οι Εβραίοι ήταν πιο πολλοί και προκλητικοί.

Στο Cahul, όπως και στις άλλες εμπορικές πόλεις της B.essarabian, ο Ιουδαϊσμός είναι κομμουνιστικός. Όχι λόγω της «αγάπης του λαού», αλλά λόγω του μίσους για το ρουμανικό κράτος, το οποίο μόνο με τον θρίαμβο του κομμουνισμού θα μπορούσε να ανατραπεί και να τεθεί κάτω από τη φτέρνα της ολοκληρωτικής εβραϊκής κυριαρχίας. Ο θρίαμβος του κομμουνισμού συμπίπτει με το όνειρο του Ιουδαϊσμού να κυβερνά και να εκμεταλλεύεται τα χριστιανικά έθνη δυνάμει της θεωρίας του για τον «εκλεκτό λαό» που βρίσκεται στο θεμέλιο της εβραϊκής θρησκείας.

Φτιάξαμε μερικούς λευκούς υφασμάτινους σταυρούς εκείνο το βράδυ, ύψους περίπου οκτώ εκατοστών, που ήταν ραμμένοι στα πανωφόρια των ιπποτών. Μου έδωσαν έναν ξύλινο σταυρό να κουβαλάω. Στις δέκα το πρωί της επομένης διέσχισα τον Προύθ επικεφαλής 30 ιππέων,
κουβαλώντας τον σταυρό ενάντια στην ειδωλολατρική δύναμη που στραγγάλιζε τη χριστιανική Βεσσαραβία. Αφού διανύσαμε σχεδόν πέντε χιλιόμετρα, μπήκαμε στην πόλη. Οι χριστιανοί βγήκαν από τα σπίτια τους και μας ακολούθησαν. Δεν μας ήξεραν, αλλά είδαν τους λευκούς σταυρούς στα παλτό μας και τα φτερά στα καπέλα μας. Περπατήσαμε στους δρόμους τραγουδώντας:

"Ξύπνα, ξύπνα, Ρουμάνα!"

Σταματήσαμε στη δημόσια πλατεία. Περισσότεροι από 7.000 αγρότες είχαν μαζευτεί γύρω μας σε χρόνο μηδέν. Κανείς τους δεν ήξερε ποιοι ήμασταν και τι θέλαμε, αλλά

όλοι είχαν ένα προαίσθημα ότι ήρθαμε να τους σώσουμε.
Άρχισα να τους μιλάω με τον ίδιο τρόπο που συνήθιζα στην κοιλάδα Horincea και στην Turda. Αλλά δύο λεπτά αργότερα, ο Popov, ένας αστυνομικός, συνοδευόμενος από τις τοπικές αρχές, έσπρωξε τον δρόμο του μέσα στο πλήθος και με σταμάτησε:

«Δεν επιτρέπεται να κάνετε δημόσια συγκέντρωση σε αυτή την πλατεία...» «Ο ρουμανικός λαός επιτρέπεται να το κάνει αυτό οπουδήποτε».
Οι αρχές ήθελαν να μας εμποδίσουν να μιλήσουμε. ο κόσμος ήθελε να μας ακούσει.
«Καλοί μου άνθρωποι» - τους είπε - «έτσι είναι· ο νόμος απαγορεύει να κάνουμε συναθροίσεις σε δημόσιες πλατείες. Θα πάμε στα περίχωρα της πόλης ή στο αίθριο κάποιου».
Έκανα σήμα στους αναβάτες και φύγαμε για τα περίχωρα της πόλης. Ένας κλοιός του στρατού σταμάτησε το πλήθος. Αρκετά λεπτά αργότερα, ήρθα αντιμέτωπος με ένα απόσπασμα στρατιωτών με ξιφολόγχες, με επικεφαλής έναν συνταγματάρχη, τον συνταγματάρχη Κορνέα. Τράβηξε το περίστροφό του και μου το έδειξε: «Σταμάτα αλλιώς θα πυροβολήσω!». αυτός είπε. Σταμάτησα.

- Συνταγματάρχη, γιατί θα με πυροβολήσεις; Δεν έκανα τίποτα λάθος. Κι εγώ κουβαλάω ένα περίστροφο, αλλά δεν ήρθα εδώ για να πολεμήσω κανέναν, τουλάχιστον με τον ρουμανικό στρατό.

Μάλωσα μαζί του για σχεδόν μια ώρα, αλλά όλα αποδείχτηκαν μάταια. Κάθισα εκεί για μια ώρα, παίρνοντας όλες τις προσβολές και τις γελοιότητες που μπορούσα. Θα μπορούσα να του είχα απαντήσει με τον ίδιο τόνο φωνής ή να είχα πολεμήσει μαζί του, αλλά έπρεπε να επιστρατεύσω μια σιδερένια θέληση, διαφορετικά θα είχα πέσει σε μια πιο θλιβερή κατάσταση, δηλαδή με τον εαυτό μου, έναν Ρουμάνο εθνικιστή, να πολεμάω ενάντια στους δικούς μου. τον στρατό της χώρας και τον παρακολουθούν κομμουνιστές Εβραίοι.

Ο συνταγματάρχης άρχισε να χτυπάει εμάς και τα άλογά μας με το σπαθί του και οι στρατιώτες μας τρύπησαν με τις ξιφολόγχες τους. μετά έφτασε ο δήμαρχος, κατέβηκα και τον συνόδεψα στο δημαρχείο. Ήταν ένας πολιτισμένος άνθρωπος. Ήρθε και ο συνταγματάρχης.
Του είπα:
"Σέβομαι τη θέση σου· γι' αυτό δεν απάντησα. Αλλά δεν πειράζει. Θα σε δούμε την άλλη Δευτέρα στο ίδιο μέρος".
Έτσι έφυγα. Ένας λοχίας έφερε το άλογό μου. Ο Κριστιάν και η Τσικουλίτα με περίμεναν με τα πόδια στην πύλη. Έφεραν τότε τα άλογά τους και επιστρέψαμε από τον δρόμο που ήρθαμε, καταδιωκόμενοι από πίσω από την αστυνομία και ακολουθούμενοι από τις προσβλητικές λάμψεις των Εβραίων. Στα περίχωρα της πόλης βρήκαμε τους υπόλοιπους ιππότες λυπημένους για την ήττα που είχαμε υποστεί. Λίγο πιο πέρα, κάποιοι χωρικοί που είχαν δραπετεύσει από την πόλη μας ρώτησαν ποιοι είμαστε.

"Γυρίστε πίσω και πείτε στους ανθρώπους ότι θα επιστρέψουμε την επόμενη Δευτέρα. Όλοι οι Χριστιανοί στην κομητεία πρέπει να πάνε στο Cahul."
Πήραμε έναν ξυλοδαρμό. Δεν είχαμε διάθεση για τραγούδι. Γυρνούσαμε πίσω και κανείς δεν είπε λέξη. Όταν επιστρέψαμε στην Oancea, φτιάξαμε δέκα αφίσες που ανακοίνωναν ότι τη Δευτέρα, 10 Φεβρουαρίου, θα επιστρέψαμε στο Cahul. Αυτά τα έστελναν ιππείς σε διάφορα σημεία του δήμου. Στη συνέχεια οδικώς επιστρέφουμε στο Ganesti στο σπίτι του Cristian, όπου φτάνουμε γύρω στα μεσάνυχτα μετά από ένα δύσκολο ταξίδι, μια τέτοια νύχτα.

σκοτεινά, δεν μπορούσαμε να δούμε δύο βήματα μπροστά, μαστιγωμένους από μπροστά από μια κρύα βροχή που μαστίγωσε τα πρόσωπά μας και από πίσω από τη μνήμη της οδυνηρής μας ήττας.
Διανυκτέρευσα στο σπίτι του Κριστιάν και το πρωί έφυγα για το Μπερέστι. Εκεί εξέδωσα μια οδηγία στους λεγεωνάριους στην κοιλάδα της Ilorincea, στο Γαλάτι, στο Ιάσιο, στο Βουκουρέστι, στο Focsani και στην Turda, ενημερώνοντάς τους για την ήττα μας στο Cahul και λέγοντας ότι αφού αυτό είναι πλέον θέμα τιμής, πρέπει όλοι να επιστρέψουμε εκεί και να κερδίσουμε ; πρέπει να αναφέρουν εκεί όσο το δυνατόν περισσότερους αριθμούς, Ο τόπος συνάντησης -Oancea, όπου πρέπει να φτάσουν το αργότερο το απόγευμα της Κυριακής, 9 Φεβρουαρίου. Παράλληλα, ενημέρωσα την ομάδα των Totu, Cranganu και Eremeiu, που βρίσκονταν τότε στον δήμο Tecuci. Έγραψα και ένα γράμμα στον πατέρα μου στο οποίο του ζήτησα να έρθει να μας βοηθήσει. Οι λεγεωνάριοι μάζεψαν κάποια χρήματα για μένα και έφυγα

Βουκουρέστι να δει τον κ. Ioanitescu, υφυπουργό Εσωτερικών.

Του είπα τι είχε συμβεί στο Cahul και ζήτησα άδεια να πραγματοποιήσω μια άλλη διαδήλωση εκεί - ένα νομικό αίτημα - αναλαμβάνοντας την ευθύνη για τη διεξαγωγή αυτής της διαδήλωσης σε άριστη κατάσταση, εφόσον οι αρχές δεν μας προκαλούσαν.
Μετά από κάποιες επιπλέον διευκρινίσεις που μου ζήτησε, εγκρίθηκε η συγκέντρωση μας. Δεν χρειαζόμασταν έγκριση για μια τέτοια διαδήλωση, καθώς δεν απαιτούνταν από το νόμο, αλλά ήθελα να καλύπτομαι από επίσημη άδεια για να αποφύγω οποιαδήποτε πιθανή μεροληπτική ερμηνεία της δράσης μου.

Το πρωί της Κυριακής ήμουν για άλλη μια φορά στην Oancea. Ο Λευτέρ πήγε στο Καχούλ για να καθορίσει τον τόπο συνάντησης με τις αρχές.
Υπήρξε μεγάλη αναταραχή στο Cahul καθώς οι αρχές πληροφορήθηκαν ότι χιλιάδες αγρότες από όλη την κομητεία κατευθύνονταν στο Cahul για τη διαδήλωση.

Δύο φορτηγά έφτασαν κατά τη διάρκεια της ημέρας από το Focsani, οι ομάδες με επικεφαλής τον Hristache Solomon και τον Blanaru. των Turda, Moga και Nichita. του Ιασίου, οι λεγεωνάριοι με τον Banea, τον Ifrim και τον πατέρα Isihie. του Γαλάτη, ο Στελέσκου με την Αδελφότητα· ένας φοιτητής από το Βουκουρέστι. και η Πραλέα με τις φωλιές του Φολτέστι.

Μετά ήρθαν με τα πόδια, ή με βαγόνια και ιππικά άλογα, εκείνοι από το Beresti και οι λεγεωνάριοι από την κοιλάδα Horincea. Ήρθε και ο πατέρας μου. Τη νύχτα είχαν φτάσει πάνω από 300 λεγεωνάριοι. έμειναν στην Oancea και συνέχισαν να έρχονται κι άλλα. Ανησυχώντας ότι η πλωτή γέφυρα πάνω από το Προυθ μπορεί να ξεκλειδωθεί από τις αρχές για να αποτρέψουν τη διέλευση μας, έστειλα 30 λεγεωνάριους κατά τη διάρκεια της νύχτας για να καταλάβουν και τις δύο άκρες της γέφυρας.

Τη Δευτέρα, στις 8 το πρωί, έστειλα μια ομάδα 50 λεγεωνάριων υπό τις διαταγές του Ποτολέα στο Καχούλ για να αστυνομεύσει τη διαδήλωση. Στο μεταξύ επιχειρήθηκαν νέες παρεμβάσεις για να μας αποτρέψουν να προχωρήσουμε στη διαδήλωση.
Αυτό ήταν αδύνατο. Στις 10 σχηματίζουμε στήλη και ξεκινάμε:

Στην πρώτη ομάδα, 100 ιππότες με σημαία, όλοι με φτερά στα καπέλα, πολλοί με πράσινα πουκάμισα. Ο καθένας είχε έναν λευκό υφασμάτινο σταυρό ραμμένο στο παλτό του. Ήμασταν σαν κάποιους σταυροφόρους που βάδισαν στο όνομα του σταυρού, εναντίον ενός παγανιστικού εχθρού, για να ελευθερώσουν τους Ρουμάνους.
Στη δεύτερη ομάδα ήρθαν περισσότεροι από 100 πεζοί σε κολόνα που παρέλασαν με τη σημαία τους.

Στην τρίτη ομάδα ακολούθησαν περίπου 80 βαγόνια, 4 έως 5 άντρες το καθένα, κυρίως άνθρωποι από την Oancea, που έφεραν επίσης σημαία.
Μοιάζαμε σαν στρατός έτοιμος για μάχη. Καθώς πλησιάζαμε στην άκρη του Cahul, μια θάλασσα από γυμνά κεφάλια μας συνάντησε, χωρίς βιασύνη ή μουσική, σε μια εντυπωσιακή εκκλησιαστική ησυχία, περνούσαμε μέσα από εκείνο το πλήθος των αγροτών. Κάποιοι από αυτούς έκλαιγαν.

Επίσης ο αγροτικός πληθυσμός της Βεσσαραβίας, από την ενοποίηση της Ρουμανίας στο τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, δεν ένιωσε καμία βελτίωση στην κατάστασή του.
Διότι, αν και απελευθερώθηκε από τη ρωσική κατοχή, έπεσε κάτω από την κυριαρχία των Εβραίων. Ήταν καθαρά και απλά η λεία των Εβραίων.
Για 12 χρόνια τον εκμεταλλεύτηκαν και τον αφαίμαξαν οι κομμουνιστές Εβραίοι χειρότερα από ό,τι το πιο τυραννικό καθεστώς που έχει εκμεταλλευτεί ποτέ οποιαδήποτε ανθρώπινη κοινωνία.

Οι εμπορικές πόλεις και τα χωριά της Βεσσαραβίας είναι πραγματικές αποικίες βδέλλες προσκολλημένες στο εξαντλημένο σώμα της αγροτιάς.
Και, η επιτομή της αναίσχυνσης, αυτές οι βδέλλες τόλμησαν να μεταμφιεστούν σε αγωνιστές ενάντια στην εκμετάλλευση του λαού, ενάντια στον τρόμο που καταπιέζει τον λαό.
Αυτοί λοιπόν είναι οι κομμουνιστές της Βεσσαραβίας και της Ρουμανίας.

Επιπλέον, αυτές οι βδέλλες, φουσκωμένες από το ρουφημένο αίμα των Ρουμάνων, διατηρούν τον Τύπο τους, από τους οποίους οι Adevarul («Η αλήθεια») και Dimineata («Το πρωί») είναι οι κύριες εφημερίδες, με το ακόλουθο στυλ:

«Εμείς (οι βδέλλες!) ζούμε στην καλύτερη αδελφότητα και αρμονία με τον ρουμανικό λαό». «Μόνο κάποιοι εχθροί του λαού, της χώρας, κάποιοι δεξιοί εξτρεμιστές θέλουν να χαλάσουν αυτή την αρμονία.

Στη συγκέντρωση συμμετείχαν πάνω από 20.000 αγρότες. Σίγουρα αυτή ήταν η μεγαλύτερη συγκέντρωση ανθρώπων που έχει δει αυτή η πόλη από την αρχή, και όλα αυτά χωρίς μανιφέστα ή εφημερίδες για να το δημοσιοποιήσουν. Η διαδήλωση διεξήχθη με πολύ πανηγυρικό τρόπο. Στη μία πλευρά, οι ιππότες ήταν τοποθετημένοι σε μια σειρά. από την άλλη, η στήλη των πεζών λεγεωνάριων.

Οι αγρότες άκουγαν με ακάλυπτα κεφάλια. Δεν υπήρχε ούτε μια λέξη, ούτε μια χειρονομία να διαταράξει αυτή την επισημότητα. Αυτή τη φορά, ο συνταγματάρχης Cornea δεν έχει εκπληρώσει τη δέσμευση που του υποσχεθήκαμε. Είπα σε αυτόν τον αγρότη της Βεσσαραβίας - που, είδα, περίμενε μια λέξη παρηγοριάς, και που ήρθε σε αυτή τη διαδήλωση σε τόσο συντριπτικούς αριθμούς, όχι υποκινούμενος από εμένα, αλλά από τη μεγάλη τους ταλαιπωρία: «Για να μην σας αφήσουμε στη σκλαβιά. που τώρα τον καταπιέζει· ότι ήταν ελεύθερος, άρχοντας του καρπού του μόχθου του, άρχοντας της γης και της πατρίδας του· ότι πλησίαζε η αυγή μιας νέας μέρας για τον λαό· ότι σε αυτόν τον αγώνα που ξεκινήσαμε, όλα όσα Η ελπίδα που δίνουν οι χωρικοί θα είναι η πίστη - πίστη μέχρι θανάτου - και σε αντάλλαγμα θα λάβουν δικαιοσύνη και δόξα».

Στη συνέχεια μίλησαν ο Λευτέρ, ο Ποτολέα, ο Μπανέα, ο Ιφρίμ, ο πατέρας Ισιχιέ, ο Βίκτορ Μόγκα, ο Ταρζίου, ο Χρίσταχε Σόλομον. Ο πατέρας μου μίλησε για δύο ώρες στο τέλος αξεπέραστος σε στυλ και βάθος, και στη γλώσσα του κόσμου. Τελειώνοντας τις ομιλίες, συμβούλεψα τους αγρότες να επιστρέψουν στα χωριά τους με τέλεια τάξη και ησυχία, προειδοποιώντας τους ότι αν τελειώναμε αυτή την επιβλητική συνέλευση με την ελάχιστη αταξία, θα προσφέραμε στους Εβραίους μεγάλη υπηρεσία.

Ο κόσμος ήθελε να πάμε μαζί τους. Από όλες τις πλευρές μας ευχήθηκαν:
«Ο Θεός να σας βοηθάει!».
Συνοδευόμενοι από τη στοργή αυτών των χωρικών, φύγαμε για την Oancea όπου χωρίσαμε τους δρόμους μας.
Από εκείνη τη στιγμή της διαδήλωσης στο Καχούλ, ο πατέρας μου εντάχθηκε στο κίνημα των λεγεωνάριων.

Όλοι επέστρεψαν σπίτι σε τέλεια τάξη. Η νίκη μας ήταν μεγάλη, ειδικά δεδομένου του ειρηνικού και εύρυθμου τρόπου με τον οποίο εξελίχθηκε και τελείωσε η διαδήλωση. Όμως οι Εβραίοι του Καχούλ χρειάζονταν ένα σκάνδαλο, μια αναταραχή, μια αναταραχή με οποιοδήποτε κόστος, προκειμένου να συμβιβάσουν το κίνημά μας και να ξεκινήσουν κυβερνητικές ενέργειες εναντίον μας.

Βλέποντας ότι ο κόσμος έφευγε για τα σπίτια του ειρηνικά, δύο Εβραίοι, τους οποίους επέβαινε με ασφάλεια ο ραβίνος τους, έσπασαν τις βιτρίνες ενός δικού τους καταστήματος.
Αν οι τοπικές αρχές και κάποιοι άνθρωποι δεν τους είχαν πιάσει στα χέρια και τους πήγαιναν στο αρχηγείο της αστυνομίας, ο εβραϊκός Τύπος στην οδό Sarindar *, Dimineata ("Το πρωί") και Adevarul ("Η αλήθεια") θα είχαν δημοσιεύσει τίτλους όπως: "Μεγάλη καταστροφή στο Καχούλ", "Πόσα χάνει η χώρα στα μάτια των ξένων!" και τα λοιπά.
Παρουσιάζω αυτή την περίπτωση, προφανώς μικρής σημασίας από μόνη της, λόγω της τεράστιας σημασίας της για όσους θέλουν να κατανοήσουν και να γνωρίσουν το διαβολικό σύστημα αγώνα των Εβραίων. Είναι σε θέση να πυρπολήσουν μια ολόκληρη πόλη προκειμένου, μεταθέτοντας την ευθύνη στους αντιπάλους τους, να συμβιβάσουν μια ενέργεια που διαφορετικά θα οδηγούσε στην τελική λύση του εβραϊκού προβλήματος. Γι' αυτό προειδοποιώ τους λεγεωνάριους να μην αφήσουν τους εαυτούς τους να προκληθούν, γιατί μπορούμε να κερδίσουμε μόνο διατηρώντας την πιο τέλεια τάξη. Διαταραχή, για εμάς, δεν σημαίνει σύγκρουση με τους Εβραίους, αλλά με το Κράτος. Αλλά σε αυτό ακριβώς θέλουν οι Εβραίοι να μας σπρώξουν, σε μόνιμη σύγκρουση με το κράτος. Γι' αυτό, καθώς το κράτος είναι ισχυρότερο από εμάς, αν μας νανούριζε ή ωθούσαμε σε σύγκρουση με το κράτος, θα συντριβόμασταν. και θα παρέμεναν αμερόληπτοι θεατές.

Ο σκύλος μου ο Φράγκου με καλωσόρισε στην πύλη όταν επέστρεψα στο Ιάσιο. Το έχω από το 1924, μάρτυρας όλων των δοκιμασιών και των αγώνων μου από τότε.
Στο Ιάσιο φρόντισα για όλα τα τρέχοντα θέματα οργάνωσης, αλληλογραφία με φωλιές, που μου παρουσίασε με άψογη σειρά ο Μπανέας – επικεφαλής της λεγεωνατικής αλληλογραφίας.

* Το Sarindar St. iri Bucharest είναι όπου βρίσκονται τα εβραϊκά γραφεία τύπου και οι εκδοτικοί οίκοι. (Τρ.)

Ο Μπανέα είχε αρχίσει να καταλαβαίνει πολύ καλά τον τρόπο με τον οποίο βλέπω τα πράγματα στα δύο χρόνια της αλληλογραφίας, οπότε μπορούσε να χειριστεί πολλές ερωτήσεις ο ίδιος κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου που σπάνια πήγαινα στο Ιάσιο.

ΠΑΛΙ ΣΤΗ ΜΠΕΣΣΑΡΑΒΙΑ

Μπόρεσα να μείνω στο σπίτι μόνο για μια εβδομάδα, γιατί οι αγρότες της Βεσσαραβίας έστελναν αντιπροσώπους, επιστολές και τηλεγραφήματα, ζητώντας μου να έρθω σε αυτούς. Δεν μπορεί κανείς να φανταστεί τις ελπίδες που άφησαν σε αυτό το κίνημά μας και την πίστη τους. Για δύο εβδομάδες μετά τη διαδήλωση στο Καχούλ, τα νέα για τους λεγεωνάριους εξαπλώθηκαν σαν κεραυνός σε όλους τους Χριστιανούς στη νότια Βεσσαραβία. από χωριό σε χωριό στις όχθες του Δνείστερου. δηλαδή η είδηση της έναρξης της απελευθέρωσης από την εβραϊκή σκλαβιά φούντωσε τις καρδιές των φτωχών αγροτών.
Μέχρι τότε, εναποθέτωναν τις ελπίδες τους στο Αγροτικό Κόμμα, πιστεύοντας ότι όταν αυτό το κόμμα θα ερχόταν στην εξουσία, αυτοί, οι αγρότες, θα λάμβαναν δικαιοσύνη. Αλλά μετά από οκτώ χρόνια κακουχιών, αγώνων, ελπίδων σε αυτό το πάρτι, ανακάλυψαν κάτι τρομακτικό για την ψυχή τους: ότι είχαν προδοθεί, ξυλοκοπηθεί. ότι πίσω από το όνομα του Αγροτικού Κόμματος κρύβονται εβραϊκά συμφέροντα. τη γιορτή του «Ρουμάνου χωρικού με τις εβραϊκές κλειδαριές»*, όπως τον βάφτισε ο καθηγητής Κούζα.

Κάποιος κυριεύτηκε από αγωνία να δει την πίστη στις καρδιές τους τόσο συντριμμένη, όταν μετά από οκτώ χρόνια μπορούσαν να δουν ότι η καλή τους πίστη είχε προδοθεί.
Επέστρεψα ξανά στο Beresti και από εκεί με αυτοκίνητο στο Rogojeni στις όχθες του Pruth, όπου με περίμεναν περισσότεροι από 200 ιππείς με επικεφαλής τον Stefan Moraru και τον Mos Cosa.
Ήρθαν από όλα τα γειτονικά χωριά.
«Θα βαδίσουμε στον Δνείστερο», είπε ένας από αυτούς.
"Ναι! Πάμε να κάνουμε πορεία", απάντησα.
Τότε ήταν που μου ήρθε η ιδέα να οργανώσω μια μεγάλη αποστολή σε όλη τη νότια Βεσσαραβία, από την Τιγκίνα μέχρι την Τσετάτεα-Άλμπα. Στο Ιάσιο, η σκέψη διαρκώς με τάραζε: πώς θα μπορούσαμε να περάσουμε τη Βεσσαραβία στον Δνείστερο; Υπήρχε μια μεγάλη δυσκολία: ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να προχωρήσουμε για να μην μας εναντιωθούν οι αρχές, να αποφύγουμε να πολεμήσουμε το Κράτος, τον στρατό;

Σκέφτηκα ότι αν δημιουργούσα μια νέα εθνική οργάνωση για την καταπολέμηση του εβραϊκού κομμουνισμού, μια οργάνωση που θα περιελάμβανε τη «Λεγεώνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ» και οποιεσδήποτε άλλες ομάδες νεολαίας που δεν συνδέονται με κανένα πολιτικό κόμμα, μπορεί να καταφέρουμε να μπούμε στη Βεσσαραβία. . Ποιο όνομα πρέπει να δώσουμε σε αυτόν τον νέο οργανισμό; Συζήτησα αυτό το θέμα με τους λεγεωνάριους στο λόμπι της Εστίας μας.
Άλλοι είπαν: «Η αντικομμουνιστική φάλαγγα», άλλοι πρότειναν άλλα ονόματα.
Ο Κρανγκάνου είπε: "ΤΟ ΣΙΔΕΡΟ
ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΗ!" "Ας είναι!"

Τώρα αρχίζουμε να προετοιμάζουμε αυτή την αντικομμουνιστική δράση που υποστηρίζεται και από τους εργάτες. Στην πραγματικότητα, με τον όρο "αντικομμουνιστική δράση" δεν εννοώ την "αντιεργατική" δράση. όταν λέω «κομμουνιστές» εννοώ Εβραίους. Προκειμένου να λάβω άδεια εισόδου στη Βεσσαραβία και έτσι να αποφύγω πιθανά προβλήματα με τις τοπικές αρχές, είχα ένα ακροατήριο λίγες μέρες αργότερα με τον κ. Vaida-Voevod, τότε Υπουργό Εσωτερικών. Ήταν ο δεύτερος υψηλόβαθμος πολιτικός που συμβουλεύτηκα.
Ο Λονέλ Μπρατιάνου ήταν ο πρώτος. Με κράτησε εκεί για τρεις ώρες. Συνειδητοποίησα ότι ήταν παραπληροφορημένος τόσο για το κίνημά μας όσο και για το εβραϊκό πρόβλημα που δεν γνώριζε υπό το πραγματικό τους φως. Μας πήρε για μερικούς αχαλίνωτους νεαρούς άντρες που σκέφτονταν να λύσουν το πρόβλημα σπάζοντας τζάμια. Τότε
του εξήγησα πώς βλέπουμε το πρόβλημα των Εβραίων. πώς θεωρούμε ότι αυτό είναι ένα πρόβλημα ζωής και θανάτου για όλους τους Ρουμάνους; πώς ο αριθμός τους είναι
συντριπτικός και απαράδεκτος. πώς κατέστρεψαν τη ρουμανική μεσαία τάξη και πόλεις. Του είπα ποια ήταν η αναλογία μεταξύ Χριστιανών και Εβραίων στο Balti, το Chisinau, το Cernauti, το Iasi. τον κίνδυνο που αντιπροσωπεύουν στα σχολεία μας, απειλώντας την αποξένωση της ρουμανικής άρχουσας τάξης και την παραποίηση του πολιτισμού μας.

Του εξήγησα επίσης τον τρόπο που βλέπουμε τη λύση σε αυτό το πρόβλημα. Κατάλαβε από την αρχή για ποιο πράγμα μιλούσα. Όμως, παρόλο που ένας άντρας στο ανάστημά του θα κατανοούσε εύκολα την ουσία του θέματος, ωστόσο πιστεύω ότι δεν θα μπορέσει ποτέ να μας καταλάβει πλήρως, γιατί αυτό συμβαίνει.

*
Οι φαβορίτες εκτείνονταν σε μακριές τιρμπουσόν μπούκλες. (Τρ.)

φύση των πραγμάτων? τα μάτια του 1890 δεν βλέπουν πια όπως αυτά του 1930. Υπάρχουν εκκλήσεις, επείγοντα περιστατικά, σιωπηλές εντολές που μόνο οι νέοι ακούνε και καταλαβαίνουν γιατί απευθύνονται μόνο σε αυτούς. Κάθε γενιά έχει τη δική της αποστολή στη ζωή. Γι' αυτό, ίσως, δεν μας εμπιστεύεται απόλυτα.

Πήρα την έγκριση για την πορεία μας στη Βεσσαραβία, αφού φυσικά ανέλαβα την ευθύνη για την τήρηση της πλήρους τάξης. Αρκετές μέρες αργότερα, ξεκίνησα ένα μανιφέστο που απευθύνεται σε όλους τους νέους της χώρας.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΜΑΡΑΜΟΥΡΕΣ

Στο μεταξύ, μεγάλη αναταραχή ξέσπασε στις Μαραμούρες. Αυτή είναι μια άλλη γωνιά του ρουμανικού εδάφους όπου ο θάνατος έχει ανοίξει τα φτερά του. Εκεί οι Εβραίοι εισέβαλαν σε χωριά, επέβαλαν τον έλεγχό τους σε χωράφια, βουνά και μαντριά. Οι Ρουμάνοι, σε μια κατάσταση οιονεί σκλαβιά, υποχωρούν βήμα-βήμα πριν από αυτή την εβραϊκή εισβολή και σταδιακά εξαφανίζονται, αφήνοντας τις περιουσίες που κληρονόμησαν από τον Ντράγκος Βόντα στα χέρια των εισβολέων. Καμία κυβέρνηση δεν δείχνει άλλο ενδιαφέρον για αυτούς, κανένας νόμος δεν τους προστατεύει.

Ήταν στις αρχές Ιουνίου του 1930 που ένα κάρο που το έσερναν δύο άλογα ανέβηκε στην πύλη του σπιτιού μου στο Ιάσιο. Από αυτό κατέβηκαν δύο ιερείς, ένας χωρικός και ένας νέος.

Τους ζήτησα να μπουν μέσα. Βγήκαν μπροστά, ο ορθόδοξος ιερέας Ion Dumitrescu, ο Έλληνας καθολικός ιερέας Andrei Berinde και ο χωρικός Nicoara.
«Ήρθαμε με βαγόνι από τις Μαραμούρες. Είμαστε στο δρόμο εδώ και δύο εβδομάδες. Είμαστε και οι δύο ιερείς στην Μπόρσα, ο ένας Ελληνοκαθολικός και ο άλλος Ορθόδοξος. Δεν αντέχουμε άλλο το αίσχος των Ρουμάνων Maramures. Γράψαμε υπόμνημα επί μνημονίου που στείλαμε σε όλους, στη Βουλή, στην κυβέρνηση, σε υπουργούς, στην Αντιβασιλεία, χωρίς καμία απάντηση από κανέναν. Δεν ξέρουμε τι άλλο να κάνουμε. Ήρθαμε με βαγόνι στο Ιάσιο για να ζητήσουμε από τους Ρουμάνους μαθητές να μην μας εγκαταλείψουν στη μοίρα μας. Μιλάμε για λογαριασμό χιλιάδων απελπισμένων αγροτών στις Μαραμούρες. Είμαστε οι ιερείς σας. Δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια μας σε αυτό που βλέπουμε. Οι άνθρωποι μας πεθαίνουν και οι καρδιές μας είναι ραγισμένες από τη θλίψη. "

Τους φιλοξένησα για λίγες μέρες και τους είπα: "Η μόνη λύση που βλέπω είναι να τους οργανώσω και να προσπαθήσω να τονώσω το ηθικό τους. Πρέπει να ξέρουν ότι δεν δίνουν αυτή τη μάχη μόνοι, ότι είμαστε πίσω τους, παλεύουμε για τους, και ότι η μοίρα τους εξαρτάται από τη νίκη μας.", Τέλος, έστειλα τον Totu και τον Eremeiu να τους οργανώσουν. και αργότερα οι Savin και Dumitrescu-Zapada. Χιλιάδες αγρότες από την Μπόρσα και όλες τις κοιλάδες των βουνών έκαναν αίτηση στην οργάνωσή μας. Οι Εβραίοι, συνειδητοποιώντας τον κίνδυνο μιας ρουμανικής αναγέννησης, άρχισαν να προκαλούν τον κόσμο. Βλέποντας ότι η τακτική τους είχε αποτύχει, κατέφυγαν σε κολασμένα μέσα. Έβαλαν φωτιά στην Μπόρσα, κατηγορώντας τους Ρουμάνους γι' αυτό. Οι εβραϊκές εφημερίδες άρχισαν αμέσως να ουρλιάζουν, ζητώντας αυστηρά μέτρα κατά των Ρουμάνων που, όπως είπαν, ετοίμαζαν πογκρόμ. Οι δύο ιερείς δέχθηκαν επίθεση από Εβραίους, λοιδορήθηκαν, ξυλοκοπήθηκαν και στη συνέχεια κυνηγήθηκαν για πολλά χιλιόμετρα και λιθοβολήθηκαν.
Τελικά, οι δύο συνελήφθησαν ως «ταραχοποιοί» και ρίχτηκαν στη φυλακή στο Sigherul Marmatiei.
Οι Savin και Dumitrescu-Zapada και αρκετοί σημαντικοί αγρότες συνελήφθησαν επίσης. Ο Totu και ο Eremeiu συνελήφθησαν επίσης στη Dorna και φυλακίστηκαν στη φυλακή Campul-Lung. Ο Adevarul ("The Truth") και ο Dimineata ("The Morning") εξαπέλυσαν έναν πραγματικό κανονιοβολισμό ψεμάτων και συκοφαντίας εναντίον των ιερέων και άλλων κρατουμένων. Όλες οι διαμαρτυρίες, τηλεγραφήματα, υπομνήματα κ.λπ. έμειναν άκαρπες, καθώς πνίγηκαν από τις κραυγές, τον θόρυβο και τις πιέσεις των Εβραίων.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΠΟΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΠΕΣΑΡΑΜΠΥ

Ενόψει της πορείας που επρόκειτο να κάνουμε, εξέδωσα μια «διαταγή πορείας» την οποία τύπωσα στο «The Ancestral Land».
Εξάγω από αυτό:

"ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, 1.

Θα διασχίσουμε την Προυθ υπό τον ήχο του παλιού ύμνου της ενότητας της Ρουμανίας: "Ελάτε, ας ενώσουμε τα χέρια, όσοι έχουν ρουμανική καρδιά."

2. Η πορεία θα διαρκέσει ένα μήνα.
3. Θα σχηματίσουμε επτά πανίσχυρες στήλες, που τις χωρίζουν 14 μίλια.
4. Η διέλευση του Προυθ θα γίνει σε επτά σημεία, με τη δεξιά πλευρική στήλη να στοχεύει να φτάσει στο Cetatea-Alba. η αριστερή πλάγια στήλη, Tighina.
5. Ο τρόπος προέλασης θα είναι να βαδίσουμε με τα πόδια από την Προυθ προς τον Δνείστερο.
6. Η ημερομηνία αναχώρησης, 20 Ιουλίου το πρωί. Η διάσχιση του Προυθ σε μια ώρα θα ανακοινωθεί.

Όταν οι Εβραίοι έμαθαν για το σχέδιό μας να εισέλθουμε στη Βεσσαραβία για να αφυπνίσουμε τη συνείδηση των Ρουμάνων, ο εβραϊκός Τύπος εξαπέλυσε μια επίθεση τυφώνα εναντίον μας. Συκοφαντίες, ψέματα, παρακινήσεις έμπαιναν πάνω από τα κεφάλια μας ασταμάτητα για έναν ολόκληρο μήνα.

Αυτές οι επιθέσεις στράφηκαν εξίσου κατά του κ. Βάιντα. Οι Εβραίοι απαίτησαν από τον κ. Ο Βάιντα υποβιβάστηκε αμέσως στο Υπουργείο Εσωτερικών, στην πραγματικότητα «πετάχτηκε στη θάλασσα» επειδή τόλμησε να επιτρέψει σε εμάς τους νέους Ρουμάνους να εισέλθουμε στη Βεσσαραβία για να φέρουμε στους γονείς και τα αδέρφια μας μέσω του Προυθ μια ρουμανική λέξη παρηγοριάς και ελπίδας.

Η Βεσσαραβία παραδόθηκε οικονομικά και πολιτικά στην απόλυτη κυριαρχία των Εβραίων. Κάθε προσπάθεια για τη ρουμανική χειραφέτηση, οποιαδήποτε αναφορά αυτού του μαύρου κανόνα θεωρούνταν έγκλημα.

Υπό την πίεση των επιθέσεων και των ίντριγκων στον εβραϊκό Τύπο, η πορεία προς τη Βεσσαραβία απαγορεύτηκε μόνο την ημέρα που λεγεωνάριοι από παντού αναχώρησαν προς την Προυθ.

Με την ευκαιρία αυτή, έγραψα την ακόλουθη διαμαρτυρία που μοίρασα σε όλη την πρωτεύουσα:

Η ΛΕΓΕΩΝΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΝΤΑΣ ΜΙΧΑΗΛ
"Ο ΣΙΔΕΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΗΣ"
ΜΙΑ ΛΥΣΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

ΡΩΜΑΙΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ

ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ, "Η πορεία της "Σιδερένιας Φρουράς" που επρόκειτο να γίνει στη Βεσσαραβία σταμάτησε. Οι εχθροί μιας υγιούς και ισχυρής Ρουμανίας θριάμβευσαν. Για έναν ολόκληρο μήνα η οδός Σαρίνταρ, μικροί Εβραίοι της Λούπτα ("Ο Αγώνας"), Adevarul ("Η αλήθεια"), Dimineata ("Το πρωί"), αυτοί οι δηλητηριαστές της ρουμανικής ψυχής, απείλησαν, προσέβαλαν, χαστούκισαν τις ψυχές μας, εδώ στη γη μας. που μπορούσαν να κατανοήσουν τα ανώτερα συμφέροντα της χώρας μας, και έγιναν ανεπιθύμητοι λογοκριτές όλων των διοικητικών της πράξεων.

Στην Turda, ζήτησαν από την κυβέρνηση να σταματήσει τη διαδήλωσή μας, υποστηρίζοντας ότι η Τρανσυλβανία πυρπολείται. Στην Καμπούλ αυτή η επανάσταση «ξεκινούσε στη Βεσσαραβία. στο Γαλάτι, ότι θα ξεκινούσαν σφαγές και πογκρόμ. «Αποδείχτηκαν αξιοθρήνητοι προβοκάτορες σε κάθε περίπτωση, καθώς η Λεγεώνα διατηρούσε παντού τέλεια τάξη και πειθαρχία». Πήγαμε σήμερα προς τον Δνείστερο για να στρέψουμε το πρόσωπο της Βεσσαραβίας προς το Βουκουρέστι, «Αλλά αυτό δεν άρεσε σε αυτούς τους μισθοφόρους του κομμουνισμού.

Η Βεσσαραβία πρέπει να συνεχίσει να είναι θύμα του μπολσεβικισμού και να κοιτάξει τη Μόσχα, ώστε να συνεχίσει να τρομοκρατεί, μέσω της επαρχίας μεταξύ του Προυθ και του Δνείστερου, ολόκληρη την πολιτική ζωή της Ρουμανίας.

ΡΩΜΑΙΟΙ,

Το φαιδρό και διεστραμμένο πολιτικό σύστημα, αυτό το μουνί που μολύνει τις ζωές μας, τους βοηθάει και τους υποκινεί -από μικρό και εγωιστικό εκλογικό συμφέρον και από εξευτελιστικό πνεύμα δουλοπρέπειας- στο έργο τους να διαμελίσουν τη χώρα μας και να αποξενώσουν την πατρογονική μας γη. Αυτό το εγωιστικό ενδιαφέρον και αυτό το πνεύμα ήταν που έβαλε τη Ρουμανία τα τελευταία 60 χρόνια στα χέρια των ξένων.

Κοιτάξτε, σήμερα αρχίζουν να κινούνται οι μάρτυρες του Μαραμούρες και της Μπουκοβίνα! Κλαίνε στους δρόμους τους για την πικρία της σκλαβιάς στην οποία έχουν ριχτεί από την προδοσία όλων των ηγετών της χώρας. όχι ότι ξεχάστηκαν από αυτούς, αλλά ότι πουλήθηκαν.

"Δεν σας φαίνεται τουλάχιστον παράξενο που δεν βρέθηκε φωνή σε αυτή τη χώρα για να τους έρθει με μια παρηγορητική λέξη; Και δεν σας φαίνεται τουλάχιστον κρίμα να υποβιβάσετε την όλη υπόθεση στο Maramures στο «Οι υποκινητές» Nicolae Totu και Eremeiu; Αυτοί φταίνε; Και οι πολιτικοί που επί 12 χρόνια εξαπατούν καθημερινά αυτούς τους αγρότες Maramures, δεν φταίνε; Και οι εκατοντάδες χιλιάδες περιπλανώμενοι Εβραίοι που επιτέθηκαν Σαν ακρίδες για να πάρουν τη γη κληρονόμησαν από τους προγόνους τους και για να τους υποδουλώσουν, δεν είναι αυτοί οι υποκινητές και προβοκάτορες Και οι κύριοι της οδού Σαρίνταρ που γελοιοποιούν την περηφάνια μας ότι είμαστε άρχοντες στη χώρα μας, δεν είναι προβοκάτορες;

ΡΩΜΑΝΟΣ, Ιδού

ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα από το οποίο μπορεί κανείς να δει την πραγματική αιτία των «διαταραχών» στην Μπουκοβίνα και τη Μαραμούρες, η «Universul («Το Σύμπαν») της 17ης Ιουλίου 1930 δημοσίευσε το ακόλουθο στατιστικό: «Στο Cernauti., Children in σχολική ηλικία στα δημοτικά σχολεία: 12.277, εκ των οποίων οι 3.378 είναι μόνο Ρουμάνοι (αγόρια και κορίτσια), ενώ οι υπόλοιποι είναι αλλοδαποί». Ποια άλλη απόδειξη της κυριαρχίας του ρουμανικού στοιχείου στο βόρειο τμήμα της Ρουμανίας χρειάζεστε; Η ψυχή του ρουμανικού λαού φύγει από αυτή τη μαζική και δολοφονική εισβολή;

Τον δυσφημείτε, τον συκοφαντείτε, τον προσβάλλετε λέγοντας ότι σηκώνεται για ένα καρβέλι ψωμί λόγω της «επισφαλούς οικονομικής του κατάστασης», ενώ στην πραγματικότητα στέκεται με τόλμη για να υπερασπιστεί το είναι του στα βόρεια σύνορα.

Γιατί κανένας πολιτικός δεν βγήκε μπροστά να πει στην Αυτή Μεγαλειότητα την αλήθεια;

ΤΑ ΔΙΚΑ ΣΟΥ

ΥΨΗΛΟΤΗΤΑ Αυτοί οι άθλιοι δεν ζητούν ψωμί, ζητούν δικαιοσύνη! Απαιτούν την απελευθέρωση της ρουμανικής ψυχής στα πρόθυρα του θανάτου επειδή πνίγεται στο Maramures και την Bucovina, «Ο Fbey απαιτεί να ληφθούν μέτρα εναντίον εκατοντάδων χιλιάδων Εβραίων, φαράγγι, στρογγυλά και δαγκωμένα σαν σκουλήκια, που τους προκαλούν καθημερινά στο τη φτώχεια τους, που προστατεύονται από όλες τις ρουμανικές τοπικές αρχές.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΑΠΟ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΑΡΙΝΤΑΡ

Φυσικά, οι Ρουμάνοι γνωρίζουν πολύ καλά ότι αυτό το πρόβλημα δεν θα λυθεί με βίαιες διαδηλώσεις. Αλλά, έχοντας φτάσει στο όριο της αντοχής τους, θέλουν να επιβάλουν μια ρουμανική ηγεσία στη Ρουμανία. να επιβάλει τη ρουμανική νομοθεσία, νόμους για την προστασία του ρουμανικού στοιχείου στη Ρουμανία.

Ίσως ελπίζετε ότι, μέσα από τις συνεχείς προσβολές σας με τις οποίες έχετε πληγώσει τις ρουμανικές ψυχές μας, θα με δείτε μια μέρα επικεφαλής των επαναστατημένων αγίων του Maramures; Καλύτερα να ξέρετε ότι εκείνη τη στιγμή χτύπησε η τελευταία σας ώρα!
Τέλος πάντων, αν θεωρείς ανεπαρκείς τους υπάρχοντες νόμους για να σε ηρεμήσουν, δηλώνω ότι έχω αρκετή δύναμη για να σε βάλω στη θέση σου και να σε κάνω να καταλάβεις σε ποια χώρα ζεις.

Αν δεν ηρεμήσεις, θα φωνάξω εναντίον σου όλους τους ζωντανούς σε αυτή τη χώρα, αποφασισμένους να πολεμήσουν με κάθε όπλο που μπορεί να φανταστεί το μυαλό μου.

ΡΩΜΑΙΟΙ, Μια

Νέα Ρουμανία δεν μπορεί να γεννηθεί από τα παρασκήνια των πολιτικών κομμάτων, όπως η Μεγάλη Ρουμανία γεννήθηκε από τους υπολογισμούς των πολιτικών, αλλά στα πεδία των μαχών του Μαρασέστι και στις βαθιές κοιλάδες πάνω από τις οποίες τα κανόνια έβρεξαν χάλυβα.
Μια Νέα Ρουμανία δεν μπορεί να γεννηθεί παρά μόνο με μάχη. τη θυσία των παιδιών τους.
Γι' αυτό δεν απευθύνομαι σε πολιτικούς, αλλά σε σένα στρατιώτη! Σηκωθείτε! Η ιστορία σε καλεί ξανά! Πώς είσαι. Με το σπασμένο χέρι σου, Με το σπασμένο πόδι σου, Με το στήθος σου γεμάτο σφαίρες. Ας τρέμουν οι ανίσχυροι και ανίκανοι. Εσείς, θαρραλέα συμμετάσχετε στη μάχη.

Σύντομα η «The Iron Guard» θα σας καλέσει σε μια μεγάλη συγκέντρωση στο Bucharest για να υπερασπιστείτε

Maramuresans, οι γιοι του Dragos-Voda και οι Bucovinans, οι γιοι του Μεγάλου Στέφανου και του Αγίου.

Γράψτε στα πανό σας: «Μας εισέβαλαν οι ξένοι», «Ο αλλοτριωμένος Τύπος μας δηλητηριάζει», «Το πολιτικό σύστημα μας σκοτώνει».

Ηχήστε τις τρομπέτες σας σε συναγερμό. Χτυπήστε τα με όλη σας τη δύναμη.
Αυτή τη στιγμή που ο εχθρός μας εισβάλλει και οι πολιτικοί μας προδίδουν, οι Ρουμάνοι βρυχώνται με τρόμο όπως παλιά στα ορεινά μονοπάτια σε καιρούς καταιγίδας.

ΠΑΤΡΙΔΑ! ΠΑΤΡΙΔΑ! ΠΑΤΡΙΔΑ!

Corneliu Zelea-Codreanu

επικεφαλής της λεγεώνας

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ANGHELESCU

Το βράδυ της ημέρας που αναρτήθηκε το μανιφέστο μου, ήμουν στο φοιτητικό κέντρο και μιλούσα με αρκετούς φοιτητές. Εμφανίστηκε ο νεαρός Μπέζα. Ξαφνικά έσκισε τα διακριτικά του από την οργάνωση «Βλαντ Τέπες*» στην οποία ανήκε, τα πέταξε και είπε: «Από εδώ και πέρα δεν θα έχω τίποτα άλλο με τον «Βλαντ Τέπες»· αυτή η χειρονομία σας δεν έκανε εντύπωση. Η First League "Vlad Tepes" έμοιαζε να στερείται σοβαρότητας, ειδικά οι νέοι αυτού του πρωταθλήματος, των οποίων αμφέβαλλα για , επειδή η την ύπαρξη από την αρχή. Η παραίτηση μιας τέτοιας ομάδας νέων με άφησε εντελώς ψυχρή.

Αρκετά λεπτά αργότερα, αυτός ο νεαρός άνδρας επανήλθε στη συζήτησή μας, λέγοντας ότι θα ήθελε να γίνει λεγεωνάριος αν δεν είχα αντιρρήσεις. Η αόριστη απάντησή μου απέφυγε την άμεση άρνηση. Το δόγμα του Λεγεωναρίου επιβάλλει επιφύλαξη σε κάθε νέο που θέλει να ενταχθεί στη Λεγεώνα, και αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την παρούσα περίπτωση. Αρκετές εβδομάδες νωρίτερα, είχα δει τον Μπέζα σε ένα μικρό εστιατόριο, όπου με είχε ρωτήσει αν δεν θα ήταν σκόπιμο να γυρίσω το Στέρε*. Επίσης, δεν τον πήρα στα σοβαρά.

Φεύγοντας μου ζήτησε να διανυκτερεύσω στο σπίτι του. Αρνήθηκα. Αντίθετα, πέρασα τη νύχτα με τους φοιτητές ιατρικής. Την επόμενη μέρα, γύρω στο μεσημέρι, άκουσα τους πλανόδιους πωλητές εφημερίδων: «Απόπειρα κατά της ζωής του υπουργού Ανγκελέσκου!». ΠΟΥ? Μπέζα. Οπως και? Έριξε πολλές βολές χτυπώντας το θύμα του επιφανειακά.

Γιατί; δεν το ήξερα. Ρωτώντας, έμαθα ότι είχε προκύψει μια σύγκρουση μεταξύ των Μακεδόνων και του Ανγκελέσκου σχετικά με τον νόμο της Nova Dobrogea ποτέ δεν συνάντησε τον Ανγκελέσκου. Δύο ** που παραβίασε τα ρουμανικά συμφέροντα στην επαρχία αυτή. Εγώ μέρες αργότερα, με κάλεσε ο δικαστής που προετοίμαζε την υπόθεση.
Στη Μπέζα βρέθηκαν μανιφέστα της «Σιδηράς Φρουράς». Δήλωσα ότι δεν είχα καμία γνώση και καμία σχέση με αυτήν την απόπειρα, ούτε ήξερα το κίνητρό της. αφέθηκα ελεύθερος. Όταν έφυγα σκεφτόμουν πόσο εύκολα μπορεί να έρθει η ατυχία σε έναν άντρα.

Αν είχα δεχτεί την πρόσκληση του Μπέζα να κοιμηθώ στο σπίτι του, θα είχα γίνει ο ηθικός συγγραφέας της δημιουργίας του. Οποιαδήποτε επιχειρήματα προβάλλονταν για να υπερασπιστώ τον εαυτό μου θα είχαν απορριφθεί. Ιδιαίτερα εν όψει του γεγονότος ότι αυτή η απόπειρα συνέπεσε με την άρνηση της πορείας μας προς τη Βεσσαραβία.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, την επόμενη μέρα διάβασα τον τίτλο μισής σελίδας στη Dimineata ("Το πρωί"): "Corneliu Codreanu Marks Beza's Act." Έμεινα άναυδος.
Κατά συνέπεια, πήγα να δω τον δικαστή που με είχε ανακρίνει την προηγούμενη μέρα. «Αξιότιμε, εκπλήσσομαι πολύ που τέτοιες ανακριβείς πληροφορίες θα μπορούσαν να προέρχονται από το γραφείο σας από μυστική ανάκριση. Δεν κατήγγειλα την πράξη του Μπέζα.

Δεν είναι στο χέρι μου να το κάνω!».
"Δεν έχω δώσει στη δημοσιότητα τέτοιες πληροφορίες. Πρόκειται για κατασκεύασμα του Τύπου".

Είπα λοιπόν στον εαυτό μου: "Θα έπρεπε να επιτρέψω στον εαυτό μου να με προσβάλει ο εβραϊκός Τύπος; Ακόμα κι αν γνώριζα τον Μπέζα τόσο λίγο, παρόλο που δεν είχα καμία σχέση μαζί του, κανείς δεν θα μπορούσε να με αναγκάσει να είναι

* Ο Γκριγκόρε Φιλίππι ονόμασε το κόμμα του Βλαντ για να υποδείξει ότι θα ακολουθούσε την πρακτική του Βλαντ του Παπάς, ενός ηγεμόνα της Βλαχίας του 16ου αιώνα που στόλωνε κλέφτες και ανέντιμους υπηκόους. (Τρ.)

ένας βλαστός που πηδά πάνω του, σε μια τέτοια περίπτωση, για να τον καταδικάσει. Δεν θέλω να το κάνω αυτό. Ας μην το κάνει κανείς άλλος αυτό εκτός από εμένα, γιατί δεν ξέρω τι συμβαίνει και λόγω του παρελθόντος μου όπου φορούσα τα ίδια παπούτσια, με εμποδίζει να καταδικάσω τους άλλους. Θα γράψω άλλη ειδοποίηση.

Την ίδια μέρα, τύπωσα ένα μανιφέστο που μοίρασα σε όλη την πρωτεύουσα:

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Επειδή ο Τύπος τόλμησε για άλλη μια φορά να θολώσει την αλήθεια, ισχυριζόμενος ότι «άπλωσα» τη χειρονομία του Μπέζα, επιμένω να δώσω την ακόλουθη διευκρίνιση: «Αν ο υπουργός Ανγκελέσκου μπορεί να έχει λόγους να υπερασπιστεί τον εαυτό του, πιστεύω ότι ο νεαρός Μπέζα έχει πολλούς λόγους τουλάχιστον , τόσο στα δικαστήρια και ενώπιον της συνείδησης των συμπατριωτών του.

Δηλώνω ότι δεν θα υπερασπιστώ το πρώτο σημειώνοντας το δεύτερο, αλλά ότι θα υπερασπιστώ τον νεαρό Μπέζα και την υπόθεση του με όλη μου την καρδιά και όλη μου τη δύναμη.
Όσο για εσάς, κύριοι της οδού Σαρίνταρ, γράψτε στη λίστα των επερχόμενων οικισμών αυτή τη δεύτερη προειδοποίηση.
"

Corneliu Zelea-Codreanu

Ως αποτέλεσμα αυτών των δύο προειδοποιήσεων, η σχέση μου με τον κ. Βάιντα τερματίστηκε. Ο κύριος Βάιντα ήταν θυμωμένος μαζί μου, αλλά δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά παρά μόνο όπως υπαγόρευε η συνείδησή μου. Κληθείσα πάλι από τον ίδιο δικαστή, συνελήφθηκα. Εκεί, λοιπόν, βρισκόμουν ξανά στο Maria Preta με κατεύθυνση τη φυλακή Vacaresti. Υπήρχαν άλλοι επτά νέοι στο ίδιο βαν, στους οποίους παρουσιάστηκα: Papanace, Caranica, Pihu, Mamali, Anton Ciumeti, Ficata και Ghetea.
Εξέδωσαν δήλωση του s (Iidity with Beza, περπάτησα ξανά κάτω από τις ίδιες πύλες όπως επτά χρόνια πριν με τους πρώην συντρόφους μου, και συμπτωματικά τοποθετήθηκα στο ίδιο κελί που κατείχα τότε. Μπήκα στην εκκλησία την επόμενη μέρα για να δω την εικόνα του São Miguel από το οποίο ξεκινήσαμε, αλλά παιδιά επτά χρόνια νωρίτερα.

Εκεί στη φυλακή γνώριζα καλά αυτούς τους Αρμάνους* που κατάγονταν από τα βουνά της Πίνδου.
Έδειξαν υψηλό πολιτισμό, καλή ηθική υγεία, ήταν καλοί πατριώτες, φτιαγμένοι για να είναι αγωνιστές και ήρωες και πρόθυμοι να θυσιαστούν. Εκεί γνώρισα καλύτερα τη μεγάλη τραγωδία των Μακεδορουμάνων, αυτόν τον ρουμανικό κλάδο που για χιλιάδες

* Οι Αρμάνοι ή Μακεδορουμάνοι της Μακεδονίας (Ελλάδας) είναι Ροϋνατόφωνοι πληθυσμοί. (Τρ.)

χρόνια, μόνος και απομονωμένος στα βουνά του, υπερασπίστηκε -με τα όπλα στο χέρι- τη γλώσσα, την εθνικότητα και την ελευθερία του.
Τότε ήταν που γνώρισα τη Sterie Ciumeti* την οποία ο Θεός διάλεξε για την καλή της ψυχή, καθαρή σαν δροσιά, να γίνει μέσα από τα τραγικά βασανιστήρια και τον θάνατό της, ο μεγαλύτερος μάρτυρας του λεγεωναρικού κινήματος της λεγεωνατικής Ρουμανίας.

Εκεί οι σκέψεις και οι καρδιές μας ενώθηκαν για πάντα. Στο εξής θα πολεμούσαμε μαζί για όλο τον λαό μας, από την Πίνδο μέχρι τον Δνείστερο.
Κανένας όγκος καταγγελιών, αιτήσεων ή παρεμβάσεων ενώπιον μιας διοίκησης που ήταν κωφή σε όλα τα ρουμανικά προβλήματα εδώ και στο εξωτερικό δεν θα λύσει τα ρουμανικά προβλήματα οπουδήποτε χωρίς ένα ισχυρό έθνος Ρομά να έχει τον έλεγχο του σπιτιού του. Εκείνη την ώρα, αυτοί οι Ρουμάνοι, που είναι διάσπαρτοι έξω από τα σύνορά μας, θα φέρουν πίσω στη Ρουμανία. Γιατί εδώ χρειάζεται το αίμα όλων, όπου οι Ρουμάνοι αντιμετωπίζουν τον θάνατο. Και είναι καλό να σημειωθεί ότι σε αυτόν τον αγώνα οι κυβερνήσεις που άνοιξαν τις πόρτες της χώρας σε χιλιάδες Εβραίους, την ίδια στιγμή δεν επέτρεψαν στους Ρουμάνους να

έξω για να μπεις.

Όλες οι αποκρυφιστικές δυνάμεις εργάζονταν, πίεζαν τη δικαιοσύνη για να εξασφαλίσω την καταδίκη μου. Η πρόσφατη σύλληψή μου και

Η φυλάκιση στο Βακαρέστι προκάλεσε μεγάλη χαρά στις τάξεις των Εβραίων. Κάθε άτακτο μικρό Εβραίο μου επιτέθηκε και με πρόσβαλε σε κάθε εφημερίδα. Για να ευχαριστήσω τους Εβραίους, μου επιτέθηκαν ακόμη και οι ρουμανικές εφημερίδες που διευθύνονται από πολιτικά κόμματα.

Η ημερομηνία εμφάνισης μου στο δικαστήριο έχει οριστεί. Άρχισα τις απαραίτητες προετοιμασίες. Περίμενα τον Νελού Ιονέσκου, ο οποίος είχε

*

Συνελήφθη τη νύχτα της 30ης Δεκεμβρίου 1930, ο Steric Ciumeti, αν και αθώος της δολοφονίας του πρωθυπουργού IG DUca, δολοφονήθηκε από τρεις αστυνομικούς επιτρόπους και στη συνέχεια ρίχτηκε στα παγωμένα νερά της Dambovita με εντολή των υπευθύνων, στελεχών του Υπουργείου. Εσωτερικών Υποθέσεων. [@i, ξεχύθηκε, θάφτηκε κρυφά, αργότερα για να τον ξέθαψαν λαθραία και να τον ξαναθάψουν κάτω από δυσοίωνες συνθήκες από «ανώνυμους» εκπροσώπους της δημόσιας τάξης. Αυτό το άδοξο έγκλημα έμεινε ατιμώρητο, αφού είχε b (@ i'ore tli (@ (, App ottrt (@als στο Βουκουρέστι μια σκανδαλώδη δίκη όπου ασκήθηκαν κρυφές και εμφανείς πιέσεις της φιλελεύθερης κυβέρνησης και του αστυνομικού μηχανισμού, ακόμη και μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου , για τους ενόρκους (μεταξύ των οποίων ήταν ο Δρ. Gheorghiu, ο πρύτανης του Πανεπιστημίου του Βουκουρεστίου, ο επιστάτης της κριτικής επιτροπής), η χήρα του Clumeti και οι δικηγόροι. (Τρ.) με υπερασπίστηκε σε όλα

οι δίκες από το 1920, για να φτάσουμε από το Ιάσιο. Στην υπεράσπισή μου προσχώρησε και ο κ. Μιχαήλ Μόρα, μετά από επιμονή των φοιτητών.
Η δίκη μου, ως συνήθως, ήταν μια εβραϊκή επίθεση που προσπαθούσε να εξασφαλίσει την καταδίκη μου, όσο μικρή κι αν ήταν - ζήτησαν οι Εβραίοι του Adevarul ("Η αλήθεια") - ώστε να μπορούν να πουν ότι το κίνημα που ηγούμαι είναι άναρχο επειδή χρησιμοποιεί παράνομα μέσα της δράσης. Οι διάδρομοι του υπουργείου Δικαιοσύνης ήταν γεμάτοι από Εβραίους που έτρεχαν πέρα δώθε με κάθε είδους μεσιτείες.

Ωστόσο, η ρουμανική δικαιοσύνη, άκαμπτη και ατρόμητη, με αθώωσε.
Αλλά ο εισαγγελέας άσκησε έφεση. ως εκ τούτου, συνέχισα να κρατούμαι στη φυλακή.
Αυτή τη φορά, οι πιέσεις και οι παρεμβάσεις της εβραϊκής εξουσίας ήταν αυξημένες.
Και πάλι οδηγήθηκα στο Εφετείο. Για να ευχαριστήσω τους Εβραίους, ο εισαγγελέας Praporgeseu με έβαλε στο ίδιο κουτί με καταχραστές, κλέφτες αλόγων και πορτοφολάδες.
Επί τρεις ώρες, ενώ εκδικάζονταν οι υποθέσεις τους, ήμουν το αντικείμενο των ειρωνικών και προκλητικών βλέμματα δεκάδων Εβραίων. Η περίπτωσή μου ήταν η τελευταία που εξετάστηκε και, όπως και πριν, ήταν ο κ. Mihail Mora και ο Nelu Lonescu που τον υπερασπίστηκαν. Η ετυμηγορία για την έφεση ήταν νέα αθωωτική. Μετά από σχεδόν ενάμιση μήνα στη φυλακή, αποφυλακίστηκα. Πήγα σπίτι.

Μετά από όλα αυτά, μαζί με τους Nelu Ilonescu, Garneata, Mota και Ibraileanu, έφυγα με το φορτηγό μας για το Sighetul Marmatiei για να μάθω την τύχη των δύο ιερέων που είχαν παγιδευτεί σε τρομερή δυστυχία. Κανείς δεν ερχόταν να τους δει, ούτε καν να φέρει φαγητό. Η γυναίκα του πατέρα Ντουμιτρέσκου ήταν άρρωστη. είχε δύο μικρά παιδιά. Το σπίτι του ήταν ένα σπίτι χωρίς ψωμί, χωρίς χρήματα, χωρίς φάρμακα. ζούσαν από τη φιλανθρωπία. Η μοίρα των χριστιανών ιερέων, που ορκίστηκαν να υπερασπιστούν τον σταυρό, την εκκλησία και τους ανθρώπους της! Η μοίρα των άλλων δέκα φυλακισμένων αγροτών ηγετών ήταν εξίσου κακή.

Εξωτερικά, οι Εβραίοι ήταν χαρούμενοι. Τα χρήματα συγκεντρώνονταν στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. η κυβέρνηση έδωσε χρήματα στους «άτυχους Εβραίους» της Μπόρσα για να χτίσουν οι ίδιοι νέα διώροφα πέτρινα σπίτια, ενώ οι φτωχοί Ρουμάνοι αγρότες έτρωγαν ψωμί από αλεύρι από πριονίδι ανακατεμένο με βρώμη.

Εγώ, που είδα τότε αυτόν τον Ρουμάνο Maraxnures να γκρινιάζει και να στριφογυρίζει στην αγωνία του θανάτου, δεν μπορώ παρά να προτρέψω κάθε πολιτικό, κάθε μέλος ΔΕΠ, κάθε ιερέα, κάθε πανεπιστημιακό και μαθητή γυμνασίου και κάθε κήρυκα του ανθρωπισμού - όλους όσοι έρχονται εδώ για να επικρίνουν η πολιτική μας ζωή - «Πηγαίνετε όλοι και δείτε τον Μαραμούρες.
Ονομάστε οποιονδήποτε στο

Μηχανική Μετάφραση από την Google

κόσμος ως διαιτητής για να μας πει αν είναι ανεκτό να συμβεί στη Ρουμανία κάτι σαν αυτό που συμβαίνει στο Maramures στους Ρουμάνους».

Στο τέλος τεσσάρων μηνών, οι ιερείς μεταφέρθηκαν στη φυλακή Satu Mare, όπου διεξήχθη η δίκη στην οποία συμμετείχαν περίπου 50 αγρότισσες και άνδρες με παιδιά στα χέρια, καθώς και 20 Εβραίοι.

Ο καθηγητής Catuneanu, ο Ion Mota, ένας τοπικός εισαγγελέας και εγώ σχηματίσαμε την υπεράσπιση των κατηγορουμένων Ρουμάνων. Οι 20 Εβραίοι εκπροσωπήθηκαν από τέσσερις Εβραίους δικηγόρους. Μετά από οκτώ ημέρες διαδικασίας, όλοι αθωώθηκαν καθώς όλες οι κατηγορίες που τους απαγγέλθηκαν ήταν ψευδείς.

ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ Η ΣΙΔΗΡΗ ΦΡΟΥΡΑ 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1931

Εν τω μεταξύ, ο κ. Βάιντα, υπό την πίεση των εβραϊκών επιθέσεων, απολύθηκε από το Υπουργείο Εσωτερικών, αντικαταστάθηκε από τον κ. Mihalache, ο οποίος, όπως έδειχνε η καθυστερημένη στάση του, έκανε γνωστό ότι δεν θα τον πείραζε να χρησιμοποιήσει «δυνατό χέρι» εναντίον μας. .
Αυτή η στιγμή είχε φτάσει.

Ο νεαρός Dumitrescu-Zapada, που είχε συλληφθεί στο Sighet, εξοργισμένος από τα ψέματα, τις επιθέσεις, τις προσβολές του εβραϊκού Τύπου, χωρίς να ρωτήσει ή να πει λέξη σε κανέναν, άρπαξε ένα περίστροφο που βρήκε τυχαία, πήγε στο Βουκουρέστι, μπήκε στο γραφείο του Σοκόρ και πυροβόλησε.

Αλλά το περίστροφο ήταν ελαττωματικό. δεν μπορούσε να πυροδοτηθεί δεύτερη φορά. Αυτό συνέβη την περίοδο των Χριστουγέννων. Δεν είχα περάσει ένα μήνα στο σπίτι για ένα χρόνο.
Ήθελα να περάσω τις διακοπές με την οικογένειά μου. Ήμουν στο Focsani και ετοιμαζόμουν να πάω σπίτι όταν διάβασα στις εφημερίδες τι συνέβη στο Βουκουρέστι.
Αμέσως κλήθηκα να εμφανιστώ ενώπιον του δικαστή Παπαδόπολη στο Δικαστήριο.
Έχει αποδειχθεί ότι δεν είχα καμία σχέση με τα γυρίσματα. Θα μπορούσα να συνεχίσω το δρόμο μου. Επέστρεψα στο Focsani όπου με εντολή του κ. Mihalache, χωρίς λόγο, περικυκλώθηκα από την αστυνομία στο σπίτι του Hristache Solomon και κρατήθηκα ανεπιφύλακτα για οκτώ ημέρες, τον κ.
Ο Μιχαλάτσε διέλυσε τη Σιδηρά Φρουρά και τη Λεγεώνα με διάταγμα του Υπουργικού Συμβουλίου.
Έγιναν έρευνες σε όλα τα κεντρικά μας γραφεία. όλα τα αρχεία μας κατασχέθηκαν. όλα τα γραφεία μας σφραγισμένα.
Στο σπίτι στο Ιάσιο, όπως και στο Χούσι, μου λεηλάτησαν ακόμη και τα μαξιλάρια και τα στρώματα. Για πέμπτη φορά λεηλατήθηκε το σπίτι μου, αφαιρέθηκαν ό,τι είχε σχέση με το κίνημα, ακόμα και τα πιο μικρά σημειώματα που είχα.
Σακούλες με έγγραφα, επιστολές, χαρτιά, κατασχέθηκαν από τα σπίτια μας και μεταφέρθηκαν στο Βουκουρέστι. Αλλά τι θα μπορούσαν να βρουν στα σπίτια μας που μπορεί να είναι παράνομο ή συμβιβαστικό;

Δουλεύαμε μεσημέρι και όλα όσα είχαμε να πούμε λέγονταν δυνατά. Ομολογούμε την πίστη μας έντονα μπροστά σε όλο τον κόσμο.

Στις 9 Ιανουαρίου με πήγαν οι πράκτορες του Focsani στο Βουκουρέστι και εκεί, μετά από 12ωρη ανάκριση, με συνέλαβαν και με έστειλαν πίσω στο Vacaresti. Τη δεύτερη μέρα, ήρθαν οι ακόλουθοι λεγεωνάριοι από τις κομητείες στις οποίες ήμασταν πιο ενεργοί: Lefter, από το Cahul. Banea, από το Iasi· Stelescu, από το Γαλάτι· Amos Pop, από Turda? Totu και Danila.

Αυτό ήταν άλλο ένα σκληρό χτύπημα στο κεφάλι από μια ρουμανική οργάνωση που δεν είχε κάνει τίποτα παράνομο, αλλά απλώς προσπαθούσε να σηκώσει ένα φρύδι ενάντια στην Εβραϊκή Ύδρα. Μια νέα προσπάθεια από την πλευρά αυτού του λαού να «ξεσηκωθεί στα νιάτα του, στη σκλαβιά του, έπεφτε κάτω από τα χτυπήματα ενός Ρουμάνου Υπουργού Εσωτερικών, με το ομόφωνο χειροκρότημα των Εβραίων στο εσωτερικό και στο εξωτερικό.

Επίσης αυτή τη φορά, η μανία να μας καταστρέψει εξαπολύθηκε αλύπητα.
Κανένα μέσο δεν γλιτώθηκε για να μας εκμηδενίσει. χωρίς δυσφημία. Και δεν φταίμε σε τίποτα.
Οι εβραϊκές εφημερίδες στις οποίες μας επιτέθηκαν βίαια, ειρωνεύοντας εμάς και την αλήθεια, έφτασαν στη φυλακή και δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα, δεν μπορούσαμε να απαντήσουμε με κανέναν τρόπο.
Σταυρωμένα τα χέρια, μέσα στους τέσσερις τοίχους της φυλακής, παρακολουθούσαμε τις ύβρεις και κάθε είδους κατηγορίες να εκτοξεύονται εναντίον μας. Αρκεί να δώσουμε ένα παράδειγμα που δείχνει την έκταση της ύβρεως του εβραϊκού
Τύπου εκείνης της εποχής από τις πολλές απόπειρες που έγιναν με σκοπό να στρέψει την κοινή γνώμη εναντίον μας για να εξαναγκάσει την καταδίκη μας.

Εφιστώ την προσοχή του αναγνώστη στο γεγονός ότι ποτέ δεν σχεδίασα, δεν έγραψα ή υπέγραψα τέτοια εντολή. βάσει ** είναι

τέτοιων πλαστών εγγράφων, ιδίως μιας επιστολής που φέρεται να έγραψε ο Corneliu Z. Codreanu στον Αδόλφο Χίτλερ, ότι οι στρατιωτικοί δικαστές -που λειτουργούσαν ως δουλοπρεπή όργανα ενδιαφερομένων- καταδίκασαν αργότερα τον αρχηγό της Σιδηρής Φρουράς σε δέκα χρόνια καταναγκαστικής εργασίας για «το έγκλημα της προδοσίας και της υποκίνησης σε κοινωνική επανάσταση».
Αυτή η επιστολή που «ανακάλυψε» η Siguranta, στην οποία ο Codreanu ζητούσε βοήθεια από τον Adolf Hitler για να στηρίξει την «κοινωνική επανάσταση», χαρακτηρίστηκε κατηγορηματικά ψευδής από τον Corneliu Z. Codreanu τόσο στην προδικαστική απόφαση όσο και στο δικαστήριο. Όχι μόνο αρνήθηκε τη γνώμη του απαραίτητου πραγματογνώμονα και των μαρτύρων υπεράσπισης, αλλά και, με το πρόσχημα ότι η δημόσια συζήτηση της υπόθεσης θα έβλαπτε τα «ανώτερα συμφέροντα του Κράτους», η σχετική διαδικασία έγινε κεκλεισμένων των θυρών. πόρτες για αποχώρηση από τον Codreanu, διαβόητα κατηγορούμενος, το ενδεχόμενο .... ???????

Η αλήθεια είναι ότι αυτή η ποταπή σκηνοθεσία που έπρεπε να δικαιολογήσει την ποινή των δέκα ετών σκληρής δουλειάς και τη φυλάκιση του

ο αθώος Codreanu βρισκόταν στην προπαρασκευαστική φάση της δολοφονίας του, που είχε προσχεδιαστεί από την Αυτού Μεγαλειότητα Kin Carol 11 της Ρουμανίας, που εκτελέστηκε με εντολή της Κυβέρνησης της Αυτής Μεγαλειότητας το rdglit από τις 29 έως τις 30 Νοεμβρίου 1938. (Tr.)

Ούτε μια λέξη δεν μου ανήκει. Επινοήθηκε εξ ολοκλήρου από τους Εβραίους.

Αναπαράγω εδώ εξ ολοκλήρου το απεχθές ψέμα που τυπώθηκε στα Δημηνάτα («Το πρωί»), το οποίο αργότερα αντιγράφηκε και σχολιάστηκε από άλλες εφημερίδες: ΕΝΑ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗ

ΕΓΓΡΑΦΟ Όσον αφορά τους στόχους και τα μέσα που χρησιμοποιεί η οργάνωση «Αρχάγγελος Μιχαήλ», είμαστε σε θέση να δημοσιεύσουμε ένα συγκλονιστικό έγγραφο που εκδόθηκε από τη Λεγεώνα στο Ιάσιο.

Το θέμα αφορά εγκύκλιο που εστάλη στους Campul-Lung και Ludosul Mare από τον Αρχάγγελο της Λεγεώνας Michael' στην πρωτεύουσα της Μολδαβίας:

Αρχηγείο της Λεγεώνας «Αρχάγγελος Μιχαήλ» Ιάσιο (Ράπα Galbena) Η

Χριστιανικός

πολιτιστικός

οίκος Copy 245/930 ad circulandum Στείλτε την απάντησή σας στο Corneliu Zelea Codreanu 20

Florilor St., Iasi - στον κωδικό -

Για το Δεύτερο Τάγμα, Campul-

Lung Τρίτο Τάγμα, Ludosul de Mures Έχουμε την τιμή να επιστήσουμε την προσοχή σας στα εξής: Ενώ οι πολιτικές και στρατιωτικές αρχές χαλάρωσαν την επαγρύπνησή τους επειδή είχαμε παρέμβει με ορισμένους υψηλόβαθμους αξιωματούχους - τόσο στο Υπουργείο Εσωτερικών όπως και στο... (ένα άλλο υψηλόβαθμο άτομο, ο NR αναφέρεται εδώ) - πρέπει να αδράξουμε αυτή την ευκαιρία για να διπλασιάσουμε τις προσπάθειες προπαγάνδας

και υπεράσπισης, καθώς αυτή η ευνοϊκή κατάσταση μπορεί κάποτε να αντιστραφεί. Ως εκ τούτου, χωρίς περαιτέρω δισταγμό ή χάσιμο χρόνου, θα πρέπει να κάνετε τα εξής:

1. Φτιάξτε λίστες με όλους τους λεγεωνάριους που έχουν κάνει τους όρκους τους, ανά εταιρείες και διμοιρίες. Αυτές οι λίστες πρέπει να είναι υπερασπιστικές ενώπιον της εθνικής και παγκόσμιας κοινής γνώμης, να προωθηθούν στη Λεγεώνα μέχρι την 1η Νοεμβρίου του τρέχοντος έτους για να προστεθούν ανά περιοχές.

2. Το Δεύτερο Τάγμα θα καλέσει τους σημαντικούς ηγέτες στο Campul-Lung: Robota, Popescu, Serban, Despa, και με απόλυτη μυστικότητα, τον Επίτροπο Nubert de Vatra-Domei και τον επικεφαλής της θέσης χωροφυλακής Poiana Stampii, Paduraru Gheorghe. Πρέπει να τους ενημερώσετε ότι η Λεγεώνα πήρε την απόφαση να αλλάξει το σχέδιο δράσης.

Στο εξής, θα εργαζόμαστε συνωμοτικά με απόλυτη μυστικότητα. δεν πρέπει πλέον να κάνετε δημόσιες συναθροίσεις ή να συμμετέχετε σε προπαγάνδα, πρέπει να επικοινωνήσετε με όλους τους λεγεωνάριους που είναι οι ηγέτες της φωλιάς, δίνοντάς τους εντολή να διατηρήσουν την τρέχουσα κατάσταση εξέγερσης μεταξύ των χωρικών.

Το αποφασιστικό πλήγμα θα δοθεί το φετινό φθινόπωρο, με αφορμή τη μεταπολίτευση Μυρονέσου.

3. Το Τρίτο Τάγμα θα καλέσει τον καθηγητή Matei, τον Moga Victor, τον Moga Tanase και τον αρχηγό της διμοιρίας του Grindeni - και από την Urea πρέπει να καλέσετε μόνο τον Μολδαβό έμπορο. Κρυφά, πρέπει να καλέσετε τον εκπαιδευτή του gend'arme Sgt. Η ανάρτηση Constantin dos Ludos τους ενημερώνει... (όπως στο Δεύτερο τάγμα).

4. Πρέπει να παίρνετε τους νεαρούς λεγεωνάριους δύο φορές την εβδομάδα για άσκηση - στο βοσκότοπο του χωριού ή αλλού - να τους προετοιμάζετε και να εξηγείτε τον ευγενή μας στόχο, ενθαρρύνοντάς τους.

5. Ο Αρχηγός του Γ' Τάγματος οφείλει να ολοκληρώσει την αποστολή που του ανατέθηκε προφορικά και με την υπ' αριθμ. 7/1930 μυστική διαταγή να εκτελέσει το ταχύτερο δυνατό. Εάν η ποσότητα δυναμίτη που αποστέλλεται είναι ανεπαρκής, πρέπει να απαιτήσει περισσότερα από το εν λόγω άτομο.

6. Πρέπει επίσης να πείτε τα παραπάνω, με επιστολή, στον γιατρό Iosif Ghizdaru από τη Sighisoara και επίσης να του στείλετε μια λεπτομερή αναφορά για τη δραστηριότητα στο Ludos. Ένα τέταρτο τάγμα θα δημιουργηθεί στη Σιγκισοάρα υπό τη διοίκηση του Δρ Γκιζντάρου. Αυτή η παραγγελία πρέπει να καεί αμέσως μετά την ανάγνωση. Προσέξτε, ένας στρατός Εβραίων κατασκόπων βρίσκεται στα ίχνη μας. μην μιλήσω σε κανέναν και μην δω κανέναν που δεν δείχνει την υπογραφή μου.

Θάρρος; ζήτω η Λεγεώνα και με τον Θεό, εμπρός!
Ιάσιο, 7 Οκτωβρίου 1930

Διοικητής Λεγεώνας

(SS) Corneliu Zelea-Codregnu
Αρχηγός ΓΕΣ και

Γραμματέας (σ.σ.) Γαρνεάτα

«Είναι προφανές από αυτή την εγκύκλιο ότι η Λεγεώνα «Αρχάγγελος Μιχαήλ» προετοίμασε εγκληματικές ενέργειες, υποστηριζόμενες από συγκεκριμένο αριθμό δημοσίων λειτουργών. Αν και καθυστερημένα, οι αρχές έχουν καθήκον να εντοπίσουν απολύτως όλους εκείνους τους δημόσιους λειτουργούς που τέθηκαν στην υπηρεσία αυτής της εγκληματικής ενέργειας από τη Λεγεώνα «Αρχάγγελος Μιχαήλ» και να εφαρμόσουν τις πιο αυστηρές ποινές».

ΕΓΓΥΗΣΗ ΣΥΛΛΗΨΗΣ

Συνειδητοποίησα ότι η κατάσταση ήταν δύσκολη. η οργάνωσή μας διαλύθηκε, τα κεντρικά λουκέτα, οι έρευνες παντού. Το κοινό, εντελώς έκπληκτο ως αποτέλεσμα των διαμαρτυριών των Εβραίων και άναυδο από τις κατηγορίες που μας σωριάστηκαν, έτεινε να θεωρήσει όλες αυτές τις μίσους συνωμοσίες πραγματικές. Επιπλέον, στη φυλακή ζούσαμε στη μιζέρια, στο κρύο, στην υγρασία, στην έλλειψη αέρα και φωτός, στην έλλειψη κουβέρτων. Μόνο λόγω επίμονων επεμβάσεων από μέρους μας, μας έδωσαν λίγο άχυρο για να γεμίσουμε τα στρώματα και μερικά χαλάκια για να καλύψουμε την υγρασία των τοίχων.

Ξεκινήσαμε το 1931 στη φυλακή κάτω από μια βροχή από εβραϊκά ψέματα, ύβρεις και χτυπήματα. Και αυτή τη φορά, πήρα τους νέους μου συντρόφους της φυλακής, που μοιράστηκαν μαζί μου αυτή τη δίκη, να δουν την εικόνα και όλα τα μέρη που ήταν γεμάτα αναμνήσεις για μένα.

Σίγουρα η κατάσταση ήταν και για αυτούς δύσκολη. Αλλά έπρεπε να απαντήσουν μόνο για τον εαυτό τους, και αυτή η ευθύνη ήταν πολύ μικρότερη. Ο εχθρός που έπρεπε να ξεσκιστεί και να καταστραφεί ήμουν εγώ. Ένιωσα ότι σκοτεινά σύννεφα σχηματίζονταν ξανά πάνω από τα κεφάλια μας, ότι ένας εχθρικός κόσμος κατέβαινε ξανά πάνω μας με ακόμη μεγαλύτερη αποφασιστικότητα να μας εκμηδενίσει.

Το μόνο στήριγμα ανάμεσα σε όλες αυτές τις κολασμένες μηχανορραφίες και τις γιγαντιαίες επιθέσεις ήταν να βρεθεί στον Θεό. Αρχίσαμε να νηστεύουμε κάθε Παρασκευή, με πλήρη νηστεία. και διάβαζε κάθε μεσάνυχτα τον Ακάθιστο της Παναγίας. Έξω, λεγεωνάριοι στην πρωτεύουσα, με επικεφαλής τους Andrei Ionescu, Ion Belgea, Iordache, Doru Belimace, Victor Chiruiescu, Cotiga, Horia Sima, Nicolae Petraseu, Iancu Caranica, Virgil Radulescu, Sandu Valeriu, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να διαφωτίσουν την κοινή γνώμη. εξαπατημένος από τον Τύπο του Σαρίνταρ Στ..

Ταυτόχρονα, η αφοσιωμένη και ατρόμητη Fanica Anastasescu -πάντα παρούσα στο πλευρό μου σε όλες τις δοκιμασίες που έπρεπε να περάσω- προσπάθησε να βελτιώσει την υλική μας κατάσταση στη φυλακή.

Εδώ είναι η κατηγορία που μου απευθύνεται στο ΕΝΤΑΛΜΑ ΣΥΛΛΗΨΗΣ ΑΡ. 194

Ενώ η ποινική δίωξη που ασκήθηκε κατά του Corneliu Zelea Codreanu, εισαγγελέα του Ιασίου, 31 ετών, προειδοποίησε ότι διέπραξε την πράξη προσπαθώντας να αναλάβει δράση κατά της μορφής διακυβέρνησης που καθιερώθηκε από το Σύνταγμα και έκρινε υποκίνηση της θα μπορούσε να έχει οδηγήσει σε κίνδυνο για τη δημόσια ασφάλεια οργανώνοντας μια ένωση «Η Λεγεώνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ» «Η Φρουρά του

Ferro', με στόχο την εγκαθίδρυση ενός δικτατορικού καθεστώτος που θα έπρεπε να είχε επιβληθεί τη στιγμή που επιθυμούσε, με βίαια μέσα, για τα οποία οι υποστηρικτές του προετοιμάζονταν και υποκινούνταν με σχεδόν στρατιωτικές ασκήσεις, διαταγές, οδηγίες και ομιλίες, καθώς και όπως μέσω δημοσιεύσεων, αφισών, σημάτων, ομιλιών κατά τη διάρκεια οργανωμένων ή δημόσιων συναντήσεων· «Εκτιμώντας ότι η πράξη αυτή προβλέπεται στο άρθ. 11, παράγραφος 2 του Νόμου για την καταστολή

ορισμένων νέων αδικημάτων κατά της δημόσιας τάξης, που τιμωρούνται με φυλάκιση από έξι μήνες έως πέντε χρόνια και χρηματική ποινή από 10.000 έως 100.000 λέι και με απώλεια πολιτικών δικαιωμάτων. Ενώ, από την έρευνα που διενεργήθηκε, βαριές κατηγορίες και σοβαρές ενδείξεις ενοχής

αποτέλεσμα ενάντια στον Corneliu Zelea Codreanu. και ότι για να εμποδίσει αυτούς που αναφέρονται να επικοινωνήσουν με τους πληροφοριοδότες και τους μάρτυρες που θα ανακριθούν· καθώς και προς το συμφέρον της δημόσιας ασφάλειας· Είναι σημαντικό για την προετοιμασία αυτής της υπόθεσης ο κατηγορούμενος, μέχρι νεωτέρας, να τεθεί υπό κράτηση. «Μετά το άκουσμα των πορισμάτων του εισαγγελέα Αλ. Procop Dumitrescu και σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 93 της ποινικής διαδικασίας· Για αυτούς τους λόγους: Εντολάζουμε όλους τους
πράκτορες δημόσιας δύναμης, οι οποίοι σύμφωνα με

ο νόμος, συλλάβετε και οδηγήστε στη φυλακή στη φυλακή Vacaresti, είπε ο Corneliu Zelea Codreanu ...

Δόθηκε στο γραφείο μας σήμερα, 30 Ιανουαρίου 1931. «Ανακριτικός δικαστής
Στέφαν Μιμπαέσκου». (Αριθ. φακέλου 10-193 1)

Η ΚΡΙΣΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1931

Αυτή η βροχή καταγγελιών συνεχίστηκε αδιάκοπα για 57 ημέρες, και διαδόθηκε καθημερινά σε εκατομμύρια εφημερίδες σε πόλεις και πόλεις. Δεν είχαμε καμία ευκαιρία να απαντήσουμε. Καμία αχτίδα ελπίδας από πουθενά, Κανείς δεν είχε τη δυνατότητα να υπερασπιστεί μας και να καταγγείλει την εβραϊκή συνωμοσία για να επιδιώξει την καταδίκη και την ταφή μας και του κινήματός μας. Είδαμε πώς οι αρχές, οι εισαγγελείς, η Siguranta και αυτός ο κύριος φώναξαν τον Mihalache, υπουργό Εσωτερικών, ο οποίος - αν και όλοι γνώριζαν από τις έρευνες που έκαναν ότι δεν φταίμε σε τίποτα. ότι δεν βρέθηκαν πυρομαχικά, όπλα, κοιτάσματα δυναμίτη κ.λπ. - επέμενε ακόμα στην περιβόητη στάση του, αφήνοντας θήραμα στους Εβραίους να χλευάζουν και να γελοιοποιούν ορισμένους φυλακισμένους που δεν μπορούσαν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους. Εφόσον εμπλέκεται η κρατική ασφάλεια, θα έπρεπε να έχουν κάνει το στοιχειώδες καθήκον τους να κατευνάσουν την κοινή γνώμη εκδίδοντας μια δήλωση που αρνείται την ανακάλυψη κρυφών πυρομαχικών, η χώρα βρισκόταν στο χείλος του εμφυλίου πολέμου κ.λπ.

Υπό αυτές τις δυσμενείς συνθήκες ορίστηκε η δίκη μας για την Παρασκευή 27 Φεβρουαρίου. Ορισμένοι από τους συνηγόρους υπεράσπισης θεώρησαν σκόπιμο να υποβάλουν πρόταση για αναβολή της δίκης λόγω του ταραχώδους περιβάλλοντος. ότι, στο μεταξύ, θα καλέσουμε τους αξιωματικούς των μονάδων ασφαλείας των μαρτύρων για να τους αναγκάσουμε να πουν την αλήθεια ενόρκως.

Απορρίψαμε αυτήν την πρόταση. θα πηγαίναμε σε δίκη χωρίς μάρτυρες.
Ο σύμβουλος Buicliu προήδρευε, επικουρούμενος από τους δικαστές G. Solomonescti και I. Costin. ο υποστηρικτής ήταν ο Procop Dumitrescu. Μας υπερασπίστηκε ο καθηγητής Nolica Antonescu. δικηγόροι Mihail Mora, Nelu Ionescu, Vasiliu-Cluj, Mota, Carneata, Corneliu Georgescu, ibraileanu. Τόσο το κοινό όσο και οι δικαστές περίμεναν να δουν κάποια στοιχεία εναντίον μας: βόμβες, χωματερές πυρομαχικών, δυναμίτες, όπλα.
Αλλά τίποτα, απολύτως τίποτα δεν προσκομίστηκε ως αποδεικτικό στοιχείο. Μισή ώρα μετά το τέλος της κατάθεσής μας, όλη η περιβόητη φάρσα κατέρρευσε. Επιτέλους, μπορέσαμε να μιλήσουμε, γεμάτοι με την αγανάκτηση που επί δύο μήνες χτιζόταν μέσα μας, ώρα με την ώρα. Όλη αυτή η πλημμύρα από ψέματα έσπασε μπροστά στην αλήθεια. Όλες οι αλυσίδες με τις οποίες μας αλυσόδεσαν έχουν καταρρεύσει: η δική μας

οι δικηγόροι μας υπερασπίστηκαν λαμπρά. Αν και η δίκη συνεχίστηκε τη δεύτερη μέρα, η καταδίκη καθυστέρησε για αρκετές ημέρες.

Την καθορισμένη ώρα για την έκδοση της ετυμηγορίας οδηγηθήκαμε ξανά στο Δικαστήριο. Μας διαβάστηκε η ομόφωνη αθωωτική ετυμηγορία (Ποινική ποινή Αρ. 800).

Ακολουθούν οι όροι αυτής της αθωωτικής απόφασης, όπου αναφέρονται αναλυτικά οι ενέργειες βάσει των οποίων «Η Λεγεώνα του Μιχαήλ του Αρχαγγέλου», πλέον διαλυμένη, οδηγήθηκε ενώπιον του νόμου:

«Ενώ η έρευνα της γενικής εισαγγελίας καταλήγει στο γεγονός ότι στον φάκελο οι υποστηρικτές της Λεγεώνας είχαν στρατολογηθεί μόνο μεταξύ ορισμένων ατόμων: αγρότες, φοιτητές και νέους γυμνασίου· ότι, για παράδειγμα, ο φάκελος κάνει λόγο για φωλιές λεγεωνάριων ή «λευκών γύπων». κάνει λόγο για δοκιμαστικό στάδιο, όρκο ή όρκο, πέντε θεμελιώδεις νόμους, ένας από τους οποίους είναι ο νόμος της μυστικότητας. ότι η Λεγεώνα είναι οργανωμένη στρατιωτικά με στολή, παντελόνια, κασκόλ, προγράμματα φυσικής αγωγής και στρατιωτικές ασκήσεις, ασκήσεις σηματοδότησης και κώδικα Μορς κ.λπ., δεν έχει ακόμη

Διαπιστώθηκε ότι οι στρατολόγοι και οι στρατεύσιμοι συμμετείχαν σε οποιαδήποτε ενέργεια κατά της τρέχουσας μορφής διακυβέρνησης που θεσπίζει το Σύνταγμα ή σε ενέργεια που θα μπορούσε να οδηγήσει σε οποιονδήποτε κίνδυνο για την ασφάλεια του κράτους. Ότι το γεγονός και μόνο της σύστασης σε μια τέτοια οργάνωση δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως παράβαση, ακόμη κι αν μπορεί, κατά την σύλληψη κάποιου, να θεωρηθεί τέτοιος κίνδυνος.
Διότι, εφόσον η οργάνωση δεν ήταν απόκρυφη, οι διοικητικές αρχές μπορούσαν να επέμβουν για να την σταματήσουν ή να τη διαλύσουν. Ότι ακόμη και με την παραδοχή ότι είχε διαπιστωθεί ότι η οργάνωση είχε αντιγράψει το φασιστικό σύστημα ως μέικ απ, ακόμη και τότε τα μέλη της δεν μπορούσαν να θεωρηθούν υπεύθυνα για την ποινή που προβλέπει το κείμενο του νόμου βάσει της οποίας ο κατηγορούμενος οδηγήθηκαν σε δίκη· επειδή, ανεξάρτητα από τη μορφή του, ένας οργανισμός στο στατικό του στάδιο δεν παρουσιάζει κανένα κίνδυνο για την ασφάλεια του κράτους. θα μπορούσε, το πολύ, να αποτελέσει αντικείμενο ανησυχιών για προληπτικά μέτρα εκ μέρους των διοικητικών αρχών, αλλά όχι κατασταλτικών μέτρων που προκύπτουν μόνο όταν μια τέτοια οργάνωση κινεί κάποια ενέργεια, (εκτός από περιπτώσεις όπως όταν ο νόμος απαγορεύει ρητά τη μορφή της οργάνωση) .

Επίσης, δεν μπορεί να ειπωθεί ότι μόνο και μόνο επειδή πέρασαν αρκετοί λεγεωνάριοι από χωριά. για να αναζητήσουν οπαδούς, να συμβουλεύσουν τους ανθρώπους να οργανωθούν, να εμπιστευτούν το κίνημα της Λεγεώνας κ.λπ., μπορεί να αποδειχθεί ότι σκόπευαν να θέσουν σε κίνδυνο την ασφάλεια του κράτους - η προπαγάνδα είναι ένα μέσο συγκρότησης και αναπλήρωσης του στελέχη μιας πολιτικής οργάνωσης όπως αυτή. ή ότι η ανάδυση των λεγόμενων φωλιών μαθητών Λυκείου -σχηματισμοί εκτός του ίδιου του οργανισμού- σήμαινε κάθε απειλή για την ασφάλεια του κράτους, αν σκεφτούμε ότι το πρόγραμμα της οργάνωσης αναγνώριζε την αφύπνιση της εθνικής συνείδησης μαζί με τις επιταγές της σωματικής και ηθική εκπαίδευση σύμφωνη με ένα σχολικό πρόγραμμα, υπό την προϋπόθεση ότι δεν υπήρχε αδικαιολόγητη ταραχή.

Λαμβάνοντας υπόψη ότι ο κατηγορούμενος δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνος ότι επιδίωξε να αλλάξει τη σημερινή μορφή διακυβέρνησης με την ενέργειά του - δεδομένου ότι, από τη δικογραφία, γεγονός που δεν αμφισβητήθηκε ούτε από τον εκπρόσωπο της Εισαγγελίας - είναι προφανές ότι και οι δύο κατηγορούμενοι Corneliu Z. . Ο Codreanu και οι άλλοι, καθώς και όλα τα μέλη της οργάνωσης, κήρυξαν την ανάγκη για μια ισχυρή κυβέρνηση που θα αντικαταστήσει τα παρασιτικά πολιτικά κόμματα, και αναγνώρισαν την ευγενική εξουσία για την οποία μιλούσαν με όλο το σεβασμό και της οποίας οι συνεργάτες - επιβεβαιώνουν τα μανιφέστα τους - ήθελαν να γίνουν.

«Επιπλέον, ενώ μιλάμε για συνεργασία με τον αρχηγό του κράτους, δεν μπορούμε να μιλάμε για ανατροπή μιας μορφής διακυβέρνησης που ο κυρίαρχος δεν έχει εγκρίνει...

«Ενώ, για τους λόγους αυτούς, η ανατρεπτική ενέργεια (που όντως δεν έχει αποδειχθεί από καμία οπτική γωνία ότι είναι ανατρεπτική) με την οποία κατηγορούνται οι κατηγορούμενοι

....

δεν εμπίπτει στις διατάξεις του άρθ. 11

«Λαμβάνοντας υπόψη ότι η πορεία που η οργάνωση είχε σχεδιάσει να κάνει στη Βεσσαραβία δεν είχε πραγματοποιηθεί· ότι δεν θα είχε πραγματοποιηθεί εάν δεν είχαν συναινέσει οι αρχές - συναίνεση την οποία είχε πράγματι λάβει ο κατηγορούμενος αλλά στη συνέχεια ακύρωσε· οι περιστάσεις, είναι περιττό να αποκρύψουν τους ισχυρισμούς των κατηγορουμένων ότι σκόπευαν,
πρώτον, να δοκιμάσουν την αντίσταση των λεγεωνάριων και, δεύτερον, να αφυπνίσουν την εθνική συνείδηση του πληθυσμού που διεισδύει από ξένα στοιχεία...

«Ενώ έχει επίσης υποστηριχθεί ότι όλες οι πράξεις του κατηγορουμένου πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα του ιστορικού του....

«Ενώ, εφόσον δεν μπορεί να διαπιστωθεί το γεγονός για το οποίο ο κατηγορούμενος προσήχθη σε δίκη, δεν μπορεί κανείς να μιλήσει για τις πράξεις των Corneliu Zelea Codreanu, Danila κ.λπ. να καθορίσουν τον βαθμό της ενοχής, επειδή οι προηγούμενοι ενδιαφέρονται να διαπιστωθεί ο βαθμός τιμωρία και όχι επιβολή καταδίκης...

«Έτσι, οι κατηγορούμενοι είναι αθώοι για τις κατηγορίες που τους απαγγέλθηκαν και, κατά συνέπεια, πρέπει να αθωωθούν».

Γυρίσαμε χαρούμενοι στη φυλακή για να ετοιμάσουμε τις βαλίτσες μας και να περιμένουμε την εντολή αποφυλάκισης.
Προσδοκούμε; 8 η ώρα το βράδυ έφτασε, 91 10, 11, ώρες? πηδούσαμε σε κάθε βήμα που ακούγαμε έξω στην αυλή. Τελικά, πήγαμε για ύπνο με τις βαλίτσες μας ακόμα γεμάτες.

Την επόμενη μέρα περιμέναμε ξανά. Μόλις την τρίτη μέρα μάθαμε ότι ο εισαγγελέας άσκησε έφεση και ως εκ τούτου θα έπρεπε να μείνουμε στη φυλακή μέχρι να εξεταστεί η έφεση.

Για άλλη μια φορά, οι μέρες άρχισαν σιγά σιγά να σέρνονται.

Η νέα ημερομηνία ορίστηκε η Παρασκευή 27 Μαρτίου 1931 στο Εφετείο. Οι μέρες περνούσαν όλο και πιο αργά. Τελικά, μας πήγαν με βαν στο Δικαστικό Μέγαρο, Τμήμα 11 του Εφετείου υπό την προεδρία του κ. Ernest Ceaur Aslan. Οι ίδιοι υπερασπιστές εκπλήρωσαν το καθήκον τους να καταπολεμήσουν με επιτυχία τη θέση του εισαγγελέα Γκίκα Λονέσκου που ανακάτεψε την κατηγορία με εκρήξεις μίσους και ύβρεις. Η ποινή αναβλήθηκε για αρκετές ημέρες. Επιστροφή στο Βακαρέστι όπου περιμένουμε. Θυμηθήκαμε, ενημερωθήκαμε για νέα αθωωτική απόφαση, ομόφωνη. Μετά από 87 ημέρες στη φυλακή, τελικά αφεθήκαμε ελεύθεροι γιατί μας βρήκαν αθώους. Ποιος, αναρωτήθηκα, θα τιμωρούσε τους επικριτές μας;

Ποιος, αναρωτήθηκα, θα εκδικηθεί όλες τις αδικίες, τα χτυπήματα και τα βάσανα που έχουμε υποστεί;

Όμως ο εισαγγελέας πήγε την υπόθεση ακόμα πιο ψηλά, στο Ανώτατο Δικαστήριο.
Αργότερα, όταν η υπόθεση τέθηκε προς εξέταση, και αυτό το δικαστήριο επικύρωσε ομόφωνα την αθώωση των κατώτερων δικαστηρίων. Εδώ ήμασταν, με δύο αποφάσεις: η μία, ο κ. Mihalache, με την οποία «Η Λεγεώνα του Μιχαήλ Αρχαγγέλου» και «Η Σιδηρά Φρουρά» διαλύθηκαν ως ανατρεπτικές οργανώσεις επικίνδυνες για την ύπαρξη του ρουμανικού κράτους. το άλλο, αυτό ολόκληρου του ρουμανικού νομικού συστήματος, Δικαστήριο, Εφετείο και Ανώτατο Εφετείο, το οποίο ομόφωνα κήρυξε αυτούς τους νέους αθώους και ότι η Λεγεώνα και η Φρουρά δεν αποτελούσαν απειλή για τη δημόσια τάξη ή την κρατική ασφάλεια. Παρ' όλα αυτά, η έδρα μας παρέμεινε λουκέτο.

Ο Εβραίος, που πάλι ηττήθηκε, κρύφτηκε, προετοιμάζοντας στη σκιά άλλα ψέματα, άλλες επιθέσεις, άλλες ατασθαλίες. Θεέ μου! Θεέ μου! Πώς γίνεται αυτός ο λαός να μην βλέπει ότι εμείς τα παιδιά του είμαστε θύματα των χτυπημάτων του εχθρού που μας πέφτουν το ένα μετά το άλλο;

Θεέ μου! Θεέ μου! Πότε θα ξυπνήσει και θα καταλάβει τη μεγάλη θύελλα και την κακούλα που στρέφεται εναντίον της με τόσο μίσος αποφασισμένη να τη ζαλίσει και να τη σκοτώσει;

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΛΕΓΕΩΝΑΡΩΝ ΣΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΙΟΥΝΙΟΣ 1931

Η εθνική-αγροτική διοίκηση έπεσε τον Απρίλιο. Η κυβέρνηση Λόργκα-Αργετοϊάνου ήρθε στην εξουσία.

Καθώς η Λεγεώνα είχε διαλυθεί, κατέγραψα το κίνημά μου στην κεντρική εκλογική επιτροπή με το όνομα «Ομάδα Corneliu Z. Codreanu», επιλέγοντας ως εκλογικό σύμβολο το σιδερένιο πλέγμα:

Όμως ο νέος χαρακτηρισμός, όπως ήταν αναμενόμενο, δεν έπιασε. Λαός, Τύπος, εχθρός, κυβέρνηση συνέχισαν να τον αποκαλούν «Σιδηρά Φρουρά». Έπρεπε να συμμετάσχουμε στις εκλογές για να αποφύγουμε να κατηγορηθούμε ότι είμαστε διαφορετικοί από τους υπόλοιπους ανθρώπους ή ότι δεν απολαμβάνουμε νόμιμους διαύλους.
Η 1η Ιουνίου ήταν ημέρα εκλογών. Με μεγάλη υλική προσπάθεια, με δανεικά καταφέραμε να εγγράψουμε πίνακες υποψηφίων νομών.

Η καμπάνια είχε ξεκινήσει., Από την πλευρά μας η ωραιότερη και πιο λεπτή καμπάνια.
Στους δύο νομούς που ανακοινώθηκε η υποψηφιότητα του Υπουργού Πολέμου και του Πρωθυπουργού της χώρας δεν κάναμε καμία λίστα. Έτσι, από τις λίγες κομητείες που μπορούσαμε να βασιστούμε στην πραγματοποίηση, έπρεπε να εγκαταλείψουμε δύο, τον Focsani και τον Radauti.

Επιπλέον, η κυβέρνηση, οι τοπικές αρχές και οι ένοπλοι συνέχισαν να μας επιτίθενται.
Η προπαγάνδα μας έχει σταματήσει. στο τέλος, ακόμη και μερικές από τις ψήφους μας κλάπηκαν από την κάλπη. Ακόμα κι έτσι, πετύχαμε, μετά από σκληρό αγώνα, 34.000 ψήφους. Ο Cahul ήρθε πρώτος με σχεδόν 5.000 ψήφους. μετά Turda με 4.000? Το Covurlui με τα τρία του τμήματα, Beresti, Ganesti, Oancea, με σχεδόν 4.000. Ισμαήλ με 6.000? κτλ. Από τις 15 Δεκεμβρίου 1929, όταν πήγα στο πρώτο συλλαλητήριο στο Μπερέστι, μέχρι τώρα, Ιούνιος 1931, βρίσκομαι σε συνεχή μάχη και φυλακή. Δεν νομίζω ότι πέρασα δύο μήνες στο σπίτι, αν ήθελα να προσθέσω τις σύντομες στάσεις εκεί.

Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΝΕΑΜΤ, 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1931

Είκοσι μέρες μετά τις εκλογές έμαθα ότι μια θέση στο Κοινοβούλιο είχε κηρυχτεί κενή στην κομητεία Neamt.

Αφού εξέτασα την κατάσταση, αποφάσισα να συμμετάσχω στη μάχη. Είχαμε μόνο 1.200 ψήφους σε αυτόν τον νομό στις προηγούμενες εκλογές. Αυτή τη φορά οι φιλελεύθεροι, οι εθνικοί αγρότες που έκαναν κοινό μέτωπο με τους Αβερεσκάνους και τους Γεωργιανούς, * έγραφαν υποψήφιους για αυτή την κενή θέση.

Ο Τύπος σκόπευε να δώσει ιδιαίτερο νόημα σε αυτές τις εκλογές επειδή η μάχη υποσχέθηκε να είναι σκληρή και η έκβασή της θα έδειχνε τη διαδοχή στην εξουσία.
Υπήρχε συγκέντρωση δυνάμεων, οι άνθρωποι τολμούσαν ακόμη και προβλέψεις. Άλλοι έδωσαν τη νίκη στους Φιλελεύθερους, άλλοι στους Εθνικούς Αγρότες. Εν μέσω μάχης, κάποιοι έβαζαν στοιχήματα.

Φυσικά, κανείς δεν μίλησε για εμάς. Κανείς δεν ονειρευόταν να ποντάρει στη νίκη μας.
Στις 25 Ιουλίου έκανα το αίτημα κινητοποίησής μου. Όμως ήμασταν εξαντλημένοι. Μας έλειψαν ακόμη και τα χρήματα για να πληρώσουμε τα τέλη εγγραφής για τη λίστα μας. Η οικογένεια Iesanu φρόντισε για αυτό και τα έξοδα εκτύπωσης των προεκλογικών φυλλαδίων.

Στις 30 Ιουλίου, ο 1 βρισκόταν στο Piatra-Neamt περιμένοντας την άφιξη των αγωνιστών μας.
Έρχονταν όλοι όσο καλύτερα μπορούσαν, με τα πόδια, με τρένο, με βαγόνι. Ήταν εκείνη την εποχή που στοιχεία που σχηματίστηκαν στις Αδελφότητες του Σταυρού μπήκαν πιο σοβαρά στη μάχη, σχηματίζοντας ομάδες υπό τις διαταγές βετεράνων λεγεωνάριων.
Ανέθεσα κάθε ομάδα σε έναν συγκεκριμένο τομέα. Συνολικά είχαμε 100 αγωνιστές.
Ξεκίνησαν με τα πόδια, με απεριόριστη πίστη, αν και δεν ήξεραν κανέναν, ούτε τι θα φάνε ούτε πού θα κοιμούνται από τότε. Ο Θεός θα τους προμήθευε. και η αναγκαιότητα θα τους διδάξει.

* Οι «Γεωργιστές» ήταν τα μέλη του κόμματος που ίδρυσε ο Τζορτζ Μπρατιάνου, γιος του Ίον Μπρατιάνου - μετά τον θάνατο του πατέρα του, επικεφαλής του Φιλελεύθερου Κόμματος - το οποίο ονόμασε «Το Εθνικό Φιλελεύθερο Κόμμα». (Τρ.)

Η ομάδα του Brosteni αποτελούνταν από τους Banica, τον καθηγητή Matei και τον Cosma, στους οποίους προστέθηκαν αργότερα και εκείνοι από το Campul-Lung. για τον Rapciuni ήταν η ομάδα του Tocu. για Bicaz, Cranganu's? για Targul-Neamt, Victor Silaghi, jorjoaia, Stelescu; για Baltatesti, Banea, Ventonic, lfrim, Mihail David; για Roznov, Popovici; στο Buhusi, Paduraru με την οικογένεια Romascanu, τον Hristache Solomon και τον μηχανικό Blanaru. για τους Cracaoani, Doru Belimace και Ratoiu. στον Razboeni, τον Valeriu Stefanescu, την οικογένεια Mihai Craciun και τον Stelian Teodorescu. Επιπλέον, ο καθηγητής Ion Z. Codreanu είχε συναντήσεις σε διάφορα μέρη του νομού.

Υπήρχαν επίσης, εδώ κι εκεί, φωλιές λεγεωνάριων με επικεφαλής τους llerghelegiu, Tarata, Platon, Loghin, David, Nuta, Mihai Bicleanu, Ungureanu, Olaru V. Ambrozie, Macovei κ.λπ.

Αυτά τα πληρώματα δούλευαν ως μεροκάματα σε αγροκτήματα για να κερδίσουν το μερίδιό τους.
Σύντομα έγιναν αγαπητοί στους αγρότες. Οι Εθνικοί αγρότες έφτασαν στην κομητεία με πολλά φορτωμένα κάρα. Υπήρχαν επτά πρώην μέλη του υπουργικού συμβουλίου που είχαν έρθει στην κομητεία για να κάνουν εκστρατεία για λογαριασμό του. Ομοίως, οι φιλελεύθεροι ήρθαν σε μεγάλους αριθμούς. από όλες τις κοινωνικές κατηγορίες, ο ιερέας καταλάβαινε το λιγότερο.
σε μια χώρα όπου οι σταυροί στα καμπαναριά των εκκλησιών έχουν πέσει στην κυριαρχία πολιτικών, άθεων και κοσμηματοπωλών, σε μια μάχη όπου ήμασταν οι μόνοι που ερχόμασταν στο όνομα του σταυρού - το στήθος μας εκτέθηκε μπροστά στο ειδωλολατρικό τέρας - ή οι ιερείς της κομητείας, με εξαίρεση τρεις ή τέσσερις, ήταν εναντίον των Η.Π.Α.

Την τελευταία εβδομάδα έπρεπε να οργανώσω τις δυνάμεις μου για την προετοιμασία της τελικής μάχης.
Τώρα είχαμε έξι ισχυρούς και δέκα αδύναμους τομείς. Συζητώντας αυτό με τους ηγέτες της ομάδας μου, άποψή τους ότι αφού έχουμε έξι ισχυρούς τομείς, θα μπορούσαμε να μετακινήσουμε τις ομάδες μας στους δέκα αδύναμους τομείς για να τις ενισχύσουμε.
Νόμιζα ότι ήταν μια λανθασμένη γνώμη που θα μπορούσε να οδηγήσει στην απώλεια της μάχης. Προχώρησα στην ακριβώς αντίθετη πορεία, συγκεντρώνοντας περισσότερες δυνάμεις στις δυνάμεις μας και αφήνοντας στους άλλους μόνο μικρές μονάδες πολιορκίας.

Οι αντίπαλοί μας έκαναν το λάθος που απέφυγα. συγκέντρωσαν την προσπάθειά τους στα σημεία που ήμασταν πιο δυνατοί. Ώστε να παλεύουμε στα πιο δυνατά μας σημεία κι αυτοί στα πιο αδύνατα.

Εκμηδενίστηκαν. Έλαβα 1.000 ψήφους σε καθέναν από τους έξι τομείς, ενώ αυτοί είχαν 200 με 300 το πολύ.
Την ίδια στιγμή οι ισχυρότεροι τομείς τους, που έμειναν με ανεπαρκή άμυνα, μειώθηκαν στο μισό από τις ομάδες μας.

Την ημέρα των εκλογών, ξεκινώντας πολύ νωρίς, συνοδευόμενος από τον Totu σε ένα ισχυρό αυτοκίνητο, κάλυψα 15 από τα 16 εκλογικά τμήματα. Στις 12 εκείνη τη νύχτα μάθαμε το αποτέλεσμα των εκλογών, μέσα στον μεγάλο ενθουσιασμό των αγροτικών μαζών και των ομάδων των λεγεωνάριων και στην απερίγραπτη κατάθλιψη πολιτικών και Εβραίων. The Guard: 11.300 ψήφοι; φιλελεύθεροι, 7.000; Εθνικοί αγρότες με Αβερεσκάνους, 6.000 ανάμεσά τους. οι άλλοι, ακόμη λιγότερο.

Και έτσι, στην πρώτη μας μάχη, σε ανοιχτό πεδίο ενάντια στις ενωμένες δυνάμεις των πολιτικών, οι λεγεωνάριοι, αν και μικροί σε αριθμό και με ασύγκριτα μικρότερα μέσα στη διάθεσή τους, κατάφεραν να κερδίσουν σκορπίζοντας τον πανικό σε όλους τους αντιπάλους μας.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΕΘΝΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΘΝΟΥΣ

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Ως αποτέλεσμα αυτών των εκλογών, μπήκα στο Κοινοβούλιο. Ήμουν μόνος στη μέση ενός εχθρικού κόσμου. Μου έλειπε η εμπειρία αυτής της κοινοβουλευτικής ζωής και το ταλέντο της δημοκρατικής ρητορικής γεμάτη άδειες φρασεολογίες, αλλά πομπώδεις, λαμπρές, καθρέφτες χειρονομίες και μια μεγάλη δόση αυθάδειας. Τα χαρακτηριστικά που βοηθούν κάποιον να πετύχει, να ανυψώσει τον εαυτό του, ο Θεός δεν μου τα πίστωσε - ίσως για να μην μπω στον πειρασμό να ανέβω την πολιτική σκάλα.

Καθ' όλη τη διάρκεια που ήμουν στη Βουλή, ποτέ δεν καταπάτησα τους νόμους της ευπρέπειας και του σεβασμού για τους μεγαλύτερους από εμένα, είτε αυτοί είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί μου. Δεν είχα ειρωνευτεί, βλαστήσει, γελάσει ή προσβάλει κανέναν, πράγμα που σήμαινε ότι δεν μπορούσα να γίνω μέρος αυτής της ζωής. Ήμουν απομονωμένος, όχι απλώς όντας ο ένας εναντίον του άλλου, αλλά εντελώς απομονωμένος από αυτό το είδος ζωής.

Ένα βράδυ, αρκετά αργά, όταν οι συζητήσεις έφτασαν στο τέλος τους και τα στασίδια ήταν σχεδόν άδεια, μου άφησε τον λόγο. Προσπάθησα να δείξω ότι η χώρα μας είχε δεχτεί εισβολή από Εβραίους. όπου η εισβολή είναι μεγαλύτερη, η ανθρώπινη δυστυχία είναι πιο αποκρουστική: στο Mammuresi ότι η αρχή της εβραϊκής ύπαρξης στο έδαφός μας,

Μηχανική Μετάφραση από την Google

προμήνυε το θάνατο των Ρουμάνων. Ότι, όσο αυξανόταν ο αριθμός τους, θα πεθαίναμε. ότι, τελικά, οι ηγέτες του ρουμανικού έθνους, οι άνδρες του αιώνα της δημοκρατίας και των πολιτικών κομμάτων, πρόδωσαν τον λαό τους σε αυτόν τον αγώνα, θέτοντας τους εαυτούς τους στην υπηρεσία των μεγάλων εθνικών ή διεθνών οικονομικών.

Έδειξα ότι στο χαρτοφυλάκιο της Marmorosch Blank Bank, εκείνης της εβραϊκής φωλιάς της συνωμοσίας και της διαφθοράς, υπάρχουν πολλοί πολιτικοί στους οποίους η τράπεζα «δάνεισε» χρήματα. κ. Brandsch, Υφυπουργός 11 χιλιάδες lei. Banca Taraneasca του Mr.
Davilia, 4.677.000 lei; κ. lunian 407.000 lei; κ. Madgearu 401.000 lei; κ. Φιλιπέσκου 1.265.000 λέι. κ. Raducanu 3.450.000 lei; The Raducanu Bank 10.000.000 lei; Κύριος.
Pangal (ο επικεφαλής της Σκωτίας Τεκτονισμού στη Ρουμανία) 3.800.000 λέι. Τιτουλέσκου 19.000.000 λέι - όλοι τους ηγέτες της ρουμανικής δημόσιας ζωής.

«Εκτός από αυτά, υπάρχουν και άλλα, πολλά, αλλά δεν κατάφερα να μπω στα χέρια μου στη λίστα τους.
Κάποιος με διέκοψε λέγοντας: «Αυτά είναι δανεικά χρήματα, θα επιστραφούν».
Απάντησα: "Αν θα επιστραφεί αυτό ή όχι, δεν ξέρω. Αλλά ένα πράγμα σας λέω: όταν κάποιος δανείζεται χρήματα από μια τέτοια οικονομική πηγή, έχει υποχρέωση όταν έρθει στην εξουσία, να τον ικανοποιήσει ή ακόμα και «αν δεν είναι στην εξουσία, να τον στηρίξουμε», αλλά σε κάθε περίπτωση, να μην τον εκθέσουμε Πότε πρέπει να εκτεθεί.
"

Στη συνέχεια διάβασα έναν κατάλογο από τον οποίο έδειξα, αφαιρώντας κάθε πιθανότητα άρνησης, πώς από τον πόλεμο το ρουμανικό κράτος είχε εξαπατηθεί με περίπου 50 δισεκατομμύρια lei υπό τη δημοκρατία, την πιο έντιμη και τέλεια μορφή διακυβέρνησης του «λαού» από τον λαό. ! Η ηγεσία της «δημοκρατίας» έχοντας τη βασική ιδέα του μόνιμου ελέγχου «του λαού στον οποίο ο λαός, ο μεγάλος ελεγκτής, είχε κλέψει επί 15 χρόνια διακυβέρνησης το υπέροχο ποσό των 50 δισεκατομμυρίων λέι.

Στη συνέχεια έκανα αρκετές επικριτικές παρατηρήσεις για τη δημοκρατία.
Τελικά, έθεσα επτά αιτήματα: 1. Απαιτούμε την καθιέρωση της θανατικής ποινής για δόλιες χειριστές δημοσίων πόρων. Στο σημείο αυτό με διέκοψε ο κ. Ίσπιρ, καθηγητής της Θεολογικής Σχολής: «Ο κ. Codreanu, θεωρείς τον εαυτό σου χριστιανό, διαδότρια χριστιανικών ιδεωδών.
Σας υπενθυμίζω ότι η ιδέα που μόλις προωθήσατε είναι αντιχριστιανική».
Απάντησα:
«Κύριε καθηγητά, όταν πρόκειται να επιλέξω μεταξύ του θανάτου της χώρας μου και του θανάτου του κλέφτη, προτιμώ τον θάνατο του κλέφτη και θεωρώ τον εαυτό μου καλύτερο Χριστιανό αν δεν επιτρέψω στον κλέφτη να καταστρέψει τη χώρα μου και να την καταστρέψει. . "
Απαιτούμε την έρευνα και τη δήμευση του πλούτου αυτών που αφαίμαξαν τη φτωχή χώρα μας.

3. Απαιτούμε να προσαχθούν ενώπιον της δικαιοσύνης όλοι οι πολιτικοί που μπορούν να αποδειχθούν ένοχοι για κατηγορίες που έχουν κατασκευαστεί ενάντια στα συμφέροντα της χώρας μας, που υποστηρίζουν την ιδιωτική κερδοσκοπία ή οποιονδήποτε άλλο σκοπό.

4. Απαιτούμε να αποκλειστούν στο μέλλον οι πολιτικοί από τα διοικητικά συμβούλια των διαφόρων τραπεζών και χρηματοπιστωτικών εταιρειών.
5. Απαιτούμε την εκδίωξη από τα σύνορα των αδίστακτων εκμεταλλευτών που ήρθαν εδώ για να στραγγίσουν τα πλούτη από το χώμα μας και να εκμεταλλευτούν το έργο των χεριών μας.

6. Απαιτούμε να κηρυχθεί το έδαφος της Ρουμανίας ως αναπαλλοτρίωτη και αμετάκλητη περιουσία του Ρουμανικού Έθνους.
7. Απαιτούμε να σταλούν όλοι οι πράκτορες της εκστρατείας να εργαστούν και να δημιουργηθεί μια ενιαία διοίκηση, η οποία θα εμπνεύσει ολόκληρο το ρουμανικό έθνος με μια καρδιά και ένα μυαλό.

Αυτές ήταν οι πρώτες προσπάθειες για τη δημόσια διαμόρφωση πολλών μέτρων πολιτικής που θεώρησα ότι ήταν πιο επείγοντα. Δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιας παρατεταμένης σκέψης ή ιδεολογικής αναζήτησης, αλλά αποτέλεσμα στιγμιαίων προβληματισμών για το τι χρειαζόταν τότε ο ρουμανικός λαός, χωρίς καθυστέρηση.

Έξι μήνες αργότερα, εμφανίστηκαν αρκετά πολύ δημοφιλή κινήματα που είχαν τις τρεις αφετηρίες μου στο πρόγραμμά τους: 1. Η θανατική ποινή, 2. Η διερεύνηση του πλούτου και 3. Η αποτροπή των πολιτικών από το να συμμετέχουν σε διοικητικά συμβούλια - κάτι που έκανε άλλους θα τα θεωρούσε επίσης απαραίτητα.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Θέλω στις σελίδες που ακολουθούν να παρουσιάσω αρκετά συμπεράσματα από την καθημερινή μου εμπειρία με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι κατανοητά από κάθε νέο λεγεωνάριο ή εργάτη. Ζούμε με ρούχα, με μορφές δημοκρατίας. Είναι, αναρωτιέμαι, καλοί; Δεν ξέρουμε ακόμα. Αλλά ένα πράγμα βλέπουμε: γνωρίζουμε ακριβώς ότι μέρος των μεγαλύτερων και πιο πολιτισμένων ευρωπαϊκών εθνών ξεφορτώθηκε αυτά τα ρούχα και φόρεσε καινούργια. Τα παράτησαν επειδή ήταν καλοί;

Άλλα έθνη καταβάλλουν επίσης μεγάλες προσπάθειες για να τα εξαλείψουν και να τα αλλάξουν. Γιατί; Έχουν τρελαθεί όλα τα έθνη; Ότι μόνο οι Ρουμάνοι πολιτικοί παρέμειναν οι σοφότεροι σε ολόκληρο τον κόσμο; Δεν μπορώ να το πιστέψω αυτό. Φυσικά όσοι τα άλλαξαν ή θέλουν να το κάνουν έχουν τους δικούς τους λόγους.

Γιατί όμως να μας ενδιαφέρουν οι λόγοι κάποιου άλλου; Ας ασχοληθούμε περισσότερο με τους λόγους που θα μας έκαναν τους Ρουμάνους να βγάλουμε τα δημοκρατικά μας ρούχα.
Αν δεν έχουμε λόγο να τα απορρίψουμε, αν μας βολεύουν, πρέπει να τα κρατήσουμε, ακόμα κι αν όλη η Ευρώπη τα απορρίψει. Ωστόσο, δεν μας κάνουν καλό, γιατί: 1.
Η δημοκρατία
σπάει την ενότητα του ρουμανικού λαού, χωρίζοντάς τον σε κόμματα, αναστατώνοντάς τους και έτσι, διασπώντας τους, εκθέτοντάς τους να αντιμετωπίσουν το ενιαίο μπλοκ της εβραϊκής εξουσίας σε μια δύσκολη στιγμή της ιστορίας του. Αυτό το επιχείρημα από μόνο του είναι τόσο σοβαρό για την ύπαρξή μας που θα αποτελούσε επαρκή λόγο για
να αλλάξουμε αυτή τη δημοκρατία για οτιδήποτε μπορεί να εγγυηθεί την ενότητά μας: δηλαδή τη ζωή μας. γιατί η διχόνοια μας σημαίνει θάνατο.

2. Η δημοκρατία μετατρέπει εκατομμύρια Εβραίους σε Ρουμάνους πολίτες, καθιστώντας τους ίσους με τους Ρουμάνους και δίνοντάς τους ίσα δικαιώματα στο κράτος. Ισότητα? Σε ποια βάση;
Ζούμε εδώ για χιλιάδες χρόνια. με το άροτρο και με το όπλο? με τη δουλειά και το αίμα μας. Γιατί να είμαστε σαν αυτούς που είναι εδώ σχεδόν 100, 10 ή 5 χρόνια; Κοιτάζοντας πίσω, δημιουργήσαμε αυτό το κράτος. Κοιτάζοντας το μέλλον, εμείς οι Ρουμάνοι φέρουμε όλη την ιστορική ευθύνη για την ύπαρξη της Μεγάλης Ρουμανίας. δεν έχουν κανένα. Πώς θα μπορούσαν οι Εβραίοι να λογοδοτήσουν στην ιστορία για την κατάρρευση του ρουμανικού κράτους; Συνοψίζοντας: δεν έχουν ισότητα στη δουλειά, στη θυσία και

αγώνα που δημιούργησε το κράτος, ούτε ίσες ευθύνες για το μέλλον του.
Ισότητα? Σύμφωνα με ένα αρχαίο αξίωμα, ισότητα σημαίνει να αντιμετωπίζουμε άνισα πράγματα άνισα. Σε ποια βάση απαιτούν οι Εβραίοι ίση μεταχείριση, ίσα πολιτικά δικαιώματα με τους Ρουμάνους;

3. Η δημοκρατία είναι ανίκανη για συνέχεια στην προσπάθεια. Χωρισμένη σε κόμματα που κυβερνούν για ένα, δύο ή τρία χρόνια, είναι ανίκανη να συλλάβει και να πραγματοποιήσει ένα μακροπρόθεσμο σχέδιο. Το ένα μέρος υπερισχύει των σχεδίων και των προσπαθειών του άλλου. Αυτό που σχεδιάστηκε και χτίστηκε από τον ένα σήμερα, γκρεμίζεται τον επόμενο

άλλα. Σε μια χώρα που χρειάζεται οικοδόμηση, της οποίας η ιστορική στιγμή είναι αυτή ακριβώς η οικοδόμηση, αυτό το εμπόδιο στη δημοκρατία αποτελεί απειλή. Είναι σαν σε ένα αγρόκτημα οι ιδιοκτήτες να αλλάζουν κάθε χρόνο, ο καθένας έρχεται με διαφορετικά σχέδια, καταργεί αυτό που έκαναν οι προκάτοχοι, το Γιορκ τους για να εξαφανιστεί μόνο από τον επόμενο ιδιοκτήτη που θα έρθει αύριο.

4. Η δημοκρατία καθιστά αδύνατο για τον πολιτικό να εκπληρώσει το καθήκον του απέναντι στο έθνος του. Ένας πολιτικός με τη μεγαλύτερη καλή θέληση γίνεται, σε μια δημοκρατία, σκλάβος των υποστηρικτών του. ικανοποιεί τις προσωπικές του ορέξεις ή του καταστρέφουν το στήριγμα. Ο πολιτικός

ζει κάτω από την τυραννία και τη μόνιμη απειλή του εκλογικού παράγοντα. Τοποθετείται στη θέση να επιλέξει είτε την παραίτηση του έργου της ζωής του είτε την ικανοποίηση των υποστηρικτών του. Και τότε ο πολιτικός ικανοποιεί τις ορέξεις του. όχι από την τσέπη, αλλά από την τσέπη της χώρας. Δημιουργεί θέσεις εργασίας, γραφεία, αποστολές, προμήθειες, επιβαρύνοντας υπερβολικά τον εθνικό προϋπολογισμό που επιβαρύνει όλο και περισσότερο τις ολοένα και πιο σκυμμένες πλάτες του λαού.

5. Η δημοκρατία είναι ανίκανη για εξουσία. Δεν έχει εξουσία κυρώσεων. Ένα κόμμα, από φόβο μήπως χάσει τους υποστηρικτές του, δεν επιβάλλει κυρώσεις σε όσους ζουν από σκανδαλώδεις επιχειρήσεις εκατομμυρίων, μέσω κλοπών ή υπεξαίρεσης. ούτε εφαρμόζει κυρώσεις σε πολιτικούς αντιπάλους για να μην αποκαλύψουν τις δικές τους σκοτεινές συναλλαγές και αδικήματα.

6. Η δημοκρατία είναι στην υπηρεσία των μεγάλων οικονομικών.
Λόγω του ακριβού συστήματος και του ανταγωνισμού μεταξύ διαφόρων ομάδων, η δημοκρατία χρειάζεται πολλά χρήματα. Ως φυσικό επακόλουθο, γίνεται σκλάβος των μεγάλων εβραϊκών διεθνών οικονομικών που τον υποτάσσουν με επιδότηση. Σε αυτή τη μάθηση, η μοίρα ενός λαού παραδίδεται σε μια κάστα τραπεζιτών.

ΕΚΛΟΓΗ, ΕΠΙΛΟΓΗ, ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΤΑ

Ένας λαός δεν οδηγείται σύμφωνα με τη θέλησή του, τη δημοκρατική φόρμουλα. ούτε σύμφωνα με τη βούληση ενός ατόμου: η δικτατορική φόρμουλα.

Αλλά σύμφωνα με τους νόμους. Δεν μιλάω εδώ για ανθρωπογενείς νόμους. Υπάρχουν κανόνες, φυσικοί νόμοι της ζωής. και υπάρχουν κανόνες, φυσικοί νόμοι του θανάτου, νόμοι της ζωής και νόμοι του θανάτου. Ένα έθνος οδεύει προς τη ζωή ή τον θάνατο σύμφωνα με το σεβασμό του για έναν ή τον άλλο από αυτούς τους νόμους.

Μένει να απαντηθεί ένα ερώτημα: Ποιος σε ένα έθνος μπορεί να κατανοήσει ή να γνωρίσει διαισθητικά αυτούς τους κανόνες; Ανθρωποι? Το πλήθος? Αν ναι, νομίζω ότι αναμένονται πολλά. Τα πλήθη δεν καταλαβαίνουν πολύ απλούστερους νόμους. Αυτό πρέπει να τους εξηγηθεί με την επανειλημμένη παρότρυνση να γίνουν κατανοητοί - ναι, ακόμη και με τιμωρία αν χρειαστεί.

Ακολουθούν ορισμένα παραδείγματα νόμων που είναι επιτακτικά απαραίτητοι για τη ζωή των ανθρώπων, τους οποίους τα πλήθη δύσκολα κατανοούν: ότι σε περίπτωση μεταδοτικής ασθένειας, ο άρρωστος πρέπει να απομονώνεται και είναι απαραίτητη μια γενική απολύμανση. ότι το φως του ήλιου πρέπει να εισέρχεται στα σπίτια, επομένως ένα σπίτι πρέπει να έχει μεγάλα παράθυρα. ότι εάν τα βοοειδή τρέφονται και φροντίζονται καλύτερα, θα αποδίδουν περισσότερα για την τροφή του ανθρώπου, κ.λπ.

Αν το πλήθος δεν κατανοεί, ή μόνο με δυσκολία κατανοεί, αρκετούς νόμους που είναι άμεσα απαραίτητοι για τη ζωή του, πώς μπορεί να φανταστεί κανείς ότι -που σε μια δημοκρατία πρέπει να καθοδηγείται από μόνο του- θα μπορούσε να καταλάβει τους πιο δύσκολους φυσικούς νόμους; ή ποιος θα γνώριζε διαισθητικά τους πιο λεπτούς και ανεπαίσθητους κανόνες ανθρώπινης ηγεσίας, κανόνες που προβάλλουν πέρα από τον εαυτό του, τη ζωή του, τις ανάγκες της ζωής του ή που δεν ισχύουν άμεσα για αυτόν αλλά για μια ανώτερη οντότητα, το έθνος;

Για να φτιάξεις ψωμί, παπούτσια, άροτρα, καλλιέργειες, τραμ, χρειάζεται εξειδίκευση, δεν χρειάζεται εξειδίκευση στην πιο απαιτητική κατεύθυνση, αυτή του έθνους; Δεν είναι απαραίτητο να κατέχεις ορισμένες ιδιότητες;

Το συμπέρασμα. Ένας λαός δεν είναι ικανός να αυτοκυβερνηθεί. Θα πρέπει να κυβερνάται από την ελίτ της. Δηλαδή, μέσα από εκείνη την κατηγορία των ανδρών που γεννιούνται στους κόλπους της που κατέχουν ορισμένες ικανότητες και ειδικότητες. Όπως οι μέλισσες δημιουργούν τη «βασίλισσα» τους, ο λαός πρέπει να δημιουργεί την ελίτ τους. Το πλήθος ομοίως, στις ανάγκες του, απευθύνεται στην ελίτ του, τους σοφούς του Κράτους.

Ποιος επιλέγει αυτή την ελίτ - το πλήθος; Θα μπορούσαν να βρεθούν υποστηρικτές για τυχόν «ιδέες» ή ψήφους για οποιονδήποτε υποψήφιο για δημόσιο αξίωμα. Αλλά αυτό δεν εξαρτάται από την κατανόηση των ανθρώπων αυτών των «ιδεών», «νόμων» ή «υποψηφίων», αλλά από κάτι εντελώς διαφορετικό: από την ικανότητα των ατόμων να

κερδίσει την καλή θέληση του πλήθους. Δεν υπάρχει τίποτα πιο ιδιότροπο και ασταθές στις απόψεις από το πλήθος. Από τον πόλεμο και μετά, αυτό το πλήθος ήταν, με τη σειρά του, απεχθή, φιλελεύθερο, εθνικιστικό, εθνικό-αγροτικό, Ινδικό κ.λπ. χαιρετούσε τον καθένα, για να φτύσει τον καθένα ένα χρόνο αργότερα, αναγνωρίζοντας έτσι το δικό του λάθος, την εσφαλμένη κατεύθυνση και την ανικανότητά του. Το κριτήριο επιλογής τους είναι: «Ας δοκιμάσουμε κάποια άλλα».

Η επιλογή λοιπόν δεν γίνεται κατά κρίση και γνώση, αλλά τυχαία και στηριζόμενος στην τύχη.

Εδώ υπάρχουν δύο αντίθετες ιδέες, η μία περιέχει την αλήθεια και η άλλη ένα ψέμα. Αναζητείται η αλήθεια -από την οποία μπορεί να υπάρχει μόνο μία. Το ερώτημα τίθεται σε ψηφοφορία. Η μία ιδέα παίρνει 10.000 ψήφους, η άλλη 10.050. Είναι δυνατόν περίπου 50 ψήφοι να καθορίσουν ή να αρνηθούν την αλήθεια; Η αλήθεια δεν εξαρτάται από την πλειοψηφία ή τη μειοψηφία. έχει τους δικούς της νόμους και κερδίζει, όπως αποδείχθηκε, ενάντια σε όλες τις πλειοψηφίες, παρόλο που είναι συντριπτικές.

Η ανακάλυψη της αλήθειας δεν μπορεί να ανατεθεί σε πλειοψηφίες, όπως και στη γεωμετρία το Πυθαγόρειο θεώρημα μπορεί να υποβληθεί στην ψηφοφορία του πλήθους για να καθοριστεί ή να αρνηθεί την εγκυρότητά του. ή πώς ένας χημικός που παράγει αμμωνία δεν παίρνει το πλήθος για να ψηφίσει τις ποσότητες αζώτου και υδρογόνου. ή πώς ένας γεωπόνος, που έχει σπουδάσει τη γεωργία και τους νόμους της για χρόνια, δεν χρειάζεται να απευθυνθεί σε ένα πλήθος που προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του για την εγκυρότητά του ψηφίζοντας.

Μπορεί ο λαός να επιλέξει την ελίτ του; Γιατί λοιπόν οι στρατιώτες δεν επιλέγουν τον καλύτερο στρατηγό; Για να μπορέσει να επιλέξει, αυτή η συλλογική κριτική επιτροπή θα πρέπει να γνωρίζει πολύ καλά: α)

Οι νόμοι στρατηγικής, τακτικής, οργάνωσης κ.λπ. και β) Ο βαθμός στον οποίο το ενδιαφερόμενο άτομο συμμορφώνεται με δεξιότητες και γνώσεις με αυτούς τους νόμους.

Κανείς δεν μπορεί να επιλέξει σοφά χωρίς αυτή τη γνώση. Εάν το πλήθος επιθυμεί να επιλέξει την ελίτ του, πρέπει απαραίτητα να γνωρίζει τους νόμους της ηγεσίας του εθνικού φορέα και το βαθμό που οι υποψήφιοι για αυτή την ηγεσία είναι

σύμφωνα με τα προσόντα και τις γνώσεις των εν λόγω νόμων.

Ωστόσο, το πλήθος δεν μπορεί να γνωρίζει αυτούς τους νόμους ούτε τους υποψηφίους. Γι' αυτό πιστεύουμε ότι η άρχουσα ελίτ μιας χώρας δεν μπορεί να επιλεγεί από το πλήθος. Το να προσπαθείς να επιλέξεις αυτήν την ελίτ είναι σαν να προσδιορίζεις με πλειοψηφία ποιοι πρέπει να είναι οι ποιητές, οι συγγραφείς, οι μηχανικοί, οι αεροπόροι ή οι αθλητές μιας χώρας.

Έτσι, η δημοκρατία, βασισμένη στην αρχή της εκλογής, επιλέγοντας την ίδια την ελίτ της, διαπράττει ένα θεμελιώδες λάθος από το οποίο εξελίσσεται όλη η κατάσταση του κακού, της αταξίας και της εξαθλίωσης στα χωριά μας. Παίζουμε εδώ σε ένα κεφαλαίο σημείο. γιατί από αυτό το λάθος της δημοκρατικής αντίληψης μπορούμε να πούμε ότι προέρχονται όλα τα άλλα λάθη.

Όταν οι μάζες καλούνται να επιλέξουν την ελίτ τους, δεν είναι μόνο ανίκανες να ανακαλύψουν και να επιλέξουν μία, αλλά επιλέγουν, επιπλέον, με ελάχιστες εξαιρέσεις, το χειρότερο μέσα σε ένα έθνος.

Η δημοκρατία όχι μόνο αφαιρεί την εθνική ελίτ, την αντικαθιστά με τη χειρότερη ενός έθνους.
Η δημοκρατία εκλέγει άντρες που στερούνται παντελώς ενδοιασμούς, χωρίς ήθος. Αυτοί που θα πληρώσουν καλύτερα, άρα αυτοί με μεγαλύτερη δύναμη διαφθοράς. μάγοι, τσαρλατάνοι, δημαγωγοί, που θα διαπρέψουν στους τομείς τους κατά την προεκλογική εκστρατεία. Θα μπορούσαν να τους περάσουν αρκετοί καλοί άντρες, ακόμα και καλόπιστοι πολιτικοί. Θα ήταν όμως οι σκλάβοι του πρώτου.

Η αληθινή ελίτ ενός έθνους θα ηττηθεί, θα απομακρυνθεί, γιατί θα αρνούνταν να ανταγωνιστεί σε αυτή τη βάση. θα υποχωρούσε και θα έμενε κρυμμένος. Εξ ου και οι μοιραίες συνέπειες για το κράτος. Όταν ένα κράτος διοικείται από μια λεγόμενη «ελίτ» που αποτελείται από τους χειρότερους, πιο διεφθαρμένους, πιο άρρωστους ανθρώπους που υπάρχουν, δεν επιτρέπεται να αναρωτηθεί κανείς γιατί το κράτος είναι καταδικασμένο σε καταστροφή;

Εδώ, λοιπόν, είναι η αιτία όλων των άλλων κακών... η ανηθικότητα, η διαφθορά και η λαγνεία σε όλη τη χώρα. κλοπή και λεηλασία του κρατικού πλούτου. αιματηρή εκμετάλλευση του λαού. φτώχεια και εξαθλίωση στα σπίτια τους. έλλειψη αίσθησης καθήκοντος σε όλους τους ρόλους. αταξία και αποδιοργάνωση του κράτους. η εισβολή όλων

Μηχανική Μετάφραση από την Google

οδηγίες από ξένους με χρήματα, όπως να έρθουν να αγοράσουν πτωχευμένα καταστήματα των οποίων τα εμπορεύματα πωλούνται για pittarice. Η χώρα δημοπρατείται..

«Ποιος πληρώνει περισσότερα;» Τελικά, εκεί θα μας πάει η δημοκρατία.
Στη Ρουμανία, ιδιαίτερα μετά τον πόλεμο, η δημοκρατία δημιούργησε για εμάς, μέσω αυτού του συστήματος εκλογών, μια «εθνική ελίτ» Ρωμαιοεβραίων, που δεν βασίζεται στη γενναιότητα, ούτε στην αγάπη για την πατρίδα, ούτε στη θυσία, αλλά στην προδοσία της πατρίδας. , η ικανοποίηση προσωπικού συμφέροντος, η δωροδοκία, η διαπραγμάτευση επιρροής, ο πλουτισμός μέσω εκμετάλλευσης και υπεξαίρεσης, η κλοπή, η δειλία και η ίντριγκα για την ανατροπή οποιουδήποτε αντιπάλου.

Αυτή η «εθνική ελίτ», αν συνεχίσει να ηγείται αυτής της χώρας, θα επιφέρει την καταστροφή του ρουμανικού κράτους. Επομένως, τελικά, το πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο ρουμανικός λαός σήμερα, από το οποίο εξαρτώνται όλοι οι άλλοι, είναι η αντικατάσταση αυτής της ψεύτικης ελίτ με μια πραγματική εθνική ελίτ που βασίζεται στην αρετή, την αγάπη και τη θυσία για τη χώρα, τη δικαιοσύνη και την αγάπη για το λαό, την ειλικρίνεια. δουλειά, τάξη, πειθαρχία, έντιμη μεταχείριση και τιμή.

Ποιος θα κάνει αυτή την αντικατάσταση; Ποιος πρέπει να βάλει αυτή τη βασιλική ελίτ στη θέση της ηγεσίας της;
Απαντώ: οποιοσδήποτε εκτός από το πλήθος. Παραδέχομαι οποιοδήποτε σύστημα, εκτός από τη «δημοκρατία», που βλέπω να σκοτώνει τον ρουμανικό λαό.

Η νέα ρουμανική ελίτ, όπως κάθε άλλη ελίτ στον κόσμο, πρέπει να βασίζεται στην αρχή της κοινωνικής επιλογής. Με άλλα λόγια, μια κατηγορία ανθρώπων προικισμένων με ορισμένες ιδιότητες που στη συνέχεια καλλιεργούν επιλέγεται φυσικά από το σώμα του έθνους, δηλαδή από τη μεγάλη υγιή μάζα των αγροτών και των εργατών, που είναι μόνιμα συνδεδεμένοι με τη γη και τη χώρα. Αυτή η κατηγορία ανθρώπων γίνεται η εθνική ελίτ που προορίζεται να ηγηθεί του έθνους μας.

Πότε μπορεί να ζητηθεί η γνώμη ενός πλήθους και πότε πρέπει; Πρέπει να ζητηθεί η γνώμη του πριν από μεγάλες αποφάσεις που επηρεάζουν το μέλλον του, να πει τον λόγο του αν μπορεί ή όχι, αν είναι πνευματικά προετοιμασμένος ή όχι να ακολουθήσει ένα συγκεκριμένο μονοπάτι.
Πρέπει να ζητείται η γνώμη του για θέματα που επηρεάζουν τη μοίρα του. Αυτό σημαίνει διαβούλευση με τον λαό. δεν σημαίνει εκλογή μιας ελίτ από τον λαό.

Αλλά επαναλαμβάνω την ερώτησή μου: "Ποιος ορίζει τη θέση του καθενός μέσα σε μια ελίτ και ποιος αξιολογεί όλους; Το Wbo καθιερώνει την επιλογή και κατοχυρώνει τα μέλη της νέας ελίτ;" Απαντώ: «Η πρώην ελίτ».

Ο τελευταίος δεν επιλέγει ούτε κατονομάζει, αλλά αφιερώνει τον καθένα στη θέση του στην οποία έχει ανέλθει από την ικανότητα και την ηθική του αξία. Ο αγιασμός γίνεται από τον επικεφαλής της ελίτ σε συνεννόηση με την εκλεκτή του. Έτσι, μια εθνική ελίτ πρέπει να φροντίσει ώστε να αφήσει μια ελίτ ενημέρωσης να πάρει τη θέση της, μια ελίτ που δεν βασίζεται, ωστόσο, στην αρχή της κληρονομικότητας, αλλά μόνο σε αυτήν της κοινωνικής επιλογής που εφαρμόζεται με τη μεγαλύτερη αυστηρότητα. Η αρχή της κληρονομικότητας δεν αρκεί από μόνη της. Σύμφωνα με την αρχή της κοινωνικής επιλογής, που αναζωογονείται συνεχώς από στοιχεία από τα βαθιά μέσα του έθνους, μια ελίτ παραμένει πάντα σφριγηλή. Το κύριο ιστορικό λάθος ήταν ότι, όταν μια ελίτ δημιουργήθηκε με βάση την αρχή της επιλογής, εγκατέλειψε την επόμενη μέρα την ίδια την αρχή που την γέννησε, αντικαθιστώντας την με την αρχή της κληρονομικότητας, κατοχυρώνοντας έτσι το άδικο και καταδικασμένο σύστημα προνομίων μέσω της γέννησης. Ήταν μια διαμαρτυρία ενάντια σε αυτό το λάθος. για την απομάκρυνση μιας εκφυλισμένης ελίτ? και για την κατάργηση των προνομίων μέσω της γέννησης γεννήθηκε αυτή η δημοκρατία. Η εγκατάλειψη της αρχής της επιλογής οδήγησε σε μια ψεύτικη και εκφυλισμένη ελίτ, η οποία με τη σειρά της οδήγησε στην εκτροπή της δημοκρατίας.

Η αρχή της επιλογής καταργεί τόσο την αρχή της εκλογής όσο και την αρχή της κληρονομικότητας. Ακυρώνουν ο ένας τον άλλον. Υπάρχει μια σύγκρουση μεταξύ τους. γιατί είτε υπάρχει η αρχή της επιλογής, οπότε η γνώμη και η ψήφος του πλήθους δεν έχουν σημασία, είτε το τελευταίο ψηφίζει ορισμένους υποψηφίους, οπότε η επιλογή δεν λειτουργεί πλέον.

Ομοίως, εάν υιοθετηθεί η αρχή της κοινωνικής επιλογής, η κληρονομικότητα δεν παίζει κανένα ρόλο. Αυτές οι δύο αρχές δεν μπορούν να συνδυαστούν εκτός εάν ο κληρονόμος αντιστοιχεί στους νόμους της επιλογής.

Τι γίνεται αν ένα έθνος δεν έχει μια πραγματική ελίτ - μια πρώτη που ορίζει μια δεύτερη; Απαντώ με μια μόνο φράση που περιέχει μια αδιαμφισβήτητη αλήθεια: στην προκειμένη περίπτωση, η αληθινή ελίτ γεννιέται από έναν πόλεμο με την εκφυλισμένη ελίτ, την ψεύτικη. Και αυτό, επίσης στην αρχή της επιλογής.

Επομένως, συνοψίζοντας, ο ρόλος μιας ελίτ είναι: α) Να οδηγεί ένα έθνος σύμφωνα με τους νόμους της ζωής ενός λαού. β) Αφήνοντας πίσω μια κληρονομική ελίτ που βασίζεται όχι στην αρχή της κληρονομικότητας αλλά στην αρχή της επιλογής, γιατί μόνο μια ελίτ γνωρίζει τους νόμους της ζωής και μπορεί να κρίνει σε ποιο βαθμό οι άνθρωποι συμμορφώνονται με τις δεξιότητες και τις γνώσεις σε αυτούς τους νόμους. είναι σαν έναν κηπουρό που εργάζεται στον κήπο του και φροντίζει να έχει έναν κληρονόμο πριν πεθάνει,

ένα υποκατάστατο, γιατί μόνο αυτός μπορεί να πει ποιος από αυτούς που συνεργάζονται μαζί του είναι ο καλύτερος για να πάρει τη θέση του και να συνεχίσει τη δουλειά του.

Πάνω σε τι πρέπει να θεμελιωθεί μια ελίτ; ένα) Καθαρότητα ψυχής. β) Ικανότητα για εργασία και δημιουργικότητα. γ) Γενναιότητα. δ) Δύσκολη ζωή και διαρκής πόλεμος ενάντια στις δυσκολίες που αντιμετωπίζει το έθνος. Είναι) Φτώχεια, δηλαδή εκούσια παραίτηση από τη συσσώρευση πλούτου. στ) Πίστη στον Θεό. σολ) Αγάπη.

Με ρώτησαν αν η δραστηριότητά μας μέχρι τώρα ακολουθούσε τις ίδιες γραμμές με τη Χριστιανική Εκκλησία. Απαντώ, κάνουμε μεγάλη διάκριση μεταξύ της γραμμής που ακολουθούμε και αυτής της Χριστιανικής Εκκλησίας. Η Εκκλησία μας εξουσιάζει από ψηλά. Φτάνει στην τελειότητα και στο μεγαλείο. Δεν μπορούμε να κατεβάσουμε αυτό το σχέδιο για να εξηγήσουμε τις ενέργειές μας.

Εμείς, με τις πράξεις μας, με όλες τις πράξεις και τις σκέψεις μας, τείνουμε προς αυτή τη γραμμή, υψώνοντας τον εαυτό μας σε αυτήν όσο το βάρος των σαρκικών μας αμαρτιών και η πτώση μας στο προπατορικό αμάρτημα μας επιτρέπει. Μένει να δούμε πόσο μακριά μπορούμε να ανέβουμε προς αυτή τη γραμμή μέσω των εγκόσμιων προσπαθειών μας.

ΑΤΟΜΙΚΟ, ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ, ΕΘΝ

Τα «ανθρώπινα δικαιώματα» δεν περιορίζονται μόνο από τα δικαιώματα άλλων ανθρώπων, αλλά και από άλλα δικαιώματα. Υπάρχουν τρεις διακριτές οντότητες: 1. Το άτομο.

2. Η παρούσα εθνική συλλογικότητα, δηλαδή το σύνολο όλων των ατόμων του ίδιου έθνους, που ζουν σε ένα δεδομένο κράτος σε ένα δεδομένο χρόνος.

3. Το έθνος, αυτή η ιστορική οντότητα του οποίου η ζωή εκτείνεται στους αιώνες, οι ρίζες του είναι βαθιά ριζωμένες στην ομίχλη του χρόνου και με ένα άπειρο μέλλον.

Ένα νέο μεγάλο λάθος της δημοκρατίας που βασίζεται στα «ανθρώπινα δικαιώματα» είναι να αναγνωρίζει και να δείχνει ενδιαφέρον μόνο για μία από αυτές τις τρεις οντότητες, το άτομο. παραμελεί το δεύτερο ή το ειρωνεύεται και αρνείται το τρίτο.

Όλοι έχουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους, το δικαίωμα στη ζωή και το καθήκον να μην παραβιάζουν το δικαίωμα στη ζωή των άλλων δύο. Η δημοκρατία ασχολείται με τη διασφάλιση μόνο των δικαιωμάτων του ατόμου. Γι' αυτό στη δημοκρατία γινόμαστε μάρτυρες μιας τρομερής ανατροπής. Το άτομο πιστεύει ότι μπορεί να σφετεριστεί, με τα απεριόριστα δικαιώματά του, τα δικαιώματα ολόκληρης της συλλογικότητας, που πιστεύει ότι μπορεί να καταπατήσει και να κλέψει. Επομένως, στη δημοκρατία, γίνεται μάρτυρας αυτής της σπαρακτικής σκηνής, αυτής της αναρχίας στην οποία το άτομο δεν αναγνωρίζει τίποτα έξω από το προσωπικό του συμφέρον.

Με τη σειρά της, η εθνική συλλογικότητα επιδεικνύει μια μόνιμη τάση να θυσιάζει το μέλλον - τα δικαιώματα του έθνους - για τα σημερινά της συμφέροντα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο γινόμαστε μάρτυρες της αδίστακτης εκμετάλλευσης και αποξένωσης των δασών, των ορυχείων, των αποθεμάτων πετρελαίου μας, ξεχνώντας ότι υπάρχουν εκατοντάδες ρουμανικές γενιές, τα παιδιά των παιδιών μας που θα έρθουν μετά από εμάς, που επίσης προσδοκούν να ζήσουν και να συνεχίσουν τη ζωή.

του έθνους μας. Αυτή η αναταραχή, αυτή η ρήξη των σχέσεων που προκαλεί η δημοκρατία συνιστά πραγματική αναρχία, διαταραχή της φυσικής τάξης και είναι μια από τις κύριες αιτίες της κατάστασης ανησυχίας στη σημερινή κοινωνία.

Η αρμονία μπορεί να αποκατασταθεί μόνο με την αποκατάσταση της φυσικής τάξης.
Το άτομο πρέπει να υποτάσσεται στην ανώτερη οντότητα, την εθνική συλλογικότητα, η οποία με τη σειρά της πρέπει να υποτάσσεται στο έθνος. Τα «ανθρώπινα δικαιώματα» δεν είναι πλέον απεριόριστα, αλλά περιορίζονται από τα δικαιώματα της εθνικής συλλογικότητας, τα οποία με τη σειρά τους περιορίζονται από αυτά του έθνους.

Τέλος, φαίνεται ότι σε μια δημοκρατία τουλάχιστον το άτομο που απολαμβάνει τόσα πολλά δικαιώματα ζει υπέροχα. Αλλά στην πραγματικότητα, και αυτή είναι η απόλυτη τραγωδία της δημοκρατίας, το άτομο δεν έχει δικαιώματα, γιατί πού είναι η ελευθερία του συνέρχεσθαι στη χώρα μας, η ελευθερία της γραφής, η ελευθερία της συνείδησης; Το άτομο ζει υπό τον τρόμο, την κατάσταση της πολιορκίας,
τη λογοκρισία. χιλιάδες άνθρωποι συλλαμβάνονται, ορισμένοι θανατώνονται για την πίστη τους, όπως υπό τους πιο τυραννικούς ηγέτες. Πού είναι το «δικαίωμα του κυρίαρχου πλήθους» να αποφασίζει για τη μοίρα του, όταν οι συνεδριάσεις απαγορεύονται και όταν χιλιάδες άνθρωποι εμποδίζονται να ψηφίσουν, κακομεταχειρίζονται, απειλούνται με θάνατο, σκοτώνονται; Θα πείτε «ναι, αλλά αυτοί οι άνθρωποι θέλουν να αλλάξουν το Σύνταγμα, να περιορίσουν τις ελευθερίες μας, να ενθρονίσουν μια άλλη μορφή διακυβέρνησης!».

Ερωτώ: «Μπορεί η δημοκρατία να ισχυριστεί ότι ένας λαός δεν είναι ελεύθερος να αποφασίζει για τη μοίρα του, να αλλάξει το Σύνταγμά του, τη μορφή διακυβέρνησής του, όπως θέλει; να ζεις με περισσότερη ή λιγότερη ελευθερία όπως θέλεις;

Αυτή είναι η απόλυτη τραγωδία.
Στην πραγματικότητα, ο άνθρωπος δεν έχει δικαιώματα σε μια δημοκρατία. Δεν τα έχασε υπέρ της εθνικής συλλογικότητας ή του έθνους, αλλά υπέρ μιας πολιτικοοικονομικής κάστας τραπεζιτών και εκλογικών παραγόντων.
Τέλος, η τελευταία ευεργεσία στο άτομο. Η μασονική δημοκρατία μέσω της απαράμιλλης απάτης μεταμφιέζεται σε απόστολο της ειρήνης σε αυτή τη γη, ενώ ταυτόχρονα κηρύσσει τον πόλεμο
μεταξύ ανθρώπου και Θεού.

Ειρήνη μεταξύ των ανθρώπων και πόλεμος κατά του Θεού.
Η απάτη συνίσταται στη χρήση των λόγων του Σωτήρα μας «Ειρήνη μεταξύ των ανθρώπων» για να μεταμορφωθεί σε απόστολο της «Ειρήνης», ενώ τον καταδικάζει και τον δείχνει ως εχθρό της ανθρωπότητας. Επιπλέον, αυτή η απάτη συνίσταται επίσης στο να προσποιείται ότι θέλει να σώσει τις ζωές ανθρώπων ενώ στην πραγματικότητα τους οδηγεί στο θάνατο. προσποιούμενοι ότι σώζουν τη ζωή τους από τον πόλεμο, ανάθεμά τους - διαβολικά - στην αιώνια καταδίκη.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

ΤΟ ΕΘΝΟΣ

Όταν λέμε το ρουμανικό έθνος, εννοούμε όχι μόνο όλους τους Ρουμάνους που ζουν στην ίδια περιοχή, μοιράζονται το ίδιο παρελθόν και το ίδιο μέλλον, την ίδια ενδυμασία, αλλά όλους τους Ρουμάνους, ζωντανούς και νεκρούς, που ζουν σε αυτή τη γη από την αρχή. της ιστορίας. και εδώ θα ζήσω κι εγώ στο μέλλον.

Το έθνος περιλαμβάνει.

1, Όλοι οι Ρουμάνοι που ζουν σήμερα, 2. Όλες οι ψυχές των νεκρών μας και οι τάφοι των προγόνων μας, 3. Όλοι όσοι θα γεννηθούν Ρουμάνοι. Ένας λαός αποκτά επίγνωση του εαυτού του όταν αποκτά επίγνωση αυτού του συνόλου, όχι μόνο των δικών του στόχων.

Το έθνος έχει: 1. Μια φυσική και βιολογική κληρονομιά - τη σάρκα και το αίμα του.
2. Μια υλική κληρονομιά - το έδαφος της χώρας σας και τα πλούτη της.
3. Μια πνευματική κληρονομιά που περιέχει: α)
Η αντίληψή σου για τον Θεό, τον κόσμο και τη ζωή. Αυτή η έννοια σχηματίζει έναν τομέα, μια πνευματική ιδιότητα. Τα όρια αυτού του τομέα καθορίζονται από τους ορίζοντες στους οποίους φτάνει η φωτεινότητα της ιδέας του. Υπάρχει μια χώρα του εθνικού πνεύματος, μια χώρα των οραμάτων της που αποκτήθηκαν με την αποκάλυψη ή με τις δικές της προσπάθειες.

β) Η τιμή του που λάμπει στο μέτρο με τον οποίο το έθνος συμμορφώθηκε σε όλη την ιστορία του με τους κανόνες που πηγάζουν από την αντίληψή του για τον Θεό, τον κόσμο και τη ζωή. ντο)
Ο πολιτισμός τους, τα έσοδα από την ύπαρξή τους προκύπτουν από τις δικές τους προσπάθειες στον χώρο των τεχνών και της σκέψης. Αυτή η κουλτούρα δεν είναι διεθνής. Είναι η έκφραση της εθνικής ιδιοφυΐας, του αίματος. Ο πολιτισμός είναι διεθνής στο βαθμό που μπορεί να φτάσει η φωταύγεια του, αλλά εθνικής προέλευσης. Κάποιος έκανε μια όμορφη σύγκριση: τόσο το ψωμί όσο και το σιτάρι μπορεί να είναι προϊόντα διεθνούς κατανάλωσης, αλλά παντού φέρουν το αποτύπωμα της γης στην οποία αναπτύχθηκαν. Καθένα από αυτά τα τρία στοιχεία έχει τη σημασία του. Ένας λαός πρέπει να υπερασπιστεί και τα τρία. Το πιο σημαντικό τόξο είναι η πνευματική σας κληρονομιά, γιατί μόνο αυτή φέρει το σημάδι της αιωνιότητας, και μόνο διαρκεί στους αιώνες.

Οι αρχαίοι Έλληνες δεν μνημονεύονται για τη σωματική τους διάπλαση -δεν έχει μείνει παρά στάχτη- ούτε για τα υλικά πλούτη, αν είχαν, αλλά για τον πολιτισμό τους.

Ένας λαός ζει στην αιωνιότητα μέσα από την οπτική του, την έννοια της τιμής και τον πολιτισμό του.
Γι' αυτό οι ηγέτες των εθνών πρέπει να λογίζονται και να ενεργούν, όχι μόνο σύμφωνα με τα φυσικά ή υλικά συμφέροντα των ανθρώπων, αλλά και λαμβάνοντας υπόψη την ιστορική τους τιμή, τα αιώνια συμφέροντά τους. Όχι δηλαδή ψωμί, αλλά τιμή με κάθε τίμημα.

Ο ΤΕΛΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Είναι ζωή?

Αν είναι ζωή, τότε τα μέσα που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι για να εξασφαλίσουν τη ζωή δεν έχουν σημασία. ακόμα και το χειρότερο είναι καλό. Επομένως, πρέπει να τεθεί το ερώτημα. Ποιες είναι οι αρχές που καθοδηγούν τα έθνη στις σχέσεις τους με άλλα έθνη; Πρέπει να καθοδηγούνται από το ζωώδες ένστικτο, η τίγρη μέσα τους, πώς συμπεριφέρονται τα ψάρια στη θάλασσα ή τα ζώα στο δάσος;

Ο απώτερος στόχος δεν είναι η ζωή, αλλά η ανάσταση. Η ανάσταση των λαών στο όνομα του Σωτήρος Ιησού Χριστού. Η δημιουργία, ο πολιτισμός είναι μόνο ένα μέσο, όχι ένας σκοπός όπως πιστεύεται, για να επιτευχθεί αυτή η ανάσταση. Είναι ο καρπός του ταλέντου που φύτεψε ο Θεός στους ανθρώπους μας, για το οποίο πρέπει να δώσουμε λογαριασμό. Θα υπάρξει καιρός που θα αναστηθούν όλοι οι λαοί της γης, με όλους τους νεκρούς και όλους τους βασιλιάδες και τους αυτοκράτορες τους, και κάθε λαός θα έχει τη θέση του μπροστά στο θρόνο του Θεού. Αυτή η τελική στιγμή, «η ανάσταση των νεκρών», είναι η ευγενέστερη και η πιο μεγαλειώδης στιγμή στην οποία μπορεί να αναστηθεί ένας λαός.

Το έθνος, λοιπόν, είναι μια οντότητα που παρατείνει την ύπαρξή του και πέρα από αυτή τη γη. Οι άνθρωποι είναι πραγματικότητες ακόμα και στον κάτω κόσμο, όχι μόνο σε αυτόν.
Ο Άγιος Ιωάννης διηγούμενος όσα είδε πέρα από τη γη λέει:

«Και η πόλη δεν χρειαζόταν τον ήλιο ή το φεγγάρι για να λάμψει μέσα της, γιατί η δόξα του Θεού τη φώτισε, και το Αρνί είναι το λυχνάρι της.
«Και τα έθνη θα περπατήσουν στο φως της, και οι βασιλιάδες της γης θα φέρουν τη δόξα και την τιμή τους σε αυτήν». (Αποκάλυψη, 21, 23-24). Και πάλι: «Ποιος δεν θα σε φοβηθεί, Κύριε, και δεν θα κάνει το όνομά σου μεγάλο; Γιατί εσύ είσαι άγιος· γιατί όλα τα έθνη θα έρθουν και θα προσκυνήσουν μπροστά σου, επειδή οι κρίσεις σου είναι φανερές».

(Αποκάλυψη 15,4).

Σε εμάς τους Ρουμάνους, στον λαό μας, όπως σε κάθε άλλο λαό στον κόσμο, ο Θεός έδωσε μια αποστολή, ένα ιστορικό πεπρωμένο. Ο πρώτος νόμος που πρέπει να ακολουθήσει ένα άτομο είναι να ακολουθήσει το μονοπάτι αυτού

πεπρωμένο, εκπληρώνοντας την αποστολή που του ανατέθηκε. Ο λαός μας ποτέ δεν κατέθεσε τα όπλα και δεν εγκατέλειψε την αποστολή του, όσο δύσκολη ή μακρά κι αν ήταν η πορεία τους προς τον Γολγοθά.

Ακόμα και τώρα, εμπόδια ψηλά σαν βουνά προβάλλουν μπροστά μας.
Είμαστε, αναρωτιέμαι, η αδύναμη και δειλή γενιά να αφήσουμε τα χέρια μας, κάτω από την πίεση των απειλών, τη γραμμή της ρουμανικής μοίρας και να εγκαταλείψουμε την αποστολή μας ως λαός σε αυτόν τον κόσμο;

ΜΟΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

Επικεφαλής του λαού, πάνω από την ελίτ, βρίσκεται η μοναρχία. Απορρίπτω τη δημοκρατία.
Βρέθηκαν κάποιοι μονάρχες που ήταν καλοί, άλλοι πολύ καλοί, άλλοι αδύναμοι ή κακοί. Άλλοι απόλαυσαν τις τιμές και την αγάπη του λαού τους μέχρι το τέλος της ζωής τους, άλλοι αποκεφαλίστηκαν. Επομένως, δεν ήταν όλοι οι μονάρχες καλοί. Η ίδια η μοναρχία, ωστόσο, ήταν πάντα καλή. Δεν πρέπει να μπερδεύει κανείς τον άνθρωπο με τον θεσμό και να βγάζει ψευδή συμπεράσματα.

Μπορεί να υπάρχουν κακά πρότυπα. αλλά μπορούμε επομένως να συμπεράνουμε ότι η Εκκλησία πρέπει να καταργηθεί και ο Θεός να λιθοβοληθεί μέχρι θανάτου;
Υπάρχουν σίγουρα αδύναμοι και κακοί μονάρχες, αλλά δεν μπορούμε να απαρνηθούμε τη μοναρχία εξαιτίας αυτού. Στη γεωργία υπάρχει περιστασιακά μια κακή χρονιά μετά από μια καλή, ή μια καλή χρονιά και δύο κακές. όμως δεν πέρασε από το μυαλό κανένας στον κόσμο να εγκαταλείψει τη γεωργία.

Ένας μονάρχης κάνει ό,τι θέλει, είτε είναι μεγάλος είτε μικρός, καλός ή κακός;
Ένας μονάρχης δεν κάνει αυτό που θέλει. Είναι μικρός όταν κάνει αυτό που θέλει και μεγάλος όταν κάνει αυτό που πρέπει. Για κάθε έθνος, ο Θεός χάραξε μια γραμμή πεπρωμένου. Ένας μονάρχης είναι υπέροχος και καλός όταν στέκεται σε αυτή τη γραμμή. είναι μικρός ή κακός, στο βαθμό που απομακρύνεται από αυτή τη γραμμή της μοίρας ή την αντιτίθεται.
Αυτός, λοιπόν, είναι ο νόμος της μοναρχίας. Υπάρχουν επίσης άλλες γραμμές που μπορούν να δελεάσουν έναν μονάρχη: η γραμμή του προσωπικού ενδιαφέροντος ή αυτή μιας τάξης ανθρώπων ή ομάδας. η γραμμή των αλλοδαπών συμφερόντων (εγχώριων ή ξένων). Πρέπει να αποφεύγει όλες αυτές τις γραμμές και να ακολουθεί αυτές των ανθρώπων του.
Ο Μέγας Στέφανος έλαμψε στην ιστορία για 500 χρόνια και οι Ρουμάνοι τον θυμούνται γιατί ταυτίστηκε απόλυτα με τη μοίρα του λαού του. Ο βασιλιάς Φερδινάνδος, παρά την πίεση των εξωτερικών συμφερόντων και επιρροών, έβαλε τον εαυτό του σύμφωνα με τη μοίρα του έθνους. υπέφερε μαζί της, θυσιάστηκε δίπλα-δίπλα μαζί της και κέρδισε μαζί της. Εξαιτίας αυτού είναι μεγάλος και αθάνατος.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΤΟΥΤΟΒΑ, 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1932

Έχουν περάσει μόνο τέσσερις μήνες από τις εκλογές στο 'Neamt και ο νεαρός λεγεωνάριος στρατός έχει εμπλακεί σε μια νέα μάχη. Στις αρχές Ιανουαρίου 1932, μια θέση αναπληρωτή κηρύχτηκε κενή στην Τούτοβα *.

Είχα ζυγίσει την κατάσταση. Στις προηγούμενες γενικές εκλογές πήραμε μόνο 500 ψήφους. Η κομητεία ήταν αδύναμη. αλλά πλαισιώθηκε από τις ισχυρότερες κομητείες Covurlui, Cahul και Tecuci, έτσι ώστε να μπορούμε να φέρουμε εύκολα λεγεωνάριους.
Μου φαινόταν ότι θα μπορούσαμε να κερδίσουμε, σκεφτόμουν τον αντίκτυπο που θα είχε ένας απόηχος μιας άλλης νίκης. Δύο συνεχόμενες νίκες της νέας γενιάς εναντίον όλων των πολιτικών κομμάτων θα είχαν αυξήσει σημαντικά το κύρος τους στα μάτια της χώρας. Αποφάσισα να θέσει υποψηφιότητα ο πατέρας μου καθώς τον χρειαζόμουν περισσότερο στο κίνημα τόσο στη Βουλή όσο και έξω για οργάνωση και προπαγάνδα.
Οι εκλογές είχαν προγραμματιστεί για τις 17 Μαρτίου. Στις 9 Ιανουαρίου, έστειλα ένα μανιφέστο σε ολόκληρη την κομητεία. Ο πατέρας μου έφτασε με μια πρώτη εκλογική ομάδα στις 10 Ιανουαρίου. Στη συνέχεια ήρθαν οι ομάδες των Ιασίων, Τεκούτσι, Μπερεστί και Καχούλ. Τις πρώτες τρεις εβδομάδες, η ταχύτητα και η γενναιότητα των μικρών λεγεωνάριων δυνάμεων είχαν εξαπολύσει ένα ρεύμα συμπάθειας υπέρ μας σε όλο τον νομό. Σε έναν βαρύ χειμώνα με έντονες χιονοπτώσεις και κρύο, τα πολιτικά κόμματα δεν μπορούσαν να βγουν έξω. Περίμεναν μια καλύτερη στιγμή. Εκείνη την περίοδο όμως, μέσα από τους λόφους, μέσα από το χιόνι μέχρι τη μέση, μέσα από τις χιονοθύελλες, οι λεγεωνάριοι ταξίδευαν από χωριό σε χωριό.

Στις αρχές Φεβρουαρίου, η μάχη με τον εχθρό είχε γίνει πιο δύσκολη, ένας συνασπισμός ** Φιλελευθέρων, Εθνικών Αγροτών, Λούπιστας και Κουζίστας μας κοιτούσε κάτω με μια αγριότητα που δεν είχαμε ξαναδεί. Η κυβέρνηση κατέφυγε σε πραγματικά τρομοκρατικά μέτρα και ο εβραϊκός Τύπος μας επιτέθηκε σφοδρά.

Ένιωσα την ανάγκη για νέες ενισχύσεις, οπότε έστειλα τις τελευταίες ρεζέρβες από το Ιάσιο, με αρχηγό τον Τοτού. Δεν είχα άλλους, εκτός από το Βουκουρέστι, και δεν μπορούσαν να εξασφαλιστούν λόγω έλλειψης κεφαλαίων. Στη συνέχεια κάλεσα μια συνάντηση των λεγεωνάριων και πρότεινα ένα ηρωικό βήμα: να ξεκινήσουν με τα πόδια από το Βουκουρέστι στο Μπαριάδ, μια απόσταση σχεδόν 200 μιλίων, εξηγώντας τους ότι αυτή η πορεία θα σήμαινε περισσότερα για τη νίκη μας από 100.000 μανιφέστα. Αυτό από μόνο του θα αποτελούσε μια μεγάλη ηρωική ομιλία που απευθυνόταν από λεγεωνάριους στους Ρουμάνους του Τούτοβα.
Οι λεγεωνάριοι δέχτηκαν με ενθουσιασμό την πρότασή μου. Μια εβδομάδα αργότερα, μια ομάδα περίπου 25 ατόμων, με επικεφαλής τους Stelescu, Caratanase και Doru Belimace, έφυγε από το Βουκουρέστι με τα πόδια για την Tutova. Στο τέλος μιας δεκαήμερης πορείας μέσα από θυελλώδεις καιρικές συνθήκες, έφτασαν στο Bariad, όπου τους υποδέχτηκε θερμά όλος ο πληθυσμός. Αλλά η καταδίωξη είχε κλιμακωθεί σε νευρική ένταση. Ο κ. Argetoianu, υπουργός Εσωτερικών, έστειλε τους χωροφύλακες Συνταγματάρχη, Lgnat, με μεγάλες δυνάμεις και διαταγές να μεταφέρουν τους λεγεωνάριους έξω από την κομητεία Tutova με φορεία. Ήταν αδύνατο για μικρές ομάδες να προχωρήσουν περαιτέρω. Στη συνέχεια σχημάτισα δύο δυνατές ομάδες υπό τον Βίκτορ Σιλάγκι και τον Στελέσκου που, υποστηρίζοντας ο ένας τον άλλον, επρόκειτο να προχωρήσουν στη γραμμή Puesti-Dragomiresti, υποστηρίζοντας τον πατέρα μου. Έστειλα άλλη μια μικρότερη ομάδα προς την κατεύθυνση του Μπακάνι. Αυτές οι δύο ήταν οι μόνες δύο διαδρομές που έμειναν ανεξερεύνητες. Αποτελούσαν το βορειοανατολικό μισό του νομού. Το άλλο μισό, στα νότια, το δούλεψε σωστά ο πατέρας μου, Senhor D.

Ο Ποπέσκου, ο επικεφαλής της κομητείας, ο Βίκτορ Σιλάγκι, ο Τεοντόρ Τιλέα και ο Ίον Αντόνιου, με τις πρώτες ομάδες.

Οι δύο ομάδες από τον Βορρά προχώρησαν για περίπου 30 χιλιόμετρα, παλεύοντας ενάντια στο τσουχτερό κρύο και κατέληξαν με αρκετούς τραυματίες, μεταξύ άλλων τον Τοκού. Στο βόρειο τμήμα του νομού τους αντιμετώπισαν μεγάλα τμήματα χωροφυλάκων. Οι ομάδες εγκλωβίστηκαν στη σοφίτα ενός εγκαταλελειμμένου σπιτιού όπου αντιστάθηκαν για 48 ώρες χωρίς ζέστη, φαγητό ή νερό. Στο τέλος μπόρεσαν να υποχωρήσουν κατά τη διάρκεια μιας δύσκολης νυχτερινής πορείας, που εκτελέστηκε κάτω από πραγματικά ηρωικές συνθήκες, μόνο λόγω της επίμονης επιμονής του Victor Silaghi να ενθαρρύνει τους εξουθενωμένους, πεινασμένους και παγωμένους λεγεωνάριους μέχρι την τελευταία δυνατή στάση.

* Κομητεία Tutova με έδρα το Barlad (Tr.)

** Μέλη του Dr. Lupu. (Τρ.)

Αυτό το ορφανό παιδί, γιος του Ρουμάνου ιερέα Silaghi de Careii Mari, που δολοφονήθηκε από τους Ούγγρους το 1918 σε τραγικές συνθήκες, πολέμησε γενναία.

Τελικά αυτές οι ομάδες περικυκλώθηκαν από ανώτερες δυνάμεις, αιχμαλωτίστηκαν και μεταφέρθηκαν στο Bariad. Ο πατέρας μου συνελήφθη και κλείστηκε σε μια συνταγματική φυλακή.
Η τρίτη ομάδα αποδεκατίστηκε πλήρως στη μάχη του Μπατσάνι. Εκεί, σε μια κοιλάδα, πριν μπει το βράδυ στο χωριό, δέχθηκε επίθεση από μεγάλη ομάδα χωροφυλάκων. Ο αρχηγός της ομάδας, λεγεωνάριος Λασκάρ Ποπέσκου, χτύπησε στο κεφάλι με τουφέκι, ήταν ο πρώτος που έπεσε αναίσθητος σε μια λίμνη αίματος. Οι άλλοι λεγεωνάριοι αρνήθηκαν να υποχωρήσουν. Αντεπίθεση έκαναν γυμνοί, χωρίς τίποτα στα χέρια, προσπαθώντας να μπουν στο χωριό. Ένας ένας έπεσαν όλοι αναίσθητοι.

Ο τελευταίος όρθιος, επιτέθηκε μόνος του. Κάτω από χτυπήματα, έπεσε στα γόνατα, σηκώθηκε και επιτέθηκε ξανά. Προσγειώθηκε κοντά στους συντρόφους του. Όλη η ομάδα βρισκόταν αναίσθητη σε μια λίμνη αίματος. Από εκεί τους έσυραν μέσα στο χιόνι οι χωροφύλακες, πάνω από ένα μίλι στο φυλάκιο των χωροφυλάκων στο χωριό. Στη 1 η ώρα εκείνη τη νύχτα ένας ιππέας έφερε τα νέα στον Μπαριάντ για το τι συνέβη στο Μπατσάνι.
Η ομάδα του Ιασίου υπό τον Τοτού, που έφτασε στο Μπάρλαντ τα μεσάνυχτα, ξεκίνησε αμέσως πεζή για να βοηθήσει τους τραυματίες συντρόφους τους. Μετά από μάχη από τις 3:30 έως τις 5:00 τα ξημερώματα, κατά την οποία οι χωροφύλακες πυροβόλησαν με όλα τους τα όπλα, οι λεγεωνάριοι κατέλαβαν τη θέση των γενδάνων, βρίσκοντας μέσα, αναίσθητους και πεσμένους στο έδαφος, τους πεσόντες συντρόφους τους στη μάχη του Bacani. . Τους μετέφεραν στο νοσοκομείο στο Μπάρλαντ.

Τα πράγματα όμως δεν σταμάτησαν εκεί. Οι Εβραίοι ξεκίνησαν μια μαζική εκστρατεία Τύπου, επιτιθέμενες μας με εξεγερτικό κυνισμό και αδικία. Ένα κύμα από ψέματα, ύβρεις, συκοφαντίες ήρθε κατά πάνω μας. Συγκεντρώθηκαν όλες οι πολιτικές ομάδες για να μας βγάλουν από τη μάχη.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΜΑΡΤΗΣ 1932

Εκδιωχθέντες από τους χωροφύλακες, επίθεση από τον εβραϊκό Τύπο, χτυπηθήκαμε από νέα διάλυση της Φρουράς που διατάχθηκε με απλή υπουργική απόφαση. Αν και ήμασταν στα πλαίσια της τέλειας νομιμότητας, η κυβέρνηση Ιόργκα-Αργετοϊάνου, σε πείσμα των νόμων και του Συντάγματος, διέλυσε αυθαίρετα τη Φρουρά. Τα κεντρικά μας γραφεία σε όλη τη χώρα κατασχέθηκαν για άλλη μια φορά και βάλθηκαν λουκέτο, το τυπογραφείο του Ιασίου έκλεισε. Δεδομένων της επίθεσης από τον Τύπο, βρεθήκαμε στην αδύνατη θέση να μην μπορέσουμε να υπερασπιστούμε τον εαυτό μας, καθώς όλες οι εκδόσεις μας είχαν ανασταλεί. Στη Βουλή προσπάθησα να μιλήσω, αλλά με απέτρεψε ο θόρυβος της πλειοψηφίας, που δεν μου επέτρεψε να υπερασπιστώ τον εαυτό μου.

Ωστόσο, η υποψηφιότητα στην Τούτοβα δεν μπόρεσε να αποτραπεί. Το δάκρυ του Βουκουρεστίου εκδιώχθηκε από την κομητεία. Το ίδιο και οι άλλοι, ένας ένας. Η ομάδα μας από το Iasi, περίπου 30 ατόμων, υπό τις διαταγές του Totu, όταν στάλθηκε στην αποθήκη για την ίδια επιχείρηση εκκένωσης, έσπασε τα κορδόνια και κατέλαβε την αίθουσα αναμονής όπου, φραγμένοι, αντιστάθηκαν για 24 ώρες, μέχρι να τους εκτοξεύσουν αέρια. Στο τέλος, φορτώθηκε στο τρένο και μεταφέρθηκε έξω από την πόλη. Μόνο ο Ibraileanu, ο Nutu Esanu και ο πατέρας μου, που συνελήφθη, παρέμειναν στην πόλη. Το κυνηγητό στη συνέχεια μεταφέρθηκε στα χωριά. Χωρικοί, δάσκαλοι και ιερείς συνελήφθησαν και ξυλοκοπήθηκαν. εισέβαλαν στα σπίτια τους, Οι εκλογές αναβλήθηκαν για ένα μήνα, για τις 17 Απριλίου.

Ο πατέρας μου αφέθηκε ελεύθερος. Οι ηλικιωμένοι λεγεωνάριοι ήρθαν τότε στην πόλη για να συμμετάσχουν στη μάχη: Hristache Solomon, Coronel Cambureanu, Ventonic, Ifrim, Father Isihie, Peceli, Potolea κ.λπ. Τους ανέθεσα σε διάφορους τομείς. Ο καθένας γλίστρησε στη θέση του κάτω από την κάλυψη της νύχτας. Ομάδες μας από γειτονικές κομητείες μπήκαν ξανά στην Τούτοβα σε αρκετά σημεία. Gh. Η ομάδα του Costea διέσχισε τον ποταμό Barlad, βαθιά μέσα στο νερό, καθώς όλοι οι δρόμοι περιπολούνταν. έφτασαν στο εκλογικό κέντρο βρεγμένοι.

Η ψηφοφορία ξεκίνησε στις 17 Απριλίου το πρωί και συνεχίστηκε μέχρι το βράδυ. 18 Απριλίου, στις 5 το πρωί, ανακοινώθηκε η νίκη του λεγεωνάριου: 5.600 ψήφοι; Φιλελεύθεροι: 5.200; Εθνικοί αγρότες: 4.000; οι άλλες ομάδες: λιγότερο από 2.000. Κουζιστές: 500 ψήφοι.

Αυτή η δεύτερη λεγεωνική νίκη, ενάντια στον συνασπισμό όλων των Ρουμάνων πολιτικών, που κέρδισε με την απιστία και τη σιδερένια θέληση των λεγεωνάριων, με τον ηρωισμό και το αίμα τους, αψηφώντας εμπόδια, ύβρεις, πραξικοπήματα και διώξεις, προκάλεσε απερίγραπτο ενθουσιασμό σε όλη τη χώρα. .

ΝΕΕΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ 1932

Ο πατέρας μου επικυρώθηκε την τελευταία μέρα της συνεδρίασης της Βουλής. Αλλά η ξεκούρασή μας κράτησε μόνο μια εβδομάδα, γιατί η κυβέρνηση του Λόργκα είχε πέσει. Σχηματίστηκε Εθνοαγροτική κυβέρνηση με επικεφαλής τον κ. Βάιντα.

Εξαντλημένοι τόσο σωματικά όσο και οικονομικά, ξεκινήσαμε για μια νέα μάχη. Ήταν Ιούνιος του 1932. Από τις 15 Δεκεμβρίου 1929 ήμασταν σε έναν συνεχή αγώνα: Δεκέμβριος 1929 - Απρίλιος 1930, εκστρατείες στο Covurlui, Cahul, Turda, Tecuci. Το καλοκαίρι του 1930, η προετοιμασία, μετά η απαγόρευση της πορείας στη Βεσσαραβία, και ακολούθησε η σύλληψή μου μέχρι εκείνο το φθινόπωρο. Τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο ήμασταν στις Μαραμούρες - εκείνος ο χειμώνας κόλλησε ξανά. την άνοιξη του 1931, η μάχη πριν από τις γενικές εκλογές. καλοκαίρι 1931, εκλογές στο Neamt. χειμώνας 1932, εκλογές στην Τούτοβα. και τώρα ετοιμαζόμασταν πάλι να πάμε στις γενικές εκλογές.

Παρ' όλους αυτούς τους αγώνες συνεχίσαμε το οργανωτικό έργο στην υπόλοιπη χώρα. Πέρυσι μπήκαμε σε εκλογικούς καταλόγους σε 17 δήμους, φέτος μπήκαμε σε 36. Όλα τα πολιτικά κόμματα έκαναν τους ίδιους αγώνες, γεμάτους ίντριγκες, για την ανάδειξη των υποψηφίων τους. Αυτό συνεχίστηκε για μια ολόκληρη εβδομάδα. Αλλά μόνος μου, μέσα σε μια νύχτα, καρφίτσωσα όλες τις λίστες υποψηφίων μας σε 36 κομητείες. Κανείς από τους λεγεωνάριους δεν αγωνίζεται για τη θέση του στο ρόστερ. αν υπάρχει κάτι, ζητά να τοποθετηθεί τελευταίο.

Το δύσκολο πρόβλημα για εμάς είναι τα οικονομικά θέματα. Οι περισσότερες κομητείες μπορούσαν να καλύψουν τα δικά τους έξοδα από τις συνεισφορές του λεγεωνάριου. Άλλοι όχι. Χρειαζόμουν 50.000 λέι μόνο για να καλύψω τους εκλογικούς φόρους. Περπάτησα σαστισμένος μέχρι την τελευταία μέρα. Δοκίμασα ένα, δοκίμασα άλλο. Οτιδήποτε.

Πήγα να δω τον κ. Nichifor Crainic, τον διευθυντή του Calendarul ("The Calendar") με την ελπίδα ότι θα είχε χρήματα. Αλλά μάταια. Με το ημερολόγιό του, που δημοσιεύτηκε πριν από πέντε μήνες, στήριξε τον αγώνα μας, συνοδεύοντας βήμα-βήμα τη γενναιότητα των λεγεωνάριων ομάδων μας. Ωστόσο, δεν μπορούσε να μας βοηθήσει οικονομικά. Τέλος, δανείστηκα από τον Pihu και τον Caranica, που τρέχοντας σε όλους τους Μακεδόνες βρήκαν το απαραίτητο ποσό. Αρκετές κομητείες υποστηρίχθηκαν από τις κομητείες Focsani και Llristache Solomon.

Η εκστρατεία ξεκίνησε. Μια νέα δίωξη έπεσε στις τάξεις μας. Όντας απλωμένοι σε ένα μεγάλο μέτωπο, οι λεπτές μας τάξεις δέχθηκαν άγρια επίθεση από παντού. Οι λεγεωνάριοι Savin και Popescu τραυματίστηκαν στην Tighina. Στο Barlad, πολλοί δάσκαλοι και ιερείς σύρθηκαν σε κελάρια και κακομεταχειρίστηκαν τον κ. Georgescu-Barlad. Στο Βασλούι τραυματίστηκαν οι μικρές μας ομάδες. Ομοίως στο Podul-Iloaiei και σε όλη την επαρχία Iasi. Στο Focsani, ο ηλικιωμένος Hristache Solomon, ο μηχανικός Blanaru και δέκα άλλοι δέχθηκαν επίθεση με εντολή του δικηγόρου Neagu από ένοπλες ομάδες εθνικών αγροτών στο χωριό Vulturul. Λεγεωνάριοι έπεσαν στο έδαφος τραυματισμένοι από ρόπαλα και μαχαίρια. Σαν βουνό στεκόταν μόνο, ο Hristache Solomon, που κανείς μέχρι τότε δεν είχε τολμήσει να αγγίξει. Αμύνθηκε λυσσαλέα, αλλά στο τέλος έπεσε στη μέση του δρόμου νικημένος από χτυπήματα. Εκεί στο έδαφος τον ξυλοκόπησαν πάνω από το κεφάλι αυτά τα θηρία που πάντα έλεγαν -τότε όπως και τώρα- τη νομιμότητα, τις πολιτισμένες μεθόδους, την ελευθερία κ.λπ.

Ο Γκουάρντα συγκέντρωσε 70.000 ψήφους, διπλάσιες από την προηγούμενη χρονιά. Οι κομητείες Cahul, Neamt, Covurlui και Tutova, όπου αγωνίστηκε ο πατέρας μου, βγήκαν οι πιο δυνατές. Στη συνέχεια ακολούθησε ο Campul-Lung με τον Mota. μετά Turda, Focsani, Ismail, Tighina. Κερδίσαμε πέντε έδρες και τώρα πρέπει να κάνουμε τις επιλογές μας για να τις καταλάβουμε. Έμεινα στο Cahul για να επιτρέψω στον Nutu Esanu να μπει στο Κοινοβούλιο. Αποφάσισα ότι ο πατέρας μου έπρεπε να παραμείνει στο Barlad για να επιτρέψει στον Stelescu, έναν 25χρονο φοιτητή, να μπει στο Κοινοβούλιο. Με αυτόν τον τρόπο θέλησε να δώσει πνοή και ενθάρρυνση στη νεολαία της χώρας. Η εμπιστοσύνη και η αγάπη που έδειξα σε αυτόν τον νεαρό, ωστόσο, δεν μου επιστράφηκε.

*
Ο συγγραφέας αναφέρεται εδώ στη μελλοντική προδοσία του Stelescu στους λεγεωνάριους συντρόφους του. Τρ.)

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ

Όλο το διάστημα στη Βουλή πολέμησα κατά της κυβέρνησης και των μέτρων της που θεωρούσα αντίθετα με την ευημερία του ρουμανικού λαού, όπως στην πραγματικότητα είχα πολεμήσει και ενάντια σε όλες τις προηγούμενες διοικήσεις που έπαιρναν εκ περιτροπής το τιμόνι του κράτους. Η χώρα δεν είχε τίποτα να περιμένει από όλες αυτές τις κυβερνήσεις. Τίποτα λογικό για το μέλλον του λαού μας δεν σφυρηλατήθηκε εκεί. Όλα τα μέτρα και οι νόμοι ήταν μόνο μερικά ανακουφιστικά που παρέτειναν μέρα με τη μέρα την πικρή και θλιβερή ύπαρξη της χώρας μας.

Όταν στη Γρίβιτα, Ρουμάνοι εργάτες πυροβολήθηκαν με εντολή του
Υπουργείο Εσωτερικών, βαθιά αηδιασμένος από τη στάση των φιλοκομμουνιστών στο εσωτερικό της
Το Εθνικό Αγροτικό Κόμμα που χειροκρότησε το κυβερνητικό βήμα, πήρα την πλατφόρμα και θεώρησα καθήκον μου να πω τα εξής:

«Είναι κακό για τους δύστυχους εργάτες να βγαίνουν στους δρόμους, αλλά θα ήταν χειρότερο αν αυτοί και ο λαός μας, αντιμέτωποι με την αδικία που φωνάζει στον ουρανό, δεν έβγαιναν, αλλά έσκυβαν με παραίτηση το κεφάλι κάτω από τον ζυγό. αφήνοντας τη χώρα στα χέρια λίγων πολιτικών εξερευνητών».
*

Παραθέτω εδώ τα επίσημα πρακτικά αυτής της συνεδρίασης:

"Κύριε Corneliu Zelea Codreanu. Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι! Εξ ονόματος της ομάδας στην οποία ανήκω, απαιτώ, εκτός από την έρευνα που διεξάγεται κανονικά από τις αρμόδιες αρχές, μια άλλη κοινοβουλευτική έρευνα, αποτελούμενη από εκπροσώπους Το απαιτώ γιατί αμφιβάλλω για την αλήθεια της δήλωσης του Υπουργού Εσωτερικών, αμφιβάλλω για βάσιμους λόγους Στις 24 Ιανουαρίου, όταν πήγαν Ρουμάνοι φοιτητές, εθνικιστές και χριστιανοί στον Τάφο του Άγνωστου Στρατιώτη για να τοποθετηθεί ένας σταυρός, η Securitate του Κράτους διέρρευσε πληροφορίες σε εφημερίδα στο Βουκουρέστι ότι αυτή η ενέργεια σχεδιάστηκε και χρηματοδοτήθηκε από τη Μόσχα.

«Αν από τέτοια πηγή προέρχονται και οι πληροφορίες που έχετε για την υπόθεση Γριβίτα, τότε καταλαβαίνω πολύ καλά που παίρνετε τέτοια μέτρα όπως κάνατε χθες και σήμερα (Χειροκροτήματα από τον πάγκο της «Σιδηρής Φρουράς» και από τους ο Εθνικός

*
Ο συγγραφέας μιλά εδώ για την απεργία των εργαζομένων στο Obra Grivita Rafiway στο Βουκουρέστι στις 4 Φεβρουάριος 1933 επί Εθνικοαγροτικής διοίκησης. (Τρ.)

γιορτή του γιατρού Λούπου).
Δεύτερον, θέλω να δηλώσω ότι εγώ, όπως όλοι οι λογικοί άνθρωποι σε αυτή τη χώρα, δεν φοβάμαι ούτε τον κομμουνισμό ούτε τον μπολσεβικισμό. Φοβόμαστε κάτι άλλο, ότι αυτοί οι εργάτες δεν έχουν τίποτα να φάνε. Αυτοί είναι πεινασμένοι. (Χειροκροτήματα από τις τράπεζες της «Σιδηρής Φρουράς» και του Αγροτικού Κόμματος του Δρ.
Lupu).
«Μερικοί από αυτούς τους εργάτες κερδίζουν μόνο 1.100 λέι το μήνα και έχουν 5, 6,
7 παιδιά. γιατρός V. Lupu: «Είναι αλήθεια».
κ. Corneliu Zelea Codreanu: «Έχοντας 5, 6, 7 παιδιά, αυτοί οι μισθοί δεν φτάνουν ούτε για το ψωμί σου, εγώ από την άλλη φοβάμαι και κάτι
άλλο: τη δίψα σου για δικαιοσύνη».

γιατρός N. Liipu: Πολύ καλό!
elmr, Corneliu Zelea Codreanu: «Ως εκ τούτου, θα πρέπει να ικανοποιήσετε αυτές τις δύο ανάγκες: την πείνα και τη δίψα για δικαιοσύνη (Χειροκροτήματα από τον πάγκο της «Σιδηρής Φρουράς» και από τα έδρανα του Αγροτικού Κόμματος του Δρ. Λούπου) και αυτή η χώρα θα απολαύστε την πλήρη παραγγελία."

(Συνάντηση Πέμπτη 16 Φεβρουαρίου 1933. Επίσημος Παρατηρητής 41, 23 Φεβρουαρίου 1933)

Μία από τις δυσκολίες που επιβραδύνουν την κοινοβουλευτική δραστηριότητα είναι τα χιλιάδες αιτήματα προς υπουργεία για κάποιου είδους μεσολάβηση. Αυτό αποτελεί πραγματική τιμωρία για εμάς στο εκλογικό μας σώμα, (1) επειδή οι βουλευτές πρέπει να σπαταλούν τον περισσότερο χρόνο τους για να ικανοποιήσουν αυτές τις απαιτήσεις. Αυτό το σύστημα είναι επικίνδυνο για τη ζωή ενός οργανισμού, καθώς παραλύει όλη τη δραστηριότητά του.

μπορεί να χάσει όλη τη μάχη. Πρέπει να εγκαταλείψετε τη μοίρα της χώρας σας για να υπηρετήσετε τους υποστηρικτές σας. Μετά από λίγο κατάλαβα ότι δεν υπήρχαν λεγεωνάριοι ανάμεσα σε αυτούς που έρχονταν σε μένα με τέτοιες απαιτήσεις. Όλοι ήταν επαγγελματίες ζητιάνοι ή αντίπαλοι που στάλθηκαν ειδικά για να μας παραλύσουν.
(2) αυτό το σύστημα μας τοποθέτησε στη λεπτή θέση να πηγαίνουμε μπροστά και να αναζητούμε χάρες από τους άνδρες που πολεμούσαμε. Για αυτούς τους λόγους, προσωπικά αρνήθηκα να παρέμβω για κανέναν. Σε όλη τη διάρκεια της θητείας μου στη Βουλή δεν ρώτησα τίποτα από κανέναν υπουργό.

Μια άλλη κατηγορία ήταν αυτοί που ήρθαν να μας ζητήσουν χρήματα. Από τις εκατοντάδες που χτυπούσαν τις πόρτες μας καθημερινά, δεν υπήρχαν λεγεωνάριοι. Κάποιοι ήταν πραγματικά άρρωστοι ή ντροπιασμένοι, αλλά κάποιοι μετέτρεψαν αυτό το σύστημα σε πραγματικό επάγγελμα. Τελικά, η ομάδα μας ήταν μια μικρή οργάνωση, σε σχηματισμό, σε κίνηση, σε συνεχή μάχη. Αυτό απαιτούσε ιδιαίτερα από εμένα αδιάλειπτη προσοχή σε όλες τις κινήσεις του εχθρού. αφορούσε την ανακάλυψη και την εκτροπή των σχεδίων του εχθρού, την απόκτηση και οργάνωση νέων θέσεων, με άλλα λόγια, μια μόνιμη έρευνα, μέρα και νύχτα, των πεδίων μάχης σε όλη τη χώρα. Αλλά πρώτα απ' όλα ήρθε η συνοδεία της λεγεωνατικής εκπαίδευσης για να μην ξυπνήσουμε και να μετατραπούμε σταδιακά σε μια πολιτική κατηγορία ηθικής μόλυνσης από την οποία δεν μπορούσαμε να απαλλαγούμε και από την οποία θα πέθαινε το λεγεωνάριο.

Το Κοινοβούλιο μου έκλεψε τον χρόνο που πραγματικά χρειαζόμουν να ηγούμαι.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΟ 1932-1933

Το φθινόπωρο του 1932 και τον χειμώνα του 1933, οι λεγεωνάριοι μπορούσαν να αναπνεύσουν. Τρεισήμισι χρόνια αγώνα τελείωσαν. Αυτοί οι νέοι άξιζαν πλέον την ανάπαυσή τους. Έχουν περάσει σχεδόν δύο χρόνια από τότε που κατοικώ στο Βουκουρέστι.
Στο Ιάσιο για να πάρει τη θέση μου, ο Banea, βοηθούμενος από τους Totu, Cranganu, Tasca και Stelian Teodorescu, παρέμεινε για να ασχοληθεί με ερωτήσεις σχετικά με τους φοιτητές, το τυπογραφείο, το σπίτι μας κ.λπ. οι μισοί μαθητές αγωνιστές. Στο Κλουζ, η Banica Dobre έκανε μια υγιή αρχή προς την οργάνωση. ομοίως στο Cernauti με τον Lauric, όπου η ζωή των λεγεωνάριων εκκολάπτονταν καλά υπό την πνευματική καθοδήγηση του καθηγητή Traian Braileanu γύρω από τον οποίο ο καθηγητής Toppa και άλλοι συσπειρώθηκαν. Σε όλη τη Μπουκοβίνα, το ρεύμα και η οργάνωση των λεγεωνάριων αναπτύχθηκαν υπό την ικανή ηγεσία του βετεράνου και διακεκριμένου εθνικιστή Vasile lasinschi. Στο Κισινάου εργάστηκαν οι Tudorache και Serghie Floreseu. Στο Oradea Mare, losif Bozantan.

Οι νέοι που μεγάλωσαν στις Αδελφότητες του Σταυρού προετοιμάστηκαν όταν μπήκαν στο πανεπιστήμιο. Μια εθνικιστική εφημερίδα μεγάλου θάρρους και εξαιρετικής σκηνοθεσίας άρχισε να εκδίδεται στο Βουκουρέστι, Calendarul («Το Ημερολόγιο»), υπό τη διεύθυνση του κ. Nichifor Crainic και με τη συνεργασία μιας χούφτας διανοουμένων με επικεφαλής τον καθηγητή Dragos Protopopescu. Αυτό το περιοδικό άνοιγε με θάρρος ένα νέο και ευρύ μονοπάτι στον πνευματικό κόσμο της Ρουμανίας, σε χριστιανικές και εθνικιστικές γραμμές. Άρθρα του κ.
Κραινικά, συγκεκριμένα, ήταν πραγματικά πυρά κανονιού, που προκάλεσαν όλεθρο στις εχθρικές τάξεις.
Στο πλαίσιο του φοιτητικού κινήματος στην πρωτεύουσα, οι λεγεωνάριοι κατέλαβαν τις πρώτες γραμμές.

Ο Τραϊάν Κοτίγκα κατείχε την προεδρία του φοιτητικού κέντρου, με επιτροπή λεγεωναρίων.

Μια ανατροπή έγινε αισθητή στην πνευματική νεολαία της πρωτεύουσας. Οι συνειδήσεις τους ήταν απασχολημένες με τα μεγάλα προβλήματα που επηρέασαν τη ζωή του έθνους μας. Μια ταλαντούχα ομάδα που κινείται γύρω από τη νέα αναθεώρηση Axa ("The Axis") με τους Polichroniade, Vojen, Constant, εντάχθηκε στις τάξεις των λεγεωνάριων, ενώ άλλοι επιφανείς νέοι όπως ο καθηγητής Vasde Cristescu, Vasfie Marin, ο καθηγητής Viadimir Durnitrescu, ο μηχανικός Virgd Ionescu, καθηγητής O Radu Gyr, ο δικηγόρος Popov, οι ζωγράφοι Basarab και Zlotescu, όλοι πολύ ταλαντούχοι και ενθουσιώδεις, εργάστηκαν σύμφωνα με τις γραμμές της λεγεωνατικής ιδεολογίας.

Ο υγιής νεαρός Μακεδόνας, αγνός σαν δάκρυ και γενναίος, ερχόταν όλο και πιο κοντά μας.
Ωστόσο, πιστεύουμε ότι είναι ασύνετο να υποδεχθεί η μάζα των Μακεδόνων στο Τετραγωνικό στη Φρουρά, γιατί, πρόσφατα εγκατεστημένοι στη χώρα, θα τους εκθέταμε σε πολλές διώξεις. Μακεδόνες πανεπιστημιακοί, ωστόσο, στο σύνολό τους εντάχθηκαν στο λεγεωνάριο. Επικεφαλής αυτών των νεαρών Μακεδόνων ήταν τρεις διακεκριμένοι άντρες του πολιτισμού: ο Papanace, ο Caranica και ο Sterie Ciumeti.

Με τα δύο πρώτα που συμβουλεύτηκα πολλές φορές, και οι δύο είχαν αξιοθαύμαστη κρίση υποστηριζόμενη από άψογη αγνότητα και, ειλικρινά, μεγάλη αγάπη και θάρρος.
Δεν πιστεύω ότι πέρασε μια μέρα από το 1931 χωρίς να συναντηθούμε μαζί τους, Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου δίωξης συζητούσαμε για ώρες χτύπημα μετά το χτύπημα, αδικία μετά την αδικία, προδοσία μετά την προδοσία, Κάθε είδηση για ένα νέο βασανιστήριο ενός λεγεωνάριου ήταν ένα μαχαίρι που τρυπάει τις καρδιές μας. Ο πόνος που υποστήκαμε για όλους τους κακομεταχειρισμένους Λεγεωνάριους βασάνιζε τις ψυχές μας. και ιδιαίτερα την αδυναμία να δούμε μπροστά οποιαδήποτε ελπίδα δικαιοσύνης.

Η Sterie Ciumeti ζούσε μαζί μου μέρα και νύχτα. Ήταν ένας νέος με μεγάλη κυνική ευθύτητα και πιστότητα. Έγινε Αρχι Ταμίας της Φρουράς. Όλες του τις μέρες -όσες κι αν έχει- θα σκέφτεται μόνο τη Φρουρά, θα ασχολείται και θα ενεργεί μόνο για τη Φρουρά, δεν θα ζήσει τη ζωή του για τίποτα άλλο εκτός από τη Φρουρά.

Άλλα πολύτιμα στοιχεία εμφανίστηκαν σε διάφορα μέρη της χώρας:

* Αρκετές κομητείες στη νότια Dobrogea προσαρτήθηκαν από τη Ρουμανία στο τέλος του Βαλκανικού Πολέμου το 1913. (Τρ.)

ο γιατρός Παντελήμων, ο πατέρας Ionescu Duminica, ο γιατρός Augustin Bidian στο Sibiu. Ο πατέρας Georgescu-Edincti, ο πνευματικός εξομολόγος των μαθητών, ένας βετεράνος μαχητής, ο λοχαγός Ciulei στο Bacau, ο Aristotel Gheorghiu, επίσης βετεράνος, που διοικούσε στο Ramnicul-Sarat. σε Brada, Ion Iliescu? σε Constanta, Seitan; Ο Padre Doara και ο Victor Barbulescu στη Valcea. Οι καθηγητές Vintan, Ghenadie και Duma στην Τιμισοάρα. και οι βετεράνοι λεγεωνάριοι, οι καθηγητές Nicolae Petrascu,

Horia Sima, ο δικηγόρος Iosif Costea, ο Colhon κ.ά., που πλέον έχουν διοικητικά θέσεις σε διάφορες περιοχές της χώρας.

Το Βουκουρέστι είναι χωρισμένο σε τομείς και * αρχίσαμε να οργανωνόμαστε μέσα σε αυτούς.

Υπήρχαν δύο καλοί άντρες στους πράσινους και μπλε τομείς, ο Nicolae Constantinescu και ο Doru Belimace, δύο δυνατοί χαρακτήρες, δύο ισχυροί εγκέφαλοι, ο Doru Belimace ήταν ένας από τους πιο διακεκριμένους φοιτητές της Σχολής Γραμμάτων. Ο Nicolae Constantinescu, έχοντας εξαιρετική οικονομική μόρφωση, ήταν φοιτητής της Εμπορικής Ακαδημίας.

Σύντομα, οι δυο τους θα αποδεικνύονταν ότι είχαν επιβλητικές ιδιότητες πίστης και λεγεωναρίου γενναιότητας.

Επίσης την περίοδο αυτή δημιουργήθηκε ο πρώτος λεγεωνάριος βαθμός με την εξής διαταγή στις 10 Δεκεμβρίου 1932: Α) Καθιερώνεται στην ιεραρχία των λεγεωνάριων ο

πρώτος ανώτερος βαθμός που ονομάζεται Διοικητής των Λεγεώνων. Ενόψει της θυσίας, του έργου, του ηρωισμού, της πίστης, της ικανότητας και

της αρχαιότητάς τους, οι ακόλουθοι λεγεωνάριοι προάγονται κατά βαθμό, με αλφαβητική σειρά: Banea Ion, διδάκτορας ιατρικής· Belgea Ion; Blanaru Ion, μηχανικός; Dumitrescu Ion, ιερέας. Ιονέσκου Αντρέι; Silaghi Victor, δικηγόρος; Steleseu Mihail, μέλος του Κογκρέσου; Totu Nicolae, φοιτητής; Traian Cotiga, φοιτητής; Tanase Antohi, τεχνίτης.

Β) Όλοι οι Λεγεωνάριοι από τις σειρές 1927 και 1928 που έχουν δώσει τους όρκους τους και βρίσκονται ακόμη στις ενεργές τάξεις της Λεγεώνας, προάγονται στο βαθμό του Βοηθητικού Διοικητή της Λεγεωνάριου.

Υπογραφή: Corneliu Zelea Codreanu.

Οι άλλοι, πιο προχωρημένοι σε χρόνια, μεταφέρθηκαν στη Γερουσία της Λεγεώνας και στο Ανώτερο Συμβούλιο των Λεγεωνάριων.

* Καθένας από τους πέντε μεγάλους τομείς έχει το όνομά του από ένα χρώμα: πράσινο, κίτρινο, κόκκινο, επιφανές και μαύρο. (Τρ.)

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

«ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ»

Το κίνημα των λεγεωνάριων αυξανόταν εμφανώς, ειδικά μεταξύ της νεολαίας γυμνασίου και πανεπιστημίου, και μεταξύ των αγροτών σε όλες τις ρουμανικές επαρχίες. Αναπτύχθηκε πιο αργά, ωστόσο, σε πόλεις όπου το ρουμανικό στοιχείο χρησιμοποιήθηκε από το κράτος και ως εκ τούτου εμπόδιζε να εκφράσει τις απόψεις του ή υποδουλώθηκε οικονομικά από τους Εβραίους. Η ίδια σιωπηλή δίωξη που γνωρίζουμε από τότε που ξεκινήσαμε αυτόν τον αγώνα το 1922, στοιχειώνει όλο και περισσότερο εμάς, όλους τους αγωνιστές και τις οικογένειές τους. Αν ήσουν νέος πτυχιούχος, δεν θα μπορούσες να βρεις δημόσια δουλειά αν δεν απαρνηθείς τη συνείδησή σου και την πίστη σου. Εκατοντάδες νέοι αναζητήθηκαν να προσελκύονται με χρήματα, υποσχέσεις, τιμές και αξιώματα. Το κράτος έγινε σχολείο προδοσίας στο οποίο δολοφονήθηκαν άνθρωποι με χαρακτήρα, ενώ η προδοσία ανταμείφθηκε πλουσιοπάροχα. Αν ήσασταν Ρουμάνος έμπορος, μοναδικός ανάμεσα στους Εβραίους εμπόρους και πιστεύατε στη Λεγεώνα, όλοι, από αξιωματούχους του δρόμου μέχρι νομάρχες και νομάρχες, έγιναν εχθροί σας. Σε κυνηγούσαν μέρα νύχτα. Σε φορολογούσαν περισσότερο από τους Εβραίους. επιβάλλονταν συνεχώς πρόστιμα από

εσείς; πήρες χτύπημα μετά από χτύπημα μέχρι που σε κατέστρεψαν. Αν ήσουν χωρικός, σε πήγαιναν με χειροπέδες και σε πήγαιναν με τα πόδια από το ένα χωροφυλάκιο του χωριού στο άλλο, και το επόμενο, και το επόμενο, για δεκάδες χιλιόμετρα, χτυπώντας κάθε μέρα σε κάθε τμήμα χωροφύλακα, λιμοκτονούσες 4 με 5 μέρες. σε κοιτούσαν σαν άγρια θηρία και σε χτυπούσαν όλοι στο πρόσωπο. Αν ήσουν εργάτης θα σε πετούσαν σαν μεταχειρισμένο ύφασμα από κάθε εργοστάσιο και επιχείρηση.

Γιατί, σε αυτή τη χώρα, ένας άνθρωπος που εμμένει στα πιστεύω μας πρέπει να πεθάνει από την πείνα, μαζί με όλα του τα παιδιά. Όλοι θεωρούμαστε εχθροί του λαού και της χώρας μας. Αλλά κρατήσαμε τους εαυτούς μας στην πιο τέλεια τάξη και νομιμότητα, ώστε να μην μας καταλογιστεί κανένα πρόβλημα. Αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Το σκεπτικό των κυβερνήσεών μας είναι: "Δεν μπορούμε να σας καταστρέψουμε επειδή παραβήσατε τους νόμους; Δεν πειράζει, θα τους παραβιάσουμε και θα σας καταστρέψουμε! Δεν θέλετε να ενεργήσετε παράνομα, καλά, θα το κάνουμε !" Έτσι ώστε με αυτόν τον τρόπο να εισέλθουμε σε ένα πραγματικά Ταλμουδικό σύστημα. αφενός κατηγορηθήκαμε από τον Τύπο και όλους τους πολιτικούς φορείς για «παρανομία» και αφετέρου παραμένουμε

απολύτως εντός του νόμου, μας συνέτριψαν οι πιο αποτρόπαιες και παράνομες συναλλαγές όλων των εκπροσώπων της κυβέρνησης και του κράτους, οι ίδιοι στην πιο κατάφωρη παρανομία.

Σύρθηκε στα δικαστήρια, διατάγματα επί νομικών διατάξεων σε όλη τη χώρα επιβεβαίωσαν τη γραμμή νομιμότητας και τάξης του κινήματος. Δεν υπήρχε κανένα διάταγμα που να μας καταδικάζει. Ωστόσο, το βασικό επιχείρημα των πολιτικών και του εβραϊκού Τύπου παρέμεινε πάντα: «Κίνημα αταξίας», «αναρχία», «ανομία», «τρομοκράτης». Ο εβραϊκός τύπος υποκινούσε συνεχώς τους πολιτικούς εναντίον μας, να έρθουν εναντίον μας για να μας κάνουν κομμάτια, να μας εξοντώσουν.

"Ο ΣΙΔΕΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ"

Μετά από λίγο καιρό, χωρίς να γνωρίζει άλλες κατηγορίες, ο εβραϊκός Τύπος ισχυρίστηκε ότι παίρναμε χρήματα από τον Μουσολίνι. ότι παριστάναμε τους εθνικιστές, αλλά στην πραγματικότητα ο σκοπός μας ήταν να στριμώξουμε χρήματα από όποιον συναντούσαμε. Τώρα, συναντάμε τον Μουσολίνι, που τον στριμώχναμε, Ένας ένας μαθαίνουμε με έκπληξη ότι: «Ήμασταν στην υπηρεσία των «αφυπνιζόμενων Ούγγρων»...

Ήμασταν στην υπηρεσία της Μόσχας ....

Λαμβάνουμε χρήματα από τους Εβραίους ......

Όσο γελοία κι αν είναι η τελευταία κατηγορία, δεν μας λυπήθηκε. Εδώ παραθέτω ένα σημαντικό απόσπασμα από την εβραϊκή εφημερίδα Politica («Πολιτικά») της 10ης Αυγούστου 1934, σε άρθρο με τίτλο: «Ο Μαξ Άουχνιτ και η Σιδηρά Φρουρά:»

Και στη χώρα μας λοιπόν επαληθεύτηκε το φαινόμενο όπως ακριβώς είναι γνωστό ότι το σημαντικότερο κίνημα του ρουμανικού φασισμού, η Σιδηρά Φρουρά, δημιουργήθηκε και χρηματοδοτήθηκε από τους μεγαλοκαπιταλιστές. Και εδώ έρχεται η λιγότερο εντυπωσιακή αίσθηση: ο Εβραίος Max Auschnitt

στήριξε και χρηματοδότησε άμεσα τη Σιδηρά Φρουρά. Το γεγονός επιβεβαίωσαν δύο πολύ σοβαρά και υπεύθυνα πρόσωπα, ο κ. Υπουργός Victor Iamandi και ο γνωστός δημοσιογράφος Scarlat Calimachi. Σύμφωνα με αυτές τις εξηγήσεις, το γεγονός φαίνεται πολύ φυσικό.

Ποιος δεν ξέρει ήδη ότι ο Χίτλερ χρηματοδοτήθηκε και από τους μεγάλους Εβραίους καπιταλιστές της Γερμανίας; "

Η ΣΙΔΗΡΗ ΦΡΟΥΡΑ ΠΛΗΡΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥΣ

Τον τελευταίο καιρό, στη Γερμανία, ο Χίτλερ νίκησε την ιουδαιομασονική ύδρα όλου του κόσμου. Ο γερμανικός λαός, με εξαιρετική αποφασιστικότητα και ενότητα, πολέμησε και

ανέτρεψε την εβραϊκή εξουσία. Οι Εβραίοι δημοσιεύουν ψέματα και ψέματα στον Τύπο τους, προσπαθώντας να μπερδέψουν το μυαλό των ανθρώπων: 1. Ο Αδόλφος Χίτλερ είναι ζωγράφος, ανόητος, ανίκανος. Ποιος θα τον ερωτευτεί σε μια πολιτισμένη χώρα όπως η Γερμανία; Αλλά ο Χίτλερ προχωρά.

2. Ο Αδόλφος Χίτλερ δεν θα κερδίσει γιατί οι Γερμανοί κομμουνιστές θα του εναντιωθούν. Όμως ο Αδόλφος Χίτλερ πλησιάζει την εξουσία.

3. Ο χιτλερισμός χωρίστηκε στα δύο, τρία. Μεγάλη δυσαρέσκεια μέσα στο κόμμα κ.λπ. Όμως ο Χίτλερ δεν έχει αλλάξει.

4. Ο Αδόλφος Χίτλερ τρελάθηκε. Πήγε στα βουνά κ.λπ. Όμως ο Αδόλφος Χίτλερ είναι καλά στην υγεία του και πλησιάζει στη νίκη.

5. Αν κερδίσει, τη δεύτερη μέρα μετά, η Γερμανία θα κάνει επανάσταση. Ο κομμουνισμός θα ξεκινήσει μια γενική εξέγερση και ο Χίτλερ θα πέσει. Όμως ο Χίτλερ αποκτά εξουσία και η επανάσταση που ονειρεύονται οι Εβραίοι δεν ξεσπά. Θα κινηθεί από την πλειοψηφία στην ομοφωνία που δεν έχει ξαναδεί ποτέ στην ιστορία.

6. Όλες οι χώρες θα μποϊκοτάρουν οικονομικά τη Γερμανία και ο χιτλερισμός θα πέσει. Αλλά ο Αδόλφος Χίτλερ βαδίζει νικητής.

7. «Δικτατορία», «χιτλερικός τρόμος» σε όλη τη Γερμανία. «Η ψηφοφορία κυριεύεται από τρόμο». Όμως ο γερμανικός λαός βαδίζει πίσω του με ενθουσιασμό.

8. Ο Χίτλερ θέλει να καταλάβει την Τρανσυλβανία μας. Κι εμείς, όλοι οι Ρουμάνοι εθνικιστές, που θέλουμε να απαλλαγούμε από την εβραϊκή συμφορά, δεν είμαστε ούτε λίγο ούτε πολύ «χιτλερικοί», δηλαδή θέλουμε να δώσουμε την Τρανσυλβανία μας στους Γερμανούς.

Αλλά εμείς απαντήσαμε: "Ας υποθέσουμε ότι ο Χίτλερ θέλει να κάνει πόλεμο εναντίον μας για να πάρει την Τρανσυλβανία μας. Για να μπορέσουμε εμείς οι Ρουμάνοι να υπερασπιστούμε την Τρανσυλβανία από τους Γερμανούς, πρέπει να απαλλαγούμε από τους Εβραίους· πρέπει επίσης να λύσουμε αυτό το εβραϊκό πρόβλημα, πρέπει ενισχύστε τη θέση του λαού μας που στριμώχνεται από τους Εβραίους και έχει αποφορτιστεί από τη δύναμή του μέχρι να είναι εντελώς ανίκανοι να υπερασπιστούν τον εαυτό τους Σφραγισμένοι από τους Εβραίους που δηλητηριάζουν τις ψυχές μας και μας ρουφούν το αίμα, δεν θα έχουμε όπλα, ούτε ψυχή, ούτε σάρκα στα κόκαλά μας .

9. Τέλος, «παίρνουμε λεφτά», χρηματοδοτούμαστε, είμαστε «με πληρωμή» από τους ναζί. Απαντήσαμε: "Ο AC Cuza πολεμάει τους Εβραίους από το 1890· εμείς, από το 1919, το 1920, το 1921, το 1922, όταν δεν είχαμε καν ακούσει για τον Αδόλφο Χίτλερ. Δηλητηριώδη φίδια!"

ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΙΩΝ ΣΤΟ ΡΑΣΙΝΑΡΙ

Πριν περάσει πολύς καιρός, ξεκίνησε μια νέα πολιτικο-εβραϊκή εκστρατεία εναντίον μας.

Μη θέλοντας να συμβιβαζόμαστε με χρήματα από τον Μουσολίνι, τον Χίτλερ, τη Μόσχα και το Άουχνιτ, ο εχθρός μας βρήκε μια νέα πηγή χρηματοδότησης στην εκτύπωση πλαστών τραπεζογραμματίων Rasinari. Η συγκλονιστική ανακάλυψη γέμισε τις στήλες των εβραϊκών και κομματικών εφημερίδων.

Παραθέτουμε παρακάτω, εκτός αυτής της περιόδου, διάφορα αποσπάσματα που σχεδιάστηκαν για να απεικονίσουν το σύστημα απάτης που επιχείρησε τον αφανισμό μας στα μάτια του έθνους.

Η εφημερίδα Πάτρια («Η Πατρίδα») της 22ης Ιουλίου δημοσίευσε:

Η ΣΙΔΗΡΗ ΦΡΟΥΡΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΟ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΤΟΣ ΠΛΑΙΣΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΡΑΣΙΝΑΡΗ

- ΠΗΓΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ -

Κλουζ, 21 Ιουλίου - Στο Ρασινάρι, ένα χωριό κοντά στο Σιμπίου, έγινε μια συγκλονιστική ανακάλυψη, η οποία παρουσιάζει μια ολόκληρη πολιτική οργάνωση υπό το πιο άσχημο φως και εναντίον της οποίας η κυβέρνηση έχει τώρα στα χέρια της τα πιο καταδικαστικά στοιχεία για να προχωρήσει αυστηρότητα.

Ένα πλαστό χαρτοφυλάκιο Iron Guard Συγκεκριμένα στο χωριό Ρασινάρι, ανακαλύφθηκε ένα από τα πολλά εργοστάσια πλαστών χρημάτων. Από την έρευνα που διεξήχθη διαπιστώθηκε, ωστόσο, προς έκπληξη όλων, ότι σε αυτόν τον τίτλο δεν μιλάμε για μια ομάδα τσιγγάνων ή ακατάλληλων που αψηφούν την αυστηρότητα του νόμου με την ελπίδα ενός γρήγορου πλουτισμού, αλλά για τη Σιδηρά Φρουρά, κ. Corneliu Η πολιτική οργάνωση της Zelea Codreanu, η οποία τον τελευταίο καιρό έχει εμπλακεί στην πιο καταχρηστική εκστρατεία κατά της κυβέρνησής μας και γενικά εναντίον όλων των πολιτικών κομμάτων στη Ρουμανία.

Η Σιδηρά Φρουρά και η προπαγάνδα της στα χωριά Αλλά για όσους γνωρίζουν λίγο καλύτερα τη δραστηριότητα της Σιδηράς Φρουράς, με τις ομάδες φρουρών της που ταξιδεύουν σε όλη τη χώρα από άκρη σε άκρη, αυτό φαίνεται πολύ φυσικό.

Σε τέτοιες συνθήκες χρειάζονται πρώτα απ' όλα χρήματα. Πράγματι, είναι γνωστό ότι οι προπαγανδιστές της Σιδηράς Φρουράς είχαν μεγάλα κεφάλαια, που τους επέτρεπαν να ταξιδεύουν στα χωριά, καθώς και να τυπώνουν εφημερίδες και να οπλίζουν τα αφοσιωμένα μέλη τους με ό,τι ήταν απαραίτητο για την αντιγραφή του συστήματος. Χίτλερ'.

Πώς ανακαλύφθηκε η πλαστογραφία «Το Υπουργείο Εσωτερικών έχει ενημερωθεί εδώ και καιρό ότι ορισμένοι από τους ηγέτες της Σιδηράς Φρουράς στην Τρανσυλβανία, ιδιαίτερα εκείνοι στο Μπρασόβ και το Σιμπίου, είχαν στη διάθεσή τους μεγάλα ποσά τα οποία διένειμαν σε τοπικούς οργανισμούς σε όλη τη χώρα. Αρχικά υπήρχε η υποψία ότι τα χρήματα παρασχέθηκαν από ποιος ξέρει ποια παρόμοια αλλοδαπή οργάνωση, αλλά από παρακολουθήσεις διαπιστώθηκε ότι η υπόνοια ήταν αβάσιμη. Η ανακάλυψη της μηχανής εκτύπωσης χρημάτων στο Ρασινάρι έδωσε νέο προβάδισμα στις αρχές επιβολής του νόμου και το αποτέλεσμα των ερευνών ήταν έκπληξη.

και το

Ο Sibiu χρηματοδοτεί ολόκληρη την οργάνωση Αμέσως οι αρχές του Βουκουρεστίου ανέθεσαν στον δικαστή I. Stanescu του Βουκουρεστίου να ξεκινήσει τη συνήθη έρευνα. Συνοδευόμενος από τον γενικό εισαγγελέα Radu Pascu και τον εισαγγελέα Mardaric, αναχώρησε για το Sibiu, πραγματοποιώντας την πρώτη του έρευνα στο σπίτι του εισαγγελέα Bidianu, ο οποίος ήταν επικεφαλής της οργάνωσης των φρουρών, όπου ανακαλύφθηκε διακυβευτικό συγκλονιστικό υλικό που κατέστησε σαφές ότι η πρέσα χρημάτων εξυπηρετούσε αποκλειστικά τους Πολιτικοί και ανατρεπτικοί στόχοι της Σιδηράς Φρουράς. Μεταξύ της αλληλογραφίας που κατασχέθηκε, βρέθηκαν επιστολές από διάφορες τοπικές οργανώσεις, ιδίως από την οργάνωση Iasi, με τις οποίες ο κ. Μπανέα ζητούσε μεγάλο χρηματικό ποσό για να αγοράσει ένα βαν και να εντείνει την προπαγάνδα στη Μολδαβία.

Η αστυνομία προχώρησε σε μια σειρά συλλήψεων και κατέσχεσε όλο το συμβιβαστικό υλικό μαζί με τον εξοπλισμό που χρησιμοποιείται για την παραχάραξη.

Οι έρευνες συνεχίζονται επίμονα και καταβάλλονται προσπάθειες για τη διαπίστωση δεσμών μεταξύ του Τύπου και των αρμόδιων οργανώσεων και, ειδικότερα, του ύψους των κονδυλίων που διανέμονται στους τελευταίους.

The Moral Valor of the Iron Guard

Όταν η οργάνωση της Σιδηράς Φρουράς, που είχε καταφέρει να δημιουργήσει πυρήνες σε όλη τη χώρα, πιάστηκε ντροπιαστικά στα πράσα, έκανε βαθιά εντύπωση σε ολόκληρη τη χώρα μας και προκάλεσε πραγματική αναστάτωση στις τάξεις των οπαδών της Φρουράς. . Ήταν γνωστό ότι η ταραχή στα χωριά γινόταν στο όνομα της δικαιοσύνης, της τιμής, της ευπρέπειας, του σεβασμού του νόμου κ.λπ., τίποτα περισσότερο από

Οι ισχυρισμοί που τώρα αποδεικνύονται ότι ήταν απλώς κενές λέξεις από τη Σιδηρά Φρουρά, ενώ στην πραγματικότητα, επιδίωκαν αδίστακτη δύναμη μόνο όταν επρόκειτο για τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν.

Μπροστά σε αυτές τις ανακαλύψεις, η κυβέρνηση φαίνεται διατεθειμένη να προχωρήσει με κάθε αυστηρότητα. Ο κ. Β. Β. Τηλέα, υφυπουργός Εξωτερικών, δήλωσε σε στενό κύκλο

ότι, ενόψει της σοβαρότητας των πράξεων που διέπραξαν ορισμένα μέλη, η Σιδηρά Φρουρά πρέπει να διαλυθεί.

Στο Chemarea Romanilor («Το Κάλεσμα των Ρουμάνων») της 6ης Αυγούστου 1933 διαβάζουμε τα εξής.

ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

«Οι εφημερίδες ανέφεραν τις τελευταίες ημέρες πώς οι λακέι της Iron Guard πιάστηκαν από τις αρχές να πλαστογραφούν χρήματα. Γνωρίζουμε ότι αυτός ο τύπος ανθρώπου άρχισε πρόσφατα να γυρίζει όλα τα χωριά μας, υπόσχοντας στους ανθρώπους κάθε είδους πράγματα και απαιτώντας τη θανατική ποινή για τους παραβάτες. Είμαστε νέοι άνθρωποι που περιμέναμε πολύ καιρό να μάθουμε μόνοι μας ποιοι είναι οι στόχοι και οι σκοποί αυτού του λαού. Κηρύττοντας ένθερμα, με αγάπη για την πατρίδα, τη σοφή διοίκησή της και την εξόντωση των ξένων, για λίγο νομίζαμε ότι είναι καλά -εννοώντας, όταν διαβάσαμε στις εφημερίδες ότι άρχισαν να δουλεύουν εις βάρος της χώρας με την παραχάραξη. των χρημάτων, αρχίσαμε να συνειδητοποιούμε ότι είχαμε εξαπατήσει τους εαυτούς μας και ότι πλέον τους γνωρίζουμε. Αποτελούν μέρος της κλίκας των επαγγελματικών λεηλασιών της χώρας μας και για τη μεγάλη παρανομία που έχουν διαπράξει, δεν θα συμβουλεύαμε την κυβέρνηση να κάνει τίποτε άλλο παρά να τους δικάσει σύμφωνα με τον τρόπο με τον οποίο ζήτησαν τη δίκη για τέτοια ds: τη θανατική ποινή. , Στην αγχόνη με τους παραχαράκτες! "

Στην Dreptatea («Δικαιοσύνη») της 22ας Ιουλίου 1933, η επίσημη εφημερίδα του Κόμματος Εθνικο-αγροτικό, διαβάζουμε:

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΩΝ

Αν χρειαζόταν οριστική απόδειξη για την αξιολόγηση των ατόμων που αποτελούν τη λεγόμενη εθνικιστική πτέρυγα της πολιτικής μας δεξιάς, ήταν στην ηχηρή περίπτωση των πλαστογράφων του Ρασινάρη.

Παντού και πάντα τα κόμματα της άκρας δεξιάς - που στην πραγματικότητα αποτελούνται από μπάντες χούλιγκαν και νταήδων - έχουν χρησιμοποιήσει τα πιο απεχθή, ποταπά και αδίστακτα μέσα στην προπαγανδιστική εργασία στα αφελή πλήθη.
Διότι, στην «σύλληψη» (sic) και το «δόγμα» (sic) της δεξιάς, ο στόχος, που ανάγεται στην κατάληψη της εξουσίας, δικαιολογεί τη βρωμιά των μέσων.
Δεν μπορεί να υπάρχει ευγένεια στη διαδικασία, την τακτική, τη μέθοδο και τη συμπεριφορά, όπου δεν υπάρχει ευγένεια στο ιδανικό ή σκοπό στο αντικείμενο που επιδιώκεται. Ποιος θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι -ας-ας-λέμε- το ιδανικό της ακροδεξιάς δεν κρύβει λίγη αρχοντιά; Η λατρεία της ωμής βίας στην κατάφωρη παραβίαση στοιχειωδών δικαιωμάτων δεν θα αποτελέσει ποτέ ιδανικό και ανωτερότητα! Το ιδανικό του οποίου οι ακτίνες ζεσταίνουν την ψυχή του ανθρώπου είναι ένα άλλο, ένα ιδανικό δικαιοσύνης, ειρήνης και εποικοδομητικής εργασίας, για την ολοένα υψηλότερη ανάβαση της πνευματικής κλίμακας της εθνικής συλλογικότητας και κατ' επέκταση όλης της ανθρωπότητας. Ωστόσο, αυτό δεν είναι το ιδανικό του δεξιού εξτρεμισμού, τον οποίο ασπάζονται τα πιο βασικά ανθρώπινα υποδείγματα με τη μάταιη σκέψη των νικητών δικτατορικών δυνάμεών τους. Ο δεξιός εξτρεμισμός αντικαθιστά τη νοημοσύνη με τη δύναμη της γροθιάς (που δεν κάνει διάκριση μεταξύ διανοούμενου και κοινού παραβάτη). με δικαιοσύνη, αυθαιρεσία? για το ευγενές ιδανικό της ειρήνης και της συνεργασίας μεταξύ κρατών και λαών, το αμβλύ δόγμα του μίσους μεταξύ των εθνών.

Κανένας διανοούμενος δεν μπορεί να εγκρίνει τον δεξιό εξτρεμισμό.
Αν κατάφερε να πιάσει αρκετούς άντρες, ήταν μόνο επειδή το έκαναν στο όνομα μιας μίσους εκμεταλλευόμενης πίστης, της εθνικιστικής πίστης.
Κάπως έτσι προχώρησε η ένωση συνωμοτών με την ονομασία «Η Σιδηρά Φρουρά». Σκοπεύει να ενεργήσει στο όνομα του εθνικισμού.

Στο όνομα του εθνικισμού; Αυτή η υποκρισία πρέπει να εκτεθεί στην κοινή γνώμη. Δεν υπάρχει ανάγκη να υπηρετηθεί ο εθνικισμός

Μηχανική Μετάφραση από την Google

αποκρυφιστικές οργανώσεις, μυστικές ενώσεις και, ειδικότερα, δεν χρειάζονται οι μέθοδοι που εφαρμόζει η «Σιδηρά Φρουρά». Ο εθνικισμός είναι μια πίστη που αμύνεται με το φως της ημέρας, ανοιχτά, ειλικρινά και ειλικρινά.
Εν πάση περιπτώσει, δεν εξυπηρετεί κανείς τον εθνικισμό με κρυφές εντολές για ... 'φωλιές' (;!;), για αόρατα 'τάγματα' και κρυμμένα 'κελιά' και ιδιαίτερα πλαστογραφήματα όπως κάποιοι τσιγκούνηδες παραβάτες.

Η Σιδηρά Φρουρά «δεν είναι τίποτα άλλο από μια χούφτα τυχοδιώκτες, λαθραία ομαδοποιημένες για τη βίαιη κατάκτηση της εξουσίας στο κράτος μέσω της πιο επαίσχυντης και απατηλής δημαγωγίας. Αυτό, στο όνομα της εθνικιστικής ιδέας.
Στο όνομα της εθνικιστικής ιδέας; Αυτή η πίστη, που ανήκει σε όλα τα παιδιά αυτής της γης, δεν ανέχεται μέσα όπως αυτά που χρησιμοποιεί η «Σιδηρά Φρουρά». δεν επιτρέπει την πλαστογραφία.

Η ανακάλυψη της μπάντας Rasinari βάζει το «The Iron Guard» στο πραγματικό φως της.

Ο κόσμος αναρωτήθηκε: από πού βρίσκουν τα χρήματα αυτά τα παιδιά; Τόσα χρήματα για διαφήμιση; Να οργανωθεί και να αποκτήσει συνειδήσεις; Να ταξιδέψεις, να ζήσεις, αυτοκίνητα; Από που?
Η ανακάλυψη του Ρασινάρη αποκαλύπτει την πηγή: πλαστά χρήματα!

Έτσι λειτουργεί το «The Iron Guard». «Οι πρωτοπόροι της Iron Guard είναι άτομα που εμπίπτουν στους νόμους του ποινικού κώδικα. Θέλουν να φτιάξουν πολιτικό κόμμα πλαστογραφώντας χρήματα.

Ποια ηθική εξουσία έχουν τώρα για να απαιτήσουν την έγκριση των μαζών; Και, ταυτόχρονα, στο όνομα της εθνικιστικής ιδέας;
Η «Σιδηρά Φρουρά» είναι φρουρά παραχαράκτες. Και μια φρουρά παραχαράκτες δεν μπορεί να μιλάει στο όνομα του εθνικισμού! "

Και τέλος, για να μην παρατείνουμε πολύ αυτή την παράθεση, δίνουμε το da Patra («Α Πατρίδα») του Σαββάτου 22 Ιουλίου 1933, το ακόλουθο απόσπασμα:

«ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ» ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΕΣ

«Η ανακάλυψη του Ρασινάρη έχει μια πραγματικά συγκλονιστική πλευρά. Ξεπερνά το συνηθισμένο, το κοινότοπο και το συνηθισμένο, βάζοντας σε όλο το εύρος και την αιματηρή του ωμότητα όλη την αποσύνθεση, τη διάλυση και την ηθική ελαστικότητα όσων σκοπεύουν να αναγεννήσουν τις υπερβολικά ευκολόπιστες μάζες που αναζητούν μια νέα πίστη. Και λέμε: «πραγματικά συγκλονιστικό» γιατί, αν οι εφημερίδες μας έχουν συνηθίσει τελευταία να μαθαίνουμε ότι σε διάφορες γωνιές της χώρας εμφανίζονται μικρά μυστικά νομισματοκοπεία, οι ευρηματικοί και ιπποτικοί θαμώνες αυτού του πληθωριστικού θεσμού, σε διαφωνία με τον ποινικό κώδικα, δεν αποδείχθηκαν ποτέ να είναι μέλη μιας ελαφρώς ανώτερης κοινωνικής θέσης. Στο Ρασινάρι, οι ήρωες δεν είναι πια τσιγγάνοι μετά από μικροκλοπές, ούτε απλώς κάποιοι σε σύγκρουση με τη δικαιοσύνη που αναζητούν έναν εύκολο και μεταμφιεσμένο θάνατο ή ένας από αυτούς τους ήρωες που θεωρούμε αισθητικά την απόλαυση μιας γόνιμης περιπέτειας με μεγάλους κινδύνους. Αλλά υπάρχει καλή κουβέντα για την επικεφαλίδα - τον επικεφαλής της «Σιδερένιας Φρουράς» στο Sibiu. Παραθέτουμε ένα αντικείμενο Πέντε εφημερίδες που συχνά έπαιρναν υπό την αμέριστη προστασία τους την κίνηση των πιστών του Codreanu:

«Οι αρχές του Sibiu, ερευνώντας το σπίτι του δικηγόρου Bidian, επικεφαλής της οργάνωσης «The Iron Guard» σε αυτήν την πόλη, ανακάλυψαν συγκλονιστικό υλικό από το οποίο είναι προφανές ότι το εργοστάσιο πλαστών χρημάτων Rasinari δημιουργήθηκε για να υποστηρίξει».
Οι Σιδηρά Φρουροί. Μεταξύ άλλων εγγράφων ήταν και μια επιστολή του προέδρου της οργάνωσης Ιασίου, κ. Μπανέα, που ζητούσε χρήματα για να αγοράσει ένα βαν και να εντείνει την προπαγάνδα της «Σιδηρής Φρουράς». "Φυσικά, έτσι δεν είναι; Ένα νομισματοκοπείο για να υποστηρίξει ένα κόμμα που διακηρύσσει τον εαυτό του ότι αναγεννά την πολιτική και τα ήθη! Γνωστοί ως αδίστακτοι αγκιτάτορες, σκανδαλιώτες και νταήδες, είναι πλέον γνωστοί και ως παραχαράκτες, μια ιδιότητα τόσο επαίσχυντη όσο η πρώτη, αλλά Ίσως ο πιο ένοχος. Κάποιος θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι βρήκε εδώ ένα περίεργο και σοβαρό σημάδι της εποχής μας· και ένας λάτρης των σταυρόλεξων θα έβρισκε ότι για έναν guardista, ακόμα κι αν είναι φτιαγμένος από σίδηρο, είναι λίγο υπερβολικό. Όπως κι αν το δει κανείς, η υπόθεση Ρασινάρη είναι εξαιρετικά σοβαρή. Ρίχνει ένα έντονο φως στους πόρους με τους οποίους αυτοί οι τυχοδιώκτες παρουσιάζονται τώρα ως νταήδες, τώρα ως μάρτυρες και διατηρούν

ταραχώδης, περιπατητική ύπαρξη. Ακριβώς σε αυτές τις στήλες, ρωτάμε, έκπληκτοι και περίεργοι, από πού βρίσκουν αυτοί οι κύριοι τα χρήματά τους; Ας ομολογήσουμε ειλικρινά, δεν περιμέναμε να έρθει η απάντηση τόσο έγκαιρα, τόσο τρομακτικά και κατευθείαν από το Ρασινάρι!

Αυτή η εκστρατεία μίσους κράτησε τρεις εβδομάδες.
Μάταια οι Caranica, Steric Ciumeti και Papanace, οι τρεις επίλεκτοι λεγεωνάριοι, χτυπούσαν απεγνωσμένα τα γραφεία των εφημερίδων για να πάρουν ένα αρνητικό.
Αυτοί οι νέοι, από το 1931, με τις ιδιότητες της κοινής λογικής και της μεγάλης ειλικρίνειας, ζουν καθημερινά μαζί μου, μοιράζονται μαζί μου τις ίδιες βασανιστικές αγωνίες και βοηθώντας με βήμα βήμα στο δύσκολο βάρος της ηγεσίας μιας οργάνωσης στο πεδίο της μάχης.
Μάταιες προσπάθειες, γιατί όλες αυτές οι ατασθαλίες που εκτοξεύτηκαν εναντίον μας διατάχθηκαν.

Θα έχουν μόνο ένα αποτέλεσμα, αυτό της συσσώρευσης αδικίας μετά την αδικία, συκοφαντία μετά από συκοφαντία, πλήγμα μετά από χτύπημα, πόνο μετά από πόνο. τα νιάτα μας τα άντεξε όλα θάβοντάς τα στην ψυχή τους. Τώρα, τόσα χρόνια μετά, αν ήθελα να δώσω συμβουλές στον κόσμο, θα φώναζα: Προσοχή σε αυτούς που αντέχουν πολύ!

Η ΟΜΑΔΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

Αλλά, αντιμέτωποι με αυτά τα εμπόδια, τα χτυπήματα, τις ίντριγκες και τις διώξεις, που μας επιτίθενται από όλες τις κατευθύνσεις, έχοντας αυτό το τρομερό αίσθημα μοναξιάς, χωρίς πού να πάμε, αντιτασσόμαστε σε όλα αυτά με σταθερή αποφασιστικότητα να πεθάνουμε. «Η ομάδα του θανάτου» είναι η έκφραση αυτών των οικείων συναισθημάτων των λεγεωνάριων νέων σε ολόκληρη τη χώρα, για τη λήψη του θανάτου. την αποφασιστικότητά του να προχωρήσει, μέσω του θανάτου.

Στις αρχές Μαΐου 1933, σχηματίστηκε μια ομάδα, αποτελούμενη από τους Padre Ion Dumitrescu, Nicolae Constantinescu, Sterie Ciumeti, Petru Tocu, Constantin Savin, Bulhac, Constantin Popescu, Rusu Cristofor, Adochitei, Iovin, Traian Clime, Iosif Bozanimtan, Goguhai. , Καθηγητής Papuc, Radoiu ...

,

Πριν κάνουν περιοδεία στα μισά της χώρας, αποκαλούσαν τους εαυτούς τους «The Death Team». Το Caprioara (The Doe) εκδιώχθηκε από το Iasi για τη χρήση του. Έπρεπε να καλύψουν τη διαδρομή από Βουκουρέστι, Πιτέστι, Ramnicul-Valcea, Targul-jiu, Turnul-Severin, Oravita και Resita. Μέχρι τότε θα πρέπει να συνοδεύονται και από τον πατέρα Duminica Ionescu. Στη συνέχεια, στην Τιμισοάρα, στην Αράντ και πίσω στο Βουκουρέστι, ήταν στο κατώφλι της μεγαλύτερης αποστολής των λεγεωνάριων και έφυγαν με μόνο 3000 λέι στις τσέπες τους για βενζίνη. Κατά τα άλλα, εμπιστεύονταν τον Θεό και όσα θα τους έδιναν οι άνθρωποι στο πέρασμά τους. Πήραν μαζί τους έναν κώδικα των νόμων της χώρας. Θα παρέμεναν νόμιμοι αλλά θα αμύνονταν έναντι των παράνομων μέτρων.

Στο Tg. Jiu, Turnul-Severin, Bozovici, τους ακολούθησαν αστυνομικοί και χωροφύλακες και επιτέθηκαν. Γονάτισαν μπροστά στο φορτηγό για να προστατεύσουν τα λάστιχα, απλώνοντας το στήθος τους στα όπλα. Στα περίχωρα της Oravita τους συνάντησαν πολυβόλα και συνελήφθησαν. Μια μέρα αργότερα, ο εισαγγελέας Popovici τους άφησε ελεύθερους, δηλώνοντάς τους αθώους. γιατί δεν έκαναν τίποτα, δεν έκαναν ομιλίες, δεν έκαναν συναντήσεις. Απλώς ταξίδευαν και τραγουδούσαν - αυτό ήταν όλο. Ο κόσμος όμως κατάλαβε και τους χαιρέτισε με λουλούδια. Έλαβαν τρόφιμα και βενζίνη για το φορτηγό. Όπου κι αν πήγαν, ένα ίχνος ενθουσιασμού έμεινε.

Στο Resita βγήκα να τους συναντήσω. Εκεί αποφασίσαμε να κάνουμε λαϊκό συλλαλητήριο. Ήταν δικαίωμά μας να το κάνουμε. Εφόσον ήμουν μέλος του Κοινοβουλίου και εγγράφηκα σε μια λίστα λεγεωναρίων υποψηφίων στην κομητεία Caras, λαμβάνοντας 2.000 ψήφους, ήρθα να επικοινωνήσω με τους υποστηρικτές μας για να τους παρουσιάσω μια έκθεση για τη δραστηριότητά μας στο Κοινοβούλιο.
Αυτό είναι υπέροχο. Είναι απολύτως νόμιμο. Αλλά όταν πρόκειται για εμάς, νόμοι δεν υπάρχουν πια.

Ούτε κατά τη διάρκεια του πολέμου η Ρεσίτα δεν είδε τόση στρατιωτική δύναμη. Το έφεραν από κοντινές πόλεις για να καταλάβει την πόλη και να την περικυκλώσει.
Κατάλαβα ότι η κυβέρνηση μου έστηνε παγίδα. Θα ήθελα να δοκιμάσω μια παράλογη κίνηση. χάνουν την υπομονή τους για να προκαλέσουν λόγο καταστολής. "Γι' αυτό σταματήσαμε αυτούς τους κυρίους. Γι' αυτό πρέπει να καταργηθούν. Όπου κι αν πάνε, ξεσηκώνουν τον πληθυσμό ενάντια στα μέτρα τάξης μας, εναντίον του στρατού και των αρχών. Θέλουν να κάνουν επανάσταση".

Ένα τέτοιο λάθος εκ μέρους μας θα είχε εκμεταλλευτεί η εβραϊκή κυβέρνηση και ο Τύπος.
Γι' αυτό δεν τους έδωσα αυτή την ευκαιρία, αλλά πνίγοντας μέσα μου όλη την εξέγερση, απέφυγα κάθε αντιπαράθεση. Θα ήταν ακριβώς σε αυτή την αναμέτρηση που θα είχαν κερδίσει μια νίκη. Προτιμούμε να εγκαταλείψουμε το συλλαλητήριο μας.

Η ομάδα συνέχισε, πέρασε από τον δήμο Timis-Torontal και μπήκε στο δήμο του Arad. Εκεί, στο χωριό Chier, οι χωροφύλακες μαζί με τους Εβραίους υποκίνησαν τους χωρικούς να φωνάξουν ότι οι κόκκινες μπάντες από την Ουγγαρία πέρασαν στη Ρουμανία.

Οι αγρότες, οπλισμένοι με πιρούνια, τσεκούρια και ρόπαλα, επιτέθηκαν στους λεγεωνάριους που δεν πρόλαβαν να ταυτιστούν. Τα χτυπήματα τους έβαλαν αίμα. Το δεξί χέρι του Ciumeti έσπασε και έπεσε στην άκρη του δρόμου χωρίς τις αισθήσεις του. Του έλεγε ψέματα ο Αδοχίτης.
Όλοι τους τραυματίστηκαν. Στη συνέχεια συνελήφθησαν, μεταφέρθηκαν στο Αράντ και τοποθετήθηκαν σε ξεχωριστά κελιά στη φυλακή της πόλης.

Δικάστηκαν για εξέγερση δέκα μέρες αργότερα. Οι δικηγόροι μας από το Arad. Μότα, Βασίλε Μαρίν

και εγώ ο ίδιος τους υπερασπίστηκα και αθωώθηκαν όλοι. Ο ρουμανικός λαός της Αράντ τους έδωσε μια θερμή εκδήλωση συμπάθειας.
Ως συνέπεια αυτού του περιστατικού, αποφάσισα να τους συνοδεύσω. Μέρος της ομάδας πήγε με ένα φορτηγό, ενώ εγώ, συνοδευόμενος από τέσσερις από αυτούς και τον χωρικό Fratila, ξεκινήσαμε με τα πόδια, περνώντας από όλα τα χωριά μέχρι τον τάφο του Avram Iancu στα βουνά, περίπου 80 μίλια.
Οι χωρικοί με καλωσόρισαν παντού.

Στη Θήβα χωρίσαμε. Συνέχισαν τη διαδρομή τους μέσω της κομητείας Hunedoara και έφυγα για Teius.

ΣΤΟ TEIUS

Ο πατέρας μου ήταν προγραμματισμένο να δώσει μια ομιλία εδώ. Φτάνοντας εκείνο το βράδυ, βρήκα τον πατέρα μου στο σπίτι ενός χωρικού. ήταν αιμόφυρτος. Ένας μεγάλος αριθμός χωροφυλάκων μπήκε στην αίθουσα όπου ήταν συγκεντρωμένος ο κόσμος και άρχισαν να χρησιμοποιούν τα οπίσθιά τους σε όλους. Ο πατέρας μου χτυπήθηκε στο κεφάλι.

Νομιμότητα! Νομιμότητα!
Ένας Ρουμάνος βουλευτής, απολαμβάνοντας ασυλία και κατοχυρωμένα δικαιώματα, πρόκειται να κάνει μια ομιλία και εκπρόσωποι της δημόσιας δύναμης μπαίνουν στην αίθουσα σπάζοντας τα κεφάλια τους με πισινό. Χωρικοί, δάσκαλοι, ιερείς είναι όλοι συγκλονισμένοι. Αποφάσισα λοιπόν να κάνουμε μια συνάντηση διαμαρτυρίας δύο εβδομάδες αργότερα στον ίδιο χώρο.
Την παραμονή της συνάντησης έφτασε στο Τέιους η «Ομάδα του Θανάτου», καθώς και λεγεωνάριοι από το Κλουζ και το Βουκουρέστι, αλλά η συνάντηση δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί.
Ένα σύνταγμα πεζικού και ένα τάγμα χωροφυλάκων περικύκλωσαν τον Τέιους, εμποδίζοντας την είσοδο των χωρικών.

Ήταν το ίδιο όπως στη Ρεσίτα. Προσπάθησα να αποφύγω μια αντιπαράθεση, αποφασίζοντας ότι ο πατέρας μου και όλοι οι λεγεωνάριοι έπρεπε να φύγουν από την πόλη εκτός από εμένα. Επειδή η παρουσία πολλών ανδρών, όσο λίγοι κι αν ήταν, θα μπορούσε να προκαλέσει σύγκρουση, ενώ η παρουσία ενός και μόνο ανθρώπου μπροστά σε τόσο μεγάλες δυνάμεις δεν θα μπορούσε να προκαλέσει εξέγερση. ούτε δόξα στους πολλούς, αν τον βάραιναν.

Ωστόσο, αγρότες από το Mihalt και τη γύρω περιοχή προσπάθησαν να περάσουν βίαια τη γέφυρα που είχε ήδη καταλάβει ο στρατός.
"Εμείς οι χωρικοί του Μιχάλτ, κατακτήσαμε αυτή τη γέφυρα από τους Ούγγρους σε σκληρές μάχες. Δεν δεχόμαστε ότι σήμερα οι Ρουμάνοι χωροφύλακες μας εμποδίζουν να το περάσουμε", είπαν αυτοί οι γενναίοι και "ατρόμητοι χωρικοί του Μιχάλτ.
Ακολούθησε μάχη που κράτησε πάνω από δύο ώρες. Ακούστηκαν πυροβολισμοί. Ένας χωρικός σκοτώθηκε και από την «Ομάδα του Θανάτου» ο Τόκου, ο Κωνσταντινέσκου και ο Αδοχιτέι τραυματίστηκαν σοβαρά για δεύτερη φορά.

Ολόκληρη η «Ομάδα του Θανάτου» και άλλοι μαθητές, συνολικά 50, μεταφέρθηκαν πίσω στο Teius από τις αρχές κατά τη διάρκεια της ημέρας. Τους είπαν ότι επρόκειτο να επιβιβαστούν στο τρένο, αλλά επειδή δεν είχαν εισιτήρια τρένου, έπρεπε να πάνε στην Alba-lulia για να τα παραλάβουν.
Εκεί όμως, αντί να πάρουν τα εισιτήριά τους, βρέθηκαν ριγμένοι, χωρίς ένταλμα σύλληψης, στην περίφημη φυλακή όπου είχαν ρίξει τον Χωριά.
Όλες οι διαμαρτυρίες του ήταν μάταιες. Διαμαρτυρήθηκαν μάταια ότι η κράτηση τους ήταν παράνομη. ότι κανένας κρατούμενος δεν μπορεί να συλληφθεί χωρίς ένταλμα σύλληψης· ότι η αρχή που τους έριξε εκεί διέπραττε παράνομη πράξη. Στις 2 το ίδιο βράδυ έσπασαν την πύλη της φυλακής, σχημάτισαν κολόνα και πήγαν στο σπίτι του εισαγγελέα. Του ανέφεραν γεγονότα. Εκεί έμειναν στο προαύλιο μέχρι το επόμενο πρωί, οπότε μαζί με τον εισαγγελέα επέστρεψαν στη φυλακή. Αυτή τη φορά εκδόθηκαν εντάλματα σύλληψης για «αναγκασμό στην πύλη της φυλακής».

Στη δίκη που ακολούθησε, αθωώθηκαν γιατί, κατ' αρχήν, λόγω έλλειψης εντάλματος σύλληψης κρατούνταν παράνομα. Συμμορφώθηκαν με τις νομικές διατάξεις. Ενημερώνοντας τον διοργανωτή, απλώς ακολουθούσαν τους κανονισμούς. Για άλλη μια φορά αποδείχθηκε στο δικαστήριο ότι δεν ήταν οι λεγεωνάριοι που προκάλεσαν αταξία, αλλά οι ίδιες οι αρχές, που αντί να επιβάλουν τους νόμους, τους παραβίασαν με κυρίαρχη περιφρόνηση.

Το "The Death Team" επέστρεψε στο Βουκουρέστι μετά από δύο μήνες εκστρατείας. Οι αγώνες του, τα βάσανα που υποβλήθηκε, οι πληγές του ξεσήκωσαν την ψυχή όλης της Τρανσυλβανίας.

Τώρα, αυτή τη στιγμή, μπορούμε να πούμε ότι το κίνημα των λεγεωνάριων είχε εξαπλωθεί σε όλη τη χώρα, παρ' όλη την αντίθεση των αρχών, παρά όλες τις διώξεις.

Ξεκινώντας τώρα, ας σταματήσουμε, είπαμε. Θα αρχίσουμε να εμβαθύνουμε τη λεγεωνατική εκπαίδευση για τη ζωή στα στρατόπεδα εργασίας. Ποιον θα ενοχλούσε αυτή η σιωπηλή δραστηριότητα, ειδικά όταν ήταν εκτός πολιτικού πλαισίου;

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΒΙΣΑΝΗ

10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1933

Ωστόσο, τον προηγούμενο χειμώνα, ο φαρμακοποιός Aristotel Gheorghiu, λεγεωνάριος ηγέτης του Ramnicul-Sarat, μου έστειλε μια αναφορά στην οποία περιέγραφε την κατάσταση στο χωριό Visani όπου ο ποταμός Buzau πλημμύριζε κάθε χρόνο τα χωράφια των αγροτών σε μια περιοχή πολλών χιλιάδες. στρέμμα. Και έλεγε ότι όλο το χωριό μας παρακαλούσε να έρθουμε να τους βοηθήσουμε να φτιάξουμε ένα προστατευτικό φράγμα. Αποδέχθηκα αυτό το αίτημα και έκανα όλα τα απαραίτητα μέτρα, έστειλα εξειδικευμένους μηχανικούς, έφτιαξα σχέδια και διατάξα όλοι οι λεγεωνάριοι της περιοχής να είναι παρόντες στο Βισάνι στις 10 Ιουλίου 1933, όταν θα άνοιγε το στρατόπεδο εργασίας. Ιδού η διαταγή: ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΗΓΟΥΣ ΤΩΝ ΦΩΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΕΓΕΩΝΑΡΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Σύντροφοι,

ποτέ το πρόβλημα του φωτός δεν τέθηκε περισσότερο από τη στιγμή που ο άνθρωπος έχασε την όρασή του. Σαν το κατασκευαστικό πρόβλημα να τέθηκε με έναν ιδιαίτερα επείγον τρόπο σε μια εποχή που η ανθρωπότητα αντιλαμβάνεται ξεκάθαρα ότι τα πάντα γύρω της καταρρέουν.

Όταν όλα σιγά σιγά μετατρέπονται σε καταστροφή, η ανθρώπινη ψυχή πηγαίνει προς την αντίθετη κατεύθυνση, σε μια προσπάθεια αντεπίθεσης, εκδηλώνοντας μια τρομερή ώθηση να χτίσει από τα θεμέλια, να σηκώσει με τη δουλειά, να χτίσει.

Ποτέ δεν τέθηκε αυτό το κατασκευαστικό πρόβλημα στην Ευρώπη όπως σήμερα, όταν η περίοδος του πολέμου μας άφησε σε ερείπια και όταν η μεταπολεμική περίοδος αύξανε μέρα με τη μέρα την καταστροφική μας κατάσταση.

Στη χώρα μας, μετά από 15 χρόνια πομπώδους αλλά στείρου δημόσιου λόγου, που δεν έχει αφήσει παρά ερείπια, η ψυχή μας επαναστατεί ενάντια στον λόγο και αναζητά δράση.

Θέλουμε επίσης να χτίσουμε? από μια σπασμένη γέφυρα σε έναν δρόμο και το πιτσίλισμα ενός καταρράκτη και τη μετατροπή του σε ενέργεια. από ένα νέο αγρόκτημα σε έναν νέο τύπο ρουμανικού χωριού, ρουμανική πόλη, ρουμανικό κράτος.

Αυτή είναι η ιστορική έκκληση της γενιάς μας, ότι πάνω στα ερείπια του σήμερα χτίζουμε μια νέα και όμορφη χώρα.

Σήμερα, στη χώρα μας, ο ρουμανικός λαός αδυνατεί να εκπληρώσει την αποστολή του στον κόσμο, αυτή της δημιουργίας του δικού του πολιτισμού και πολιτισμού στην Ανατολική Ευρώπη.

ΛΕΓΕΩΝΑΡΟΙ, Αυτές

οι αλήθειες με ώθησαν να σας καλέσω στη μέση της χώρας, στις όχθες του ποταμού Buzau, για να υψώσετε με τα χέρια σας αυτό το τεράστιο φράγμα που θα φέρει το όνομά σας για δεκαετίες.

Τον ρώτησα για να πει στους άλλους Ρουμάνους ότι εσείς είστε αυτοί που θα φτιάξετε τη νέα Ρουμανία.

Αυτή η νέα Ρουμανία δεν μπορεί να γεννηθεί σε κλαμπ, καφετέριες, καμπαρέ. ή τα ψηλοτάκουνα που χρησιμοποιούν στους δρόμους της πόλης σε βόλτες και εκτροπές οι διάφοροι Δον Ζουάν.

Θα γεννηθεί μέσα από τον ηρωισμό του έργου σου.

ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ 1.

Το φράγμα θα ανεγερθεί κοντά στο χωριό Visani στο νότιο τμήμα της κομητείας Ramnicul-Sarat, τέσσερα μίλια βόρεια του κοιτάσματος Faurei στη γραμμή Buzau-Braila

.

2. Σημείο συνάντησης, χωριό Βισάνη. Όλες οι ομάδες θα είναι υπό τοπική διοίκηση μόλις φτάσουν.

3. Ημερομηνίες άφιξης στη Βήσανη: 8 και 9 Ιουλίου 1933.

4. Το έργο θα πραγματοποιηθεί σε δύο στάδια των 30 ημερών το καθένα.

Το πρώτο βήμα,. 10 Ιουλίου έως 10 Αυγούστου 1933.

Δεύτερο στάδιο: 10 Αυγούστου έως 10 Σεπτεμβρίου 1933,

Κάθε ομάδα θα έχει 500 άτομα.

Η γενική διοίκηση θα ανήκει στον λεγεωνάριο διοικητή της κομητείας Ramnicul-Sarat

, Aristotel Gheorghiu, ο οποίος θα διοργανώσει:

Μηχανική Μετάφραση από την Google

- παροχή, -
φιλοξενία,
- εργαλεία,
- όλα τα άλλα θέματα που σχετίζονται με τη συνολική κατεύθυνση του έργου.

Υπό τις διαταγές του θα τεθούν: 1. Ο επικεφαλής του χώρου του έργου, ένας λεγεωνάριος που θα διοριστεί προσωπικά από εμένα στην αρχή των εργασιών, 2. Ο υπεύθυνος καταλύματος και προμηθειών και 3. Ο λεγεωνάριος διοικητής της ομάδας, Μαζί θα ιδρύσουν όλες τις υπηρεσίες που θα χρειαστούν (προμήθειες κ.λπ.).

Η πρώτη ομάδα θα αποτελείται από λεγεωνάριους των Braila, Buzau, Ramnicul-Sarat, Focsani, Tecuci, Bucharest, Ploesti, Ialomita, Dambovita, Muscel, Arges, Vlasca, Oltenia.

Οι λεγεωνάριοι από τη Βεσσαραβία θα έρθουν στις 15 Ιουλίου, δηλαδή 5 μέρες μετά. Θα φύγουν από το Cbisinau με τα πόδια, περνώντας από Gradiste, Comrat, Congaz, Kabul, Colibasi, Reni, Galati.
Λεγεωνάριοι από την Καμπούλ, την Tigbina, τον Ismail και την Cetatea-Alba θα ενταχθούν σε αυτήν την ομάδα.

Στην πρώτη ομάδα θα είναι οι Αδελφότητες του Σταυρού από όλη τη χώρα. Η δεύτερη ομάδα θα αποτελείται από λεγεωνάριους από την υπόλοιπη χώρα. Οι λεγεωνάριοι θα προσπαθήσουν να έχουν ρούχα εργασίας, εφεδρικά σεντόνια, φτυάρι, κουβέρτα.

Άλλες ομάδες πρέπει να κάνουν πορεία ή να πάρουν το τρένο, εκμεταλλευόμενες τη μείωση 75% για ομαδικές εκδρομές.

Πέντε έμπιστοι λεγεωνάριοι της Μπράιλα πρέπει να παρουσιαστούν 5 ημέρες νωρίτερα, στις 5 Ιουλίου, προκειμένου να προετοιμάσουν το έδαφος και να δεχτούν τους συντρόφους τους. Αυτοί θα διοριστούν από τον διοικητή των λεγεωνάριων της Μπράιλα Ion lliescu και θα επικοινωνήσουν αμέσως με τον λεγεωνάριο διοικητή του Ramnicul-Sarat, Aristotel Gheorghiu.

Έδρα όπου πρέπει να ανακοινωθούν οι αναχωρήσεις και οι αφίξεις: Aristotel Gbeorgbiu, Φαρμακοποιός, Ramnicul-Sarat.

ΠΡΟΤΕΙΝΩ: α)
Ολοκληρώστε την παραγγελία μέχρι το τέλος. Αν προκληθείς, σου απαγορεύω να αντιδράσεις.
Το να φτάσετε στον προορισμό σας είναι πρωταρχικής σημασίας.
Εύχομαι όπου κι αν περάσετε, πόλη ή πόλη, να εντυπωσιάζεστε πάντα από την πειθαρχία, την ορθότητα, την απολύτως αξιοπρεπή στάση και την ευπρέπεια των λεγεωνάριων ανά πάσα στιγμή. Οι αρχηγοί των ομάδων φέρουν την πλήρη ευθύνη. β) Εφιστώ την προσοχή σας στο γεγονός ότι στη Βήσανη και τα περίχωρα πρέπει να επιδείξετε υποδειγματική συμπεριφορά από κάθε άποψη. φιλικό προς το λαό και, ιδιαίτερα, ηρωικό στη δουλειά και την αντίσταση. γ) Σε περίπτωση που αμφίβολα στοιχεία καταφέρουν να διεισδύσουν μεταξύ των λεγεωνάριων, θα σταλούν σπίτι τους με την πρώτη προσπάθεια να παρεκκλίνουν από την ευθεία και αυτό πρέπει να μου το αναφέρω προσωπικά.

Στην πραγματικότητα, κάθε ηγέτης είναι υπεύθυνος για τους άντρες του. δ) Θα φτάσω το πρωί της Δευτέρας 10 Ιουλίου, μετά το συλλαλητήριο στη Σουτσεάβα.

Τα ξημερώματα, πριν ξεκινήσετε τις εργασίες, θα συμμετάσχετε στη θρησκευτική λειτουργία που τελούν όλοι οι ιερείς της περιοχής.

σύντροφοι,
Πρόκειται να γράψετε μια νέα σελίδα στο βιβλίο ιστορίας της μάχης της λεγεώνας,
Η χώρα θα σας δει για άλλη μια φορά ως ήρωες, όπως σας έχει δει τόσες φορές στο παρελθόν.
πριν.

Πηγαίνετε λοιπόν, με καρδιές γεμάτες ενθουσιασμό, στο πεδίο όπου σας περιμένει ένα δύσκολο έργο, αλλά μέσα από το οποίο θα κάνετε μια νέα θυσία, επομένως, ένα νέο βήμα προς τη νίκη μας, λεγεωνάρικα Ρουμανία.

Επομένως, ελπίζω να σας δω όλους στο νέο μας πεδίο μάχης.
Βουκουρέστι, 23 Ιουνίου 1933 Corneliu Zelea-Codreanu Αρχηγός της Λεγεώνας

Περισσότεροι από 200 νέοι λεγεωνάριοι συγκεντρώθηκαν στο Visani στις 10 Ιουλίου, προερχόμενοι με τα πόδια από το Calati, το Focsani, το Βουκουρέστι, το Buzau, το Tecuci, το Iasi, το Braila, υπό την ηγεσία των Stelian Teodorescu, Nicolae Constantinescu, Pavaluta, Doru Belimace, Bruma Stoenescu και.
Αλλά αντί να τους δέχτηκαν με χαρά και να τους δώσουν κάτι να φάνε και ένα μέρος για να ξεκουραστούν, κουρασμένοι και πεινασμένοι όπως ήταν όταν έφτασαν, περικυκλώθηκαν από πολλές ομάδες χωροφυλάκων, τους επιτέθηκαν με τη βαναυσότητα των άγριων θηρίων και τους χτύπησαν στο έδαφος. κάτω από τα χτυπήματα. .

Οι χωροφύλακες έλαβαν οδηγίες από τους αξιωματικούς τους, με εντολή του Υπουργείου Εσωτερικών - όπου ο κ. Αρμάντ Καλινέσκου*, σύμφωνα με τις δικές του δηλώσεις, έπαιξε σημαντικό ρόλο στα μέτρα των βασανιστηρίων και της καταστολής μας - ο οποίος έριχνε τα χτυπήματά του σε αυτούς τους νέους. Ρουμάνοι με τόσο μίσος σαν να επιτίθενται στους μεγαλύτερους εχθρούς του ρουμανικού λαού.

Ανάμεσα στους τραυματίες και ταπεινωμένους μέχρι το τελευταίο όριο ταπείνωσης ήταν οι λεγεωνάριοι Stelian Teodorescu, Bruma, Doru Belimace, Father Ion Dumitrescu, Stoenescu, Pavaluta και Nicolae Constantinescu, βαριά τραυματισμένοι για τέταρτη φορά μέσα σε δύο μήνες.

Η είδηση αυτής της άνευ προηγουμένου - της σκληρότητας εναντίον κάποιων νέων που έρχονται να κάνουν μια καλή πράξη, και για όλες τις αναξιοπρέπειες στις οποίες υπέστησαν, απλώθηκε σαν μαύρο πέπλο πάνω στις συντετριμμένες και ανήσυχες καρδιές όλων των νέων μας, οι οποίοι, από την πίστη τους και την αγάπη του για την πατρίδα, προδόθηκε από τους πολιτικούς της χώρας στον εξωτερικό εχθρό του. Τότε κατάλαβα ότι όλοι οι δρόμοι ήταν κλειστοί για εμάς και ότι από εκεί και πέρα πρέπει να προετοιμαστούμε για το θάνατο.

Περάσαμε μια κατάσταση γενικής κατάθλιψης στην οποία νιώθαμε ότι όλα τα αποθέματα υπομονής και αυτοελέγχου μας ήταν στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Συνειδητοποίησα ότι όλα γύρω μου ράγιζαν και ότι, κυρίως, αν συνέβαινε ένα μόνο χαστούκι, θα ήταν ανεπανόρθωτη κακοτυχία. Ήθελα να ουρλιάξω από τα βάθη της ψυχής μου: Δεν αντέχουμε άλλο!

Μέσα σε αυτή την καταθλιπτική ατμόσφαιρα, απευθύνθηκα στον Πρωθυπουργό στην ακόλουθη επιστολή που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Calendarul («The Calenda?») της 20ης Ιουλίου 1933:

Η ΕΠΙΔΙΩΞΗ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΗ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΠΟ ΤΟΝ Κ. CORNELIU Z. CODREANU ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΑΛ. VAIDA

Κύριε Πρωθυπουργέ,

Μετά τα περιστατικά στη Βήσανη, τέτοιας ηθικής βαρύτητας που μου έβγαλαν αίμα, αποφάσισα να σας γράψω τις παρακάτω γραμμές:

Δεν με συγκινεί να το κάνω αυτό ούτε από στιγμιαία παρορμητικότητα ούτε από οποιαδήποτε επιθυμία να δω το γράμμα μου να δημοσιεύεται στις εφημερίδες για να το χειροκροτήσουν οι φίλοι μου ή να εκπληρώσω εύκολα το συνηθισμένο επίσημο καθήκον της «διαμαρτυρίας» κατά της ύβρεως που διαπράχθηκε στο Ramnicul-Sarat.

Αισθάνομαι την προτροπή να σας απευθύνω αυτό το γράμμα από την ταραγμένη συνείδησή μου, λέγοντάς μου ότι αυτό το μονοπάτι, στο οποίο τόσο εύκολα μας ώθησες, είναι -για κάθε τιμητικό άνθρωπο- ο δρόμος του θανάτου.

* Ο Άρνιαντ Καλινέσκου, τότε υφυπουργός Εξωτερικών στο Υπουργείο Εσωτερικών, μόλις ξεκίνησε τη σειρά των διώξεων κατά της Σιδηράς Φρουράς. Έφυγε από το Εθνικό Αγροτικό Κόμμα τον Φεβρουάριο του 1938 και έγινε - λόγω του προσωπικού του μίσους για τον Corneliu Z. Codreanu - Υπουργός Εσωτερικών και δεξί χέρι του βασιλιά Carol II της Ρουμανίας. Από τότε, το αστέρι αυτού του θλιβερού ήρωα του ιουδαιο-ελευθεροτεκτονισμού συνέχισε να ανατέλλει έως ότου έφτασε στο απόγειό του, την ημέρα που, με εντολή του αυγουστιάτου ηγεμόνα του, διέταξε τη δολοφονία του αρχηγού της Σιδηρής Φρουράς. μετά να καυχιέται ανάμεσα στους συνομηλίκους του, στην τεχνική γλώσσα του δήμιου, ότι είχε «αποκεφαλίσει τη Σιδηρά Φρουρά». Στην πραγματικότητα, ο Calineseus ήταν απλώς ένας σαδιστής απατεώνας. η τιμή για αυτή την «πράξη των όπλων» πηγαίνει εξ ολοκλήρου στον βασιλιά. (Τρ.)

κακοτυχίες που δεν μπορούν πλέον να αποφευχθούν.

Κύριε Πρωθυπουργέ,

Δεν θα μπορώ να σας περιγράψω εδώ σε λίγες γραμμές το μαρτύριό μας τα τελευταία δέκα χρόνια, στη χώρα μας, για τη ρουμανική και χριστιανική μας πίστη.
Θα πω μόνο ότι για δέκα χρόνια οι ρουμανικές κυβερνήσεις είχαν βαρεθεί να μας χτυπούν.
Υπήρχε η φιλελεύθερη διοίκηση που μας συνέτριψε κάτω από τα χτυπήματα. ακολούθησε ο κ.
Γκόγκα, και μας τσάκισε κι αυτός το 1926. τότε ο κ. Ο Μιχαλάτσε, που επίσης δόξασε, μαζί με τους εξωγήινους αφέντες, να μας χτυπήσουν βάρβαρα, να μας εξολοθρεύσουν. Μετά ήταν η διοίκηση Iorga-Argetoianu που μας έσκασε ξανά. επιτέλους ήρθες στην εξουσία συνεχίζοντας τα χτυπήματα.

Κανένα από αυτά δεν ρώτησε, κύριε πρωθυπουργέ, εάν μπορούσαμε να υποστηρίξουμε τα ατελείωτα ηθικά και σωματικά βασανιστήρια που συχνά έτειναν να κατακλύσουν τις δυνάμεις αντίστασής μας.

Όλο αυτό το διάστημα υποστηρίξαμε τα πάντα πολύ δυνατά. Είμαστε γεμάτοι πληγές, αλλά ποτέ δεν βάζουμε το κεφάλι κάτω. Τους αναστατώσαμε γιατί όσο σκληρό κι αν ήταν το βασανιστήριό μας, τουλάχιστον το αίσθημα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και της τιμής μας ήταν σεβαστά. Ωστόσο, τον τελευταίο καιρό, υπό τη διοίκησή σας, οι διώξεις και τα βασανιστήρια μας έχουν εισέλθει στην πιο δύσκολη φάση.

Αυτό που συνέβη στον Τείους, όπου πυροβολήθηκε και αιμόφυρτος ο πατέρας μου, και αυτό που συνέβη ειδικά στη Βήσανη, είναι ασύγκριτα πιο σοβαρά από όλα τα βάσανά μας μέχρι τώρα. Αυτές οι καταχρήσεις προσβάλλουν την τιμή μας.

Δεν θα σας παρουσιάσω λογαριασμό για πολύ καιρό.
Σίγουρα θυμάσαι πριν από δύο μήνες -όταν ήρθα να ρωτήσω τι φταίμε που μας αξίζει η δίωξη που ξεκίνησες- μου είπες «Γιατί δεν ξεκινάς κάτι εποικοδομητικό;».

'Κύριος. Πρωθυπουργέ», απάντησα, «αποφάσισα να φτιάξω ένα φράγμα στην ακτή του Μπουζάου.
Έχετε αντιρρήσεις; '

'Οχι. Πολύ καλά. Πολύ ωραία.'
Κατέθεσα αίτηση στο Υπουργείο Δημοσίων Έργων ένα μήνα πριν ξεκινήσει οτιδήποτε. Συμβουλεύτηκα τους πιο διακεκριμένους επαγγελματίες μηχανικούς του χώρου και στις 10 Ιουλίου οι εργασίες επρόκειτο να ξεκινήσουν.

Δεν προοριζόταν απλώς να είναι μια αναψυχή για νέους. Ήταν το κάλεσμα της νεολαίας μας στην υπηρεσία της μεγάλης ανάγκης για υγιή επιτυχία. θα πρέπει να είναι η εκπαίδευση 1.000 νέων σε μια εποικοδομητική κατεύθυνση.

Έπρεπε να αποτελέσει παράδειγμα για δεκάδες χιλιάδες άλλους νέους.
Θα ήταν ένα σχολείο για τις μεγάλες μάζες των ανθρώπων που για χρόνια τριγυρνούσαν στις ερειπωμένες γέφυρες και δρόμους του, περιμένοντας να έρθει η Πολιτεία να τα επισκευάσει, όταν σε μια μέρα η κοινή τους δουλειά θα μπορούσε να τα επισκευάσει.
Ήταν ενθάρρυνση για όλη τη χώρα και παράδειγμα για όσους φαντάζονται λανθασμένα ότι μια δυνατή Ρουμανία μπορεί να αναδυθεί από τον οίκτο κάποιου και όχι από τη δουλειά όλων μας.
Αρκετές μέρες πριν την έναρξη των εργασιών, έστειλα τρεις διακεκριμένους νέους στη Βήσανη για να ετοιμάσουν καταλύματα και προμήθειες για όσους επρόκειτο να έρθουν. Αλλά πιάστηκαν στις 8 Ιουλίου, μεταφέρθηκαν στο Ramnicul-Sarat, μετά αλυσοδέθηκαν με τα δεσμά τους και στάλθηκαν στο σπίτι σαν οι πιο ταπεινοί κλέφτες σε αυτή την κατάσταση χλευασμού, υποβαθμίζοντας την ανθρώπινη αξιοπρέπειά τους.

«Δύο άλλοι νέοι από το Πανεπιστήμιο του Βουκουρεστίου, που βρίσκεται στην πόλη Ramnicul-Sarat, όπου έφτασαν για να εργαστούν με ενθουσιασμό, συνελήφθησαν, οδηγήθηκαν στην αστυνομία, προσέβαλαν επιπόλαια και χαστουκίστηκαν από τον αρχηγό της αστυνομίας της πόλης και δύο αστυνομικούς επιτρόπους - Οι αδερφοί Ιονέσκου - στη συνέχεια, με τα χέρια δεμένα πίσω από την πλάτη
τους, τους πήγαν στο κέντρο της πόλης στον σταθμό και τους μετέφεραν πίσω στο σπίτι τους με το τρένο.

Τελικά τη Δευτέρα 10 Ιουλίου έφτασαν στη Βήσανη 200 νέοι, οι περισσότεροι φοιτητές.

Εκεί, αντί να τους υποδεχτούν με ανοιχτές αγκάλες για τις καλές τους προθέσεις, τους υποδέχθηκαν ο δήμαρχος του νομού, ο εισαγγελέας, οι αστυνομικοί συνταγματάρχης Ignat, Cten.
Cepleanu, ανθυπολοχαγός χωροφυλάκων. Φωτέα,

αρκετές εκατοντάδες χωροφύλακες με τα όπλα στα χέρια, ένας λόχος πεζικού με τοποθετημένα πολυβόλα και κλήθηκαν να εγκαταλείψουν αμέσως την τοποθεσία με τόνο άδικης και αδικαιολόγητης επιθετικότητας.

Μπροστά σε μια τόσο απειλητική κατάσταση, οι 200 νέοι ξάπλωσαν στη λάσπη των έξι ιντσών και σε εκείνη την ταπεινή θέση άρχισαν να τραγουδούν το «Ο Θεός είναι μαζί μας», οι χωροφύλακες διατάχθηκαν να τους επιτεθούν. Αρκετές εκατοντάδες όρμησαν πάνω τους, ποδοπατώντας τους, συνθλίβοντας το στήθος και τα κεφάλια τους με τις μπότες τους. οι νέοι υπέμειναν όλη αυτή τη δοκιμασία με μαρτυρική σιωπή χωρίς να προβάλουν αντίσταση. Μπροστά από αυτούς που κλώτσησαν τους μαθητές ήταν ο εισαγγελέας Rachieru και ο συνταγματάρχης Ignat που με το δικό του χέρι τράβηξε τα μαλλιά της μαθήτριας Bruma και ο υπολοχαγός.

Η Φωτέα, που χτύπησε τις γροθιές του στα μάγουλα του αθώου νεαρού.
Στο τέλος, το σχοινί έφερε? Τα χέρια των 200 νεαρών ήταν βάρβαρα δεμένα πίσω από την πλάτη τους, και στη συνέχεια κρατήθηκαν στη βροχή για μισή μέρα.
Στο μεταξύ έφτασε ο πατέρας Ντουμιτρέσκου και ο εισαγγελέας τον ρώτησε: «Τι κάνεις εδώ;».
«Είμαι ιερέας. Ήρθα να πω Λειτουργία πριν ξεκινήσει η δουλειά.
- Δεν είσαι ιερέας. Είσαι ηλίθιος, απάντησε ο εισαγγελέας. - Δέστε αμέσως τα χέρια του πίσω από την πλάτη του.

Τα χέρια του ιερέα ήταν δεμένα όπως όλων των άλλων και μετά όλοι τους, σε αυτή την ταπεινωτική θέση, μεταφέρθηκαν στο Rarnnicul-Sarat και συνελήφθησαν στη χωροφυλακή, όπου και πάλι προσβλήθηκαν και βασανίστηκαν φρικτά από τον εισαγγελέα, τους χωροφύλακες και την αστυνομία.

Μερικοί, που βγήκαν από εκείνους τους θαλάμους βασανιστηρίων ή από τα κελάρια στα οποία τους έριχναν και μετά τους χτυπούσαν με μαστίγια από φλέβα βοδιού, λιποθύμησαν.
«Μετά από τέσσερις ημέρες τέτοιας δοκιμασίας αφέθηκαν ελεύθεροι καθώς δεν μπορούσαν να κατηγορηθούν για τίποτα.

«Άλλοι, που συνελήφθησαν στο δρόμο προς το Βισάνι, συνελήφθησαν στο Μπουζάου και στη Μπράιλα όπου με δεμένα τα χέρια τους έστειλαν σπίτι τους. Υπάρχουν άλλα 15 που μέχρι σήμερα Σάββατο δεν έχουν έρθει ακόμα. Η ταν. Πηγαίνονταν με τα πόδια από το Μπουζάου στο Βουκουρέστι, από χωροφυλάκιο σε χωροφυλάκιο, για τέσσερις μέρες δεν ταΐστηκαν, δεν έβριζαν, δεν τους χαστούκισαν.

Κύριε Πρωθυπουργέ, «Δεν
είναι μεμονωμένα γεγονότα, αλλά με εντολή της κυβέρνησης που φτάνει σε οποιοδήποτε σημείο της χώρας». Πριν από δύο εβδομάδες, χωρίς κανένα σφάλμα - και η αδιαμφισβήτητη απόδειξη αυτού είναι όλες οι αποφάσεις της δικαιοσύνης
- μας ξυλοκοπούσαν και μας έβριζαν σε κάθε βήμα. στο Βουκουρέστι, το Arad, το Teius, το Piatra-Neamt και το Suceava.

«Κύριε Πρωθυπουργέ, εφιστώ την προσοχή
σας με τον πιο σεβασμό, ώστε εμείς, που γνωρίζουμε την ιστορία και τις θυσίες που έκανε κάθε λαός όταν ήθελε να πετύχει μια καλύτερη μοίρα, εμείς οι νέοι της Ρουμανίας σήμερα, να μην αρνηθεί αυτή τη θυσία.

Δεν είμαστε δειλοί, για να αποφύγουμε τη θυσία λόγω μιας νέας Ρουμανίας.
«Αλλά για άλλη μια φορά εφιστώ την προσοχή σας στο γεγονός ότι δίδαξα σε αυτούς τους νέους το αίσθημα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και τιμής.
Ξέρουμε πώς να πεθάνουμε αν χρειαστεί, όπως θα αποδείξουμε. Μπορείτε να μας συλλάβετε. τα κόκκαλά μας μπορεί να σαπίσουν στα βάθη της φυλακής. Μπορεί να μας πυροβολήσουν. Αλλά δεν μπορούμε να μας χαστουκίσουν, δεν μπορούμε να δώσουμε όρκους και δεν μπορούμε να έχουμε τα χέρια μας δεμένα πίσω από την πλάτη μας.

Δεν θυμόμαστε ότι ο λαός μας - κατά τη διάρκεια της θλιβερής αλλά περήφανης ρουμανικής ιστορίας μας - ανέχτηκε ποτέ να τον ατιμάζουν.
Τα χωράφια μας είναι γεμάτα νεκρούς, αλλά όχι δειλούς.
Σήμερα είμαστε ελεύθεροι άνθρωποι με επίγνωση των δικαιωμάτων μας. Δούλοι δεν είμαστε και δεν ήμασταν ποτέ. Λαμβάνουμε θάνατο, αλλά όχι ταπείνωση.
Να είστε βέβαιοι, κύριε Πρωθυπουργέ, ότι δεν μπορούμε να αντέξουμε αυτές τις μέρες της ταπείνωσης και της ταπείνωσης.

Να είστε βέβαιοι, σας ικετεύω, ότι μετά από δέκα χρόνια βασάνων έχουμε αρκετή ηθική δύναμη για να βρούμε μια έντιμη διέξοδο από μια ζωή που δεν μπορούμε να διατηρήσουμε χωρίς τιμή και αξιοπρέπεια.

Παρακαλώ αποδεχτείτε τα συναισθήματά μου.

Corneliu Zelea-Codreanu "

ΤΟ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΜΜΑ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΟΥ ΣΙΔΕΡΟΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

Ωστόσο, τα μαρτύρια αυτού του νεαρού δεν θα τελείωναν. Μπροστά στα μάτια μας, ο ορίζοντας γινόταν όλο και πιο σκοτεινός. Άλλες δοκιμασίες, ακόμη μεγαλύτερες, μας ετοιμάζονταν. Μόλις τελείωσαν τα βασανιστήρια του Visani, έμαθε ότι ο IG Duca, ο επικεφαλής του Φιλελεύθερου Κόμματος, είχε φύγει για το Παρίσι. Με έκπληξη διαβάσαμε τις δηλώσεις που έκανε στις παριζιάνικες εφημερίδες. ότι η «Σιδηρά Φρουρά» πληρώνεται από τους Χιτλερικούς. ότι η κυβέρνηση Βάιντα είναι αδύναμη επειδή δεν μας καταστρέφει. και ότι αυτός, ο IG Duca και το κόμμα του ανέλαβαν την ευθύνη για την προετοιμασία του θανάτου μας, για την εξόντωσή μας. Στο σπίτι, η Viitorul ("Το Μέλλον"), η επίσημη εφημερίδα του κόμματος, θα μας βαρύνει με βάση τα ίδια επιχειρήματα: "αναρχικό κίνημα", "ανατρεπτικό κίνημα" ("ένα κίνημα στην αμοιβή των χιτλερικών", και στον κυβερνητικό Βάιντα που τον κατηγορεί για «αδυναμία» και «ανοχή» απέναντι στο κίνημά μας και για «φλερτ» με το «αναρχικό» και «ξεπουλημένο στους Ναζί» κίνημά μας.

Ως έθνος, θα πέσουμε σήμερα στα χαμηλότερα επίπεδα ταπείνωσης. Δύο Ρουμάνοι πολιτικοί, ο IG Duca και ο N. Titulescu, θα ενωθούν με το ρουμανικό πολιτικό μέτωπο των κεφαλαίων των Εβραίων τραπεζιτών του Παρισιού - που ενδιαφέρονται αφενός για την ανελέητη εκμετάλλευση του πλούτου της χώρας μας και αφετέρου για τη διασφάλιση μιας κατάστασης όσο πιο χαρούμενη γίνεται. δυνατό για τους ομοθρήσκους του στη Ρουμανία - την έλευση στην εξουσία του Φιλελεύθερου Κόμματος, το τελευταίο, υπό την τυπική προϋπόθεση, την υποχρέωση να εξοντώσει το λεγεωνάριο με κάθε μέσο. Ένα νέο, δυνατό και περήφανο έθνος λεγεωνάριων της Ρουμανίας, που τους διώχνει από τη χώρα με όλο το ληστρικό κεφάλαιο, δεν τα πάει καλά με ξένους τραπεζίτες.

Και έτσι, ως το τέλος μιας και πλέον δεκαετίας ταλαιπωρίας, χωρίς να είμαστε ένοχοι για τίποτα, ετοιμάζεται για εμάς το στέμμα του θανάτου μας.

Επιτρέψτε μου, στο τέλος αυτής της σειράς αγώνων, να κατευθύνω τις σκέψεις μου στη μητέρα μου, της οποίας η ψυχή με ακολουθεί χρόνο με τον χρόνο, ώρα με την ώρα, τρέμοντας σε κάθε χτύπημα που με χτυπάει και ανατριχιάζοντας σε κάθε απειλή που μου ρίχνει η μοίρα. Έρευνα μετά από έρευνα που διενεργούνταν κάθε χρόνο από βάναυσους και άσεμνους εισαγγελείς και αστυνομικούς επιτρόπους διατάραξαν την ηρεμία του σπιτιού τους, από το οποίο κάθε ίχνος χαράς και γαλήνης είχε προ πολλού εξαφανιστεί. Τι ανταμοιβή από έναν λαό που υποβαθμίστηκε από τους πολιτικούς του σε μια μητέρα που, στην πιο πικρή στέρηση, μεγάλωσε επτά παιδιά από αγάπη για την πατρίδα της! Είθε αυτά τα λίγα λόγια να είναι φόρος τιμής σε όλες τις μητέρες των οποίων τα παιδιά πολέμησαν, υπέφεραν ή πέθαναν για το ρουμανικό έθνος!

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

σύντροφοι,

Με αυτές τις τελευταίες ιστορίες να κλείνουν αυτόν τον τόμο, τα νιάτα μου, και πολλών ανάμεσά σας, τελείωσαν, Ποτέ ξανά δεν θα περπατήσουμε στα μονοπάτια σας.

Αν αυτά τα τελευταία 14 χρόνια της νιότης μας δεν ήταν τόσο γεμάτα καλές στιγμές και χαρές, μια μεγάλη ικανοποίηση φωτίζει τη συνείδησή μου τώρα. Η Λεγεώνα Ρουμανία έχει βυθίσει τις ρίζες της, σαν δέντρου, στη σάρκα της καρδιάς μας. Μεγαλώνει με πόνο και θυσίες, και τα πεινασμένα μάτια μας την παρακολουθούν να ανθίζει, φωτίζοντας τους ορίζοντες και τους επόμενους αιώνες με τη λαμπρότητα και το μεγαλείο της. Αυτή η μεγαλοπρέπεια ανταμείβει συντριπτικά, όχι μόνο τις μικρές μας θυσίες, αλλά κάθε ανθρώπινο πόνο, είτε αυτό είναι το πιο τρομερό.

Αγαπητοί σύντροφοι,

Σε εσάς που έχετε ξυλοκοπηθεί, συκοφαντηθεί ή μαρτυρηθεί, μπορώ να φέρω τα νέα που θέλω να μεταφέρω περισσότερα από την αδύναμη αξία μιας περιστασιακής ρητορικής φράσης: Θα κερδίσουμε σύντομα.

Μπροστά στους στύλους τους θα πέσουν όλοι οι καταπιεστές μας. Συγχωρήστε όσους σας πλήγωσαν για προσωπικούς λόγους. Αυτούς που τον βασάνισαν λόγω της πίστης του στον ρουμανικό λαό, δεν θα τους συγχωρήσετε. Μην μπερδεύετε το χριστιανικό δικαίωμα και το καθήκον να συγχωρείτε αυτούς που σας αδίκησαν με το δικαίωμα και το καθήκον του λαού μας να τιμωρήσει αυτούς που τους πρόδωσαν και ανέλαβαν να αντιταχθούν στη μοίρα τους. Μην ξεχνάτε ότι τα ξίφη που φοράτε ανήκουν στο έθνος. Τα κουβαλάς στο όνομά της, Στο όνομά της θα τα χρησιμοποιείς για ανελέητη και ανελέητη τιμωρία. Με αυτόν τον τρόπο, και μόνο με αυτόν τον τρόπο, θα προετοιμάσετε ένα υγιές μέλλον για αυτό το έθνος.

Στο Carmen Sylva, 5 Απριλίου 1936.

ΜΙΑ ΛΟΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΟΥΣ ΜΟΥ

(Ομιλία του Codreanu με αφορμή τη δέκατη επέτειο του

ίδρυση της Λεγεώνας του Αρχαγγέλου Μιχαήλ)

Αγαπητοί σύντροφοι,

Μετά από δεκαπέντε χρόνια αγώνα, διώξεων και θυσιών, η νεολαία της Ρουμανίας πρέπει να ξέρει ότι η ώρα της νίκης του λεγεωνάριου πλησιάζει.

Όλες οι προσπάθειες του εχθρού εναντίον μας θα συντριβούν. Όλα τα σχέδια για να μας βάλουν σε πειρασμό, όλες οι προσπάθειες να αγοράσουμε τις ψυχές μας, όλες οι προσπάθειες για να μας διχάσουν, καθώς και οι όποιες προδοσίες μεταξύ μας, όλα θα πέσει στο έδαφος.

Κοιτάξτε τους στα μάτια - όλοι εσείς τύραννοι! Υπομένετε όλα τα χτυπήματα με παραίτηση, υπομένετε όλα τα βασανιστήρια, γιατί η θυσία όλων μας θα είναι το σιδερένιο θεμέλιο των σπασμένων σωμάτων και των βασανισμένων ψυχών για τη νίκη.

Όσοι πέσουμε θα πάρουμε ονόματα από ήρωες και τάφους!
Ενώ αυτοί που πάνε να μας σκοτώσουν θα κουβαλούν το στίγμα των προδοτών και θα είναι κατηγορούνται από γενιά σε γενιά.

Από τα βάθη ο λεγεωνάριος βγαίνει νικητής! Με τη ροκ ψυχή σου.
Όσοι πιστεύουν ότι μπορούν να το νικήσουν, καθώς και όσοι πιστεύουν ότι μπορούν να το αγοράσουν, σύντομα θα πειστούν -αλλά πολύ αργά- ότι έκαναν λάθος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η δολοφονία του Corneliu Zelea Codreanu

Η μαρτυρία του χωροφύλακα Sârbu ενώπιον της εξεταστικής επιτροπής του
Το Ρουμανικό Ακυρωτικό Δικαστήριο στο Βουκουρέστι, Νοέμβριος 1940, έχει ως εξής:

«Φύγαμε από το Βουκουρέστι εκείνο το βράδυ (από 29 Νοεμβρίου έως 30 Νοεμβρίου) με δύο βαν της αστυνομίας του δημαρχείου. Η μασταν

συνοδευόμενοι από τους ταγματάρχες χωροφύλακες, Ντινουλέσκου και Μαοβεάνου.

Φτάνοντας στο Ramnicul-Sarat, σταματήσαμε στη Χωροφυλακή όπου οι ταγματάρχες Dinulescu και Maoveanu ήρθαν σε επαφή με τον ταγματάρχη Scarlat Rosianu, εβραϊκής καταγωγής, διοικητή της Λεγεώνας των Χωροφυλάκων στο Ramnicul-Sarat.

Μη έχοντας λάβει ακριβή διαταγή, οι χωροφύλακες δεν συνέλαβαν τους λεγεωνάριους. Μας διέταξαν όλους να επιστρέψουμε στα φορτηγά.
Αρχίσαμε να επιστρέφουμε στο Βουκουρέστι. Στο δρόμο όμως μας εξέπληξε ο ταγματάρχης Ντινουλέσκου, ο οποίος φώναξε: «Επιστροφή στο Ramnicul-Sarat!».

Γυρίσαμε πίσω, αλλά σταματήσαμε στο χωριό Μπαλτάτι, αρκετά χιλιόμετρα από αυτήν την πλευρά του Ramnicul-Sarat, όπου διανυκτερεύσαμε.
Εδώ μας δίνουν κρασί για να πιούμε, ακριβά τσιγάρα και καλό φαγητό.

Την επόμενη μέρα πήγαμε στο Ramnicul-Sarat.

Φτάνοντας στη φυλακή, πήγαμε όλοι σε ένα από τα κελιά όπου οι ταγματάρχες Dinulescu και Maoveanu μας έδωσαν οδηγίες για το πώς να εκτελέσουμε τους λεγεωνάριους.

Γονατίζοντας τον οδηγό του βαν μας, του πέταξαν ένα σχοινί στο λαιμό από πίσω, δείχνοντας πόσο εύκολα μπορεί να εκτελεστεί κάποιος.

Όλα είχαν τελειώσει σε λίγα λεπτά. Τότε οι χωροφύλακες βγήκαν ένας ένας στην αυλή της φυλακής και ο καθένας έλαβε από έναν λεγεωνάριο υπό κράτηση.

Πήρα ένα που ήταν πιο δυνατό και πιο ψηλό από τα άλλα. Έμαθα αργότερα ότι ήταν ο λοχαγός Corneliu Zelea Codreanu.

Στη συνέχεια τους πήγαμε στα φορτηγά. Εκεί τα χέρια των λεγεωνάριων ήταν δεμένα στον πάγκο πίσω τους και τα πόδια τους στο κάτω μέρος του πάγκου μπροστά τους, ώστε να μην μπορούν να κινηθούν προς καμία κατεύθυνση.

Δέκα από αυτά ήταν δεμένα στο πρώτο βαν και τέσσερα στο δεύτερο, εγώ ήμουν στο πρώτο φορτηγό με τα δέκα, πίσω από τον καπετάνιο. κάθε χωροφύλακας καθόταν πίσω από τον λεγεωνάριο υπό τις διαταγές του.

Στα χέρια μας κρατάμε τα κορδόνια. Έτσι φύγαμε.

Ο ταγματάρχης Ντινουλέσκου ήταν στο βαν μου, ο ταγματάρχης Μαοβεάνου στο άλλο.

Τηρήθηκε μια ταφική σιωπή, γιατί δεν μπορούσαμε να μιλήσουμε, ούτε μεταξύ μας ούτε μεταξύ των λεγεωνάριων.

Όταν φτάσαμε στο δάσος Tancabesti, ο ταγματάρχης Dinulescu, ο οποίος υποτίθεται ότι θα έδινε το σήμα του κωδικού για τη στιγμή της εκτέλεσης, άναψε και έκλεισε τον φακό τρεις φορές.

Ήταν η ώρα της εκτέλεσης, αλλά, δεν ξέρω γιατί, κανείς από τους δύο δεν κουνήθηκε.
Τότε ο Ταγματάρχης Ντινουλέσκου σταμάτησε το φορτηγό, κατέβηκε και επέστρεψε στο πίσω μέρος.

Μηχανική Μετάφραση από την Google

Εκεί, ο Ταγματάρχης Macoveanu ήταν πιο έγκυρος. οι λεγεωνάριοι είχαν ήδη στραγγαλιστεί.

Ο καπετάνιος γύρισε ελαφρά το κεφάλι του προς το μέρος μου και ψιθύρισε: «Σύντροφε, επιτρέψτε μου να μιλήσω με τους συντρόφους μου». Αλλά εκείνη ακριβώς τη στιγμή, πριν καν τελειώσει την έκκλησή του, ο Ταγματάρχης Ντινουλέσκου ανέβηκε στο ταμπλό του φορτηγού και, μπήκε μέσα, με περίστροφο στη μπάντα του, φώναξε: "Εκτέλεσε!"

Με αυτό οι χωροφύλακες πέταξαν τα σχοινιά τους...

Με τραβηγμένες τις κουρτίνες, τα βαν συνέχισαν τον δρόμο τους προς την Τζιλάβα.

Όταν φτάσαμε εκεί, ήταν επτά η ώρα το πρωί. Εκεί μας περίμενε ο συνταγματάρχης Zeciu. Dan Pascu, ο διοικητής της φυλακής. Συνταγματάρχης Gherovici, ο ιατροδικαστής· Ο αντισυνταγματάρχης Ιονέσκου και άλλοι.

Ο τάφος έχει ήδη σκαφτεί.

Τα πτώματα των λεγεωνάριων, που βγήκαν από φορτηγά, τοποθετήθηκαν στο έδαφος μπρούμυτα και πυροβολήθηκαν στην πλάτη για να προσομοιώσουν τον πυροβολισμό καθώς προσπαθούσαν να διαφύγουν.

Τότε ήμασταν συγκεντρωμένοι σε ένα δωμάτιο στη φυλακή Τζιλάβα όπου ο συνταγματάρχης μας έδωσε μια διάλεξη λέγοντας: «Έκανες το καθήκον σου, δεν είσαι κοινοί δολοφόνοι».

Αρκετές μέρες αργότερα, με κάλεσαν στο γραφείο του συνταγματάρχη Γκεροβίτσι, ο οποίος, μόλις με είδε, είπε: «Είσαι πολύ δυνατός, θα μπορούσες να σκοτώσεις τρεις ταυτόχρονα». Στη συνέχεια μου έδωσε ένα χαρτί για να το υπογράψω, δηλώνοντας ότι είχα λάβει το ποσό των 20.000 λέι ως ιατρική βοήθεια, του είπα: «Δεν είμαι άρρωστος, συνταγματάρχη». Εκείνος απάντησε, "Άκου εδώ Sarbu! Δεν βλέπεις πόσο κακός είσαι; Και κράτα το στόμα σου κλειστό αλλιώς θα το γεμίσω με χώμα", δείχνοντας ένα πιστόλι Mauser στο γραφείο του. Εμένα λοιπόν, όπως και οι άλλοι χωροφύλακες, με έστειλαν άδεια».